

KINH THÁNH
TÂN ƯỚC

KINH THÁNH TÂN ƯỚC

United Bible Societies
Liên Hiệp Thánh Kinh Hội

1950 - 1951

1950 - 1951

MỤC LỤC

Đoạn	Trang
28 Ma-thi-ơ	1
16 Mác	34
24 Lu-ca	55
21 Giăng	89
28 Công-vụ các Sứ-đồ	116
16 Rô-ma	150
16 I Cô-rinh-tô	166
13 II Cô-rinh-tô	181
6 Ga-la-ti	192
6 Ê-phê-sô	198
4 Phi-líp	204
4 Cô-lô-se	208
5 I Tê-sa-lô-ni-ca	212
3 II Tê-sa-lô-ni-ca	216
6 I Ti-mô-thê	218
4 I Ti-mô-thê	223
3 Tít	226
1 Phi-lê-môn	228
13 Hê-bơ-rơ	229
5 Gia-cơ	241
5 I Phi-e-rơ	245
3 II Phi-e-rơ	250
5 I Giăng	253
1 II Giăng	258
1 III Giăng	259
1 Giu-đe	260
22 Khải-huyền	262

TIN-LÀNH

THEO

MA-THI-Ơ

Gia-phổ và sự giáng-sanh của Đức Chúa Jê-sus

(Đoạn 1-2)

Gia-phổ của Đức Chúa Jê-sus-Christ

1 ¹ Gia-phổ Đức Chúa Jê-sus-Christ, con cháu Đa-vít và con cháu Áp-ra-ham.

² Áp-ra-ham sanh Y-sác; Y-sác sanh Gia-cốp; Gia-cốp sanh Giu-đa và anh em người. ³ Giu-đa bởi Tha-ma sanh Phạ-rê và Xa-ra. Pha-rê sanh Êch-rôm; Êch-rôm sanh A-ram; ⁴ A-ram sanh A-mi-na-đáp; A-mi-na-đáp sanh Na-ách-son; Na-ách-son sanh Sanh-môn. ⁵ Sanh-môn bởi Ra-háp sanh Bô-ô. Bô-ô bởi Ru-tơ sanh Ô-bết. Ô-bết sanh Gie-sê; ⁶ Gie-sê sanh vua Đa-vít.

Đa-vít bởi vợ của U-ri sanh Sa-lô-môn. ⁷ Sa-lô-môn sanh Rô-bô-am; Rô-bô-am sanh A-bi-gia; A-bi-gia sanh A-sa; ⁸ A-sa sanh Giô-sa-phát; Giô-sa-phát sanh Giô-ram; Giô-ram sanh Ô-xia. ⁹ Ô-xia sanh Giô-tam; Giô-tam sanh A-cha; A-cha sanh Ê-xê-chia. ¹⁰ Ê-xê-chia sanh Ma-na-sê; Ma-na-sê sanh A-môn; A-môn sanh Giô-si-a. ¹¹ Giô-si-a đang khi bị đầy qua nước Ba-by-lôn sanh Giê-chô-nia và anh em người.

¹² Khi đã bị đầy qua nước Ba-by-lôn, thì Giê-chô-nia sanh Sa-la-thi-ên; Sa-la-thi-ên sanh Xô-rô-ba-bên; ¹³ Xô-rô-ba-bên sanh A-bi-út; A-bi-út sanh Ê-li-a-kim; Ê-li-a-kim sanh A-xô. ¹⁴ A-xô sanh Sa-đốc; Sa-đốc sanh A-chim; A-chim sanh Ê-li-út; ¹⁵ Ê-li-út sanh Ê-lê-a-xa; Ê-lê-a-xa sanh Ma-than; Ma-than sanh Gia-cốp; ¹⁶ Gia-cốp sanh Giô-sép là chồng Ma-ri;

Ma-ri là người sanh Đức Chúa Jê-sus, gọi là Christ.

¹⁷ Như vậy, từ Áp-ra-ham cho đến Đa-vít, hết thấy có mười bốn đời; từ Đa-vít cho đến khi bị đầy qua nước Ba-by-lôn, cũng có mười bốn đời; và từ khi bị đầy qua nước Ba-by-lôn cho đến Đấng Christ, lại cũng có mười bốn đời.

Đức Chúa Jê-sus giáng-sanh

¹⁸ Và, sự giáng-sanh của Đức Chúa Jê-sus-Christ đã xảy ra như vậy: Khi Ma-ri, mẹ Ngài, đã hứa gả cho Giô-sép, song chưa ăn-ở cùng nhau, thì người đã chịu thai bởi Đức Thánh-Linh. ¹⁹ Giô-sép, chồng người, là người có nghĩa, chẳng muốn cho người mang xấu, bèn toan đem để nhem. ²⁰ Song đang ngẫm-nghĩ về việc ấy, thì thiên-sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong giấc chiêm-bao, mà phán rằng: Hỡi Giô-sép, con cháu Đa-vít, người chớ ngại lấy Ma-ri làm vợ, vì con mà người chịu thai đó là bởi Đức Thánh-Linh. ²¹ Người sẽ sanh một trai, người khá đặt tên là Jê-sus, vì chính con trai ấy sẽ cứu dân mình ra khỏi tội. ²² Mọi việc đã xảy ra như vậy, để cho ứng-nghiem lời Chúa đã dùng đấng tiên-tri mà phán rằng:

²³ Này, một gái đồng-trinh sẽ chịu thai, và sanh một con trai,

Rồi người ta sẽ đặt tên con trai đó là

Em-ma-nu-ên;

nghĩa là: Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta.

²⁴ Khi Giô-sép thức dậy rồi, thì làm y như lời thiên-sứ của Chúa đã dặn, mà đem vợ về với mình; ²⁵ song không hề ăn-ở với cho đến khi người sanh một trai, thì đặt tên là Jê-sus.

Các bác-sĩ và vua Hê-rốt. Sự trốn qua nước Ê-díp-tô

2 Khi Đức Chúa Jê-sus đã sanh tại thành Bết-lê-hem, xứ Giu-đê, đang đời vua Hê-rốt, có mấy thầy bác-sĩ ở đông-phương đến thành Giê-ru-sa-lem, **2** mà hỏi rằng: Vua dân Giu-đê mới sanh tại đâu? Vì chúng ta đã thấy ngôi sao Ngài bên đông-phương, nên đến dâng thờ-lạy Ngài. **3** Nghe tin ấy, vua Hê-rốt cùng cả thành Giê-ru-sa-lem đều bối-rối. **4** Vua bèn nhóm các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo trong dân lại mà tra hỏi rằng Đấng Christ phải sanh tại đâu. **5** Tàu rằng: Tại Bết-lê-hem, xứ Giu-đê; vì có lời của đấng tiên-tri chép như vầy:

6 Hỡi Bết-lê-hem, đất Giu-đá!

Thật người chẳng phải kém gì các thành lớn của xứ Giu-đá đâu,

Vì từ người sẽ ra một tướng,

Là Đấng chăn dân Y-sơ-ra-ên; tức dân ta.

7 Vua Hê-rốt bèn vời mấy thầy bác-sĩ cách kín-nhiệm, mà hỏi kỹ-càng về ngôi sao đã hiện ra khi nào. **8** Rồi vua sai mấy thầy đó đến thành Bết-lê-hem, và dặn rằng: Các người hãy đi, hỏi thăm cho chắc về tích con trẻ đó; khi tìm được rồi, hãy cho ta biết, dâng ta cũng đến mà thờ-lạy Ngài. **9** Mấy thầy nghe vua phán xong, liền đi. Kia, ngôi sao mà họ đã thấy bên đông-phương, đi trước mặt cho đến chừng ngay trên chỗ con trẻ ở mới dừng lại. **10** Mấy thầy thấy ngôi sao, mừng rỡ quá bội. **11** Khi vào đến nhà, thấy con trẻ cùng Ma-ri, mẹ Ngài, thì sấp mình xuống mà thờ-lạy Ngài; rồi bày của báu ra, dâng cho Ngài những lễ-vật, là vàng, nhũ-hương, và một-được. **12** Kế đó, trong giấc chiêm-bao, mấy thầy được Đức Chúa Trời mách bảo đừng trở lại nơi vua Hê-rốt; nên họ đi đường khác mà về xứ mình.

13 Sau khi mấy thầy đó đi rồi, có một thiên-sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong chiêm-bao, mà truyền rằng: Hãy chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trốn qua nước Ê-díp-tô, rồi cứ ở đó cho tới chừng nào ta bảo người; vì vua Hê-rốt sẽ kiếm con trẻ ấy mà giết. **14** Giô-sép bèn chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài đang ban đêm lánh qua nước Ê-díp-tô. **15** Người ở đó

cho tới khi vua Hê-rốt băng, hầu cho ứng-nghiệm lời Chúa đã dùng đấng tiên-tri mà phán rằng: Ta đã gọi Con ta ra khỏi nước Ê-díp-tô.

16 Vua Hê-rốt thấy mình đã bị mấy thầy bác-sĩ đánh lừa, thì tức-giận quá, bèn sai giết hết thầy con trai từ hai tuổi sắp xuống ở thành Bết-lê-hem và cả hạt, theo đúng ngày tháng mà mấy thầy bác-sĩ đã cho vua biết. **17** Vầy là ứng-nghiệm lời đấng tiên-tri Giê-rê-mi đã nói rằng:

18 Người ta có nghe tiếng kêu la,

Phản-nản, than-khóc trong thành

Ra-ma:

Ấy là Ra-chên khóc các con mình,

Mà không chịu yên-ủi, vì chúng nó không còn nữa.

19 Nhưng sau khi vua Hê-rốt băng, có một thiên-sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong chiêm-bao, tại nước Ê-díp-tô, mà truyền rằng: **20** Hãy chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trở về xứ Y-sơ-ra-ên, vì những kẻ muốn giết con trẻ đã chết rồi. **21** Giô-sép bèn chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trở về xứ Y-sơ-ra-ên. **22** Song khi nghe vua A-chê-la-u nối ngôi vua cha là Hê-rốt mà trị vì tại xứ Giu-đê, thì Giô-sép sợ, không dám về; và bởi đã được Đức Chúa Trời mách-báo trong chiêm-bao, nên người vào xứ Ga-li-lê, **23** ở trong một thành kia tên là Na-xa-rét. Vầy là ứng-nghiệm lời mấy đấng tiên-tri đã nói rằng: Người ta sẽ gọi Ngài là người Na-xa-rét. ^(a)

Sự sửa-soạn về chức-vụ Đức Chúa Jê-sus

(Từ 3:1 đến 4:11)

Chức-vụ và sự giảng-đạo của Giảng Báp-tít

3 ¹ Lúc ấy, Giảng Báp-tít đến giảng đạo trong đồng vắng xứ Giu-đê, ² rằng: Các người phải ăn-năn, vì nước thiên-đàng đã đến gần! ³ Ấy là về Giảng Báp-tít mà đấng tiên-tri Ê-sai đã báo trước rằng:

Có tiếng kêu trong đồng vắng:

Hãy dọn đường Chúa,

Ban bằng các nẻo Ngài.

4 Vả, Giảng mặc áo bằng lông lạc-đà, buộc dây lưng bằng da; ăn, thì ăn những

(a) Ê-sai 11:1 bằng tiếng Hê-bơ-rơ?

2:6 Mi-chê 5:1, 2. 2:15 Ô-sê 11:1. 2:18 Giê-rê-mi 31:15. 3:3 Ê-sai 40:3.

châu-chấu và mật ong rừng. ⁵ Bấy giờ, dân thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, và cả miền chung-quanh sông Giô-đanh đều đến cùng người; ⁶ và khi họ đã xưng tội mình rồi, thì chịu người làm phép báp-têm dưới sông Giô-đanh.

⁷ Bởi Giăng thấy nhiều người dòng Pha-ri-si và Sa-đu-sê đến chịu phép báp-têm mình, thì bảo họ rằng: Hỡi dòng-dối rần lục kia, ai đã dạy các người tránh khỏi cơn giận ngày sau? ⁸ Vậy, các người hãy kết-quả xứng-đáng với sự ăn-năn, ⁹ và đừng tự khoe rằng: Áp-ra-ham là tổ chúng ta; vì ta nói cho các người rằng Đức Chúa Trời có thể khiến đá này sanh ra con cái cho Áp-ra-ham được. ¹⁰ Bấy giờ cái búa đã để kề rễ cây; vậy rễ cây nào không sanh trái tốt, thì sẽ phải đốn và chụm. ¹¹ Về phần ta, ta lấy nước mà làm phép báp-têm cho các người ăn-năn; song Đấng đến sau ta có quyền-phép hơn ta, ta không đáng xách giày Ngài. Ấy là Đấng sẽ làm phép báp-têm cho các người bằng Đức Thánh-Linh và bằng lửa. ¹² Tay Ngài cầm nia mà dè thật sạch sân lúa mình, và Ngài sẽ chứa lúa vào kho, còn rơm-ạ thì đốt trong lửa chẳng hề tắt.

Đức Chúa Jêsus chịu phép báp-têm

¹³ Khi ấy, Đức Chúa Jêsus từ xứ Ga-li-lê đến cùng Giăng tại sông Giô-đanh, đứng chịu người làm phép báp-têm. ¹⁴ Song Giăng từ-chối mà rằng: Chính tôi cần phải chịu Ngài làm phép báp-têm, mà Ngài lại trở đến cùng tôi sao! Đức Chúa Jêsus đáp rằng: ¹⁵ Bấy giờ cứ làm đi, vì chúng ta nên làm cho trọn mọi việc công-bình như vậy. Giăng bèn vâng lời Ngài. ¹⁶ Vừa khi chịu phép báp-têm rồi, Đức Chúa Jêsus ra khỏi nước; bỗng chốc các tầng trời mở ra, Ngài thấy Thánh-Linh của Đức Chúa Trời ngự xuống như chim bồ-câu, đậu trên Ngài. ¹⁷ Tức thì có tiếng từ trên trời phán rằng: Này là Con yêu dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đàng.

Đức Chúa Jêsus bị ma-qui cám-dỗ

4 ¹ Bấy giờ, Đức Thánh-Linh đưa Đức Chúa Jêsus đến nơi đồng-vắng, đứng chịu ma-qui cám-dỗ. ² Ngài đã kiêng ăn

bốn mươi ngày bốn mươi đêm rồi, sau thì đói. ³ Qui cám-dỗ đến gần Ngài, mà nói rằng: Nếu người phải là Con Đức Chúa Trời, thì hãy khiến đá này trở nên bánh đi. ⁴ Đức Chúa Jêsus đáp: Có lời chép rằng: Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời nói ra từ miệng Đức Chúa Trời.

⁵ Ma-qui bèn đem Ngài vào nơi thành thánh, đặt Ngài trên nóc đền-thờ, ⁶ và nói rằng: Nếu người phải là Con Đức Chúa Trời, thì hãy gieo mình xuống đi; vì có lời chép rằng:

Chúa sẽ truyền các thiên-sứ gìn-giữ người, thì:

Các đấng ấy sẽ nâng người trong tay, Kéo chân người vấp nhằm đá chẳng.

⁷ Đức Chúa Jêsus phán: Cũng có lời chép rằng: Người đừng thử Chúa là Đức Chúa Trời người.

⁸ Ma-qui lại đem Ngài lên trên núi rất cao, chỉ cho Ngài các nước thế-gian, cùng sự vinh-hiến các nước ấy; ⁹ mà nói rằng: Ví bằng người sấp mình trước mặt ta mà thờ-lạy, thì ta sẽ cho người hết thấy mọi sự này. ¹⁰ Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng nó rằng: Hỡi qui Sa-tan, người hãy lui ra! Vì có lời chép rằng: Người phải thờ-phượng Chúa là Đức Chúa Trời người, và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi. ¹¹ Ma-qui bèn bỏ đi, liền có thiên-sứ đến gần mà hầu việc Ngài.

Chức-vụ Đức Chúa Jêsus tại xứ Ga-li-lê (Từ 4:12 đến 18:35)

Đức Chúa Jêsus khởi làm chức-vụ mình. Các môn-đồ thử nhất.

¹² Và, khi Đức Chúa Jêsus nghe Giăng bị tù rồi, thì Ngài lánh qua xứ Ga-li-lê. ¹³ Ngài bỏ thành Na-xa-rét mà đến ở thành Ca-bê-na-um, gần mé biển, giáp địa-phận xứ Sa-bu-lôn cùng xứ Nép-ta-li, ¹⁴ để cho ứng-nghiệm lời đấng tiên-tri Ê-sai đã nói rằng:

¹⁵ Đất Sa-bu-lôn và Nép-ta-li,

Ở về trên con đường đi đến biển, bên kia sông Giô-đanh,

Tức là xứ Ga-li-lê thuộc về dân ngoại...

¹⁶ Dân ấy ngồi chờ tối-tâm,

Đã thấy ánh sáng lớn;
Và trên những kẻ ngồi trong miền và
dưới bóng sự chết.

Thì ánh sáng đã mọc lên.

17 Từ lúc đó, Đức Chúa Jê-sus khởi
giảng-dạy rằng: Các người hãy ăn-năn, vì
nước thiên-đàng đã đến gần.

18 Khi Ngài đang đi dọc theo mé biển
Ga-li-lê, thấy hai anh em kia, là Si-môn,
cũng gọi là Phi-e-rơ, với em là Anh-rê,
đương thả lưới dưới biển, vì hai anh em
vốn là người đánh cá. 19 Ngài phán cùng
hai người rằng: Các người hãy theo ta, ta
sẽ cho các người nên tay đánh lưới người.
20 Hai anh em liền bỏ lưới mà theo Ngài.
21 Từ đó đi một đỗi xa xa nữa, Ngài thấy
hai anh em khác, là Gia-cơ, con của Xê-
bê-đê, với em là Giăng, đang cùng cha
mình là Xê-bê-đê vả lưới trong thuyền;
Ngài bèn gọi hai người. 22 Tức thì hai
người đó bỏ thuyền và cha mình mà theo
Ngài.

23 Đức Chúa Jê-sus đi khắp xứ Ga-li-lê,
dạy-đổ trong các nhà hội, giảng tin-lành
của nước Đức Chúa Trời, và chữa lành mọi
thứ tật-bệnh trong dân. 24 Vậy, danh-tiếng
Ngài đồn ra khắp cả xứ Sy-ri, người ta bèn
đem cho Ngài mọi người đau-ốm, hay là
mắc bệnh nọ tật kia, những kẻ bị quỉ ám,
điên-cuồng, bại-xuội, thì Ngài chữa cho họ
được lành cả. 25 Vả lại, từ xứ Ga-li-lê, xứ
Đê-ca-bô-lơ, thành Giê-ru-sa-lem, xứ Giu-
đê, cho đến xứ bên kia sông Giô-đanh,
thiên-hạ kéo nhau rất đông mà theo Ngài.

Bài giảng tại trên núi. Các phước-lành.

5 1 Đức Chúa Jê-sus xem thấy đoàn dân
đông, bèn lên núi kia; khi Ngài đã
ngồi, thì các môn-đồ đến gần.

2 Ngài bèn mở miệng mà truyền-dạy
rằng:

3 Phước cho những kẻ có lòng khó-khăn,
vì nước thiên-đàng là của những kẻ ấy!

4 Phước cho những kẻ than-khóc, vì sẽ
được yên-ì!

5 Phước cho những kẻ nhu-mì, vì sẽ
hưởng được đất!

6 Phước cho những kẻ đói khát sự công-
bình, vì sẽ được no-đủ!

7 Phước cho những kẻ hay thương-xót, vì
sẽ được thương-xót!

8 Phước cho những kẻ có lòng trong-
sạch, vì sẽ thấy Đức Chúa Trời!

9 Phước cho những kẻ làm cho người
hòa-thuận, vì sẽ được gọi là con Đức Chúa
Trời!

10 Phước cho những kẻ chịu bắt-bớ vì
sự công-bình, vì nước thiên-đàng là của
những kẻ ấy!

11 Khi nào vì cơ ta mà người ta mắng-
nhích, bắt-bớ, và lấy mọi điều dữ nói
vu cho các người, thì các người sẽ được
phước. 12 Hãy vui-vẻ, và nở lòng mừng-
rỡ, vì phần thưởng các người ở trên trời sẽ
lớn lắm; bởi vì người ta cũng từng bắt-bớ
các đấng tiên-tri trước các người như vậy.

Tỉ các môn-đồ như muối và sự sáng

13 Các người là muối của đất; song nếu
mất mặn đi, thì sẽ lấy giống chi mà làm
cho mặn lại? Muối ấy không dùng chi
được nữa, chỉ phải quăng ra ngoài và bị
người ta đạp dưới chân. 14 Các người là sự
sáng của thế-gian; một cái thành ở trên núi
thì không khi nào bị khuất được: 15 Cũng
không ai thấp đèn mà để dưới cái thùng,
song người ta để trên chân-đèn, thì nó soi
sáng mọi người ở trong nhà. 16 Sự sáng
các người hãy soi trước mặt người ta như
vậy, đặng họ thấy những việc lành của các
người, và ngợi-khen Cha các người ở trên
trời.

Luật-pháp và lời tiên-tri

17 Các người đừng tưởng ta đến đặng
phá luật-pháp hay là lời tiên-tri; ta đến,
không phải để phá, song để làm cho trọn.

18 Vì ta nói thật cùng các người, đương khi
trời đất chưa qua đi, thì một chấm một nét
trong luật-pháp cũng không qua đi được
cho đến khi mọi sự được trọn. 19 Vậy, ai
hủy một điều cực nhỏ nào trong những
điều-răn này, và dạy người ta làm như
vậy, thì sẽ bị xưng là cực nhỏ trong nước
thiên-đàng; còn như ai giữ những điều-răn
ấy, và dạy người ta nữa, thì sẽ được xưng
là lớn trong nước thiên-đàng. 20 Vì ta phán
cho các người rằng, nếu sự công-bình của
các người chẳng trội hơn sự công-bình của
các thầy thông-giáo và người dòng Pha-
ri-si, thì các người chắc không vào nước
thiên-đàng.

21 Các người có nghe lời phán cho người xưa rằng: Người chớ giết ai; và rằng: Hễ ai giết người thì đáng bị tòa-án xử-đoán. 22 Song ta phán cho các người: Hễ ai giận anh em mình thì đáng bị tòa-án xử-đoán; ai mắng anh em mình rằng: Ra-ca, thì đáng bị tòa-định-luận xử-đoán; ai mắng anh em mình là đồ điên, thì đáng bị lửa địa-ngục hành-phạt. 23 Ấy vậy, nếu khi nào người đem dâng của-lễ nơi bàn-thờ, mà nhớ lại anh em có điều gì nghịch cùng mình, 24 thì hãy để của-lễ trước bàn-thờ, trở về giảng-hòa với anh em trước đã; rồi hãy đến dâng của-lễ. 25 Khi người đi đường với kẻ nghịch mình, phải lập-tức hòa với họ, kéo họ nộp người cho quan án, quan án giao người cho thầy đội, mà người phải ở tù. 26 Quả thật, ta nói cùng người, người trả còn thiếu một đồng tiền, thì không ra khỏi tù được.

27 Các người có nghe lời phán rằng: Người chớ phạm tội tà-dâm. 28 Song ta phán cho các người biết: Hễ ai ngó đàn-bà mà động tình tham-muốn, thì trong lòng đã phạm tội tà-dâm cùng người rồi. 29 Vậy nếu con mắt bên hữu xui cho người phạm tội, thì hãy móc mà quăng nó cho xa người đi; vì thà chịu một phần thân-thể người phải hư, còn hơn là cả thân-thể bị ném vào địa-ngục. 30 Lại nếu tay hữu xui cho người phạm tội, thì hãy chặt mà liệng nó cho xa người đi; vì thà chịu một phần thân-thể người phải hư, còn hơn là cả thân-thể vào địa-ngục.

31 Lại có nói rằng: Nếu người nào để vợ mình, thì hãy cho vợ cái tờ để. 32 Song ta phán cùng các người: Nếu người nào để vợ mà không phải vì cơ ngoại-tình, thì người ấy làm cho vợ mình ra người tà-dâm; lại nếu người nào cưới đàn-bà bị để, thì cũng phạm tội tà-dâm.

33 Các người còn có nghe lời phán cho người xưa rằng: Người chớ thề dối, nhưng đối với Chúa, phải giữ vạ lời thề mình. 34 Song ta phán cùng các người rằng đừng thề chi hết: Đừng chỉ trời mà thề, vì là ngôi của Đức Chúa Trời; 35 đừng chỉ đất mà thề, vì là bề-chân của Đức Chúa Trời; đừng chỉ thành Giê-ru-sa-lem mà thề, vì là thành của Vua lớn. 36 Lại cũng đừng chỉ

đầu người mà thề, vì tự người không thể làm cho một sợi tóc nên trắng hay là đen được. 37 Song người phải nói rằng: Phải, phải; không, không. Còn điều người ta nói thêm đó, bởi nơi qui dữ mà ra.

38 Các người có nghe lời phán rằng: Mắt đèn mắt, răng đèn răng. 39 Song ta bảo các người, đừng chống-cự kẻ dữ. Trái lại, nếu ai vả má bên hữu người, hãy đưa má bên kia cho họ luôn; 40 nếu ai muốn kiện người dâng lột cái áo vấn, hãy để họ lấy luôn cái áo dài nữa; 41 nếu ai muốn bắt người đi một dặm đường, hãy đi hai dặm với họ. 42 Ai xin của người, hãy cho, ai muốn mượn của người, thì đừng trở.

43 Các người có nghe lời phán rằng: Hãy yêu người lân-cận, và hãy ghét kẻ thù-nghịch mình. 44 Song ta nói cùng các người rằng: Hãy yêu kẻ thù-nghịch, và cầu-nguyện cho kẻ bắt-bớ các người, 45 hầu cho các người được làm con của Cha các người ở trên trời; bởi vì Ngài khiến mặt trời mọc lên soi kẻ dữ cùng kẻ lành, làm mưa cho kẻ công-bình cùng kẻ độc-ác.

46 Nếu các người yêu những kẻ yêu mình, thì có được thưởng gì đâu? Những kẻ thù ghét há chẳng làm như vậy sao? 47 Lại nếu các người tiếp-đãi anh em mình mà thôi, thì có lạ gì hơn ai? Người ngoại há chẳng làm như vậy sao? 48 Thế thì các người hãy nên trọn-vẹn, như Cha các người ở trên trời là trọn-vẹn.

Sự bố-thí, cầu-nguyện và kiêng ăn

6 1 Hãy giữ, đừng làm sự công-bình mình trước mặt người ta, cho họ đều thấy. Bằng không, thì các người chẳng được phần thưởng gì của Cha các người ở trên trời.

2 Vậy, khi người bố-thí, đừng thổi kèn trước mặt mình, như bọn giả-hình làm trong nhà hội và ngoài đường, để được người ta tôn-kính. Quả thật, ta nói cùng các người, bọn đó đã được phần thưởng của mình rồi. 3 Song khi người bố-thí, đừng cho tay tả biết tay hữu làm việc gì, 4 hầu cho sự bố-thí được kín-nhiệm; và Cha người, là Đấng thấy trong chỗ kín-nhiệm, sẽ thưởng cho người.

⁵ Khi các người cầu-nguyện, đừng làm như bọn giả-hình; vì họ ưa đứng cầu-nguyện nơi nhà hội và góc đường, để cho thiên-hạ đều thấy. Quả thật, ta nói cùng các người, bọn đó đã được phần thưởng của mình rồi. ⁶ Song khi người cầu-nguyện, hãy vào phòng riêng, đóng cửa lại, rồi cầu-nguyện Cha người, ở nơi kín-nhiệm đó; và Cha người, là Đấng thấy trong chỗ kín-nhiệm, sẽ thưởng cho người.

⁷ Và, khi các người cầu-nguyện, đừng dùng những lời lặp vô-ích như người ngoại; vì họ tưởng vì cố lời mình nói nhiều thì được nhậm. ⁸ Vậy, các người đừng như họ; vì Cha các người biết các người cần sự gì trước khi chưa xin Ngài. ⁹ Vậy, các người hãy cầu như vậy:

Lạy Cha chúng tôi ở trên trời;

Danh Cha được thánh;

Nước Cha được đến;

Ý Cha được nên, ở đất như trời!

¹¹ Xin cho chúng tôi hôm nay đỡ ăn đủ ngày;

¹² Xin tha tội-lỗi cho chúng tôi, như chúng tôi cũng tha kẻ phạm tội nghịch cùng chúng tôi;

¹³ Xin chớ để chúng tôi bị cám-dở, mà cứu chúng tôi khỏi điều ác!

[V] nước, quyền, vinh-hiến đều thuộc về Cha đời đời. A-men.]

¹⁴ Và, nếu các người tha lỗi cho người ta, thì Cha các người ở trên trời cũng sẽ tha-thứ các người. ¹⁵ Song nếu không tha lỗi cho người ta, thì Cha các người cũng sẽ không tha lỗi cho các người.

¹⁶ Khi các người kiêng ăn, chớ làm bộ buồn-rầu như bọn giả-hình; vì họ nhắm mặt, cho mọi người biết họ kiêng ăn. Quả thật, ta nói cùng các người, bọn đó đã được phần-thưởng của mình rồi. ¹⁷ Song khi người kiêng ăn, hãy xúc đầu trên đầu, và rửa mặt, ¹⁸ hầu cho người ta không xem thấy người đang kiêng ăn, nhưng chỉ Cha người là Đấng ở nơi kín-nhiệm xem thấy mà thôi; và Cha người thấy trong chỗ kín-nhiệm sẽ thưởng cho người.

Của quý-báu thật. Mất sáng-sủa.

¹⁹ Các người chớ chứa của-cải ở dưới đất, là nơi có sâu-mối, ten-rét làm hư, và kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà lấy; ²⁰ nhưng phải chứa của-cải ở trên trời, là

nơi chẳng có sâu-mối, ten-rét làm hư, cũng chẳng có kẻ trộm đào ngạch khoét vách mà lấy. ²¹ Vì chúng của-cải người ở dưới, thì lòng người cũng ở đó.

²² Con mắt là đèn của thân-thể. Nếu mắt người sáng-sủa thì cả thân-thể người sẽ được sáng-láng; ²³ nhưng nếu mắt người xấu, thì cả thân-thể sẽ tối-tăm. Vậy, nếu sự sáng-láng trong người chỉ là tối-tăm, thì sự tối-tăm này sẽ lớn biết là dường bao!

Sự lo-lắng

²⁴ Chẳng ai được làm tôi hai chủ; vì sẽ ghét người này mà yêu người kia, hoặc trọng người này mà khinh người kia. Các người không có thể làm tôi Đức Chúa Trời lại làm tôi Ma-môn nữa.

²⁵ Vậy nên ta phán cùng các người rằng: Đừng vì sự sống mình mà lo đồ ăn uống; cũng đừng vì thân-thể mình mà lo đồ mặc. Sự sống há chẳng quý-trọng hơn đồ ăn sao, thân-thể há chẳng quý-trọng hơn quần-áo sao? ²⁶ Hãy xem loài chim trời: Chẳng có gieo, gặt, cũng chẳng có thâu-trữ vào kho-tàng, mà Cha các người trên trời nuôi nó. Các người há chẳng phải là quý-trọng hơn loài chim sao? ²⁷ Và lại, có ai trong vòng các người lo-lắng mà làm cho đời mình được dài thêm một khắc không? ²⁸ Còn về phần quần-áo, các người lại lo-lắng mà làm chi? Hãy ngắm xem những hoa huệ ngoài đồng mọc lên thể nào; chẳng làm khó-nhoc, cũng không kéo chi; ²⁹ nhưng ta phán cùng các người, đấng vua Sa-lô-môn sang-trọng đến đâu, cũng không được mặc áo tốt như một hoa nào trong giống đó. ³⁰ Hỡi kẻ ít đức-tin, loài cỏ ngoài đồng, là giống nay còn sống, mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho nó mặc đẹp thế ấy thay, huống chi là các người! ³¹ Ấy vậy, các người chớ lo-lắng mà nói rằng: Chúng ta sẽ ăn gì? Uống gì? Mặc gì? ³² Vì mọi điều đó, các dân ngoại vẫn thường tìm, và Cha các người ở trên trời vốn biết các người cần dùng những điều đó rồi. ³³ Nhưng trước hết, hãy tìm-kiếm nước Đức Chúa Trời và sự công-bình của Ngài, thì Ngài sẽ cho thêm các người mọi điều ấy nữa. ³⁴ Vậy, chớ lo-lắng chi về ngày mai; vì ngày mai sẽ lo về việc ngày mai. Sự khó-nhoc ngày nào đủ cho ngày ấy.

Sự đoán-xét

7 ¹ Các người đừng đoán-xét ai, để mình khỏi bị đoán-xét. ² Vì các người đoán-xét người ta thế nào, thì họ cũng đoán-xét lại thế ấy; các người lường cho người ta mực nào, thì họ cũng lường lại cho mực ấy. ³ Sao người dòm thấy cái rác trong mắt anh em người, mà chẳng thấy cây đũa trong mắt mình? ⁴ Sao người dám nói với anh em rằng: Để tôi lấy cái rác ra khỏi mắt anh, mà chính người có cây đũa trong mắt mình? ⁵ Hỡi kẻ giả-hình! Trước hết phải lấy cây đũa khỏi mắt mình đi, rồi mới thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi mắt anh em mình được.

Các lời khuyên-bảo khác

⁶ Đừng cho chó những đồ thánh, và đừng quăng hột trai mình trước mặt heo, kẻo nó đạp dưới chân, và quay lại cắn-xé các người.

⁷ Hãy xin, sẽ được; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ mở cho. ⁸ Bởi vì, hễ ai xin thì được; ai tìm thì gặp; ai gõ cửa thì được mở. ⁹ Trong các người có ai, khi con mình xin bánh, mà cho đá chẳng? ¹⁰ Hay là con mình xin cá, mà cho rắn chẳng? ¹¹ Vậy nếu các người vốn là xấu, còn biết cho con-cái mình các vật tốt thay, huống chi Cha các người ở trên trời lại chẳng ban các vật tốt cho những người xin Ngài sao?

¹² Ấy vậy, hễ điều chi mà các người muốn người ta làm cho mình, thì cũng hãy làm điều đó cho họ, vì ấy là luật-pháp và lời tiên-tri.

¹³ Hãy vào cửa hẹp, vì cửa rộng và đường khoảng khoát dẫn đến sự hư-mất, kẻ vào đó cũng nhiều. ¹⁴ Song cửa hẹp và đường chật dẫn đến sự sống, kẻ kiếm được thì ít.

Bởi việc làm nhận-biết tiên-tri giả

¹⁵ Hãy coi chừng tiên-tri giả, là những kẻ mang lối chiến đến cùng các người, song bề trong thật là muông-sói hay cắn-xé. ¹⁶ Các người nhờ những trái nó mà nhận-biết được. Nào có ai hái trái nho nơi bụi gai, hay là trái vả nơi bụi tật-lê? ¹⁷ Vậy, hễ cây nào tốt thì sanh trái tốt; nhưng cây nào xấu thì sanh trái xấu. ¹⁸ Cây tốt chẳng sanh được trái xấu, mà cây xấu cũng chẳng sanh được trái tốt.

¹⁹ Hễ cây nào chẳng sanh trái tốt, thì phải đốn mà chum đi. ²⁰ Ấy vậy, các người nhờ những trái nó mà nhận-biết được.

²¹ Chẳng phải hễ những kẻ nói cùng ta rằng: Lạy Chúa, lạy Chúa, thì đều được vào nước thiên-đàng đâu; nhưng chỉ kẻ làm theo ý-muốn của Cha ta ở trên trời mà thôi. ²² Ngày đó, sẽ có nhiều người thưa cùng ta rằng: Lạy Chúa, lạy Chúa, chúng tôi chẳng từng nhân danh Chúa mà nói tiên-tri sao? nhân danh Chúa mà trừ quỷ sao? và lại nhân danh Chúa mà làm nhiều phép lạ sao? ²³ Khi ấy, ta sẽ phán rõ ràng cùng họ rằng: Hỡi kẻ làm gian-ác, ta chẳng biết các người bao giờ, hãy lui ra khỏi ta!

Cần phải làm theo lời Đức Chúa Trời

²⁴ Vậy, kẻ nào nghe và làm theo lời ta phán đây, thì giống như một người khôn ngoan cất nhà mình trên vàng đá. ²⁵ Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô-động nhà ấy; song không sập, vì đã cất trên đá. ²⁶ Kẻ nào nghe lời ta phán đây, mà không làm theo, khác nào như người dại cất nhà mình trên đất cát. ²⁷ Có mưa sa, nước chảy, gió lay, xô-động nhà ấy, thì bị sập, hư hại rất nhiều.

²⁸ Vả, khi Đức Chúa Jê-sus vừa phán những lời ấy xong, đoàn dân lấy đạo Ngài làm lạ; ²⁹ vì Ngài dạy như là có quyền, chứ không giống các thầy thông-giáo.

Chúa chữa bệnh phong

8 ¹ Khi Đức Chúa Jê-sus ở trên núi xuống, có đoàn dân đông lăm theo Ngài. ² Nay, có một người phong đến gần, lạy Ngài, mà thưa rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa khứng, chắc có thể làm cho tôi sạch được. ³ Đức Chúa Jê-sus giơ tay sờ người, mà phán rằng: Ta khứng, hãy sạch đi. Tức thì người phong được sạch. ⁴ Đức Chúa Jê-sus bèn phán cùng người rằng: Hãy giữ, chớ nói cùng ai; song hãy đi tỏ mình cùng thầy cả, và dâng của-lễ theo như Môi-se dạy, để làm chứng cho họ.

Chuyện thầy đội

⁵ Khi Đức Chúa Jê-sus vào thành Ca-bê-na-um, có một thầy đội đến cùng Ngài, ⁶ mà xin rằng: Lạy Chúa, đứa đây-tớ tôi mắc bệnh bại, nằm liệt ở nhà tôi, đau-

đón lăm. ⁷ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ta sẽ đến, chữa cho nó được lành. ⁸ Thầy đội thưa rằng: Lạy Chúa, tôi chẳng đáng rước Chúa vào nhà; xin Chúa chỉ phán một lời, thì đây-tớ tôi sẽ được lành. ⁹ Vì tôi ở dưới quyền người khác, tôi cũng có quân-lính dưới quyền tôi nữa; tôi biểu tên này rằng: Hãy đi! Thì nó đi; biểu tên kia rằng: Hãy đến! Thì nó đến; và dạy đây-tớ tôi rằng: Hãy làm việc này!¹¹ Thì nó làm. ¹⁰ Đức Chúa Jê-sus nghe lời đó rồi, lấy làm lạ, mà phán cùng những kẻ đi theo rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, ta chưa hề thấy ai trong dân Y-sơ-ra-ên có đức-tin lớn dường ấy. ¹¹ Ta cũng nói cùng các người, có nhiều người từ đông-phương tây-phương sẽ đến, ngồi đồng bàn với Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp trong nước thiên-đàng. ¹² Nhưng các con bốn-quốc sẽ bị liêng ra chốn tối-tăm ở ngoài, tại đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng. ¹³ Đức Chúa Jê-sus bèn phán cùng thầy đội rằng: Hãy về, theo như điều người tin thì sẽ được thành vậy. Và chính trong giờ ấy, đấng đây-tớ được lành.

Chúa chữa bệnh bà gia Phi-e-rơ cùng các bệnh khác

¹⁴ Đoạn, Đức Chúa Jê-sus vào nhà Phi-e-rơ, thấy bà gia người nằm trên giường, đau rét. ¹⁵ Ngài bèn sờ tay người bệnh, rét liền mất đi; rồi người đứng dậy giúp việc hầu Ngài.

¹⁶ Đến chiều, người ta đem cho Đức Chúa Jê-sus nhiều kẻ bị quỷ ám, Ngài lấy lời nói mà đuổi quỷ ra; cũng chữa được hết thấy những người bệnh, ¹⁷ vậy cho được ứng-nghiem lời của Đấng tiên-tri Ê-sai đã nói rằng: Chính Ngài đã lấy tật-nguyên của chúng ta, và gánh bệnh-hoạn của chúng ta.

Cần phải thế nàoặng theo Chúa

¹⁸ Và, khi Đức Chúa Jê-sus thấy đoàn dân đông lăm ở xung-quanh mình, bèn truyền qua bờ bên kia. ¹⁹ Có một thầy thông-giáo đến, thưa cùng Ngài rằng: Lạy thầy, hãy đi đâu, tôi sẽ theo đó. ²⁰ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Con cáo có hang, chim trời có ổ; song Con người không có

chỗ mà gối đầu. ²¹ Lại một môn-đồ khác thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa, xin Chúa cho phép tôi về chôn cha tôi trước đã. ²² Nhưng Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy theo ta, để kẻ chết chôn kẻ chết.

Bị bão giữa biển

²³ Kế đó, Đức Chúa Jê-sus xuống thuyền, các môn-đồ theo Ngài. ²⁴ Thành-linh biển nổi bão lớn, đến nổi sóng dậy phủ thuyền; nhưng Ngài đương ngủ. ²⁵ Các môn-đồ đến gần, đánh thức Ngài, mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin cứu chúng tôi với, chúng tôi hầu chết! ²⁶ Ngài phán rằng: Hỡi kẻ ít đức-tin kia, có sao các người sợ? Ngài bèn đứng dậy, quở gió và biển; thì liền yên-lặng như tờ. ²⁷ Những người đó lấy làm lạ, nói rằng: Người này là ai, mà gió và biển đều vâng lệnh người?

Hai người bị quỷ ám ở Ga-đa-ra

²⁸ Đức Chúa Jê-sus qua bờ bên kia rồi, tại xứ dân Ga-đa-ra, gặp hai người bị quỷ ám ở nơi mồ đi ra, bộ dữ-tợn lăm, đến nỗi không ai dám đi ngang qua đường đó. ²⁹ Chúng nó la lên rằng: Lạy Con Đức Chúa Trời, chúng tôi với Ngài có can hệ gì chẳng? Có phải Ngài đến đây để làm khổ chúng tôi trước kỳ không? ³⁰ Và, khi ấy, ở đằng xa có một bầy heo đông đương ăn. ³¹ Các quỷ xin Đức Chúa Jê-sus rằng: Nếu Chúa đuổi chúng tôi ra, xin cho nhập vào bầy heo đó. ³² Ngài biểu các quỷ rằng: Hãy đi đi! Các quỷ ra khỏi hai người đó, liền nhập vào bầy heo. Tức thì cả bầy ở trên dốc núi nhảy xuống biển, thấy đều chết chìm dưới nước. ³³ Những đũa chần heo bèn chạy trốn, trở về thành, thuật các chuyện đã xảy ra, và chuyện hai người bị quỷ ám nữa. ³⁴ Cả thành liền ra đón Đức Chúa Jê-sus; khi vừa thấy Ngài, thì xin Ngài đi r' khỏi xứ mình.

Chúa chữa bệnh bại

⁹ ¹ Đức Chúa Jê-sus xuống thuyền lại trở qua biển và đến thành mình. ² Nay, có người đem lại cho Ngài một người đau bại nằm trên giường. Đức Chúa Jê-sus thấy đức-tin của các người đó, thì phán cùng người bại rằng: Hỡi con, hãy vững lòng,

tội-lỗi con đã được tha. ³ Khi ấy, có một vài thầy thông-giáo đều nghĩ thầm rằng: Người này nói lộng-ngôn. ⁴ Song Đức Chúa Jê-sus biết ý-tưởng mấy thầy đó, thì phán rằng: Nhân sao trong lòng các người có ác-tưởng làm vậy? ⁵ Trong hai lời này: Một là nói, tội-lỗi người đã được tha; hai là nói, người hãy đứng dậy mà đi, thì lời nào dễ nói hơn? ⁶ Vả, hầu cho các người biết Con người ở thế-gian có quyền tha tội. Rồi Ngài phán cùng người bại rằng: Hãy đứng dậy, vác lấy giường, mà trở về nhà người. ⁷ Người bại liền dậy mà trở về nhà mình. ⁸ Đoàn dân thấy phép lạ đó, thì ai nấy đều sợ-hãi, và ngợi-khen Đức Chúa Trời đã cho người ta được phép-tác đường ấy.

Chúa gọi Ma-thi-ơ. Sự kiêng ăn.

⁹ Đức Chúa Jê-sus đã đi khỏi nơi đó rồi, thấy một người tên là Ma-thi-ơ đương ngồi tại sở thu thuế, bèn phán cùng người rằng: Hãy theo ta. Người liền đứng dậy, mà theo Ngài.

¹⁰ Vả, đương khi Đức Chúa Jê-sus ngồi ăn tại nhà Ma-thi-ơ, có nhiều người thu thuế cùng kẻ xấu nét đến ngồi ăn với Ngài và môn-đồ Ngài. ¹¹ Người Pha-ri-si thấy vậy, thì nói cùng môn-đồ Ngài rằng: Làm sao thầy các người ngồi ăn chung với người thu thuế và kẻ xấu nét vậy? ¹² Đức Chúa Jê-sus nghe điều đó, bèn phán rằng: Chẳng phải là người khỏe-mạnh cần thầy thuốc đâu, song là người có bệnh. ¹³ Hãy đi, và học cho biết câu này nghĩa là gì: Ta muốn sự thương-xót, nhưng chẳng muốn của-lẽ. Vì ta đến đây không phải để kêu kẻ công-bình, song kêu kẻ có tội.

¹⁴ Khi ấy, các môn-đồ của Giảng đến tìm Đức Chúa Jê-sus, mà thưa rằng: Có sao chúng tôi và những người Pha-ri-si kiêng ăn, còn môn-đồ thầy không kiêng ăn? ¹⁵ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Trong khi chàng rể còn ở với bạn hữu đến mừng cưới, thì những bạn hữu đó có thể nào buồn-rầu được ư? Nhưng đến ngày nào chàng rể sẽ bị đem đi khỏi họ, thì họ mới kiêng ăn. ¹⁶ Không có ai vá miếng ni mới vào cái áo cũ; vì nếu làm vậy, miếng ni mới sẽ chẳng rách áo cũ, và裳 rách trở nên xấu-hơn. ¹⁷ Cũng không có ai đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu làm vậy thì bầu

nứt, rượu chảy ra, và bầu phải hư; song ai nấy đổ rượu mới vào bầu mới, thì giữ được cả hai bề.

Con gái Giai-ru và người đàn-bà mất huyết

¹⁸ Đương khi Đức Chúa Jê-sus phán các điều đó, xảy có người cai nhà hội kia bước vào, qui-lạy trước mặt Ngài mà thưa rằng: Con gái tôi mới chết; xin Chúa đến, đặt tay trên nó, thì nó sẽ được sống. ¹⁹ Đức Chúa Jê-sus bèn đứng dậy, cùng môn-đồ Ngài đều đi-theo người.

²⁰ Này, có một người đàn-bà mắc bệnh mất huyết đã mười hai năm, lại gần sau lưng mà rờ tròn áo Ngài. ²¹ Vì người đàn-bà ấy tự nghĩ rằng: Nếu ta chỉ rờ áo Ngài, thì cũng sẽ được lành. ²² Đức Chúa Jê-sus xây mặt lại, thấy người đàn-bà, thì phán rằng: Hỡi con, hãy vững lòng, đức-tin con đã làm cho con được lành. Liền trong giờ đó, người đàn-bà lành bệnh.

²³ Khi Đức Chúa Jê-sus đến nhà người cai nhà hội, thấy bọn thổ sáo, và chúng làm om-sòm, ²⁴ thì phán rằng: Các người hãy lui ra; con gái nhỏ này chẳng phải chết đâu, nhưng nó ngủ. Chúng nghe thì chê cười Ngài. ²⁵ Bọn đó đã bị đuổi ra rồi, Ngài bèn vào, cầm lấy tay đứa gái, thì nó liền chỗi dậy. ²⁶ Tin này đồn ra khắp cả xứ đó.

Chúa chữa các tật-bệnh khác

²⁷ Đức Chúa Jê-sus ở đó ra đi, có hai người mù theo Ngài mà kêu rằng: Hỡi con cháu vua Đa-vít, xin thương chúng tôi cùng! ²⁸ Khi Ngài đã vào nhà rồi, hai người mù đến; Ngài bèn phán rằng: Hai người tin ta làm được điều hai người ao-ước sao? Họ thưa rằng: Lạy Chúa, được. ²⁹ Ngài bèn rờ mắt hai người mà phán rằng: Theo như đức-tin các người, phải được thành vậy. ³⁰ Mắt hai người liền mở. Đức Chúa Jê-sus lấy giọng nghiêm phán rằng: Hãy giữ, đừng cho ai biết chuyện này. ³¹ Song lúc hai người ra khỏi nhà, thì đồn danh-tiếng Ngài khắp cả xứ.

³² Khi đi khỏi chỗ đó, thì người ta đem tới cho Ngài một người câm bị qui ám. ³³ Qui bị đuổi ra rồi, thì người câm nói được. Đoàn dân lấy làm lạ mà nói rằng:

Không hề bao giờ thấy sự như vậy trong dân Y-sơ-ra-ên. ³⁴Nhưng người Pha-ri-si lại nói rằng: Người này cậy phép chúa qui mà trừ qui.

³⁵Đức Chúa Jêsus đi khắp các thành, các làng, dạy-dỗ trong các nhà hội, giảng tin-lành nước Đức Chúa Trời, và chữa lành các thứ tật-bệnh. ³⁶Khi Ngài thấy những đám dân đông, thì động lòng thương-xót, vì họ cùng-khốn, và tan-lạc như chiên không có kẻ chăn. ³⁷Ngài bèn phán cùng môn-đồ rằng: Mùa gặt thì thật trũng, song con gặt thì ít. ³⁸Vậy, hãy cầu-xin chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa mình.

Mười hai sứ-đô chịu chức đi giảng đạo

10 ¹Đức Chúa Jêsus gọi mười hai môn-đồ đến, ban quyền-phép trừ tà-ma, và chữa các thứ tật-bệnh. ²Tên mười hai sứ-đô như sau này: Sứ-đô thứ nhất là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, và Anh-rê là em người; Gia-cơ con của Xê-bê-đê, và Giăng là em Gia-cơ; ³Phi-líp cùng Ba-tê-lê-my; Thô-ma, và Ma-thi-ơ là người thu thuế; Gia-cơ con của A-phê, cùng Tha-đê; ⁴Si-môn là người Ca-na-an, cùng Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, là kẻ phản Đức Chúa Jêsus.

⁵Ấy đó là mười hai sứ-đô Đức Chúa Jêsus sai đi, và có truyền rằng: Đừng đi đến dân ngoại, cũng đừng vào một thành nào của dân Sa-ma-ri cả; ⁶song thà đi đến cùng những con chiên lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên. ⁷Khi đi đường, hãy rao-giảng rằng: Nước thiên-đàng gần rồi. ⁸Hãy chữa lành kẻ đau, khiến sống kẻ chết, làm sạch kẻ phung, và trừ các qui. Các người đã được lãnh không thì hãy cho không. ⁹Đừng đem vàng, hoặc bạc, hoặc tiền trong lưng các người; ¹⁰cũng đừng đem cái bao đi đường, hoặc hai áo, hoặc giày, hoặc gậy; vì người làm việc đáng được đồ-ăn. ¹¹Các người vào thành nào hay là làng nào, hãy hỏi thăm ai là người đáng tiếp rước mình, rồi ở nhà họ cho đến lúc đi. ¹²Và khi vào nhà nào, hãy cầu bình-an cho nhà ấy; ¹³nếu nhà đó xứng-đáng, thì sự bình-an các người xuống cho; bằng không, thì sự bình-an các người trở về các người. ¹⁴Nếu ai không tiếp-rước, không nghe lời các người, khi ra khỏi nhà đó, hay là thành đó, hãy phủ bụi đã dính chân các người. ¹⁵Quả thật, ta nói cùng các

người, đến ngày phán-xét, thì xứ Sô-dôm và xứ Gô-mô-rơ sẽ chịu đoán-phạt nhẹ hơn thành ấy.

¹⁶Kìa, ta sai các người đi khác nào như chiên vào giữa bầy muông-sói. Vậy, hãy khôn-khéo như rắn, đơn-sơ như chim bồ-câu. ¹⁷Hãy coi chừng người ta; vì họ sẽ nộp các người trước tòa-án, đánh đòn các người trong nhà hội; ¹⁸lại vì cơ ta mà các người sẽ bị giải đến trước mặt các quan tổng-đốc và các vua, để làm chứng trước mặt họ và các dân ngoại. ¹⁹Song khi họ sẽ đem nộp các người, thì chớ lo về cách nói làm sao, hoặc nói lời gì; vì những lời đáng nói sẽ chỉ cho các người chính trong giờ đó. ²⁰Ấy chẳng phải tự các người nói đâu, song là Thánh-Linh của Cha các người sẽ từ trong lòng các người nói ra. ²¹Anh sẽ nộp em cho bị giết, cha sẽ nộp con cho bị giết, con cái sẽ đẩy lên nghịch cùng cha mẹ mà làm cho người phải chết đi. ²²Các người lại sẽ bị thiên-hạ ghen-ghét vì danh ta; song ai bền lòng cho đến cuối cùng, thì sẽ được rồi. ²³Khi nào người ta bắt-bớ các người trong thành này, thì hãy trốn qua thành kia; vì ta nói thật, các người đi chưa khắp các thành dân Y-sơ-ra-ên thì Con người đã đến rồi.

²⁴Môn-đồ không hơn thầy, tôi-tớ không hơn chủ. ²⁵Môn-đồ được như thầy, tôi-tớ được như chủ, thì cũng đủ rồi. Nếu người ta đã gọi chủ nhà là Bê-ên-xê-bun, phượng chi là người nhà! ²⁶Vậy, các người đừng sợ; vì chẳng có việc gì giấu mà chẳng phải bày ra, cũng chẳng có việc gì kín-nhiệm mà sau sẽ chẳng biết. ²⁷Cho nên lời ta phán cùng các người trong nơi tối-tăm, hãy nói ra nơi sáng-láng; và lời các người nghe kẻ lỗ tai, hãy giảng ra trên mái nhà. ²⁸Đừng sợ kẻ giết thân-thể mà không giết được linh-hồn; nhưng thà sợ Đấng làm cho mất được linh-hồn và thân-thể trong địa-ngục. ²⁹Hai con chim sẽ há chẳng từng bị bán một đồng tiền sao? Và vì không theo ý-muốn Cha các người, thì chẳng hề một con nào rơi xuống đất. ³⁰Tóc trên đầu các người cũng đã đếm hết rồi. ³¹Vậy, đừng sợ chi hết, vì các người qui-trọng hơn nhiều con chim sẽ. ³²Bởi đó, ai xưng ta ra trước mặt thiên-hạ, thì ta cũng sẽ xưng họ trước mặt Cha ta ở trên trời; ³³còn ai chối ta trước mặt thiên-hạ, thì ta cũng sẽ chối họ trước mặt Cha ta ở trên trời.

³⁴Chớ tưởng rằng ta đến để đem sự bình-an cho thế-gian; ta đến, không phải đem sự bình-an, mà là đem gươm giáo.

³⁵Ta đến để phân-rẽ con trai với cha, con gái với mẹ, dâu với bà gia; ³⁶và người ta sẽ có kẻ thù-nghịch, là người nhà mình.

³⁷Ai yêu cha mẹ hơn ta thì không đáng cho ta; ai yêu con trai hay là con gái hơn ta thì cũng không đáng cho ta; ³⁸ai không vác cây thập-tự mình mà theo ta, thì cũng chẳng đáng cho ta. ³⁹Ai gìn-giữ sự sống mình, thì sẽ mất; còn ai vì cơ ta mất sự sống mình, thì sẽ tìm lại được.

⁴⁰Ai rước các người, tức là rước ta; ai rước ta, tức là rước Đấng đã sai ta. ⁴¹Ai rước một đấng tiên-tri vì là tiên-tri, thì sẽ lãnh phần thưởng của đấng tiên-tri; ai rước một người công-chính vì là công-chính, thì sẽ lãnh phần thưởng của người công-chính. ⁴²Ai sẽ cho một người trong bọn nhỏ này chỉ uống một chén nước lạnh, vì người nhỏ đó là môn-đồ ta, quả thật, ta nói cùng các người, kẻ ấy sẽ chẳng mất phần thưởng của mình đâu.

11 ¹Vả, Đức Chúa Jê-sus đã dạy các điều đó cho mười hai môn-đồ rồi, bèn lìa khỏi chỗ này đi giảng dạy trong các thành xứ đó.

Sự hỏi thăm của Giảng Báp-tít

²Khi Giảng ở trong ngục nghe nói về các công việc của Đấng Christ, thì sai môn-đồ mình đến thưa cùng Ngài rằng: ³Thầy có phải là Đấng phải đến, hay là chúng tôi còn phải đợi đấng khác chăng?

⁴Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hãy về, thuật lại cùng Giảng những điều các người nghe và thấy; ⁵Kẻ mù được thấy, kẻ què được đi, kẻ phong được sạch, kẻ điếc được nghe, kẻ chết được sống lại, kẻ khó-khăn được nghe giảng tin lành. ⁶Phước cho ai chẳng vấp-phạm vì cơ ta!

⁷Khi họ ra về, Đức Chúa Jê-sus mới phán về việc Giảng cho đoàn dân nghe, rằng: Các người đã đi xem chi trong đòng vắng? Có phải xem cây sậy bị gió rung chăng? ⁸Các người đi xem cái chi nữa? Có phải xem người mặc áo tốt đẹp chăng? Kia, những người mặc áo tốt đẹp thì ở trong đền vua. ⁹Nhưng các người

lại đi xem cái chi nữa? Có phải là xem đấng tiên-tri chăng? Phải, ta nói cùng các người, cũng hơn đấng tiên-tri nữa. ¹⁰Ấy vì người đó mà có chép rằng:

Này, ta sai sứ ta đến trước mặt con,

Đặng dọn đường sẵn cho con đi.

¹¹Quả thật, ta nói cùng các người, trong những người bởi đàn-bà sanh ra, không có ai được tôn-trọng hơn Giảng Báp-tít, nhưng mà kẻ rất nhỏ hèn trong nước thiên-đàng còn được tôn-trọng hơn người. ¹²Song, từ ngày Giảng Báp-tít đến nay, nước thiên-đàng bị hãm-ếp, và là kẻ hãm-ếp đó choán lấy. ¹³Vì hết thầy các đấng tiên-tri và sách luật đã nói trước cho đến đời Giảng. ¹⁴Nếu các người muốn hiểu biết, thì ấy là Ê-li, là đấng phải đến. ¹⁵Ai có tai mà nghe, hãy nghe.

¹⁶Ta sẽ sánh đòng-dối này với ai? Đòng-dối này giống như con trẻ ngồi giữa chợ, kêu-la cùng bạn mình, ¹⁷mà rằng: Ta đã thổi sáo, mà bây không nhảy múa; ta đã than-vãn, mà bây không khóc. ¹⁸Vì Giảng đã đến, không ăn, không uống, người ta nói rằng: Giảng bị quỷ ám. ¹⁹Con người đến, hay ăn hay uống, thì họ nói rằng: Kia, là người ham ăn mê uống, bạn bè với người thu thuế cùng kẻ xấu nét. Song le, sự khôn-ngoan được xưng là phải, bởi những việc làm của sự ấy.

Chúa quả trách dân các thành cứng lòng

²⁰Vì dân các thành mà Đức Chúa Jê-sus đã làm rất nhiều phép lạ rồi, không ăn-năn, nên Ngài quả-trách rằng: ²¹Khốn nạn cho mầy, thành Cô-ra-xin! Khốn nạn cho mầy, thành Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa mầy, đem làm trong thành Ty-ơ và Si-đôn, thì hai thành đó thật đã mặc áo gai, đội tro, ăn-năn từ lâu rồi. ²²Vậy nên ta bảo mầy, đến ngày phán-xét, thành Ty-ơ và thành Si-đôn sẽ chịu đoán-phạt nhẹ hơn mầy. ²³Còn mầy, Ca-bê-na-um, là thành đã được cao tới trời, sẽ hạ xuống tới âm-phủ! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa mầy, đem làm trong thành Sô-đôm, thì thành ấy còn lại đến ngày nay. ²⁴Vậy nên ta rao-báo rằng, đến ngày phán-xét, xứ Sô-đôm sẽ chịu đoán-phạt nhẹ hơn mầy.

Đạo Tin-lành tỏ ra cho con trẻ

25 Lúc đó, Đức Chúa Jê-sus nói rằng: Hỡi Cha! Là Chúa của trời đất, tôi khen-ngợi Cha, vì Cha đã giấu những điều này với kẻ khôn-ngoa, người sáng dạ, mà tỏ ra cho những con trẻ hay. 26 Thưa Cha, phải, thật như vậy, vì Cha đã thấy điều đó là tốt-lành. 27 Mọi việc Cha ta đã giao cho ta; ngoài Cha không có ai biết Con; ngoài Con và người nào mà Con muốn tỏ ra cùng, thì cũng không ai biết Cha.

28 Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng ta, ta sẽ cho các người được yên-nghỉ. 29 Ta có lòng nhu-mi, khiêm-nhường; nên hãy gánh lấy ách của ta, và học theo ta; thì linh-hồn các người sẽ được yên-nghỉ. 30 Vì ách ta dễ chịu và gánh ta nhẹ nhàng.

Bứt bông lúa mì

12 1 Lúc đó, nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jê-sus đi qua giữa đồng lúa mì; các môn-đồ đói, bứt bông lúa mà ăn. 2 Người Pha-ri-si thấy vậy, bèn nói cùng Ngài rằng: Kia, môn-đồ thầy làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát. 3 Song Ngài đáp rằng: Chuyện vua Đa-vít đã làm trong khi vua với kẻ đi theo bị đói, các người há chưa đọc đến sao? 4 Tức là vua vào đền Đức Chúa Trời, ăn bánh bày ra, là bánh mà vua và kẻ đi theo không có phép ăn, chỉ để riêng cho các thầy tế-lễ. 5 Hay là các người không đọc trong sách luật, đến ngày Sa-bát, các thầy tế-lễ trong đền thờ phạm luật ngày đó, mà không phải tội sao? 6 Và lại, ta phán cùng các người, tại chỗ này có một đấng-tôn-trọng hơn đền thờ. 7 Phải chỉ các người hiểu nghĩa câu này: Ta muốn lòng nhân-tử, không muốn của tế-lễ, thì các người không trách những người vô-tội; 8 vì Con người là Chúa ngày Sa-bát.

Chúa chữa người teo tay

9 Đức Chúa Jê-sus đi khỏi nơi đó, bèn vào nhà hội. 10 Ở đó, có một người teo một bàn tay. Có kẻ hỏi Ngài rằng: Trong ngày Sa-bát, có phép chữa kẻ bệnh hay không? Ấy là họ có ý kiếm dịp kiện Ngài. 11 Ngài bèn phán cùng họ rằng: Ai trong vòng các

người có một con chiên, nếu đương ngày Sa-bát, bị té xuống hầm, thì há không kéo nó lên sao? 12 Huống chi người ta trọng hơn con chiên là dường nào! Vậy, trong ngày Sa-bát có phép làm việc lành. 13 Đuổi, Ngài phán cùng người tay teo rằng: Hãy giơ tay ra. Người liền giơ tay, thì tay này cũng lành như tay kia. 14 Những người Pha-ri-si đi ra ngoài rồi, bàn với nhau, lập mưu đặng giết Ngài.

15 Song Đức Chúa Jê-sus biết điều ấy, thì bỏ đi khỏi chỗ đó; có nhiều người theo, và Ngài chữa lành cả. 16 Ngài cấm ngặt họ đừng cho ai biết Ngài; 17 để được ứng-nghiệm lời đấng tiên-tri Ê-sai đã nói rằng:

18 Này, tôi-tố ta đã chọn,

Là người mà ta rất yêu-dấu, đẹp lòng ta mọi đàng.

Ta sẽ cho Thánh-Linh ta ngự trên người, Người sẽ rao-giảng sự công-bình cho dân ngoại.

19 Người sẽ chẳng cãi-lầy, chẳng kêu-la, Và chẳng ai nghe được tiếng người ngoài đường cái.

20 Người sẽ chẳng bẻ cây sậy đã gãy, chẳng tắt ngọn đèn gần tàn, Cho đến chừng nào người khiến sự công-bình được thắng.

21 Dân ngoại sẽ trông-cậy danh người.

Chúa chữa người bị quỷ-ám. Tội phạm đến Đức Thánh-Linh. Cây và trái.

22 Bấy giờ có kẻ đem đến cho Đức Chúa Jê-sus một người mắc quỷ ám, đui và câm; Ngài chữa cho, đến nỗi người câm nói và thấy được. 23 Chúng lấy làm lạ, mà nói rằng: Có phải người đó là con cháu vua Đa-vít chăng? 24 Song những người Pha-ri-si nghe vậy, thì nói rằng: Người này chỉ nhờ Bê-ên-xê-bun là chúa quỷ mà trừ quỷ đó thôi.

25 Đức Chúa Jê-sus biết ý-tưởng họ, thì phán rằng: Một nước mà chia-xé nhau thì bị phá-hoang; một thành hay là một nhà mà chia-xé nhau thì không còn được. 26 Nếu quỷ Sa-tan trừ quỷ Sa-tan, ấy là tự nó chia-xé nhau; thì nước nó làm sao còn được ư? 27 Và nếu ta nhờ Bê-ên-xê-bun mà trừ quỷ, thì con các người nhờ ai mà trừ quỷ ư? Bởi đó, chính chúng nó sẽ xử đoán các người vậy. 28 Mà nếu ta cậy

Thánh-Linh của Đức Chúa Trời để trừ quỷ, thì nước Đức Chúa Trời đã đến tận các người. ²⁹ Hay là, có lẽ nào, ai vào nhà một người mạnh-sức để cướp lấy của, mà trước không trừ người mạnh-sức ấy sao? Phải trừ người rồi mới cướp của nhà người được. ³⁰ Ai không ở với ta, thì nghịch cùng ta; ai không thấu-hiệp với ta, thì tan ra.

³¹ Ấy vậy, ta phán cùng các người, các tội-lỗi và lời phạm-thương của người ta đều sẽ được tha; song lời phạm-thương đến Đức Thánh-Linh thì sẽ chẳng được tha đâu. ³² Nếu ai nói phạm đến Con người, thì sẽ được tha; song nếu ai nói phạm đến Đức Thánh-Linh, thì dầu đời này hay đời sau cũng sẽ chẳng được tha.

³³ Hoặc cho là cây tốt thì trái cũng tốt, hoặc cho là cây xấu thì trái cũng xấu; vì xem trái thì biết cây. ³⁴ Hỡi dòng-dõi rắn lục; bay vốn là loài xấu, làm sao nói được sự tốt? Bởi vì do sự đầy-dẫy trong lòng mà miệng mới nói ra. ³⁵ Người lành do nơi đã chứa điều thiện mà phát ra điều thiện; nhưng kẻ dữ do nơi đã chứa điều ác mà phát ra điều ác. ³⁶ Và, ta bảo các người, đến ngày phán-xét, người ta sẽ khai ra mọi lời hư-không mà mình đã nói; ³⁷ vì bởi lời nói mà người sẽ được xưng là công-bình, cũng bởi lời nói mà người sẽ bị phạt.

Chúa chẳng khứng làm dấu lạ

³⁸ Bấy giờ có mấy thầy thông-giáo và người Pha-ri-si thưa cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Bẩm thầy, chúng tôi muốn xem thầy làm dấu lạ. ³⁹ Ngài đáp rằng: Dòng-dõi hung-ác gian-dâm này xin một dấu lạ, nhưng sẽ chẳng cho dấu lạ khác ngoài dấu lạ của đấng tiên-tri Giô-na. ⁴⁰ Vì Giô-na đã bị ở trong bụng cá lớn ba ngày ba đêm, cũng một thể ấy. Con người sẽ ở trong lòng đất ba ngày ba đêm. ⁴¹ Đến ngày phán-xét, dân thành Ni-ni-ve sẽ đứng dậy với dòng-dõi này mà lên án nó, vì dân ấy đã nghe lời Giô-na giảng và ăn-năn; mà đây này, có một người tôn-trọng hơn Giô-na! ⁴² Đến ngày phán-xét, nữ-hoàng nam-phương sẽ đứng dậy với dòng-dõi này mà lên án nó, vì người từ nơi cùng trái đất đến nghe lời khôn-ngoaan vua Sa-lô-môn; mà đây này, có một người tôn-trọng hơn vua Sa-lô-môn!

⁴³ Khi tà-ma ra khỏi một người, thì nó đi đến nơi khô-khan kiếm chỗ nghỉ, nhưng

kiếm không được; ⁴⁴ rồi nó nói rằng: Ta sẽ trở về nhà ta mà ta mới ra khỏi; khi trở về, thấy nhà không, quét sạch, và sửa-soạn tử-tế. ⁴⁵ Nó bèn lại đi, đem về bảy quỷ khác dữ hơn nó nữa, cùng vào nhà đó mà ở; vậy, số-phận người ấy sau lại xấu hơn trước. Dòng-dõi dữ này cũng như vậy.

Mẹ và anh em Đức Chúa Jê-sus

⁴⁶ Khi Đức Chúa Jê-sus còn phán cùng dân-chúng, thì mẹ và anh em Ngài đến đứng ngoài, muốn nói cùng Ngài. ⁴⁷ [Có người thưa cùng Ngài rằng: Đây này, mẹ và anh em thầy ở ngoài, muốn nói cùng thầy.] ⁴⁸ Ngài đáp rằng: Ai là mẹ ta, ai là anh em ta? ⁴⁹ Ngài giơ tay chỉ các môn-đồ mình, mà phán rằng: Đây là mẹ ta cùng anh em ta! ⁵⁰ Vì hễ ai làm theo ý muốn Cha ta ở trên trời, thì người đó là anh em, chị em ta, cùng là mẹ ta vậy.

Thí-dụ về nước Đức Chúa Trời

13 ¹ Cũng ngày ấy, Đức Chúa Jê-sus ra khỏi nhà, ngồi bên mé biển. ² Đoàn dân nhóm họp xung-quanh Ngài đông lắm, đến nỗi Ngài phải xuống thuyền mà ngồi, còn cả đoàn dân đứng trên bờ. ³ Ngài dùng thí dụ mà giảng nhiều điều cùng họ.

Ngài phán như vậy: Có người gieo giống đi ra đặng gieo. ⁴ Khi đương gieo, một phần giống rơi dọc đường, chim bay xuống và ăn. ⁵ Một phần khác rơi nhằm chỗ đất đá sỏi, chỉ có ít đất thịt, bị lấp không sâu, liền mọc lên; ⁶ song khi mặt trời mọc lên, thì bị đốt, và vì không có rễ, nên phải héo. ⁷ Một phần khác rơi nhằm bụi gai, gai mọc rậm lên, phải nghẹt-ngòi. ⁸ Một phần khác nữa rơi nhằm chỗ đất tốt, thì sanh trái; hoặc một hạt ra được một trăm, hoặc một hạt sáu chục, hoặc một hạt ba chục. ⁹ Ai có tai, hãy nghe!

¹⁰ Môn-đồ bèn đến gần Ngài mà hỏi rằng: Sao thầy dùng thí-dụ mà phán cùng chúng vậy? ¹¹ Ngài đáp rằng: Bởi vì đã ban cho các người được biết những điều mâu-nhiệm của nước thiên-đàng, song về phần họ, thì không ban cho biết. ¹² Vì sẽ cho thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ được dư-đạt; nhưng kẻ nào không có, thì lại cất luôn điều họ đã có nữa. ¹³ Vậy nên ta phán thí-dụ cùng chúng; vì họ xem mà không thấy, lắng tai mà không nghe, và không

hiếu chi hết. 14 Vậy, về họ, đã được ứng nghiệm lời tiên-tri của Ê-sai rằng:

Các người sẽ lóng tai nghe, mà chẳng hiểu chi;

Lấy mắt xem mà chẳng thấy chi.

15 Vì lòng dân này đã cứng-cỏi;

Đã làm cho nặng tai

Và nhắm mắt mình lại,

E khi mắt mình thấy được,

Tai mình nghe được,

Lòng mình hiểu được,

Họ tự hối-cải lại,

Và ta chữa họ được lành chẳng.

16 Nhưng phước cho mắt các người vì thấy được; phước cho tai các người, vì nghe được! 17 Quả thật, ta nói cùng các người, có nhiều đấng tiên-tri, nhiều người công-chính đã ước-ao thấy điều các người thấy, mà chẳng được thấy; ước-ao nghe điều các người nghe, mà chẳng được nghe.

18 Ấy vậy, các người hãy nghe nghĩa ví dụ về kẻ gieo giống là gì. 19 Khi người nào nghe đạo nước thiên-đàng, mà không hiểu, thì qui dữ đến cướp điều đã gieo trong lòng mình; ấy là kẻ chịu lấy hạt giống rơi ra dọc đường. 20 Người nào chịu lấy hạt giống nơi đất đá sỏi, tức là kẻ nghe đạo, liền vui mừng chịu lấy; 21 song trong lòng không có rễ, chỉ tạm-thời mà thôi, đến khi vì đạo mà gặp sự cực-khó, sự bất-bố, thì liền vấp-phạm. 22 Kẻ nào chịu lấy hạt giống nơi bụi gai, tức là kẻ nghe đạo; mà sự lo-lắng về đời này, và sự mê-đắm về của-cái, làm cho nghẹt-ngồi đạo và thành ra không kết-quả. 23 Song, kẻ nào chịu lấy hạt giống nơi đất tốt, tức là kẻ nghe đạo và hiểu; người ấy được kết-quả đến nỗi một hạt ra một trăm, hạt khác sáu chục, hạt khác ba chục.

24 Đức Chúa Jê-sus phán ví dụ khác cùng chúng rằng: Nước thiên-đàng giống như người kia gieo giống tốt trong ruộng mình. 25 Nhưng đương khi người ta ngủ, thì kẻ thù chủ ruộng liền đến, gieo cỏ lùng vào trong lúa mì, rồi đi. 26 Đến khi lúa mì lớn lên, và trở bông, thì cỏ lùng cũng lòi ra. 27 Các đầy-tớ của chủ nhà bèn đến thưa rằng: Thưa chủ, chủ không gieo giống tốt trong ruộng chủ sao? Vậy thì cỏ lùng bởi đâu mà ra? 28 Chủ đáp rằng: Ấy là một kẻ thù đã làm điều đó. Các đầy-tớ thưa rằng:

Vậy chủ có muốn chúng tôi đi nhổ cỏ đó chăng? 29 Chủ rằng: Chẳng nên, e khi nhổ cỏ lùng, hoặc các người nhổ lộn lúa mì đi chăng. 30 Hãy để cho cả hai thứ cùng lớn lên cho đến mùa gặt; đến mùa gặt, ta sẽ dẫn con gặt rằng: Trước hết hãy nhổ cỏ lùng, bỏ lại từng bó mà đốt đi; song hãy thâu-trữ lúa mì vào kho ta.

31 Ngài lấy ví-dụ khác mà phán rằng: Nước thiên-đàng giống như một hạt cải mà người kia lấy gieo trong ruộng mình; 32 hạt ấy thật nhỏ hơn cả các giống khác, song khi đã mọc lên, thì lớn hơn các thứ rau, và trở nên cây cối, cho đến nỗi chim trời tới làm ổ trên nhánh nó được.

33 Ngài lấy ví-dụ khác nữa mà phán rằng: Nước thiên-đàng giống như men mà người đàn-bà kia lấy trộn vào trong ba đấu bột, cho đến chừng nào bột dậy cả lên.

34 Đức Chúa Jê-sus lấy lời ví-dụ mà phán những điều đó cùng đoàn dân, Ngài chẳng phán điều gì cùng họ mà không dùng lời ví-dụ, 35 để được ứng-nghiệm lời đấng tiên-tri rằng:

Ta sẽ mở miệng ra mà nói lời ví-dụ,

Ta sẽ rao-báo những điều kín-nhiệm từ khi dựng nên trời đất.

36 Bấy giờ, Đức Chúa Jê-sus cho chúng về, rồi vào nhà; môn-đồ đến gần mà hỏi Ngài rằng: Xin thầy giải lời ví-dụ về cỏ lùng trong ruộng cho chúng tôi. 37 Ngài đáp rằng: Kẻ gieo giống tốt, là Con người; 38 ruộng, là thế-gian; giống tốt, là con-cái nước thiên-đàng; cỏ lùng, là con-cái quỷ dữ; 39 kẻ nghịch thù gieo cỏ ấy, là ma-quỉ; mùa gặt, là ngày tận-thế; con gặt, là các thiên-sứ. 40 Còn người ta nhổ cỏ lùng mà đốt trong lửa thế nào, thì ngày tận-thế cũng sẽ như vậy; 41 Con người sẽ sai các thiên-sứ Ngài thâu mọi gương xấu và những kẻ làm ác khỏi nước Ngài, 42 và quăng những người đó vào lò lửa, là nơi sẽ có khóc-lóc và nghiến răng. 43 Khi ấy, những người công-bình sẽ chói-rạng như mặt trời trong nước của Cha mình. Ai có tai, hãy nghe!

44 Nước thiên-đàng giống như của báu chôn trong một đám ruộng kia. Một người kia tìm được thì giấu đi, vui-mừng mà trở về, bán hết gia-tài mình, mua đám ruộng đó.

⁴⁵Nước thiên-đàng lại giống như một người lái-buôn kiếm ngọc châu tốt, ⁴⁶khi đã tìm được một hạt châu quý giá, thì đi bán hết gia-tài mình mà mua hạt châu đó.

⁴⁷Nước thiên-đàng cũng giống như một tay lưới thả xuống biển, bắt đủ mọi thứ cá. ⁴⁸Khi lưới được đầy rồi, thì người đánh cá kéo lên bờ; đoạn, ngồi mà chọn giống tốt để riêng ra, đem bỏ vào xô, còn giống xấu thì ném đi. ⁴⁹Đến ngày tận-thế cũng như vậy: Các thiên-sứ sẽ đến và chia kẻ ác với người công-bình ra, ⁵⁰ném những kẻ ác vào lò lửa; ở đó sẽ có khóc-lóc và nghiêng rương.

⁵¹Các người có hiểu mọi điều đó chăng? Các môn-đồ thưa rằng: Có hiểu. ⁵²Ngài bèn phán rằng: Vì cố ấy, mọi thầy thông-giáo đã học thông đạo về nước thiên-đàng, thì giống như một người chủ nhà kia, đem những vật mới và cũ ở trong kho mình ra.

Chúa về Na-xa-rét

⁵³Đức Chúa Jê-sus phán các lời ví-dụ ấy rồi, thì đi khỏi chỗ đó. ⁵⁴Ngài về đến quê-hương, rồi dạy-đỗ trong nhà hội, đến nỗi ai nghe cũng lấy làm lạ, mà nói rằng: Bởi đâu mà người này được khôn-ngoan và những phép lạ này? ⁵⁵Có phải là con người thợ mộc chăng? Mẹ người có phải là Ma-ri, và anh em người là Gia-cô, Giô-sép, Si-môn, Giu-đe chăng? ⁵⁶Chị em người đều ở giữa chúng ta chăng? Bởi đâu mà người này được mọi điều ấy như vậy? ⁵⁷Họ bèn vì cố Ngài mà vấp-phạm. Song Đức Chúa Jê-sus phán cùng họ rằng: Đáng tiên-tri chỉ bị trong xứ mình và người nhà mình khinh-để mà thôi. ⁵⁸Ở đó, Ngài không làm nhiều phép lạ, vì chúng không có lòng tin.

Vua Hê-rốt giết Giăng Báp-tít

14 ¹Lúc ấy, Hê-rốt là vua chư-hầu, nghe tiếng đồn Đức Chúa Jê-sus, ²thì phán cùng bề tôi rằng: Đây là Giăng Báp-tít. Người chết đi sống lại, nhân đó mới làm được mấy phép lạ như vậy. ³Số là, bởi cố Hê-rô-đi-a, vợ Phi-líp là em mình, nên vua Hê-rốt đã truyền bắt trói Giăng và bỏ tù. ⁴Vì Giăng có can vua rằng: Vua không có phép được lấy người đó làm vợ. ⁵Vua muốn giết Giăng, song sợ dân chúng, vì họ đều tôn Giăng là đáng tiên-tri.

⁶Vừa đến ngày ăn mừng sanh-nhật vua Hê-rốt, con gái của Hê-rô-đi-a nhảy múa ở giữa người dự đám, vua lấy làm thích lắm. ⁷Đến nỗi lấy lời thề mà hứa cho con gái ấy điều chi nàng muốn xin. ⁸Vậy, nàng bị mẹ xui-giục, bèn cầu rằng: Xin lấy cái đầu Giăng Báp-tít để trên mâm mà cho tôi đây. ⁹Vua lấy làm buồn-rầu; song vì đã thề lỡ rồi, và có những người dự yến ở đó, nên truyền cho nàng như lời. ¹⁰Vua bèn sai người chém Giăng trong ngục, ¹¹rồi họ để đầu người trên mâm mà đem cho con gái ấy, nàng bèn đem cho mẹ mình. ¹²Đoạn, các môn-đồ của Giăng đến, lấy xác mà chôn, rồi đi báo tin cho Đức Chúa Jê-sus.

Chúa hóa bánh ra nhiều, lần thứ nhất

¹³Đức Chúa Jê-sus vừa nghe tin ấy, liền bỏ đó xuống thuyền, đi tề ra nơi đồng vắng. Khi đoàn dân biết vậy, thì từ các thành đi bộ mà theo Ngài. ¹⁴Ngài ở thuyền bước lên, thấy đoàn dân đông-đúc, động lòng thương-xót, mà chữa cho kẻ bệnh được lành.

¹⁵Đến chiều tối, môn-đồ tới gần Ngài mà thưa rằng: Ở đây vắng-vẽ, và trời tối rồi, xin thầy cho dân chúng về, để họ đi vào các làng đàng mua đồ-ăn. ¹⁶Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Không cần họ phải đi; chính các ngươi hãy cho họ ăn. ¹⁷Môn-đồ thưa rằng: Chúng tôi có đây năm cái bánh và hai con cá mà thôi. ¹⁸Ngài phán rằng: Hãy đem đây cho ta. ¹⁹Ngài bèn truyền cho chúng ngồi xuống trên cỏ, đoạn, lấy năm cái bánh và hai con cá đó, ngửa mặt lên trời mà tạ ơn; rồi bẻ bánh ra đưa cho môn-đồ, môn-đồ phát cho dân-chúng. ²⁰Ai nấy đều ăn no, còn bánh thừa lại thu được đầy mười hai giỏ. ²¹Số người ăn ước chừng năm ngàn, không kể đàn-bà con-nít.

Chúa đi bộ trên mặt biển

²²Kể đó, Ngài liền hỏi môn-đồ xuống thuyền, qua trước bờ bên kia, trong khi Ngài đang truyền cho dân-chúng tan đi. ²³Xong rồi, Ngài lên núi để cầu-nguyện riêng; đến chiều tối, Ngài ở đó một mình.

²⁴Bấy giờ, thuyền đã ra giữa biển rồi, vì gió ngược, nên bị sóng vỗ. ²⁵Song đến canh tư đêm ấy, Đức Chúa Jê-sus đi bộ

trên mặt biển mà đến cùng môn-đô. ²⁶ Khi thấy Ngài đi bộ trên mặt biển, thì môn-đô bối-rối mà nói rằng: Ấy là một con ma; rồi sợ-hãi mà la lên. ²⁷ Nhưng Đức Chúa Jêsus liền phán rằng: Các người hãy yên lòng; ấy là ta đây, đừng sợ! ²⁸ Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin khiến tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa. ²⁹ Ngài phán rằng: Hãy lại đây! Phi-e-rơ ở trên thuyền bước xuống, đi bộ trên mặt nước mà đến cùng Đức Chúa Jêsus. ³⁰ Song khi thấy gió thổi, thì Phi-e-rơ sợ-hãi, hồng sụp xuống nước, bèn la lên rằng: Chúa ơi, xin cứu lấy tôi! ³¹ Tức thì Đức Chúa Jêsus giơ tay ra nắm lấy người, mà nói rằng: Hỡi người ít đức-tin, sao ngươi hồ-nghi làm vậy? ³² Ngài cùng Phi-e-rơ lên thuyền rồi, thì gió yên-lặng. ³³ Các người trong thuyền bèn đến quí lạy Ngài mà nói rằng: Thầy thật là Con Đức Chúa Trời!

³⁴ Khi qua biển rồi, Ngài và môn-đô đến xứ Ghê-nê-xa-rét. ³⁵ Người xứ đó nhận biết Ngài, thì sai người báo tin cho khắp các miền xung-quanh, và họ đem các kẻ bệnh đến cùng Ngài, ³⁶ xin chỉ cho rờ đến viền áo mà thôi; vậy, ai rờ đến cũng đều được lành bệnh cả.

Sự rửa tay trước khi ăn

15 ¹ Bấy giờ, có mấy người Pha-ri-si và mấy thầy thông-giáo từ thành Giê-ru-sa-lem đến gần Đức Chúa Jêsus, mà thưa rằng: ² Sao môn-đô thầy phạm lời truyền-khẩu của người xưa? Vì họ không rửa tay trước khi ăn. ³ Ngài đáp rằng: Còn các người sao cũng vì cố lời truyền-khẩu mình mà phạm điều-răn của Đức Chúa Trời? ⁴ Vì Đức Chúa Trời đã truyền điều-răn này: Phải hiếu-kính cha mẹ người; lại, điều này: Ai mắng nhiếc cha mẹ thì phải chết. ⁵ Nhưng các người lại nói rằng: Ai nói cùng cha mẹ rằng: Những điều mà tôi có thể giúp cha mẹ, đã dâng cho Đức Chúa Trời rồi, thì người ấy không cần phải hiếu kính cha mẹ. ⁶ Như vậy, các người đã vi phạm lời truyền-khẩu mình mà bỏ lời Đức Chúa Trời. ⁷ Hỡi kẻ giả-hình! Ê-sai đã nói tiên-tri về các người phải lắm, mà rằng:

⁸ Dân này lấy môi-miệng thờ kính ta; Nhưng lòng chúng nó xa ta lắm.

⁹ Sự chúng nó thờ lạy ta là vô-ích,

Vì chúng nó dạy theo những điều-răn mà chỉ bởi người ta đặt ra.

¹⁰ Đoàn, Ngài gọi đoàn dân đến, mà phán rằng: Hãy nghe, và hiểu. ¹¹ Chẳng phải điều chi vào miệng làm đơ-dáy người; nhưng điều chi ở miệng ra, ấy mới là điều làm đơ-dáy người vậy! ¹² Môn-đô bèn lại gần, mà thưa rằng: Thầy có hay rằng người Pha-ri-si nghe lời thầy nói mà phiền giận chăng? ¹³ Ngài đáp rằng: Cây nào mà Cha ta trên trời không trồng, thì phải nhỏ đi. ¹⁴ Hãy để vậy: Đó là những kẻ mù làm người dẫn-đưa; nếu kẻ mù dẫn-đưa kẻ mù, thì cả hai sẽ cùng té xuống hố. ¹⁵ Phi-e-rơ bèn cất tiếng thưa rằng: Xin thầy cất nghĩa lời ví-dụ ấy cho chúng tôi. ¹⁶ Đức Chúa Jêsus hỏi rằng: Các người cũng còn chưa hiểu-biết sao? ¹⁷ Các người chưa hiểu vật gì vào miệng thì đi thẳng xuống bụng, rồi phải bỏ ra nơi kín sao? ¹⁸ Song những điều bởi miệng mà ra là từ trong lòng, thì những điều đó làm đơ-dáy người. ¹⁹ Vì từ nơi lòng mà ra những ác-tưởng, những tội giết người, tà-dâm, dâm-dục, trộm-chuồng, làm chứng dối, và lộng-ngôn. ²⁰ Ấy đó là những điều làm đơ-dáy người: Song sự ăn mà không rửa tay chẳng làm đơ-dáy người đâu.

Người đàn-bà Ca-na-an

²¹ Đức Chúa Jêsus đi từ đó, vào bờ-cõi thành Ty-rơ và thành Si-đôn. ²² Xảy có một người đàn-bà xứ Ca-na-an, từ xứ ấy đến, mà kêu lên rằng: Lạy Chúa, là con cháu vua Đa-vit, xin thương-xót tôi cùng! Con gái tôi mắc quí ám, khốn-cực lắm. ²³ Nhưng Ngài chẳng đáp một lời. Môn-đô bèn đến gần, cố nài-xin rằng: Xin thầy truyền cho đàn-bà ấy về, vì người kêu-van ở đằng sau chúng ta. ²⁴ Ngài đáp rằng: Ta chịu sai đến đây, chỉ vì các con chiến lạc mắt của nhà Y-sơ-ra-ên đó thôi. ²⁵ Song người đàn-bà lại gần, lạy Ngài mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin Chúa giúp tôi cùng! ²⁶ Ngài đáp rằng: Không nên lấy bánh của con-cáï mà quăng cho chó con ăn. ²⁷ Người đàn-bà lại thưa rằng: Lạy Chúa, thật như vậy, song mấy con chó con ăn những miếng bánh vụn trên bàn chủ nó rớt xuống. ²⁸ Ngài bèn phán rằng: Hỡi đàn-bà

kia, người có đức-tin lớn; việc phải xảy ra theo ý người muốn! Cũng một giờ đó, con gái người liền được lành.

Chúa hóa bánh ra nhiều, lần thứ hai

29 Đức Chúa Jê-sus từ đó đi đến gần biển Ga-li-lê; rồi lên trên núi mà ngồi. 30 Bấy giờ có đoàn dân rất đông đến gần Ngài, đem theo những kẻ què, đui, câm, tàn-tật và nhiều kẻ đau khác, để dưới chân Đức Chúa Jê-sus, thì Ngài chữa cho họ được lành. 31 Vậy, chúng thấy kẻ câm được nói, kẻ tàn-tật được khỏi, kẻ què được đi, kẻ đui được sáng, thì lấy làm lạ lắm, đều ngợi-khen Đức Chúa Trời của dân Y-sơ-ra-ên.

32 Khi đó, Đức Chúa Jê-sus gọi môn-đồ đến mà phán rằng: Ta thương-xót đoàn dân này; vì đã ba ngày ở cùng ta, bây giờ không có chi ăn hết. Ta không muốn để họ nhịn đói mà về, e phải mệt lử dọc đường chăng. 33 Môn-đồ thưa rằng: Ở nơi đồng vắng này, ta há dễ kiếm đâu đủ bánh,ặng cho dân đông dường ấy ăn no-nê sao? 34 Ngài phán hỏi môn-đồ rằng: Các người có mấy cái bánh? Môn-đồ thưa rằng: Có bảy cái bánh, cùng vài con cá. 35 Ngài bèn biểu dân-chúng ngồi xuống đất. 36 Đoạn, Ngài lấy bảy cái bánh và cá; tạ ơn rồi, bẻ bánh ra đưa cho môn-đồ, môn-đồ phân-phát cho dân-chúng. 37 Ai nấy ăn no cả, còn bánh thừa lượm được bảy giỏ đầy. 38 Số người ăn là bốn ngàn, không kể đàn-bà con-trẻ. 39 Bấy giờ Ngài cho đoàn dân về, rồi xuống thuyền mà qua bờ-cõi xứ Ma-ga-đan.

Men của người Pha-ri-si và người Sa-đu-sê

16 1 Những người Pha-ri-si và Sa-đu-sê đến cùng Đức Chúa Jê-sus, có ý thử Ngài, thì xin làm cho xem một dấu lạ từ trên trời xuống. 2 Nhưng Ngài đáp rằng: Khi chiều tối đến, thì các người nói rằng: Sẽ tốt trời, vì trời đỏ. 3 Còn sớm mai, thì các người nói rằng: Hôm nay sẽ có cơn dông, vì trời đỏ và mờ mờ. Các người biết phân-biệt rõ sắc trời, mà không phân-biệt được dấu chỉ thì-giờ ư! 4 Đòng-dôi hung-ác gian-dâm này xin một dấu lạ; nhưng sẽ chẳng cho dấu lạ chi khác ngoài dấu lạ của đấng tiên-tri Giô-na. Rồi Ngài bỏ họ mà đi.

5 Khi môn-đồ đi đến bờ bên kia, quên đem bánh theo. 6 Đức Chúa Jê-sus phán cùng môn-đồ rằng: Hãy giữ mình cẩn-thận về men của người Pha-ri-si và Sa-đu-sê. 7 Môn-đồ suy-nghĩ và luận cùng nhau rằng: Đây là vì chúng ta không đem bánh theo. 8 Đức Chúa Jê-sus biết điều đó, thì phán rằng: Hỡi kẻ ít đức-tin, sao các người tưởng rằng ấy là vì có các người không có bánh? 9 Các người há chưa hiểu, cũng không nhớ năm cái bánh cho năm ngàn người, và các người lượm được mấy giỏ đầy bánh thừa sao? 10 Lại há không nhớ bảy cái bánh cho bốn ngàn người, và các người lượm được bao nhiêu giỏ đầy bánh thừa sao? 11 Các người sao chẳng hiểu rằng không phải về bánh mà ta muốn nói đâu?... nhưng hãy giữ mình về men của người Pha-ri-si và Sa-đu-sê. 12 Bấy giờ môn-đồ mới hiểu rằng Ngài chẳng bảo giữ mình về men làm bánh, nhưng về đạo của người Pha-ri-si và Sa-đu-sê.

Phi-e-rô xưng Đức Chúa Jê-sus là Đấng Christ

13 Khi Đức Chúa Jê-sus đã vào địa-phận thành Sê-sa-rê Phi-líp, bèn hỏi môn-đồ, mà rằng: Theo lời người ta nói thì Con người là ai? 14 Môn-đồ thưa rằng: Người nói là Giăng Báp-tít; kẻ nói là Ê-li; kẻ khác lại nói là Giê-rê-mi, hay là một đấng tiên-tri nào đó. 15 Ngài phán rằng: Còn các người thì xưng ta là ai? 16 Si-môn Phi-e-rô thưa rằng: Chúa là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống. 17 Bấy giờ, Đức Chúa Jê-sus phán cùng người rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, người có phước đó; vì chẳng phải thịt và huyết tỏ cho người biết điều này đâu, bèn là Cha ta ở trên trời vậy. 18 Còn ta, ta bảo người rằng: Người là Phi-e-rô, ta sẽ lập Hội-thánh ta trên đá này, các cửa âm-phủ chẳng thắng được hội đó. 19 Ta sẽ giao chìa khóa nước thiên-dàng cho người; hễ điều gì mà người buộc dưới đất, thì cũng sẽ phải buộc ở trên trời, và điều gì mà người mở dưới đất, thì cũng sẽ được mở ở trên trời. 20 Đoạn, Ngài cầm môn-đồ đứng nói cho ai biết rằng Ngài, Đức Chúa Jê-sus, là Đấng Christ.

21 Từ đó, Đức Chúa Jê-sus mới tỏ cho môn-đồ biết rằng mình phải đi đến thành Giê-ru-sa-lem, phải chịu tại đó nhiều

sự khốn-khổ bởi những người trưởng-lão, thầy tế-lễ cả, cùng thầy thông-giáo, và phải bị giết, đến ngày thứ ba phải sống lại. ²²Phi-e-rơ bèn đem Ngài riêng ra, mà can rằng: Hỡi Chúa, Đức Chúa Trời nào nỡ vậy! Sự đó sẽ không xảy đến cho Chúa đâu! ²³Nhưng Ngài xây mặt lại mà phán cùng Phi-e-rơ rằng: Ở Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta! Người làm gương xấu cho ta; vì người chẳng nghĩ đến việc Đức Chúa Trời, song nghĩ đến việc người ta.

²⁴Đức Chúa Jê-sus bèn phán cùng môn-đô rằng: Nếu ai muốn theo ta, thì phải liêu mình, vác thập-tự-giá mình mà theo ta. ²⁵Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì có ta mà mất sự sống thì sẽ được lại. ²⁶Người nào nếu được cả thiên-hạ mà mất linh-hồn mình, thì có ích gì? Vậy thì người lấy chi mà đổi linh-hồn mình lại? ²⁷Vì Con người sẽ nự trong sự vinh-hiến của Cha mình mà giáng xuống cùng các thiên-sứ, lúc đó, Ngài sẽ thưởng cho từng người, tùy việc họ làm. ²⁸Quả thật, ta nói cùng các người, trong các người đứng đây, có một vài kẻ sẽ không chết trước khi thấy Con người ngự đến trong nước Ngài.

Sự hóa-hình

17 ¹Khởi sáu ngày, Đức Chúa Jê-sus đem Phi-e-rơ, Gia-cơ, và Giăng là em Gia-cơ, cùng Ngài đi tế lên núi cao. ²Ngài biến-hóa trước mặt các người ấy, mặt Ngài sáng lòa như mặt trời, áo Ngài trắng như ánh sáng. ³Này, có Môi-se và Ê-li hiện đến, nói chuyện cùng Ngài. ⁴Phi-e-rơ bèn cất tiếng thưa cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Lạy Chúa, chúng ta ở lại đây thì tốt lắm; vì bằng đẹp ý Chúa, thì tôi sẽ đóng ba trại tại đây, một cái cho Chúa, một cái cho Môi-se và một cái cho Ê-li. ⁵Đang khi người còn nói, bỗng-chức có một đám mây sáng rực che-phủ những người ở đó; và có tiếng từ trong mây phán rằng: Này là Con yêu-dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường; hãy nghe lời Con đó! ⁶Khi môn-đô nghe tiếng ấy, thì té sấp mặt xuống đất, và sợ-hãi lắm. ⁷Song Đức Chúa Jê-sus lại gần, rời môn-đô mà phán rằng: Hãy đứng dậy, đừng sợ! ⁸Môn-đô bèn ngửa mặt lên, thì chỉ thấy một mình Đức Chúa Jê-sus mà thôi.

⁹Đang khi Đức Chúa Jê-sus và môn-đô ở trên núi xuống, thì Ngài ra lệnh cấm rằng: Sự các người đã thấy chớ thuật lại cùng ai, cho đến khi Con người từ kẻ chết sống lại. ¹⁰Môn-đô hỏi Ngài rằng: Vậy thì sao các thầy thông-giáo nói rằng Ê-li phải đến trước? ¹¹Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Thật Ê-li phải đến mà sửa lại mọi việc. ¹²Nhưng ta phán cùng các người rằng: Ê-li đã đến rồi, và người ta không nhận biết, song họ lại xử với người theo ý-muốn mình; Con người phải chịu khốn-khổ bởi họ cũng như vậy. ¹³Môn-đô bèn hiểu rằng Ngài nói đó là nói về Giăng Báp-tít.

Chúa chữa bệnh phong-diên

¹⁴Khi Đức Chúa Jê-sus và môn-đô đã trở lại cùng đoàn dân, thì có một người đến gần, quỳ trước mặt Ngài, ¹⁵mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin Chúa thương đến con trai tôi! Vì nó mắc bệnh phong-diên, phải chịu đau-đớn quá; thường khi té vào lửa, và té xuống nước. ¹⁶Tôi đã đem nó cho môn-đô Chúa, nhưng chữa không được. ¹⁷Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hỡi đồng-dồi không tin và gian-tà kia, ta sẽ ở với các người cho đến chừng nào? Ta sẽ nhịn nhục các người cho đến khi nào? Hãy đem con đến đây cho ta. ¹⁸Rồi Đức Chúa Jê-sus quỳ trách quỳ, quỳ liền ra khỏi đứa trẻ, và từ giờ đó đứa trẻ được lành.

¹⁹Môn-đô bèn đến gần Đức Chúa Jê-sus, mà hỏi riêng rằng: Vì cơ gì chúng tôi không đuổi quỳ ấy được? ²⁰Ngài đáp rằng: Ấy là tại các người ít đức-tin; Vì ta nói thật cùng các người, nếu các người có đức-tin bằng một hạt cải, sẽ khiến núi này rằng: Hãy dời đây qua đó, thì nó liền dời qua, và không có sự gì mà các người chẳng làm được.^(b)

Chúa nói trước về sự Ngài chết và sống lại

²²Đang khi Đức Chúa Jê-sus và môn-đô trải qua trong xứ Ga-li-lê, Ngài phán cùng môn-đô rằng: Con người sẽ bị nộp trong tay người ta. ²³Họ sẽ giết Ngài, nhưng đến ngày thứ ba Ngài sẽ sống lại. Các môn-đô bèn lo buồn lắm.

(b) Có mấy bản cũ thêm một câu 21 rằng: Nhưng thử quỳ này nếu không cầu-nguyện và không kiêng ăn thì chẳng trừ nó được.

Đức Chúa Jêsus nộp thuế

24 Khi đã đến thành Ca-bê-na-um, những người thu- thuế của đền-thờ đến hỏi Phi-e-rô rằng: Thầy người có nộp tiền thuế chẳng? 25 Phi-e-rô trả lời rằng: Có. Và khi Phi-e-rô vào nhà, thì Đức Chúa Jêsus hỏi đón trước rằng: Hỡi Si-môn, người nghĩ sao? Các vua thế-gian thu lương lấy thuế ai? Thu của con trai mình hay là của người ngoài? 26 Phi-e-rô thưa rằng: Người ngoài. Ngài phán rằng: Vậy thì các con trai được miễn thuế! 27 Song 1e, để chúng ta khỏi làm gương xấu cho họ, thì người hãy ra biển cá, bắt lấy con cá nào dính câu trước hết, banh miệng nó ra, sẽ thấy một đồng bạc^(c) ở trong. Hãy lấy đồng bạc đó, và đem nộp thuế cho ta với người.

Sự cao-trọng thật. Các gương xấu.

18 1 Trong lúc đó, môn-đồ lại gần Đức Chúa Jêsus, mà hỏi rằng: Ai là lớn hơn hết trong nước thiên-đàng? 2 Đức Chúa Jêsus gọi một đứa trẻ đến, để ở giữa môn-đồ, 3 mà phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, nếu các người không đổi lại và nên như đứa trẻ, thì chẳng được vào nước thiên-đàng đâu. 4 Vậy, hễ ai trở nên khiêm-nhường như đứa trẻ này, sẽ là lớn hơn hết trong nước thiên-đàng. 5 Hễ ai vì danh ta chịu tiếp một đứa trẻ thể này, tức là chịu tiếp ta. 6 Song, nếu ai làm cho một đứa trong những đứa nhỏ này đã tin ta sa vào tội lỗi, thì thà buộc cối đá vào cổ, mà quăng nó xuống đáy biển còn hơn.

7 Khốn-nạn cho thế-gian vì sự gây nên phạm tội! Vì sự gây nên phạm tội phải có; song khốn-nạn thay cho ai là kẻ gây nên phạm tội! 8 Nếu tay hay là chân người làm cho người sa vào tội-lỗi, hãy chặt và ném nó cho xa người đi; vì thà người què chân hay là cụt tay mà vào nơi hằng sống, còn hơn là đủ cả hai tay hay là hai chân mà bị quăng vào lửa đời đời. 9 Nếu con mắt người làm cho người sa vào tội-lỗi, thì hãy móc mà ném cho xa người đi; vì thà người một mắt mà vào nơi hằng sống, còn hơn là đủ hai mắt mà bị quăng vào lửa địa-ngục.

10 Hãy giữ mình đừng khinh-để một đứa nào trong những đứa trẻ này; vì ta bảo các người, các thiên-sứ của chúng nó trên trời thường thấy mặt Cha ta, là Đấng ở trên trời.^(d) 12 Các người tưởng thế nào? Nếu người nào có một trăm con chiên, một con bị lạc mất đi, thì há chẳng để chín mươi chín con lại trên núi, mà đi kiếm con đã lạc mất sao? 13 Quả thật, ta nói cùng các người, nếu người kiếm lại được, thì lấy làm vui-mừng về con đó hơn chín mươi chín con không lạc. 14 Cũng thế ấy, Cha các người ở trên trời không muốn cho một đứa nào trong những đứa trẻ này phải hư mất.

Sự tha tội. Ví-dụ về đày-tố không thương-xót.

15 Nếu anh em người phạm tội cùng người, thì hãy trách người khi chỉ có người với một mình người; như người nghe lời, thì người được anh em lại. 16 Ví bằng không nghe, hãy mời một hai người đi với người, hầu cứ lời hai ba người làm chứng mà mọi việc được chắc-chắn. 17 Nếu người không chịu nghe các người đó, thì hãy cáo cùng Hội-thánh, lại nếu người không chịu nghe Hội-thánh, thì hãy coi người như kẻ ngoại và kẻ thù thuế vậy. 18 Quả thật, ta nói cùng các người, hễ điều gì mà các người buộc ở dưới đất thì cũng sẽ buộc ở trên trời, và điều gì mà các người mở ở dưới đất thì cũng sẽ mở ở trên trời. 19 Quả thật, ta lại nói cùng các người, nếu hai người trong các người thuận nhau ở dưới đất mà cầu-xin không cứ việc chi, thì Cha ta ở trên trời sẽ cho họ. 20 Vì nơi nào có hai ba người nhân danh ta nhóm nhau lại, thì ta ở giữa họ.

21 Phi-e-rô bèn đến gần Đức Chúa Jêsus mà hỏi rằng: Thưa Chúa, nếu anh em tôi phạm tội cùng tôi, thì sẽ tha cho họ mấy lần? Có phải đến bảy lần chẳng? 22 Ngài đáp rằng: Ta không nói cùng người rằng đến bảy lần đâu, nhưng đến bảy mươi lần bảy.

23 Vậy nên, nước thiên-đàng giống như vua kia, muốn tính sổ với các đày-tố mình. 24 Khi vua khởi soát sổ, thì có người đem nộp một tên kia mắc nợ vua một vạn ta-

(c) Nguyên-văn là statère, một statère ước chừng một đồng bạc ta.

(d) Có mấy bản thêm một câu 11 rằng: Vì Con người đã đến cứu sự đã mất.

lãng.^(e) 25 Bởi vì người chẳng có gì mà trả, thì chủ dạy bán người, vợ con và gia-tài người, đặng trả nợ. 26 Kể đây-tớ này bèn sắp mình xuống nơi chân chủ mà xin rằng: Thưa chủ, xin giãn cho tôi, thì tôi sẽ trả hết! 27 Chủ bèn động lòng thương-xót, thả người về, và tha nợ cho. 28 Nhưng khi đây-tớ đó ra về, gặp một người trong ban làm việc, có thiếu mình một trăm đơ-ni-ê,^(f) thì nắm bóp cổ bạn mà nói rằng: Hãy trả nợ cho ta! 29 Người bạn sắp mình xuống mà nài-xin rằng: Xin giãn cho tôi, thì tôi sẽ trả cho anh. 30 Song người chẳng khứng, cứ việc bắt bỏ tù cho đến khi trả hết nợ. 31 Các bạn thấy vậy, buồn lắm, đến thuật lại cùng chủ mình mọi điều đã xảy ra. 32 Chủ bèn đòi đây-tớ ấy đến mà nói rằng: Hỡi đây-tớ độc-ác kia, ta đã tha hết nợ cho người, vì người cầu-xin ta; 33 người há lại chẳng nên thương-xót bạn làm việc người như ta đã thương-xót người sao? 34 Chủ nổi giận, phú nó cho kẻ giữ ngục cho đến khi nào trả xong hết nợ. 35 Nếu mỗi người trong các người không hết lòng tha lỗi cho anh em mình, thì Cha ta ở trên trời cũng sẽ xử với các người như vậy.

Chức-vụ Đức Chúa Jêsus tại xứ Giu-đê và thành Giê-ru-sa-lem (Từ 19:1 đến 25:46)

Sự để vợ

19 1 Đức Chúa Jêsus phán lời ấy xong rồi, thì từ xứ Ga-li-lê mà đi đến bờ cõi xứ Giu-đê, bên kia sông Giô-danh. 2 Có nhiều đoàn dân đông theo Ngài, và Ngài chữa lành các kẻ bệnh ở đó.

3 Người Pha-ri-si bèn đến gần để thử Ngài, mà rằng: Không cứ vì cơ gì người ta có phép để vợ mình chăng? 4 Ngài trả lời rằng: Các người há chưa đọc lời chép về Đấng Tạo-Hóa, hồi ban đầu, dựng nên một người nam, một người nữ, 5 và có phán rằng: Vì cơ đó người nam sẽ lìa cha mẹ, mà dính-dính với vợ mình; hai người sẽ cùng nên một thịt hay sao? 6 Thế thì, vợ chồng không phải là hai nữa, nhưng một thịt mà thôi. Vậy, loài người không nên phân-rẽ những kẻ mà Đức Chúa Trời đã phối-hiệp!

7 Họ lại hỏi Ngài rằng: Vậy chớ sao Môi-se đã dạy lập tờ để đặng để vợ đi? 8 Ngài phán rằng: Vì cơ lòng các người cứng-cỏi, nên Môi-se cho phép để vợ; nhưng, lúc ban đầu, không có như vậy đâu. 9 Vả, ta phán cùng các người, nếu ai để vợ mình không phải vì cơ ngoại-tình, và cưới vợ khác, thì người ấy phạm tội tà-dâm; và hễ ai cưới người bị để, thì phạm tội ngoại-tình. 10 Môn-đồ thưa rằng: Nếu phận người nam phải xử với vợ mình như vậy, thì thà không cưới vợ là hơn! 11 Ngài đáp rằng: Chẳng phải mọi người đều có thể lãnh được lời này, chỉ người sẵn có ban cho như vậy mà thôi. 12 Vì có người hoạn tử trong lòng mẹ; có người hoạn vì tay người ta, và có người tự mình làm nên hoạn vì cơ nước thiên-đàng. Người nào lãnh nổi lời ấy thì hãy lãnh lấy.

Các con trẻ

13 Khi ấy, người ta đem các con trẻ đến, đặng Ngài đặt tay trên mình và cầu-nguyện cho chúng nó; môn-đồ quở-trách những người đem đến. 14 Song Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng ngăn trở; vì nước thiên-đàng thuộc về những kẻ giống như con trẻ ấy. 15 Ngài bèn đặt tay trên chúng nó, rồi từ đó mà đi.

Người trẻ tuổi giàu có

16 Này, có một người đến hỏi Ngài rằng: Thưa thầy, tôi phải làm việc lành chi cho được sự sống đời đời? 17 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Sao người hỏi ta về việc lành? Chỉ có một Đấng lành mà thôi. Nếu người muốn vào sự sống, thì phải giữ các điều-răn. 18 Người hỏi: Những điều-răn gì? Đức Chúa Jêsus phán rằng: Những điều này: Đừng giết người; đừng phạm tội tà-dâm; đừng ăn trộm-cắp; đừng làm chứng dối; 19 Hãy thảo-kính cha mẹ; và: Hãy yêu kẻ lân-cận như mình. 20 Người trẻ đó thưa rằng: Tôi đã giữ đủ các điều này; còn thiếu chi cho tôi nữa? 21 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu người muốn được trọn- vẹn, hãy đi bán hết gia-tài mà bố-thí cho kẻ nghèo-nàn, thì người sẽ có của quý ở

(e) Một ta-lăng ước-chứng hai ngàn đồng bạc ta. (f) Một đơ-ni-ê ước-chứng một quan tiền tây.

trên trời; rồi hãy đến mà theo ta. ²² Nhưng khi người trẻ nghe xong lời này, thì đi, bỏ buồn-bực; vì chàng có của-cải nhiều lắm.

²³ Đức Chúa Jê-sus bèn phán cùng môn-đồ rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, người giàu vào nước thiên-đàng là khó lắm. ²⁴ Ta lại nói cùng các người, lạc-dà chui qua lỗ kim còn dễ hơn một người giàu vào nước Đức Chúa Trời. ²⁵ Môn-đồ nghe lời ấy, thì lấy làm lạ lắm mà nói rằng: Vậy thì ai được rồi? ²⁶ Đức Chúa Jê-sus ngó môn-đồ mà phán rằng: Điều đó loài người không thể làm được, song Đức Chúa Trời làm mọi việc đều được.

²⁷ Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Này, chúng tôi đã bỏ mọi sự mà theo thầy; vậy thì chúng tôi sẽ được chi? ²⁸ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, đến kỳ muốn vật đổi mới, là khi Con người sẽ ngự trên ngôi vinh-hiến của Ngài, thì các người là kẻ đã theo ta, cũng sẽ ngồi trên mười hai ngôi, mà xét-đoạn mười hai chi-phái Y-sơ-ra-ên. ²⁹ Hễ ai vì danh ta mà bỏ anh em, chị em, cha mẹ, con cái, đất ruộng, nhà cửa, thì người ấy sẽ lãnh bội phần hơn, và được hưởng sự sống đời đời. ³⁰ Song có nhiều kẻ ở đây sẽ nên rốt, và nhiều kẻ ở rốt sẽ nên đầu.

Người làm công trong vườn nho

20 ¹ Vả, nước thiên-đàng giống như người chủ nhà kia, tảng sáng đi ra, để mướn người làm công cho vườn nho mình. ² Khi người chủ đã định giá với người làm công, mỗi ngày một đơ-ni-ê, thì sai họ vào vườn nho mình. ³ Ước-chừng giờ thứ ba, người chủ lại ra, thấy những kẻ khác rảnh việc đứng trong chợ, ⁴ thì nói cùng họ rằng: Các người hãy đi vào vườn nho ta, và ta sẽ trả tiền công phải cho. ⁵ Họ liền đi. Ước-chừng giờ thứ sáu và giờ thứ chín, người chủ lại ra, cũng làm như vậy. ⁶ Ước-chừng giờ thứ mười một, chủ ra, lại thấy những kẻ khác đứng trong chợ, thì hỏi rằng: Sao các người đứng đây cả ngày không làm gì hết? ⁷ Họ trả lời rằng: Vì không ai mướn chúng tôi. Người chủ nói với họ rằng: Các người cũng hãy đi vào vườn nho ta.

⁸ Đến tối, chủ vườn nho nói với người giữ việc rằng: Hãy gọi những người làm công mà trả tiền công cho họ, khởi từ người rốt cho đến người đầu. ⁹ Những

người làm công mướn từ giờ thứ mười một đến, lãnh mỗi người được một đơ-ni-ê. ¹⁰ Rồi tới phiên những người đầu đến, tưởng lãnh được nhiều hơn; song họ cũng lãnh mỗi người một đơ-ni-ê. ¹¹ Khi lãnh rồi, lãnh-bầm cùng chủ nhà, ¹² mà rằng: Những người rốt ấy chỉ làm một giờ, mà chủ đãi cũng như chúng tôi, là kẻ đã chịu mệt nhọc cả ngày và đan nắng. ¹³ Song chủ trả lời cho một người trong bọn rằng: Bạn ơi, ta không xử tệ với người đâu; người há chẳng đã định với ta một đơ-ni-ê sao? ¹⁴ Hãy lấy của người mà đi đi; ta muốn trả cho kẻ rốt này bằng như đã trả cho người vậy. ¹⁵ Ta há không có phép dùng của-cải ta theo ý muốn ta sao? Hay là người thấy ta ở từ trễ mà lấy mắt ganh sao? ¹⁶ Đó, những kẻ rốt sẽ nên đầu và kẻ đầu sẽ nên rốt là như vậy.

Đức Chúa Jê-sus phán trước về sự thương-khó của Ngài

¹⁷ Trong khi Đức Chúa Jê-sus đi lên thành Giê-ru-sa-lem, Ngài đem riêng theo mười hai môn-đồ, dọc đường, phán cùng họ rằng: ¹⁸ Này, chúng ta đi lên thành Giê-ru-sa-lem, và Con người sẽ bị bắt nộp cho các thầy tế-lê cả và các thầy thông-giáo, bọn đó sẽ luận giết Ngài. ¹⁹ Họ sẽ nộp Ngài cho dân ngoại hầu để nhạo-báng, đánh-đập, và đóng đinh trên cây thập-tự; đến ngày thứ ba, Ngài sẽ sống lại.

Hai con trai của Xê-bê-đê

²⁰ Bấy giờ, có mẹ của các con trai Xê-bê-đê cùng các con mình đến gần Đức Chúa Jê-sus, lạy Ngài dạng hỏi một chuyện. ²¹ Ngài phán rằng: Người muốn chi? Thưa rằng: Xin cho hai con trai tôi đây ngồi một bữa bên hữu Ngài, một bữa bên tả, ở trong nước Ngài. ²² Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Các người không hiểu điều mình xin. Các người uống được chén mà ta hầu uống không? Hai người thưa rằng: Chúng tôi uống được. ²³ Ngài phán rằng: Thật các người sẽ uống chén ta; nhưng mà ngồi bên hữu hay bên tả ta, thì chẳng phải tự ta cho được; ấy là cho những người nào mà Cha ta đã sửa soạn cho.

²⁴ Mười môn-đồ kia nghe sự xin đó, thì giận hai anh em. ²⁵ Nhưng Đức Chúa Jê-sus gọi đến mà phán rằng: Các người biết rằng các vua dân ngoại thì ép dân

phải phục mình, còn các quan lớn thì lấy quyền thế mà trị dân. ²⁶ Trong các người thì không như vậy; trái lại, trong các người, kẻ nào muốn làm lớn, thì sẽ làm đầy-tớ các người; ²⁷ còn kẻ nào muốn làm đầu, thì sẽ làm tôi-mọi các người. ²⁸ Ấy vậy, Con người đã đến, không phải để người ta hầu việc mình, song để mình hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc nhiều người.

Hai người mù thành Giê-ri-cô

²⁹ Đương khi Đức Chúa Jê-sus và môn-đồ ra khỏi thành Giê-ri-cô, thì có hai đoàn dân đông theo Ngài. ³⁰ Này, có hai người mù ngồi bên đường, nghe nói Đức Chúa Jê-sus qua đó, thì kêu lên rằng: Lạy Chúa, Con cháu vua Đa-vít, xin thương-xót chúng tôi! ³¹ Chúng rầy hai người ấy, biểu nín đi; nhưng họ kêu lớn hơn nữa, rằng: Lạy Chúa, con cháu vua Đa-vít, xin thương-xót chúng tôi! ³² Đức Chúa Jê-sus dừng lại, gọi hai người mù đến, mà phán rằng: Các người muốn ta làm chi cho? ³³ Họ thưa rằng: Lạy Chúa, xin cho mắt chúng tôi được mở ra. ³⁴ Đức Chúa Jê-sus động lòng thương-xót, bèn sờ đến mắt họ; tức thì hai người thấy được và đi theo Ngài.

Sự vào thành Giê-ru-sa-lem

21 ¹ Vừa khi Đức Chúa Jê-sus cùng môn-đồ gần đến thành Giê-ru-sa-lem, và đã tới thành Bê-pha-giê, bên núi Ô-li-ve rồi, thì Ngài sai hai môn-đồ, ² mà phán rằng: Hãy đi đến làng ở trước mặt các người, tức thì sẽ gặp một con lừa cái bị cột, với một con lừa con; hãy mở ra và dắt đến cho ta. ³ Nếu có ai nói chi với các người, hãy trả lời rằng Chúa cần dùng hai con lừa đó; tức thì họ sẽ gửi lừa đi. ⁴ Và, điều ấy xảy ra để cho ứng nghiệm lời của đấng tiên-tri rằng:

⁵ Hãy nói với con gái thành Si-ôn rằng:

Này, vua người đến cùng người,

Nhu-mì, cõi lừa

Và lừa con, là con của lừa cái mang ách.

⁶ Hai môn-đồ bèn đi, và làm y theo lời Đức Chúa Jê-sus đã dạy. ⁷ Hai người dắt lừa cái và lừa con, trải áo mình trên lưng lừa, và nâng Ngài cõi lên. ⁸ Bấy giờ phần

nhiều trong đám dân đông trải áo mình trên đường; kẻ khác chặt nhánh cây mà rải ra giữa đường. ⁹ Đoàn dân đi trước và theo sau đều kêu lên rằng: Hô-sa-na con vua Đa-vít! Đáng khen-ngợi cho Đấng nhân danh Chúa mà đến! Hô-sa-na ở trên nơi rất cao!

¹⁰ Khi Ngài đã vào thành Giê-ru-sa-lem, thì cả thành đều xôn-xao, nói rằng: Người này là ai? ¹¹ Chúng trả lời rằng: Ấy là Đấng tiên-tri Jê-sus ở thành Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê.

Sự dẹp sạch trong đền-thờ. Cây vả khô.

¹² Đức Chúa Jê-sus vào đền-thờ, đuổi hết kẻ bán người mua ở đó; đổ bàn của người đổi bạc, và ghế của người bán bồ-câu. ¹³ Ngài phán cùng họ rằng: Có lời chép: Nhà ta sẽ gọi là nhà cầu-nguyện; nhưng các người thì làm cho nhà ấy thành ra ổ trộm-cướp. ¹⁴ Bấy giờ, những kẻ mù và què đến cùng Ngài trong đền-thờ, thì Ngài chữa cho họ được lành. ¹⁵ Nhưng các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo thấy sự lạ Ngài đã làm, và nghe con trẻ reo lên trong đền-thờ rằng: Hô-sa-na con vua Đa-vít! Thì họ tức giận, ¹⁶ và nói với Ngài rằng: Thầy có nghe điều những đứa trẻ này nói không? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Có. Vậy chớ các người chưa hề đọc lời này: Chúa đã được ngợi khen bởi miệng con trẻ và con đương bú, hay sao? ¹⁷ Đoạn, Ngài bỏ họ, đi ra khỏi thành mà đến làng Bê-tha-ni và nghỉ đêm ở đó.

¹⁸ Sáng mai, khi trở lại thành thì Ngài đói. ¹⁹ Thấy một cây vả ở bên đường, Ngài bèn lại gần, song chỉ thấy những lá mà thôi, thì Ngài phán cùng cây vả rằng: Mày chẳng khi nào sanh ra trái nữa! Cây và tức thì khô đi. ²⁰ Môn-đồ thấy điều đó, lấy làm kỳ, nói rằng: Có sao trong giây-phút mà cây vả liền khô đi vậy? ²¹ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, nếu các người có đức-tin, và không nghi-ngờ chi hết, thì chẳng những các người làm được điều đã làm cho cây vả mà thôi, song dầu các người biểu hòn núi này rằng: Hãy cất mình lên và quãng xuống biển, điều đó cũng sẽ làm được. ²² Trong khi cầu-nguyện, các người lấy đức-tin xin việc gì bất-kỳ, thấy đều được cả.

Lời hỏi về quyền-phép

23 Đức Chúa Jê-sus vào đền-thờ rồi, đương giảng đạo, có các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão trong dân đến mà hỏi rằng: Bởi quyền-phép nào mà thầy làm những sự này, và ai đã cho thầy quyền-phép ấy? 24 Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Ta cũng sẽ hỏi các ngươi một điều; nếu trả lời được, thì ta cũng sẽ nói cho các ngươi bởi quyền-phép nào mà ta đã làm những việc đó. 25 Phép báp-têm của Giăng bởi đâu? Bởi trên trời hay là bởi người ta? Và, họ bàn riêng với nhau như vậy: Nếu chúng ta đáp rằng: Bởi trên trời, thì người sẽ nói với ta rằng: Vậy sao không tin lời người ấy? 26 Còn nếu đáp rằng: Bởi người ta, thì chúng ta sợ thiên-hạ, vì thiên-hạ đều cho Giăng là đáng tiên-tri. 27 Vậy, họ trả lời Đức Chúa Jê-sus rằng: Chúng tôi không biết. Ngài bèn phán cùng họ rằng: Ta cũng không bảo cho các ngươi bởi quyền-phép nào mà ta làm những điều này.

Lời ví-dụ về hai con trai

28 Các người nghĩ làm sao? Một người kia có hai đứa con trai; nói cùng đứa thứ nhất, mà rằng: Con ơi, bữa nay con hãy ra làm vườn nho. 29 Đứa ấy thưa rằng: Vâng; rồi không đi. 30 Đoạn, người cha đi đến đứa thứ hai, cũng bảo như vậy. Đứa này thưa rằng: Tôi không muốn đi. Nhưng sau ăn-năn, rồi đi. 31 Trong hai con trai đó, đứa nào làm theo ý-muốn của cha? Họ đáp rằng: Đứa thứ hai. Đức Chúa Jê-sus phán cùng họ rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, những kẻ thù thuế và phường đi-điểm sẽ được vào nước Đức Chúa Trời trước các ngươi. 32 Vì Giăng đã theo đường công-bình đến cùng các ngươi, nhưng các ngươi không tin, còn những kẻ thù thuế và phường đi-điểm đã tin người; và các ngươi, khi đã thấy điều ấy, sau cũng không ăn năn đặng tin người.

Lời ví-dụ về người trồng nho

33 Hãy nghe lời ví-dụ khác. Có người chủ nhà kia, trồng một vườn nho, rào chung-quanh, ở trong đào một cái hầm ép rượu, và cất một cái tháp; rồi cho những kẻ trồng nho mướn, và đi qua xứ khác.

34 Đến mùa hái trái, người chủ sai đầy-tớ đến cùng bọn trồng nho, đặt thầu hoa-lợi. 35 Bọn trồng nho bắt các đầy-tớ, đánh người này, giết người kia, và ném đá người nọ. 36 Người chủ lại sai đầy-tớ khác đông hơn khi trước; thì họ cũng đối-đãi một cách. 37 Sau hết, người chủ sai chính con trai mình đến cùng họ, vì nói rằng: Chúng nó sẽ kính-trọng con ta. 38 Nhưng khi bọn trồng nho thấy con đó, thì nói với nhau rằng: Người này là kẻ kế-tự đây; hê! Hãy giết nó đi và chiếm lấy phần gia-tài nó. 39 Họ bèn bắt con ấy, quăng ra ngoài vườn nho, và giết đi. 40 Vậy, khi người chủ vườn nho đến, thì sẽ xử với bọn làm vườn ấy thế nào? 41 Chúng trả lời rằng: Người chủ sẽ diệt đồ hung-ác ấy cách khổ-sở, và cho bọn trồng nho khác mướn vườn ấy, là kẻ sẽ nộp hoa-lợi lúc đến mùa. 42 Đức Chúa Jê-sus phán cùng họ rằng: Các người há chưa hề đọc lời trong Kinh-thánh:

Hòn đá đã bị người xây nhà bỏ ra,

Trở nên đá đầu góc nhà;

Ấy là việc Chúa làm,

Và là một sự lạ trước mắt chúng ta, hay sao?

43 Bởi vậy, ta phán cùng các ngươi, nước Đức Chúa Trời sẽ cất khỏi các ngươi, và cho một dân khác là dân sẽ có kết-quả của nước đó. 44 Kẻ nào rơi trên hòn đá ấy sẽ bị giập-nát, còn kẻ nào bị đá ấy rớt nhằm thì sẽ tan-tành như bụi.

45 Các thầy tế-lễ cả và người Pha-ri-si nghe những lời ví-dụ đó, thì biết Ngài nói về mình. 46 Họ bèn tìm cách để bắt Ngài; song sợ thiên-hạ, vì thiên-hạ tôn Ngài là đáng tiên-tri.

Ví-dụ về tiệc cưới

22 1 Đức Chúa Jê-sus lại phán ví-dụ cùng chúng nữa, rằng: 2 Nước thiên-đàng giống như một vua kia làm tiệc cưới cho con mình. 3 Vua sai đầy-tớ đi nhắc những người đã được mời đến dự tiệc; nhưng họ không chịu đến. 4 Vua lại sai đầy-tớ khác mà dặn rằng: Hãy nói với người được mời như vậy: Này ta đã sửa-soạn tiệc rồi; bỏ và thú béo đã giết xong, mọi việc đã sẵn cả, hãy đến mà dự tiệc cưới. 5 Nhưng họ không đếm xỉa đến, cứ việc đi đường mình; kẻ này đi ra

ruộng, kẻ kia đi buôn-bán; ⁶còn những kẻ khác bắt đầy-tớ của vua, máng-chửi và giết đi. ⁷Vua nổi giận, bèn sai quân-lính diệt những kẻ giết người đó, và đốt phá thành của họ. ⁸Đoạn, vua phán cùng đầy-tớ mình rằng: Tiệc cưới đã dọn xong rồi; song những người được mời không xứng dự tiệc đó. ⁹Vậy, các người hãy đi khắp các ngã tư, hễ gặp người nào thì mời cả đến dự tiệc. ¹⁰Đầy-tớ đi khắp các đường cái, nhóm lại hết thấy những người họ gặp, bất-luận dữ lành, đến nổi trong phòng đầy những người dự tiệc.

¹¹Vua vào xem khách dự tiệc, chợt thấy một người không mặc áo lễ, ¹²thì phán cùng người rằng: Hỡi bạn, sao người vào đây mà không mặc áo lễ? Người đó làm thinh. ¹³Vua bèn truyền cho đầy-tớ rằng: Hãy trói tay chân nó lại, và quăng ra ngoài nơi tối-tăm, là nơi sẽ có khóc-lóc và nghiến răng. ¹⁴Bởi vì có nhiều kẻ được gọi, mà ít người được chọn.

Đức Chúa Trời và Sê-sa

¹⁵Bấy giờ người Pha-ri-si đi ra bàn-luận với nhau, để kiếm cách bắt lỗi Đức Chúa Jê-sus về lời nói. ¹⁶Họ sai môn-đồ mình với đảng vua Hê-rốt đến thưa cùng Ngài rằng: Lạy thầy, chúng tôi biết thầy là thật, và theo cách thật mà dạy đạo của Đức Chúa Trời, không tư-vị ai; vì thầy không xem bề ngoài của người ta. ¹⁷Vậy, xin thầy nói cho chúng tôi, thầy nghĩ thế nào: Có nên nộp thuế cho Sê-sa^(g) hay không? ¹⁸Đức Chúa Jê-sus biết ý xấu của họ, bèn đáp rằng: Hỡi kẻ giả-hình, sao các người thử ta? ¹⁹Hãy đưa cho ta xem đồng tiền nộp thuế. Họ đưa cho Ngài một đơ-ni-ê. ²⁰Ngài bèn phán rằng: Hình và hiệu này của ai? ²¹Họ trả lời rằng: Của Sê-sa. Ngài bèn phán rằng: Vậy, hãy trả cho Sê-sa vật gì của Sê-sa; và trả cho Đức Chúa Trời vật gì của Đức Chúa Trời. ²²Họ nghe lời ấy, đều bợ-ngợ, liền bỏ Ngài mà đi.

Sự sống lại

²³Trong ngày đó, có người Sa-đu-sê, là kẻ nói rằng không có sự sống lại, đến gần Ngài mà hỏi rằng: ²⁴Thưa thầy, Môi-se có nói: Nếu người nào chết mà không có con,

thì em sẽ lấy vợ góa anh để nối dòng cho anh. ²⁵Vả, trong chúng tôi có bảy anh em. Người anh lấy vợ và chết đi, nhưng vì chưa có con nên để vợ lại cho em. ²⁶Người thứ hai, thứ ba, cho đến thứ bảy cũng vậy. ²⁷Rốt lại, người đàn-bà cũng chết. ²⁸Vậy, lúc sống lại, đàn-bà đó sẽ làm vợ ai trong bảy người? Vì cả bảy đều đã lấy người làm vợ. ²⁹Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Các người lầm, vì không hiểu Kinh-thánh, và cũng không hiểu quyền-phép Đức Chúa Trời thế nào. ³⁰Vì đến khi sống lại, người ta không cưới vợ, cũng không lấy chồng, song những kẻ sống lại là như thiên-sứ trên trời vậy. ³¹Các người há không đọc lời Đức Chúa Trời phán về sự sống lại của kẻ chết rằng: ³²Ta là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, Đức Chúa Trời của Gia-cốp, hay sao? Đức Chúa Trời không phải là Chúa của kẻ chết, nhưng của kẻ sống. ³³Chúng nghe lời ấy, thì lấy làm lạ về sự dạy-đỗ của Ngài.

Tóm-tắt về luật-pháp

³⁴Người Pha-ri-si nghe nói Đức Chúa Jê-sus đã làm cho bọn Sa-đu-sê cứng miệng, thì nhóm-hiệp nhau lại. ³⁵Có một thầy dạy luật trong bọn họ hỏi câu này để thử Ngài: ³⁶Thưa thầy, trong luật-pháp, điều-răn nào là lớn hơn hết? ³⁷Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Người hãy hết lòng, hết linh-hồn, hết ý mà yêu-mến Chúa, là Đức Chúa Trời người. ³⁸Ấy là điều-răn thứ nhất và lớn hơn hết. ³⁹Còn điều-răn thứ hai đây, cũng như vậy: Người hãy yêu kẻ lân-cận như mình. ⁴⁰Hết thầy luật-pháp và lời tiên-tri đều bởi hai điều-răn đó mà ra.

Đấng Christ con vua Đa-vít

⁴¹Khi người Pha-ri-si nhóm nhau lại, thì Đức Chúa Jê-sus hỏi họ rằng: ⁴²Về Đấng Christ, các người nghĩ thế nào? Ngài là con ai? Họ đáp rằng: Con vua Đa-vít. ⁴³Ngài đáp rằng: Vậy, vì có vua Đa-vít được Đức Thánh-Linh cảm-động, gọi Đấng Christ là Chúa, mà rằng: ⁴⁴Chúa phán cùng Chúa tôi:

Hãy ngồi bên hữu ta,

(g) Người Rô-ma gọi vua là Sê-sa.

Cho đến khi nào ta để kẻ thù-nghịch người dưới chân người?

45 Vậy, nếu vua Đa-vít xưng Ngài là Chúa, thì Ngài làm con vua ấy là thế nào?
46 Không ai thưa lại được một lời, và từ ngày đó, chẳng ai dám hỏi Ngài nữa.

Đức Chúa Jêsus trách người Pha-ri-si

23 ¹Bấy giờ Đức Chúa Jêsus phán cùng dân-chúng và môn-đồ Ngài rằng: ²Các thầy thông-giáo và người Pha-ri-si đều ngồi trên ngai của Môi-se. ³Vậy, hãy làm và giữ theo mọi điều họ đã bảo các người; nhưng đừng bắt-chước việc làm của họ, vì họ nói mà không làm. ⁴Bọn ấy buộc những gánh nặng khó chịu, để trên vai người ta, còn mình thì không muốn động ngón tay vào. ⁵Họ làm việc gì cũng cố để cho người ta thấy, mang cái thẻ bài đa cho rộng, xù cái tua áo cho dài; ⁶ưt ngồi đầu trong đám tiệc, thích ngai cao nhưt trong nhà hội; ⁷muốn người ta chào mình giữa chợ, và ưng người ta gọi mình bằng thầy! ⁸Nhưng các người đừng chịu người ta gọi mình bằng thầy; vì các người chỉ có một Thầy, và các người hết thầy đều là anh em. ⁹Cũng đừng gọi người nào ở thế-gian là cha mình; vì các người chỉ có một Cha, là Đấng ở trên trời. ¹⁰Cũng đừng chịu ai gọi mình là chủ; vì các người chỉ có một Chủ, là Đấng Christ. ¹¹Song ai lớn hơn hết trong các người, thì sẽ làm đầy-tổ các người. ¹²Kẻ nào tôn mình lên thì sẽ bị hạ xuống, còn kẻ nào hạ mình xuống thì sẽ được tôn lên.

¹³Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả-hình! Vì các người đóng nước thiên-đàng trước mặt người ta; các người không vào đó bao giờ, mà có ai muốn vào, thì lại ngăn-trở.^(h)

¹⁵Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả-hình! Vì các người đi khắp dưới nước trên bộ để khuyên một người vào đạo mình; và khi đã khuyên được rồi, thì các người làm cho họ trở nên người địa-ngục gấp hai các người.

¹⁶Khốn cho các người, là kẻ mù dẫn đường, các người nói rằng: Nếu người nào chỉ đèn-thờ mà thờ, thì không can chi; song chỉ vàng của đèn-thờ mà thờ, thì

phải mắc lời thờ ấy. ¹⁷Hỡi kẻ đại và mù, vàng, và đèn-thờ làm cho vàng nên thánh, cái nào trọng hơn? ¹⁸Lại các người nói rằng: Nếu người nào chỉ bàn-thờ mà thờ, thì không can chi; song chỉ của lễ trên bàn-thờ mà thờ, thì phải mắc lời thờ ấy. ¹⁹Hỡi kẻ mù kia, của lễ, và bàn-thờ làm cho của lễ nên thánh, cái nào trọng hơn? ²⁰Vậy thì người nào chỉ bàn-thờ mà thờ, là chỉ bàn-thờ và cả của lễ trên bàn-thờ mà thờ; ²¹người nào chỉ đèn-thờ mà thờ, là chỉ đèn-thờ và Đấng ngự nơi đèn-thờ mà thờ; ²²còn ai chỉ trời mà thờ, là chỉ ngai của Đức Chúa Trời và Đấng ngự trên ngai mà thờ vậy.

²³Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả-hình! Vì các người nộp một phần mười bạc-hà, hồi-hương, và rau cần, mà bỏ điều hệ-trọng hơn hết trong luật-pháp, là sự công-bình, thương-xót và trung-tín; đó là những điều các người phải làm, mà cũng không nên bỏ sót những điều kia. ²⁴Hỡi kẻ mù dẫn đường, các người lọc con ruồi nhỏ mà nuốt con lạc-đà!

²⁵Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả-hình! Vì các người rửa bề ngoài chén và mâm, nhưng ở trong thì đầy-dẫy sự ăn cướp cùng sự quá-độ. ²⁶Hỡi người Pha-ri-si mù kia, trước hết phải lau bề trong chén và mâm, hầu cho bề ngoài cũng được sạch-sẽ.

²⁷Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả-hình! Vì các người giống như mồ-mả của người công-bình, cho đẹp, mà bề trong thì đầy xương người chết và mọi thứ dơ-dáy. ²⁸Các người cũng vậy, bề ngoài ra dáng công-bình, nhưng ở trong thì chan-chứa sự giả-hình và tội-lỗi.

²⁹Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả-hình! Vì các người xây-đắp mồ-mả của đấng tiên-tri, trau-giồi mồ-mả của người công-bình, ³⁰và nói rằng: Nếu chúng ta ở cùng một thời với tổ-phụ, thì không hòa theo người mà làm đổ máu các đấng tiên-tri vậy. ³¹Ấy đó, các người tự làm chứng cho mình rằng thật là con cháu những người giết các đấng tiên-tri. ³²Vậy thì hãy làm cho đầy-dẫy cái lương của tổ-phụ các người! ³³Hỡi

(h) Có mấy bản cũ thêm một câu 14 rằng: Khốn cho các người, thầy thông-giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả-hình! Vì các người làm bộ đọc lời cầu-nguyên cho dài, mà nuốt nhà đàn-bà góa; vì có đó, các người sẽ bị đoán-phạt nặng hơn.

loài rắn, dồng-dôi rắn lục kia, thế nào mà tránh khỏi sự đoán-phạt nơi địa-ngục được?

³⁴ Vậy nên, này, ta sai những đấng tiên-tri, kẻ khôn-ngoa, và thầy thông-giáo đến cùng các người; trong những người ấy, kẻ thì các người sẽ giết và đóng đinh trên cây thập-tự, kẻ thì các người sẽ đánh-đập trong nhà hội mình, và các người sẽ đuổi bắt họ từ thành này qua thành kia, ³⁵ hầu cho hết thấy máu vô-tội bị tràn ra trên mặt đất, đổ về các người, từ máu A-bên là người công-bình cho đến máu Xa-cha-ri là con của Ba-ra-chi, mà các người đã giết ở giữa khoảng đền-thờ và bàn-thờ. ³⁶ Quả thật, ta nói cùng các người, mọi điều đó sẽ xảy đến cho đồng-đổi này.

³⁷ Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, người giết các đấng tiên-tri và ném đá những kẻ chịu sai đến cùng người, bao nhiêu lần ta muốn nhóm-hợp các con người như gà mái túc con mình lại ấp trong cánh, mà các người chẳng khứng! ³⁸ Này, nhà các người sẽ bỏ hoang! ³⁹ Vì, ta bảo, các người sẽ không thấy ta nữa, cho đến lúc các người sẽ nói rằng: Phước cho Đấng nhân danh Chúa mà đến!

Đức Chúa Jê-sus phán về sự thành Giê-ru-sa-lem bị tàn-phá, và sự Chúa đến

24 ¹ Khi Đức Chúa Jê-sus ra khỏi đền-thờ, đương đi, thì môn-đồ đến gần để chỉ cho Ngài xem các nhà thuộc về đền-thờ. ² Ngài phán rằng: Các người có thấy mọi điều đó chẳng? Quả thật, ta nói cùng các người, đây sẽ không còn một hòn đá nào chông trên một hòn khác mà không bị đổ xuống.

³ Ngài đương ngồi trên núi Ô-li-ve, môn-đồ tới riêng cùng Ngài, và nói rằng: Xin Chúa phán cho chúng tôi biết lúc nào những sự đó sẽ xảy ra? Và có điềm gì chỉ về sự Chúa đến và tận-thế. ⁴ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hãy giữ, kẻ có kẻ dễ-dành các người. ⁵ Vì nhiều người sẽ mạo danh ta đến mà nói rằng: Ta là Đấng Christ; và sẽ dễ-dành nhiều người. ⁶ Các người sẽ nghe nói về giặc và tiếng đồn về giặc: Hãy giữ mình, đừng bối-rối, vì những sự ấy phải đến; song chưa là cuối cùng đâu. ⁷ Dân này sẽ dậy lên nghịch cùng dân khác, nước nọ nghịch cùng nước kia; nhiều chỗ sẽ có đói-kém và động đất.

⁸ Song mọi điều đó chỉ là đầu sự tai-hại. ⁹ Bấy giờ, người ta sẽ nộp các người trong sự hoạn-nạn và giết đi; các người sẽ bị mọi dân ghen-ghét vì danh ta. ¹⁰ Khi ấy cũng có nhiều kẻ sẽ sa vào chước cám-dỗ, phản-nghịch nhau, và ghen-ghét nhau. ¹¹ Nhiều tiên-tri giả sẽ nổi lên và dễ-dành lắm kẻ. ¹² Lại vì cơ tội-ác sẽ thêm nhiều, thì lòng yêu-mén của phần nhiều người sẽ nguội dần. ¹³ Nhưng kẻ nào bền chí cho đến cuối cùng, thì sẽ được cứu. ¹⁴ Tin-lành này về nước Đức Chúa Trời sẽ được giảng ra khắp đất, để làm chứng cho muôn dân. Bấy giờ sự cuối cùng sẽ đến.

¹⁵ Khi các người sẽ thấy sự góm-ghiếc tàn-nát lập ra trong nơi thánh, mà đấng tiên-tri Đa-ni-ên đã nói (ai đọc phải để ý), ¹⁶ thì ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi; ¹⁷ ai ở trên mái nhà, đừng xuống chuyên của-cái trong nhà; ¹⁸ và ai ở ngoài ruộng, đừng trở về lấy áo mình. ¹⁹ Đang lúc đó, khôn-khó thay cho đàn-bà có mang, và đàn-bà cho con bú! ²⁰ Hãy cầu-nguyện cho các người khỏi trốn tránh nhằm lúc mùa đông hay là ngày Sa-bát; ²¹ vì lúc ấy sẽ có hoạn-nạn lớn, đến nỗi từ khi mới có trời đất cho đến bây giờ chưa từng có như vậy, mà sau này cũng không hề có nữa. ²² Nếu những ngày ấy không giảm bớt, thì chẳng có một người nào được cứu; song vì có các người được chọn, thì những ngày ấy sẽ giảm bớt.

²³ Khi ấy, nếu có ai nói với các người rằng: Kia, Đấng Christ ở đây, hay là: Ở đó, thì đừng tin. ²⁴ Vì nhiều christ giả và tiên-tri giả sẽ dậy lên, làm những dấu lớn, phép lạ, nếu có thể được thì họ cũng đến dễ-dành chính những người được chọn. ²⁵ Này, ta đã bảo trước cho các người. ²⁶ Vậy nếu người ta nói với các người rằng: Này, Ngài ở trong đồng vắng, thì đừng đi đến; này, Ngài ở trong nhà, thì đừng tin. ²⁷ Vì như chớp phát ra từ phương đông, nháng đến phương tây, thì sự Con người đến sẽ cũng thế ấy.

²⁸ Nơi nào có xác chết, thì những chim ó sẽ nhóm tại đó.

²⁹ Sự tai-nạn của những ngày đó vừa mới qua, thì mặt trời liền tối-tăm, mặt trăng không sáng, các ngôi sao từ trên trời sa xuống, và thế-lực của các tầng trời rung-động. ³⁰ Khi ấy, điềm Con người sẽ hiện ra ở trên trời, mọi dân-tộc dưới đất sẽ đấm ngực, và thấy Con người lấy

dại-quyền đại-vinh ngự trên mây trời mà xuống. ³¹Ngài sẽ sai thiên-sứ mình dùng tiếng kèn rất lớn mà nhóm lại những kẻ đã được lựa-chọn của Ngài ở khắp bốn phương, từ cuối phương trời này cho đến tận phương kia.

³²Hãy nghe lời ví-dụ về cây vả, vừa lúc nhanh non, lá mới đâm, thì các người biết mùa hạ gần tới. ³³Cũng vậy, khi các người thấy mọi điều ấy, khá biết rằng Con người gần đến, Ngài đương ở rước cửa. ³⁴Quả thật, ta nói cùng các người, đồng-dõi này chẳng qua trước khi mọi điều kia chưa xảy đến. ³⁵Trời đất sẽ qua, nhưng lời ta nói chẳng bao giờ qua đi.

³⁶Về ngày và giờ đó, chẳng có ai biết chi cả, thiên-sứ trên trời hay là Con cũng vậy, song chỉ một mình Cha biết mà thôi. ³⁷Trong đời Nô-ê thế nào, khi Con người đến cũng thế ấy. ³⁸Vì trong những ngày trước nước lụt, người ta ăn, uống, cưới, gả như thường cho đến ngày Nô-ê vào tàu, — ³⁹và người ta không ngờ chi hết cho đến khi nước lụt tới mà đưa đem đi hết thảy, — khi Con người đến cũng như vậy. ⁴⁰Lúc ấy, sẽ có hai người nam ở trong một đồng ruộng, một người được đem đi, còn một người bị để lại; ⁴¹và có hai người nữ đương xay cối, một người được đem đi, còn một người bị để lại. ⁴²Vậy hãy tỉnh-thức, vì các người không biết ngày nào Chúa mình sẽ đến.

⁴³Hãy biết rõ, nếu người chủ nhà đã hay canh nào kẻ trộm sẽ đến, thì tỉnh-thức, không để cho đào ngạch nhà mình. ⁴⁴Vậy thì các người cũng hãy chực cho sẵn, vì Con người sẽ đến trong giờ các người không ngờ. ⁴⁵Ai là đầy-tớ trung-tín và khôn-ngoa, mà người chủ đặt cai-trị đầy-tớ mình, đặng cho đồ ăn đúng giờ? ⁴⁶Phước cho đầy-tớ đó, khi chủ đến thấy làm như vậy! ⁴⁷Quả thật, ta nói cùng các người, chủ sẽ đặt kẻ ấy coi-sóc cả gia-tài mình. ⁴⁸Nếu, trái lại, là một đầy-tớ xấu, nó nghĩ thầm rằng: Chủ ta đến chậm, ⁴⁹bèn đánh kẻ cùng làm việc với mình, và ăn uống với phường say rượu, ⁵⁰thì chủ nó sẽ đến trong ngày nó không ngờ và giờ nó không biết. ⁵¹Chủ sẽ đánh xé xương và định phần nó đồng với kẻ giả-hình. Đó là nơi sẽ có khóc-lóc và giận-răng.

Ví-dụ về mười người nữ đồng-trình

25 ¹Khi ấy, nước thiên-dàng sẽ giống như mười người nữ đồng-trình kia cầm đèn đi rước chàng rể. ²Trong các nàng đó, có năm người dại và năm người khôn. ³Người dại khi cầm đèn đi thì không đem dầu theo cùng mình. ⁴Song người khôn khi cầm đèn đi thì đem dầu theo trong bình mình. ⁵Vì chàng rể đến trễ, nên các nàng thảy đều buồn ngủ và ngủ gục. ⁶Đến khuya, có tiếng kêu rằng: Kìa, chàng rể đến, hãy đi ra rước người! ⁷Các nữ đồng-trình bèn thốc dậy cả, sửa-soạn đèn mình. ⁸Các người dại nói với các người khôn rằng: Xin bớt dầu của các chị cho chúng tôi, vì đèn chúng tôi gần tắt. ⁹Nhưng các người khôn trả lời rằng: Không, e chẳng đủ cho chúng tôi và các chị; thà các chị hãy đi đến người bán dầu mà mua. ¹⁰Song trong khi họ đang đi mua, thì chàng rể đến; kẻ nào chực sẵn, thì đi với người cùng vào tiệc cưới, và cửa đóng lại. ¹¹Chập lấu, những người nữ đồng-trình khác cũng đến và xin rằng: Hỡi Chúa, hỡi Chúa, xin mở cho chúng tôi! ¹²Nhưng người đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, ta không biết các người đâu. ¹³Vậy, hãy tỉnh-thức, vì các người không biết ngày, cũng không biết giờ.

Ví-dụ về các ta-lăng

¹⁴Vả, nước thiên-dàng sẽ giống như một người kia, khi đi đường xa, gọi các đầy-tớ mà giao của-cải mình. ¹⁵Chủ đó cho người này năm ta-lăng, người kia hai, người khác một, tùy theo tài mỗi người; đoạn, chủ lên đường. ¹⁶Tức thì, người đã nhận năm ta-lăng đi làm lợi ra, và được năm ta-lăng khác. ¹⁷Người đã nhận hai ta-lăng cũng vậy, làm lợi ra được hai ta-lăng nữa. ¹⁸Song người chỉ nhận một thì đi đào lỗ dưới đất mà giấu tiền của chủ.

¹⁹Cách lấu ngày, chủ của những đầy-tớ ấy trở về khiến họ tính sổ. ²⁰Người đã nhận năm ta-lăng bèn đến, đem năm ta-lăng khác nữa, và thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi năm ta-lăng; đây này, tôi làm lợi ra được năm ta-lăng nữa. ²¹Chủ nói với người rằng: Hỡi đầy-tớ ngay-lành trung-tín kia, được lắm; người đã trung-tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập người coi-sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui-mừng của

chúa người. ²² Người đã nhận hai ta-lăng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, chúa đã cho tôi hai ta-lăng; đây này, tôi đã làm lợi ra được hai ta-lăng nữa. ²³ Chủ đáp rằng: Hỡi đây-tổ ngay-lành trung-tin kia, được lắm: người đã trung-tin trong việc nhỏ, ta sẽ lập người coi-sóc nhiều; hãy đến hưởng sự vui-mừng của chúa người. ²⁴ Người chỉ nhận một ta-lăng cũng đến mà thưa rằng: Lạy chúa, tôi biết chúa là người nghiêm-nhật, gặt trong chỗ mình không gieo, lượm-lặt trong chỗ mình không rải ra; ²⁵ nên tôi sợ mà đi giấu ta-lăng của chúa ở dưới đất; đây này, vật của chúa xin trả cho chúa. ²⁶ Song chủ đáp rằng: Hỡi đây-tổ dữ và biếng-nhác kia, người biết ta gặt trong chỗ ta không gieo, và lượm-lặt trong chỗ ta không rải ra; ²⁷ vậy thì người phải đưa bạc của ta lại cho người buôn bạc, rồi khi ta trở về, sẽ lấy vốn và lời. ²⁸ Vậy, các người hãy lấy ta-lăng của người này mà cho kẻ có mười ta-lăng. ²⁹ Vì sẽ cho thêm kẻ nào đã có, thì họ sẽ dư-dật; nhưng kẻ nào không có, thì cũng cất luôn điều họ đã có nữa. ³⁰ Còn tên đây-tổ vô-ích đó, hãy quăng nó ra ngoài là chỗ tối-tăm, ở đó sẽ có khóc-lóc và nghiêng-răng.

Sự phán-xét sau-cùng

³¹ Khi Con người ngự trong sự vinh-hiến mình mà đến với các thiên-sứ thánh, thì Ngài sẽ ngồi trên ngai vinh-hiến của Ngài. ³² Mọi dân nhóm lại trước mặt Ngài, rồi Ngài sẽ chia người này với người khác ra, như kẻ chăn chiên chia chiên với dê ra; ³³ để chiên ở bên hữu và dê ở bên tả.

³⁴ Bấy giờ, vua sẽ phán cùng những kẻ ở bên hữu rằng: Hỡi các người được Cha ta ban phúc, hãy đến mà nhận lấy nước thiên-đàng đã sắm-sẵn cho các người từ khi dựng nên trời đất. ³⁵ Vì ta đói, các người đã cho ta ăn; ta khát, các người đã cho ta uống; ta là khách lạ, các người tiếp-rước ta; ³⁶ ta trần-trường, các người mặc cho ta; ta đau, các người thăm ta; ta bị tù, các người viếng ta. ³⁷ Lúc ấy, người công-bình sẽ thưa rằng: Lạy Chúa, khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đói, mà cho ăn; hoặc khát, mà cho uống? ³⁸ Lại khi nào chúng tôi đã thấy Chúa là khách lạ mà

tiếp-rước; hoặc trần-trường mà mặc cho? ³⁹ Hay là khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đau, hoặc bị tù, mà đi thăm-viếng Chúa? ⁴⁰ Vua sẽ trả lời rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, hễ các người đã làm việc đó cho một người trong những người rất hèn-mọn của anh em ta, ấy là đã làm cho chính mình ta vậy.

⁴¹ Kế đó, Ngài sẽ phán cùng những người ở bên tả rằng: Hỡi kẻ bị rủa, hãy lui ra khỏi ta; đi vào lửa đời đời đã sắm-sẵn cho ma-qui và những qui-sứ nó. ⁴² Vì ta đã đói, các người không cho ăn; ta khát, các người không cho uống; ⁴³ ta là khách lạ, các người không tiếp-rước; ta trần-trường, các người không mặc cho ta; ta đau và bị tù, các người không thăm-viếng. ⁴⁴ Đến phiên các người này bèn thưa lại rằng: Lạy Chúa, khi nào chúng tôi đã thấy Chúa, hoặc đói, hoặc khát, hoặc làm khách lạ, hoặc trần-trường, hoặc đau-ốm, hoặc bị tù mà không hầu việc Ngài ư? ⁴⁵ Ngài sẽ đáp lại rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, hễ các người không làm việc đó cho một người trong những người rất hèn-mọn này, ấy là các người cũng không làm cho ta nữa. ⁴⁶ Rồi những kẻ này sẽ vào hình-phạt đời đời, còn những người công-bình sẽ vào sự sống đời đời.

Sự đau-đớn, chết và sống lại của Đức Chúa Jêsus

(Từ 26:1 đến 28:20)

Sự lập mưu của các thầy tế-lễ

26 ¹ Và, Đức Chúa Jêsus đã phán những lời ấy xong rồi, thì phán cùng môn-đồ rằng: ² Các người biết rằng còn hai ngày nữa thì đến lễ Vượt-qua, ⁽¹⁾ và Con người sẽ bị nộp để chịu đóng đinh trên cây thập-tự.

³ Bấy giờ các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão trong dân nhóm lại trong tòa thầy cả thượng-phẩm tên là Cai-phe; ⁴ và bàn với nhau dùng mưu-chước gì để bắt Đức Chúa Jêsus mà giết. ⁵ Song họ nói rằng: Không nên làm trong ngày lễ, e trong dân-chúng sanh ra điều xào-xạc chăng.

(1) Lễ Vượt qua tức là lễ Pâque.

Chúa chịu khổ đau tại Bê-tha-ni

6 Khi Đức Chúa Jê-sus ở làng Bê-tha-ni, tại nhà Si-môn là người phụng, 7 có một người đàn-bà cầm cái chai bằng ngọc trắng đựng dầu thơm quý-giá lắm, đến gần mà đổ trên đầu Ngài đương khi ngồi ăn. 8 Môn-đồ thấy vậy, giận mà trách rằng: Sao phí của như vậy? 9 Dầu này có thể bán được nhiều tiền và lấy mà bố thí cho kẻ nghèo nàn. 10 Đức Chúa Jê-sus biết điều đó, bèn phán cùng môn-đồ rằng: Sao các người làm khổ cho người đàn-bà đó? Người đã làm việc tốt cho ta; 11 vì các người thường có kẻ nghèo ở cùng mình, song sẽ không có ta ở cùng luôn. 12 Người đổ dầu thơm trên mình ta là để sửa-soạn chôn xác ta đó. 13 Quả thật, ta nói cùng các người, khắp cả thế-gian, hễ nơi nào Tin-lành này được giảng ra, thì cũng thuật lại việc người ấy đã làm để nhớ đến người.

Đưa phán Chúa

14 Bấy giờ có một người trong mười hai sứ-đồ, tên là Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, đến tìm các thầy tế-lễ cả, 15 mà nói rằng: Các thầy bằng lòng trả cho tôi bao nhiêu đặng tôi sẽ nộp người cho? Họ bèn trả cho nó ba chục bạc. 16 Từ lúc đó, nó tìm dịp-tiện để nộp Đức Chúa Jê-sus.

Sự lập lễ Tiệc-thánh

17 Trong ngày thứ nhất ăn bánh không men, môn-đồ đến gần Đức Chúa Jê-sus mà thưa rằng: Thầy muốn chúng tôi dọn cho thầy ăn lễ Vượt-qua tại đây? 18 Ngài đáp rằng: Hãy vào thành, đến nhà một người kia, mà nói rằng: Thầy nói: Giờ ta gần đến; ta và môn-đồ ta sẽ giữ lễ Vượt-qua trong nhà người. 19 Môn-đồ làm y như lời Đức Chúa Jê-sus đã dạy mà dọn lễ Vượt-qua.

20 Đến tối, Ngài ngồi ăn với mười hai sứ-đồ. 21 Khi đương ăn, Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các người rằng: Có một người trong các người sẽ phản ta. 22 Các môn-đồ lấy làm buồn-bực lắm. và lần-lượt hỏi Ngài rằng: Lạy Chúa, có phải tôi không? Ngài đáp rằng: 23 Kẻ nào để tay vào mâm với ta, ấy là kẻ sẽ phản ta.

24 Con người đi, y theo lời đã chép về Ngài; song khôn-nạn thay cho kẻ phản Con người! Thà nó chẳng sanh ra thì hơn! 25 Giu-đa là kẻ phản Ngài cất tiếng hỏi rằng: Thưa thầy, có phải tôi chăng? Ngài phán rằng: Thật như người đã nói.

26 Khi đương ăn, Đức Chúa Jê-sus lấy bánh, tạ ơn rồi, bẻ ra đưa cho môn-đồ mà rằng: Hãy lấy ăn đi, này là thân-thể ta. 27 Ngài lại lấy chén, tạ ơn rồi, đưa cho môn-đồ mà rằng: Hết thầy hãy uống đi; 28 vì này là huyết ta, huyết của sự giao-ước đã đổ ra cho nhiều người được tha tội. 29 Ta phán cùng các người, từ rày về sau, ta không uống trái nho này nữa, cho đến ngày mà ta sẽ uống trái nho mới cùng các người ở trong nước của Cha ta.

Lời bảo trước cho Phi-e-rô

30 Khi đã hát thơ thánh rồi, Đức Chúa Jê-sus và môn-đồ đi ra mà lên núi Ô-li-ve. 31 Ngài bèn phán rằng: Đêm nay các người sẽ đều vấp-phạm vì có ta, như có chép rằng: Ta sẽ đánh kẻ chân chiên, thì chiên trong bầy sẽ bị tan-lạc. 32 Song sau khi ta sống lại rồi, ta sẽ đi đến xứ Ga-li-lê trước các người. 33 Phi-e-rô cất tiếng thưa rằng: Dầu mọi người vấp-phạm vì có thầy, song tôi chắc không bao giờ vấp-phạm vậy. 34 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Quả thật, ta nói cùng người, chính đêm nay, trước khi gà gáy, người sẽ chối ta ba lần. 35 Phi-e-rô thưa rằng: Dầu tôi phải chết với thầy đi nữa, tôi chẳng chối thầy đâu. Hết thầy môn-đồ đều nói y như vậy.

Vườn Ghết-sê-ma-nê. Đức Chúa Jê-sus bị bắt.

36 Rồi Đức Chúa Jê-sus cùng môn-đồ đi đến một chỗ kêu là Ghết-sê-ma-nê. Ngài phán rằng: Hãy ngồi đây đợi ta đi cầu-nguyện đặng kia. 37 Đoàn, Ngài bèn đem Phi-e-rô và hai người con của Xê-bê-đê đi với mình, tức thì Ngài buồn-bực và sầu-não lắm. 38 Ngài bèn phán: Linh-hồn ta buồn-bực cho đến chết; các người hãy ở đây và tỉnh-thức với ta. 39 Rồi Ngài bước tới một ít, sắp mặt xuống đất mà cầu-nguyện rằng: Cha ơi! Nếu có thể được, xin cho chén này lìa khỏi Con! Song

không theo ý-muốn Con, mà theo ý-muốn Cha. ⁴⁰ Kế đó, Ngài trở lại với môn-đồ, thấy đang ngủ, thì Ngài phán cùng Phi-e-rô rằng: Thế thì các ngươi không tỉnh-thức với ta trong một giờ được! ⁴¹ Hãy thức canh và cầu-nguyện, kéo các ngươi sa vào chước cám-đổ; tâm-thần thì muốn lấm, mà xác-thịt thì yếu-đuối. ⁴² Ngài lại đi lần thứ hai, mà cầu-nguyện rằng: Cha ơi! Nếu chén này không thể lìa khỏi Con được mà Con phải uống, thì xin ý Cha được nên. ⁴³ Ngài trở lại nữa, thì thấy môn-đồ còn ngủ; vì mắt họ đã đừ quá rồi. ⁴⁴ Đoạn, Ngài bỏ họ lại mà đi cầu-nguyện lần thứ ba, và lập xin như lời trước. ⁴⁵ Rồi Ngài đi đến với môn-đồ, mà phán rằng: Bây giờ các ngươi ngủ và nghỉ-ngơi ư! Nay, giờ đã gần tới, Con người sẽ bị nộp trong tay kẻ có tội. ⁴⁶ Hãy chờ dậy, đi hè, kìa kẻ phản ta đến kia.

⁴⁷ Khi Ngài còn đương phán, xảy thấy Giu-đa là một người trong mười hai sứ-đồ đến với một bọn đông người cầm gươm và gậy, mà các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão trong dân đã sai đến. ⁴⁸ Đứa phản Ngài đã trao cho bọn đó dấu này: Người nào mà tôi sẽ hôn, ấy là người đó, hãy bắt lấy. ⁴⁹ Tức thì Giu-đa đến gần Đức Chúa Jê-sus, mà rằng: Chào thầy! Rồi hôn Ngài. ⁵⁰ Nhưng Đức Chúa Jê-sus phán cùng nó rằng: Bạn ơi! Vậy thì vì việc này mà ngươi đến đây sao? Rồi chúng nó đến gần tra tay bắt Đức Chúa Jê-sus.

⁵¹ Và này, có một người trong những người ở với Đức Chúa Jê-sus giơ tay rút gươm ra, đánh đây-tố của thầy cả thượng-phẩm, chém đứt một cái tai của người. ⁵² Đức Chúa Jê-sus bèn phán rằng: Hãy nạp gươm vào vỏ; vì hễ ai cầm gươm thì sẽ bị chết vì gươm. ⁵³ Người tưởng ta không có thể xin Cha ta lập-tức cho ta hơn mười hai đạo thiên-sứ sao? ⁵⁴ Nếu vậy, thế nào cho ứng-nghiệm lời Kinh-thánh đã chép rằng việc này tất phải xảy đến? ⁵⁵ Lúc bấy giờ, Đức Chúa Jê-sus phán cùng chúng rằng: Các ngươi đem gươm và gậy đến mà bắt ta, khác nào như ta là kẻ cướp. Ta thường ngày ngồi trong đền-thờ và giảng-dạy tại đó, mà các ngươi không bắt ta. ⁵⁶ Nhưng mọi điều ấy phải xảy đến, hầu cho những lời các đấng tiên-tri đã chép được ứng-nghiệm. Khi ấy, hết thầy môn-đồ bỏ Ngài mà trốn đi.

Đức Chúa Jê-sus ở trước mặt Cai-phe. Phi-e-rô chối Chúa.

⁵⁷ Những kẻ đã bắt Đức Chúa Jê-sus đem Ngài đến nhà thầy cả thượng-phẩm Cai-phe, tại đó các thầy thông-giáo và các trưởng-lão đã nhóm lại. ⁵⁸ Phi-e-rô theo Ngài xa xa cho đến sân của thầy cả thượng-phẩm, vào ngồi với các kẻ canh-giữ đặng coi việc ấy ra làm sao.

⁵⁹ Bấy giờ các thầy tế-lễ cả và cả tòa công-luận kiểm chứng đối về Ngài, cho được giết Ngài. ⁶⁰ Dầu có nhiều người làm chứng đối có mặt tại đó, song tìm không được chứng nào cả. Sau hết, có hai người đến, ⁶¹ như vậy: Người này đã nói: Ta có thể phá đền-thờ của Đức Chúa Trời, rồi dựng lại trong ba ngày. ⁶² Thầy cả thượng-phẩm bèn đứng dậy mà nói với Ngài rằng: Những người này làm chứng mà kiện ngươi, ngươi không thưa lại gì sao? ⁶³ Nhưng Đức Chúa Jê-sus cứ làm thinh. Thầy cả thượng-phẩm lại nói với Ngài rằng: Ta khiến ngươi chỉ Đức Chúa Trời hàng sống mà thề, hãy nói cho chúng ta, ngươi có phải là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời chăng? ⁶⁴ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Thật như lời; vả lại, ta nói cùng các ngươi, về sau các ngươi sẽ thấy Con người ngồi bên hữu quyền-phép Đức Chúa Trời, và ngự trên mây từ trời mà xuống. ⁶⁵ Thầy cả thượng-phẩm bèn xé áo mình mà nói rằng: Nó đã nói phạm-thượng; chúng ta còn cần gì người làm chứng nữa sao? Các ngươi vừa nghe lời phạm-thượng đó, thì nghĩ làm sao? ⁶⁶ Chúng trả lời rằng: Nó đáng chết! ⁶⁷ Họ bèn nhổ trên mặt Ngài, đấm Ngài, lại có kẻ vả Ngài, ⁶⁸ mà nói rằng: Hỡi Đấng Christ, hãy nói tiên-tri đi; cho chúng ta biết ai đánh ngươi.

⁶⁹ Bấy giờ Phi-e-rô vẫn ngồi ngoài sân. Có một người đây-tố gái đến gần, mà nói cùng người rằng: Ngươi cũng là kẻ ở với Jê-sus, người Ga-li-lê. ⁷⁰ Song Phi-e-rô chối trước mặt chúng mà rằng: Ta không hiểu người nói chi. ⁷¹ Khi đi ra ngoài cửa, lại có một đây-tố gái khác thấy người, bèn nói cùng kẻ ở đó rằng: Người này cũng ở với Jê-sus, người Na-xa-rét. ⁷² Song Phi-e-rô lại chối và thề rằng: Ta chẳng hề biết người ấy. ⁷³ Một chập nữa, những kẻ ở gần đó đến gần nói với Phi-e-rô rằng: Chắc thật, ngươi cũng thuộc về đảng ấy, vì tiếng nói của ngươi khai người ra. ⁷⁴ Người bèn

rửa mà thề rằng: Ta không biết người đó đâu! Tức thì gà gáy. ⁷⁵Phi-e-rơ nhớ lại lời Đức Chúa Jê-sus đã phán rằng: Trước khi gà gáy, người sẽ chối ta ba lần. Đoạn, người đi ra và khóc-lóc cách đắng cay.

27 ¹Đến sáng mai, các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão trong dân hội-nghị nghịch cùng Đức Chúa Jê-sus để giết Ngài. ²Khi đã trời Ngài rồi, họ đem nộp cho Phi-lát, là quan tổng-đốc.

Giu-đa chết

³Khi ấy, Giu-đa, là kẻ đã phản Ngài, thấy Ngài bị án, thì ăn-năn, bèn đem ba chục miếng bạc trả cho các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão, ⁴mà nói rằng: Tôi đã phạm tội vì nộp huyết vô-tội! Song họ đáp rằng: Sự đó can gì đến chúng ta? Mặc kệ người. ⁵Giu-đa bèn ném bạc vào đền-thờ, liền trở ra, đi thất cổ. ⁶Nhưng các thầy tế-lễ cả lượm bạc và nói rằng: Không có phép để bạc này trong kho thánh, vì là giá của huyết. ⁷Rồi họ bàn với nhau dùng bạc đó mua ruộng của kẻ làm đồ gốm để chôn những khách lạ. ⁸Nhân đó, ruộng ấy đến nay còn gọi là "ruộng huyết." ⁹Bấy giờ được ứng-nghiệm lời đấng tiên-tri Giê-rê-mi đã nói rằng: Họ lấy ba chục bạc, là giá của Đấng đã bị định bởi con-cái Y-sơ-ra-ên, ¹⁰và đưa bạc ấy mà mua ruộng của kẻ làm đồ gốm y như lời Chúa đã truyền cho ta.

Đức Chúa Jê-sus trước mặt Phi-lát

¹¹Đức Chúa Jê-sus đứng trước quan tổng-đốc, quan hỏi rằng: Có phải người là Vua của dân Giu-đa không? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Thật như lời. ¹²Trong lúc các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão kiện Ngài, Ngài không đối-đáp gì hết. ¹³Phi-lát bèn nói cùng Ngài rằng: Họ có nhiều điều làm chứng kiện người, người há không nghe đến sao? ¹⁴Song Đức Chúa Jê-sus không đáp lại một lời gì, đến nỗi làm cho quan tổng-đốc lấy làm lạ lắm.

¹⁵Phàm đến ngày lễ Vượt-qua, quan tổng-đốc thường có lệ tha một tên tù tùy ý dân muốn. ¹⁶Đang lúc ấy, có một tên phạm nổi tiếng, tên là Ba-ra-ba. ¹⁷Khi chúng đã nhóm lại, thì Phi-lát hỏi rằng:

Các người muốn ta tha người nào, Ba-ra-ba hay là Jê-sus gọi là Christ? ¹⁸Vì quan ấy biết bởi lòng ghen-ghét nên chúng đã nộp Ngài. — ¹⁹Quan tổng-đốc đương ngồi trên tòa án, vợ người sai thưa cùng người rằng: Đừng làm gì đến người công-bình đó; vì hôm nay tôi đã bởi cơ người mà đau-đớn nhiều trong chiêm-bao. — ²⁰Song các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão đổ chúng hãy xin tha Ba-ra-ba và giết Đức Chúa Jê-sus. ²¹Quan tổng-đốc cất tiếng hỏi rằng: Trong hai người này, các người muốn ta tha ai? Chúng thưa rằng: Ba-ra-ba. ²²Phi-lát nói rằng: Vậy, còn Jê-sus gọi là Christ, thì ta sẽ xử thế nào? Chúng đều trả lời rằng: Đóng đinh nó trên cây thập-tự! ²³Quan hỏi: Song người này đã làm việc dữ gì? Chúng lại kêu-la lớn hơn rằng: Đóng đinh nó trên cây thập-tự! ²⁴Phi-lát thấy mình không thắng nổi chi hết, mà sự ồn-ào càng thêm, thì lấy nước rửa tay trước mặt thiên-hạ, mà nói rằng: Ta không có tội về huyết của người này; điều đó mặc kệ các người. ²⁵Hết thầy dân-chúng đều đáp rằng: Xin huyết người lại đổ trên chúng tôi và con-cái chúng tôi! ²⁶Phi-lát bèn tha tên Ba-ra-ba cho chúng; và khiến đánh đòn Đức Chúa Jê-sus, đoạn giao Ngài ra để đóng đinh trên cây thập-tự.

²⁷Linh của quan tổng-đốc bèn đem Đức Chúa Jê-sus vào công-đường, và nhóm cả cơ-binh vây lấy Ngài. ²⁸Họ cởi áo Ngài ra, lấy áo điều mà khoác cho Ngài. ²⁹Đoạn, họ đương một cái mào gai mà đội trên đầu, và để một cây sậy trong tay hữu Ngài; rồi quì xuống trước mặt Ngài mà nhạo-báng rằng: Lạy Vua của dân Giu-đa! ³⁰Họ nhổ trên Ngài và lấy cây sậy đánh đầu Ngài. ³¹Khi đã nhạo-báng Ngài rồi, thì họ cởi áo điều ra mà mặc áo của Ngài lại, rồi đem Ngài đi đóng đinh trên cây thập-tự.

Đức Chúa Jê-sus bị đóng đinh trên cây thập-tự

³²Khi họ đi ra, gặp một người ở thành Sy-ren tên là Si-môn; thì bắt người vác cây thập-tự của Đức Chúa Jê-sus. ³³Đã đi tới một chỗ gọi là Gò-gô-tha, nghĩa là chỗ cái Sọ, ³⁴họ cho Ngài uống rượu trộn với mật đắng; song Ngài ném, thì không chịu

uống. ³⁵ Họ đã đóng đinh Ngài trên cây thập-tự rồi, thì bắt thăm mà chia nhau áo-xống của Ngài. ³⁶ Rồi họ ngồi đó mà canh-giữ Ngài. ³⁷ Phía trên đầu Ngài họ để cái bảng để chữ, chỉ về án Ngài, rằng: NGƯỜI NÀY LÀ JÊ-SU-S, VUA ĐÀN GIU-ĐA.

³⁸ Cũng lúc đó, họ đóng đinh hai tên trộm-cướp với Ngài, một tên ở cây thập-tự bên hữu, một tên ở cây thập-tự bên tả. ³⁹ Những kẻ đi ngang qua đó chê-cười Ngài, lắc đầu, ⁴⁰ mà nói rằng: Người là kẻ phá đền-thờ và dựng lại trong ba ngày, hãy cứu lấy mình đi! Nếu người là Con Đức Chúa Trời, hãy xuống khỏi cây thập-tự! ⁴¹ Các thầy tế-lễ cả, các thầy thông-giáo và các trưởng-lão cũng nhao Ngài rằng: ⁴² Nó đã cứu kẻ khác mà cứu mình không được. Nếu phải Vua dân Y-sơ-ra-ên, bây giờ hãy xuống khỏi cây thập-tự đi, thì chúng ta mới tin. ⁴³ Nó nhờ-cậy Đức Chúa Trời; nếu Đức Chúa Trời yêu nó thì bây giờ Ngài phải giải-cứ cho, vì nó đã nói rằng: Ta là Con Đức Chúa Trời. ⁴⁴ Hai tên trộm-cướp bị đóng đinh trên cây thập-tự với Ngài cũng nhieóc-móc Ngài như vậy.

⁴⁵ Từ giờ thứ sáu đến giờ thứ chín, ⁽¹⁾ khắp cả xứ đều tối-tâm mù-mịt. ⁴⁶ Ước-chừng giờ thứ chín, Đức Chúa Jê-sus kêu tiếng lớn lên rằng: Ê-li, Ê-li, lam-ma-sa-bách-ta-ni? nghĩa là: Đức Chúa Trời tôi ơi! Đức Chúa Trời tôi ơi! Sao Ngài lìa-bỏ tôi? ⁴⁷ Có mấy người đứng đó, nghe kêu, thì nói rằng: Nó kêu Ê-li. ⁴⁸ Liên có một người trong bọn họ chạy lấy một miếng bông-đá, và thấm đầy dấm, để trên đầu cây sậy mà đưa cho Ngài uống. ⁴⁹ Nhưng kẻ khác thì lại nói rằng: Hãy để vậy, coi thử có Ê-li đến giải-cứ nó chăng. ⁵⁰ Đức Chúa Jê-sus lại kêu lên một tiếng lớn nữa, rồi trút linh-hồn.

⁵¹ Và này, cái màn trong đền-thờ bị xé ra làm hai từ trên chí dưới, đất thì rung-động, đá lớn bể ra, ⁵² mồ-mả mở ra, và nhiều thân của các thánh qua đời được sống lại. ⁵³ Sau khi Đức Chúa Jê-sus đã sống lại, các thánh đó ra khỏi mồ-mả, đi vào thành thánh, và hiện ra cho nhiều người thấy. ⁵⁴ Thầy đội và những lính cùng với người canh giữ Đức Chúa Jê-sus, thấy đất rung-động và những điều xảy đến, thì sợ-hãi lắm, mà nói rằng: Thật

người này là Con Đức Chúa Trời. ⁵⁵ Và, có nhiều người đàn-bà đứng coi ở đằng xa, là người đã đi theo Đức Chúa Jê-sus từ xứ Ga-li-lê để hầu việc Ngài. ⁵⁶ Trong những đàn-bà đó có Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri, mẹ của Gia-cơ và Giô-sép, và mẹ hai con trai của Xê-bê-đê.

Sự chôn Chúa. Lính canh mộ.

⁵⁷ Đến chiều tối, có một người giàu, ở thành A-ri-ma-thê, tên là Giô-sép, chính là một môn-đồ của Đức Chúa Jê-sus, ⁵⁸ đến nơi Phi-lát mà xin xác Đức Chúa Jê-sus. Phi-lát bèn truyền cho. ⁵⁹ Giô-sép lấy xác Ngài bọc trong tấm vải liệm trắng, ⁶⁰ và đưa để trong một cái huyệt mới mà người đã khiến đục cho mình trong hòn đá; đoan, lăn một hòn đá lớn đến trước cửa mồ, rồi đi. ⁶¹ Có Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri khác ở đó, ngồi đối ngang huyệt.

⁶² Đến ngày mai (là ngày sau ngày sắm-sửa), các thầy tế-lễ cả và người Pha-ri-si cùng nhau đến Phi-lát. ⁶³ mà nói rằng: Thưa chúa, chúng tôi nhớ người gian-đối này, khi còn sống, có nói rằng: Khỏi ba ngày thì ta sẽ sống lại. ⁶⁴ Vậy, xin hãy cất người canh mà cẩn-thân cho đến ngày thứ ba, kẻo môn-đồ nó đến lấy trộm xác đi, rồi nói với dân chúng rằng: Ngài đã từ kẻ chết sống lại. Sự gian-đối sau đó sẽ tệ hơn sự gian-đối trước. ⁶⁵ Phi-lát nói với họ rằng: Các ngươi có lính canh; hãy đi canh-giữ theo ý các ngươi. ⁶⁶ Vậy, họ đi, niêm-phong mà Ngài lại, cất lính canh-giữ, lấy làm chắc-chắn lắm.

Sự sống lại

28 ¹ Sau ngày Sa-bát, ngày thứ nhất trong tuần-lễ, lúc tảng-t sáng, có Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri khác đến thăm mộ. ² Và này, đất rung-động dữ-đội, vì có thiên-sứ của Chúa ở trên trời xuống, đến lăn hòn đá ra mà ngồi ở trên. ³ Hình-dung của thiên-sứ giống như chớp nhোáng, và áo trắng như tuyết. ⁴ Vì đó, những lính canh sợ-hãi run-rẩy, trở nên như người chết. ⁵ Song thiên-sứ nói cùng các người đàn-bà đó rằng: Các ngươi đừng sợ chi cả; vì ta biết các ngươi tìm Đức Chúa Jê-sus, là Đấng bị đóng đinh trên thập-tự-giá. ⁶ Ngài không ở đây đâu; Ngài sống lại rồi, như

(1) Từ giữa trưa đến ba giờ chiều.

lời Ngài đã phán. Hãy đến xem chỗ Ngài đã nằm; ⁷ và hãy đi mau nói cho môn-đồ Ngài hay rằng Ngài đã từ kẻ chết sống lại. Đây này, Ngài đi trước các người qua xứ Ga-li-lê; ở đó, các người sẽ thấy Ngài. Ấy, ta đã bảo các người.

⁸ Hai người đàn-bà đó bèn vội-vàng ra khỏi mộ, vừa sợ vừa cả mừng, chạy báo tin cho các môn-đồ. ⁹ Nay, Đức Chúa Jê-sus gặp hai người đàn-bà đó, thì phán rằng: Mừng các người! Hai người cùng đến gần, ôm chân Ngài, và thờ lạy Ngài. ¹⁰ Đức Chúa Jê-sus bèn phán rằng: Đừng sợ chi cả; hãy đi báo cho anh em ta đi qua xứ Ga-li-lê, ở đó sẽ thấy ta.

Tiếng đồn của thiên-hạ

¹¹ Trong khi hai người đàn-bà đó đi đường, thì có mấy tên lính canh vào thành thuật lại cho các thầy tế-lễ cả biết mọi việc đã xảy đến. ¹² Các thầy bèn nhóm lại cùng các trưởng-lão đặng bàn-luận, xong rồi, thì họ cho những lính đó nhiều tiền-

bạc, ¹³ mà dặn rằng: Các người hãy nói rằng: Môn-đồ nó đã đến lúc ban đêm, khi chúng tôi đương ngủ, mà lấy trộm nó đi. ¹⁴ Nếu điều ấy thấu tai quan tổng-đốc, thì chúng ta sẽ khuyển-giải người, và làm cho các người khỏi lo-sợ. ¹⁵ Mấy tên lính đó lấy bạc, và làm theo như lời. Tiếng ấy đã đồn ra trong dân Giu-đa cho đến ngày nay.

Chúa hiện ra tại xứ Ga-li-lê

¹⁶ Mười một môn-đồ đi qua xứ Ga-li-lê, lên hòn núi mà Đức Chúa Jê-sus đã chỉ cho. ¹⁷ Khi môn-đồ thấy Ngài, thì thờ-lạy Ngài; nhưng có một vài người nghi-ngờ. ¹⁸ Đức Chúa Jê-sus đến gần, phán cùng môn-đồ như vậy: Hết cả quyền-phép ở trên trời và dưới đất đã giao cho ta. ¹⁹ Vậy, hãy đi dạy-đỗ muôn-dân, hãy nhân danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh-Linh mà làm phép báp-têm cho họ, ²⁰ và dạy họ giữ hết cả mọi điều mà ta đã truyền cho các người. Và này, ta thường ở cùng các người luôn cho đến tận-thế.

TIN-LÀNH

THEO

MÁC

**Sự sửa-soạn về
chức-vụ Đức Chúa Jêsus**
(Từ 1:1 đến 1:13)

Chức-vụ của Giảng Báp-tít

1 ¹Đầu Tin-lành của Đức Chúa Jêsus-Christ, là Con Đức Chúa Trời. ²Như đã chép trong sách tiên-tri Ê-sai rằng:

Này, ta sai sứ ta đến trước mặt người,
Người sẽ dọn đường cho người...

³Có tiếng kêu trong đồng vắng rằng:

Hãy dọn đường Chúa,

Ban bằng các nẻo Ngài;

⁴Giăng đã tới, trong đồng vắng vừa làm vừa giảng phép báp-têm ăn-năn, cho được tha tội. ⁵Cả xứ Giu-đê và hết thầy dân-sự thành Giê-ru-sa-lem đều đến cùng người, xưng tội mình và chịu người làm phép báp-têm dưới sông Giô-đanh. ⁶Giăng mặc áo lông lạc-đà, buộc dây lưng da ngang hông; ăn những châu-chấu và mật ong rừng. ⁷Người giảng-dạy rằng: Có Đấng quyền-phép hơn ta đến sau ta; ta không đáng cúi xuống mở dây giày Ngài. ⁸Ta làm phép báp-têm cho các người bằng nước; nhưng Ngài sẽ làm phép báp-têm cho các người bằng Đức Thánh-Linh.

**Đức Chúa Jêsus chịu phép
báp-têm và bị ma-quỉ cám-dỗ**

⁹Vả, trong những ngày đó, Đức Chúa Jêsus đến từ Na-xa-rét là thành xứ Ga-li-lê, và chịu Giăng làm phép báp-têm dưới sông Giô-đanh. ¹⁰Vừa khi lên khỏi nước, Ngài thấy các tầng trời mở ra, và Đức Thánh-Linh ngự xuống trên mình Ngài như chim bồ-câu. ¹¹Lại có tiếng từ trên

trời phán rằng: Người là Con yêu-dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường. ¹²Tức thì Đức Thánh-Linh giục Ngài đến nơi đồng vắng. ¹³Ngài ở nơi đồng vắng chịu quỷ Sa-tan cám-dỗ bốn mươi ngày, ở chung với thú rừng, và có thiên-sứ hầu việc Ngài.

**Chức-vụ Đức Chúa
Jêsus trong xứ Ga-li-lê**

(Từ 1:14 đến 9:51)

**Đức Chúa Jêsus khởi làm chức-vụ
minh. Các môn-đồ thứ nhất.**

¹⁴Sau khi Giăng bị tù, Đức Chúa Jêsus đến xứ Ga-li-lê, giảng Tin-lành của Đức Chúa Trời, ¹⁵mà rằng: Kỳ đã trọn, nước Đức Chúa Trời đã đến gần; các người hãy ăn-năn và tin đạo Tin-lành.

¹⁶Ngài đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy Si-môn với Anh-rê, em người, đương thả lưới dưới biển; vì hai người vốn làm nghề chài. ¹⁷Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Hãy theo ta, và ta sẽ khiến các người trở nên tay đánh lưới người. ¹⁸Tức thì hai người bỏ chài-lưới mà theo Ngài. ¹⁹Đi một đỗi xa xa, Ngài thấy Gia-cô, con Xê-bê-đê, với em là Giăng, đương vá lưới trong thuyền. ²⁰Ngài liền kêu hai người; thì họ để Xê-bê-đê, cha mình, ở lại trong thuyền với mấy người làm thuê, mà theo Ngài.

Sự chữa người bị quỷ ám

²¹Kể đó, đi đến thành Ca-bê-na-um; nhằm ngày Sa-bát, tức thì Đức Chúa Jêsus vào nhà hội, khởi dạy-dỗ tại đó. ²²Chúng

đều cảm-động về sự dạy-dỗ của Ngài, vì Ngài dạy như có quyền-phép, chứ chẳng phải như các thầy thông-giáo đâu.

23 Và, cũng một lúc ấy, trong nhà hội có người bị tà-ma ám, 24 kêu lên rằng: Hỡi Jê-sus, người Na-xa-rét, chúng tôi với Ngài có sự gì chẳng? Ngài đến để diệt chúng tôi sao? Tôi biết Ngài là ai: Là Đấng Thánh của Đức Chúa Trời. 25 Nhưng Đức Chúa Jê-sus nghiêm-trách nó rằng: Hãy nín đi, ra khỏi người này! 26 Tà-ma bèn vật mạnh người ấy, cất tiếng kêu lớn, và ra khỏi người. 27 Ai nấy đều lấy làm lạ, đến nỗi hỏi nhau rằng: Cái gì vậy? Sự dạy mới sao! Người này lấy quyền-phép sai khiến đến tà-ma, mà nó cũng phải vâng lời! 28 Danh-tiếng Đức Chúa Jê-sus tức thì đồn ra khắp cả miền xung-quanh xứ Ga-li-lê.

Bà gia Phi-e-rô

29 Vừa ở nhà hội ra, Chúa và môn-đồ đi với Gia-cơ cùng Giăng vào nhà Si-môn và Anh-rê. 30 Và, bà gia Si-môn đương nằm trên giường, đau rét; tức thì chúng thưa với Ngài về chuyện người. 31 Ngài bèn lại gần, cầm tay người đỡ dậy; bệnh rét dứt đi, và người bắt tay hầu-hạ.

Mấy thứ phép lạ

32 Đến chiều, mặt trời đã lặn, người ta đem mọi kẻ bệnh và kẻ bị quỉ ám đến cùng Ngài. 33 Cả thành nhóm lại trước cửa. 34 Ngài chữa lành nhiều kẻ đau các thứ bệnh, và đuổi nhiều quỉ, chẳng cho phép các quỉ nói ra, vì chúng nó biết Ngài.

35 Sáng hôm sau, trời còn mờ-mờ, Ngài chờ dậy, bước ra, đi vào nơi vắng-vẻ, và cầu-nguyện tại đó. 36 Si-môn cùng đồng-bạn đi tìm Ngài. 37 Khi kiếm được thì thưa rằng: Hết thầy đương tìm thầy. 38 Ngài phán: Chúng ta hãy đi nơi khác, trong những làng xung-quanh đây, để ta cũng giảng đạo ở đó nữa; vì ấy là cốt tại việc đó mà ta đã đến. 39 Ngài trải khắp xứ Ga-li-lê, giảng-dạy trong các nhà hội và đuổi quỉ.

Sự chữa kẻ phong

40 Có một người phong đến cùng Ngài, quỳ xuống cầu-xin rằng: Nếu Chúa khứng, có thể khiến tôi sạch được. 41 Đức Chúa Jê-sus động lòng thương-xót, giơ tay rờ

người, mà phán rằng: Ta khứng, hãy sạch đi. 42 Liền khi đó, phong lặn mất, người trở nên sạch. 43 Tức thì Đức Chúa Jê-sus cho người ra, lấy giọng nghiêm phán rằng: 44 Hãy giữ, chớ tỏ điều đó cùng ai; song g khác đi tỏ mình cùng thầy tế-lê, và vì người được sạch, hãy dâng của-lễ theo như Môi-se dạy, để điều đó làm chứng cho họ. 45 Nhưng người ấy đi, đồn việc đó ra, tới đâu cũng thuật chuyện, đến nỗi Đấng Chúa Jê-sus không vào thành cách rõ-ràng được nữa; song Ngài ở ngoài, tại nơi vắng-vẻ; và người ta từ bốn phương đều đến cùng Ngài.

Người đau bại

2¹ Khởi một vài ngày, Đức Chúa Jê-sus trở vào thành Ca-bê-na-um, và chúng nghe nói Ngài ở trong nhà. 2 Họ họp lại tại đó đông lắm, đến nỗi trước cửa cũng không còn chỗ trống; Ngài giảng đạo cho họ nghe. 3 Bấy giờ có mấy kẻ đem tới cho Ngài một người đau bại, có bốn người khiêng. 4 Nhưng, vì đông người, không lại gần Ngài được, nên đỡ mái nhà ngay chỗ Ngài ngồi, rồi do lỗ đó dùng giường người bại nằm xuống. 5 Đức Chúa Jê-sus thấy đức-tin họ, bèn phán cùng kẻ bại rằng: Hỡi con ta, tội-lỗi ngươi đã được tha. 6 Và, có mấy thầy thông-giáo ngồi đó, nghĩ thầm rằng: 7 Sao người này nói như vậy? Người nói phạm-thượng đó! Ngoài một mình Đức Chúa Trời, còn có ai tha tội được chẳng? 8 Đức Chúa Jê-sus trong trí đã hiểu họ tự nghĩ như vậy, tức thì phán rằng: Sao các người bàn-luận trong lòng thế ấy? 9 Nay bảo kẻ bại rằng: Tội ngươi đã được tha; hay là bảo người rằng: Hãy đứng dậy vác giường mà đi; hai điều ấy điều nào dễ hơn? 10 Và, để cho các người biết Con người ở thế-gian có quyền tha tội, thì Ngài phán cùng kẻ bại rằng: 11 Ta biểu ngươi, hãy đứng dậy, vác giường đi về nhà. 12 Kẻ bại đứng dậy, tức thì vác giường đi ra trước mặt thiên-hạ; đến nỗi ai nấy đều lấy làm lạ, ngợi-khen Đức Chúa Trời, mà rằng: Chúng tôi chưa hề thấy việc thế này.

Chúa gọi Lê-vi. Sự kiêng ăn.

13 Bấy giờ, Đức Chúa Jê-sus lại trở về phía mé biển; cả dân-chúng đến cùng Ngài, rồi Ngài dạy-dỗ họ. 14 Ngài vừa đi

qua thấy Lê-vi, con A-phê, đương ngồi tại sở thầu thuế, thì phán cùng người rằng: Hãy theo ta. Người đứng dậy theo Ngài.

¹⁵ Đức Chúa Jê-sus đương ngồi ăn tại nhà Lê-vi, có nhiều người thầu thuế và kẻ có tội đồng bàn với Ngài và môn-đồ Ngài; vì trong bọn đó có nhiều kẻ theo Ngài rồi. ¹⁶ Các thầy thông-giáo thuộc phe Pha-ri-si thấy Ngài ăn với bọn thầu thuế và kẻ phạm tội, thì nói với môn-đồ Ngài rằng: Người cùng ăn với kẻ thầu thuế và kẻ có tội sao! ¹⁷ Đức Chúa Jê-sus nghe vậy, bèn phán cùng họ rằng: Chẳng phải kẻ mạnh-khỏe cần thầy thuốc đâu, nhưng là kẻ có bệnh; ta chẳng phải đến gọi người công-bình, nhưng gọi kẻ có tội.

¹⁸ Và, môn-đồ của Giảng và người Pha-ri-si đều kiêng ăn. Có người đến thưa cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Bởi cớ nào môn-đồ của Giảng và môn-đồ của người Pha-ri-si đều kiêng ăn, còn môn-đồ của thầy không kiêng ăn? ¹⁹ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ban hữu của chàng rể có kiêng ăn được trong khi chàng rể còn ở cùng mình chăng? Hễ chàng rể còn ở với họ đến chừng nào, thì họ không thể kiêng ăn được đến chừng nấy. ²⁰ Song tới kỳ chàng rể phải đem đi khỏi họ, trong ngày đó họ sẽ kiêng ăn. ²¹ Không ai vá miếng ni mới vào cái áo cũ; nếu vậy thì miếng ni mới chẳng rách áo cũ, mà đàng rách thành xấu thêm. ²² Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu vậy, rượu làm vỡ bầu, rượu mất và bầu cũng chẳng còn.

Bứt bông lúa mì

²³ Nhâm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jê-sus đi qua đồng lúa mì; đang đi đường, môn-đồ Ngài bứt bông lúa mì. ²⁴ Các người Pha-ri-si bèn nói cùng Ngài rằng: Coi kia, sao môn-đồ thầy làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát? ²⁵ Ngài đáp rằng: Các người chưa đọc đến sự vua Đa-vít làm trong khi vua cùng những người đi theo bị túng đói hay sao? ²⁶ Thế nào trong đời A-bia-tha làm thầy cả thượng-phẩm, vua ấy vào đền Đức Chúa Trời, ăn bánh bày ra, lại cũng cho những người đi theo ăn nữa, dầu bánh ấy chỉ những thầy tế-lễ mới được phép ăn thôi? ²⁷ Đoạn, Ngài lại phán: Vì loài người mà lập ngày Sa-bát, chớ chẳng phải vì ngày Sa-bát mà dựng

nên loài người. ²⁸ Vậy thì Con người cũng làm chủ ngày Sa-bát.

Người teo tay

3 ¹ Lần khác, Đức Chúa Jê-sus vào nhà hội, ở đó có một người nam teo bàn tay. ² Chúng rình xem thử Ngài có chữa người đó trong ngày Sa-bát chăng, đặng cáo Ngài. ³ Ngài phán cùng người teo tay rằng: Hãy dậy, đứng chính giữa đây. ⁴ Rồi Ngài hỏi họ rằng: Trong ngày Sa-bát, nên làm việc lành hay việc dữ, cứu người hay giết người? Nhưng họ đều nín-lặng. ⁵ Bấy giờ, Ngài lấy mắt liếc họ, vừa giận vừa buồn vì lòng họ cứng-cỏi, rồi phán cùng người nam rằng: Hãy giơ tay ra. Người giơ ra, thì tay được lành. ⁶ Các người Pha-ri-si đi ra, tức thì bàn-luận với phe Hê-rốt nghịch cùng Ngài, đặng giết Ngài đi.

Sự chọn mười hai sứ-đồ

⁷ Đức Chúa Jê-sus cùng môn-đồ Ngài lánh ra nơi bờ biển, có đoàn dân đông lắm từ xứ Ga-li-lê đến theo Ngài. Từ xứ Giu-đê, ⁸ thành Giê-ru-sa-lem, xứ Y-đu-mê, xứ bên kia sông Giô-đanh, miền xung-quanh thành Ty-rơ và thành Si-đôn cũng vậy, dân đông lắm, nghe nói mọi việc Ngài làm, thì đều đến cùng Ngài. ⁹ Bởi cớ dân đông, nên Ngài biểu môn-đồ sắm cho mình một chiếc thuyền nhỏ sẵn-sàng, đặng cho khỏi bị chúng lấn ép Ngài quá. ¹⁰ Vì Ngài đã chữa lành nhiều kẻ bệnh, nên nổi ai nấy có bệnh chi cũng đều áp đến gần để rờ Ngài. ¹¹ Khi tà-ma thấy Ngài, bèn sắp mình xuống nơi chân Ngài, mà kêu lên rằng: Thầy là Con Đức Chúa Trời! ¹² Song Ngài nghiêm cấm chúng nó chớ tỏ cho ai biết mình.

¹³ Kế đó, Đức Chúa Jê-sus lên trên núi, đòi những người Ngài muốn, thì những người ấy đến kè Ngài. ¹⁴ Ngài bèn lập mười hai người, gọi là sứ-đồ, để ở cùng Ngài và sai đi giảng đạo. ¹⁵ Lại ban cho quyền-phép đuổi quỷ. ¹⁶ Này là mười hai sứ-đồ Ngài đã lập: Si-môn, Ngài đặt tên là Phi-e-ơ; ¹⁷ Gia-cơ con Xê-bê-đê, và Giảng em Gia-cơ, Ngài lại đặt tên hai người là *Bô-a-net*, nghĩa là con trai của sắm-sét; ¹⁸ Anh-rê, Phi-líp, Ba-thê-lê-my, Ma-thi-ơ, Thô-ma, Gia-cơ con A-phê. Tha-đê, Si-môn người Ca-na-an, ¹⁹ và

Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, chính tên này đã phản Ngài.

Tội phạm đến Đức Thánh-Linh

²⁰ Đức Chúa Jê-sus cùng môn-đồ vào trong một cái nhà; đoàn dân lại nhóm-hợp tại đó, đến nỗi Ngài và môn-đồ không ăn được. ²¹ Những bạn-hữu Ngài nghe vậy, bèn đến để cầm-giữ Ngài; vì người ta nói Ngài đã mất trí-khôn.

²² Có các thầy thông-giáo ở thành Giê-ru-sa-lem xuống, nói rằng: Người bị quỷ Bê-ên-xê-bun ám, và nhờ phép chúa quỷ mà trừ quỷ. ²³ Song Đức Chúa Jê-sus kêu họ đến, dùng lời thí-dụ mà phán rằng: Sao quỷ Sa-tan đuổi được quỷ Sa-tan? ²⁴ Nếu một nước tự chia nhau, thì nước ấy không thể còn được; ²⁵ Lại nếu một nhà tự chia nhau, thì nhà ấy không thể còn được. ²⁶ Vậy, nếu quỷ Sa-tan tự đẩy lên nghịch cùng mình, tất nó bị chia-xé ra, không thể còn được; song nó đã gần đến cùng rồi. ²⁷ Chẳng ai có thể vào nhà một người mạnh sức cướp lấy của người, mà trước hết không trói người lại; phải trói người lại, rồi mới cướp nhà người được. ²⁸ Quả thật, ta nói cùng các người, mọi tội-lỗi sẽ tha cho con-cái loài người, và hết thầy những lời phạm-thương họ sẽ nói ra cũng vậy; ²⁹ nhưng ai nói phạm đến Đức Thánh-Linh thì chẳng hề được tha, phải mắc tội đời đời. ³⁰ Ngài phán như vậy, vì họ nói rằng: Người bị tà-ma ám.

Mẹ và anh em Đức Chúa Jê-sus

³¹ Mẹ và anh em Ngài đến, đứng ngoài sai kêu Ngài. Đoàn dân vẫn ngồi chung-quanh Ngài. ³² Có kẻ thưa rằng: Này, mẹ và anh em thầy ở ngoài kia, đương tìm thầy. ³³ Song Ngài phán cùng họ rằng: Ai là mẹ ta, ai là anh em ta? ³⁴ Ngài lại đưa mắt liếc những kẻ ngồi chung-quanh mình mà phán rằng: Kia là mẹ ta và anh em ta! ³⁵ Ai làm theo ý-muốn Đức Chúa Trời, nấy là anh em, chị em, và mẹ ta vậy.

Thí-dụ về nước thiên-đàng

4 ¹ Đức Chúa Jê-sus lại khởi sự giảng-dạy nơi bờ biển; có một đoàn dân đông lắm nhóm lại xung-quanh Ngài, Ngài bước lên trong một chiếc thuyền và ngồi đó, còn

cả đoàn dân thì ở trên đất nơi mé biển. ² Ngài lấy thí-dụ dạy dỗ họ nhiều điều, và trong khi dạy, Ngài phán rằng:

³ Hãy nghe. Có người gieo giống đi ra dặng gieo. ⁴ Khi đương gieo, một phần giống rơi dọc đường, chim đến ăn hết. ⁵ Một phần khác rơi nhằm nơi đất đá-sỏi, chỉ có ít đất thịt, tức thì mọc lên, vì bị lấp không sâu; ⁶ nhưng khi mặt trời đã mọc, thì bị đốt, và bởi không có rễ, nên phải héo. ⁷ Một phần khác rơi nhằm bụi gai; gai mọc rậm lên làm cho nghẹt-ngòi, và không kết quả. ⁸ Một phần khác nữa rơi nhằm nơi đất tốt, thì kết quả, lớn lên và nảy nở ra; một hạt ra ba chục, hạt khác sáu chục, hạt khác một trăm. ⁹ Ngài lại phán rằng: Ai có tai mà nghe, hãy nghe!

¹⁰ Khi Đức Chúa Jê-sus ở một mình, những kẻ xung-quanh Ngài cùng mười hai sứ-đồ hỏi Ngài về các lời thí-dụ. ¹¹ Ngài phán rằng: Sự màu-nhiệm của nước Đức Chúa Trời đã tỏ ra cho các người; nhưng về phần người ngoài, thì dùng cách thí-dụ để dạy mọi sự, ¹² hầu cho họ xem thì xem mà không thấy, nghe thì nghe mà không hiểu; e họ hối-cải mà được tha tội chẳng.

¹³ Đoạn, Ngài phán rằng: Các người không hiểu thí-dụ ấy sao? Vậy thì thế nào hiểu mọi thí-dụ được? ¹⁴ Người gieo giống ấy là gieo đạo. ¹⁵ Những kẻ ở dọc đường là kẻ đã chịu đạo gieo nơi mình; nhưng vừa mới nghe đạo, tức thì quỷ Sa-tan đến, cướp lấy đạo đã gieo trong lòng họ đi. ¹⁶ Cũng vậy, những người chịu giống gieo nơi đất đá-sỏi, là những kẻ nghe đạo, liền vui-mừng chịu lấy; ¹⁷ song vì trong lòng họ không có rễ, chỉ tạm-thời mà thôi, nên nỗi gặp khi vì cơ đạo mà xảy ra sự cực-khổ, bắt-bớ, thì liền vấp-phạm. ¹⁸ Còn những kẻ chịu giống gieo nơi bụi gai, là kẻ đã nghe đạo; ¹⁹ song sự lo-lắng về đời này, sự mê-đắm về giàu-sang, và các sự tham-muốn khác thấu vào lòng họ, làm cho nghẹt-ngòi đạo, và trở nên không trái. ²⁰ Nhưng, những người chịu giống gieo vào nơi đất tốt, là kẻ nghe đạo, chịu lấy và kết quả, một hạt ra ba chục, hạt khác sáu chục, hạt khác một trăm.

²¹ Ngài lại phán cùng họ rằng: Có ai đem đèn để dưới cái thùng hoặc dưới cái giường chẳng? Há chẳng phải để trên chân đèn sao? ²² Vì chẳng có điều chi kín mà không phải lộ ra, chẳng có điều chi

giấu mà không phải rõ ràng. ²³Nếu ai có tai mà nghe, hãy nghe!

²⁴Ngài lại phán rằng: Hãy cẩn-thận về điều mình nghe. Người ta sẽ đong cho các người bằng lường các người đã đong cho, và thêm vào đó nữa. ²⁵Vì sẽ ban thêm cho kẻ nào có; nhưng kẻ nào không có, sẽ bị cất lấy điều mình đã có.

²⁶Ngài lại phán rằng: Nước Đức Chúa Trời cũng như một người vãi giống xuống đất; ²⁷người ngủ hay dậy, đêm và ngày, giống cứ nảy chồi mọc lên, mà người không biết thế nào. ²⁸Vì đất tự sanh ra hoa-lợi: Ban đầu là cây, kế đến bông, đoạn bông kết thành hạt. ²⁹Khi hạt đã chín, người ta liền tra lưỡi hái vào, vì mùa gặt đã đến.

³⁰Ngài lại phán rằng: Chúng ta sánh nước Đức Chúa Trời với chi, hay lấy thí dụ nào mà tỏ ra? ³¹Nước ấy giống như một hạt cải: Khi người ta gieo, nó nhỏ hơn hết các hạt giống trên đất; ³²song khi gieo rồi, nó mọc lên, trở nên lớn hơn mọi thứ rau, và nứt ra nhành lớn, đến nỗi chim trời núp dưới bóng nó được.

³³Ấy bởi nhiều lời thí-dụ như cách ấy mà Ngài giảng đạo cho họ, tùy theo sức họ nghe được. ³⁴Ngài chẳng hề giảng cho chúng mà không dùng thí-dụ; nhưng, khi ở riêng, Ngài cất nghĩa hết cho môn-đồ mình.

Bị bão giữa biển

³⁵Đến chiều ngày ấy, Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Chúng ta hãy qua bờ bên kia. ³⁶Khi cho dân-chúng tan về rồi, Đức Chúa Jê-sus cứ ở trong thuyền, và môn-đồ đưa Ngài đi; cũng có các thuyền khác cùng đi nữa. ³⁷Vả, có cơn bão lớn nổi lên, sóng tạt vào thuyền, đến nỗi gần đầy nước; ³⁸nhưng Ngài đương ở đằng sau lái, dựa gối mà ngủ. Môn-đồ thức Ngài dậy mà thưa rằng: Thầy ơi, thầy không lo chúng ta chết sao? ³⁹Ngài bèn thức dậy, quở gió và phán cùng biển rằng: Hãy êm đi, lặng đi! Gió liền dứt và đều yên-lặng như tờ. ⁴⁰Đoạn, Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Sao các người sợ? Chưa có đức-tin sao? ⁴¹Môn-đồ kinh-hãi lắm, nói với nhau rằng: Vậy thì người này là ai, mà gió và biển cũng đều vâng lệnh người?

Người Giê-ra-sê bị quỉ ám

5 ¹Đức Chúa Jê-sus cùng môn-đồ qua đến bờ biển bên kia, trong miền Giê-ra-sê. ²Ngài mới ở trên thuyền bước xuống, tức thì có một người bị tà-ma ám từ nơi mồ-mả đi ra đến trước mặt Ngài. ³Người thường ở nơi mồ-mả, đầu dùng xiềng sắt cũng chẳng ai cột trói được nữa; ⁴vì nhiều lần người bị cùm chân hoặc bị xiềng, rồi bẻ xiềng tháo cùm, không ai có sức trị được. ⁵Người cứ ở nơi mồ-mả và trên núi, ngày đêm kêu la và lấy đá đánh bầm mình. ⁶Người thấy Đức Chúa Jê-sus ở đằng xa, chạy lại sấp mình xuống trước mặt Ngài, ⁷mà kêu lớn rằng: Hỡi Đức Chúa Jê-sus, Con Đức Chúa Trời rất cao, tôi với Ngài có sự gì chẳng? Tôi nhân danh Đức Chúa Trời mà khấn-cầu Ngài, xin đừng làm khổ tôi. ⁸Vì Đức Chúa Jê-sus vừa phán cùng nó rằng: Hỡi tà-ma, phải ra khỏi người này. ⁹Ngài lại hỏi rằng: Mày tên gì? Thưa rằng: Tên tôi là Quân-đội; vì chúng tôi đồng. ¹⁰Nó lại van xin Ngài đừng đuổi chúng nó ra khỏi miền đó.

¹¹Vả, chỗ đó, tại trên núi, có một bầy heo đồng đương ăn. ¹²Các quỉ cầu-xin Ngài rằng: Xin khiến chúng tôi đến với bầy heo ấy, để chúng tôi nhập vào chúng nó. Đức Chúa Jê-sus cho phép. ¹³Các tà-ma ra khỏi người đó, bèn nhập vào bầy heo, bầy heo từ trên vực cao vọt đầm đầu xuống biển. Có độ hai ngàn con heo chết chìm cả dưới biển. ¹⁴Những kẻ chăn heo trốn, đồn tin này ra khắp trong thành và trong nhà quê; ¹⁵dân-sự đổ ra đặng xem điều đã xảy đến.

Vậy, chúng đến cùng Đức Chúa Jê-sus, thấy người đã bị nhiều quỉ ám đang ngồi, mặc quần áo, trí-khôn bình-tĩnh, thì sợ-hãi lắm. ¹⁶Những người đã thấy việc đó, thuật cho họ nghe chuyện đã xảy đến cho kẻ bị quỉ ám và bầy heo. ¹⁷Chúng bèn xin Ngài ra khỏi địa-phận mình. ¹⁸Lúc Ngài đương bước vào thuyền, người trước đã bị quỉ ám xin ở lại với Ngài. ¹⁹Nhưng Đức Chúa Jê-sus không cho, phán rằng: Hãy về nhà người, nơi bạn-hữu người, mà thuật lại cho họ điều lớn-lao thể nào Chúa đã làm cho người, và Ngài đã thương xót người cách nào. ²⁰Vậy, người đi, đồn ra trong xứ Đê-ca-bô-lơ những điều lớn-lao thể nào

mà Đức Chúa Jê-sus đã làm cho mình; ai nấy đều lấy làm lạ.

Con gái Giai-ru và người đàn-bà có bệnh

21 Khi Đức Chúa Jê-sus lại xuống thuyền qua bờ bên kia, có đoàn dân đông nhóm họp chung quanh Ngài. Ngài đứng trên bờ biển. 22 Bấy giờ, có một người trong những người cai nhà hội tên là Giai-ru, đến, thấy Đức Chúa Jê-sus, bèn gieo mình nơi chân Ngài, 23 nài xin mà rằng: Con gái nhỏ tôi gần chết; xin Chúa đến, đặt tay trên nó, đặng nó lành mạnh và sống. 24 Đức Chúa Jê-sus đi với người; đoàn dân đông cùng đi theo và lán-ép Ngài.

25 Và, tại đó có một người đàn-bà bị bệnh mất huyết đã mười hai năm, 26 bấy lâu chịu khổ-sở trong tay nhiều thầy thuốc, hao-tốn hết tiền của, mà không thấy đỡ gì; bệnh lại càng nặng thêm. 27 Người đã nghe tin về Đức Chúa Jê-sus, bèn lén vào đàng sau giữa đám đông, mà sờ áo Ngài. 28 Vì người nói rằng: Nếu ta chỉ sờ đến áo Ngài mà thôi, thì ta sẽ được lành. 29 Cùng một lúc ấy, huyết lậu liền cầm lại; người nghe trong mình đã được lành bệnh. 30 Tức thì Đức Chúa Jê-sus tự biết có sức-mạnh đã ra từ mình, bèn xẩy lại giữa đám đông mà hỏi rằng: Ai đã sờ áo ta? 31 Môn-đồ thưa rằng: Thầy thấy đám đông lán-ép thầy, thầy còn hỏi rằng: Ai sờ đến ta? 32 Ngài nhìn xung-quanh mình để xem người đã làm điều đó. 33 Người đàn-bà biết sự đã xảy đến cho mình, bèn run sợ đến gieo mình dưới chân Ngài, tỏ hết tình thật. 34 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hỡi con gái ta, đức-tin con đã cứu con; hãy đi cho bình-an và được lành bệnh.

35 Đương khi Ngài còn phán, có kẻ đến từ nhà người cai nhà hội mà nói với người rằng: Con gái ông đã chết rồi; còn phen Thầy làm chi? 36 Nhưng Đức Chúa Jê-sus chẳng màng đến lời ấy, phán cùng cai nhà hội rằng: Đừng sợ, chỉ tin mà thôi. 37 Ngài chẳng cho ai theo mình, trừ ra Phi-e-rô, Gia-cô, và Giăng là em Gia-cô. 38 Khi đã đến nhà người cai nhà hội, Ngài thấy chúng làm om-sòm, kẻ khóc người kêu lớn tiếng. 39 Vào nhà rồi, Ngài phán cùng chúng rằng: Sao các người làm ồn-ào và khóc-lóc vậy? Đứa trẻ chẳng phải chết, song nó ngủ. 40 Chúng nhạo-báng Ngài.

Ngài bèn đuổi chúng ra hết, đem cha mẹ đứa trẻ với những kẻ theo Ngài, cùng vào chỗ nó nằm. 41 Ngài nắm tay nó mà phán rằng: *Ta-li-tha Cu-mi*; nghĩa là: Hỡi con gái nhỏ, ta truyền cho mày, hãy chỗi dậy. 42 Tức thì đứa gái chỗi dậy mà bước đi, vì đã lên mười hai tuổi. Chúng rất lấy làm lạ. 43 Ngài cấm ngặt chúng đừng cho ai biết sự ấy, và truyền cho đứa trẻ ăn.

Đức Chúa Jê-sus tại Na-xa-rét

6¹ Đức Chúa Jê-sus đi khỏi đó, đến quê-hương mình, có các môn-đồ cùng đi theo. 2 Đến ngày Sa-bát, Ngài bắt đầu dạy dỗ trong nhà hội; thiên-hạ nghe Ngài, lấy làm lạ mà nói rằng: Người bởi đâu được những điều này? Sự khôn-sáng mà người được ban cho là gì, và thế nào tay người làm được những phép lạ dường ấy? 3 Có phải người là thợ mộc, con trai Ma-ri, anh em với Gia-cô, Giô-sê, Giu-đe, và Si-môn chăng? Chị em người há chẳng phải ở giữa chúng ta đây ư? Chúng bèn vấp-phạm vì cơ Ngài. 4 Song Đức Chúa Jê-sus phán cùng họ rằng: Đấng tiên-tri chỉ bị quê-hương mình, bà-con mình và trong nhà mình khinh dể mà thôi. 5 Ở đó, Ngài không làm phép lạ nào được, chỉ đặt tay chữa lành một vài người đau-ốm; 6 và Ngài lấy làm lạ vì chúng chẳng tin.

Rồi Ngài đi khắp các làng gần đó mà giảng dạy.

Mười hai sứ-đồ được sai đi

7 Ngài bèn kêu mười hai sứ-đồ, bắt đầu sai đi từng đôi, ban quyền-phép trừ tà-ma. 8 Ngài truyền cho sứ-đồ đi đường đừng đem chi theo hết, hoặc bánh, hoặc bao, hoặc tiền-bạc trong dây lưng, chỉ đem một cây gậy mà thôi; 9 chỉ mang dép, đừng mặc hai áo.

10 Ngài phán cùng sứ-đồ rằng: Hễ nhà nào các người sẽ vào, hãy cứ ở đó, cho đến khi đi. 11 Nếu có chỗ nào, người ta không chịu tiếp các người, và cũng không nghe các người nữa, thì hãy đi khỏi đó, và phủ bụi đã dính chân mình, để làm chứng cho họ.

12 Vậy, các sứ-đồ đi ra, giảng cho người ta phải ăn-năn; 13 đuổi nhiều ma-quiv, xức dầu cho nhiều kẻ bệnh, và chữa cho được lành.

Giăng Báp-tít qua đời

14 Và, vua Hê-rốt nghe nói về Đức Chúa Jê-sus (vì danh-tiếng Ngài đã nên lừng-lẫy), thì nói rằng: Giăng, là người làm phép báp-têm, đã từ kẻ chết sống lại; cho nên tự người làm ra các phép lạ. 15 Người thì nói: Ấy là Ê-li; kẻ thì nói: Ấy là đấng tiên-tri, như một trong các đấng tiên-tri đời xưa. 16 Nhưng Hê-rốt nghe vậy, thì nói rằng: Ấy là Giăng mà ta đã truyền chém, người đã sống lại.

17 Số là, Hê-rốt đã sai người bắt Giăng, và truyền xiềng lại cầm trong ngục, bởi cô Hê-rô-đi-a, vợ Phi-líp em vua, vì vua đã cưới nàng, 18 và Giăng có can vua rằng: Vua không nên lấy vợ em mình. 19 Nhân đó, Hê-rô-đi-a căm Giăng, muốn giết đi. 20 Nhưng không thể giết, vì Hê-rốt sợ Giăng, biết là một người công-bình và thánh. Vua vẫn gìn giữ người, khi nghe lời người rồi, lòng hằng bối-rối, mà vua bằng lòng nghe.

21 Nhưng, vừa gặp dịp tiện, là ngày sanh-nhật Hê-rốt, vua đãi tiệc các quan lớn trong triều, các quan võ, cùng các người tôn-trưởng trong xứ Ga-li-lê. 22 Chính con gái Hê-rô-đi-a vào, nhảy múa, đẹp lòng Hê-rốt và các người dự tiệc nữa. Vua nói cùng người con gái ấy rằng: Hãy xin ta điều chi ngươi muốn, ta sẽ cho. 23 Vua lại thề cùng nàng rằng: Bất kỳ người xin điều chi, ta cũng sẽ cho, đâu xin phân nửa nước ta cũng vậy. 24 Nàng ra khỏi đó, nói với mẹ rằng: Tôi nên xin điều chi? Mẹ rằng: Cái đầu của Giăng Báp-tít. 25 Tức thì nàng vội trở vào nơi vua mà xin rằng: Tôi muốn vua lập-tức cho tôi cái đầu Giăng Báp-tít để trên mâm. 26 Vua lấy làm buồn-rầu lắm; nhưng vì có lời thề mình và khách dự yến, thì không muốn từ chối nàng. 27 Vua liền sai một người lính thị-vệ truyền đem đầu Giăng đến. 28 Người ấy đi chém Giăng trong ngục; rồi để đầu trên mâm đem cho người con gái, và người con gái đem cho mẹ mình. 29 Môn-đồ Giăng nghe tin, đến lấy xác người chôn trong má.

Chúa hóa bánh ra nhiều, lần thứ nhất

30 Các sứ-đồ nhóm lại cùng Đức Chúa Jê-sus, thuật cho Ngài mọi điều mình đã làm và dạy. 31 Ngài phán cùng sứ-đồ rằng:

Hãy đi tè ra trong nơi vắng-vẻ, nghỉ ngơi một chút. Vì có kẻ đi người lại đóng lăm, đến nỗi Ngài và sứ-đồ không có thì giờ mà ăn. 32 Vậy, Ngài và sứ-đồ xuống thuyền đặng đi tè ra trong nơi vắng-vẻ. 33 Nhưng nhiều người thấy đi, thì nhìn biết; dân-chúng từ khắp các thành đều chạy bộ đến nơi Chúa cùng sứ-đồ vừa đi, và đã tới đó trước.

34 Bấy giờ Đức Chúa Jê-sus ở thuyền bước ra, thấy đoàn dân đóng lăm, thì Ngài động lòng thương-xót đến, vì như chiên không có người chăn; Ngài bèn khởi-sự dạy-đỗ họ nhiều điều. 35 Trời đã chiều, môn-đồ tới gần Ngài mà thưa rằng: Chỗ này là vắng-vẻ, và trời đã chiều rồi; 36 xin cho dân chúng về, để họ đi các nơi nhà quê và các làng gần đây đặng mua đồ-ăn. 37 Ngài đáp rằng: Chính các người phải cho họ ăn. Môn-đồ thưa rằng: chúng tôi sẽ đi mua đến hai trăm đơ-ni-ê bánh để cho họ ăn hay sao? 38 Ngài hỏi rằng: Các người có bao nhiêu bánh? Hãy đi xem thử. Môn-đồ xem-xét rồi, thưa rằng: Năm cái bánh và hai con cá. 39 Ngài bèn truyền cho môn-đồ biểu chúng ngồi xuống hết thảy từng chòm trên cỏ xanh. 40 Chúng ngồi xuống từng hàng, hàng thì một trăm, hàng thì năm chục. 41 Đức Chúa Jê-sus lấy năm cái bánh và hai con cá, ngước mắt lên trời, tạ ơn, rồi bẻ bánh ra mà trao cho môn-đồ, đặng phát cho đoàn dân; lại cũng chia hai con cá cho họ nữa. 42 Ai nấy ăn no-nê rồi; 43 người ta lượm được mười hai giỏ đầy những miếng bánh và cá còn thừa lại. 44 Và, số những kẻ đã ăn chừng năm ngàn người.

Đức Chúa Jê-sus đi bộ trên biển

45 Rồi Ngài liền giục môn-đồ vào thuyền, qua bờ bên kia trước mình, hướng đến thành Bét-sai-đa, trong khi Ngài cho dân chúng về. 46 Ngài lìa khỏi chúng rồi, thì lên núi mà cầu-nguyện.

47 Đến tối, chiếc thuyền đương ở giữa biển, còn Ngài thì ở một mình trên đất. 48 Ngài thấy môn-đồ chèo khó nhọc lắm, vì gió ngược. Lối canh tư đêm ấy, Ngài đi bộ trên biển mà đến cùng môn-đồ; và muốn đi trước. 49 Môn-đồ thấy Ngài đi bộ trên mặt biển, ngỡ là ma, nên la lên; 50 vì ai nấy đều thấy Ngài và sợ hoảng. Nhưng Ngài liền nói chuyện với môn-đồ và phán

rằng: Hãy yên lòng, ta đây, đừng sợ chi. 51 Ngài bèn bước lên trên thuyền với môn-đồ, thì gió lặng. Môn-đồ càng lấy làm lạ hơn nữa; 52 vì chẳng hiểu phép lạ về mấy cái bánh, bởi lòng cứng-cỏi.

53 Khi Ngài và môn-đồ đã qua khỏi biển, đến xứ Ghê-nê-xa-rét, thì ghé thuyền vào bờ. 54 Vừa ở trong thuyền bước ra, có dân-chúng nhận-biết Ngài, 55 chạy khắp cả miền đó, khiêng những người đau nằm trên giường, hể nghe Ngài ở đâu thì đem đến đó. 56 Ngài đến nơi nào, hoặc làng, thành, hay là chốn nhà-quê, người ta đem người đau để tại các chợ, và xin Ngài cho phép mình ít nữa được rờ đến tron áo Ngài; những kẻ đã rờ đều được lành bệnh cả.

Sự rửa tay

7¹ Bấy giờ các người Pha-ri-si và mấy thầy thông-giáo từ thành Giê-ru-salem đến, nhóm lại cùng Đức Chúa Jê-sus, 2 thấy một vài môn-đồ Ngài dùng tay chưa tinh-sạch mà ăn, nghĩa là không rửa tay. 3 Vả, người Pha-ri-si và người Giu-đa thường giữ lời truyền-khẩu của người xưa, nếu không rửa tay cần-thận thì không ăn; 4 khi họ ở chợ về, nếu không rửa cũng không ăn. Họ lại còn theo lời truyền-khẩu mà giữ nhiều sự khác nữa, như rửa chén và bình bằng đất hoặc bằng đồng. 5 Vậy, các người Pha-ri-si và các thầy thông-giáo hỏi Ngài rằng: Sao môn-đồ thầy không giữ lời truyền-khẩu của người xưa, dùng tay chưa tinh-sạch mà ăn như vậy? 6 Ngài đáp rằng: Hỡi kẻ giả-hình, Ê-sai đã nói tiên-tri về việc các người phải lăm, như có chép rằng:

Dân này lấy mỗi miếng tôn-kính ta,
Nhưng lòng chúng nó cách xa ta lắm.

7 Sự chúng nó thờ-lạy ta là vô-ích,
Vì chúng nó dạy theo những điều-răn
mà chỉ bởi người ta đặt ra.

8 Các người bỏ điều-răn của Đức Chúa Trời, mà giữ lời truyền-khẩu của loài người!

9 Ngài cũng phán cùng họ rằng: Các người bỏ hẳn điều-răn của Đức Chúa Trời, đặng giữ theo lời truyền-khẩu của mình. 10 Vì Môi-se có nói: Hãy tôn-kính cha mẹ người; lại nói: Ai rửa-sả cha mẹ, thì phải

bị giết. 11 Nhưng các người nói rằng: Nếu ai nói với cha hay mẹ mình rằng: Mọi điều tôi sẽ giúp cha mẹ được, thì đã là co-ban (nghĩa là sự dâng cho Đức Chúa Trời), 12 vậy người ấy không được phép giúp cha mẹ mình sự gì nữa; 13 dường ấy, các người lấy lời truyền-khẩu mình lập ra mà bỏ mất lời Đức Chúa Trời. Các người còn làm nhiều việc khác nữa giống như vậy.

14 Bấy giờ, Ngài lại kêu đoàn dân mà phán rằng: Các người ai nấy hãy nghe ta và hiểu: 15 Chẳng sự gì từ ngoài người vào trong có thể làm dơ-dáy người được; nhưng sự gì từ trong người ra, đó là sự làm dơ-dáy người. (a) 17 Khi Ngài vào trong nhà, cách xa đoàn dân rồi, môn-đồ hỏi Ngài về lời thí-dụ ấy. 18 Ngài phán rằng: Vậy chớ các người cũng không có trí-khôn sao? Chưa hiểu chẳng có sự gì ở ngoài vào trong người mà làm dơ-dáy người được sao? 19 Vả, sự đó không vào lòng người, nhưng vào bụng, rồi bị bỏ ra nơi kín-đáo, như vậy làm cho mọi đồ-ăn được sạch. 20 Vậy, Ngài phán: Hể sự gì từ người ra, đó là sự làm dơ-dáy người! 21 Vì thật là tự trong, tự lòng người mà ra những ác-tưởng, sự dâm-dục, trộm-cướp, giết người, 22 tà-dâm, ham-lam, hung-ác, gian-đối, hoang-dàng, con mắt ganh-đố, lộng-ngôn, kiêu-ngạo, điên-cuồng. 23 Hết thấy những điều xấu ấy ra từ trong lòng thì làm cho dơ-dáy người.

Người đàn-bà Ca-na-an

24 Đoạn, Ngài từ đó đi đến bờ-cõi thành Ty-ơ và thành Si-đôn. Ngài vào một cái nhà, không muốn cho ai biết mình, song không thể ẩn được. 25 Vì có một người đàn-bà, con gái người bị tà-ma ám, đã nghe nói về Ngài, tức thì vào gieo mình dưới chân Ngài. 26 Đàn-bà ấy là người Gô-réc, dân Sy-rô-phê-ni-xi. Người xin Ngài đuổi quỷ ra khỏi con gái mình. 27 Đức Chúa Jê-sus phán cùng người rằng: Hãy để con-cái ăn no-nê trước đã; vì không lẽ lấy bánh của con-cái quăng cho chó. 28 Song người đáp lại rằng: Lạy Chúa, hẳn vậy rồi; nhưng mà chó dưới bàn ăn mấy miếng bánh vụn của con-cái. 29 Ngài bèn phán: Hãy đi, vì lời ấy, quỷ đã ra khỏi con gái

(a) Câu 16: Nếu ai có tai mà nghe, hãy nghe! Câu này không có trong các bản cũ như.

7:6-7 Ê-sai 29:13. 7:10a Xuất Ê-díp-tô 20:12; Phục-truyền 5:16.
7:10b Xuất Ê-díp-tô 21:17; Lê-vi 20:9.

người rồi. ³⁰ Khi người trở về nhà, thấy đứa trẻ nằm trên giường, và quỷ đã bị đuổi khỏi.

Người điếc

³¹ Đức Chúa Jê-sus lia bờ-cõi thành Ty-rơ, qua thành Si-đôn và trải địa-phận Đê-ca-bô-lơ, đến biển Ga-li-lê. ³² Người ta đem một người điếc và ngọng đến cùng Ngài, xin Ngài đặt tay trên người. ³³ Ngài đem riêng người ra, cách xa đám đông, rồi để ngón tay vào lỗ tai người, và thấm nước miếng xúc lưỡi người. ³⁴ Đoạn, Ngài ngửa mặt lên trời, thở ra mà phán cùng người rằng: *Êp-pha-ia!* nghĩa là: Hãy mở ra! ³⁵ Tức thì tai được mở ra, lưỡi được thông-thả, người nói rõ-ràng. ³⁶ Đức Chúa Jê-sus cấm chúng chớ nói điều đó cùng ai; song Ngài càng cấm, người ta lại càng nói đến nữa. ³⁷ Chúng lại lấy làm lạ quá đỗi, mà rằng: Ngài làm mọi việc được tối-lành: khiến kẻ điếc nghe, kẻ câm nói vậy!

Chúa hóa bánh ra nhiều, lần thứ hai

8 ¹ Những ngày đó, lại có một đoàn dân đông theo Đức Chúa Jê-sus. Vì chúng không có chi ăn, nên Ngài kêu các môn-đồ mà phán rằng: ² Ta thương-xót đoàn dân này: Vì đã ba ngày nay, không rời bỏ ta, và chẳng có gì ăn. ³ Nếu ta truyền cho nhện đói trở về nơi họ ở, dọc đường chắc sẽ kém sức, vì có mấy người đã đến từ nơi xa. ⁴ Môn-đồ thưa rằng: Có thể kiếm bánh đâu được trong đồng vắng này cho chúng ăn no ư? ⁵ Ngài hỏi: Các người có bao nhiêu bánh? Thưa: Có bảy cái. ⁶ Ngài bèn biểu đoàn dân ngồi xuống đất; đoạn lấy bảy cái bánh, tạ ơn, rồi bẻ ra trao cho môn-đồ để phân-phát, thì môn-đồ phân-phát cho đoàn dân. ⁷ Môn-đồ cũng có mấy con cá nhỏ; Đức Chúa Jê-sus tạ ơn rồi, cũng khiến đem phân-phát như vậy. ⁸ Ai nấy ăn no-nê; rồi người ta thâu được bảy giỏ những miếng thừa. ⁹ Và, những người ăn đó ước-chừng bốn ngàn người. Đức Chúa Jê-sus cho chúng về; ¹⁰ rồi liền vào thuyền với môn-đồ, sang xứ Đa-ma-nu-tha.

Men của người Pha-ri-si

¹¹ Có mấy người Pha-ri-si đến đó, cãi lẽ với Ngài, muốn thử Ngài, thì xin một dấu

lạ từ trên trời. ¹² Đức Chúa Jê-sus than-thở trong lòng mà rằng: Làm sao dòng-dõi này xin dấu lạ? Quả thật, ta nói cùng các người, họ chẳng được ban cho một dấu lạ nào. ¹³ Ngài bèn bỏ họ, trở vào thuyền mà qua bờ bên kia.

¹⁴ Và, môn-đồ quên đem bánh theo, trong thuyền chỉ có một cái bánh mà thôi. ¹⁵ Ngài răn môn-đồ rằng: Hãy giữ mình cẩn-thận về men người Pha-ri-si, và men đảng Hê-rốt. ¹⁶ Môn-đồ nói cùng nhau rằng: Ấy là vì chúng ta không có bánh. ¹⁷ Nhưng Đức Chúa Jê-sus biết điều đó, thì phán rằng: Sao các người nói cùng nhau rằng đó là tại các người không có bánh? Chớ các người còn chưa nghe, chưa hiểu sao? Các người có lòng cứng-cỏi luôn ư? ¹⁸ Các người có mắt mà sao không thấy? Có tai mà sao không nghe? Các người lại không nhớ hay sao? ¹⁹ Khi ta bẻ năm cái bánh cho năm ngàn người, các người thâu được mấy giỏ đầy bánh vụn? Thưa: Mười hai giỏ. ²⁰ Còn khi ta bẻ bảy cái bánh cho bốn ngàn người, các người thâu được mấy giỏ đầy bánh vụn? Thưa: Bảy giỏ. ²¹ Ngài phán: Các người còn chưa hiểu sao?

Người mù ở Bết-sai-da

²² Kế đó, Đức Chúa Jê-sus và môn-đồ đi đến làng Bết-sai-da. Người ta đem cho Ngài một người mù và cầu-xin Ngài rờ đến người. ²³ Ngài bèn nắm tay người mù, dắt ra ngoài làng, thấm nước miếng trên mắt người, đặt tay trên người, và hỏi có thấy chi không. ²⁴ Người mù ngó lên rồi thưa rằng: Tôi thấy người ta, và nhìn họ đi giống như cây. ²⁵ Rồi Đức Chúa Jê-sus lại đặt tay trên mắt người; người nhìn xem, được sáng mắt, thấy rõ-ràng cả thầy. ²⁶ Đức Chúa Jê-sus khiến người về nhà, và truyền rằng: Đừng trở vào trong làng.

Phi-e-rơ xưng Đức Chúa Jê-sus là Đấng Christ

²⁷ Đức Chúa Jê-sus đi khỏi đó với môn-đồ mình, đến trong các làng gần thành Sê-sa-rê Phi-líp. Dọc đường, Ngài hỏi môn-đồ rằng: Người ta nói ta là ai? ²⁸ Thưa rằng: Kẻ thì nói là Giăng Báp-tít; người thì nói là Ê-li; kẻ khác thì nói là một trong các đấng tiên-tri. ²⁹ Ngài hỏi: Nhưng các người thì nói ta là ai? Phi-e-rơ thưa rằng: Thầy là Đấng Christ. ³⁰ Đức Chúa Jê-sus

bèn cấm ngặt môn-đồ chớ nói sự mình cùng ai hết.

³¹ Bấy giờ, Ngài khởi-sự dạy môn-đồ rằng Con người phải chịu khổ nhiều, phải bị các trưởng-lão, các thầy tế-lễ cả, và các thầy thông-giáo loại ra, phải chịu giết, sau ba ngày phải sống lại. ³² Ngài nói tỏ-tường điều đó với môn-đồ. Phi-e-rơ đem Ngài riêng ra, mà can-gián Ngài. ³³ Nhưng Đức Chúa Jê-sus xây lại ngó môn-đồ, và quả Phi-e-rơ rằng: Hỡi qui Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta; vì ngươi chẳng nghĩ đến việc Đức Chúa Trời, song nghĩ đến việc người ta.

³⁴ Đoạn, Ngài kêu dân-chúng và môn-đồ, mà phán rằng: Nếu ai muốn theo ta, phải liều mình, vác thập-tự-giá mình mà theo ta. ³⁵ Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất; còn ai vì cơ ta và đạo Tin-lành mà mất sự sống, thì sẽ cứu. ³⁶ Người nào nếu được cả thiên-hạ mà mất linh-hồn mình, thì có ích gì? ³⁷ Hay là có người nào lấy chi mà đổi linh-hồn mình ư? ³⁸ Vì giữa dòng-dội gian-dâm tội-lỗi này, hễ ai hổ-thẹn về ta và đạo ta, thì Con người sẽ hổ-thẹn về kẻ ấy, khi ngự trong sự vinh-hiến của Cha Ngài mà đến với các thiên-sứ thánh.

9 ¹ Ngài lại phán cùng môn-đồ rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong những người đứng đây, có mấy kẻ sẽ chẳng chết trước khi chưa thấy nước Đức Chúa Trời lấy quyền-phép mà đến.

Sự hóa hình

² Khỏi sáu ngày, Đức Chúa Jê-sus đem Phi-e-rơ, Gia-cơ, và Giăng đi tề với Ngài lên núi cao; và Ngài hóa hình trước mặt ba người. ³ Áo-xống Ngài trở nên sáng-rực và trắng-tinh chói-lòa, đến nỗi chẳng có thợ phiêu nào ở thế-gian phiêu được trắng như vậy. ⁴ Ê-li và Môi-se hiện ra, nói chuyện cùng Đức Chúa Jê-sus. ⁵ Phi-e-rơ bèn cất tiếng thưa cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Lạy thầy, chúng ta ở đây tốt lắm; hãy đóng ba trại, một cái cho thầy, một cái cho Môi-se, và một cái cho Ê-li. ⁶ Vì Phi-e-rơ không biết mình nói chi, tại cả ba đều sợ-hãi. ⁷ Lại có một đám mây bao-phủ lấy; và từ đám mây có tiếng phán rằng: Người này là Con rất yêu-dấu của ta, hãy vâng nghe người. ⁸ Thành-linh, các môn-đồ ngó

quanh quất, chẳng thấy ai nữa, chỉ còn một mình Đức Chúa Jê-sus ở với mình mà thôi.

⁹ Khi từ trên núi xuống, Ngài cấm môn-đồ đừng nói lại với ai những điều mình đã thấy, cho đến chừng nào Con người từ kẻ chết sống lại. ¹⁰ Vậy, môn-đồ ghi-nhớ lời ấy, và hỏi nhau sự từ kẻ chết sống lại là gì. ¹¹ Lại hỏi Ngài rằng: Sao các thầy thông-giáo nói rằng: Ê-li phải đến trước? ¹² Ngài đáp rằng: Thật Ê-li phải đến trước sửa lại mọi việc. Vậy thì sao có chép về Con người rằng Ngài phải chịu khổ nhiều và bị khinh-dê ư? ¹³ Và, ta nói cùng các ngươi, Ê-li đã đến rồi, người ta đả-người theo ý-muốn mình, y như lời đã chép về việc người vậy.

Người bị qui ám

¹⁴ Đức Chúa Jê-sus với ba người đến cùng các môn-đồ khác, thì thấy đoàn dân rất đông vây chung-quanh, và mấy thầy thông-giáo đương cãi lẽ với các môn-đồ ấy. ¹⁵ Cả đoàn dân này vừa thấy Ngài, liền lấy làm lạ, thấy đều chạy đến chào Ngài. ¹⁶ Ngài bèn hỏi rằng: Các ngươi cãi lẽ với môn-đồ về việc gì? ¹⁷ Một người trong đám đông thưa rằng: Lạy thầy, tôi đã đem con trai tôi tới cho thầy; nó bị qui ám, ¹⁸ không cứ chỗ nào qui ám vào thì làm cho nổi kinh-phong, sôi bọt mồm, ngiên-răng, rồi nó mòn-mỏi đi; tôi đã xin môn-đồ thầy đuổi qui ấy, song đuổi không được. ¹⁹ Đức Chúa Jê-sus bèn đáp rằng: Hỡi dòng-dội chẳng tin kia, ta sẽ ở cùng các ngươi cho đến chừng nào? Ta sẽ chịu các ngươi cho đến khi nào? Hãy đem con đến cho ta. ²⁰ Chúng bèn đem đứa trẻ cho Ngài. Đứa trẻ vừa thấy Đức Chúa Jê-sus, tức thì qui vật mạnh nó, nó ngã xuống đất, rồi lăn-lóc sôi bọt miêng ra. ²¹ Đức Chúa Jê-sus hỏi cha nó rằng: Điều đó xảy đến cho nó đã bao lâu? Người cha thưa rằng: Từ khi nó còn nhỏ. ²² Qui đã lẩm phen quăng nó trong lửa và dưới nước, để giết nó đi; nhưng nếu thầy làm được việc gì, xin thương-xót chúng tôi và giúp cho! ²³ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Sao ngươi nói: Nếu thầy làm được?... Kê nào tin thì mọi việc đều được cả. ²⁴ Tức thì cha đứa trẻ la lên rằng: Tôi tin; xin Chúa giúp-đỡ trong sự không tin của tôi! ²⁵ Khi Đức Chúa Jê-sus thấy dân-chúng chạy đến đông, thì Ngài quở-trách tà-ma và phán

cùng nó rằng: Hỡi quý cảm và điếc, ta biểu mày phải ra khỏi đứa trẻ này, đừng ám nó nữa. ²⁶ Qui bèn la lớn tiếng lên, vật đứa trẻ mạnh lắm mà ra khỏi; đứa trẻ trở như chết vậy, nên nổi nhiều người nói rằng: Nó chết rồi. ²⁷ Nhưng Đức Chúa Jê-sus nắm tay nó, nâng lên thì nó đứng dậy.

²⁸ Khi Đức Chúa Jê-sus vào nhà rồi, môn-đồ hỏi riêng Ngài rằng: Sao chúng tôi đuổi qui ấy không được? ²⁹ Ngài đáp rằng: Nếu không cầu-nguyện, ^(b) thì chẳng ai đuổi thứ qui ấy ra được.

Đức Chúa Jê-sus phán trước về sự Ngài chết và sống lại

³⁰ Đoạn, đi khỏi đó, trải qua xứ Ga-li-lê, Đức Chúa Jê-sus không muốn cho ai biết. ³¹ Vì Ngài dạy các môn-đồ rằng: Con người sẽ bị nộp trong tay người ta, họ sẽ giết đi; Ngài bị giết đã ba ngày rồi, thì sẽ sống lại. ³² Nhưng môn-đồ không hiểu lời ấy, lại sợ không dám hỏi Ngài.

Sự cao-trọng thật. Các gương xấu. Muối.

³³ Đến thành Ca-bê-na-um, đang ở trong nhà, Ngài hỏi môn-đồ rằng: Lúc đi đường, các người nói chi với nhau? ³⁴ Môn-đồ đều làm thinh; vì dọc đường đã cãi nhau cho biết ai là lớn hơn trong bọn mình. ³⁵ Ngài bèn ngồi, kêu mười hai sứ-đồ mà phán rằng: Nếu ai muốn làm đầu, thì phải làm rốt hết và làm tôi-tớ mọi người. ³⁶ Đoạn, Ngài bắt một đứa trẻ để ở giữa môn-đồ; rồi ấn nó trong tay, mà phán rằng: ³⁷ Hễ ai vì danh ta tiếp một đứa trong những đứa trẻ này, tức là tiếp ta; còn ai tiếp ta, thì chẳng phải tiếp ta, bèn là tiếp Đấng đã sai ta vậy.

³⁸ Giảng thưa cùng Ngài rằng: Lạy thầy, chúng tôi từng thấy có người lấy danh thầy mà trừ qui, thì chúng tôi đã cấm, vì họ không theo chúng ta. ³⁹ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Đừng cấm làm chi; vì chẳng ai cùng trong một lúc, vừa nhân danh ta làm phép lạ, vừa nói xấu ta được. ⁴⁰ Hễ ai không nghịch cùng ta là thuộc về ta. ⁴¹ Còn ai nhân danh ta mà cho các người một chén nước, vì các người thuộc về

Đấng Christ, quả thật, ta nói cùng các người, người ấy sẽ không mất phần thưởng mình đâu. ⁴² Nhưng hễ ai làm cho một trong những đứa nhỏ này dă tin, phải sa vào tội lỗi, thì thà buộc cối đá lớn vào cổ nó mà bỏ xuống biển còn hơn.

⁴³ Nếu tay người làm cho người phạm tội, hãy chặt nó đi; thà rằng một tay mà vào sự sống, còn hơn đủ hai tay mà sa xuống địa-ngục, trong lửa chẳng hề tắt. ^(c) ⁴⁴ Lại nếu chân người làm cho người phạm tội, hãy chặt nó đi; thà rằng què chân mà vào sự sống, còn hơn đủ hai chân mà bị quăng vào địa-ngục. ^(c) ⁴⁷ Còn nếu mắt người làm cho người phạm tội, hãy móc nó đi; thà rằng chỉ một mắt mà vào nước Đức Chúa Trời, còn hơn đủ hai mắt mà bị quăng vào địa-ngục, ⁴⁸ đó là nơi sâu-bò của chúng nó chẳng hề chết và là nơi lửa chẳng hề tắt. ⁴⁹ Vì mỗi người sẽ bị muối bằng lửa.

⁵⁰ Muối là vật tốt, nhưng nếu muối mất mặn đi, thì lấy chi làm cho mặn lại được? ⁵¹ Các người phải có muối trong lòng mình, lại phải hòa-thuận cùng nhau.

Chức-vụ Đức Chúa Jê-sus tại xứ Giu-đê và thành Giê-ru-sa-lem

(Từ 10:1 đến 13:37)

Sự để vợ

10 ¹ Đức Chúa Jê-sus từ đó mà đi, qua bờ-cõi xứ Giu-đê, bên kia sông Giô-danh. Đoàn dân đông lại nhóm-hợp cùng Ngài, Ngài dạy-đỗ chúng y như lệ thường. ² Các người Pha-ri-si bèn đến gần hỏi để thử Ngài rằng: Người nam có phép để vợ mình chăng? ³ Ngài trả lời rằng: Vậy chờ Môi-se dạy các người điều chi? ⁴ Họ thưa rằng: Môi-se có cho phép viết tờ để và cho phép để vợ. ⁵ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ấy vì cố lòng các người cứng-cỏi, nên người đã truyền mạng này cho. ⁶ Nhưng từ lúc đầu sáng-thế, Đức Chúa Trời làm ra một người nam và một người nữ. ⁷ Vì cố đó, người nam lìa cha mẹ mình mà dính-dфу với vợ; ⁸ và hai người cùng nên một thịt mà thôi. Như thế, vợ chồng chẳng phải là hai nữa, mà chỉ là một thịt.

(b) Có mấy bản chép rằng: Nếu không cầu-nguyện và kiêng ăn, thì v. (c) Có mấy bản thêm hai câu 44 và 46 rằng: Đó là nơi sâu-bò của chúng nó chẳng hề chết, và là nơi lửa chẳng hề tắt.

⁹ Vậy, người ta không nên phân-rẽ những kẻ mà Đức Chúa Trời đã phối-hiệp.

¹⁰ Khi ở trong nhà, môn-đồ lại hỏi Ngài về việc ấy; ¹¹ Ngài phán rằng: Ai để vợ mình mà cưới vợ khác, thì phạm tội tà-dâm với người; ¹² còn nếu người đàn-bà bỏ chồng mình mà lấy chồng khác, thì cũng phạm tội tà-dâm.

Những con trẻ

¹³ Người ta đem những con trẻ đến cùng Ngài, dâng Ngài rờ chúng nó; nhưng môn-đồ trách những kẻ đem đến. ¹⁴ Đức Chúa Jê-sus thấy vậy, bèn giận mà phán cùng môn-đồ rằng: Hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng cấm chúng nó; vì nước Đức Chúa Trời thuộc về những kẻ giống như con trẻ ấy. ¹⁵ Quả thật, ta nói cùng các người, ai chẳng nhận lấy nước Đức Chúa Trời như một đứa trẻ, thì chẳng được vào đó bao giờ. ¹⁶ Ngài lại bồng những đứa trẻ ấy, đặt tay trên chúng nó mà chúc phước cho.

Người trai trẻ giàu-có

¹⁷ Ngài đang ra đi, có một người chạy lại, qui trước mặt Ngài, mà hỏi rằng: Thưa thầy nhân-lành, tôi phải làm chi cho được hưởng sự sống đời đời? ¹⁸ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Sao người gọi ta là nhân-lành? Chỉ có một Đấng nhân-lành, là Đức Chúa Trời. ¹⁹ Người biết các điều-răn: Đừng phạm tội tà-dâm; đừng giết người; đừng trộm-cướp; đừng làm chứng dối; đừng làm gian; hãy hiếu-kính cha mẹ. ²⁰ Người thưa rằng: Lạy thầy, tôi đã giữ mọi điều đó từ khi còn nhỏ. ²¹ Đức Chúa Jê-sus ngó người mà yêu, nên phán rằng: Người còn thiếu một điều. Hãy đi, bán hết gia-tài mình, bỏ thí cho kẻ nghèo-khổ, chắc sẽ được của báu ở trên trời, rồi hãy đến mà theo ta. ²² Song nét mặt người này rầu-rĩ về lời đó, đi ra rất buồn-bã, vì có nhiều của lắm.

²³ Bấy giờ Đức Chúa Jê-sus ngó xung-quanh mình, mà phán cùng môn-đồ rằng: Kẻ giàu vào nước Đức Chúa Trời khó là dường nào! ²⁴ Môn-đồ lấy mấy lời đó làm lạ. Nhưng Đức Chúa Jê-sus lại phán rằng: Hỡi các con, những kẻ cậy sự giàu-có vào nước Đức Chúa Trời khó là dường nào! ²⁵ Con lạc-đà chui qua lỗ kim còn dễ

hơn người giàu vào nước Đức Chúa Trời. ²⁶ Môn-đồ lại càng lấy làm lạ, nói cùng nhau rằng: Vậy thì ai được cứu? ²⁷ Đức Chúa Jê-sus ngó môn-đồ mà rằng: Sự đó loài người không thể làm được, nhưng Đức Chúa Trời thì chẳng thế; vì Đức Chúa Trời làm mọi sự được cả.

²⁸ Phi-e-rơ liền thưa cùng Ngài rằng: Này, chúng tôi đã bỏ hết mà đi theo thầy. ²⁹ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, chẳng một người nào vì ta và Tin-lành từ-bỏ nhà-cửa, anh em, chị em, cha mẹ, con-cái, đất-ruộng, ³⁰ mà chẳng lãnh được đương bấy giờ, trong đời này, trăm lần hơn về những nhà-cửa, anh em, chị em, mẹ con, đất ruộng, với sự bất-bỏ, và sự sống đời đời trong đời sau. ³¹ Nhưng có nhiều kẻ đâu sẽ nên rớt; có kẻ rớt sẽ nên đau.

Đức Chúa Jê-sus phán trước về sự thương-khó mình

³² Đức Chúa Jê-sus và môn-đồ đương đi đường lên thành Giê-ru-sa-lem, Ngài thì đi trước; các môn-đồ thất-kinh; và những người đi theo đều sợ-hãi. Ngài lại đem mười hai sứ-đồ đi cùng mình ra mà phán về những việc phải xảy đến cho mình, rằng: ³³ Này, chúng ta lên thành Giê-ru-sa-lem, Con người sẽ bị nộp cho các thầy tế-lễ cả cùng các thầy thông-giáo; họ sẽ định Ngài phải bị tử-hình, và giao Ngài cho dân ngoại. ³⁴ Người ta sẽ nhạo-báng Ngài, nhổ trên Ngài, đánh-đập Ngài mà giết đi; sau ba ngày, Ngài sẽ sống lại.

Hai con trai của Xê-bê-đê

³⁵ Bấy giờ, Gia-cơ và Giăng, hai con trai Xê-bê-đê, đến gần Ngài mà thưa rằng: Lạy thầy, chúng tôi muốn thầy làm thành điều chúng tôi sẽ xin. ³⁶ Ngài hỏi rằng: Các người muốn ta làm chi cho? ³⁷ Thưa rằng: Khi thầy được vinh-hiến, xin cho chúng tôi một đứa ngồi bên hữu, một đứa bên tả. ³⁸ Nhưng Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Các người không biết điều mình xin. Các người có uống chén ta uống, và chịu được phép báp-têm ta chịu chăng? ³⁹ Thưa rằng: Được. Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Các người sẽ uống chén ta uống, và sẽ chịu phép báp-têm ta chịu; ⁴⁰ nhưng chi

như ngồi bên hữu và bên tả ta thì không phải tự ta cho được: Ấy là thuộc về người nào mà điều đó đã dành cho.

⁴¹Mười sứ-đồ kia nghe sự xin đó, thì giận Gia-cơ và Giăng. ⁴²Nhưng Đức Chúa Jê-sus gọi họ mà phán rằng: Các người biết những người được tôn làm đầu cai-trị các dân ngoại, thì bắt dân phải phục mình, còn các quan lớn thì lấy quyền-thế trị dân. ⁴³Song trong các người không như vậy; trái lại, hễ ai muốn làm lớn trong các người, thì sẽ làm đầy-tớ; ⁴⁴còn ai trong các người muốn làm đầu, thì sẽ làm tôi-mọi mọi người. ⁴⁵Vì Con người đã đến không phải để người ta hầu việc mình, song để hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc cho nhiều người.

Người mù ở thành Giê-ri-cô

⁴⁶Kể đó, Đức Chúa Jê-sus và môn-đồ đến thành Giê-ri-cô. Ngài và môn-đồ cùng một đoàn dân đông đang từ đó lại đi, thì có một người ăn mày mù tên là Ba-ti-mê, con trai của Ti-mê, ngồi bên đường. ⁴⁷Vì đã nghe nói ấy là Đức Chúa Jê-sus, người Na-xa-rét, người vùng la lên mà rằng: Hỡi Đức Chúa Jê-sus, con vua Đa-vít, xin thương tôi cùng! ⁴⁸Có nhiều kẻ rầy người, biểu nín đi; song người lại kêu lớn hơn nữa rằng: Hỡi con vua Đa-vít, xin thương tôi cùng! ⁴⁹Đức Chúa Jê-sus dừng lại phán rằng: Hỡi kêu người đến. Chúng kêu người mù đến, mà nói rằng: Hỡi vững lòng, đứng dậy, Ngài gọi người. ⁵⁰Người mù bỏ áo ngoài, bước tới đến cùng Đức Chúa Jê-sus. ⁵¹Đức Chúa Jê-sus bèn cất tiếng phán rằng: Người muốn ta làm chi cho người? Người mù thưa rằng: Lạy thầy, xin cho tôi được sáng mắt. ⁵²Đức Chúa Jê-sus phán: Đi đi, đức-tin người đã chữa lành người rồi. ⁵³Tức thì người mù được sáng mắt, và đi theo Đức Chúa Jê-sus trên đường.

Sự vào thành Giê-ru-sa-lem

11 ¹Khi tới gần thành Giê-ru-sa-lem, bên làng Bê-pha-giê và làng Bê-tha-ni, ngang núi Ô-li-ve, Đức Chúa Jê-sus sai hai môn-đồ đi, ²và phán rằng: Hỡi đi đến làng ngay trước mặt các người; vừa khi vào đó, thấy một con lừa con đương

buộc, chưa có ai cỡi; hãy mở nó ra, dắt về cho ta. ³Hoặc có ai hỏi các người rằng: Vì sao làm điều đó? hãy đáp lại: Chúa cần dùng nó, tức thì họ sẽ cho dắt lừa về đây. ⁴Hai người đi, thì thấy lừa con đương buộc ở ngoài trước cửa, chỗ đường quẹo, bèn mở ra. ⁵Có mấy kẻ trong những người ở đó hỏi rằng: Các người mở lừa con đó làm chi? ⁶Hai người trả lời theo Đức Chúa Jê-sus đã dặn; thì họ để cho đi.

⁷Hai người dắt lừa con về cho Đức Chúa Jê-sus, lấy áo mình trải trên nó; rồi Ngài cỡi lên. ⁸Nhiều người trải áo mình trên đường; lại có kẻ rải nhánh cây chặt trong đồng ruộng. ⁹Người đi trước kẻ theo sau đều la lên rằng: Hô-sa-na! Đáng khen-ngợi cho Đấng nhân danh Chúa mà đến! ¹⁰Phước cho nước đến, là nước vua Đa-vít, tổ-phụ chúng ta! Hô-sa-na ở trên nơi rất cao!

Cây vả khô. Sự dẹp sạch trong đền-thờ.

¹¹Đức Chúa Jê-sus vào thành Giê-ru-sa-lem, đến nơi đền-thờ; đoạn, liếc mắt xem mọi sự chung-quanh, thì trời đã tối, Ngài bèn ra, đi tới làng Bê-tha-ni với mười hai sứ-đồ.

¹²Sáng ngày, khi đã lìa làng Bê-tha-ni rồi, thì Ngài đói. ¹³Vừa thấy đằng xa một cây vả có lá, Ngài đến đó xem hoặc có chi chẳng; song, tới gần rồi, chỉ thấy có lá mà thôi, vì bấy giờ không phải mùa vả. ¹⁴Ngài bèn cất tiếng phán cùng cây vả rằng: Chẳng hề có ai ăn trái của mày nữa! Các môn-đồ đều nghe lời ấy.

¹⁵Đoạn, đến thành Giê-ru-sa-lem; Đức Chúa Jê-sus vào đền-thờ, đuổi những kẻ buôn-bán ở đó, lại lật-đổ bàn những người đổi bạc, và ghế những kẻ bán bồ-câu. ¹⁶Ngài cấm không cho ai được đem đồ gì đi ngang qua đền-thờ. ¹⁷Rồi Ngài dạy-đỗ chúng mà rằng: Há chẳng có lời chép: Nhà ta sẽ gọi là nhà cầu-nguyện của muôn dân hay sao? Nhưng các người đã làm thành cái hang trộm-cướp. ¹⁸Các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo nghe mấy lời, bèn kiếm cách diệt Ngài; vì họ sợ Ngài, tại cả đoàn dân cảm-động sự dạy-đỗ của Ngài lắm.

¹⁹Đến chiều, Ngài và môn-đồ ra khỏi thành.

20 Sáng hôm sau, khi đi ngang qua, thấy cây vả đã khô cho tới rễ; 21 bấy giờ Phi-e-rô nhớ lại chuyện đã qua, thưa cùng Ngài rằng: Thầy, coi kia! Cây vả thầy đã rửa nay khô đi rồi. 22 Đức Chúa Jê-sus cất tiếng phán rằng: Hãy có đức-tin đến Đức Chúa Trời. 23 Quả thật, ta nói cùng các người, ai sẽ biểu hòn núi này rằng: Phải cất mình lên, và quăng xuống biển, nếu người chẳng nghi-ngại trong lòng, nhưng tin chắc lời mình nói sẽ ứng-nghiem, thì điều đó sẽ thành cho. 24 Bởi vậy ta nói cùng các người: Mọi điều các người xin trong lúc cầu-nguyện, hãy tin đã được, tất điều đó sẽ ban cho các người. 25 Khi các người đứng cầu-nguyện, nếu có sự gì bất-bình cùng ai, thì hãy tha-thứ, để Cha các người ở trên trời cũng tha lỗi cho các người.^(d)

Lời hỏi về quyền-phép

27 Chúa và môn-đồ trở lại thành Giê-ru-sa-lem. Ngài đang đi đạo trong đền-thờ, thì các thầy tế-lễ cả, các thầy thông-giáo, và các trưởng-lão tới gần Ngài, 28 mà hỏi rằng: Thầy lấy quyền-phép nào làm những điều này, hoặc ai đã cho thầy quyền-phép làm những điều ấy? 29 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ta cũng hỏi các người một câu; hãy trả lời cho ta, thì ta sẽ nói cho các người biết ta làm những điều đó bởi quyền phép nào. 30 Phép báp-têm của Giăng đến bởi trên trời hay là bởi người ta? Hãy trả lời cho ta đi. 31 Vả, họ bàn với nhau như vậy: Nếu chúng ta nói: Bởi trên trời, thì người sẽ nói rằng: Vậy, sao các người không tin lời Giăng? 32 Bằng chúng ta nói trái lại: Bởi người ta?... Họ sợ dân-chúng, vì ai nấy đều tin Giăng thật là Đấng tiên-tri. 33 Nên họ thưa lại cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Chúng tôi không biết. Đức Chúa Jê-sus bèn phán cùng họ rằng: Ta cũng không nói cho các người biết ta nhờ quyền-phép nào mà làm những điều này.

Ví-dụ về người làm vườn nho

12 1 Đức Chúa Jê-sus khởi phán thí-dụ cùng họ rằng: Một người kia trồng vườn nho, rào chung-quanh, ở trong đào

một cái hầm ép rượu, và dựng một cái tháp; đoạn, cho mấy người làm nghề trồng nho thuê, mà lia bốn-xứ. 2 Tới mùa, chủ vườn sai một đầy-tớ đến cùng bọn trồng nho, đặng hái lấy phần hoa-lợi vườn nho nơi tay họ. 3 Nhưng họ bắt đầy-tớ mà đánh, rồi đuổi về tay không. 4 Người lại sai một đầy-tớ khác đến: nhưng họ đánh đầu nó và chưởi-rủa nữa. 5 Người còn sai nữa khác đến, thì họ giết đi; lại sai nhiều nữa khác nữa, đứa thì bị họ đánh, đứa thì bị họ giết. 6 Chủ vườn còn đứa con trai một rất yêu-dấu, bèn sai đi lần cuối cùng, mà nói rằng: Chúng nó sẽ kính-vì con ta! 7 Nhưng bọn trồng nho đó bàn với nhau rằng: Thằng này là con kế-tự; hê, ta hãy giết nó, thì phần gia-tài nó sẽ về chúng ta. 8 Họ bắt con trai ấy giết đi, ném ra ngoài vườn nho. 9 Vậy thì chủ vườn nho sẽ làm thế nào? Người sẽ đến giết bọn trồng nho đó, rồi lấy vườn nho lại mà cho người khác. 10 Các người há chưa đọc lời Kinh-thánh này:

Hòn đá bị thợ xây nhà bỏ ra,

Đã trở nên đá góc nhà;

11 Ấy là công-việc của Chúa,

Và là việc rất lạ trước mắt chúng ta, hay sao? 12 Những người đó bèn tìm cách bắt Ngài, vì biết rõ rằng Ngài phán thí-dụ ấy chỉ về mình; song sợ dân-chúng, nên bỏ Ngài mà đi.

Đức Chúa Trời và Sê-sa

13 Kế đó, họ sai mấy người thuộc về phe Pha-ri-si và đảng Hê-rốt đến, để bắt lỗi Ngài trong lời nói. 14 Vậy, mấy người ấy đến, thưa Ngài rằng: Lạy thầy, chúng tôi biết thầy là người thật, không sợ gì ai; vì thầy không xem bề ngoài người ta, nhưng dạy đạo Đức Chúa Trời theo mọi lẽ thật. Có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không? Chúng tôi phải nộp hay là không nộp? 15 Nhưng Ngài biết sự giả-hình của họ, thì phán rằng: Các người thử ta làm chi? Hãy đem cho ta xem một đồng đơ-ni-ê. 16 Họ đem cho Ngài một đồng, Ngài bèn phán rằng: Hình và hiệu này của ai? Họ trả lời rằng: Của Sê-sa. 17 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Vật chi của Sê-sa hãy trả lại cho Sê-sa, còn vật chi của Đức Chúa Trời hãy

(d) Có mấy bản thêm câu 26 rằng: Song nếu không tha lỗi cho người ta, thì Cha các người ở trên trời cũng sẽ không tha lỗi cho các người.

trả lại cho Đức Chúa Trời. Họ đều lấy làm lạ về Ngài.

Sự sống lại

¹⁸ Các người Sa-đu-sê, là những kẻ vẫn nói rằng không có sự sống lại, đến gần mà hỏi Ngài rằng: ¹⁹ Thưa thầy, Môi-se đã ban cho chúng tôi luật này: Nếu một người kia có anh em qua đời, để vợ lại, không con, thì người kia phải lấy vợ góa đó dựng nổi dòng-dõi cho anh em mình. ²⁰ Và, có bảy anh em. Người thứ nhất cưới vợ, rồi chết, không có con. ²¹ Người thứ hai lấy vợ góa ấy, sau chết, cũng không có con; rồi đến người thứ ba cũng vậy. ²² Trong bảy người, chẳng ai để con lại. Sau hết, người đàn-bà cũng chết. ²³ Lúc sống lại, đàn-bà đó là vợ ai trong bảy anh em? Vì hết thầy đều đã lấy người làm vợ. ²⁴ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Há chẳng phải các người lầm, vì không biết Kinh-thánh, cũng không hiểu quyền-phép Đức Chúa Trời sao? ²⁵ Vì đến lúc người ta từ kẻ chết sống lại, thì chẳng cưới vợ, chẳng lấy chồng; nhưng các người sống lại đó ở như thiên-sứ trên trời vậy. ²⁶ Còn về những người chết được sống lại, thì trong sách Môi-se có chép lời Đức Chúa Trời phán cùng người trong bụi gai rằng: Ta là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, Đức Chúa Trời của Gia-cốp, các người há chưa đọc đến sao? ²⁷ Ngài chẳng phải là Đức Chúa Trời của kẻ chết, mà là của kẻ sống! Thật các người lầm to.

Tóm-tắt về luật-pháp

²⁸ Bấy giờ, có một thầy thông-giáo nghe Chúa và người Sa-đu-sê biện-luận với nhau, biết Đức Chúa Jê-sus đã khéo đáp, bèn đến gần hỏi Ngài rằng: Trong các điều-răn, điều nào là đầu hết? ²⁹ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Đây là điều đầu nhất: Hỡi Y-sơ-ra-ên, hãy nghe, Chúa, Đức Chúa Trời chúng ta, là Chúa có một. ³⁰ Người phải hết lòng, hết linh-hồn, hết trí-khôn, hết sức mà kính-mến Chúa là Đức Chúa Trời người. ^(c) ³¹ Đây là điều thứ hai: Người phải yêu kẻ lân-cận như mình. Chẳng có điều-răn nào lớn hơn hai điều

đó. ³² Thầy thông-giáo trả lời rằng: Thưa thầy, thầy nói phải, hợp lý lắm, thật Đức Chúa Trời là có một, ngoài Ngài chẳng có Chúa nào khác nữa; ³³ thật phải kính-mến Chúa hết lòng, hết trí, hết sức, và yêu kẻ lân-cận như mình, ấy là hơn mọi của-lẽ thiếu cùng hết thảy các của-lẽ. ³⁴ Đức Chúa Jê-sus thấy người trả lời như người khôn, thì phán rằng: Người chẳng cách xa nước Đức Chúa Trời đâu. Rồi không ai dám hỏi Ngài nữa.

Đấng Christ, con vua Đa-vít

³⁵ Đức Chúa Jê-sus đương dạy-dỗ trong đền-thờ, bèn cất tiếng phán những lời này: Sao các thầy thông-giáo nói Đấng Christ là con Đa-vít? ³⁶ Chính Đa-vít đã cầm Đức Thánh-Linh mà nói rằng:

Chúa phán cùng Chúa tôi:

Hãy ngồi bên hữu ta,

Cho đến chừng nào ta để kẻ thù-nghịch người làm bệ dưới chân người.

³⁷ Vì chính Đa-vít xưng Ngài bằng Chúa, thì lẽ nào Ngài là con vua ấy? Đoàn dân đồng vui lòng mà nghe Ngài.

Lời trách các thầy thông-giáo

³⁸ Trong lúc dạy-dỗ, Ngài lại phán rằng: Hãy giữ mình về các thầy thông-giáo, là kẻ ưa mặc áo dài đi chơi, thích người ta chào mình giữa chợ. ³⁹ muốn ngồi cao như trong các nhà hội cùng trong các đám tiệc, ⁴⁰ nuốt các nhà đàn-bà góa, mà làm bộ đọc lời cầu-nguyện dài. Họ sẽ bị phạt càng nặng hơn nữa.

Đàn-bà góa dâng của

⁴¹ Đức Chúa Jê-sus ngồi đối ngang cái rương đựng tiền dâng, coi dân-chúng bỏ tiền vào thế nào. ⁴² Có lắm người giàu bỏ nhiều tiền; cũng có một cụ góa nghèo kia đến bỏ hai đồng tiền ăn một phần tư xu. ⁴³ Ngài bèn kêu môn-đồ mà phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, cụ góa nghèo này đã bỏ tiền vào rương nhiều hơn hết thảy những người đã bỏ vào. ⁴⁴ Vì mọi kẻ khác lấy của dư mình bỏ vào, còn cụ này nghèo-cực lắm, đã bỏ hết của mình có, là hết của có để nuôi mình.

(c) Có nhiều bản cũ thêm rằng: Đó là điều-răn thứ nhất; còn điều thứ hai đây cũng vậy.

Đức Chúa Jêsus phán về sự thành Giê-ru-sa-lem bị tàn-phá và sự Chúa đến

13 ¹Đức Chúa Jêsus vừa ra khỏi đền-thờ, có một người môn-đồ thưa cùng Ngài rằng: Thưa thầy, hãy xem đá và các nhà này là dường nào! ²Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Người thấy các nhà lớn này ư? Rồi ra sẽ không còn một hòn đá sót lại trên một hòn khác nữa: Cả thầy đều đổ xuống.

³Ngài đương ngồi trên núi Ô-li-ve, đối ngang đền-thờ, thì Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng và Anh-rê hỏi riêng Ngài rằng: ⁴Xin thầy nói cho chúng tôi biết lúc nào các điều đó xảy đến, và có điềm chi cho người ta biết các sự đó sẽ hoàn-thành? ⁵Đức Chúa Jêsus khởi phán rằng: Hãy giữ mình kẻo có ai lừa-dối các ngươi chăng. ⁶Có nhiều kẻ sẽ lấy danh ta mà đến, xưng rằng: Chính ta là Đấng Christ! Họ sẽ dỗ-dành nhiều người. ⁷Khi các ngươi nghe nói về giặc và nghe tiếng đồn về giặc, thì đừng bối-rối: Những sự ấy phải xảy đến; nhưng chưa là cuối-cùng. ⁸Vì dân này sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nọ nghịch cùng nước kia; cũng sẽ có động đất nhiều nơi, và đói-kém. Đó chỉ là đầu sự khốn-khổ mà thôi. ⁹Còn các ngươi, phải giữ mình; họ sẽ nộp các ngươi trước tòa-án; các ngươi sẽ bị đánh trong các nhà hội, và vì cổ ta, sẽ đứng trước mặt các quan tổng-đốc và các vua, để làm chứng trước mặt họ. ¹⁰Nhưng trước hết Tin-lành phải được giảng ra cho khắp muôn dân đã.

¹¹Vả, khi họ điệu các ngươi đi nộp, chớ có ngại trước về điều mình sẽ nói, nhưng đến giờ đó, hãy nói theo lời sẽ ban cho; vì ấy không phải các ngươi nói, bèn là Đức Thánh-Linh vậy. ¹²Bấy giờ, anh sẽ nộp em cho phải chết, cha sẽ nộp con; con-cái sẽ dấy lên nghịch cùng cha mẹ mình mà làm cho phải chết. ¹³Các ngươi sẽ bị mọi người ghen-ghét vì danh ta; song ai cứ bền lòng đến cuối-cùng, người ấy sẽ được cứu.

¹⁴Khi các ngươi sẽ xem thấy sự tàn-nát gồm-ghiếc lập ra nơi không nên lập (ai đọc phải để ý), bấy giờ những kẻ ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi; ¹⁵ai ở trên mái nhà chớ xuống, và chớ vào trong nhà mà chuyên bất-luận vật gì; ¹⁶ai ở

ngoài đồng, chớ trở về lấy áo-xống mình. ¹⁷Trong những ngày đó, khôn cho đàn-bà có thai cùng đàn-bà cho con bú! ¹⁸Hãy cầu-nguyện cho điều đó chớ xảy ra lúc mùa đông. ¹⁹Vì trong những ngày ấy có tai-nạn, đến nỗi từ ban đầu Đức Chúa Trời dựng nên trời đất cho đến bây giờ chưa hề có như vậy, và về sau cũng sẽ chẳng hề có nữa. ²⁰Nếu Chúa chẳng giảm-bớt các ngày ấy, thì không có sinh-vật nào được cứu; song vì cớ những kẻ Ngài đã chọn, nên Ngài đã giảm-bớt các ngày ấy. ²¹Khi ấy, đâu có ai báo các ngươi rằng: Kia, Đấng Christ ở đây, hay là: Ngài ở đó, thì chớ tin. ²²Những christ giả, tiên-tri giả sẽ nổi lên, làm những dấu lạ phép lạ, nếu có thể được thì họ cũng dỗ-dành chính những người được chọn. ²³Hãy giữ lấy, ta đã nói trước cho các ngươi cả.

²⁴Trong những ngày ấy, sau kỳ tai-nạn, mặt trời sẽ tối-tăm, mặt trăng chẳng chiếu sáng nữa, ²⁵các ngôi sao sẽ tự trên trời rớt xuống, và thế-lực các tầng trời sẽ rung-động. ²⁶Bấy giờ người ta sẽ thấy Con người lấy đại-quyền đại-vinh ngự đến trên đám mây; ²⁷Ngài sẽ sai các thiên-sứ đặng nhóm những kẻ được chọn ở bốn phương, từ đầu-cùng đất cho đến đầu cùng trời.

²⁸Hãy nghe lời thí-dụ về cây vả. Vừa khi nhánh nó trở nên non và nứt lộc, thì biết mùa hạ gần tới. ²⁹Cũng một lẽ ấy, khi các ngươi thấy các điều đó xảy đến, hãy biết Con người đã tới gần, ở nơi cửa. ³⁰Quả thật, ta nói cùng các ngươi, dòng-dõi này chẳng qua trước khi mọi sự kia xảy tới. ³¹Trời đất sẽ qua đi, song lời ta không bao giờ qua đâu.

³²Về ngày và giờ đó, chẳng ai biết chi hết, các thiên-sứ trên trời, hay là Con cũng chẳng biết nữa: song chỉ Cha mà thôi. ³³Hãy giữ mình, tinh-thức; vì các ngươi chẳng biết kỳ đó đến khi nào. ³⁴Ấy, cũng như một người kia đi đường xa, bỏ nhà, giao cho đầy-tớ mỗi đứa cai-quản một việc, và cũng biểu đứa canh cửa thức canh. ³⁵Vậy, các ngươi hãy thức canh, vì không biết chủ nhà về lúc nào, hoặc chiều tối, nửa đêm, lúc gà gáy, hay là sớm mai. ³⁶e cho người về tỉnh-linh, gặp các ngươi ngủ chãng. ³⁷Điều mà ta nói cùng các ngươi, ta cũng nói cho mọi người: Hãy tỉnh-thức!

Sự đau-đớn, chết và sống lại của Đức Chúa Jê-sus

(Từ 14:1 đến 16:20)

Sự lập mưu của các thầy tế-lễ

14 Hai ngày trước lễ Vượt-qua và lễ ăn bánh không men, các thầy tế-lễ cả cùng các thầy thông-giáo tìm mưu định bắt Đức Chúa Jê-sus và giết đi. ² Vì họ nói rằng: Chẳng nên làm việc này trong ngày lễ, sợ sanh sự xôn-xao trong dân-chúng.

Chúa chịu xử đầu tại Bê-tha-ni

³ Đức Chúa Jê-sus ở tại làng Bê-tha-ni, trong nhà Si-môn là kẻ phung. Ngài đương ngồi bàn ăn, có một người đàn-bà vào, đem một cái bình bằng ngọc, đựng đầy dầu cam-tông thật rất quý-giá, đập bể ra mà đổ dầu thơm trên đầu Đức Chúa Jê-sus. ⁴ Có vài người nổi giận nói cùng nhau rằng: Sao xài-phí dầu thơm ấy như vậy? ⁵ Vì có thể bán dầu đó được hơn ba trăm đơ-ni-ê, mà bố-thí cho kẻ khó-khăn. Vậy, họ oán-trách người. ⁶ Nhưng Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy để mặc người; sao các người làm rầy người mà chi? Người đã làm một việc tốt cho ta. ⁷ Vì các người hàng có kẻ khó-khăn ở cùng mình, khi nào muốn làm phước cho họ cũng được; nhưng các người chẳng có ta ở luôn với đâu. ⁸ Người đã làm điều mình có thể làm được, đã xúc xức ta trước để chôn. ⁹ Quả thật, ta nói cùng các người, trong khắp cả thế-gian, hễ nơi nào Tin-lành này được giảng ra, việc người đã làm cũng sẽ được nhắc lại để nhớ đến người.

Đưa phản Chúa

¹⁰ Bấy giờ, Giu-đa Ích-ca-ri-ốt là một trong mười hai sứ-đồ, đến nơi các thầy tế-lễ cả, để nộp Đức Chúa Jê-sus cho. ¹¹ Họ vui lòng mà nghe, và hứa cho nó tiền bạc; rồi Giu-đa tìm dịp-tiện để nộp Ngài.

Sự lập lễ Tiệc-thánh

¹² Ngày thứ nhứt về lễ ăn bánh không men, là ngày giết chiên con làm lễ Vượt-qua, các môn-đồ thưa cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Thầy muốn chúng tôi đi dọn

cho thầy ăn lễ Vượt-qua tại đâu? ¹³ Ngài sai hai môn-đồ đi, và dặn rằng: Hãy vào thành, sẽ gặp một người xách vỏ nước; cứ theo sau, ¹⁴ hễ người vào nhà nào, các người sẽ nói cùng chủ nhà ấy rằng: Thầy phán: Cái phòng ta sẽ dùng ăn lễ Vượt-qua với môn-đồ ta ở đâu? ¹⁵ Chính kẻ đó sẽ chỉ cho các người một cái phòng lớn trên lầu có đồ-đạc sẵn-sàng, hãy dọn tại đó cho chúng ta. ¹⁶ Vậy, hai môn-đồ đi ra mà vào thành, gặp mọi điều như lời Ngài đã phán, rồi dọn lễ Vượt-qua.

¹⁷ Buổi chiều, Ngài đến với mười hai sứ-đồ. ¹⁸ Đang ngồi ăn, Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, trong vòng các người có một kẻ ngồi ăn cùng ta, sẽ phản ta. ¹⁹ Các môn-đồ bèn buồn-rầu lắm, cứ lần-lượt mà thưa cùng Ngài rằng: Có phải tôi chăng? ²⁰ Ngài đáp rằng: Ấy là một trong mười hai người, là người thò tay vào mâm cùng ta. ²¹ Vì Con người đi, y như lời đã chép về Ngài: song khốn cho kẻ phản Con người! Thà nó chẳng sanh ra thì hơn.

²² Khi đang ăn, Đức Chúa Jê-sus lấy bánh, tạ ơn, đoạn bẻ ra trao cho các môn-đồ, mà phán rằng: Hãy lấy, này là thân-thể ta. ²³ Ngài lại cầm chén, tạ ơn, rồi trao cho các môn-đồ, và ai nấy đều uống. ²⁴ Ngài phán rằng: Này là huyết ta, huyết của sự giao-ước đổ ra cho nhiều người. ²⁵ Quả thật, ta nói cùng các người, ta không uống trái nho này nữa, cho đến ngày ta sẽ uống trái nho mới trong nước Đức Chúa Trời.

Chúa bảo trước cho Phi-e-rô

²⁶ Khi đã hát thơ thánh rồi, Chúa và môn-đồ đi ra dâng lên núi Ô-li-ve. ²⁷ Đức Chúa Jê-sus phán cùng môn-đồ rằng: Hết thấy các người sẽ gặp dịp vấp-phạm; vì có chép rằng: Ta sẽ đánh kẻ chân chiên, thì bầy chiên sẽ tan-lạc. ²⁸ Nhưng khi ta sống lại rồi, ta sẽ đi đến xứ Ga-li-lê trước các người. ²⁹ Phi-e-rô thưa rằng: Dầu mọi người vấp-phạm vì cố thầy, nhưng tôi chẳng hề làm vậy. ³⁰ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng người, hôm nay, cũng trong đêm nay, trước khi gà gáy hai lượt, người sẽ chối ta ba lần. ³¹ Nhưng Phi-e-rô lại thưa cách quả-quyết hơn rằng:

Đầu tôi phải chết cùng thầy, tôi cũng chẳng chối thầy đâu. Hết thầy các môn-đồ khác cũng đều nói như vậy.

Vườn Ghết-sê-ma-nê. Chúa bị bắt.

³² Kế đó, đi đến một nơi kia, gọi là Ghết-sê-ma-nê, Đức Chúa Jê-sus phán cùng môn-đồ rằng: Các người hãy ngồi đây, đợi ta cầu-nguyện. ³³ Ngài bèn đem Phi-e-rô, Gia-cô và Giăng đi, thì Ngài khởi-sự kinh-hải và sầu-não. ³⁴ Ngài phán cùng ba người rằng: Linh-hồn ta buồn-rầu lắm cho đến chết; các người hãy ở đây, và tỉnh-thức. ³⁵ Rồi Ngài đi một chỗ xa hơn, sắp mình xuống đất mà cầu-nguyện rằng nếu có thể được, xin giữ này qua khỏi mình. ³⁶ Ngài rằng: A-ba,^(f) lạy Cha, mọi việc Cha làm được cả; xin Cha cất chén này khỏi con; nhưng không theo điều con muốn, mà theo điều Cha muốn. ³⁷ Rồi Ngài trở lại, thấy ba người ngủ; bèn phán cùng Phi-e-rô rằng: Si-môn, ngủ ư! Người không thức được một giờ sao? ³⁸ Hãy tỉnh-thức và cầu-nguyện, để các người khỏi sa vào chước cám-dỗ; tâm-thần thì muốn lấm, mà xác-thịt thì yếu-đuối. ³⁹ Ngài lại đi lần nữa, và cầu-nguyện y như lời trước. ⁴⁰ Ngài trở lại, thấy môn-đồ còn ngủ, vì con mắt đã đừ quá; và không biết trả lời cùng Ngài thế nào. ⁴¹ Ngài trở lại lần thứ ba, phán cùng môn-đồ rằng: Bây giờ các người ngủ và nghỉ-ngoi ư! Thôi, giờ đã tới rồi; này, Con người hầu bị nộp trong tay kẻ có tội. ⁴² Hãy chờ đây, đi hê; kia, đứa phản ta đã đến gần. ⁴³ Ngài đương còn phán, tức thì Giu-đa, là một trong mười hai sứ-đồ thoạt đến với một toán đông cầm gươm và gậy, bởi các thầy tế-lễ cả, các thầy thông-giáo, và các trưởng-lão phái đến. ⁴⁴ Và, đứa phản Ngài đã cho chúng dấu-hiệu này: Hề tôi hôn ai, ấy là người đó; hãy bắt lấy và điệu đi cho cần-thận. ⁴⁵ Vậy, khi Giu-đa đến rồi, liền lại gần Ngài mà nói rằng: Lạy thầy! Rồi nó hôn Ngài. ⁴⁶ Chúng bèn tra tay bắt Đức Chúa Jê-sus. ⁴⁷ Có một người trong những kẻ ở đó rút gươm ra, đánh một đứa đầy-tớ của thầy cả thượng-phẩm, chém đứt tai đi. ⁴⁸ Đức Chúa Jê-sus cất tiếng phán cùng chúng rằng: Các người đem gươm và gậy đến bắt ta như ta là kẻ trộm-cướp. ⁴⁹ Ta

hàng ngày ở giữa các người, giảng-day trong đền-thờ, mà các người không bắt ta; nhưng điều ấy xảy đến, để lời Kinh-thánh được ứng-nghiệm. ⁵⁰ Bây giờ, mọi người đều bỏ Ngài và trốn đi cả.

⁵¹ Có một người trẻ tuổi kia theo Ngài, chỉ có cái khăn bằng gai trùm mình; chúng bắt người. ⁵² Nhưng người bỏ khăn lại. ở trường chạy trốn khỏi tay chúng.

Đức Chúa Jê-sus trước mặt Cai-phe. Phi-e-rô chối Chúa.

⁵³ Chúng điệu Đức Chúa Jê-sus đến nơi thầy cả thượng-phẩm, có hết thầy thầy tế-lễ cả, trưởng-lão, và thầy thông-giáo nhóm-họp tại đó. ⁵⁴ Phi-e-rô theo sau Ngài xa xa, chờ đến nơi sân trong của thầy cả thượng-phẩm; rồi ngồi với quản-linh gần đống lửa mà sưởi. ⁵⁵ Và, các thầy tế-lễ cả, cùng cả tòa công-luận đều tìm chứng gì để nghịch cùng Đức Chúa Jê-sus đặng giết Ngài, song không kiếm được chi hết. ⁵⁶ Vì có nhiều kẻ làm chứng dối nghịch cùng Ngài; nhưng lời họ khai chẳng hiệp nhau. ⁵⁷ Bây giờ có mấy người đứng lên làm chứng dối nghịch cùng Ngài rằng: ⁵⁸ chúng tôi có nghe người nói: Ta sẽ phá đền-thờ này bởi tay người ta cất lên, khôi ba ngày ta sẽ cất một đền-thờ khác không phải bởi tay người ta cất. ⁵⁹ Song về điều này, lời chứng của họ cũng chẳng hiệp nhau nữa.

⁶⁰ Khi ấy, thầy cả thượng-phẩm đứng dậy giữa hội-đồng, tra-hỏi Đức Chúa Jê-sus mà rằng: Người chẳng đối-đáp chi hết về những điều các kẻ này cáo người sao? ⁶¹ Nhưng Đức Chúa Jê-sus làm thinh, không trả lời chi hết. Thầy cả thượng-phẩm lại hỏi: Ấy chính người là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời đáng ngợi-khen phải không? ⁶² Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ta chính phải đó; các người sẽ thấy Con người ngồi bên hữu quyền-phép Đức Chúa Trời, và ngự giữa đám mây trên trời mà đến. ⁶³ Bây giờ thầy cả thượng-phẩm xé áo mình ra mà rằng: Chúng ta có cần kiếm chứng-cớ khác nữa làm chi? ⁶⁴ Các người có nghe lời lộng-ngôn chẳng? Các người nghĩ thế nào: Ai này đều đoán Ngài đáng chết.

(f) A-ba nghĩa là cha.

⁶⁵Có kẻ nhỏ trên Ngài, dấy mặt Ngài lại, dấm Ngài, và nói với Ngài rằng: Hãy nói tiên-tri đi! Các lính canh lấy gậy đánh Ngài.

⁶⁶Phi-e-rô đương ở dưới nơi sân, có một dây-tơ gài của thầy cả thượng-phẩm đến, ⁶⁷thấy Phi-e-rô đương sưởi, ngó người mà rằng: Người trước cũng ở với Jê-sus Na-xa-rét! ⁶⁸Nhưng người chối rằng: Ta không biết, ta không hiểu người nói chi. Đoàn, người bước ra tiền-dàng, thì gà gáy. ⁶⁹Đây-tơ gài đó thấy người, lại nói cùng những người ở đó rằng: Người này cũng là bọn đó. ⁷⁰Nhưng người lại chối một lần nữa. Khỏi một chập, những kẻ đứng đó nói cùng Phi-e-rô rằng: Chắc thật, người cũng là bọn đó, vì người là người Ga-li-lê. ⁷¹Người bèn rửa mặt thề rằng: Ta chẳng hề quen-biết với người mà các người nói đó! ⁷²Tức thì gà gáy lần thứ hai; Phi-e-rô bèn nhớ lại lời Đức Chúa Jê-sus đã phán rằng: Trước khi gà gáy hai lượt, người sẽ chối ta ba lần. Người tưởng đến thì khóc.

Đức Chúa Jê-sus trước mặt Phi-lát

15 ¹Vừa lúc ban mai, các thầy tế-lễ cả bàn-luận với các trưởng-lão, các thầy thông-giáo cùng cả tòa công-luận; khi đã trời Đức Chúa Jê-sus rồi, thì giải nộp cho Phi-lát. ²Phi-lát hỏi Ngài rằng: Ấy chính người là Vua dân Giu-đa phải không? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Thật như lời. ³Các thầy tế-lễ cả cáo Ngài nhiều điều. ⁴Phi-lát lại tra-gạn Ngài, mà rằng: Người chẳng đối-đáp chi hết sao? Hãy coi họ cáo tội người biết bao nhiêu! ⁵Nhưng Đức Chúa Jê-sus chẳng trả lời chi nữa, nên nổi Phi-lát lấy làm lạ.

⁶Vả, hễ đến ngày lễ Vượt-qua, quan vốn quen thói tha cho dân một tên tù, tùy theo dân xin. ⁷Bấy giờ có một đứa tên là Ba-ra-ba bị tù với kẻ làm loạn, vì trong khi nổi loạn, chúng nó phạm tội giết người. ⁸Đoàn dân đã lên, bèn xin Phi-lát làm cho mình theo như lệ thường. ⁹Phi-lát trả lời rằng: Các người muốn ta tha Vua dân Giu-đa cho chăng? ¹⁰Vì người biết rõ các thầy tế-lễ cả đã nộp Ngài bởi lòng ghen-ghét. ¹¹Nhưng các thầy tế-lễ cả xui dân xin người tha tên Ba-ra-ba cho mình thì hơn. ¹²Phi-lát lại cất tiếng hỏi rằng:

Vậy thì các người muốn ta dùng cách nào xử người mà các người gọi là Vua dân Giu-đa? ¹³Chúng lại kêu lên rằng: Hãy đóng đinh nó vào thập-tự-giá! ¹⁴Phi-lát nói cùng chúng rằng: Song người này đã làm điều ác gì? Chúng lại kêu lớn tiếng hơn rằng: Hãy đóng đinh nó vào thập-tự-giá! ¹⁵Phi-lát muốn cho đẹp lòng dân, bèn tha tên Ba-ra-ba; và sai đánh đòn Đức Chúa Jê-sus, rồi giao Ngài cho chúng đem đóng đinh trên cây thập-tự.

¹⁶Linh điệu Đức Chúa Jê-sus vào sân trong, tức là trong chỗ trường-án; và nhóm cả cơ binh lại đó. ¹⁷Họ choàng cho Ngài một cái áo điều, và đội trên đầu Ngài một cái mũ bằng gai họ đã đương, ¹⁸rồi chào Ngài rằng: Kính lạy Vua dân Giu-đa! ¹⁹Lại lấy cây sậy đánh đầu Ngài, nhỏ trên Ngài, và quì xuống trước mặt Ngài mà lạy. ²⁰Khi họ đã nhạo-cười Ngài như vậy rồi, thì cởi áo điều ra, mặc áo của Ngài lại cho Ngài, và đem ra để đóng đinh trên cây thập-tự.

Đức Chúa Jê-sus bị đóng đinh trên cây thập-tự

²¹Có một tên Si-môn kia, người thành Sy-ren, là cha A-léc-xan-đơ và Ru-phu, ở ngoài ruộng về, đi ngang qua đó; họ bắt phải vác cây thập-tự. ²²Họ đem Đức Chúa Jê-sus đến nơi kia, gọi là Gò-gô-tha, nghĩa là chỗ Sọ. ²³Họ cho Ngài uống rượu hòa với một-dược; song Ngài không uống. ²⁴Khi đóng đinh Ngài trên cây thập-tự rồi, họ chia áo-xống Ngài cho nhau, bắt thăm để biết ai được gì. ²⁵Lúc đóng đinh Ngài, là giờ thứ ba.^(g) ²⁶Ấn Ngài có ghi vào cái bảng rằng: VUA DÂN GIU-ĐA. ²⁷Cũng có hai đứa ăn cướp bị đóng đinh với Ngài, một đứa tại cây thập-tự bên hữu Ngài, một đứa tại cây thập-tự bên tả.^(h)

²⁹Những kẻ đi ngang qua đó chế-báng Ngài, lắc đầu mà nói rằng: Ê! người là kẻ phá đền-thờ, và cất lại trong ba ngày, ³⁰hãy cứu lấy mình, xuống khỏi cây thập-tự đi! ³¹Các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo cũng nói với nhau như vậy, mà nhạo-cười Ngài rằng: Hẳn đã cứu kẻ khác; mà cứu mình không được! ³²Hỡi Đấng Christ, Vua dân Y-sơ-ra-ên, bây giờ hãy xuống khỏi cây thập-tự, để cho chúng ta

^(g) Là chín giờ sáng. ^(h) Có nhiều bản thêm câu 28 rằng: Như vậy được ứng-nghiệm lời Kinh-thánh rằng: Ngài đã bị kẻ vào hàng kẻ dữ.

thấy và tin! Hai đứa bị đóng đinh cùng Ngài cũng nhieóc-sác Ngài nữa.

³³ Đến giờ thứ sáu, khắp đất đều tối-tăm mù-mịt cho tới giờ thứ chín.⁽¹⁾ ³⁴ Đến giờ thứ chín, Đức Chúa Jê-sus kêu lớn tiếng rằng: Ê-lô-i, Ê-lô-i, lam-ma-sa-bách-ta-ni? nghĩa là: Đức Chúa Trời tôi ơi, Đức Chúa Trời tôi ơi, sao Ngài lia-bỏ tôi? ³⁵ Có mấy người đứng đó nghe vậy, thì nói rằng: Coi kìa, hấn kêu Ê-li. ³⁶ Có một người trong bọn họ chạy lấy bóng-đá thấm đầy giấm, để trên đầu cây sậy, đưa cho Ngài uống, mà nói rằng: Hãy để chúng ta coi thử Ê-li có đến đem hấn xuống chằng! ³⁷ Nhưng Đức Chúa Jê-sus kêu một tiếng lớn, rồi trút linh-hồn.

³⁸ Màn trong đền-thờ xé ra làm đôi từ trên chí dưới. ³⁹ Thầy đội đứng đối ngang Ngài, thấy Ngài trút linh-hồn như vậy, thì nói rằng: Người này quả thật là Con Đức Chúa Trời. ⁴⁰ Lại có những đàn-bà đứng xa xa mà xem. Trong số ấy có Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri là mẹ Gia-cơ nhỏ, và Giô-sê, cùng Sa-lô-mê, ⁴¹ là ba người đã theo hầu việc Ngài khi Ngài ở xứ Ga-li-lê; cũng có nhiều đàn-bà khác nữa, là những người đã theo Ngài lên thành Giê-ru-sa-lem.

Sự chôn Chúa

⁴² Bảy giờ là ngày sắm-sửa, nghĩa là hôm trước ngày Sa-bát; khi đã chiều tối, ⁴³ có một người tên là Giô-sép, ở thành A-ri-ma-thê, là nghị-viên tòa công-luận có danh-vọng, cũng trông-đợi nước Đức Chúa Trời. Người bạo gan đến Phi-lát mà xin xác Đức Chúa Jê-sus. ⁴⁴ Phi-lát lấy làm lạ về Ngài chết mau như vậy, bèn đòi thầy đội đến mà hỏi thử Ngài chết đã lâu chưa. ⁴⁵ Vừa nghe tin thầy đội trình, thì giao xác cho Giô-sép. ⁴⁶ Người đã mua vải liệm, cắt xác Đức Chúa Jê-sus xuống khỏi cây thập-tự, dùng vải liệm vấn lấy Ngài, rồi để xác trong huyệt đã đục trong hòn đá lớn, đoạn, lăn một hòn đá chặn cửa huyệt lại. ⁴⁷ Và, Ma-ri Ma-đơ-len cùng Ma-ri mẹ Giô-sê, đều thấy chỗ táng Ngài.

Sự Chúa sống lại

16 ¹ Ngày Sa-bát qua rồi, Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri mẹ Gia-cơ, cùng Sa-

lô-mê mua thuốc thơm đựng đi xúc xác Đức Chúa Jê-sus. ² Ngày thứ nhất trong tuần-lễ, sáng sớm, mặt trời mới mọc, ba người đến nơi mộ, ³ nói cùng nhau rằng: Ai sẽ lăn hòn đá lấp cửa mộ ra cho chúng ta? ⁴ Khi ngó xem, thấy hòn đá đã lăn ra rồi; và, hòn đá lớn lắm. ⁵ Đoạn, họ vào nơi mộ, thấy một người trẻ tuổi ngồi bên hữu, mặc áo dài trắng, thì thất-kinh. ⁶ Song người nói cùng họ rằng: Đừng sợ chi, các người tìm Đức Chúa Jê-sus Na-xa-rét, là Đấng đã chịu đóng đinh; Ngài sống lại rồi, chẳng còn ở đây; hãy xem nơi đã táng xác Ngài. ⁷ Nhưng hãy đi nói cho các môn-đồ Ngài và cho Phi-e-rơ rằng Ngài đi đến xứ Ga-li-lê trước các người; các người sẽ thấy Ngài tại đó, như Ngài đã phán cùng các người vậy. ⁸ Các bà ấy ra khỏi mộ, trốn đi, vì run-sợ sùng-sốt; chẳng dám nói cùng ai hết, bởi kinh-khiếp lắm.⁽¹⁾

Sự Chúa hiện ra và lên trời

⁹ [Và, Đức Chúa Jê-sus đã sống lại buổi sớm mai ngày thứ nhất trong tuần-lễ, thì trước hết hiện ra cho Ma-ri Ma-đơ-len, là người mà Ngài đã trừ cho khỏi bảy quí dữ. ¹⁰ Người đi đem tin cho những kẻ theo Ngài khi trước, và nay đang tang-chế khóc-lóc. ¹¹ Nhưng các người ấy vừa nghe nói Ngài sống, và người từng thấy Ngài, thì không tin.

¹² Kế đó, Đức Chúa Jê-sus lấy hình khác hiện ra cho hai người trong bọn môn-đồ đang đi đường về nhà-quê. ¹³ Hai người này đi báo tin cho các môn-đồ khác, nhưng ai nấy cũng không tin.

¹⁴ Sau nữa, Ngài hiện ra cho mười một sứ-đồ đang khi ngồi ăn, mà quở-trách về sự không tin và lòng cứng-cỏi, vì chẳng tin những kẻ từng thấy Ngài đã sống lại. ¹⁵ Ngài phán cùng các sứ-đồ rằng: Hãy đi khắp thế-gian, giảng Tin-lành cho mọi người. ¹⁶ Ai tin và chịu phép báp-têm, sẽ được rỗi; nhưng ai chẳng tin sẽ bị đoán-phạt. ¹⁷ Vậy những kẻ tin sẽ được các dấu lạ này: Lấy danh ta mà trừ quí; dùng tiếng mới mà nói; ¹⁸ bắt rắn trong tay; nếu uống giống chi độc, cũng chẳng hại gì; hễ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ lành.

¹⁹ Đức Chúa Jê-sus phán như vậy rồi, thì được đem lên trời, ngồi bên hữu Đức Chúa

(1) Nghĩa là từ giữa trưa cho đến ba giờ chiều.

(2) Có hai bản cũ nhất, về sách Tin-lành theo Mác, thì đến đây là hết.

Trời. 20 Về phần các môn-đồ, thì đi ra với môn-đồ, và lấy các phép lạ cấp theo giảng đạo khắp mọi nơi, Chúa cùng làm lời giảng mà làm cho vững đạo.]

TIN-LÀNH

THEO

LU-CA

Tiểu-dẫn

1 ¹ Hỡi Thê-ô-phi-lô quý-nhân, vì có nhiều kẻ dốc lòng chép sử về những sự đã làm nên trong chúng ta, ² theo như các người chứng-kiến từ lúc ban đầu và trở nên người giảng đạo đã truyền lại cho chúng ta, ³ vậy, sau khi đã xét kỹ-càng từ đầu mọi sự ấy, tôi cũng tưởng nên theo thứ-tự viết mà tỏ ra cho ông, ⁴ để ông biết những điều mình đã học là chắc-chắn.

Sự giảng-sanh Đức Chúa Jêsus và thuở Ngài còn nhỏ

(Từ 1:5 đến 2:52)

Lời tiên-tri về sự sanh Giảng Báp-tít

⁵ Trong đời Hê-rốt, vua nước Giu-đê, có một thầy tế-lễ, về ban A-bi-a, tên là Xa-cha-ri; vợ người là Ê-li-sa-bét, thuộc về chi-phái A-rôn. ⁶ Cả hai đều là công-bình trước mặt Đức Chúa Trời, vâng-giữ mọi điều-răn và lễ-nghi của Chúa một cách không chỗ trách được. ⁷ Hai người không có con, vì Ê-li-sa-bét son-sẻ, và cả hai đều cao tuổi.

⁸ Và, Xa-cha-ri cứ theo thứ-tự trong ban mình mà làm chức tế-lễ trước mặt Đức Chúa Trời. ⁹ Khi đã bắt thăm theo lệ các thầy cả lập ra rồi, thì người được gọi vào nơi thánh^(a) của Chúa để dâng hương. ¹⁰ Đương giờ dâng hương, cả đoàn dân đông đều ở ngoài cầu-nguyện. ¹¹ Bấy giờ có một thiên-sứ của Chúa hiện ra cùng Xa-cha-ri, đứng bên hữu bàn-thờ xông hương. ¹² Xa-cha-ri thấy, thì bối-rối sợ-hãi. ¹³ Nhưng thiên-sứ nói cùng người

rằng: Hỡi Xa-cha-ri, đừng sợ, vì lời cầu-nguyện người đã được nhậm rồi. Ê-li-sa-bét, vợ người, sẽ sanh một con trai, người khá đặt tên là Giảng. ¹⁴ Con trai đó sẽ làm cho người vui-mừng hôn-hở, và nhiều kẻ sẽ mừng-rỡ về sự sanh người ra. ¹⁵ Vì người sẽ nên tôn-trọng trước mặt Chúa; không uống rượu hay là giống gì làm cho say, và sẽ được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh từ khi còn trong lòng mẹ. ¹⁶ Người sẽ làm cho nhiều con trai Y-sơ-ra-ên trở lại cùng Chúa, là Đức Chúa Trời của họ; ¹⁷ chính người lại sẽ lấy tâm-thần quyền-phép Ê-li mà đi trước mặt Chúa, để đem lòng cha trở về con-cái, kẻ loạn-nghịch đến sự không-ngao của người công-bình, đặng sửa-soạn cho Chúa một dân sẵn lòng. ¹⁸ Xa-cha-ri thưa rằng: Bởi sao tôi biết được điều đó? Vì tôi đã già, vợ tôi đã cao tuổi rồi. ¹⁹ Thiên-sứ trả lời rằng: Ta là Gáp-ri-ên, đứng trước mặt Đức Chúa Trời; Ngài đã sai ta đến truyền cho người và báo tin mừng này. ²⁰ Nay, người sẽ câm, không nói được cho đến ngày nào các điều ấy xảy ra, vì người không tin lời ta, là lời đến kỳ sẽ ứng-nghiem.

²¹ Bấy giờ, dân-chúng đợi Xa-cha-ri, và lấy làm lạ, vì người ở lâu trong nơi thánh. ²² Khi Xa-cha-ri ra, không nói với chúng được, thì họ mới hiểu rằng người đã thấy sự hiện-thấy gì trong đền-thánh; người ra dấu cho họ, mà vẫn còn câm. ²³ Khi những ngày về phần việc mình đã trọn, người trở về nhà. ²⁴ Khỏi ít lâu, vợ người là Ê-li-sa-bét chịu thai, ẩn mình đi trong năm tháng, mà nói rằng: ²⁵ Ấy là ơn Chúa đã làm cho tôi, khi Ngài đã đoái đến tôi, để cất sự xấu-hổ tôi giữa mọi người.

(a) Là nơi ở trong đền-thờ, để riêng cho các thầy tế-lễ.

**Thiên-sứ báo tin Đức
Chúa Jêsus giáng-sanh**

²⁶ Đến tháng thứ sáu, Đức Chúa Trời sai thiên-sứ Gáp-ri-ên đến thành Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê, ²⁷ tới cùng một người nữ đồng-trình tên là Ma-ri, đã hứa gả cho một người nam tên là Giô-sép, về dòng vua Đa-vít. ²⁸ Thiên-sứ vào chỗ người nữ ở, nói rằng: Hỡi người được ơn, mừng cho người; Chúa ở cùng người. ²⁹ Ma-ri nghe nói thì bối-rối, tự hỏi rằng lời chào ấy có nghĩa gì. ³⁰ Thiên-sứ bèn nói rằng: Hỡi Ma-ri, đừng sợ, vì người đã được ơn trước mặt Đức Chúa Trời. ³¹ Nay, người sẽ chịu thai và sanh một con trai mà đặt tên là Jêsus. ³² Con trai ấy sẽ nên tôn-trọng, được xưng là Con của Đấng Rất-Cao; và Chúa, là Đức Chúa Trời, sẽ ban cho Ngài ngôi Đa-vít là tổ-phụ Ngài. ³³ Ngài sẽ trị-vì đời đời nhà Gia-cóp, nước Ngài vô-cùng. ³⁴ Ma-ri bèn thưa rằng: Tôi chẳng hề nhận-biết người nam nào, thì làm sao có được sự đó? ³⁵ Thiên-sứ truyền rằng: Đức Thánh-Linh sẽ đến trên người, và quyền-phép Đấng Rất-Cao sẽ che-phủ người dưới bóng mình, cho nên con thánh sanh ra, phải xưng là Con Đức Chúa Trời. ³⁶ Kia, Ê-li-sa-bét, bà-con người, cũng đã chịu thai một trai trong lúc già-nua; người ấy vốn có tiếng là son, mà nay cứu-mang được sáu tháng rồi. ³⁷ Bởi vì không việc chi Đức Chúa Trời chẳng làm được. ³⁸ Ma-ri thưa rằng: Tôi đây là tôi-tớ Chúa; xin sự ấy xảy ra cho tôi như lời người truyền! Đoạn thiên-sứ lia khỏi Ma-ri.

**Ma-ri thăm Ê-li-sa-bét.
Bài ca-tụng của Ma-ri.**

³⁹ Trong những ngày đó, Ma-ri chờ dậy, lật-dật đi trong miền núi, đến một thành về xứ Giu-đa, ⁴⁰ vào nhà Xa-cha-ri mà chào Ê-li-sa-bét. ⁴¹ Và, Ê-li-sa-bét vừa nghe tiếng Ma-ri chào, con nhỏ ở trong lòng liền nhảy-nhót; và Ê-li-sa-bét được đầy Đức Thánh-Linh, ⁴² bèn cất tiếng kêu rằng: Người có phước trong đám đàn-bà, thai trong lòng người cũng được phước. ⁴³ Nhân đâu ta được sự về-vang này, là mẹ Chúa ta đến thăm ta? ⁴⁴ Bởi vì tai ta mới nghe tiếng người chào, thì con nhỏ ở trong lòng ta liền nhảy mừng. ⁴⁵ Phước

cho người đã tin, vì lời Chúa truyền cho sẽ được ứng-nghiệm! ⁴⁶ Ma-ri bèn nói rằng: Linh-hồn tôi ngợi-khen Chúa, ⁴⁷ Tâm-thần tôi mừng-rỡ trong Đức Chúa Trời, là Cứu-Chúa tôi, ⁴⁸ Vì Ngài đã đoái đến sự hèn-hạ của tôi-tớ Ngài. ⁴⁹ Nay, từ rày về sau, muôn đời sẽ khen tôi là kẻ có phước; ⁵⁰ Bởi Đấng Toàn-năng đã làm các việc lớn cho tôi. ⁵¹ Danh Ngài là thánh, ⁵² Và Ngài thương-xót kẻ kính-sợ Ngài từ đời này sang đời kia. ⁵³ Ngài đã dùng cánh tay mình để tỏ ra quyền-phép; ⁵⁴ Và phá tan mưu của kẻ kiêu-ngạo toan trong lòng. ⁵⁵ Ngài đã cách người có quyền khỏi ngôi họ, ⁵⁶ Và nhắc kẻ khiêm-nhượng lên. ⁵⁷ Ngài đã làm cho kẻ đói được đầy thức ngon, ⁵⁸ Và đuổi kẻ giàu về tay không. ⁵⁹ Ngài đã vừa-giúp Y-sơ-ra-ên, tôi-tớ Ngài, ⁶⁰ Và nhờ lại sự thương-xót mình đối với Áp-ra-ham cùng con cháu người luôn luôn, ⁶¹ Như Ngài đã phán cùng tổ-phụ chúng ta vậy. ⁶² Ma-ri ở với Ê-li-sa-bét chừng ba tháng, rồi trở về nhà mình.

Giăng Báp-tít sanh ra

⁵⁷ Bảy giờ, đến ngày mãn-nguyệt, Ê-li-sa-bét sanh được một trai. ⁵⁸ Xóm-giềng bà-con nghe Chúa tỏ ra sự thương-xót cả thể cho Ê-li-sa-bét, thì chia vui cùng người. ⁵⁹ Qua ngày thứ tám, họ đều đến để làm lễ cắt-bì cho con trẻ; và đặt tên là Xa-cha-ri theo tên của cha. ⁶⁰ Nhưng mẹ nói rằng: Không! Phải đặt tên con là Giăng. ⁶¹ Họ nói: Trong bà-con người không ai có tên đó. ⁶² Họ bèn ra dấu hỏi cha muốn đặt tên gì cho con. ⁶³ Xa-cha-ri biểu lấy bảng nhỏ, và viết rằng: Giăng là tên nó. Ai nấy đều lấy làm lạ. ⁶⁴ Tức thì miệng người mở ra, lưỡi được thông-thả, nói và ngợi-khen Đức Chúa Trời. ⁶⁵ Hết thầy xóm-giềng đều kính-sợ, và người ta nói chuyện với nhau về mọi sự ấy khắp miền núi xứ Giu-đê. ⁶⁶ Ai nghe cũng ghi vào lòng mà nói

rằng: Ấy vậy, con trẻ đó sẽ ra thế nào? Vì tay Chúa ở cùng con trẻ ấy.

Bài ca-tụng của Xa-cha-ri

67 Bấy giờ, Xa-cha-ri, cha con trẻ ấy, được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, thì nói tiên-tri rằng:

68 Ngôi-khen Chúa, là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên.

Vì đã thăm-viếng và chuộc dân Ngài,

69 Cùng sanh ra cho chúng tôi trong nhà Đa-vít, tôi-tổ Ngài,

Một Đấng Cứu-thế có quyền-phép!

70 Như lời Ngài đã dùng miệng các thánh tiên-tri phán từ thuở trước,

71 Ngài cứu chúng tôi khỏi kẻ thù và tay mọi người ghen-ghét chúng tôi;

72 Ngài tỏ lòng thương-xót đến tổ-tông chúng tôi,

Và nhớ lại lời giao-ước thánh của Ngài,

73 Theo như Ngài đã thề với Áp-ra-ham là tổ-phụ chúng tôi,

74 Mà hứa rằng khi chúng tôi đã được cứu khỏi tay kẻ nghịch-thù,

Ngài sẽ ban ơn lành cho chúng tôi, trước mặt Ngài,

75 Lấy sự thánh-khiết và công-bình mà hầu việc Ngài, trọn đời mình không sợ-hãi gì hết.

76 Hồi con trẻ, người ta sẽ kêu con là tiên-tri của Đấng Rất-Cao;

Con sẽ đi trước mặt Chúa, dọn đường Ngài,

77 Để cho dân Ngài bởi sự tha tội họ mà biết sợ rỗi.

78 Vì Đức Chúa Trời chúng tôi động lòng thương-xót,

Và mặt trời mọc lên từ nơi cao thăm-viếng chúng tôi,

79 Để soi những kẻ ngồi chỗ tối-tăm và trong bóng sự chết,

Cùng đưa chân chúng tôi đi đường bình-an.

80 Và, con trẻ ấy lớn lên, tâm-thần mạnh-mẽ, ở nơi đồng vắng cho đến ngày tỏ mình ra cùng dân Y-sơ-ra-ên.

Đức Chúa Jê-sus giảng-sanh

2 ¹ Lúc ấy, Sê-sa Au-gút-tơ ra chiếu-chỉ phải lập sổ dân trong cả thiên-

hạ. ² Việc lập sổ dân này là trước hết, và nhằm khi Qui-ri-ni-u làm quan tổng-đốc xứ Sy-ri. ³ Ai nấy đều đến thành mình khai tên vào sổ.

⁴ Vì Giô-sép là dòng-dõi nhà Đa-vít, cho nên cũng từ thành Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê, lên thành Đa-vít, gọi là Bết-lê-hem, xứ Giu-đê, ⁵ để khai vào sổ tên mình và tên Ma-ri, là người đã hứa gả cho mình, đương có thai. ⁶ Đang khi hai người ở nơi đó, thì ngày sanh đẻ của Ma-ri đã đến. ⁷ Người sanh con trai đầu lòng, lấy khăn bọc con mình, đặt nằm trong máng cỏ, vì nhà quán không có đủ chỗ ở.

⁸ Và, cũng trong miền đó, có mấy kẻ chăn chiên trú ngoài đồng, thức đêm canh-giữ bầy chiên. ⁹ Một thiên-sứ của Chúa đến gần họ, và sự vinh-hiến của Chúa chói-lòa xung-quanh, họ rất sợ-hãi. ¹⁰ Thiên-sứ bèn phán rằng: Đừng sợ chi; vì này, ta báo cho các người một tin lành, sẽ là một sự vui-mừng lớn cho muôn dân; ¹¹ ấy là hôm nay tại thành Đa-vít đã sanh cho các người một Đấng Cứu-thế, là Christ, là Chúa. ¹² Nay là dấu cho các người nhìn-nhận Ngài: Các người sẽ gặp một con trẻ bọc bằng khăn, nằm trong máng cỏ. ¹³ Bỗng-chức có muôn-vàn thiên-binh với thiên-sứ đó ngợi-khen Đức Chúa Trời rằng:

¹⁴ Sáng danh Chúa trên các tầng trời rất cao,

Bình-an dưới đất, ân-trạch cho loài người!

¹⁵ Sau khi các thiên-sứ lia họ lên trời rồi, bọn chăn chiên nói với nhau rằng: Chúng ta hãy tới thành Bết-lê-hem, xem việc đã xảy đến mà Chúa cho chúng ta hay. ¹⁶ Vậy, họ vội-vàng đi đến đó, thấy Ma-ri, Giô-sép, và thấy con trẻ đang nằm trong máng cỏ. ¹⁷ Đã thấy vậy, họ bèn thuật lại những lời thiên-sứ nói về con trẻ đó. ¹⁸ Ai nấy nghe chuyện bọn chăn chiên nói, đều lấy làm lạ. ¹⁹ Còn Ma-ri thì ghi-nhớ mọi lời ấy và suy-nghĩ trong lòng. ²⁰ Bọn chăn chiên trở về, làm sáng danh và ngợi-khen Đức Chúa Trời về mọi điều mình đã nghe và thấy y như lời đã bảo trước cùng mình.

²¹ Đến ngày thứ tám, là ngày phải làm phép cắt-bì cho con trẻ, thì họ đặt tên là Jê-sus, là tên thiên-sứ đã đặt cho, trước khi chịu cứu-mang trong lòng mẹ.

Làm lễ dâng nơi đền-thờ

22 Khi đã hết những ngày tinh-sạch rồi, theo luật-pháp Môi-se, Giô-sép và Ma-ri đem con trẻ lên thành Giê-ru-sa-lem để dâng cho Chúa, 23 như đã chép trong luật-pháp Chúa rằng: Hễ con trai đầu lòng, phải dâng cho Chúa, 24 lại dâng một cặp chim cu, hoặc chim bồ-câu con, như luật-pháp Chúa đã truyền.

Bài ca-tụng của Si-mê-ôn. Bà tiên-tri An-ne.

25 Và, trong thành Giê-ru-sa-lem có một người công-bình đạo-đức, tên là Si-mê-ôn, trông-đợi sự yên-ùi dân Y-sơ-ra-ên, và Đức Thánh-Linh ngự trên người. 26 Đức Thánh-Linh đã bảo trước cho người biết mình sẽ không chết trước khi thấy Đấng Christ của Chúa. 27 Vậy người cảm bởi Đức Thánh-Linh vào đền-thờ, lúc có cha mẹ đem con trẻ là Jê-sus đến, để làm trọn cho Ngài các thượng-lệ mà luật-pháp đã định, 28 thì người bông-ấm con trẻ, mà ngợi-khen Đức Chúa Trời rằng:

29 Lay Chúa, bây giờ xin Chúa cho tôi-tớ Chúa được qua đời bình-an, theo như lời Ngài;

30 Vì con mắt tôi đã thấy sự cứu-vớt của Ngài,

31 Mà Ngài đã sám-sửa đặng làm ánh-sáng trước mặt muôn dân,

32 Soi khắp thiên-hạ,

Và làm vinh-hiến cho dân Y-sơ-ra-ên là dân Ngài.

33 Cha mẹ con trẻ lấy làm lạ về mấy lời người ta nói về con. 34 Si-mê-ôn bèn chúc phước cho hai vợ chồng, nói với Ma-ri, mẹ con trẻ rằng: Đây, con trẻ này đã định làm một cố cho nhiều người trong Y-sơ-ra-ên vấp-ngã hoặc dấy lên, và định làm một dấu gậy nên sự cãi-trá; 35 còn phần người, có một thanh gươm sẽ đâm thấu qua lòng người. Ấy vậy tư-tưởng trong lòng nhiều người sẽ được bày-tỏ.

36 Lại có bà tiên-tri An-ne, con gái của Pha-nu-ên, về chi-phái A-se, đã cao tuổi lắm. Từ lúc còn đồng-trình đã ở với chồng được bảy năm; 37 rồi thì ở góa. Bảy giờ đã tám mươi bốn tuổi, chẳng hề ra khỏi đền-thờ, cứ đêm ngày hầu việc Đức Chúa Trời,

kiêng ăn và cầu-nguyện. 38 Một lúc ấy, người cũng thỉnh-linh đến đó, ngợi-khen Đức Chúa Trời, và nói chuyện về con trẻ với mọi người trông-đợi sự giải-cứu của thành Giê-ru-sa-lem.

39 Khi Giô-sép và Ma-ri đã làm trọn mọi việc theo luật-pháp Chúa rồi, thì trở về thành của mình là Na-xa-rét trong xứ Ga-li-lê. 40 Con trẻ lớn lên, và mạnh-mẽ, được đầy-dẫy sự khôn-ngoaan, và ơn Đức Chúa Trời ngự trên Ngài.

Đức Chúa Jê-sus lúc mười hai tuổi

41 Và, hằng năm đến ngày lễ Vượt-qua, cha mẹ Đức Chúa Jê-sus thường đến thành Giê-ru-sa-lem. 42 Khi Ngài lên mười hai tuổi, theo lệ thường ngày lễ, cùng lên thành Giê-ru-sa-lem. 43 Các ngày lễ qua rồi, cha mẹ trở về, con trẻ là Jê-sus ở lại thành Giê-ru-sa-lem, mà cha mẹ không hay chi hết. 44 Hai người tưởng rằng Ngài cũng đồng đi với bạn đi đường, đi trót một ngày, rồi mới tìm hỏi trong đám bà-con quen-biết; 45 nhưng không thấy Ngài, bèn trở lại thành Giê-ru-sa-lem mà tìm. 46 Khỏi ba ngày, gặp Ngài tại trong đền-thờ đang ngồi giữa mấy thầy thông-thái, vừa nghe vừa hỏi. 47 Ai nấy nghe, đều lạ-khen về sự khôn-ngoaan và lời đối-dáp của Ngài. 48 Khi cha mẹ thấy Ngài, thì lấy làm lạ, và mẹ hỏi rằng: Hỡi con, sao con làm cho hai ta thế này? Này, cha và mẹ đã khó-nhọc lắm mà tìm con. 49 Ngài thưa rằng: Cha mẹ kiếm tôi làm chi? Há chẳng biết tôi phải lo việc Cha tôi sao? 50 Nhưng hai người không hiểu lời Ngài nói chi hết.

51 Đoạn, Ngài theo về thành Na-xa-rét và chịu luy cha mẹ. Mẹ Ngài ghi các lời ấy vào lòng.

52 Đức Chúa Jê-sus khôn-ngoaan càng thêm, thân-hình càng lớn, càng được đẹp lòng Đức Chúa Trời và người ta.

Sự sửa-soạn về chức-vụ Đức Chúa Jê-sus

(Từ 3:1 đến 4:13)

Chức-vụ giảng đạo của Giảng Báp-tít

3¹ Năm thứ mười lăm đời Sê-sa Ti-be-rơ, — khi Bôn-xơ Phi-lát làm quan

tổng-đốc xứ Giu-đê, Hê-rốt làm vua chư-hầu xứ Ga-li-lê, Phi-líp em vua ấy làm vua chư-hầu xứ Y-tu-rê và tỉnh Tra-cô-nít, Ly-sa-ni-a làm vua chư-hầu xứ A-by-len, ²An-ne và Cai-phe làm thầy cả thượng-phẩm, — thì có lời Đức Chúa Trời truyền cho Giăng, con Xa-cha-ri, ở nơi đồng vắng. ³Giăng bèn dạo qua hết thảy miền lân-cận sông Giô-đanh, giảng-dạy phép báp-têm về sự ăn-năn để được tha tội, ⁴như lời đã chép trong sách đấng tiên-tri Ê-sai rằng:

Có tiếng kêu-la trong đồng vắng:
Hãy dọn đường Chúa, ban bằng các nẻo Ngài.

- ⁵ Mọi nơi sùng-thấp sẽ lấp cho đầy,
Các núi các gò thì bị hạ xuống;
Đường quanh-quẹo thì làm cho ngay,
Đường gập-gheñ thì làm cho bằng;
⁶ Và mọi loài xác-thịt sẽ thấy sự cứu của Đức Chúa Trời.

⁷ Vậy, Giăng nói cùng đoàn dân đến để chùng mình làm phép báp-têm rằng: Hỡi đồng-dối rần lục, ai đã dạy các người tránh khỏi con thanh-nộ ngày sau? ⁸ Thế thì, hãy kết-quả xứng-đáng với sự ăn-năn; và đừng tự nói rằng: Áp-ra-ham là tổ-phụ chúng ta; vì ta nói cùng các người, Đức Chúa Trời có thể khiến từ những đá này sanh ra con-cái cho Áp-ra-ham được. ⁹ Cái búa đã để kê gốc cây; hễ cây nào không sanh trái tốt thì sẽ bị đốn và chụm.

¹⁰ Chúng bèn hỏi Giăng rằng: Vậy thì chúng tôi phải làm gì? ¹¹ Người đáp rằng: Ai có hai áo, hãy lấy một cái cho người không có; và ai có đồ-ăn cũng nên làm như vậy. ¹² Cũng có những người thâu thuế đến để chịu phép báp-têm; họ hỏi rằng: Thưa thầy, chúng tôi phải làm gì? ¹³ Người nói rằng: Đừng đòi chi ngoài số luật định. ¹⁴ Quân-lính cũng hỏi rằng: Còn chúng tôi phải làm gì? Người nói rằng: Đừng hà-hiếp, đừng phình-gạt ai hết, nhưng hãy bằng lòng về lương-hướng mình.

¹⁵ Bởi dân-chúng vẫn trông-đợi, và ai nấy đều tự hỏi trong lòng nếu Giăng phải là Đấng Christ chăng, ¹⁶ nên Giăng cất tiếng nói cùng mọi người rằng: Phần ta làm phép báp-têm cho các người bằng nước; song có một Đấng quyền-phép hơn ta sẽ đến, ta không đáng mở dây giày

Ngài. Chính Ngài sẽ làm phép báp-têm cho các người bằng Đức Thánh-Linh và bằng lửa. ¹⁷ Tay Ngài sẽ cầm nia mà gié thật sạch sân lúa mình, và thâu lúa mì vào kho; nhưng đốt trấu trong lửa chẳng hề tắt.

¹⁸ Trong khi Giăng rao-truyền tin lành, thì cũng khuyên-bảo dân-chúng nhiều điều nữa. ¹⁹ Song Hê-rốt, vua chư-hầu, đã bị Giăng can-gián về việc Hê-rô-đia vợ của em mình, cùng về các điều ác vua đã làm, ²⁰ thì lại thêm một điều ác nữa, là bắt Giăng bỏ tù.

Đức Chúa Jê-sus chịu phép báp-têm

²¹ Và, khi hết thảy dân-chúng đều chịu phép báp-têm, Đức Chúa Jê-sus cũng chịu phép báp-têm. Ngài đương cầu-nguyện thì trời mở ra, ²² Đức Thánh-Linh lấy hình chim bồ-câu ngự xuống trên Ngài; lại có tiếng từ trên trời phán rằng: Người là Con yêu-dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường.

Gia-phổ Đức Chúa Jê-sus

²³ Khi Đức Chúa Jê-sus khởi-sự làm chức-vụ mình thì Ngài có độ ba mươi tuổi. Theo ý người ta tin, thì Ngài là con Giô-sép, Giô-sép con Hê-li, ²⁴ Hê-li con Mát-tát, Mát-tát con Lê-vi, Lê-vi con Mên-chi, Mên-chi con Gia-nê, Gia-nê con Giô-sép, ²⁵ Giô-sép con Ma-ta-thia, Ma-ta-thia con A-mốt, A-mốt con Na-hum, Na-hum con Êch-li, Êch-li con Na-ghê, ²⁶ Na-ghê con Ma-át, Ma-át con Ma-ta-thia, Ma-ta-thia con Sê-mê-in, Sê-mê-in con Giô-sêch, Giô-sêch con Giô-đa, ²⁷ Giô-đa con Giô-a-nan, Giô-a-nan con Rê-sa, Rê-sa con Xô-rô-ba-bên, Xô-rô-ba-bên con Sa-la-thi-ên, Sa-la-thi-ên con Nê-ri, ²⁸ Nê-ri con Mên-chi, Mên-chi con A-đi, A-đi con Cô-sam, Cô-sam con Ên-ma-đan, Ên-ma-đan con Ê-rơ, ²⁹ Ê-rơ con Giê-su, Giê-su con Ê-li-ê-se, Ê-li-ê-se con Giô-rim, Giô-rim con Mát-thát, Mát-thát con Lê-vi, ³⁰ Lê-vi con Si-mê-ôn, Si-mê-ôn con Giu-đa, Giu-đa con Giô-sép, Giô-sép con Giô-nam, Giô-nam con Ê-li-a-kim, Ê-li-a-kim con Mê-lê-a, ³¹ Mê-lê-a con Men-na, Men-na con Mát-ta-tha, Mát-ta-tha con Na-than, Na-than con Đa-vít, ³² Đa-vít con Gie-sê, Gie-sê con Giô-bết, Giô-bết con Bô-ô, Bô-ô

con Sa-la, Sa-la con Na-ách-son, Na-ách-son con A-mi-na-đáp, ³³ A-mi-na-đáp con Át-min, Át-min con A-rơ-ni, A-rơ-ni con Êch-rôm, Êch-rôm con Pha-rê, Pha-rê con Giu-đa, ³⁴ Giu-đa con Gia-cốp, Gia-cốp con Y-sác, Y-sác con Áp-ra-ham, Áp-ra-ham con Tha-rê, Tha-rê con Na-cô, ³⁵ Na-cô con Sê-rúc, Sê-rúc con Ra-gao, Ra-gao con Pha-léc, Pha-léc con Hê-be, Hê-be con Sa-la, ³⁶ Sa-la con Cai-nam, Cai-nam con A-bác-sát, A-bác-sát con Sem, Sem con Nô-ê, Nô-ê con La-méc, ³⁷ La-méc con Ma-tu-sê-la, Ma-tu-sê-la con Hê-nóc, Hê-nóc con Gia-rét, Gia-rét con Mê-lê-lê-ên, Mê-lê-lê-ên con Cai-nam, ³⁸ Cai-nam con Ê-nót, Ê-nót con Sét, Sét con A-đam, A-đam con Đức Chúa Trời.

Sự cảm-dỗ

4 ¹ Đức Chúa Jê-sus đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, ở bờ sông Giô-đanh về, thì được Đức Thánh-Linh đưa đến trong đồng vắng, ² tại đó, Ngài bị ma-qui cảm-dỗ trong bốn mươi ngày. Trong những ngày ấy, Ngài không ăn chi hết, kỳ đã mãn thì Ngài đói. ³ Ma-qui bèn nói với Ngài rằng: Nếu người là Con Đức Chúa Trời, thì hãy khiến đá này trở nên bánh đi. ⁴ Đức Chúa Jê-sus đáp: Có chép rằng: Loài người được sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi. ⁵ Ma-qui đem Ngài lên, cho xem mọi nước thế-gian trong giây phút; ⁶ và nói rằng: Ta sẽ cho người hết thầy quyền-phép và sự vinh-hiến của các nước đó; vì đã giao cho ta hết, ta muốn cho ai tùy ý ta. ⁷ Vậy, nếu người sắp mình xuống trước mặt ta, mọi sự đó sẽ thuộc về người cả. ⁸ Đức Chúa Jê-sus đáp: Có chép rằng: Người phải thờ-phượng Chúa, là Đức Chúa Trời người, và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi. ⁹ Ma-qui cũng đem Ngài đến thành Giê-ru-sa-lem, để Ngài trên nóc đền-thờ, mà nói rằng: Nếu người là Con Đức Chúa Trời, hãy gieo mình xuống đi; ¹⁰ vì có chép rằng:

Chúa sẽ truyền cho thiên-sứ gìn-giữ người.

¹¹ Các đấng ấy sẽ nâng người trong tay, Kéo người vấp chân nhảm đá nào chăng.

¹² Đức Chúa Jê-sus đáp: Có phán rằng: Người đừng thử Chúa, là Đức Chúa Trời

người. ¹³ Ma-qui dùng hết cách cảm-dỗ Ngài rồi, bèn tạm lìa Ngài.

Chức-vụ Đức Chúa Jê-sus tại xứ Ga-li-lê

(Từ 4:14 đến 9:50)

Lời giảng tại thành Na-xa-rét

¹⁴ Đức Chúa Jê-sus được quyền-phép Đức Thánh-Linh, trở về xứ Ga-li-lê, và danh-tiếng Ngài đồn khắp các xứ chung-quanh. ¹⁵ Ngài dạy-dỗ trong các nhà hội, ai nấy đều khen-ngợi Ngài.

¹⁶ Đức Chúa Jê-sus đến thành Na-xa-rét, là nơi dưỡng-dục Ngài. Theo thói quen, nhằm ngày Sa-bát, Ngài vào nhà hội, đứng dậy và đọc. ¹⁷ Có người trao sách tiên-tri Ê-sai cho Ngài, Ngài dở ra, gấp chỗ có chép rằng:

¹⁸ Thần của Chúa ngự trên ta;

Vì Ngài đã xức dầu cho ta dựng truyền tin lành cho kẻ nghèo;

¹⁹ Ngài đã sai ta để rao cho kẻ bị cầm được tha,

Kẻ mù được sáng,

Kẻ bị hà-hiệp được tự-do;

Và để đồn ra năm lành của Chúa.

²⁰ Doạn, Ngài xếp sách, trả lại cho kẻ giúp việc, rồi ngồi xuống; mọi người trong nhà hội đều chăm-chi ngó Ngài. ²¹ Ngài bèn phán rằng: Hôm nay đã được ứng-nghiem lời Kinh-thánh mà các người mới vừa nghe đó.

²² Ai nấy đều làm chứng về Ngài, lấy làm lạ về các lời đầy ơn lành từ miệng Ngài ra, và nói rằng: Có phải con Giô-sép chăng? ²³ Ngài phán rằng: Chắc các người lấy lời tục-ngữ này mà nói cùng ta rằng: Hỡi thầy thuốc, hãy tự chữa lấy mình; mọi điều chúng ta nghe người đã làm tại Ca-bê-na-um, thì cũng hãy làm tại đây, là quê-hương người. ²⁴ Ngài lại phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, không có một đấng tiên-tri nào được trọng-đãi trong quê-hương mình. ²⁵ Ta nói thật cùng các người, về đời Ê-li, khi trời đóng chặt trong ba năm sáu tháng, cả xứ bị đói-kém, trong dân Y-sơ-ra-ên có nhiều đàn-bà góa; ²⁶ dầu vậy, Ê-li chẳng được sai đến cùng một người nào trong đám họ, nhưng được

sai đến cùng một đàn-bà góa ở Sa-rép-ta, xứ Si-đôn. ²⁷ Trong đời đấng tiên Ê-li-sê, dân Y-sơ-ra-ên cũng có nhiều kẻ mắc tật phung; song không có ai lành sạch được, chỉ Na-a-man, người xứ Sy-ri mà thôi.

²⁸ Ai nấy ở trong nhà hội nghe những điều đó, thì tức giận lắm. ²⁹ Họ đứng dậy kéo Ngài ra ngoài thành, đưa Ngài lên đến chót núi, là nơi họ xây thành ở trên, để quăng Ngài xuống; ³⁰ song Ngài qua giữa bọn họ và đi khỏi.

Sự chữa người bị quỷ ám

³¹ Ngài xuống thành Ca-bê-na-um, thuộc xứ Ga-li-lê, dạy-đỗ trong ngày Sa-bát. ³² Mọi người đều cảm-động về sự dạy-đỗ của Ngài; vì Ngài dùng quyền-phạm mà phán.

³³ Và, trong nhà hội có một người bị tà-ma ám, cất tiếng kêu lớn lên rằng: Hỡi Jê-sus Na-xa-rét! ³⁴ Chúng tôi với Ngài có sự gì chẳng? Ngài đến để diệt chúng tôi sao? Tôi biết Ngài là ai: Là Đấng Thánh của Đức Chúa Trời! ³⁵ Song Đức Chúa Jê-sus quở nặng nó, mà rằng: Hãy nín đi, và ra khỏi người này. Quỷ bèn vật ngã người giữa đám đông, rồi ra khỏi, không làm hại chi đến người. ³⁶ Mọi người đều sùng-sở, nói cùng nhau rằng: Ấy là đạo gì đó? Người lấy phép và quyền đuổi tà-ma, và chúng nó liền ra! ³⁷ Vậy, danh-tiếng Ngài đồn khắp các nơi xung-quanh.

Bà gia Phi-e-rơ

³⁸ Đức Chúa Jê-sus ra khỏi nhà hội, vào nhà Si-môn. Bà gia Si-môn đang đau rét nặng lắm. Người ta xin Ngài chữa cho, ³⁹ Ngài bèn nghiêng mình trên người, truyền cho cơn rét, rét liền lìa khỏi. Tức thì người chớ dậy hầu việc.

Các thử phép lạ khác

⁴⁰ Khi mặt trời lặn rồi, ai nấy có người đau, bất-kỳ bệnh gì, đều đem đến cùng Ngài; Ngài đặt tay lên từng người mà chữa cho họ. ⁴¹ Cũng có các quỷ ra khỏi nhiều kẻ, mà kêu lên rằng: Ngài là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời! Nhưng Ngài quở nặng chúng nó, cấm không cho nói mình biết Ngài là Đấng Christ.

⁴² Vừa rạng ngày, Ngài ra đi đến nơi vắng-vẻ, một đoàn dân đông kéo đi tìm

Ngài. Họ theo kịp, giữ Ngài ở lại, không muốn để Ngài đi. ⁴³ Nhưng Ngài phán cùng họ rằng: Ta cũng phải rao Tin-lành của nước Đức Chúa Trời nơi các thành khác; vì cốt tại việc đó mà ta được sai đến. ⁴⁴ Vậy Ngài giảng-dạy trong các nhà hội xứ Ga-li-lê.

Sự đánh cá lạ-lùng

5 ¹ Khi Đức Chúa Jê-sus ở trên bờ hồ Ghê-nê-xa-rét, đoàn dân đông chen-lấn nhau xung-quanh Ngài đang nghe đạo Đức Chúa Trời. ² Ngài thấy hai chiếc thuyền đậu gần bờ, người đánh cá đã xuống khỏi thuyền giặt lưới, ³ thì Ngài lên một chiếc thuyền trong hai chiếc, là chiếc của Si-môn, biểu người đem ra khỏi bờ một chút; rồi Ngài ngồi mà dạy-đỗ dân-chúng.

⁴ Khi Ngài phán xong thì biểu Si-môn rằng: Hãy chèo ra ngoài sâu, thả lưới mà đánh cá. ⁵ Si-môn thưa rằng: Thưa thầy, chúng tôi đã làm suốt đêm không bắt được chi hết; dầu vậy, tôi cũng theo lời thầy mà thả lưới. ⁶ Họ thả lưới xuống, được nhiều cá lắm, đến nỗi lưới phải đứt ra. ⁷ Họ bèn ra gọi đồng-ban mình ở thuyền khác đến giúp; bạn kia đến chõ cá đầy hai chiếc thuyền, đến nỗi gần chìm. ⁸ Si-môn Phi-e-rơ thấy vậy, liền sắp mình xuống ngang đầu gối Đức Chúa Jê-sus, mà thưa rằng: Lạy Chúa, xin ra khỏi tôi, vì tôi là người có tội. ⁹ Số là, vì đánh cá dùng ấy, nên Si-môn cùng mọi người ở với mình đều thất-kinh; Gia-cơ và Giăng con Xê-bê-đê, là những kẻ đồng-ban với Si-môn cũng đồng một thể ấy. ¹⁰ Đức Chúa Jê-sus bèn phán cùng Si-môn rằng: Đừng sợ chi, từ nay trở đi, ngươi sẽ nên tay đánh lưới người. ¹¹ Đoạn, họ đem thuyền vào bờ, bỏ hết thủy mà theo Ngài.

Sự chữa bệnh phung

¹² Đức Chúa Jê-sus đương ở trong thành kia, có một người mắc bệnh phung đầy mình, thấy Ngài thì sắp mặt xuống đất, mà nài-xin rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa khứng, chắc có thể làm cho tôi được sạch! ¹³ Đức Chúa Jê-sus giơ tay rồi đến người ấy, mà phán rằng: Ta khứng, hãy sạch đi. Tức thì, bệnh phung liền hết. ¹⁴ Đức Chúa Jê-sus cấm người đó học chuyện lại với ai:

nhưng dặn rằng: Hãy đi tỏ mình cùng thầy tế-lê; và dâng của-lễ về sự người được sạch, theo như Môi-se dạy, để điều đó làm chứng cho họ.

¹⁵ Danh-tiếng Ngài càng ngày càng vang ra, và một đoàn dân đông nhóm-hợp để nghe Ngài và để được chữa lành bệnh. ¹⁶ Song Ngài lánh đi nơi đồng vắng mà cầu-nguyện.

Sự chữa bệnh bại

¹⁷ Một ngày kia, Đức Chúa Jê-sus đang dạy-dỗ, có người Pha-ri-si và mấy thầy dạy luật từ các làng xứ Ga-li-lê, xứ Giu-đê, và thành Giê-ru-sa-lem đều đến, ngồi tại đó, quyền-phép Chúa ở trong Ngài để chữa lành các bệnh. ¹⁸ Bấy giờ, có mấy người khiêng một kẻ đau bại trên giường, kiếm cách đem vào để trước mặt Đức Chúa Jê-sus. ¹⁹ Nhân vì người ta đông lắm, không biết bởi đâu mà qua, họ bèn trèo lên mái nhà, dỡ ngói ra, dòng người và giường nhỏ xuống trước mặt Ngài, giữa đám đồ-hội. ²⁰ Đức Chúa Jê-sus thấy đức-tin của họ, bèn phán rằng: Hỡi người, tội-lỗi ngươi đã được tha. ²¹ Các thầy thông-giáo và người Pha-ri-si bèn nghị-luận rằng: Người này là ai mà nói phạm-thượng vậy? Ngoài Đức Chúa Trời, há có ai tha tội được sao? ²² Nhưng Đức Chúa Jê-sus biết ý-tưởng họ, cất tiếng phán rằng: Các ngươi nghị-luận gì trong lòng? ²³ Nay nói rằng: Tội người đã được tha, hoặc rằng: Người hãy đứng dậy mà đi, thì bên nào dễ hơn? ²⁴ Và, hầu cho các người biết Con người ở thế-gian có quyền tha tội: Ngài phán cùng kẻ bại rằng: Ta biểu ngươi đứng dậy, vác giường trở về nhà. ²⁵ Tức thì kẻ bại đứng dậy trước mặt chúng, vác giường mình đã nằm, và đi về nhà, ngợi-khen Đức Chúa Trời. ²⁶ Ai nấy đều sửng-sốt, ngợi-khen Đức Chúa Trời; và sợ-sệt lắm mà nói rằng: Hôm nay chúng ta đã thấy những việc dị-thường.

Chúa gọi Lê-vi. Sự kiêng ăn.

²⁷ Kế đó, Đức Chúa Jê-sus ra ngoài, thấy một người thu thuế, tên là Lê-vi, đương ngồi tại sở thu thuế. Ngài phán cùng người rằng: Hãy theo ta! ²⁸ Lê-vi bỏ hết mọi sự, đứng dậy đi theo Ngài.

²⁹ Lê-vi dọn tiệc trọng-thể đãi Ngài tại nhà mình, có nhiều người thu thuế và kẻ

khác cùng ngồi ăn đồng bàn. ³⁰ Các người Pha-ri-si và các thầy thông-giáo họ làm-bầm, nói cùng môn-đồ Ngài rằng: Sao các người ăn uống với người thu thuế và kẻ phạm tội? ³¹ Đức Chúa Jê-sus phán cùng họ rằng: Không phải người khỏe mạnh cần thầy thuốc, song là người đau ốm. ³² Ta không phải đến gọi kẻ công-bình hối-cải, song gọi kẻ có tội.

³³ Họ thưa Ngài rằng: Môn-đồ của Giảng thường kiêng ăn cầu-nguyện, cũng như môn-đồ của người Pha-ri-si, chẳng như môn-đồ của thầy ăn và uống. ³⁴ Ngài đáp rằng: Trong khi chàng rể còn ở cùng bạn mừng cưới mình, các người để bắt họ phải kiêng ăn được sao? ³⁵ Song đến ngày nào chàng rể phải đem đi khỏi họ, thì trong những ngày ấy họ mới kiêng ăn vậy.

³⁶ Ngài lại lấy thí-dụ mà phán cùng họ rằng: Không ai xé một miếng áo mới mà vá áo cũ. Nếu vậy, áo mới phải rách, và miếng giẻ mới cũng không xứng với áo cũ. ³⁷ Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ, nếu vậy, rượu mới làm nứt bầu ra; rượu chảy mất và bầu cũng phải hư đi. ³⁸ Song rượu mới phải đổ vào bầu mới. ³⁹ Lại cũng không ai uống rượu cũ lại đòi rượu mới; vì người nói rằng: Rượu cũ ngon hơn.

Bứt bông lúa mì

6 ¹ Nhằm ngày Sa-bát, Đức Chúa Jê-sus đi qua giữa đồng lúa mì, môn-đồ bứt bông lúa, lấy tay vò đi và ăn. ² Có mấy người Pha-ri-si nói rằng: Sao các người làm điều không nên làm trong ngày Sa-bát? ³ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Vậy các người chưa đọc chuyện vua Đa-vít làm trong khi vua cùng kẻ đi theo bị đói sao? ⁴ Thế nào vua vào đền Đức Chúa Trời, lấy bánh bày ra mà ăn, và cho kẻ đi theo ăn nữa, dầu là bánh chỉ các thầy tế-lê mới được phép ăn thôi? ⁵ Ngài lại phán rằng: Con người cũng là Chúa ngày Sa-bát.

Người teo tay

⁶ Một ngày Sa-bát khác, Đức Chúa Jê-sus vào nhà hội dạy-dỗ. Tại đó, có một người bần tay hữu bị teo. ⁷ Và, các thầy thông-giáo và người Pha-ri-si chăm-chỉ xem Ngài, coi thử Ngài có chữa bệnh trong ngày Sa-bát chẳng, để tìm dịp mà cáo Ngài. ⁸ Nhưng Ngài biết ý-tưởng họ, nên

phán cùng người teo tay rằng: Hãy chờ dậy, đứng giữa chúng ta. Người ấy chờ dậy, và đứng lên. ⁹ Đức Chúa Jê-sus liền phán cùng họ rằng: Ta hỏi các người: Trong ngày Sa-bê, nên làm điều lành hay là làm điều dữ, nên cứu người hay là giết người? ¹⁰ Đoàn, Ngài lấy mắt liếc khắp mọi người xung-quanh mình, rồi phán cùng người bệnh rằng: Hãy giơ tay ra. Người giơ ra, thì tay được lành. ¹¹ Nhưng họ giận lắm, bèn bàn cùng nhau về việc mình có thể xử với Đức Chúa Jê-sus cách nào.

Sự chọn mười hai sứ-đồ

¹² Trong lúc đó, Đức Chúa Jê-sus đi lên núi để cầu-nguyện; và thức thâu đêm cầu-nguyện Đức Chúa Trời. ¹³ Đến sáng ngày, Ngài đòi môn-đồ đến, chọn mười hai người gọi là sứ-đồ: ¹⁴ Si-môn, Ngài đặt tên là Phi-e-rơ, Anh-rê em ruột của Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng, Phi-líp và Ba-thê-lê-my, ¹⁵ Ma-thi-ơ, và Thô-ma, Gia-cơ con của A-phê, Si-môn gọi là Xê-lốt, ¹⁶ Giu-đe con của Gia-cơ, và Giu-đa Ích-ca-ri-ốt là kẻ phản Ngài.

Các sự dạy-bảo khác

¹⁷ Kế đó, Ngài cùng môn-đồ xuống, dừng lại nơi đồng bằng. Ở đó, có nhiều môn-đồ Ngài cùng đoàn dân rất đông từ khắp xứ Giu-đê, thành Giê-ru-sa-lem, và miền giữa Ty-rơ, Si-đôn mà đến, để nghe Ngài dạy và cho được chữa lành bệnh mình. ¹⁸ Những kẻ mắc tà-ma khuấy-hại cũng đều được lành. ¹⁹ Cả đoàn dân đến kiếm cách rờ Ngài, vì từ Ngài có quyền-phép ra, chữa lành hết mọi người.

²⁰ Đức Chúa Jê-sus bèn ngược mắt ngó môn-đồ, mà phán rằng: Phước cho các người nghèo-khó, vì nước Đức Chúa Trời thuộc về các người! ²¹ Phước cho các người hiện đương đói, vì sẽ được no-đủ! Phước cho các người hiện đương khóc-lóc, vì sẽ được vui-mừng! ²² Phước cho các người khi vì cố Con người, thiên-hạ sẽ ghét, đuổi, mắng-nhiếc các người, bỏ tên các người như đồ ô-uế! ²³ Ngày đó, hãy vui-vẻ, nhảy-nhót và mừng-rỡ, vì phần thưởng các người trên trời sẽ lớn lắm: Bởi tổ-phụ họ cũng đối-đãi các đấng tiên-tri dường ấy.

²⁴ Song, khốn cho các người là người giàu-có, vì đã được sự yên-ủi của mình rồi! ²⁵ Khốn cho các người là kẻ hiện đương no, vì sẽ đói! Khốn cho các người là kẻ hiện đương cười, vì sẽ để tang và khóc-lóc! ²⁶ Khốn cho các người, khi mọi người sẽ khen các người, vì tổ-phụ họ cũng xử với các tiên-tri giả như vậy!

²⁷ Nhưng ta phán cùng các người, là người nghe ta: Hãy yêu kẻ thù mình, làm ơn cho kẻ ghét mình, ²⁸ chúc phước cho kẻ rủa mình, và cầu-nguyện cho kẻ si-nhục mình. ²⁹ Ai và người mà bên này, hãy đưa luôn má bên kia cho họ; còn nếu ai giựt áo ngoài của người, thì cũng đừng ngăn họ lấy luôn áo trong. ³⁰ Hễ ai xin, hãy cho, và nếu có ai đoạt lấy của các người, thì đừng đòi lại. ³¹ Các người muốn người ta làm cho mình thế nào, hãy làm cho người ta thế ấy.

³² Nếu các người yêu kẻ yêu mình, thì có ơn chi? Người có tội cũng yêu kẻ yêu mình. ³³ Nếu các người làm ơn cho kẻ làm ơn mình, thì có ơn chi? Người có-tội cũng làm như vậy. ³⁴ Nếu các người cho ai mượn mà mong họ trả, thì có ơn chi? Người có tội cũng cho người có tội mượn, để được đầu lại y số. ³⁵ Song các người hãy yêu kẻ thù mình; hãy làm ơn, hãy cho mượn, mà đừng ngã lòng. Vậy, phần thưởng của các người sẽ lớn, và các người sẽ làm con của Đấng Rất-Cao, vì Ngài lấy nhân-tử đối-đãi kẻ bạc và kẻ dữ.

³⁶ Hãy thương-xót như Cha các người hay thương-xót. ³⁷ Đừng đoán-xét ai, thì các người khỏi bị đoán-xét; đừng lên án ai, thì các người khỏi bị lên án; hãy tha-thứ, người sẽ tha-thứ mình. ³⁸ Hãy cho, người sẽ cho mình; họ sẽ lấy đấu lớn, nhận, lắc cho đầy tràn, mà nộp trong lòng các người; vì các người lường mực nào, thì họ cũng lường lại cho các người mực ấy.

³⁹ Ngài cũng phán cùng họ một thí-dụ rằng: Kẻ mù có thể dắt kẻ mù được chăng? Cả hai há chẳng cùng té xuống hố sao?

⁴⁰ Môn-đồ không hơn thầy; nhưng hễ môn-đồ được trọn- vẹn thì sẽ bằng thầy mình. ⁴¹ Sao người nhìn thấy cái rác trong mắt anh em mình, mà không thấy cây đà trong mắt người? ⁴² Sao người nói được với anh em rằng: Anh ơi, để tôi lấy cái rác trong mắt anh ra, còn người, thì không thấy cây đà trong mắt mình? Hỡi kẻ giả-

hình, hãy lấy cây đũa ra khỏi mắt mình trước đã, rồi mới thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi mắt anh em.

⁴³ Cây sanh trái xấu không phải là cây tốt, cây sanh trái tốt không phải là cây xấu; ⁴⁴ vì hễ xem trái thì biết cây. Người ta không hái được trái và nơi bại gai, hay là hái trái nho nơi chòm kinh-cước. ⁴⁵ Người lành bởi lòng chứa điều thiện mà phát ra điều thiện, kẻ dữ bởi lòng chứa điều ác mà phát ra điều ác; vì do sự đầy-dẫy trong lòng mà miệng nói ra.

⁴⁶ Sao các người gọi ta: Chúa, Chúa, mà không làm theo lời ta phán? ⁴⁷ Ta sẽ chỉ cho các người biết kẻ nào đến cùng ta, nghe lời ta, và làm theo, thì giống ai. ⁴⁸ Kẻ ấy giống như một người kia cất nhà, đào đất cho sâu, xây nền trên vầng đá: Nước tràn-lan, dòng nước chảy mạnh xô vào nhà đó, nhưng không xô-động được, vì đã cất chắc-chắn. ⁴⁹ Song kẻ nào nghe lời ta mà không làm theo, thì giống như một người kia cất nhà trên đất không xây nền: Dòng nước chảy mạnh xô vào nhà đó, tức thì nhà sụp xuống, và sự hư-hại lớn-lao.

Thầy đội ở thành Ca-bê-na-um

7 ¹ Khi Đức Chúa Jê-sus rao-giảng xong mọi lời ấy trước mặt dân-chúng nghe rồi, thì Ngài vào thành Ca-bê-na-um.

² Và, một thầy đội kia có đứa đầy-tớ rất thiết-nghĩa đau gần chết, ³ nghe nói Đức Chúa Jê-sus, bèn sai mấy trưởng-lão trong dân Giu-đa xin Ngài đến chữa cho đầy-tớ mình. ⁴ Mấy người đó đến cùng Đức Chúa Jê-sus, mà nài-xin rằng: Thầy đội thật đáng cho thầy nhậm điều này; ⁵ vì người yêu dân ta, và đã cất nhà hội cho chúng tôi. ⁶ Đức Chúa Jê-sus bèn đi với họ. Khi Ngài gần tới nhà, thầy đội sai bạn-hữu mình đi thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, xin đừng tự phiền đến thế, vì tôi không đáng rước Chúa vào nhà tôi. ⁷ Tôi cũng nghĩ mình không đáng đến cùng Chúa; song xin phán một lời, thì đầy-tớ tôi sẽ được lành. ⁸ Vì chính mình tôi là người thuộc dưới quyền kẻ khác, tôi cũng có quân-lính dưới quyền kẻ khác; tôi biểu tên này rằng: Hãy đi! Thì nó đi; tôi biểu tên khác rằng: Hãy đến! Thì nó đến; và tôi biểu đầy-tớ tôi rằng: Hãy làm việc này! Thì nó làm. ⁹ Đức Chúa Jê-sus nghe những lời ấy, lấy làm lạ cho thầy đội, bèn xây lại cùng đoàn dân theo mình, mà phán

rằng: Ta nói cùng các người, dầu trong dân Y-sơ-ra-ên, ta cũng chưa thấy một đức-tin lớn dường ấy. ¹⁰ Những kẻ sai đến trở về nhà, thấy đầy-tớ lành-mạnh.

Người trai-trẻ ở Na-in

¹¹ Bữa sau, Đức Chúa Jê-sus đi đến một thành, gọi là Na-in, có nhiều môn-đồ và một đoàn dân đông cùng đi với Ngài. ¹² Khi Ngài đến gần cửa thành, họ vừa khiêng ra một người chết, là con trai một của mẹ góa kia; có nhiều người ở thành đó đi đưa với bà góa ấy. ¹³ Chúa thấy, động lòng thương-xót người, mà phán rằng: Đứng khóc! ¹⁴ Đoàn, Ngài lại gần, rờ quan-tài, thì kẻ khiêng dừng lại. Ngài bèn phán rằng: Hỡi người trẻ kia, ta biểu người chớ dậy. ¹⁵ Người chết vùng ngồi dậy và khôi-sự nói. Đức Chúa Jê-sus giao người lại cho mẹ. ¹⁶ Ai nấy đều sợ-hãi, và ngợi-khen Đức Chúa Trời rằng: Có đáng tiên-tri lớn đã dấy lên giữa chúng tôi, và Đức Chúa Trời đã thăm-viếng dân Ngài. ¹⁷ Tin này đồn ra khắp xứ Giu-đê, và khắp xứ xung-quanh nơi đó nữa.

Sự thăm-hỏi của Giảng Báp-tít

¹⁸ Môn-đồ của Giảng trình lại hết cả chuyện đó với người. ¹⁹ Người bèn gọi hai môn-đồ mình, sai đến thưa cùng Chúa rằng: Thầy có phải là Đấng phải đến, hay chúng tôi còn phải đợi Đấng khác? ²⁰ Hai người đã đến cùng Đức Chúa Jê-sus, thưa rằng: Giảng Báp-tít sai chúng tôi đến hỏi thầy: Thầy có phải là Đấng phải đến, hay chúng tôi còn phải đợi Đấng khác? ²¹ Và, chính giờ đó, Đức Chúa Jê-sus chữa lành nhiều kẻ bệnh, kẻ tàn-tật, kẻ mắc quỉ dữ, và làm cho nhiều người dui được sáng. ²² Đoàn, Ngài đáp rằng: Hãy về báo cho Giảng sự các người đã thấy và đã nghe: Kẻ dui được sáng, kẻ què được đi, kẻ phung được sạch, kẻ điếc được nghe, kẻ chết được sống lại, Tin-lành đã rao-giảng cho kẻ nghèo. ²³ Phước cho kẻ không vấp-phạm vì cơ ta!

²⁴ Hai người của Giảng sai đến đã đi rồi, Đức Chúa Jê-sus mới phán cùng đoàn dân về việc Giảng rằng: Các người đã đi xem chi nơi đồng vắng? Xem cây sậy bị gió rung chăng? ... ²⁵ Lại các người còn đi xem gì? Xem người ăn mặc tốt-đẹp chăng?

Kìa, những người mặc áo sang-trọng, và ăn-ở sung-sướng, thì ở trong đền-dài các vua! ²⁶ Song, rốt lại, các người đi xem gì? Xem một đấng tiên-tri ư? Phải, ta nói, một đấng trọng hơn tiên-tri nữa. ²⁷ Ấy về đấng đó mà có lời chép rằng:

Này, ta sẽ sai sứ ta đến trước mặt người, Người sẽ dọn đường trước người.

²⁸ Ta nói cùng các người, trong những người bởi đàn-bà sanh ra, không có ai lớn hơn Giảng Báp-tít đâu; nhưng trong nước Đức Chúa Trời, kẻ rất nhỏ còn lớn hơn Giảng vậy. ²⁹ Cả dân-chúng cùng kẻ thù thuế cùng Giảng làm phép báp-têm, đều xưng Đức Chúa Trời là công-bình. ³⁰ Song người Pha-ri-si cùng các thầy dạy luật không chịu Giảng làm phép báp-têm, nên chê-bỏ ý Đức Chúa Trời định về mình.

³¹ Vậy, ta sẽ sánh người đời này với gì, họ giống như ai? ³² Họ giống như con trẻ ngồi ngoài chợ, nói cùng nhau rằng: Ta đã thối sáo, mà bay không nhảy-múa; ta đã than-vãn, mà bay không khóc. ³³ Vả, Giảng Báp-tít đã đến, không ăn bánh, không uống rượu; thì các người nói rằng: Người mắc quỷ dữ. ³⁴ Con người đến, ăn và uống, thì các người nói rằng: Ấy đó là người ham ăn mê uống, bạn với người thu thuế và kẻ có tội. ³⁵ Song sự khôn-ngoaan được xưng công-bình nhờ những việc làm của nó.

Người đàn-bà có tội được tha-thứ

³⁶ Có một người Pha-ri-si mời Đức Chúa Jê-sus ăn tại nhà mình. Vậy, khi đã vào nhà người Pha-ri-si thì Ngài ngồi bàn. ³⁷ Vả, có một người đàn-bà xấu nét ở thành đó, nghe nói Đức Chúa Jê-sus đương ngồi bàn tại nhà người Pha-ri-si, bèn đem đến một bình ngọc trắng đựng đầy dầu thơm. ³⁸ Người đứng đằng sau, nơi chân Đức Chúa Jê-sus, khóc, sa nước mắt trên chân Ngài, rồi lấy tóc mình mà chùi; lại hôn chân Ngài, và xúc dầu thơm cho. ³⁹ Người Pha-ri-si đã mời Ngài, thấy vậy, tự nghĩ rằng: Nếu người này là đấng tiên-tri, chắc biết người đàn-bà rờ đến mình đó là ai, cùng biết ấy là người đàn-bà xấu nét. ⁴⁰ Đức Chúa Jê-sus bèn cất tiếng phán cùng người rằng: Hỡi Si-môn, ta có vài lời nói

cùng người. Người thưa rằng: Thưa thầy, xin cứ nói.

⁴¹ Một chủ nợ có hai người mắc nợ: Một người mắc năm trăm đơ-ni-ê, một người mắc năm chục. ⁴² Vì hai người đều không có chi mà trả, nên chủ nợ tha cả hai. Trong hai người đó, ai yêu chủ nợ hơn? ⁴³ Si-môn thưa rằng: Tôi tưởng là người mà chủ nợ đã tha nhiều nợ hơn. Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Người đoán phải lắm. ⁴⁴ Đọa, Ngài xây lại người đàn-bà mà phán cùng Si-môn rằng: Người thấy đàn-bà này không? Ta vào nhà người, người không cho nước rửa chân; nhưng người đã lấy nước mắt thấm ướt chân ta, rồi lấy tóc mình mà chùi. ⁴⁵ Người không hôn ta, nhưng người từ khi vào nhà người, thì hôn chân ta hoài. ⁴⁶ Người không xúc dầu đầu ta; nhưng người lấy dầu thơm xúc chân ta. ⁴⁷ Vậy nên ta nói cùng người, tội-lỗi đàn-bà này nhiều lắm, đã được tha hết, vì người đã yêu-mến nhiều; song kẻ được tha ít thì yêu-mến ít. ⁴⁸ Ngài bèn phán cùng người đàn-bà rằng: Tội-lỗi người đã được tha rồi. ⁴⁹ Các người ngồi bàn với Ngài nghĩ thầm rằng: Người này là ai, mà cũng tha tội? ⁵⁰ Nhưng Ngài phán cùng người đàn-bà rằng: Đức-tin của người đã cứu người; hãy đi cho bình-an.

Ví-dụ về người gieo giống

8 ¹ Kể đó, Đức Chúa Jê-sus đi thành này đến thành kia, làng này đến làng khác, giảng-dạy và rao-truyền tin lành của nước Đức Chúa Trời. Có mười hai sứ-đồ ở với Ngài. ² Cũng có mấy người đàn-bà đi theo Ngài, là những người đã được cứu khỏi quỷ dữ và chữa khỏi bệnh: Ma-ri, gọi là Ma-đơ-len, từ người bảy quỷ dữ đã ra, ³ Gian-nơ vợ Chu-xa, là quan nội-vụ của vua Hê-rốt, Su-xan-nơ và nhiều người khác nữa giúp của-cải cho Ngài.

⁴ Khi có đoàn dân đông nhóm lại, và người hết thấy các thành đều đến cùng Ngài, thì Ngài lấy thí-dụ mà phán cùng họ rằng: ⁵ Người gieo đi ra để gieo giống mình. Khi vãi giống, một phần giống rơi ra dọc đường, bị giày-đạp và chim trời xuống ăn hết. ⁶ Một phần khác rơi ra nơi đất đá-sỏi, khi mới mọc lên, liền héo đi,

vì không có hơi ẩm. 7 Một phần khác rơi vào bụi gai, gai mọc lên với hạt giống, làm cho nghẹt-ngồi. 8 Lại có một phần khác rơi xuống nơi đất tốt, thì mọc lên, và kết-quả, một thành trăm. Đương phán mấy lời đó, Ngài kêu lên rằng: Ai có tai mà nghe, hãy nghe!

9 Môn-đồ hỏi Ngài thì dụ ấy có nghĩa gì. 10 Ngài đáp rằng: Đã ban cho các người được biết những sự màu-nhiệm nước Đức Chúa Trời; song, với kẻ khác thì dùng thí-dụ mà nói, để họ xem mà không thấy, nghe mà không hiểu. 11 Nay, lời thí-dụ đó nghĩa như vậy: Hạt giống là đạo Đức Chúa Trời. 12 Phần rơi ra dọc đường, là những kẻ đã nghe đạo; nhưng về sau ma-qui đến, cướp lấy đạo từ trong lòng họ, e rằng họ tin mà được cứu chẳng. 13 Phần rơi ra đất đá-sỏi là kẻ nghe đạo, bèn vui mừng chịu lấy; nhưng họ không có rễ, chỉ tin tạm mà thôi; nên khi sự thử-thách xảy đến, thì họ tháo lui. 14 Phần rơi vào bụi gai, là những kẻ đã nghe đạo, nhưng rồi đi, để cho sự lo-lắng, giàu-sang, sung-sướng đời này làm cho đạo phải nghẹt-ngồi, đến nỗi không sanh trái nào được chín. 15 Song phần rơi vào nơi đất tốt, là kẻ có lấy lòng thật-thà từ-tế nghe đạo, gìn-giữ, và kết-quả một cách bền lòng.

16 Không ai đã thấp đèn lại lấy thùng úp lại, hay là để dưới giuồng; nhưng để trên chân đèn, hầu cho ai vào nhà đều thấy sáng. 17 Thật không có điều kín mà không phải lộ ra, không có điều gì giấu mà chẳng bị biết và tỏ ra. 18 Vậy, hãy coi chừng về cách các người nghe; vì kẻ đã có, sẽ cho thêm; kẻ không có, sẽ cất lấy sự họ tưởng mình có.

Mẹ và anh em Đức Chúa Jê-sus

19 Mẹ và anh em Đức Chúa Jê-sus đến tìm Ngài; song vì người ta đông lắm, nên không đến gần Ngài được. 20 Vậy có kẻ báo cho Ngài biết rằng: Mẹ và anh em thầy ở ngoài, muốn thấy thầy. 21 Nhưng Ngài đáp rằng: Mẹ ta và anh em ta là kẻ nghe đạo Đức Chúa Trời và làm theo đạo ấy.

Cơn bão

22 Một ngày kia, Ngài xuống thuyền với môn-đồ, mà phán rằng: Hãy qua bên kia

hồ; rồi đi. 23 Khi thuyền đương chạy, thì Ngài ngủ. Có cơn bão nổi lên trong hồ, nước vào đầy thuyền, đương nguy-hiểm lắm. 24 Môn-đồ bèn đến thức Ngài dậy, rằng: Thầy ôi, Thầy ôi, chúng ta chết! Nhưng Ngài, vừa thức dậy, khiến gió và sóng phải bình-tĩnh, thì liền bình-tĩnh và yên-lặng như tờ. 25 Ngài bèn phán cùng môn-đồ rằng: Đức-tin các người ở đâu? Môn-đồ sợ-hãi và bờ-ngờ, nói với nhau rằng: Người này là ai, khiến đến gió và nước, mà cũng phải vâng lời người?

Người Giê-ra-sê bị quỷ ám

26 Kế đó, ghé vào đất của dân Giê-ra-sê, ngang xứ Ga-li-lê. 27 Khi Đức Chúa Jê-sus lên bờ, có một người ở thành ấy bị nhiều quỷ ám đi gặp Ngài. Đã lâu nay, người không mặc áo, không ở nhà, song ở nơi mồ-mả. 28 Người ấy vừa thấy Đức Chúa Jê-sus, thì la lên inh-ôi, và đến gieo mình nơi chân Ngài, nói lớn tiếng rằng: Lạy Đức Chúa Jê-sus, Con Đức Chúa Trời Rất-Cao, tôi với Ngài có sự chi chẳng? Tôi cầu-xin Ngài đừng làm khổ tôi. 29 Vì Đức Chúa Jê-sus đương truyền cho tà-ma phải ra khỏi người đó mà nó ám đã lâu; đầu họ giữ người, xiềng và còng chân lại, người cứ bề xiềng tháo còng, và bị quỷ dữ đem vào nơi đồng vắng. 30 Đức Chúa Jê-sus hỏi người rằng: Mấy tên gì? Người thưa rằng: Quân-đội; vì nhiều quỷ đã ám vào người. 31 Chúng nó bèn cầu-xin Đức Chúa Jê-sus đừng khiến mình xuống vực sâu.

32 Và, ở đó có một bầy heo đông đương ăn trên núi. Các quỷ xin Đức Chúa Jê-sus cho chúng nó nhập vào những heo ấy, Ngài bèn cho phép. 33 Vậy, các quỷ ra khỏi người đó, nhập vào bầy heo, bầy heo từ trên vực cao dầm đầu xuống hồ và chết chìm. 34 Các kẻ chăn heo thấy vậy, chạy trốn, đồn tin ấy ra trong thành và trong nhà-quê.

35 Thiên-hạ bèn đổ ra xem việc mới xảy ra; khi họ đến cùng Đức Chúa Jê-sus, thấy người mà các quỷ mới ra khỏi ngồi dưới chân Đức Chúa Jê-sus, mặc áo-quần, bộ tinh-táo, thì sợ-hãi lắm. 36 Những người đã xem thấy sự lạ đó, thuật lại cho thiên-hạ biết người bị quỷ ám được cứu khỏi thế nào.

³⁷ Hết thầy dân ở miền người Giê-ra-sê xin Đức Chúa Jê-sus tha khỏi xứ họ, vì họ sợ-hãi lắm. Ngài bèn xuống thuyền trở về.

³⁸ Người đã khỏi những qui ám xin phép ở với Ngài, nhưng Đức Chúa Jê-sus biểu về, mà rằng: ³⁹ Hãy về nhà ngươi, thuật lại mọi điều Đức Chúa Trời đã làm cho ngươi. Vậy người ấy đi, đồn khắp cả thành mọi điều Đức Chúa Jê-sus đã làm cho mình.

Con gái Giai-ru và người đàn-bà đau huyết

⁴⁰ Khi trở về, có đoàn dân đông rước Ngài; vì ai nấy cũng trông-đợi Ngài. ⁴¹ Có người cai nhà hội tên là Giai-ru đến sắp mình xuống nơi chân Đức Chúa Jê-sus, xin Ngài vào nhà mình. ⁴² Vì người có con gái một mười hai tuổi gần chết.

Khi Đức Chúa Jê-sus đương đi, dân-chúng lấn-ép Ngài từ phía. ⁴³ Bấy giờ, có một người đàn-bà đau bệnh mất huyết mười hai năm rồi, cũng đã tốn hết tiền-của về thầy thuốc, không ai chữa lành được, ⁴⁴ đến đằng sau Ngài rờ tròn áo; tức thì huyết cầm lại. ⁴⁵ Đức Chúa Jê-sus bèn phán rằng: Ai rờ đến ta? Ai nấy đều chối; Phi-e-rô và những người đồng bạn thưa rằng: Thưa thầy, đoàn dân vây lấy và ép thầy. ⁴⁶ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Có người đã rờ đến ta, vì ta nhận-biết có quyền-phép từ ta mà ra. ⁴⁷ Người đàn-bà thấy mình không thể giấu được nữa, thì run-sợ, đến sắp mình xuống nơi chân Ngài, tỏ thật trước mặt dân-chúng vì có nào mình đã rờ đến, và liền được lành làm sao. ⁴⁸ Nhưng Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hỡi con gái ta, đức-tin ngươi đã chữa lành ngươi; hãy đi cho bình-an.

⁴⁹ Ngài còn đương phán, có kẻ ở nhà người cai nhà hội đến nói với người rằng: Con gái ông chết rồi; đừng làm phiền thầy chi nữa. ⁵⁰ Song Đức Chúa Jê-sus nghe vậy, phán cùng Giai-ru rằng: Đừng sợ, hãy tin mà thôi, thì con ngươi sẽ được cứu. ⁵¹ Khi đến nhà, Ngài chỉ cho Phi-e-rô, Gia-cơ, Giăng, và cha mẹ con ấy vào cùng Ngài. ⁵² Ai nấy đều khóc-lóc than-vãn về con đó. Nhưng Ngài phán rằng: Đừng khóc, con này không phải chết, song nó ngủ. ⁵³ Họ biết nó thật chết rồi, bèn nhạo-báng Ngài. ⁵⁴ Nhưng Đức Chúa Jê-sus cầm lấy tay con ấy, gọi lớn tiếng lên rằng: Con ơi, hãy chớ dậy! ⁵⁵ Thần-linh bèn hoàn lại,

con ấy chớ dậy liền; rồi Ngài truyền cho nó ăn. ⁵⁶ Cha mẹ nó lấy làm lạ; nhưng Ngài cấm nói lại sự xảy ra đó với ai.

Mười hai sứ-đồ được sai đi

9 ¹ Đức Chúa Jê-sus nhóm-hợp mười hai sứ-đồ, ban quyền-năng phép-tác để trị qui chữa bệnh. ² Rồi Ngài sai đi rao-giăng về nước Đức Chúa Trời cùng chữa lành kẻ có bệnh. ³ Ngài dạy rằng: Đi đường chớ đem gì theo hết, hoặc gậy, hoặc bao, hoặc bánh, hoặc tiền-bạc; cũng đừng đem hai áo. ⁴ Hễ các ngươi vào nhà nào, hãy ở đó cho đến khi đi. ⁵ Còn ai không tiếp-rước các ngươi, hãy ra khỏi thành họ, và phủ bụi chân mình để làm chứng nghịch cùng họ. ⁶ Vậy, các sứ-đồ ra đi, từ làng này tới làng kia, rao-giăng Tin-lành khắp nơi và chữa lành người có bệnh.

Sự lo-sợ của vua Hê-rốt

⁷ Bấy giờ, Hê-rốt là vua chư-hầu, nghe nói về các việc xảy ra, thì không biết nghĩ làm sao; vì kẻ này nói rằng: Giăng đã từ kẻ chết sống lại; ⁸ kẻ khác nói rằng: Ê-li đã hiện ra; và kẻ khác nữa thì rằng: Một trong các đấng tiên-tri đời xưa đã sống lại. ⁹ Song Hê-rốt thì nói: Ta đã truyền chém Giăng rồi; Vậy người này là ai, mà ta nghe làm những việc dường ấy? Vua bèn tìm cách thấy Đức Chúa Jê-sus.

Sự hóa bánh ra nhiều

¹⁰ Các sứ-đồ trở về trình cùng Đức Chúa Jê-sus mọi việc mình đã làm. Ngài bèn đem các sứ-đồ đi tề ra với mình đến gần thành kia gọi là Bết-sai-da. ¹¹ Nhưng dân-chúng nghe vậy, thì đi theo Ngài. Đức Chúa Jê-sus tiếp-đãi dân-chúng, giảng cho họ về nước Đức Chúa Trời, và chữa cho những kẻ cần được lành bệnh. ¹² Khi gần tối, mười hai sứ-đồ đến gần Ngài mà thưa rằng: Xin truyền cho dân-chúng về, để họ đến các làng các ấp xung-quanh mà trọ và kiếm chi ăn; vì chúng ta ở đây là nơi vắng-vẻ. ¹³ Song Ngài phán rằng: Chính các ngươi hãy cho họ ăn. Các sứ-đồ thưa rằng: Vì thử chính mình chúng tôi không đi mua đồ-ăn cho hết thầy dân này, thì chỉ có năm cái bánh và hai con cá mà thôi. ¹⁴ Vả, bấy giờ có độ năm ngàn người nam ở đó. Ngài bèn phán cùng môn-đồ rằng:

Hãy biểu chúng r, gọi từng hàng năm mười người. ¹⁵ Môn-đô làm theo lời; chúng người xuống hết thấy. ¹⁶ Đoàn, Đức Chúa Jê-sus lấy năm cái bánh và hai con cá, người bắt lên trời, chúc-tạ, rồi bẻ ra trao cho môn-đô, đặt phết cho đoàn dân. ¹⁷ Ai nấy ăn no rồi, người, ta thâu được mười hai giỏ đầy những miếng thừa.

Phi-e-rô xưng Đức Chúa Jê-sus là Đấng Christ

¹⁸ Một ngày kia, Đức Chúa Jê-sus đang cầu-nghuyện riêng, môn-đô nhóm lại xung-quant; Ngài, Ngài hỏi rằng: Trong dân-chúng, họ nói ta là ai? ¹⁹ Thưa rằng: Người này nói là Giăng Báp-tít, người kia nói là Ê-li; kẻ khác nói là một trong các đấng tiên-tri đời xưa sống lại. ²⁰ Ngài lại hỏi rằng: Còn về phần các người thì nói ta là ai? Phi-e-rô thưa rằng: Thầy là Đấng Christ của Đức Chúa Trời. ²¹ Đức Chúa Jê-sus nghiêm-cảm môn-đô nói sự ấy với ai, ²² và phán thêm rằng: Con người phải chịu nhiều điều khốn-khổ, phải bị các trưởng-lão, các thầy tế-lễ cả, và các thầy thông-giáo bỏ ra, phải bị giết, ngày thứ ba phải sống lại.

²³ Đoàn, Ngài phán cùng mọi người rằng: Nếu ai muốn theo ta, phải tự bỏ mình đi, mỗi ngày vác thập-tự-giá mình mà theo ta. ²⁴ Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất, còn ai vì cơ ta mất sự sống, thì sẽ cứu. ²⁵ Nếu ai được cả thiên-hạ, mà chính mình phải mất hoặc hư đi, thì có ích gì? ²⁶ Vì nếu ai hổ-thẹn về ta và lời ta, thì Con người sẽ hổ-thẹn về họ, khi Ngài ngự trong sự vinh-hiến của mình, của Cha, và của thiên-sứ thánh mà đến. ²⁷ Quả thật, ta nói cùng các người, một vài người trong các người đương đứng đây sẽ không chết trước khi chưa thấy nước Đức Chúa Trời.

Sự hóa-hình

²⁸ Độ tám ngày sau khi phán các lời đó, Đức Chúa Jê-sus đem Phi-e-rô, Giăng và Gia-cơ đi với mình lên trên núi để cầu-nghuyện. ²⁹ Đường khi cầu-nghuyện, diện-mạo Ngài khác thường, áo Ngài trở nên sắc trắng chói-lòa. ³⁰ Và này, có hai người nói chuyện cùng Ngài; ấy là Môi-se và Ê-li, ³¹ hiện ra trong sự vinh-hiến, và nói

về sự Ngài qua đời, là sự sẽ phải ứng-nghiệm tại thành Giê-ru-sa-lem. ³² Phi-e-rô cùng đồng-bạn mình buồn ngủ lảm, nhưng vừa tỉnh-thức ra, thấy vinh-hiến của Đức Chúa Jê-sus và hai đấng ấy đứng gần Ngài. ³³ Lúc hai đấng ấy lia khỏi Đức Chúa Jê-sus, Phi-e-rô thưa Ngài rằng: Thưa thầy, chúng ta ở đây tốt lắm, hãy đóng ba trại, một cái cho thầy, một cái cho Môi-se, và một cái cho Ê-li. Vì Phi-e-rô không biết mình nói chi. ³⁴ Khi người còn đương nói, có một đám mây kéo đến, bao-phủ lấy; và khi vào trong đám mây, các môn-đô đều sợ-hãi. ³⁵ Bấy giờ, nghe có tiếng từ trong đám mây phán ra rằng: Này là Con ta, Người được lựa-chọn của ta, hãy nghe Người. ³⁶ Khi tiếng ấy phát ra, thì Đức Chúa Jê-sus ở một mình. Các môn-đô nín-lặng, không nói cùng ai về sự mình đã thấy.

Người bị quỷ ám

³⁷ Bữa sau, khi Chúa cùng môn-đô từ núi xuống, có đoàn dân đồng đến đón-rước Ngài. ³⁸ Một người trong đám đồng kêu lên rằng: Lạy thầy, xin thầy đoái đến con trai tôi, vì là con một tôi. ³⁹ Một quỷ ám nó, thỉnh-linh kêu-la; qui vật-và nó dữ-tợn, làm cho tôi bặt miếng, mình-mẩy nát hết, rồi mới ra khỏi. ⁴⁰ Tôi đã xin môn-đô thầy đuổi qui đó, nhưng họ đuổi không được. ⁴¹ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hồi dòng-đôi không tin và bội-nghịch kia, ta ở với các người và nhện các người cho đến chừng nào? Hãy đem con của người lại đây. ⁴² Đưa con trai vừa lại gần, qui xô nó nhào xuống đất, và vật-và dữ-tợn. Song Đức Chúa Jê-sus quở nặng tà-ma, chữa lành con trẻ ấy, và giao lại cho cha nó.

Đức Chúa Jê-sus phán trước về sự chết mình

⁴³ Ai nấy đều lấy làm lạ về quyền-phép cao-trọng của Đức Chúa Trời. Khi mọi người đang khen-lạ các việc Đức Chúa Jê-sus làm, Ngài phán cùng môn-đô rằng: ⁴⁴ Về phần các người, hãy nghe kỹ điều ta sẽ nói cùng: Con người sẽ bị nộp trong tay người ta. ⁴⁵ Nhưng các môn-đô không hiểu lời ấy, vì đã che-khuất cho mình để chẳng rõ nghĩa làm sao; và sợ không dám hỏi Ngài về lời ấy.

Sự cao-trọng thạt

46 Các môn-đồ biện-luận cùng nhau cho biết ai là lớn hơn hết trong hàng mình. 47 Nhưng Đức Chúa Jê-sus biết ý-tưởng trong lòng môn-đồ, thì lấy một đứa con trẻ để gần mình, 48 mà phán rằng: Hễ ai vì danh ta mà tiếp con trẻ này, tức là tiếp ta; còn ai tiếp ta, tức là tiếp Đấng đã sai ta. Vì kẻ nào hèn-mọn hơn hết trong vòng các người, ấy chính người đó là kẻ cao-trọng.

49 Giảng cất tiếng nói rằng: Thưa thầy, chúng tôi từng thấy có kẻ nhân danh thầy mà trừ quỷ; chúng tôi đã cấm họ, vì không cùng chúng tôi theo thầy. 50 Nhưng Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Đừng cấm họ, vì ai không nghịch cùng các người, là thuận với các người.

Sự Đức Chúa Jê-sus đi lên thành Giê-ru-sa-lem

(Từ 9:51 đến 19:28)

Đức Chúa Jê-sus tại Sa-ma-ri

51 Khi gần đến kỳ Đức Chúa Jê-sus được đem lên khỏi thế-gian, Ngài quyết-định đi thành Giê-ru-sa-lem. 52 Ngài sai kẻ đem tin đi trước mình. Họ ra đi, vào một làng của người Sa-ma-ri để sửa-soạn nhà trọ cho Ngài; 53 song người Sa-ma-ri không tiếp-rước Ngài, vì Ngài đi thẳng lên thành Giê-ru-sa-lem. 54 Gia-cơ và Giăng là môn-đồ Ngài, thấy vậy, nói rằng: Thưa Chúa, Chúa có muốn chúng tôi khiến lửa từ trên trời xuống thiêu họ chăng? 55 Nhưng Đức Chúa Jê-sus xây lại quả hai người, mà rằng: [Các người không biết tâm-thần nào xui-giục mình.]^(b) 56 Rồi Ngài cùng môn-đồ đi qua làng khác.

Cần phải thế nàoặng theo Chúa

57 Đang khi đi đường, có kẻ thưa Ngài rằng: Chúa đi đâu tôi sẽ theo đó. 58 Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Con cáo có hang, chim trời có ổ; song Con người không có chỗ mà gối đầu.

59 Ngài phán cùng kẻ khác rằng: Người hãy theo ta. Kẻ ấy thưa rằng: Xin cho phép tôi đi chôn cha tôi trước đã. 60 Nhưng Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy để kẻ

chết chôn kẻ chết; còn người, hãy đi rao-giảng nước Đức Chúa Trời.

61 Có kẻ khác nữa thưa rằng: Lạy Chúa, tôi sẽ theo Chúa, song xin cho phép tôi trước về từ-giã người trong nhà tôi. 62 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ai đã tra tay cầm cày, còn ngoái lại đằng sau, thì không xứng-đáng với nước Đức Chúa Trời.

Sự sai bảy mươi môn-đồ đi

10 1 Kế đó, Chúa chọn bảy mươi môn-đồ khác, sai từng đôi đi trước Ngài, đến các thành các chỗ mà chính Ngài sẽ đi.

2 Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Mùa gặt thì trũng, song con gặt thì ít. Vậy, hãy xin Chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa của mình. 3 Hãy đi; này, ta sai các người đi, khác nào như chiên con ở giữa bầy muông-sói. 4 Đừng đem túi, bao, giày, và đừng chào ai dọc đường. 5 Hễ các người vào nhà nào, trước hết hãy nói rằng: Cầu sự bình-an cho nhà này! 6 Nếu nhà đó có người nào đáng được bình-an, sự bình-an của các người sẽ giảng cho họ; bằng không, sẽ trở về các người. 7 Hãy ở nhà đó, ăn uống đồ người ta sẽ cho các người, vì người làm công đáng được tiền lương mình. Đừng đi nhà này sang nhà khác. 8 Hễ các người vào thành nào, mà người ta tiếp-rước, hãy ăn đồ họ sẽ dọn cho. 9 Hãy chữa kẻ bệnh ở đó, và nói với họ rằng: Nước Đức Chúa Trời đến gần các người. 10 Song hễ các người vào thành nào, họ không tiếp-rước, hãy đi ra ngoài chợ, mà nói rằng: 11 Đối với các người, chúng ta cũng phải bụi của thành các người đã dính chân chúng ta; nhưng phải biết nước Đức Chúa Trời đã đến gần các người rồi. 12 Ta phán cùng các người, đến ngày cuối-cùng, thành Sô-đôm sẽ chịu nhẹ hơn thành này.

13 Khốn cho mày, thành Cô-ra-xin! Khốn cho mày, thành Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa bay, đem làm trong thành Ty-ơ và thành Si-đôn, thì hai thành ấy đã mặc áo gai và đội tro mà ăn-năn từ lâu rồi. 14 Vậy, đến ngày phán-xét, thành Ty-ơ và thành Si-đôn sẽ chịu nhẹ hơn bay. 15 Còn mày, thành Ca-bê-na-um, mày sẽ được nhắc lên tận trời sao? Không, sẽ bị hạ xuống tới dưới Âm-phủ! 16 Ai

(b) Câu trong hai môt này có mấy bản không có. Có bản lại thêm cả câu này: Con người đã đến không phải để diệt các linh-hồn, song để cứu cho.

nghe các người, ấy là nghe ta; ai bỏ các người, ấy là bỏ ta; còn ai bỏ ta, ấy là bỏ Đấng đã sai ta.

17 Bảy mươi môn-đồ trở về cách vui-vẻ, thưa rằng: Lạy Chúa, vì danh Chúa các qui cũng phục chúng tôi. 18 Đức Chúa Jê-sus bèn phán rằng: Ta đã thấy qui Sa-tan từ trời sa xuống như chớp. 19 Nay, ta đã ban quyền cho các người giày-đạp rắn, bò-cạp, và mọi quyền của kẻ nghịch dưới chân; không gì làm hại các người được. 20 Dầu vậy, chớ mừng vì các qui phục các người; nhưng hãy mừng vì tên các người đã ghi trên thiên-đàng.

Tin-lành tỏ ra cho trẻ con

21 Cũng giờ đó, Đức Chúa Jê-sus nức lòng bởi Đức Thánh-Linh, bèn nói rằng: Lạy Cha, là Chúa trời đất, tôi ngợi-khen Cha, vì Cha đã giấu những sự này với kẻ khôn-ngoan, người sáng dạ, mà tỏ ra cho trẻ nhỏ hay! Thưa Cha, phải, thật như vậy, vì Cha đã thấy điều đó là tốt-lành. 22 Cha ta đã giao mọi sự cho ta; ngoài Cha không ai biết Con là ai; ngoài Con, và người nào mà Con muốn tỏ ra cùng, thì cũng không có ai biết Cha là ai.

23 Đoạn, Ngài xây lại cùng môn-đồ mà phán riêng rằng: Phước cho mắt nào được thấy điều các người thấy! 24 Vì ta nói cùng các người, có nhiều đấng tiên-tri và vua-chúa ước-ao thấy điều các người thấy, mà chẳng từng thấy, ước-ao nghe điều các người nghe, mà chẳng từng nghe.

Thí-dụ về người Sa-ma-ri nhân-lành

25 Bấy giờ, một thầy dạy luật đứng dậy hỏi đặng thử Đức Chúa Jê-sus rằng: Thưa thầy, tôi phải làm gì để được hưởng sự sống đời đời? 26 Ngài phán rằng: Trong luật-pháp có chép điều gì? Người đọc gì trong đó? 27 Thưa rằng: Người phải hết lòng, hết linh-hồn, hết sức, hết trí mà kính-mến Chúa là Đức Chúa Trời người; và yêu người lân-cận như mình. 28 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Người đáp phải lắm; hãy làm điều đó, thì được sống.

29 Song thầy ấy muốn xưng mình là công-bình, nên thưa cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Ai là người lân-cận tôi? 30 Đức Chúa Jê-sus lại cất tiếng phán rằng: Có một

người từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành Giê-ri-cô, lâm vào tay kẻ cướp, nó giựt-lột hết, đánh cho mình-mẩy bị thương rồi đi, để người đó nửa sống nửa chết. 31 Và, gặp một thầy tế-lễ đi xuống đường đó, thấy người ấy, thì đi qua khỏi. 32 Lại có một người Lê-vi cũng đến nơi, lại gần, thấy, rồi đi qua khỏi. 33 Song có một người Sa-ma-ri đi đường, đến gần người đó, ngó thấy thì động lòng thương; 34 bèn áp lại, lấy dầu và rượu xức chỗ bị thương, rồi rịt lại; đoạn, cho cỡi con vật mình đem đến nhà quán, mà săn-sóc cho. 35 Đến bữa sau, lấy hai đơ-ni-ê đưa cho chủ quán; dặn rằng: Hãy săn-sóc người này, nếu tốn hơn nữa, khi tôi trở về sẽ trả. 36 Trong ba người đó, người tưởng ai là lân-cận với kẻ bị cướp? 37 Thầy dạy luật thưa rằng: Ấy là người đã lấy lòng thương-xót đái người. Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy đi, làm theo như vậy.

Ma-thê và Ma-ri

38 Khi Đức Chúa Jê-sus cùng môn-đồ đi đường, đến một làng kia, có người đàn-bà, tên là Ma-thê, rước Ngài vào nhà mình. 39 Người có một em gái, tên là Ma-ri, ngồi dưới chân Chúa mà nghe lời Ngài. 40 Và, Ma-thê mang lo về việc vật, đến thưa Đức Chúa Jê-sus rằng: Lạy Chúa, em tôi để một mình tôi hầu việc, Chúa há không nghĩ đến sao? Xin biểu nó giúp tôi. 41 Chúa đáp rằng: Hỡi Ma-thê, Ma-thê, người chịu khó và bối-rối về nhiều việc; 42 nhưng có một việc cần mà thôi. Ma-ri đã lựa phần tốt, là phần không có ai cất lấy được.

Sự cầu-nguyện

11 ¹ Có một ngày, Đức Chúa Jê-sus cầu-nguyện, ở nơi kia. Khi cầu-nguyện xong, một môn-đồ thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, xin dạy chúng tôi cầu-nguyện, cũng như Giăng đã dạy môn-đồ mình. 2 Ngài phán rằng: Khi các người cầu-nguyện, hãy nói: Lạy Cha! Danh Cha được thánh; nước Cha được đến; 3 xin cho chúng tôi ngày nào đủ bánh ngày ấy; 4 xin tha tội chúng tôi, vì chúng tôi cũng tha kẻ mịch lòng mình; và xin chớ đem chúng tôi vào sự cám-đổ!

⁵Đoạn, Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Nếu một người trong các người có bạn-hữu, nửa đêm đến nói rằng: Bạn ơi, cho tôi mượn ba cái bánh. ⁶Vì người bạn tôi đi đường mới tới, tôi không có chi để ăn. ⁷Nếu người kia ở trong nhà trả lời rằng: Đừng khuấy-rối tôi, cửa đóng rồi, con-cái và tôi đã đi ngủ, không dậy được mà lấy bánh cho anh: — ⁸ta nói cùng các người, đầu người ấy không chịu dậy cho bánh vì là bạn mình, nhưng vì cố người kia làm rộn, sẽ dậy và cho người đủ sự cần-dùng. ⁹Ta lại nói cùng các người: Hãy xin, sẽ ban cho; hãy tìm, sẽ gặp; hãy gõ cửa, sẽ mở cho. ¹⁰Vì hễ ai xin thì được, ai tìm thì gặp, và sẽ mở cửa cho ai gõ.

¹¹Trong các người có ai làm cha, khi con mình xin bánh mà cho đá chẳng? Hay là xin cá, mà cho rắn thay vì cá chẳng? ¹²Hay là xin trứng, mà cho bò-cạp chẳng? ¹³Vậy nếu các người là người xấu, còn biết cho con-cái mình vật tốt thay, huống chi Cha các người ở trên trời lại chẳng ban Đức Thánh-Linh cho người xin Ngài!

Chúa chữa lành người bị quỉ ám; bình-vực chức-vụ mình và từ-chối làm phép lạ

¹⁴Đức Chúa Jêsus đuổi một quỉ câm; khi quỉ ra khỏi, người câm liền nói được. Dân-chúng đều lấy làm lạ; ¹⁵song có mấy kẻ nói rằng: Người này nhờ Bê-ên-xê-bun là chúa quỉ mà trừ quỉ. ¹⁶Kẻ khác muốn thử Ngài, thì xin Ngài một dấu lạ từ trời xuống.

¹⁷Đức Chúa Jêsus biết ý-tưởng họ, bèn phán rằng: Nước nào tự chia-rẽ nhau thì tan-hoang, nhà nào tự chia-rẽ nhau thì đổ xuống. ¹⁸Vậy, nếu quỉ Sa-tan tự chia-rẽ nhau, thì nước nó còn sao được, vì các người nói ta nhờ Bê-ên-xê-bun mà trừ quỉ? ¹⁹Nếu ta nhờ Bê-ên-xê-bun mà trừ quỉ, thì con các người nhờ ai mà trừ quỉ? Bởi vậy, chính con các người sẽ làm quan án các người. ²⁰Nhưng nếu ta cậy ngón tay Đức Chúa Trời mà trừ quỉ, thì nước Đức Chúa Trời đã đến nơi các người rồi. ²¹Khi một người mạnh sức cầm khí-giới giữ cửa nhà mình, thì cửa-cái nó vững-vàng. ²²Nhưng có người khác mạnh hơn đến thắng được, thì cướp lấy khí-giới người kia đã nhờ-cậy, và phân-phát sạch cửa-cái.

²³Phàm ai không theo ta, thì nghịch cùng ta, ai không thấu-hiệp với ta, thì tan-lạc. ²⁴Khi tà-ma đã ra khỏi một người, thì đi công-dài các nơi khô-khan để kiếm chỗ nghỉ. Kiếm không được, thì nó nói rằng: Ta sẽ trở về nhà ta là nơi ta mới ra khỏi. ²⁵Nó trở về, thấy nhà quét sạch và dọn-đẹp tử-tế, ²⁶bèn đi rủ bảy quỉ khác dữ hơn mình vào nhà mà ở; vậy, số-phận người này lại khốn-khổ hơn phen trước.

²⁷Đức Chúa Jêsus đương phán những điều ấy, có một người đàn-bà ở giữa dân-chúng cất tiếng thưa rằng: Phước cho dạ đã mang Ngài và vú đã cho Ngài bú! ²⁸Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Những kẻ nghe và giữ lời Đức Chúa Trời còn có phúc hơn!

²⁹Khi dân-chúng nhóm lại đông lắm, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Dòng-dõi này là dòng-dõi độc-ác; họ xin một dấu lạ, song sẽ không cho dấu lạ nào khác hơn dấu lạ của Giô-na. ³⁰Vì Giô-na là dấu lạ cho dân thành Ni-ni-ve, thì cũng một thể ấy, Con người sẽ là dấu lạ cho dòng-dõi này. ³¹Đến ngày phán-xét, nữ-hoàng Nam-phương sẽ đứng dậy với người của dòng-dõi này và lên án họ, vì người từ nơi đâu-cùng đất đến nghe lời khôn-ngoan vua Sa-lô-môn, mà này, ở đây có Đấng hơn vua Sa-lô-môn! ³²Đến ngày phán-xét, dân thành Ni-ni-ve sẽ đứng dậy với người của dòng-dõi này và lên án họ, vì dân ấy đã nghe lời Giô-na giảng-dạy và ăn-năn; mà này, ở đây có Đấng hơn Giô-na!

³³Không ai thấp đèn mà để chỗ khuất hay là dưới thùng, nhưng để trên chân đèn, hầu cho kẻ vào được thấy sáng. ³⁴Mắt là đèn của thân-thể; nếu mắt người soi-sàng, cả thân-thể người được sáng-láng; song nếu mắt người xấu, thân-thể người phải tối-tăm. ³⁵Ấy vậy, hãy coi chừng kẻo sự sáng trong mình người hóa ra sự tối chẳng. ³⁶Nếu cả thân-thể người sáng-láng, không có phần nào tối-tăm, thì sẽ được sáng hết thấy, cũng như khi có cái đèn soi sáng cho người vậy.

Lời giảng cho người Pha-ri-si

³⁷Đức Chúa Jêsus đương phán, có một người Pha-ri-si mời Ngài về nhà dùng bữa. Ngài vào ngồi bàn. ³⁸Người Pha-ri-si thấy Ngài không rửa trước bữa ăn, thì lấy làm

lạ. ³⁹ Nhưng Chúa phán rằng: Hỡi các người là người Pha-ri-si, các người rửa sạch bề ngoài chén và mâm, song bề trong đầy sự trộm-cướp và điều dữ. ⁴⁰ Hỡi kẻ đại-dột! Đáng đã làm nên bề ngoài, há không làm nên bề trong nữa sao? ⁴¹ Thà các người lấy của mình có mà bố-thí, thì mọi điều sẽ sạch cho các người. ⁴² Song khốn cho các người, người Pha-ri-si, vì các người, nộp một phần mười về bạc-hà, hồi-hương, cùng mọi thứ rau, còn sự công-bình và sự kính-mến Đức Chúa Trời, thì các người bỏ qua! Ấy là các việc phải làm, mà cũng không nên bỏ qua các việc khác. ⁴³ Khốn cho các người, người Pha-ri-si, vì các người ưa ngồi cao nhất trong nhà hội, và thích người ta chào mình giữa chợ! ⁴⁴ Khốn cho các người, vì các người giống như mã loạn, người ta bước lên trên mà không biết!

⁴⁵ Một thầy dạy luật bèn cất tiếng nói rằng: Thưa thầy, thầy nói vậy cũng làm sỉ-nhục chúng tôi. ⁴⁶ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Khốn cho các người nữa, là thầy dạy luật, vì các người chắt cho người ta gánh nặng khó mang, mà tự mình thì không động ngón tay đến! ⁴⁷ Khốn cho các người, vì các người xây mồ-mả các đấng tiên-tri mà tổ-phụ mình đã giết! ⁴⁸ Như vậy, các người làm chững và ưng-thuận việc tổ-phụ mình đã làm; vì họ đã giết các đấng tiên-tri, còn các người lại xây mồ cho. ⁴⁹ Vậy nên, sự khôn-ngោan của Đức Chúa Trời đã phán rằng: Ta sẽ sai đấng tiên-tri và sứ-đồ đến cùng chúng nó; chúng nó sẽ giết kẻ này, bắt-bớ kẻ kia, ⁵⁰ hầu cho huyết mọi đấng tiên-tri đổ ra từ khi sáng-thế, cứ dòng-dõi này mà đòi, ⁵¹ là từ huyết A-bên cho đến huyết Xa-cha-ri đã bị giết giữa khoảng bàn-thờ và đèn-thờ; *phải, ta nói cùng các người, sẽ cứ dòng-dõi này mà đòi huyết ấy.* ⁵² Khốn cho các người, là thầy dạy luật, vì các người đã đoạt lấy chìa khóa của sự biết, chính mình không vào, mà người khác muốn vào, lại ngăn-cấm không cho!

⁵³ Khi Đức Chúa Jê-sus ra khỏi đó rồi, các thầy thông-giáo và người Pha-ri-si bèn ra sức ép Ngài dữ-tợn, lấy nhiều câu hỏi khêu-chọc Ngài, ⁵⁴ và lập mưu để bắt-bẻ lời nào từ miệng Ngài nói ra.

Lời răn-dạy các môn-đồ

12 ¹ Khi ấy, dân-chúng nhóm lại kẻ hàng ngàn người, đến nỗi giày-dạp nhau, Đức Chúa Jê-sus mới trước hết phán cùng môn-đồ rằng: Hãy giữ mình về men của người Pha-ri-si, là sự giả-hình. ² Chẳng có sự gì giấu mà không phải lộ ra, chẳng có sự gì kín mà không được biết. ³ Vậy nên mọi điều mà các người đã nói nơi tối, sẽ nghe ra nơi sáng; mọi điều mà các người đã nói vào lỗ tai trong buồng kín, sẽ giảng ra trên mái nhà. ⁴ Ta nói cùng các người, là bạn-hữu ta: Đừng sợ kẻ giết xác rồi sau không làm gì được nữa. ⁵ Song ta chỉ cho các người biết phải sợ ai: Phải sợ Đấng khi đã giết rồi, có quyền bỏ xuống địa-ngục; phải, ta nói cùng các người, ấy là Đấng các người phải sợ! ⁶ Người ta há chẳng bán năm con chim sẽ giá hai đồng tiền sao? Nhưng Đức Chúa Trời không quên một con nào hết. ⁷ Dầu đến tóc trên đầu các người cũng đã đếm cả rồi. Đừng sợ chi, vì các người trọng hơn nhiều chim sẽ.

⁸ Ta nói cùng các người, ai sẽ xưng ta trước mặt thiên-hạ, thì Con người cũng sẽ xưng họ trước mặt thiên-sứ của Đức Chúa Trời. ⁹ Nhưng ai chối ta trước mặt thiên-hạ, thì họ sẽ bị chối trước mặt thiên-sứ của Đức Chúa Trời. ¹⁰ Ai nói nghịch cùng Con người, thì sẽ được tha; song kẻ nói lộng-ngôn phạm đến Đức Thánh-Linh, thì không được tha đâu. ¹¹ Khi người ta đem các người đến nhà hội, trước mặt quan án và quan cai-trị, thì chớ lo về nói cách nào để bình-vực mình, hoặc nói lời gì; ¹² bởi vì chính giờ đó Đức Thánh-Linh sẽ dạy các người những lời phải nói.

Sự hà-tiện

¹³ Bấy giờ, một người giữa dân-chúng thưa rằng: Thưa thầy, xin biểu anh tôi chia gia-tài cho tôi. ¹⁴ Nhưng Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hỡi người kia, ai đặt ta làm quan xử kiện hay là chia của cho các người? ¹⁵ Đoạn, Ngài phán cùng chúng rằng: Hãy giữ cẩn-thận chớ hà-tiện gì hết; vì sự sống của người ta không phải cốt tại của-cải mình dự-dặt đâu.

¹⁶ Ngài lại phán cùng chúng lời ví-dụ này: Ruộng của một người giàu kia sinh lợi nhiều lắm, ¹⁷ người bèn tự nghĩ rằng:

Ta phải làm thế nào? Vì không có đủ chỗ chứa hết sản-vật. 18 Lại nói: Này, việc ta sẽ làm: Ta phá cả kho-tàng và cất cái khác lớn hơn, thâu-trữ sản-vật và gia-tài vào đó; 19 rồi sẽ nói với linh-hồn ta rằng: Linh-hồn ơi, mày đã được nhiều của để dành dùng lâu năm; thôi, hãy nghỉ, ăn uống, và vui-vẻ. 20 Song Đức Chúa Trời phán cùng người rằng: Hỡi kẻ dại! Chính đêm nay linh-hồn ngươi sẽ bị đòi lại; vậy những của-cải ngươi đã sắm-sẵn sẽ thuộc về ai? 21 Hỡi ai thâu-trữ của cho mình mà không giàu-có nơi Đức Chúa Trời thì cũng như vậy.

Sự lo-lắng

22 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng môn-đồ rằng: Ấy vậy, ta nói cùng các ngươi, đừng vì sự sống mà lo đồ mình ăn, cũng đừng vì thân-thể mà lo đồ mình mặc. 23 Sự sống trọng hơn đồ-ăn, thân-thể trọng hơn đồ-mặc. 24 Hãy xem con quạ: Nó không gieo, không gặt, cũng không có hầm-vựa kho-tàng chi, mà Đức Chúa Trời còn nuôi nó; huống chi các người quý hơn chim-chóc là dường nào! 25 Có ai trong các ngươi lo-lắng mà làm cho đời mình dài thêm một khắc không? 26 Vậy nếu đến việc rất nhỏ các ngươi cũng không có thể được, sao các ngươi lo việc khác? 27 Hãy xem hoa huệ mọc lên thế nào: Nó chẳng làm khó-nhọc, cũng không kéo chỉ; song ta phán cùng các ngươi, dầu vua Sa-lô-môn sang-trọng đến đâu, cũng không được mặc áo như một hoa nào trong giống ấy. 28 Hỡi kẻ ít đức-tin, nếu loài cỏ ngoài đồng là loài nay sống mai bỏ vào lò, mà Đức Chúa Trời còn cho mặc thế ấy, huống chi là các ngươi! 29 Vậy các ngươi đừng kiếm đồ-ăn đồ-uống, cũng đừng có lòng lo-lắng. 30 Vì mọi sự đó, các dân ngoại ở thế-gian vẫn thường tìm, và Cha các ngươi biết các người cần dùng mọi sự đó rồi. 31 Nhưng thà các ngươi hãy tìm-kiếm nước Đức Chúa Trời, rồi mọi sự đó sẽ được cho thêm.

32 Hỡi bầy nhỏ, đừng sợ chi; vì Cha các ngươi đã bằng lòng cho các ngươi nước thiên-đàng. 33 Hãy bán gia-tài mình mà bố-thí. Hãy sắm cho mình túi không hư, và của báu không hề hao-kém ở trên trời, là nơi kẻ trộm không đến gần, sâu mọt không làm hư-nát. 34 Vì của báu các ngươi ở đâu, thì lòng cũng ở đó.

Khuyên về sự tỉnh-thức

35 Lưng các ngươi phải thắt lại, đèn các ngươi phải thắp lên. 36 Hãy làm như người chờ-đợi chủ mình ở tiệc cưới về, để lúc chủ đến gõ cửa thì liền mở. 37 Phước cho những đầy-tớ ấy, khi chủ về thấy họ thức canh! Quả thật, ta nói cùng các ngươi, chủ sẽ thắt lưng mình, cho đầy-tớ ngồi bàn mình, và đến hầu việc họ. 38 Hoặc canh hai, canh ba, chủ trở về, nếu thấy đầy-tớ như vậy thì phước cho họ! 39 Hãy biết rõ, nếu chủ nhà hay kẻ trộm đến giờ nào, thì sẽ tỉnh-thức, chẳng để cho nó đào ngạch nhà đâu. 40 Các ngươi cũng vậy, hãy chực cho sẵn-sàng, vì Con người sẽ đến trong giờ các ngươi không ngờ.

41 Phi-e-rô bèn thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, thì-dự này Chúa phán cho chúng tôi, hay là cũng cho mọi người? 42 Chúa đáp rằng: Ai là người quản-gia ngay-thật khôn-ngoan, chủ nhà đặt coi cả người nhà mình, để đến dịp-tiện, phát lương-phần cho họ? 43 Phước cho đầy-tớ ấy khi chủ nhà về, thấy làm như vậy! 44 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, chủ sẽ cho nó quản-lý cả gia-tài mình. 45 Nhưng nếu đầy-tớ ấy tự nghĩ rằng: Chủ ta chậm đến; rồi cứ đánh-đập đầy-tớ trai và gái, ăn uống say-sưa, 46 thì chủ nó sẽ đến trong ngày nó không dè, và giờ nó không biết; lấy roi đánh xé da nó, và để cho nó đồng số-phận với kẻ bất-trung. 47 Đầy-tớ này đã biết ý chủ mình, mà không sửa-soạn sẵn và không theo ý ấy, thì sẽ bị đòn nhiều. 48 Song đầy-tớ không biết ý chủ, mà làm việc đáng phạt, thì bị đòn ít. Vì ai đã được ban cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều; và ai đã được giao cho nhiều, thì sẽ bị đòi lại nhiều hơn.

Những lời răn-dạy khác

49 Ta đã đến quãng lửa xuống đất; nếu cháy lên rồi, ta còn ước-ao chi nữa! 50 Có một phép báp-têm mà ta phải chịu, ta đau-dớn biết bao cho đến chừng nào phép ấy được hoàn-thành! 51 Các ngươi tưởng ta đến đem sự bình-an cho thế-gian sao? Ta nói cùng các ngươi, không, nhưng thà đem sự phân-rẽ. 52 Vì từ nay về sau, nếu năm người ở chung một nhà, thì sẽ phân-ly nhau, ba người nghịch cùng hai, hai người nghịch cùng ba; 53 cha nghịch cùng con

tra), con trai nghịch cùng cha; mẹ nghịch cùng con gái, con gái nghịch cùng mẹ; bà gia nghịch cùng cháu, cháu nghịch cùng bà gia.

⁵⁴Ngài lại phán cùng đoàn dân rằng: Khi các người thấy đám mây nổi lên phương tây, liền nói rằng: Sẽ có mưa; thì quả có vậy. ⁵⁵Lại khi gió nam thổi, các người nói rằng: Sẽ nóng-nực; thì quả có vậy. ⁵⁶Hỡi kẻ giả-hình! Các người biết phân-biệt khí-sắc của trời đất; vậy sao không biết phân-biệt thời này? ⁵⁷Lại sao các người cũng không tự mình xét-đoán điều gì là công-bình?

⁵⁸Vậy, khi người đi với kẻ kiện mình đến trước mặt quan tòa, đọc đường hãy gắng sức giải-hòa cùng họ, e họ kéo người đến trước mặt quan án, quan án giao cho thầy đội, rồi bỏ tù người chẳng. ⁵⁹Ta nói cùng người, người trả còn thiếu một đồng tiền, thì không ra khỏi tù được.

Những người Ga-li-lê bị giết. Cây vả đứng.

13 ¹Cũng lúc ấy, có mấy người ở đó thuật cho Đức Chúa Jê-sus nghe về việc Phi-lát giết mấy người Ga-li-lê, lấy huyết trộn lộn với cửa-lễ họ. ²Đức Chúa Jê-sus cất tiếng đáp rằng: Các người tưởng mấy người đó vì chịu khốn-nạn đường ấy, có tội-lỗi trọng hơn mọi người Ga-li-lê khác sao? ³Ta nói cùng các người, không phải; song nếu các người chẳng ăn-năn, thì hết thấy sẽ bị hư-mất như vậy. ⁴Hay là mười tám người bị tháp Si-lô-ê ngã xuống đê chết kia, các người tưởng họ có tội-lỗi trọng hơn mọi kẻ khác ở thành Giê-ru-sa-lem sao? ⁵Ta nói cùng các người, không phải; nhưng nếu các người chẳng ăn-năn, thì hết thấy cũng sẽ bị hư-mất như vậy.

⁶Ngài lại phán thí-dụ này: Người kia có một cây vả trồng trong vườn nho mình, đến hái trái mà không thấy; ⁷bèn nói cùng kẻ trồng nho rằng: Kia đã ba năm nay ta đến hái trái nơi cây vả này mà không thấy: Hãy đốn nó đi; cớ sao nó choán đất vô ích? ⁸Kẻ trồng nho rằng: Thưa chúa, xin để lại năm này nữa, tôi sẽ đào đất xung-quanh nó rồi đổ phân vào. ⁹Có lẽ về sau nó sẽ ra trái; bằng không, chúa sẽ đốn.

Sự chữa bệnh trong ngày Sa-bát

¹⁰Một ngày Sa-bát, Đức Chúa Jê-sus giảng-dạy trong nhà hội kia. ¹¹Vả, tại đó, có người đàn-bà mắc quai ám, phải đau liệt đã mười tám năm; cong lưng chẳng đứng thẳng được. ¹²Đức Chúa Jê-sus vừa thấy, gọi mà phán rằng: Hỡi đàn-bà kia, người đã được cứu khỏi bệnh; ¹³Ngài bèn đặt tay trên mình người. Tức thì, người đứng thẳng lên được, và ngợi-khen Đức Chúa Trời. ¹⁴Bấy giờ người cai nhà hội nhân Đức Chúa Jê-sus đã chữa bệnh trong ngày Sa-bát, thì giận mà cất tiếng nói cùng đoàn dân rằng: Có sáu ngày phải làm việc, vậy hãy đến trong những ngày ấy để được chữa cho, đừng đến trong ngày Sa-bát. ¹⁵Nhưng Chúa đáp rằng: Hỡi kẻ giả-hình, mỗi người trong các người đang ngày Sa-bát, há không mở bò hoặc lừa mình ra khỏi máng cỏ, dắt đi uống nước hay sao? ¹⁶Con gái của Áp-ra-ham này, quai Sa-tan đã cầm-buộc mười tám năm, há chẳng nên mở trái cho nó trong ngày Sa-bát sao? ¹⁷Ngài phán như vậy, thì các kẻ thù-nghịch cùng Ngài đều hổ-thẹn, và cả dân-chúng vui-mừng về mọi việc vinh-hiến Ngài đã làm.

Hột cải và men

¹⁸Vậy, Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Nước Đức Chúa Trời giống như gì, ta lấy chỉ mà sánh với? ¹⁹Nước ấy giống như một hột cải, người kia lấy gieo trong vườn; nó mọc lên trở nên cây-cối, và chim trời làm ổ trên nhánh.

²⁰Ngài lại phán rằng: Ta sẽ sánh nước Đức Chúa Trời với gì? ²¹Nước ấy giống như men, người đàn-bà kia lấy trộn vào ba đấu bột, cho đến chùng bột dậy cả lên.

Cửa hẹp

²²Đức Chúa Jê-sus trải qua các thành các làng, vừa dạy-dỗ vừa đi thẳng tới thành Giê-ru-sa-lem. ²³Có người thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, có phải chỉ ít kẻ được cứu chăng? ²⁴Ngài đáp rằng: Hãy gắng sức vào cửa hẹp, vì, ta nói cùng các người, nhiều người sẽ tìm cách vào mà không vào được. ²⁵Khi chủ nhà chớ dậy, đóng cửa lại rồi, các người ở ngoài gõ cửa kêu rằng: Lạy Chúa, xin mở cho chúng tôi! Chủ sẽ

trả lời rằng: Ta không biết các người đến từ đâu. ²⁶Bấy giờ các người sẽ thưa rằng: Chúng tôi đã ăn uống trước mặt Chúa, và Chúa đã dạy-dỗ trong các chợ chúng tôi. ²⁷Chủ lại sẽ trả lời rằng: Ta nói cùng các người, không biết các người đến từ đâu; hết thảy những kẻ làm dữ kia, hãy lui ra khỏi ta! ²⁸Khi ấy, các người thấy Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp, cùng hết thảy các đấng tiên-tri đều ở trong nước Đức Chúa Trời, còn các người sẽ bị quăng ra ngoài, là nơi có khóc-lóc và nghiến răng. ²⁹Lại từ Đông Tây Nam Bắc, người ta sẽ đến mà ngồi bàn ở trong nước Đức Chúa Trời. ³⁰Này, khi ấy có kẻ rớt sẽ nên đầu, kẻ đầu sẽ là rớt.

Vua Hê-rốt muốn giết Đức Chúa Jê-sus

³¹Cũng trong lúc đó, có mấy người Pha-ri-si đến thưa Ngài rằng: Thầy nên bỏ chỗ này mà đi, vì vua Hê-rốt muốn giết thầy. ³²Ngài đáp rằng: Hãy đi nói với con chồn-cáo ấy rằng: Ngày nay, ngày mai, ta đuổi quỷ chữa bệnh, đến ngày thứ ba, thì đời ta sẽ xong rồi. ³³Nhưng ngày nay, ngày mai, và ngày kia ta phải đi, vì không có lẽ một đấng tiên-tri phải chết ngoài thành Giê-ru-sa-lem.

³⁴Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, người giết các tiên-tri, và quăng đá các đấng chịu sai đến cùng người, ghe phen ta muốn nhóm-hợp con-cái người, như gà mái túc và ấp con mình dưới cánh, mà các người chẳng muốn! ³⁵Này, nhà các người sẽ bỏ hoang. Ta nói cùng các người, các người không còn thấy ta nữa cho đến chừng nào sẽ nói rằng: Phước cho Đấng nhân danh Chúa mà đến!

Bữa ăn tại nhà người Pha-ri-si. Dạy về sự khiêm-nhường và nhân-đức.

14 ¹Một ngày Sa-bát, Đức Chúa Jê-sus vào nhà một người kẻ cả dòng Pha-ri-si để dùng bữa, những người ở đó dòm-hành Ngài. ²Số là có một người mắc bệnh thủy-thũng ở trước mặt Ngài. ³Đức Chúa Jê-sus cất tiếng hỏi thầy dạy luật và người Pha-ri-si rằng: Trong ngày Sa-bát, có nên chữa bệnh hay không? ⁴Họ đều làm thinh. Ngài bèn đem người bệnh chữa lành, rồi cho về. ⁵Đoạn, Ngài phán cùng họ rằng: Nào có ai trong các người, đương ngày Sa-bát, nếu có con trai hay là bò mình té

xuống giếng mà không kéo liền lên sao? ⁶Họ không đối-đáp gì về điều đó được.

⁷Ngài thấy những kẻ được mời đều lựa chỗ ngồi trên, nên phán cùng họ thí-dụ này: ⁸Khi người ta mời người dự tiệc cưới, chỗ ngồi chỗ cao nhất, vì e rằng trong những khách mời có ai tôn-trọng hơn người, ⁹người đứng mời sẽ đến nói cùng người rằng: Hãy nhường chỗ cho người này ngồi, mà người xấu-hổ vì phải xuống chỗ chót chạng. ¹⁰Nhưng khi người được mời, hãy ngồi chỗ chót, người đứng mời sẽ đến nói cùng người rằng: Hỡi bạn, xin ngồi lên cao hơn. Vậy thì điều đó sẽ làm cho người được kính-trọng trước mặt những người đồng-bàn với mình. ¹¹Bởi vì ai tự nhắc mình lên, sẽ phải hạ xuống, còn ai tự hạ mình xuống, sẽ được nhắc lên.

¹²Ngài cũng phán với người mời Ngài rằng: Khi người đãi bữa trưa hoặc bữa tối, đừng mời bạn-hữu, anh em, bà-con và láng-giềng giàu, e rằng họ cũng mời lại mà trả cho người chẳng. ¹³Song khi người đãi tiệc, hãy mời những kẻ nghèo-khó, tàn-tật, què, đui, ¹⁴thì người sẽ được phước, vì họ không có thể trả lại cho người; đến kỳ kẻ công-bình sống lại, người sẽ được trả.

Ví-dụ về tiệc yến lữa

¹⁵Một người đồng-tiệc nghe lời đó, thì thưa Ngài rằng: Phước cho kẻ sẽ được ăn bánh trong nước Đức Chúa Trời! ¹⁶Nhưng Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Có người kia dọn tiệc lớn, mời nhiều người ăn. ¹⁷Khi đến giờ ăn, sai đầy-tớ mình đi nói với những kẻ được mời rằng: Hãy đến, mọi sự đã sẵn rồi. ¹⁸Song họ đồng-tình xin kiêu hết. Người thứ nhứt nói rằng: Tôi có mua một đám ruộng, cần phải đi coi; xin cho tôi kiêu. ¹⁹Kẻ khác rằng: Tôi có mua năm cặp bò, phải đi xem thử; xin cho tôi kiêu. ²⁰Kẻ khác nữa rằng: Tôi mới cưới vợ, vậy tôi đi không được. ²¹Đầy-tớ trở về, trình việc đó cho chủ mình. Chủ bèn nổi giận, biểu đầy-tớ rằng: Hãy đi mau ra ngoài chợ, và các đường phố, đem những kẻ nghèo-khó, tàn-tật, đui, què vào đây. ²²Sau lại đầy-tớ trình rằng: Thưa chủ, điều chủ dạy, đã làm rồi, mà hãy còn thừa chỗ. ²³Chủ nhà lại biểu rằng: Hãy ra ngoài đường và dọc hàng rào, gặp ai thì ép mời vào, cho được đầy nhà ta. ²⁴Vì, ta

nói cùng các người, trong những kẻ đã mời trước, không có ai được nếm bữa tiệc của ta đâu.

Các điều yếu-cần để làm môn-đồ Đức Chúa Jêsus

²⁵ Có đoàn dân đông cùng đi với Đức Chúa Jêsus; Ngài xây lại cùng họ mà phán rằng: ²⁶ Nếu có ai đến theo ta mà không ghét cha mẹ, vợ con, anh em, chị em mình, và chính sự sống mình nữa, thì không được làm môn-đồ ta. ²⁷ Còn ai không vác thập-tự-giá mình mà theo ta, cũng không được làm môn-đồ ta.

²⁸ Và, trong các người có ai là người muốn xây một cái tháp, mà trước không ngồi tính phí-tốn cho biết mình có đủ của dựng làm xong việc cùng chăng sao? ²⁹ E khi đã xây nền rồi, không làm xong được, thì mọi người thấy liền chê-cười, ³⁰ và rằng: Người này khởi-công xây, mà không thể làm xong được! ³¹ Hay là có vua nào đi đánh trận cùng vua khác, mà trước không ngồi bàn-tuân xem mình đem đi một muôn lính có thể địch nổi vua kia đem hai muôn cùng chăng sao? ³² Bằng chẳng nổi, khi vua kia còn ở xa, sai sứ đi xin hòa. ³³ Như vậy, nếu ai trong các người không bỏ mọi sự mình có, thì không được làm môn-đồ ta.

³⁴ Muối là giống tốt, nhưng nếu muối mất mặn, thì lấy chi làm cho nó mặn lại được? ³⁵ Không dùng chi được cho ruộng hoặc cho phân; người ta phải bỏ nó ra ngoài. Ai có tai mà nghe, hãy nghe!

Ví-dụ về chiên lạc mất, về đồng bạc mất, về con trai phá của

15 ¹ Hết thầy các người thu thuế và người có tội đến gần Đức Chúa Jêsus để nghe Ngài giảng. ² Các người Pha-ri-si và các thầy thông-giáo lắm-bầm mà nói rằng: Người này tiếp những kẻ tội-lỗi, và cùng ăn với họ!

³ Ngài bèn phán cho họ lời thí-dụ này: ⁴ Trong các người ai là người có một trăm con chiên, nếu mất một con, mà không để chín mươi chín con nơi đồng vắng, dựng đi tìm con đã mất cho kỳ được sao? ⁵ Khi đã kiếm được, thì vui-mừng vác nó lên vai; ⁶ đoạn, về đến nhà, kêu bạn-hữu và kẻ lân-cận, mà rằng: Hãy chung vui với ta, vì ta đã tìm được con chiên bị mất. ⁷ Ta nói

cùng các người, trên trời cũng như vậy, sẽ vui-mừng cho một kẻ có tội ăn-năn hơn là chín mươi chín kẻ công-bình không cần phải ăn-năn.

⁸ Hay là, có người đàn-bà nào có mười đồng bạc, mất một đồng, mà không thấp đèn, quét nhà, kiểm kỹ-càng cho kỳ được sao? ⁹ Khi tìm được rồi, gọi hầu-bạn và người lân-cận mình, mà rằng: Hãy chung vui với ta, vì ta đã tìm được đồng bạc bị mất. ¹⁰ Ta nói cùng các người, trước mặt thiên-sứ của Đức Chúa Trời cũng như vậy, sẽ mừng-rỡ cho một kẻ có tội ăn-năn.

¹¹ Ngài lại phán rằng: Một người kia có hai con trai. ¹² Người em nói với cha rằng: Thưa cha, xin chia cho tôi phần của mà tôi sẽ được. Người cha liền chia của mình cho hai con. ¹³ Cách ít ngày, người em tóm thầu hết, đi phương xa, ở đó, ăn chơi hoang-dàng, tiêu sạch gia-tài mình. ¹⁴ Khi đã xài hết của rồi, trong xứ xảy có cơn đói lớn; nó mới bị nghèo thiếu, ¹⁵ bèn đi làm mướn cho một người bổn-xứ, thì họ sai ra đồng chăn heo. ¹⁶ Nó muốn lấy vỏ đậu của heo ăn mà ăn cho no, nhưng chẳng ai cho.

¹⁷ Vậy nó mới tỉnh-ngộ, mà rằng: Tại nhà cha ta, biết bao người làm mướn được bánh ăn dư-dật, mà ta đây phải chết đói! ¹⁸ Ta sẽ đứng dậy trở về cùng cha, mà rằng: Thưa cha, tôi đã phạm tội với trời và với cha, ¹⁹ không đáng gọi là con của cha nữa; xin cha đãi tôi như đ奴 làm mướn của cha vậy.

²⁰ Nó bèn đứng dậy mà về cùng cha mình. Khi còn ở đằng xa, cha nó thấy thì động lòng thương-xót, chạy ra ôm lấy cổ mà hôn. ²¹ Con thưa cùng cha rằng: Cha ơi, tôi đã phạm tội với trời và với cha, chẳng còn đáng gọi là con của cha nữa. ²² Nhưng người cha bảo đây-tổ rằng: Hãy mau mau lấy áo tốt nhất mặc cho nó; đeo nhẫn vào ngón tay, mang giày vào chân. ²³ Hãy bắt bò con mập làm thịt đi. Chúng ta hãy ăn mừng, ²⁴ vì con ta đây đã chết mà bây giờ lại sống, đã mất mà bây giờ lại thấy được. Đoạn, họ khởi-sự vui-mừng.

²⁵ Và, con trai cả đương ở ngoài đồng. Khi trở về gần đến nhà, nghe tiếng đàn ca nhảy múa, ²⁶ bèn gọi một đầy-tớ mà hỏi cố gì. ²⁷ Đầy-tớ thưa rằng: Em cậu bây giờ trở về, nên cha cậu đã làm thịt bò con mập, vì thấy em về được mạnh-khoẻ. ²⁸ Con cả liền nổi giận, không muốn

vào nhà. Vậy cha nó ra khuyên nó vào.
 29 Nhưng nó thưa cha rằng: Này, tôi giúp việc cha đã bấy nhiêu năm, chưa từng trái phép, mà cha chẳng hề cho tôi một con dê con đặng ăn chơi với bạn-hữu tôi.
 30 Nhưng nay con của cha kia, là đứa đã ăn hết gia-tài cha với phường điếm-đĩ rồi trở về, thì cha vì nó làm thịt bò con mập!
 31 Người cha nói rằng: Con ơi, con ở cùng cha luôn, hết thầy của cha là của con.
 32 Nhưng thật nên dọn tiệc và vui-mừng, vì em con đây đã chết mà lại sống, đã mất mà lại thấy được.

Ví-dụ về người quản-gia bất-trung.
 Các lời khuyên-bảo khác.

16 Đức Chúa Jêsus lại phán cùng môn-đồ rằng: Người giàu kia có một quản-gia, bị cáo với chủ rằng người tiêu phá của chủ. ²Vậy, chủ đòi người đó mà nói rằng: Ta nghe nói về người nổi chi? Hãy khai ra việc quản-trị của người, vì từ nay người không được cai-quản gia-tài ta nữa. ³Người quản-gia tự nghĩ rằng: Chủ cách chức ta, ta sẽ làm gì? Làm ruộng thì ta không có sức làm nổi, còn đi ăn-mày thì hổ-người. ⁴Ta biết điều ta sẽ làm, để khi bị cách chức, có kẻ tiếp-rước ta về nhà. ⁵Người ấy bèn gọi riêng từng người mắc nợ chủ mình đến, và hỏi người thứ nhất rằng: Người mắc nợ chủ ta bao nhiêu? ⁶Trả lời rằng: Một trăm thùng dầu. Quản-gia nói rằng: Hãy cầm lấy tờ khế, ngồi xuống đó, viết mau: Năm chục. ⁷Rồi hỏi người kia rằng: Còn người, mắc bao nhiêu? Trả lời rằng: Một trăm học lúa mì. Quản-gia rằng: Hãy cầm lấy tờ khế và viết: Tám chục. ⁸Chủ bèn khen quản-gia bất-nghĩa ấy về việc người đã làm khôn-khéo như vậy. Vì con đời này trong việc thông-công với người đồng-đời mình thì khôn-khéo hơn con sáng-láng. ⁹Còn ta nói cho các người: Hãy dùng của bất-nghĩa mà kết bạn, để khi của ấy hết đi, họ tiếp các người vào nhà đời đời.

¹⁰Ai trung-tín trong việc rất nhỏ, cũng trung-tín trong việc lớn; ai bất-nghĩa trong việc rất nhỏ, cũng bất-nghĩa trong việc lớn. ¹¹Vậy nếu các người không trung-tín về của bất-nghĩa, có ai đem của thật giao cho các người? ¹²Nếu các người không

trung-tín về của người khác, ai sẽ **cho các** người được của riêng mình? ¹³Không có đây-tớ nào làm tôi hai chủ được; vì sẽ ghét chủ này mà yêu chủ kia, hay là hiệp với chủ này mà khinh-để chủ kia. Các người không có thể đã làm tôi Đức Chúa Trời, lại làm tôi Ma-môn nữa.

¹⁴Người Pha-ri-si là kẻ ham tiền-tài, nghe mọi điều đó, bèn chê-cười Ngài. ¹⁵Ngài phán cùng họ rằng: Các người làm bộ công-bình qua mặt người ta, song Đức Chúa Trời biết lòng các người; vì sự người ta tôn-trọng là sự gớm-ghiếc trước mặt Đức Chúa Trời. ¹⁶Luật-pháp và các lời tiên-tri có đến đời Giăng mà thôi; từ đó, tin lành của nước Đức Chúa Trời được truyền ra, và ai nấy dùng sức-mạnh mà vào đó. ¹⁷Trời đất qua đi còn dễ hơn một nét chữ trong luật-pháp phải bỏ đi. ¹⁸Ai bỏ vợ mình mà cưới vợ khác, thì phạm tội tà-dâm, ai cưới đàn-bà bị chồng để, thì cũng phạm tội tà-dâm.

Người giàu xấu nết và La-xa-rô

¹⁹Có một người giàu mặc áo tía và áo bằng vải gai mịn, hằng ngày ăn-ở rất là sung-sướng. ²⁰Lại có một người nghèo, tên là La-xa-rô, nằm ngoài cửa người giàu đó, mình đầy những ghẻ. ²¹Người ước-ao được ăn những đồ ở trên bàn người giàu rớt xuống; cũng có chó đến liếm ghẻ người.

²²Vả, người nghèo chết, thiên-sứ đem để vào lòng Áp-ra-ham; người giàu cũng chết, người ta đem chôn. ²³Người giàu ở nơi Âm-phủ^(c) đang bị đau-đớn, ngược mắt lên, xa thấy Áp-ra-ham, và La-xa-rô trong lòng người; ²⁴bèn kêu lên rằng: Hỡi Áp-ra-ham tỏ tội, xin thương lấy tôi, sai La-xa-rô nhúng đầu ngón tay vào nước đọng làm cho mát lưỡi tôi; vì tôi bị khổ trong lửa này quá đỗi. ²⁵Nhưng Áp-ra-ham trả lời rằng: Con ơi, hãy nhớ lại lúc người còn sống đã được hưởng những sự lành của mình rồi, còn La-xa-rô phải những sự dữ; bây giờ, nó ở đây được yên-lijf, còn người phải bị khổ-hình. ²⁶Vả lại, có một vực sâu ở giữa chúng ta với người, đến nỗi ai muốn từ đây qua đó không được, mà ai muốn từ đó qua đây cũng không được. ²⁷Người giàu nói rằng: Tớ tội ơi! Vậy thì xin sai

(c) Nguyên-văn là Hades, theo ý người Gô-réc là nơi người chết ở.

La-xa-rô đến nhà cha tôi, — 28 vì tôi có năm anh em, — đặng người làm chứng cho họ về những điều này, kéo họ cũng xuống nơi đau-đớn này chẳng. 29 Áp-ra-ham trả lời rằng: Chúng nó đã có Môi-se và các đấng tiên-tri; chúng nó phải nghe lời các đấng ấy! 30 Người giàu nói rằng: Thưa Áp-ra-ham tổ tôi, không phải vậy đâu; nhưng nếu có kẻ chết sống lại đến cùng họ, thì họ sẽ ăn-năn. 31 Song Áp-ra-ham rằng: Nếu không nghe Môi-se và các đấng tiên-tri, thì đâu có ai từ kẻ chết sống lại, chúng nó cũng chẳng tin vậy.

Các lời khuyên-bảo khác

17 Đức Chúa Jê-sus lại phán cùng môn-đồ rằng: Không có thể khỏi xảy đến sự gây nên phạm tội được; song khôn thay cho ai là kẻ làm ra sự ấy! 2 Nếu ai gây cho chỉ một kẻ nhỏ này phạm tội, thì thà rằng buộc cối đá vào cổ nó mà quăng xuống biển còn hơn. 3 Các người hãy giữ lấy mình. Nếu anh em người đã phạm tội hãy quở-trách họ; và nếu họ ăn-năn, thì hãy tha-thứ. 4 Dầu trong một ngày, họ phạm tội cùng người bảy lần, và bảy lần trở lại cùng người mà nói rằng: Tôi ăn-năn, thì hãy tha tội cho họ.

5 Các sứ-đồ thưa Chúa rằng: Xin thêm đức-tin cho chúng tôi! 6 Chúa đáp rằng: Nếu các người có đức-tin trông bằng hạt cải, các người khiến cây dâu này rằng: Hãy nhổ đi mà trồng dưới biển, thì nó sẽ vâng lời.

7 Ai trong các người có đầy-tớ đi cây hoặc đi chăn, khi ở ngoài đồng về, biểu nó rằng: Hãy đến ngay mà ngồi ăn, hay sao? 8 Trái lại, há không biểu nó rằng: Hãy dọn cho ta ăn, thất lưng hầu ta, cho đến chừng nào ta ăn uống xong, rồi sau người sẽ ăn uống sao? 9 Đầy-tớ vâng lệnh mà làm, thì chủ có biết ơn gì nó chẳng? 10 Các người cũng vậy, khi làm xong việc truyền phải làm, thì hãy nói rằng: Chúng tôi là đầy-tớ vô-ích; điều chúng tôi đã làm là điều chắc phải làm.

Mười người phung

11 Đức Chúa Jê-sus đương lên thành Giê-ru-sa-lem, trải qua bờ-cối xứ Sa-ma-ri và Ga-li-lê. 12 Nhâm khi vào làng kia, có mười người phung đến đón-rước Ngài,

đứng đàng xa, 13 lên tiếng rằng: Lạy Jê-sus, lạy Thầy, xin thương-xót chúng tôi cùng! 14 Khi Ngài thấy họ, liền phán rằng: Hãy đi, tỏ mình cùng thầy tế-lê. Họ đương đi thì phung lành hết thấy. 15 Có một người trong bọn họ thấy mình đã được sạch, bèn trở lại, lớn tiếng khen-ngợi Đức Chúa Trời; 16 lại đến sấp mặt xuống đất, nơi chân Đức Chúa Jê-sus, mà tạ ơn Ngài. Và, người đó là người Sa-ma-ri. 17 Đức Chúa Jê-sus bèn cất tiếng phán rằng: Không phải mười người đều được sạch cả sao? Còn chín người kia ở đâu? 18 Chỉ có người ngoại-quốc này trở lại ngợi-khen Đức Chúa Trời ư! 19 Ngài lại phán rằng: Đứng dậy, đi; đức-tin người đã cứu người.

Sự đến của nước Đức Chúa Trời

20 Người Pha-ri-si hỏi Đức Chúa Jê-sus nước Đức Chúa Trời chừng nào đến, thì Ngài đáp rằng: Nước Đức Chúa Trời không đến cách rõ-ràng, 21 và người ta sẽ không nói: Ở đây, hay là: Ở đó; vì này, nước Đức Chúa Trời ở trong các người.

22 Ngài lại phán cùng môn-đồ rằng: Sẽ có kỳ các người ước-ao thấy chỉ một ngày của Con người, mà không thấy được. 23 Người ta sẽ nói cùng các người rằng: Ngài ở đây, hay là: Ngài ở đó; nhưng đừng đi, đừng theo họ. 24 Vì như chớp nháng loè từ dưới phương trời này đến dưới phương trời kia, thì Con người trong ngày Ngài cũng như vậy. 25 Nhưng Ngài trước phải chịu đau-đớn nhiều, và bị đồng-dối này bỏ ra. 26 Việc đã xảy đến trong đời Nô-ê, thì cũng sẽ xảy đến trong ngày Con người: 27 Người ta ăn, uống, cưới, gả, cho đến ngày Nô-ê vào tàu, và nước lụt đến hủy-diệt thiên-hạ hết. 28 Việc đã xảy ra trong đời Lót cũng vậy, người ta ăn, uống, mua, bán, trồng-tiạ, cất-dựng; 29 đến ngày Lót ra khỏi thành Sô-dôm, thì trời mưa lửa và diêm-sinh, giết hết dân thành ấy. 30 Ngày Con người hiện ra cũng một thể này. 31 Trong ngày đó, ai ở trên mái nhà, có của để trong nhà, đừng xuống mà chuyên đi; ai ở ngoài đồng, cũng đừng trở về nữa. 32 Hãy nhớ lại vợ của Lót. 33 Ai kiếm cách cứu sự sống mình, thì sẽ mất; ai mất sự sống mình, thì sẽ được lại. 34 Ta phán cùng các người, trong đêm đó, hai người nằm chung giường, một người sẽ được rước đi, còn một bị để lại. 35 Hai người đàn-bà xay

chung cối, một người được rước đi, còn một bị để lại.^(d) 37 Các môn-đồ bèn thưa Ngài rằng: Thưa Chúa, sự ấy sẽ ở tại đâu? Ngài đáp rằng: Xác chết ở đâu, chim ó nhóm tại đó.

Ví-dụ về quan án không công-bình

18 Đức Chúa Jê-sus phán cùng môn-đồ một thí-dụ, để tỏ ra rằng phải cầu-nguyện luôn, chớ hề mỗi-một: 2 Trong thành kia, có một quan án không kính-sợ Đức Chúa Trời, không vị-nể ai hết. 3 Trong thành đó cũng có một người đàn-bà góa, đến thưa quan rằng: Xin xét lẽ công-bình cho tôi về kẻ nghịch cùng tôi. 4 Quan ấy từ-chối đã lâu. Nhưng kể đó, người tự nghĩ rằng: Dầu ta không kính-sợ Đức Chúa Trời, không vị-nể ai hết, 5 song vì đàn-bà góa này khuấy-rầy ta, ta sẽ xét lẽ công-bình cho nó, để nó không tới luôn làm nhức đầu ta. 6 Đoạn, Chúa phán thêm rằng: Các người có nghe lời quan án không công-bình đó đã nói chăng? 7 Vậy, có lẽ nào Đức Chúa Trời chẳng xét lẽ công-bình cho những người đã được chọn, là kẻ đêm ngày kêu xin Ngài, mà lại chậm-chạp đến cứu họ sao! 8 Ta nói cùng các người, Ngài sẽ vội-vàng xét lẽ công-bình cho họ. Song khi Con người đến, há sẽ thấy đức-tin trên mặt đất chăng?

Ví-dụ về người Pha-ri-si và người thu thuế

9 Ngài lại phán thí-dụ này về kẻ cậy mình là người công-bình và khinh-đế kẻ khác: 10 Có hai người lên đền-thờ cầu-nguyện: một người Pha-ri-si và một người thu thuế. 11 Người Pha-ri-si đứng cầu-nguyện thàm như vậy: Lạy Đức Chúa Trời, tôi tạ ơn Ngài, vì tôi không phải như người khác, tham-lam, bất-nghĩa, gian-dâm, cũng không phải như người thu thuế này. 12 Tôi kiêng ăn một tuần-lễ hai lần, và nộp một phần mười về mọi món lợi của tôi. 13 Người thu thuế đứng xa xa, không dám ngước mắt lên trời, dầm ngực mà rằng: Lạy Đức Chúa Trời, xin thương-xót lấy tôi, vì tôi là kẻ có tội! 14 Ta nói cùng các người, người này trở về nhà mình,

được xưng công-bình hơn người kia; vì ai tự nhắc mình lên sẽ phải hạ xuống, ai tự hạ mình xuống sẽ được nhắc lên.

Những con trẻ

15 Người ta cũng đem con trẻ đến cùng Đức Chúa Jê-sus, chớ được Ngài rờ đến chúng nó. Môn-đồ thấy vậy, trách những người đem đến. 16 Nhưng Đức Chúa Jê-sus gọi họ mà phán rằng: Hãy để con trẻ đến cùng ta, đừng ngăn-cấm; vì nước Đức Chúa Trời thuộc về những người giống như con trẻ ấy. 17 Quả thật, ta nói cùng các người, ai không nhận-lãnh nước Đức Chúa Trời như một đứa trẻ, thì sẽ không được vào đó.

Người trai-trẻ giàu-có

18 Bấy giờ có một quan hỏi Đức Chúa Jê-sus rằng: Thưa thầy nhân-lành, tôi phải làm gì cho được hưởng sự sống đời đời? 19 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Sao người gọi ta là nhân-lành? Chỉ có một Đấng nhân-lành, là Đức Chúa Trời. 20 Người đã biết các điều-răn này: Người chớ phạm tội tà-dâm; chớ giết người; chớ trộm-cướp; chớ nói chửi đấm; hãy hiếu-kính cha mẹ. 21 Người ấy thưa rằng: Tôi đã giữ các điều ấy từ thuở nhỏ. 22 Đức Chúa Jê-sus nghe vậy, bèn phán rằng: Còn thiếu cho người một điều; hãy bán hết gia-tài mình, phân-phát cho kẻ nghèo, thì người sẽ có của-cải ở trên trời; bấy giờ hãy đến mà theo ta. 23 Nhưng người ấy nghe mấy lời thì trở nên buồn-rầu, vì giàu-có lắm. 24 Đức Chúa Jê-sus thấy người buồn-rầu, bèn phán rằng: Kẻ giàu vào nước Đức Chúa Trời là khó biết dường nào! 25 Lạc-đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào nước Đức Chúa Trời! 26 Những người nghe điều đó, nói rằng: Vậy thì ai được cứu? 27 Ngài đáp rằng: Sự chỉ người ta không làm được, thì Đức Chúa Trời làm được.

28 Phi-e-rơ bèn thưa rằng: Nay, chúng tôi đã bỏ sự mình có mà theo thầy. 29 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các người, người nào vì cơ nước Đức Chúa Trời mà bỏ nhà-cửa, cha mẹ, anh em, vợ con, 30 thì trong đời này được lãnh

(d) Có mấy bản thêm câu 36 rằng: Hai người ở ngoài đồng, một người được rước đi, còn một bị để lại.

hiều hơn, và đời sau được sự sống đời đời.

Đức Chúa Jêsus phán trước về sự thương-khó của Ngài

³¹ Kế đó, Đức Chúa Jêsus đem mười hai sử-đồ riêng ra mà phán rằng: Này, chúng ta lên thành Giê-ru-sa-lem, mọi điều mà các đấng tiên-tri đã chép về Con người sẽ ứng-nghiệm. ³² Vì Ngài sẽ bị nộp cho dân ngoại; họ sẽ nhạo-báng Ngài, mắng-nhiếc Ngài, nhổ trên Ngài, ³³ sau khi đánh đòn rồi, thì giết Ngài đi; đến ngày thứ ba, Ngài sẽ sống lại. ³⁴ Song các môn-đồ không hiểu chi hết; vì nghĩa những lời đó kín-giấu cho môn-đồ, nên không rõ ý Đức Chúa Jêsus nói là gì.

Người mù ở thành Giê-ri-cô

³⁵ Đức Chúa Jêsus đến gần thành Giê-ri-cô, có một người dui ngồi xin ở bên đường, ³⁶ nghe đoàn dân đi qua, bèn hỏi việc gì đó. ³⁷ Người ta trả lời rằng: Ấy là Jêsus, người Na-xa-rét đi qua. ³⁸ Người dui bèn kêu lên rằng: Lạy Jêsus, con vua Đa-vít, xin thương-xót tôi cùng! ³⁹ Những kẻ đi trước rầy người cho nín đi; song người càng kêu lớn hơn nữa rằng: Lạy con vua Đa-vít, xin thương-xót tôi cùng! ⁴⁰ Đức Chúa Jêsus dừng lại, truyền đem người đến. Khi người dui lại gần, thì Ngài hỏi rằng: ⁴¹ Người muốn ta làm gì cho? Thưa rằng: Lạy Chúa, xin cho tôi được sáng mắt lại. ⁴² Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy sáng mắt lại; đức-tin của người đã chữa lành người. ⁴³ Tức thì, người sáng mắt, đi theo Đức Chúa Jêsus, ngợi-khen Đức Chúa Trời. Hết thấy dân-chúng thấy vậy, đều ngợi-khen Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Jêsus vào nhà Xa-chê

19 ¹ Đức Chúa Jêsus vào thành Giê-ri-cô, đi ngang qua phố. ² Tại đó, có một người tên là Xa-chê, làm đầu bọn thu thuế, và giàu-có. ³ Người đó tìm xem Đức Chúa Jêsus là ai, nhưng không thấy được, vì đoàn dân đông lắm, mà mình lại thấp. ⁴ Vậy, Xa-chê chạy trước, trèo lên cây sung, để ngó thấy Đức Chúa Jêsus, vì Ngài phải đi qua đó. ⁵ Đức Chúa Jêsus đến chỗ ấy, ngước mắt lên mà phán rằng: Hỡi Xa-chê, hãy xuống cho mau, vì hôm nay

ta phải ở nhà người. ⁶ Xa-chê vội-vàng xuống và mừng rước Ngài. ⁷ Ai nấy thấy vậy, đều làm-bầm-rạng: Người này vào nhà kẻ có tội mà trọ! ⁸ Song Xa-chê đứng trước mặt Chúa, thưa rằng: Lạy Chúa, này, tôi lấy nửa gia-tài mình mà cho kẻ nghèo, và nếu có làm thiệt-hại ai, bất-kỳ việc gì, tôi sẽ đền gấp tư. ⁹ Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hôm nay sự cứu đã vào nhà này, vì người này cũng là con cháu Áp-ra-ham. ¹⁰ Bởi Con người đã đến tìm và cứu kẻ bị mất.

Lời ví-dụ về những nén bạc

¹¹ Họ nghe những lời ấy, thì Đức Chúa Jêsus thêm một thí-dụ nữa, vì Ngài gần đến thành Giê-ru-sa-lem, và người ta tưởng rằng nước Đức Chúa Trời sẽ hiện ra ngay. ¹² Vậy, Ngài phán rằng: Có một vị thế-tử đi phương xa, đặt chịu phong chức làm vua rồi trở về; ¹³ bèn gọi mười người trong đám đầy-tớ mình, giao cho mười nén bạc, và dạy rằng: Hãy dùng bạc này sanh lợi cho đến khi ta trở về. ¹⁴ Song dân xứ ấy ghét người, thì sai sứ theo dạng nói rằng: Chúng tôi không muốn người này cai-trị chúng tôi!

¹⁵ Khi người đã chịu phong chức làm vua rồi, trở về, đòi các đầy-tớ đã lãnh bạc đến, dạy cho biết mỗi người làm lợi được bao nhiêu. ¹⁶ Đầy-tớ thứ nhứt đến trình rằng: Lạy chúa, nén bạc của chúa sanh lợi ra được mười nén. ¹⁷ Chủ rằng: Hỡi đầy-tớ ngay-lành kia, được lắm; vì người trung-tín trong sự nhỏ-mọn, người sẽ được cai-trị mười thành. ¹⁸ Người thứ hai đến thưa rằng: Lạy chúa, nén bạc của chúa sanh lợi ra được năm nén. ¹⁹ Chủ rằng: Người được cai-trị năm thành. ²⁰ Người khác đến thưa rằng: Lạy chúa, đây này, nén bạc của chúa tôi đã gói giữ trong khăn; ²¹ bởi tôi sợ chúa, vì chúa là người nghiêm-nhật, hay lấy trong nơi không để, gặt trong chỗ không gieo. ²² Chủ rằng: Hỡi đầy-tớ ngoan-ác kia, ta cứ lời người nói ra mà xét người. Người đã biết ta là người nghiêm-nhật, hay lấy trong nơi không để, gặt trong chỗ không gieo; ²³ cớ sao người không giao bạc ta cho hàng bạc? Khi ta về, sẽ lấy lại vốn và lời. ²⁴ Chủ lại nói cùng các người đứng đó rằng: Hãy lấy nén bạc nó đi, cho người có mười nén. ²⁵ Họ bèn thưa rằng: Lạy chúa, người ấy có mười nén rồi.

26 Ta nói cùng các người, ai có, thì sẽ cho thêm; song ai không có, thì sẽ cất luôn của họ đã có nữa. 27 Còn như những kẻ nghịch cùng ta, không muốn ta cai-trị họ, hãy kéo họ đến đây, và chém đi trước mặt ta.

28 Sau khi Đức Chúa Jê-sus phán điều đó, thì đi trước mặt dân-chúng lên thành Giê-ru-sa-lem.

Chức-vụ Đức Chúa Jê-sus tại thành Giê-ru-sa-lem

(Từ 19:29 đến 21:38)

Sự vào thành Giê-ru-sa-lem

29 Đức Chúa Jê-sus gần đến thành Bê-pha-giê và Bê-tha-ni, ngang núi gọi là Ô-li-ve, sai hai môn-đồ đi, 30 và dặn rằng: Hãy đi đến làng trước mặt các người; khi vào làng, sẽ thấy một lừa con buộc đó, chưa hề có ai cỡi; hãy mở và dắt về cho ta. 31 Hoặc có ai hỏi sao các người mở nó ra, hãy trả lời rằng: Chúa cần dùng lừa này. 32 Hai người được sai ra đi, quả gặp mọi điều y như Đức Chúa Jê-sus đã phán. 33 Đang mở lừa con, các chủ lừa hỏi rằng: Sao mở lừa con này ra? 34 Hai người trả lời rằng: Chúa cần dùng nó. 35 Hai người bèn dắt lừa về cho Đức Chúa Jê-sus; rồi lấy áo mình trải trên con lừa, nâng Ngài lên cỡi.

36 Khi Đức Chúa Jê-sus đang đi tới, có nhiều kẻ trải áo trên đường. 37 Lúc đến gần dốc núi Ô-li-ve, cả đám môn-đồ lấy làm mừng-rỡ, và cả tiếng ngợi-khen Đức Chúa Trời về những phép lạ mình đã thấy, 38 mà nói rằng: Đáng ngợi-khen Vua nhân danh Chúa mà đến! Bình-an ở trên trời, và vinh-hiến trên các nơi rất cao! 39 Bấy giờ, có mấy người Pha-ri-si ở trong đám dân đông nói cùng Ngài rằng: Thưa thầy, xin quở-trách môn-đồ thầy! 40 Ngài đáp rằng: Ta phán cùng các người, nếu họ nín-lặng thì đá sẽ kêu lên.

41 Khi Đức Chúa Jê-sus gần đến thành, thấy thì khóc về thành, và phán rằng: 42 Ước gì, ít nữa là ngày nay, mây đã hiểu biết sự làm cho mây được bình-an! Song hiện nay những sự ấy kín-giấu nơi mắt mây. 43 Vì sẽ có ngày xảy đến cho mây, khi quân nghịch đào hố xung-quanh mây, vây mây chặt bốn bề. 44 Họ sẽ hủy hết thầy, mây và con-cái ở giữa mây nữa.

Không để cho mây hòn đá này trên hòn đá kia, vì mây không biết lúc mình đã được thăm-viếng.

Sự đẹp sạch trong đền-thờ

45 Đức Chúa Jê-sus vào đền-thờ rồi, bèn đuổi những kẻ bán ở đó ra, 46 mà phán rằng: Có lời chép rằng: Nhà ta sẽ là nhà cầu-nguyện; song các người làm thành ra một cái hang trộm-cướp.

47 Hằng ngày Ngài giảng-dạy trong đền-thờ. Các thầy tế-lễ cả, các thầy thông-giáo, cùng người tôn-trưởng trong dân tìm phương giết Ngài; 48 nhưng họ không biết dùng chức chi, vì dân-sự đều chăm-chi mà nghe Ngài nói.

Câu hỏi về quyền-phép

20 1 Một ngày trong những ngày đó, Đức Chúa Jê-sus đương dạy-dỗ dân-chúng trong đền-thờ và rao-truyền Tin-lành, thì các thầy tế-lễ cả, các thầy thông-giáo, và các trưởng-lão đến thỉnh-linh, 2 hỏi Ngài như vậy: Hãy nói cho chúng tôi, bởi quyền-phép nào mà thầy làm những điều này, hay là ai đã ban cho thầy quyền-phép ấy? 3 Ngài đáp rằng: Ta cũng hỏi các người một câu. Hãy nói cho ta: 4 Phép báp-têm của Giăng đến bởi trên trời, hay là bởi người ta? 5 Và, những người ấy bàn cùng nhau rằng: Nếu chúng ta nói: Bởi trời, thì người sẽ nói với ta rằng: Vậy sao các người không tin lời người? 6 Lại nếu chúng ta nói: Bởi người ta, thì cả dân-sự sẽ ném đá chúng ta; vì họ đã tin chắc Giăng là một đấng tiên-tri. 7 Vậy nên họ trả lời rằng không biết phép ấy bởi đâu mà đến. 8 Đức Chúa Jê-sus bèn phán rằng: Ta cũng không nói cho các người bởi quyền-phép nào ta làm những điều này.

Ví-dụ về người trồng nho

9 Đức Chúa Jê-sus phán cùng dân-chúng lời thí-dụ này: Người kia trồng một vườn nho, đã cho kẻ trồng nho mướn, rồi bỏ xứ đi lâu ngày. 10 Đến mùa nho, chủ sai một đầy-tớ tới cùng những kẻ trồng nho đặng nhận một phần hoa-lợi; song bọn trồng nho đánh đầy-tớ, đuổi về tay không. 11 Chủ lại sai một đầy-tớ khác nữa;

song họ cũng đánh, chưởi, và đuổi về tay không. ¹²Chủ lại sai đầy-tớ thứ ba; song họ cũng đánh cho bị thương và đuổi đi. ¹³Chủ vườn nho bèn nói rằng: Ta làm thế nào? Ta sẽ sai con trai yêu-dấu ta đến; có lẽ chúng nó sẽ kính-nể! ¹⁴Song khi bọn trồng nho thấy con trai ấy, thì bàn với nhau như vậy: Kia, ấy là con kế-tự; hãy giết nó, hầu cho gia-tài nó sẽ về chúng ta. ¹⁵Họ bèn liệng con trai ấy ra ngoài vườn nho, và giết đi. Vậy chủ vườn sẽ xử họ làm sao? ¹⁶Chủ ấy chắc sẽ đến diệt những kẻ trồng nho này, rồi lấy vườn giao cho người khác.

Ai rấy nghe những lời đó, thì nói rằng: Đức Chúa Trời nào nỡ vậy! ¹⁷Đức Chúa Jê-sus bèn ngó họ mà rằng: Vậy thì lời chép:

Hòn đá thợ xây nhà bỏ ra,

Trở nên đá góc nhà, nghĩa là gì?

¹⁸Hễ ai ngã nhằm đá này, thì sẽ bị giập-nát, còn đá này ngã nhằm ai, thì sẽ giập người ấy. ¹⁹Chính giờ đó, các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo tìm cách giết Ngài, vì hiểu Ngài phán thí-dụ ấy chỉ về mình; nhưng lại sợ dân-chúng.

Đức Chúa Trời và Sê-sa

²⁰Họ bèn dòm-hành Ngài, sai mấy kẻ do-thám giả làm người hiền-lành, để bắt-bẻ Ngài trong lời nói, hầu để nộp Ngài cho kẻ cầm quyền và trong tay quan tổng-dốc.

²¹Những người đó hỏi Đức Chúa Jê-sus câu này: Thưa thầy, chúng tôi biết thầy nói và dạy-đổ theo lẽ ngay-thắng, không tư-vị ai, lấy lẽ thật mà dạy đạo Đức Chúa Trời. ²²Chúng tôi có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không? ²³Song Đức Chúa Jê-sus biết mưu họ, thì đáp rằng: ²⁴Hãy cho ta xem một đơ-ni-ê. Đơ-ni-ê này mang hình và hiệu của ai? Họ thưa rằng: Của Sê-sa. ²⁵Ngài bèn phán rằng: Vậy thì của Sê-sa hãy trả lại cho Sê-sa, của Đức Chúa Trời hãy trả lại cho Đức Chúa Trời. ²⁶Trước mặt dân-chúng, họ không bắt lỗi lời Ngài phán chỉ được; và lấy lời đáp của Ngài làm lạ, thì nín-lặng.

Sự sống lại

²⁷Có mấy người Sa-đu-sê, là người vẫn quyết rằng không có sự sống lại, đến gần

Đức Chúa Jê-sus, mà hỏi rằng: ²⁸Thưa thầy, Môi-se đã truyền lại luật này cho chúng tôi: Nếu người kia có anh, cưới vợ rồi chết, không con, thì người phải cưới lấy vợ góa đó để nối dòng cho anh mình. ²⁹Vậy, có bảy anh em. Người thứ nhất cưới vợ, rồi chết, không con. ³⁰Người thứ hai cũng lấy vợ đó, ³¹rồi đến người thứ ba; hết thấy bảy người cũng vậy, đều chết đi không có con. ³²Rốt lại, người đàn-bà cũng chết. ³³Vậy thì đến ngày sống lại, đàn-bà đó sẽ là vợ ai? Vì bảy người đều đã lấy làm vợ. ³⁴Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Con-cái của đời này lấy vợ gả chồng; ³⁵song những kẻ đã được kể đáng dự phần đời sau và đáng từ kẻ chết sống lại, thì không lấy vợ gả chồng. ³⁶Bởi họ sẽ không chết được nữa, vì giống như các thiên-sứ, và là con của Đức Chúa Trời, tức là con của sự sống lại. ³⁷Còn về sự kẻ chết sống lại, Môi-se đã cho biết trong câu chuyện về Bụi gai, khi người gọi Chúa là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, và Đức Chúa Trời của Gia-cốp. ³⁸Vậy, Đức Chúa Trời không phải là Đức Chúa Trời của kẻ chết, nhưng của kẻ sống; vì ai nấy đều sống cho Ngài. ³⁹Có mấy thầy thông-giáo cất tiếng thưa Ngài rằng: Lay thầy, thầy nói phải lắm. ⁴⁰Họ không dám hỏi Ngài câu nào nữa.

Đấng Christ con vua Đa-vít

⁴¹Đức Chúa Jê-sus hỏi họ rằng: Làm sao người ta nói được rằng Đấng Christ là con vua Đa-vít? ⁴²vì chính vua Đa-vít đã nói trong sách Thi-thiên rằng:

Chúa phán cùng Chúa tôi rằng:

Hãy ngồi bên hữu ta,

⁴³Cho đến khi ta bắt kẻ nghịch người làm bệ-chân người.

⁴⁴Vậy, vua Đa-vít gọi Ngài bằng Chúa; có lẽ nào Ngài là con vua ấy được?

Lời trách các thầy thông-giáo

⁴⁵Khi dân-chúng đang nghe, thì Ngài phán cùng môn-đồ rằng: ⁴⁶Hãy giữ mình về các thầy thông-giáo, là người ưa mặc áo dài đi đạo, và thích những sự chào-hỏi giữa chợ, muốn ngồi cao trong nhà hội, ngồi đầu trong tiệc lớn, ⁴⁷làm bộ đọc lời

câu-nguyện dài, mà nuốt gia-tài của đàn-bà góa. Họ sẽ bị đoán-phạt nặng hơn.

Dàn-bà góa dâng của

21 ¹ Đức Chúa Jêsus vừa nói lên, thấy những kẻ giàu bỏ tiền lẻ vào rương, ² lại thấy một cụ góa nghèo bỏ vào hai đồng tiền. ³ Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, cụ góa nghèo này đã bỏ vào nhiều hơn hết mọi người khác. ⁴ Vì mọi người kia đều lấy của dư mình mà làm của dâng; nhưng cụ này thiếu-thốn, mà đã dâng hết của mình có để nuôi mình.

Đức Chúa Jêsus phán về thành Giê-ru-sa-lem tàn-phá và sự Chúa đến

⁵ Có mấy người nói về đền-thờ, về đá đẹp và đồ dâng làm rục-rở trong đền-thờ. Đức Chúa Jêsus phán rằng: ⁶ Những ngày sẽ đến, mọi điều các ngươi nói thấy đây, sẽ không còn một hòn đá nào chông trên hòn khác mà không đổ xuống. ⁷ Họ bèn hỏi Ngài rằng: Lay thầy, vậy việc đó chừng nào sẽ xảy đến, và có điềm gì cho người ta biết rằng việc gần xảy đến không? ⁸ Ngài đáp rằng: Các ngươi hãy giữ, kéo bị cám-đổ; vì có nhiều người sẽ mạo danh ta mà đến, và nói rằng: Ấy chính ta là Đấng Christ, thì-giờ đã đến gần. Các ngươi đừng theo họ. ⁹ Lại khi các ngươi nghe nói về giặc-giã loạn-lạc, thì đừng kinh-khiếp, vì các điều đó phải đến trước; nhưng chưa phải cuối-cùng liền đâu.

¹⁰ Ngài cũng phán cùng họ rằng: Dân này sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nọ nghịch cùng nước kia; ¹¹ sẽ có sự động đất lớn, có đói-kém và dịch-lệ trong nhiều nơi, có những điềm lạ kinh-khiếp và dấu lớn ở trên trời. ¹² Song trước những điều đó, thiên-hạ sẽ vì có danh ta mà tra tay bắt-bớ các ngươi, nộp tại các nhà hội, bỏ vào ngục, kéo đến trước mặt các vua và các quan tổng-đốc. ¹³ Điều ấy xảy ra cho các ngươi để làm chứng-cớ. ¹⁴ Vậy các ngươi hãy nhớ kỹ trong trí, đừng lo trước về sự binh-vực mình thế nào. ¹⁵ Vì ta sẽ ban cho các ngươi lời-lẽ và sự khôn-ngan, mà kẻ nghịch không chống-cự và bề-bác được. ¹⁶ Các ngươi cũng sẽ bị cha, mẹ, anh, em, bà-con, bạn-hữu mình nộp mình; và họ sẽ làm cho nhiều người trong các ngươi phải chết. ¹⁷ Các ngươi sẽ vì có

danh ta bị mọi người ghen-ghét: ¹⁸ Nhưng một sợi tóc trên đầu các ngươi cũng không mất đâu. ¹⁹ Nhờ sự nhịn-nhục của các ngươi mà giữ được linh-hồn mình.

²⁰ Và, khi các ngươi sẽ thấy quân-lính vây thành Giê-ru-sa-lem, hãy biết sự tàn-phá thành ấy gần đến. ²¹ Lúc đó, ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi; ai ở trong thành phải đi ra ngoài, ai ở ngoài đồng đừng trở vào thành. ²² Vì những ngày đó là ngày báo thù, hầu cho mọi lời đã chép được ứng-nghiệm. ²³ Trong những ngày ấy, khốn cho đàn-bà có thai, và đàn-bà cho con bú! Vì sẽ có tai-nạn lớn trong xứ, và cơn thanh-nộ nghịch cùng dân này. ²⁴ Họ sẽ bị ngã dưới lưỡi gươm, sẽ bị đem đi làm phu-tù giữa các dân ngoại, thành Giê-ru-sa-lem sẽ bị dân ngoại giày-đạp, cho đến chừng nào các kỳ dân ngoại được trọn. ²⁵ Sẽ có các điềm lạ trong mặt trời, mặt trăng, cùng các ngôi sao; còn dưới đất, dân các nước sầu-não rối-loạn vì biển nổi tiếng om-sòm và sóng-đào. ²⁶ Người ta nhân trong khi đợi việc hung-dữ xảy ra cho thế-gian, thì thất-kinh mất vía, vì các thế-lực trên trời sẽ rung-động. ²⁷ Bấy giờ thiên-hạ sẽ thấy Con người dùng quyền đại-vinh mà ngự đến trên đám mây.

²⁸ Chừng nào các việc đó khởi xảy đến, hãy đứng thẳng lên, ngược đầu lên, vì sự giải-cứ của các ngươi gần tới. ²⁹ Đoạn, Ngài phán cùng họ một lời ví-dụ rằng: Hãy xem cây vả và các cây khác; ³⁰ khi nó mới nứt lộc, các ngươi thấy thì tự biết rằng mùa hạ đã gần đến. ³¹ Cũng vậy, khi các ngươi thấy những điều ấy xảy ra, hãy biết nước Đức Chúa Trời gần đến. ³² Quả thật, ta nói cùng các ngươi, đòng-đôi này chẳng qua trước khi mọi sự kia chưa xảy đến. ³³ Trời đất sẽ qua, song lời ta nói sẽ không qua đâu.

³⁴ Vậy, hãy tự giữ lấy mình, e rằng vì sự ăn uống quá-độ, sự say-sưa và sự lo-lắng đời này làm cho lòng các ngươi mê-mẩn chẳng, và e ngày ấy đến thình-lình trên các ngươi như lưỡi búa; ³⁵ vì ngày đó sẽ đến cho mọi người ở khắp trên mặt đất cũng vậy. ³⁶ Vậy, hãy tinh-thức luôn và cầu-nguyện, để các ngươi được tránh khỏi các tai-nạn sẽ xảy ra, và đứng trước mặt Con người.

³⁷ Và, ban ngày, Đức Chúa Jêsus dạy-dỗ trong đền-thờ; còn đến chiều, Ngài đi lên núi, gọi là núi Ô-li-ve, mà ở đêm tại đó.

³⁸ Vừa tảng sáng, cả dân-sự đến cùng Ngài trong đền-thờ, lắng nghe Ngài dạy.

Sự đau-đớn, sự chết, và sự sống lại của Đức Chúa Jê-sus

(Từ 22:1 đến 24:53)

Sự lập-mưu của các thầy tế-lễ

22 ¹ Ngày lễ ăn bánh không men tức là lễ Vượt-qua đến gần. ² Các thầy tế-lễ cả cùng các thầy thông-giáo tìm phương dặng giết Đức Chúa Jê-sus; vì họ sợ dân.

Đưa phản Chúa

³ Và, qui Sa-tan ám vào Giu-đa, gọi là Ích-ca-ri-ốt, là người trong số mười hai sứ-đồ, ⁴ nó đi kiếm các thầy tế-lễ cả và các thầy đội, để đồng mưu dùng cách nào nộp Ngài cho họ. ⁵ Các người kia mừng lắm, hứa sẽ cho nó tiền bạc. ⁶ Nó đã ưng-thuận với họ, bèn kiếm dịp-tiền dặng nộp Đức Chúa Jê-sus trong khi dân-chúng không biết.

Lễ Tiệc-thánh lập ra

⁷ Đến ngày lễ ăn bánh không men, là ngày người ta phải giết con sinh làm lễ Vượt-qua, ⁸ Đức Chúa Jê-sus sai Phi-e-rô và Giăng-đi, mà phán rằng: Hãy đi dọn lễ Vượt-qua cho chúng ta ăn. ⁹ Hai người thưa rằng: Thầy muốn chúng tôi dọn lễ ấy tại đâu? ¹⁰ Ngài đáp rằng: Khi các người vào thành, sẽ gặp một người mang vò nước; hãy theo người vào nhà, ¹¹ và nói cùng chủ nhà rằng: Thầy phán cùng người rằng: Phòng khách là chỗ ta sẽ ăn lễ Vượt-qua với môn-đồ ta ở đâu? ¹² Chủ nhà sẽ chỉ cho một cái phòng rộng và cao, đồ-đặc sẵn-sàng; các người hãy dọn ở đó. ¹³ Hai môn-đồ đi, quả gặp những điều như Ngài đã phán, bèn dọn lễ Vượt-qua.

¹⁴ Đến giờ, Ngài ngồi bàn ăn, các sứ-đồ cùng ngồi với Ngài. ¹⁵ Ngài phán rằng: Ta rất muốn ăn lễ Vượt-qua này với các người trước khi ta chịu đau-đớn. ¹⁶ Vì, ta nói cùng các người, ta sẽ không ăn lễ này nữa cho đến khi lễ ấy được trọn trong nước Đức Chúa Trời. ¹⁷ Ngài bèn cầm chén, tạ ơn, rồi phán rằng: Hãy lấy cái này phân-phát cho nhau. ¹⁸ Vì, ta nói cùng các người, từ nay ta sẽ không uống trái

nho nữa, cho tới khi nước Đức Chúa Trời đến rồi. ¹⁹ Đoạn, Ngài cầm lấy bánh, tạ ơn xong, bẻ ra phân-phát cho môn-đồ, mà phán rằng: Này là thân-thể ta, đã vì các người mà phó cho; hãy làm sự này để nhớ đến ta. ²⁰ Khi ăn xong, Ngài cũng làm như vậy, lấy chén đưa cho môn-đồ, mà phán rằng: Chén này là giao-ước mới trong huyết ta vì các người mà đổ ra... ²¹ Và lại, này, bần tay kẻ phản ta ở gần ta, nơi bàn này. ²² Con người đi, theo như điều đã chỉ-định; nhưng khôn cho người này phản Ngài! ²³ Môn-đồ bèn hỏi nhau trong bọn mình ai là người sẽ làm điều đó.

Sự biện-luận trong môn-đồ

²⁴ Môn-đồ lại cãi-lấy nhau, cho biết ai sẽ được tôn là lớn hơn hết trong đám mình. ²⁵ Nhưng Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Các vua của các dân ngoại lấy phép riêng mình mà cai-trị, những người cầm quyền cai-trị được xưng là người làm ơn. ²⁶ Về phần các người, đừng làm như vậy; song ai lớn hơn trong các người phải như kẻ rất nhỏ, và ai cai-trị phải như kẻ hầu việc. ²⁷ Vì một người ngồi ăn với một người hầu việc, ai là lớn hơn? Có phải là kẻ ngồi ăn không? Nhưng ta ở giữa các người như kẻ hầu việc vậy. ²⁸ Còn như các người đã bèn lòng theo ta trong mọi sự thử-thách ta, ²⁹ nên ta ban nước cho các người, cũng như Cha ta đã ban cho ta vậy, ³⁰ để các người được ăn uống chung bàn trong nước ta, và được ngồi ngai để xét-đoán mười hai chi-phái Y-sơ-ra-ên.

Lời bảo trước cho Phi-e-rô

³¹ Hỡi Si-môn, Si-môn, này, qui Sa-tan đã đòi sàng-sảy người như lúa mì. ³² Song ta đã cầu-nguyện cho người, hầu cho đức-tin người không thiếu-thốn. Vậy, đến khi người đã hối-cải, hãy làm cho vững chí anh em mình. ³³ Phi-e-rô thưa rằng: Thưa Chúa, tôi sẵn lòng đi theo Chúa, đồng tù đồng chết. ³⁴ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hỡi Phi-e-rô, ta nói cùng người, hôm nay khi gà chưa gáy, người sẽ ba lần chối không biết ta.

³⁵ Đoạn, Ngài lại phán rằng: Khi ta đã sai các người đi, không đem túi, bao, giày chi hết, các người có thiếu gì không? Môn-đồ thưa rằng: Không thiếu chi hết. ³⁶ Ngài phán rằng: Nhưng bây giờ, ai có

túi bạc, hãy lấy đi, ai có bao, cũng vậy; ai không có gươm, hãy bán áo ngoài đi mà mua. ³⁷ Vì ta rao cho các người, có lời chép rằng: Ngài đã bị kể vào hàng kẻ dữ. Lời ấy phải ứng-nghiệm về chính mình ta. Thật vậy, sự đã chỉ về ta hầu được trọn. ³⁸ Các sứ-đồ thưa rằng: Thưa Chúa, cớ hai thanh gươm đây. Ngài phán rằng: Ấy là đủ.

Vườn Ghết-sê-ma-nê. Sự bắt Đức Chúa Jê-sus.

³⁹ Đoạn, Đức Chúa Jê-sus ra đi, lên núi Ô-li-ve theo như thói quen; các môn-đồ cùng đi theo Ngài. ⁴⁰ Khi đã đến nơi đó, Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Hãy cầu-nguyện, hầu cho các người khỏi sa vào sự cám-đổ. ⁴¹ Ngài bèn đi khỏi các môn-đồ, cách chừng liệng một cục đá, quì xuống mà cầu-nguyện ⁴² rằng: Lạy Cha, nếu Cha muốn, xin cất chén này khỏi tôi! Dầu vậy, xin ý Cha được nên, chớ không theo ý tôi!... ⁴³ Có một thiên-sứ từ trên trời hiện xuống cùng Ngài, mà thêm sức cho Ngài. ⁴⁴ Trong cơn rất đau-thương, Ngài cầu-nguyện càng thiết, mồ-hôi trở nên như giọt máu lớn rơi xuống đất. ⁴⁵ Cầu-nguyện xong, Ngài đứng dậy trở lại cùng các môn-đồ, thấy đương ngủ mê vì buồn-rầu. ⁴⁶ Ngài phán rằng: Sao các người ngủ? Hãy đứng dậy cầu-nguyện, để cho khỏi sa vào sự cám-đổ.

⁴⁷ Khi Ngài còn đương phán, một lũ đông kéo đến. Tên Giu-đa, một trong mười hai sứ-đồ, đi trước hết, lại gần Đức Chúa Jê-sus đặng hôn Ngài. ⁴⁸ Đức Chúa Jê-sus hỏi rằng: Hỡi Giu-đa, người lấy cái hôn để phản Con người sao? ⁴⁹ Những người ở với Ngài thấy sự sắp xảy đến, bèn nói rằng: Thưa Chúa, chúng tôi nên dùng gươm đánh chăng? ⁵⁰ Một người trong các sứ-đồ đánh đây-tố của thầy cả thượng-phẩm và chém đứt tai bên hữu. ⁵¹ Nhưng Đức Chúa Jê-sus cất tiếng phán rằng: Hãy để cho họ đến thế! Ngài bèn rờ tai đây-tố ấy, làm cho nó được lành. ⁵² Đoạn, Đức Chúa Jê-sus phán cùng các thầy tế-lễ cả, các thầy đội coi đền thờ, và các trưởng-lão đã đến bắt Ngài, rằng: Các người cầm gươm và gậy đến bắt ta, như bắt kẻ trộm-cướp. ⁵³ Hằng ngày ta ở trong đền-thờ với

các người, mà các người không ra tay bắt ta. Nhưng này là giờ của các người, và quyền của sự tối-tâm vậy.

Đức Chúa Jê-sus trước mặt Cai-phe. Sự chối của Phi-e-rô.

⁵⁴ Bấy giờ họ bắt Đức Chúa Jê-sus đem đi, giải Ngài đến nhà thầy cả thượng-phẩm. Phi-e-rô đi theo Ngài xa xa. ⁵⁵ Họ nhúm lửa giữa sân, rồi ngồi với nhau; Phi-e-rô cũng ngồi giữa đám họ. ⁵⁶ Một con đòi kia thấy Phi-e-rô ngồi gần lửa, thì ngó chăm-chỉ, mà nói rằng: Người này vốn cũng ở với người ấy. ⁵⁷ Song Phi-e-rô chối Đức Chúa Jê-sus, nói rằng: Hỡi đàn-bà kia, ta không biết người đó. ⁵⁸ Một lát, có người khác thấy Phi-e-rô, nói rằng: Người cũng thuộc về bọn đó! Phi-e-rô đáp rằng: Hỡi người, ta không phải thuộc về bọn đó đâu. ⁵⁹ Độ cách một giờ, có kẻ khác đề quyết như vậy mà rằng: Thật người này cũng ở với Jê-sus, vì người là dân Ga-li-lê. ⁶⁰ Nhưng Phi-e-rô cãi rằng: Hỡi người, ta không biết người nói chi! Đương lúc Phi-e-rô còn nói, thì gà liền gáy; ⁶¹ Chúa xây mặt lại ngó Phi-e-rô. Phi-e-rô nhớ lại lời Chúa đã phán cùng mình rằng: Hôm nay trước khi gà chưa gáy, người sẽ chối ta ba lần; ⁶² rồi đi ra ngoài, khóc-lóc thảm-thiết.

⁶³ Và, những kẻ canh Đức Chúa Jê-sus nhạo-báng và đánh Ngài; ⁶⁴ che mặt Ngài lại, rồi nói rằng: Hãy nói tiên-tri đi, hãy đoán xem ai đánh người! ⁶⁵ Họ lại nhiếc-móc Ngài nhiều lời khác nữa.

⁶⁶ Đến sáng ngày, các trưởng-lão trong dân, các thầy tế-lễ cả, và các thầy thông-giáo nhóm lại, rồi sai đem Đức Chúa Jê-sus đến nơi tòa công-luận. ⁶⁷ Họ hỏi Ngài rằng: Nếu người phải là Đấng Christ, hãy xưng ra cho chúng ta. Ngài đáp rằng: Nếu ta nói, thì các người không tin; ⁶⁸ nếu ta tra-gan các người, thì các người không trả lời. ⁶⁹ Nhưng từ nay về sau, Con người sẽ ngồi bên hữu quyền-phép Đức Chúa Trời. ⁷⁰ Ai nấy đều hỏi rằng: Vậy, người là Con Đức Chúa Trời sao? Ngài đáp rằng: Chính các người nói ta là Con Ngài. ⁷¹ Họ bèn nói rằng: Chúng ta nào có cần chứng-cớ nữa làm chi? Chính chúng ta đã nghe từ miệng nó nói ra rồi.

Đức Chúa Jêsus trước mặt Phi-lát và Hê-rốt

23 ¹Đoạn, cả hội-đồng đứng dậy điệu Ngài đến trước mặt Phi-lát. ²Họ bèn khởi cáo Ngài rằng: Chúng tôi đã thấy người này xui dân ta làm loạn, cấm nộp thuế cho Sê-sa, và xưng mình là Đấng Christ, là Vua. ³Phi-lát gạn Ngài rằng: Chính người là Vua dân Giu-đa phải không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Thật như lời. ⁴Phi-lát bèn nói với các thầy tế-lễ cả và dân-chúng rằng: Ta không thấy người này có tội gì. ⁵Nhưng họ cố nài rằng: Người này xui-giục dân-sự, truyền-giáo khắp đất Giu-đê, bắt đầu từ xứ Ga-li-lê rồi đến đây. ⁶Khi Phi-lát nghe điều đó, thì hỏi nếu người này thật là dân Ga-li-lê chăng. ⁷Biết Ngài thuộc quyền cai-trị của vua Hê-rốt, bèn giải đến cho vua Hê-rốt, vua ấy ở tại thành Giê-ru-sa-lem trong mấy ngày đó.

⁸Vua Hê-rốt thấy Đức Chúa Jêsus thì mừng lắm; vì lâu nay vua muốn gặp Ngài, nhân đã nghe nói về chuyện Ngài, và mong xem Ngài làm phép lạ. ⁹Vậy, vua hỏi Ngài nhiều câu, song Ngài không trả lời gì hết. ¹⁰Các thầy tế-lễ cả và các thầy thông-giáo ở đó, cáo Ngài dữ lắm. ¹¹Bấy giờ vua Hê-rốt và quân-lính hầu vua đều đãi Ngài cách khinh-để và nhạo-báng Ngài; đoạn, họ mặc áo hoa-hộc cho Ngài, rồi giao Ngài về cho Phi-lát. ¹²Trước kia Phi-lát với vua Hê-rốt thù-hiền nhau, nhưng nội ngày ấy trở nên bạn-hữu.

¹³Phi-lát hiệp các thầy tế-lễ cả, các quan đê-hình và dân-chúng lại, mà nói rằng: ¹⁴Các người đã đem nộp người này cho ta, về việc xui dân làm loạn; nhưng đã tra-hỏi trước mặt các người đây, thì ta không thấy người mắc một tội nào mà các người đã cáo; ¹⁵vua Hê-rốt cũng vậy, vì đã giao người về cho ta. Vậy người này đã không làm điều gì đáng chết, ¹⁶nên ta sẽ đánh đòn rồi tha đi. ^(c) ¹⁸Chúng bèn đồng-thanh kêu lên rằng: Hãy giết người này đi, mà tha Ba-ra-ba cho chúng tôi! ¹⁹Vả, tên này bị tù vì dấy loạn trong thành, và vì tội giết người. ²⁰Phi-lát cố ý muốn tha Đức Chúa Jêsus, nên lại nói cùng dân-chúng nữa. ²¹Song chúng kêu lên rằng: Đóng đinh nó trên cây thập-tự đi! Đóng đinh nó

trên cây thập-tự đi! ²²Phi-lát lại nói đến lần thứ ba, rằng: Vậy người này đã làm điều ác gì? Ta không tìm thấy người có sự gì đáng chết. Vậy, đánh đòn xong, ta sẽ tha. ²³Nhưng chúng cố nài, kêu lớn tiếng rằng phải đóng đinh Ngài trên cây thập-tự; tiếng kêu của họ được thắng. ²⁴Phi-lát truyền làm y như lời chúng xin. ²⁵Bèn tha tên tù vì tội dấy loạn và giết người, là người chúng đã xin tha; rồi phó Đức Chúa Jêsus cho mặc ý họ.

Đức Chúa Jêsus bị đóng đinh trên cây thập-tự

²⁶Khi chúng điệu Đức Chúa Jêsus đi, bắt một người xứ Sy-ren, tên là Si-môn, từ ngoài đồng về, buộc phải vác cây thập-tự theo sau Ngài.

²⁷Có đoàn dân đông lắm đi theo Đức Chúa Jêsus, và có mấy người đàn-bà đấm ngực khóc về Ngài. ²⁸Nhưng Đức Chúa Jêsus xây mặt lại với họ mà phán rằng: Hỡi con gái thành Giê-ru-sa-lem, đừng khóc về ta, song khóc về chính mình các người và về con-cái các người. ²⁹Vì này, ngày hầu đến, người ta sẽ nói rằng: Phước cho đàn-bà son, phước cho ả không sanh-đẻ và vú không cho con bú! ³⁰Bấy giờ, người ta sẽ nói với núi rằng: Hãy đổ xuống trên chúng ta! Với gò rằng: Hãy che chúng ta! ³¹Vì nếu người ta làm những sự ấy cho cây xanh, thì cây khô sẽ xảy ra sao?

³²Chúng cũng đem hai người đi nữa, là kẻ trộm-cướp, để giết cùng với Ngài.

³³Khi đến một chỗ gọi là chỗ Sọ, họ đóng đinh Ngài trên cây thập-tự tại đó, cùng hai tên trộm-cướp, một tên bên hữu Ngài, một tên bên tả. ³⁴Song Đức Chúa Jêsus cầu rằng: Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết mình làm điều gì. Đoạn, họ bắt thăm chia nhau áo-xống của Ngài. ³⁵Dân-chúng đứng đó mà ngó. Các người coi việc nhạo-cười Ngài, rằng: Nó đã cứu kẻ khác; nếu nó là Đấng Christ, Đấng Đức Chúa Trời đã lựa, thì hãy cứu mình đi! ³⁶Quân-lính cũng giỡn-cợt Ngài, lại gần đưa giấm cho Ngài uống, ³⁷mà rằng: Nếu người là Vua dân Giu-đa, hãy tự cứu lấy mình đi! ³⁸Phía trên đầu Ngài, có đề rằng: NGƯỜI NÀY LÀ VUA DÂN GIU-ĐA.

(c) Có mấy bản thêm câu 17 rằng: Số là, đến ngày lễ, quan phải tha một tên tù cho dân.

Sự Chúa sống lại

39 Vả, một tên trộm-cướp bị đóng đinh cũng mắng-nhiếc Ngài rằng: Người không phải là Đấng Christ sao? Hãy tự cứu lấy mình người cùng chúng ta nữa! 40 Nhưng tên kia trách nó rằng: Người cũng chịu một hình-phạt ấy, còn chẳng sợ Đức Chúa Trời sao? 41 Về phần chúng ta, chỉ là sự công-bình, vì hình ta chịu xứng với việc ta làm; nhưng người này không hề làm một điều gì ác. 42 Đoạn lại nói rằng: Hỡi Jê-sus, khi Ngài đến trong nước mình rồi, xin nhớ lấy tôi! 43 Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng người, hôm nay người sẽ được ở với ta trong nơi Ba-ra-di.^(f)

44 Khi đó, ước giờ thứ sáu, khắp xứ đều tối-tâm cho đến giờ thứ chín. 45 Mặt trời trở nên tối, và màn trong đền-thờ xé chính giữa ra làm hai. 46 Đức Chúa Jê-sus bèn kêu lớn rằng: Hỡi Cha, tôi giao linh-hồn lại trong tay Cha! Ngài vừa nói xong thì tắt hơi.

47 Thầy đội thấy sự đã xảy ra, ngợi-khen Đức Chúa Trời rằng: Thật người này là người công-bình. 48 Cả dân-chúng đi xem, thấy nông-nỗ làm vậy, đâm ngạc mà trở về. 49 Song những kẻ quen-biết Đức Chúa Jê-sus và các người đàn-bà theo Ngài từ xứ Ga-li-lê, đều đứng đàng xa mà ngó.

Sự chôn Chúa

50 Có một người, tên là Giô-sép, làm nghị-viên tòa công-luận, là người chánh-trực công-bình, 51 không đồng ý và cũng không dự việc các người kia đã làm. Người ở A-ri-ma-thê, là thành thuộc về xứ Giu-đê, vẫn trông-đợi nước Đức Chúa Trời. 52 Người bèn đi đến Phi-lát mà xin xác Đức Chúa Jê-sus. 53 Khi đã đem xác Ngài xuống khỏi cây thập-tự, người lấy vải liệm mà bọc, rồi chôn trong huyệt đã đục nơi hòn đá, là huyệt chưa chôn ai hết. 54 Bấy giờ là ngày sắm-sữa, và ngày Sa-bát gần tới. 55 Các người đàn-bà đã từ xứ Ga-li-lê đến với Đức Chúa Jê-sus, theo Giô-sép, xem má và cũng xem xác Ngài đặt thế nào. Khi trở về, họ sắm-sữa những thuốc thơm và sáp thơm. 56 Ngày Sa-bát, họ nghỉ-ngơi theo luật-lệ.

(f) Ba-ra-di (Paradis) hoặc dịch là vườn vui-vẻ, hoặc dịch là thiên-đàng.

(g) Sáu mươi éch-ta-đo độ bằng mười hai ki-lô-mét.

24¹ Ngày thứ nhứt trong tuần-lễ, khi mở sáng, các người đàn-bà ấy lấy thuốc thơm đã sửa-soạn đem đến mồ Ngài. 2 Họ thấy hòn đá đã lăn ra khỏi cửa mồ; 3 nhưng, bước vào, không thấy xác Đức Chúa Jê-sus. 4 Đương khi không biết nghĩ làm sao, xảy có hai người nam mặc áo sáng như chớp, hiện ra trước mặt họ. 5 Họ đương thất-kinh, úp mặt xuống đất; thì hai người ấy nói rằng: Sao các người tìm người sống trong vòng kẻ chết? 6 Ngài không ở đây đâu, song Ngài đã sống lại. Hãy nhớ khi Ngài còn ở xứ Ga-li-lê, phán cùng các người thế nào, 7 Ngài đã phán rằng: Con người phải bị nộp trong tay kẻ có tội, phải đóng đinh trên cây thập-tự, và ngày thứ ba phải sống lại. 8 Họ bèn nhớ lại những lời Đức Chúa Jê-sus đã phán.

9 Họ ở mồ trở về, rao-truyền mọi sự ấy cho mười một sứ-đồ và những người khác. 10 Ấy là Ma-ri Ma-đo-len, Gian-ơ, và Ma-ri mẹ của Gia-cơ, cùng các đàn-bà khác đi với họ đã rao-truyền như vậy cho các sứ-đồ. 11 Song các sứ-đồ không tin, cho lời ấy như là hư-không. 12 Dầu vậy, Phi-e-rơ đứng dậy, chạy đến mồ, cúi xuống mà dòm, chỉ thấy vải liệm ở trên đất, đoạn về nhà, lạ-lùng cho việc đã xảy ra.

Hai môn-đồ tại làng Em-ma-út

13 Cũng trong ngày ấy, có hai môn-đồ đi đến làng kia, gọi là Em-ma-út, cách thành Giê-ru-sa-lem sáu mươi éch-ta-đo;^(g) 14 họ đàm-luận về những sự đã xảy ra. 15 Đang khi nói và cãi lẽ nhau, chính Đức Chúa Jê-sus đến gần, cùng đi đường với họ. 16 Nhưng mắt hai người ấy bị che khuất không nhìn biết Ngài được. 17 Ngài phán cùng họ rằng: Các người đương đi đường, nói chuyện gì cùng nhau vậy? Họ dừng lại, buồn-bực lắm. 18 Một trong hai người tên là Co-lê-ô-ba, trả lời rằng: Có phải chỉ người là khách lạ ở thành Giê-ru-sa-lem, không hay việc đã xảy đến tại đó cách mấy bữa rày sao? 19 Ngài hỏi rằng: Việc gì vậy? Họ trả lời rằng: Ấy là việc đã xảy ra cho Jê-sus Na-xa-rét, một đấng tiên-tri, có quyền-phép trong việc làm và

trong lời nói, từước mặt Đức Chúa Trời và cả chúng dân; 20 làm sao mà các thầy tế-lễ cả cùng các quan đê-hình ta đã nộp Ngài để xử-tử, và đã đóng đinh trên cây thập-tự. 21 Chúng tôi trông-mong Ngài sẽ cứu lấy dân Y-sơ-ra-ên; đầu thế ấy, việc xảy ra đã được ba ngày rồi. 22 Thật có mấy người đàn-bà trong vòng chúng tôi đã làm cho chúng tôi lấy làm lạ lẫm: Khi mờ sáng, họ đến mò, 23 không thấy xác Ngài, thì về báo rằng có thiên-sứ hiện đến, nói Ngài đương sống. 24 Có mấy người trong vòng chúng tôi cũng đi thăm mò, thấy mọi điều y như lời họ nói; còn Ngài thì không thấy. 25 Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hồi những kẻ đại-dột, có lòng chậm tin lời các đấng tiên-tri nói! 26 Há chẳng phải Đấng Christ chịu thương-khó thế ấy, mới được vào sự vinh-hiến mình sao? 27 Đoạn, Ngài bắt đầu từ Môi-se rồi kể đến mọi đấng tiên-tri mà cắt nghĩa cho hai người đó những lời chỉ về Ngài trong cả Kinh-thánh. 28 Khi hai người đi gần đến làng mình định đi, thì Đức Chúa Jêsus dường như muốn đi xa hơn nữa. 29 Nhưng họ ép Ngài dừng lại, mà thưa rằng: Xin ở lại với chúng tôi; vì trời đã xế chiều hầu tối. Vậy, Ngài vào ở lại cùng họ. 30 Đương khi Ngài ngồi ăn cùng hai người, thì lấy bánh, chúc-tạ, đoan, bẻ ra cho họ. 31 Mất họ bèn mở ra, mà nhìn biết Ngài; song Ngài thoát biến đi không thấy. 32 Hai người nói cùng nhau rằng: Khi nãy đi đường, Ngài nói cùng chúng ta và cắt nghĩa Kinh-thánh, lòng chúng ta há chẳng nóng-nảy sao?

33 Nội giờ đó, họ liền đứng dậy, trở về thành Giê-ru-sa-lem, gặp mười một sứ-đồ cùng các môn-đồ khác đương nhóm lại, 34 nói với họ rằng: Chúa thật đã sống lại, và hiện ra với Si-môn. 35 Rồi hai người thuật lại sự đã xảy đến khi đi đường, và nhìn biết Ngài lúc bẻ bánh ra là thế nào.

(h) Tức là thành Giê-ru-sa-lem.

Sự hiện đến cùng mười một sứ-đồ

36 Môn-đồ đương nói với nhau như vậy, chính Đức Chúa Jêsus hiện ra giữa đó mà phán rằng: Bình-an cho các người! 37 Nhưng môn-đồ đều sùng-sốt rụng-rời, tưởng thấy thần. 38 Ngài phán rằng: Sao các người nghi làm vậy? 39 Hãy xem tay chân ta: Thật chính ta. Hãy sờ đến ta, và hãy xem; thần thì không có thịt xương, mà các người thấy ta có. 40 Đương phán vậy, Ngài giơ tay và chân ra cho xem. 41 Nhưng vì có môn-đồ vui-mừng, nên chưa tin chắc, và lấy làm lạ, thì Ngài phán rằng: Ở đây các người có gì ăn không? 42 Môn-đồ dâng cho Ngài một miếng cá nướng. 43 Ngài nhận lấy mà ăn trước mặt môn-đồ.

44 Đoạn, Ngài phán rằng: Ấy đó là điều mà khi ta còn ở với các người, ta bảo các người rằng mọi sự đã chép về ta trong luật-pháp Môi-se, các sách tiên-tri, cùng các thi-thiên phải được ứng-nghiem. 45 Bấy giờ Ngài mở trí cho môn-đồ được hiểu Kinh-thánh. 46 Ngài phán: Có lời chép rằng Đấng Christ phải chịu đau-đớn đường ấy, ngày thứ ba sẽ từ kẻ chết sống lại, 47 và người ta sẽ nhân danh Ngài mà rao-giảng cho dân các nước sự ăn-năn để được tha tội, bắt đầu từ thành Giê-ru-sa-lem. 48 Các người làm chứng về mọi việc đó; ta đây, sẽ ban cho các người điều Cha ta đã hứa, 49 còn về phần các người, hãy đợi trong thành^(h) cho đến khi được mặc lấy quyền-phép từ trên cao.

Sự ngự lên trời

50 Kế đó, Ngài đem môn-đồ đi đến nơi xung-quanh làng Bê-tha-ni, giơ tay lên mà ban phước cho. 51 Đương khi ban phước, Ngài lia môn-đồ mà được đem lên trời. 52 Môn-đồ thờ-lạy Ngài rồi trở về thành Giê-ru-sa-lem, mừng-rỡ lắm. 53 Môn-đồ cứ ở trong đền-thờ luôn, ngợi-khen Đức Chúa Trời.

TIN-LÀNH

THEO

GIẢNG

Tiểu-dẫn
(1:1-18)

Ngôi-Lời trở nên xác-thịt

1 Ban đầu có Ngôi-Lời, Ngôi-Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Ngôi-Lời là Đức Chúa Trời. **2** Ban đầu Ngài ở cùng Đức Chúa Trời. **3** Muôn-vật bởi Ngài làm nên, chẳng vật chi đã làm nên mà không bởi Ngài. **4** Trong Ngài có sự sống, sự sống là sự sáng của loài người. **5** Sự sáng soi trong tối-tăm, tối-tăm chẳng hề nhận lấy sự sáng.

6 Có một người Đức Chúa Trời sai đến, tên là Giảng. **7** Người đến để làm chứng, là làm chứng về sự sáng, hầu cho bởi người ai nấy đều tin. **8** Chính người chẳng phải là sự sáng, song người phải làm chứng về sự sáng. **9** Sự sáng này là sự sáng thật, khi đến thế-gian soi-sáng mọi người.^(a) **10** Ngôi-Lời ở thế-gian, và thế-gian đã làm nên bởi Ngài; nhưng thế-gian chẳng từng nhìn biết Ngài. **11** Ngài đã đến trong xứ mình, song dân mình chẳng hề nhận lấy. **12** Nhưng hễ ai đã nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền-phép trở nên con-cái Đức Chúa Trời, là ban cho những kẻ tin danh Ngài, **13** là kẻ chẳng phải sanh bởi khí-huyết, hoặc bởi tình-dục, hoặc bởi ý người, nhưng sanh bởi Đức Chúa Trời vậy.

14 Ngôi-Lời đã trở nên xác-thịt, ở giữa chúng ta, đầy ơn và lễ thật; chúng ta đã ngắm xem sự vinh-hiến của Ngài, thật như vinh-hiến của Con một^(b) đến từ nơi Cha. **15** Giảng làm chứng về Ngài khi kêu lên rằng: Ấy là về Ngài mà ta đã nói: Đấng

đến sau ta trở hơn ta, vì Ngài vốn trước ta. **16** Và, bởi sự đầy-dẫy của Ngài mà chúng ta đều có nhận được, và ơn càng thêm ơn. **17** Vì luật-pháp đã ban cho bởi Môi-se, còn ơn và lễ thật bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ mà đến. **18** Chẳng hề ai thấy Đức Chúa Trời; chỉ Con một ở trong lòng Cha, là Đấng đã giải-bày Cha cho chúng ta biết.

**Sự sám-sửa về
chức-vụ Đức Chúa Jê-sus**
(1:19-51)

Lời chứng của Giảng Báp-tít

19 Đây là lời chứng của Giảng, khi dân Giu-đa sai mấy thầy tế-lễ, mấy người Lê-vi từ thành Giê-ru-sa-lem đến hỏi người rằng: Ông là ai? **20** Người xưng ra, chẳng chối chi hết, xưng rằng mình không phải là Đấng Christ. **21** Họ lại hỏi: Vậy thì ông là ai? Phải là Ê-li chăng? Người trả lời: Không phải. Ông phải là đấng tiên-tri chăng? Người trả lời: Không phải. **22** Họ bèn nói: Vậy thì ông là ai? Hầu cho chúng tôi trả lời cùng những người đã sai chúng tôi đến. Ông tự xưng mình là ai? **23** Người trả lời: Ta là tiếng của người kêu trong đồng vắng rằng: Hãy ban đường của Chúa cho bằng, như đấng tiên-tri Ê-sai đã nói. **24** Những kẻ chịu sai đến cùng Giảng đều là người Pha-ri-si. **25** Họ lại hỏi rằng: Nếu ông chẳng phải Đấng Christ, chẳng phải Ê-li, chẳng phải đấng tiên-tri, thì cơ sao ông làm phép báp-têm? **26** Giảng trả lời: Về phần ta, ta làm phép báp-têm bằng

(a) Câu này hoặc dịch là: Sự sáng này là sự sáng thật, soi cho mọi người sanh ra ở thế-gian này.

(b) Theo tiếng bốn thì chữ "Con một" có ý là Con sanh ra chỉ có một mà thôi.

nước; nhưng có một Đấng ở giữa các người mà các người không nhận biết. ²⁷ Ấy là Đấng đến sau ta, ta chẳng đáng mở dây giày Ngài. ²⁸ Những việc đó đã xảy ra tại thành Bê-tha-ni, bên kia sông Giô-danh, là nơi Giảng làm phép báp-têm.

²⁹ Qua ngày sau, Giảng thấy Đức Chúa Jê-sus đến cùng mình, thì nói rằng: Kla, Chiên con của Đức Chúa Trời, là Đấng cất tội-lỗi thế-gian đi. ³⁰ Ấy về Đấng đó mà ta đã nói: Có một người đến sau ta, trổi hơn ta, vì người vốn trước ta. ³¹ Về phần ta, ta vốn chẳng biết Ngài; nhưng ta đã đến làm phép báp-têm bằng nước, để Ngài được tỏ ra cho dân Y-sơ-ra-ên. ³² Giảng lại còn làm chứng này nữa: Ta đã thấy Thánh-Linh từ trời giáng xuống như chim bồ-câu, đậu trên mình Ngài. ³³ Về phần ta, ta vốn không biết Ngài; nhưng Đấng sai ta làm phép báp-têm bằng nước có phán cùng ta rằng: Đấng mà người sẽ thấy Thánh-Linh ngự xuống đậu lên trên, ấy là Đấng làm phép báp-têm bằng Đức Thánh-Linh. ³⁴ Ta đã thấy, nên ta làm chứng rằng: Ấy chính Ngài là Con Đức Chúa Trời.

Các môn-đồ đầu nhất

³⁵ Ngày mai, Giảng lại ở đó với hai môn-đồ mình; ³⁶ nhìn Đức Chúa Jê-sus đi ngang qua, bèn nói rằng: Kla, Chiên con của Đức Chúa Trời! ³⁷ Hai môn-đồ nghe lời đó, bèn đi theo Đức Chúa Jê-sus. ³⁸ Đức Chúa Jê-sus vừa xây lại, thấy hai người đi theo mình, thì phán rằng: Các người tìm chi? Thưa rằng: Ra-bi (nghĩa là Thầy), Thầy ở đâu? ³⁹ Ngài phán rằng: Hãy đến xem. Vậy, hai người đi, thấy nơi Ngài ở, và ở lại cùng Ngài trong ngày đó; lúc bấy giờ độ chừng giờ thứ mười. ^(c)

⁴⁰ Trong hai người đã nghe điều Giảng nói và đi theo Đức Chúa Jê-sus đó, một là Anh-rê, em của Si-môn Phi-e-rô. ⁴¹ Trước hết người gặp anh mình là Si-môn, thì nói rằng: Chúng ta đã gặp Đấng Mê-si (nghĩa là Đấng Christ). ^(d) ⁴² Người bèn dẫn Si-môn đến cùng Đức Chúa Jê-sus. Ngài vừa nói thấy Si-môn, liền phán rằng: Người là Si-môn, con của Giô-na; người sẽ được gọi là Sê-pha (nghĩa là Phi-e-rô).

⁴³ Qua ngày sau, Đức Chúa Jê-sus muốn qua xứ Ga-li-lê, tìm Phi-líp, mà phán rằng:

Hãy theo ta. ⁴⁴ Vả, Phi-líp là người Bết-sai-đa, đồng-thành với Anh-rê và Phi-e-rô. ⁴⁵ Phi-líp gặp Na-tha-na-ên, nói với người rằng: Chúng ta đã gặp Đấng mà Môi-se có chép trong luật-pháp, và các Đấng tiên-tri cũng có nói đến; ấy là Đức Chúa Jê-sus ở Na-xa-rét, con của Giô-sép. ⁴⁶ Na-tha-na-ên nói rằng: Há có vật gì tốt ra từ Na-xa-rét được sao? Phi-líp nói: Hãy đến xem. ⁴⁷ Đức Chúa Jê-sus thấy Na-tha-na-ên đến cùng mình, bèn phán về người rằng: Này, một người Y-sơ-ra-ên thật, trong người không có điều dối-trá chi hết. ⁴⁸ Na-tha-na-ên thưa rằng: Bồi đâu thầy biết tôi? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Trước khi Phi-líp gọi người, ta đã thấy người lúc ở dưới cây vả. ⁴⁹ Na-tha-na-ên lại nói: Lạy thầy, thầy là Con Đức Chúa Trời, thầy là Vua dân Y-sơ-ra-ên! ⁵⁰ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Vì ta đã phân cùng người rằng ta thấy người dưới cây vả, thì người tin; người sẽ thấy việc lớn hơn điều đó! ⁵¹ Ngài lại phán: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, các người sẽ thấy trời mở ra, và thiên-sứ của Đức Chúa Trời lên xuống trên Con người.

Chức-vụ Đức Chúa Jê-sus trong xứ Ga-li-lê và xứ Giu-đê

(Từ 2:1 đến 12:50)

Đám cưới tại Ca-na

2 ¹ Cách ba ngày sau, có đám cưới tại thành Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, và mẹ Đức Chúa Jê-sus có tại đó. ² Đức Chúa Jê-sus cũng được mời đến dự đám với môn-đồ Ngài. ³ Vừa khi thiếu rượu, mẹ Đức Chúa Jê-sus nói với Ngài rằng: Người ta không có rượu nữa. ⁴ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hỡi đàn-bà kia, ta với người có sự gì chẳng? Giờ ta chưa đến. ⁵ Mẹ Ngài nói với những kẻ hầu bàn rằng: Người biểu chi, hãy vâng theo cả. ⁶ Vả, tại đó có sáu cái ché đá, định dùng về sự rửa sạch cho người Giu-đa, mỗi cái chứa hai ba lường nước. ^(e) ⁷ Đức Chúa Jê-sus biểu họ rằng: Hãy đổ nước đầy những ché này; thì họ đổ đầy tới miệng. ⁸ Ngài bèn phán rằng: Bây giờ hãy múc đi, đem cho kẻ coi tiệc. Họ bèn đem cho. ⁹ Lúc kẻ coi tiệc ném nước đã biến thành rượu (vả, người không

(c) Vào bốn giờ chiều. (d) Christ nghĩa là Đấng chịu xức dầu. (e) Mỗi lường ước được 38 lít.

biết rượu này đến bởi đâu, còn những kẻ hầu bàn có múc nước thì biết rõ), bèn gọi chàng rể, ¹⁰ mà nói rằng: Mọi người đều đã rượu ngon trước, sau khi người ta uống nhiều rồi, thì kể đến rượu vừa-vừa. Còn người, người lại giữ rượu ngon đến bây giờ.

¹¹ Ấy là tại Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, mà Đức Chúa Jê-sus làm phép lạ thứ nhất, và tỏ-bày sự vinh-hiến của mình như vậy; môn-đồ bèn tin Ngài. ¹² Sau việc đó, Ngài với mẹ, anh em, và môn-đồ Ngài đều xuống thành Ca-bê-na-um; và chỉ ở tại đó ít ngày thôi.

Đức Chúa Jê-sus tại Giê-ru-sa-lem. Những kẻ bán bị đuổi khỏi đền-thờ.

¹³ Lễ Vượt-qua của dân Giu-đa hầu đến; Đức Chúa Jê-sus lên thành Giê-ru-sa-lem. ¹⁴ Trong đền-thờ, Ngài thấy có người buôn-bán bò, chiên, bồ-câu, và có người đổi bạc đon hàng ở đó. ¹⁵ Ngài bèn một cái roi bằng dây, bèn đuổi hết thầy khỏi đền-thờ, chiên và bò nữa; vãi tiền người đổi bạc và đổ bàn của họ. ¹⁶ Ngài phán cùng kẻ bán bồ-câu rằng: Hãy cất-bỏ đồ đó khỏi đây, đừng làm cho nhà Cha ta thành ra nhà buôn-bán. ¹⁷ Môn-đồ Ngài bèn nhớ lại lời đã chép rằng: Sự sốt-sắng về nhà Chúa tiêu-nuốt tôi.

¹⁸ Các người Giu-đa cất tiếng thưa cùng Ngài rằng: Thầy làm như vậy thì cho chúng tôi xem thấy phép lạ chi? ¹⁹ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hãy phá đền-thờ này đi, trong ba ngày ta sẽ dựng lại! ²⁰ Người Giu-đa lại nói: Người ta xây đền-thờ này mất bốn mươi sáu năm, mà thầy thì sẽ dựng lại trong ba ngày! ²¹ Nhưng Ngài nói về đền-thờ của thân-thể mình. ²² Vậy, sau khi Ngài được từ kẻ chết sống lại rồi, môn-đồ gẫm Ngài có nói lời đó, thì tin Kinh-thánh và lời Đức Chúa Jê-sus đã phán.

²³ Đương lúc Ngài ở thành Giê-ru-sa-lem để giữ lễ Vượt-qua, có nhiều người thấy phép lạ Ngài làm, thì tin danh Ngài. ²⁴ Nhưng Đức Chúa Jê-sus chẳng phó-thác mình cho họ, vì Ngài nhận biết mọi người, ²⁵ và không cần ai làm chứng về người nào, bởi Ngài tự hiểu thấu mọi điều trong lòng người ta.

Đức Chúa Jê-sus nói chuyện với Ni-cô-đem

3 ¹ Trong vòng người Pha-ri-si, có người tên là Ni-cô-đem, là một người trong những kẻ cai-trị dân Giu-đa. ² Ban đêm, người này đến cùng Đức Chúa Jê-sus mà nói rằng: Thầy, chúng tôi biết thầy là giáo-sư từ Đức Chúa Trời đến; vì những phép lạ thầy đã làm đó, nếu Đức Chúa Trời chẳng ở cùng, thì không ai làm được. ³ Đức Chúa Jê-sus cất tiếng đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời. ⁴ Ni-cô-đem thưa rằng: Người đã già thì sanh lại làm sao được? Có thể nào trở vào lòng mẹ và sanh lần thứ hai sao? ⁵ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, nếu một người chẳng nhờ nước và Thánh-Linh mà sanh, thì không được vào nước Đức Chúa Trời. ⁶ Hễ chi sanh bởi xác-thịt là xác-thịt; hễ chi sanh bởi Thánh-Linh là thần. ⁷ Chớ lấy làm lạ về điều ta đã nói với người: Các người phải sanh lại. ⁸ Gió muốn thổi đâu thì thổi, người nghe tiếng động; nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và cũng không biết đi đâu. Hễ người nào sanh bởi Thánh-Linh thì cũng như vậy.

⁹ Ni-cô-đem lại nói: Điều đó làm thế nào được? ¹⁰ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Người là giáo-sư của dân Y-sơ-ra-ên, mà không hiểu biết những điều đó sao! ¹¹ Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, chúng ta nói điều mình biết, làm chứng điều mình đã thấy; còn các người chẳng hề nhận lấy lời chứng của chúng ta. ¹² Ví bằng ta nói với các người những việc thuộc về đất, các người còn chẳng tin thay; huống chi ta nói những việc thuộc về trời, thì các người tin sao được? ¹³ Chưa hề có ai lên trời, trừ ra Đấng từ trời xuống, ấy là Con người vốn ở trên trời. ¹⁴ Xưa Môi-se treo con rắn lên nơi đồng vắng thế nào, thì Con người cũng phải bị treo lên dương ấy, ¹⁵ hầu cho hễ ai tin đến Ngài đều được sự sống đời đời. ¹⁶ Vì Đức Chúa Trời yêu-thương thế-gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư-mất mà được sự sống đời đời.

17 Và, Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài xuống thế-gian, chẳng phải để đoán-xét thế-gian đâu, nhưng hầu cho thế-gian nhờ Con ấy mà được cứu. 18 Ai tin Ngài thì chẳng bị đoán-xét đâu; ai không tin thì đã bị đoán-xét rồi, vì không tin đến danh Con một Đức Chúa Trời. 19 Và, sự đoán-xét đó là như vậy: Sự sáng đã đến thế-gian, mà người ta ưa sự tối-tăm hơn sự sáng, vì việc làm của họ là xấu-xa. 20 Bởi vì phàm ai làm ác thì ghét sự sáng và không đến cùng sự sáng, e rằng công-việc của mình phải trách-móc chẳng. 21 Nhưng kẻ nào làm theo lẽ thật thì đến cùng sự sáng, hầu cho các việc của mình được bày-tỏ ra, vì đã làm trong Đức Chúa Trời.

Giăng Báp-tít làm chứng nữa

22 Kế đó, Đức Chúa Jêsus đi với môn-đồ đến đất Giu-đê; Ngài ở với môn-đồ tại đó, và làm phép báp-têm. 23 Giăng cũng làm phép báp-têm tại Ê-nôn, gần Sa-lim, vì ở đó có nhiều nước, và người ta đến dâng chịu phép báp-têm. 24 Bấy giờ Giăng chưa bị bỏ vào ngục.

25 Và, môn-đồ của Giăng có cãi-lấy với một người Giu-đa về lẽ tinh-sạch. 26 Họ đến cùng Giăng và nói rằng: Thưa thầy, kia, người ở cùng thầy bên kia sông Giô-đanh, mà thầy đã làm chứng cho, bây giờ đương làm phép báp-têm, và ai nấy đều đến cùng người. 27 Giăng trả lời rằng: Ví chẳng từ trên trời ban cho, thì không một người nào có thể lãnh chi được. 28 Chính các người làm chứng cho ta rằng ta đã nói: Ấy không phải ta là Đấng Christ, nhưng ta đã được sai đến trước Ngài. 29 Ai mới cưới vợ, nấy là chàng rể, nhưng bạn của chàng rể đứng gần và nghe người, khi nghe tiếng của chàng rể thì rất đổi vui-mừng; ấy là sự vui-mừng trọn-vẹn của ta đó. 30 Ngài phải dấy lên, ta phải hạ xuống.

31 Đấng từ trên cao đến là trên hết mọi loài. Kẻ từ đất đến là thuộc về đất, và nói ra cũng như là thuộc về đất; còn Đấng từ trời đến thì trên hết mọi loài. 32 Ngài làm chứng về điều Ngài đã thấy và nghe; song không có ai nhận lấy lời chứng của Ngài. 33 Ai đã nhận lấy lời chứng của Ngài thì làm chứng chắc rằng Đức Chúa Trời là thật. 34 Vì Đấng mà Đức Chúa

Trời đã sai đến thì rao-truyền lời của Đức Chúa Trời, bởi Đức Chúa Trời ban Thánh-Linh cho Ngài không chừng-mực. 35 Cha yêu Con, và đã giao hết mọi vật trong tay Con. 36 Ai tin Con, thì được sự sống đời đời; ai không chịu tin Con, thì chẳng thấy sự sống đâu, nhưng con thanh-nộ của Đức Chúa Trời vẫn ở trên người đó.

Người đàn-bà Sa-ma-ri

4¹ Khi Chúa đã hay rằng người Pha-ri-si có nghe đồn Ngài gọi và làm phép báp-têm được nhiều môn-đồ hơn Giăng, (kỳ thiết không phải chính Đức Chúa Jêsus làm phép báp-têm, nhưng là môn-đồ Ngài), 3 thì Ngài lìa xứ Giu-đê trở về xứ Ga-li-lê. 4 Và, Ngài phải đi ngang qua xứ Sa-ma-ri. 5 Vậy Ngài đến một thành thuộc về xứ Sa-ma-ri, gọi là Si-kha, gần đồng-ruộng mà Gia-cốp cho Giô-sép là con mình. 6 Tại đó có cái giếng Gia-cốp. Nhân đi ngang mỗi-một, Đức Chúa Jêsus ngồi gần bên giếng; bấy giờ độ chừng giờ thứ sáu.⁽¹⁾

7 Một người đàn-bà Sa-ma-ri đến múc nước. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy cho ta uống. 8 Vì môn-đồ Ngài đã đi ra phố vắng mua đồ-ăn. 9 Người đàn-bà Sa-ma-ri thưa rằng: Ủa kia! Ông là người Giu-đá, mà lại xin uống nước cùng tôi, là một người đàn-bà Sa-ma-ri sao? (Số là, dân Giu-đá chẳng hề giao-thiệp với dân Sa-ma-ri.) 10 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Vì bằng người biết sự ban-cho của Đức Chúa Trời, và biết người nói: "Hãy cho ta uống" là ai, thì chắc người sẽ xin người cho uống, và người sẽ cho người nước uống. 11 Người đàn-bà thưa: Hỡi Chúa, Chúa không có gì mà múc, và giếng thì sâu, vậy bởi đâu có nước uống ấy? 12 Tổ-phụ chúng tôi là Gia-cốp để giếng này lại cho chúng tôi, chính người uống giếng này, cả đến con cháu cùng các bầy vật người nữa, vậy Chúa há lớn hơn Gia-cốp sao? 13 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Phàm ai uống nước này vẫn còn khát mãi; 14 nhưng uống nước ta sẽ cho, thì chẳng hề khát nữa. Nước ta cho sẽ thành một mạch nước trong người đó, vẳng ra cho đến sự sống đời đời. 15 Người đàn-bà thưa: Lay Chúa, xin cho tôi nước ấy, để

(1) Nghĩa là mười hai giờ trưa.

cho tôi không khát và không đến đây mức nước nữa.

¹⁶ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy đi, gọi chồng ngươi, rồi trở lại đây. ¹⁷ Người đàn-bà thưa rằng: Tôi không có chồng. Đức Chúa Jê-sus lại phán: Ngươi nói rằng: Tôi không có chồng, là phải lắm; ¹⁸ vì ngươi đã có năm đời chồng, còn người mà ngươi hiện có, chẳng phải là chồng ngươi; điều đó ngươi đã nói thật vậy. ¹⁹ Người đàn-bà thưa rằng: Lạy Chúa, tôi nhìn thấy Chúa là một đấng tiên-tri. ²⁰ Tổ-phụ chúng tôi đã thờ-lạy trên hòn núi này; còn dân Giu-đa lại nói rằng nơi đáng thờ-lạy là tại thành Giê-ru-sa-lem. ²¹ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hỡi người đàn-bà, hãy tin ta, giờ đến, khi các ngươi thờ-lạy Cha, chẳng tại trên hòn núi này, cũng chẳng tại thành Giê-ru-sa-lem. ²² Các ngươi thờ-lạy sự các ngươi không biết, chúng ta thờ-lạy sự chúng ta biết, vì sự cứu-rỗi bởi người Giu-đa mà đến. ²³ Nhưng giờ hầu đến, và đã đến rồi, khi những kẻ thờ-phượng thật lấy tâm-thần và lẽ thật mà thờ-phượng Cha: Ấy đó là những kẻ thờ-phượng mà Cha ưa-thích vậy. ²⁴ Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ-lạy Ngài thì phải lấy tâm-thần và lẽ thật mà thờ-lạy. ²⁵ Người đàn-bà thưa: Tôi biết rằng Đấng Mê-si (nghĩa là Đấng Christ) phải đến; khi Ngài đã đến, sẽ rao truyền mọi việc cho chúng ta. ²⁶ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ta, người đang nói với ngươi đây, chính là Đấng đó.

²⁷ Khi đó, môn-đồ tôi, đều sùng-sờ về Ngài nói với một người đàn-bà; nhưng chẳng ai hỏi rằng: Thầy hỏi người ấy điều chi? Hay là: Sao thầy nói với người? ²⁸ Người đàn-bà bèn bỏ cái vò của mình lại và vào thành, nói với người tại đó rằng: ²⁹ Hãy đến xem một người đã bảo tôi mọi điều tôi đã làm; ấy chẳng phải là Đấng Christ sao? ³⁰ Chúng bèn từ trong thành ra và đến cùng Đức Chúa Jê-sus.

³¹ Song le, môn-đồ nài-ni một bên Ngài mà rằng: Thưa thầy, xin hãy ăn. ³² Ngài đáp rằng: Ta có một thứ lương-thực để nuôi mình mà các ngươi không biết. ³³ Vậy môn-đồ nói với nhau rằng: Có ai đã đem chi cho thầy ăn chẳng? ³⁴ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Đồ-ăn của ta tức là làm theo ý-muốn của Đấng sai ta đến, và

làm trọn công-việc Ngài. ³⁵ Các người há chẳng nói rằng còn bốn tháng nữa thì tôi mùa gặt sao? Song ta nói với các ngươi: Hãy nhường mắt lên và xem đồng-ruộng, đã vàng^(g) sẵn cho mùa gặt. ³⁶ Con gặt đã lãnh tiền công mình và thâu-chứa hoa-lợi cho sự sống đời đời, hầu cho người gieo giống và con gặt được cùng nhau vui-vẻ. ³⁷ Vì đây người ta có thể nói rằng: Người này thì gieo, người kia thì gặt, là rất phải. ³⁸ Ta đã sai các ngươi gặt nơi mình không làm; kẻ khác đã làm, còn các ngươi thì đã vào tiếp lấy công-lao của họ.

³⁹ Có nhiều người Sa-ma-ri ở thành đó tin Ngài, vì có lời đàn-bà đã làm chứng về Ngài mà rằng: Ngài đã bảo tôi mọi điều tôi đã làm. ⁴⁰ Vậy, các người Sa-ma-ri đã đến cùng Ngài, xin Ngài vào trọ nơi mình; Ngài bèn ở lại đó hai ngày. ⁴¹ Khi đã nghe lời Ngài rồi, người tin Ngài càng đông hơn nữa. ⁴² Họ nói với người đàn-bà rằng: Ấy không còn phải vì điều người đã nói với chúng ta mà chúng ta tin đâu; vì chính chúng ta đã nghe Ngài, và biết rằng chính Ngài thật là Cứu-Chúa của thế-gian.

Đức Chúa Jê-sus trở về xứ Ga-li-lê. Sự chữa lành con trai quan thị-vệ.

⁴³ Khỏi hai ngày ấy, Đức Chúa Jê-sus từ đó đi qua xứ Ga-li-lê ⁴⁴ (vì chính Ngài đã phán rằng một người tiên-tri chẳng bao giờ được tôn-kính trong quê-hương mình). ⁴⁵ Khi đã đến xứ Ga-li-lê, Ngài được dân xứ ấy tiếp-rước tử-tế, bởi dân đó đã thấy mọi điều Ngài làm tại thành Giê-ru-sa-lem trong ngày lễ; vì họ cũng có đi dự lễ.

⁴⁶ Vậy, Ngài lại đến thành Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, là nơi Ngài đã hóa nước thành rượu. Nguyên ở tại thành Ca-bê-na-um, có một quan thị-vệ kia, con trai người mắc bệnh. ⁴⁷ Quan đó nghe Đức Chúa Jê-sus đã từ xứ Giu-đê đến xứ Ga-li-lê, bèn tìm đến và xin Ngài xuống đặng chữa cho con mình gần chết. ⁴⁸ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Nếu các ngươi không thấy phép lạ và điềm lạ, thì các ngươi chẳng tin! ⁴⁹ Quan thị-vệ trả lời rằng: Lạy Chúa, xin Chúa xuống trước khi con tôi chưa chết! ⁵⁰ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy đi, con của người sống. Người đó tin lời Đức Chúa Jê-sus đã phán cho mình, bèn đi. ⁵¹ Người

(g) Nguyên-bổn nói: Đã trắng.

đang đi dọc đường, các thầy-tớ người đến đón mà rằng: Con trai chủ sống. ⁵²Người bèn hỏi họ con trai mình đã thấy khá nhằm giờ nào. Họ trả lời rằng: Bữa qua, hồi giờ thứ bảy, ^(h) cơn rét lui khỏi. ⁵³Người cha nhận biết rằng ấy là chính giờ đó Đức Chúa Jê-sus đã phán cùng mình rằng: Con của người sống; thì người với cả nhà đều tin. ⁵⁴Ấy là phép lạ thứ hai mà Đức Chúa Jê-sus đã làm, khi Ngài từ xứ Giu-đê trở về xứ Ga-li-lê.

**Đức Chúa Jê-sus tại Giê-ru-sa-lem.
Kể lại ở Bê-tết-đa.**

5 ¹ Kể đó, có một ngày lễ của dân Giu-đa, Đức Chúa Jê-sus lên thành Giê-ru-sa-lem, ² Số là, tại thành Giê-ru-sa-lem, gần cửa Chiên, có một cái ao, tiếng Hê-bơ-ơ gọi là Bê-tết-đa, xung-quanh ao có năm cái vòm-cửa. ³ Những kẻ đau-óm, mù-quáng, tàn-tật, bại-xuội nằm tại đó rất đông, [chờ khi nước động; ⁴ vì một thiên-sứ thỉnh-thoảng giáng xuống trong ao, làm cho nước động; lúc nước đã động rồi, ai xuống ao trước hết, bất kỳ mắc bệnh gì, cũng được lành]. ⁽ⁱ⁾ ⁵ Nơi đó, có một người bị bệnh đã được ba mươi tám năm. ⁶ Đức Chúa Jê-sus thấy người nằm, biết rằng đau đã lâu ngày, thì phán: Người có muốn lành chăng? ⁷ Người bệnh thưa rằng: Lạy Chúa, tôi chẳng có ai để quăng tôi xuống ao trong khi nước động; lúc tôi đi đến, thì kẻ khác đã xuống ao trước tôi rồi. ⁸ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy đứng dậy, vác giường người và đi. ⁹ Tức thì người ấy được lành, vác giường mình và đi. Và, bấy giờ là ngày Sa-bát.

**Dân Giu-đa tố-cáo; Đức
Chúa Jê-sus giảng-thuyết**

¹⁰ Các người Giu-đa bèn nói với kẻ được chữa lành rằng: Nay là ngày Sa-bát, người không phép mang giường mình đi. ¹¹ Người trả lời rằng: Chính người đã chữa tôi được lành biểu tôi rằng: Hãy vác giường người và đi. ¹² Họ hỏi rằng: Người đã biểu người: Hãy vác giường và đi, là ai? ¹³ Nhưng người đã được chữa lành không biết là ai: Vì Đức Chúa Jê-sus đã lẩn trong đám đông tại chỗ đó. ¹⁴ Sau lại, Đức Chúa Jê-sus gặp người đó trong đền-

thờ, bèn phán rằng: Kia, người đã lành rồi, đừng phạm tội nữa, e có sự gì càng xấu-xa xảy đến cho người chăng. ¹⁵ Người đó đi nói với các người Giu-đa rằng ấy là Đức Chúa Jê-sus đã chữa lành cho mình. ¹⁶ Nhân đó dân Giu-đa bắt-bớ Đức Chúa Jê-sus, vì có Ngài làm những sự ấy trong ngày Sa-bát. ¹⁷ Nhưng Ngài phán cùng họ rằng: Cha ta làm việc cho đến bây giờ, ta đây cũng làm việc như vậy. ¹⁸ Bởi cớ đó, dân Giu-đa càng kiếm cách nữa để giết Ngài, chẳng những vì Ngài phạm ngày Sa-bát thôi, mà lại vì Ngài gọi Đức Chúa Trời là Thân-Phụ mình, làm ra mình bằng Đức Chúa Trời.

¹⁹ Vậy, Đức Chúa Jê-sus cất tiếng phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người; Con chẳng tự mình làm việc gì được; chỉ làm điều chi mà Con thấy Cha làm; vì mọi điều Cha làm, Con cũng làm y như vậy. ²⁰ Cha yêu Con và tỏ cho mọi điều Cha làm: Cha sẽ tỏ cho Con công-việc lớn-lao hơn những việc này nữa, để các người lấy làm lạ-lùng. ²¹ Và, Cha khiến những kẻ chết sống lại và ban sự sống cho họ thế nào, thì Con cũng ban sự sống cho kẻ Con muốn thế ấy. ²² Cha cũng chẳng xét-đoán ai hết, nhưng đã giao trọn quyền phán-xét cho Con, ²³ đặng ai nấy đều tôn-kính Con, cũng như tôn-kính Cha vậy. Ai không tôn-kính Con, ấy là không tôn-kính Cha, là Đấng đã sai Con đến.

²⁴ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, ai nghe lời ta mà tin Đấng đã sai ta, thì được sự sống đời đời, và không đến sự phán-xét, song vượt khỏi sự chết mà đến sự sống. ²⁵ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, giờ đến, và đã đến rồi, khi những kẻ chết sẽ nghe tiếng của Con Đức Chúa Trời, và những kẻ nghe sẽ được sống. ²⁶ Vì như Cha có sự sống trong mình, thì Cha cũng đã ban cho Con có sự sống trong mình vậy. ²⁷ Cha đã ban quyền thi-hành sự phán-xét cho Con, vì là Con người. ²⁸ Chớ lấy điều đó làm lạ; vì giờ đến, khi mọi người ở trong mồ-mả nghe tiếng Ngài và ra khỏi; ²⁹ ai đã làm lành thì sống lại để được sống, ai đã làm dữ thì sống lại để bị xét-đoán. ³⁰ Ta không thể tự mình làm nổi việc gì; ta xét-đoán theo điều ta nghe, và sự xét-đoán ta là

(h) Nghĩa là một giờ chiều. (i) Các bản chính không có mấy câu trong hai môt này.

công-bình, vì ta chẳng tìm ý-muốn của ta, nhưng tìm ý-muốn của Đấng đã sai ta.

³¹ Nếu ta tự mình làm chứng lấy, thì sự làm chứng ấy không đáng tin. ³² Có người khác làm chứng cho ta, và ta biết rằng chứng người đó làm cho ta là đáng tin. ³³ Các người có sai sứ đến cùng Giảng, thì người đã làm chứng cho lẽ thật. ³⁴ Còn ta, lời chứng mà ta nhận lấy chẳng phải bởi người ta; nhưng ta nói vậy, dựa các người được cứu. ³⁵ Giảng là đước đã thấp và sáng, các người bằng lòng vui tạm nơi ánh sáng của người. ³⁶ Nhưng ta có một chứng lớn hơn chứng của Giảng; vì các việc Cha đã giao cho ta làm trọn, tức là các việc ta làm đó, làm chứng cho ta rằng Cha đã sai ta. ³⁷ Chính Cha, là Đấng đã sai ta, cũng làm chứng về ta. Các người chưa hề nghe tiếng Ngài, chưa hề thấy mặt Ngài, ³⁸ và đạo Ngài không ở trong các người, vì các người không tin Đấng mà Ngài đã sai đến. ³⁹ Các người dò-xem Kinh-thánh, vì tưởng bởi đó được sự sống đời đời: Ấy là Kinh-thánh làm chứng về ta vậy. ⁴⁰ Các người không muốn đến cùng ta để được sự sống!

⁴¹ Ta chẳng cầu vinh-hiến bởi người ta mà đến đây; ⁴² nhưng ta biết rằng các người chẳng có sự yêu-mến Đức Chúa Trời ở trong các người. ⁴³ Ta đã nhận danh Cha ta mà đến, các người không nhận lấy ta. Nếu có kẻ khác lấy danh riêng mình mà đến, thì các người sẽ nhận lấy. ⁴⁴ Các người vẫn chịu vinh-hiến lẫn của nhau, không tìm-kiếm vinh-hiến bởi một mình Đức Chúa Trời đến, thì thế nào các người tin được? ⁴⁵ Chớ ngờ rằng ấy là ta sẽ tố-cáo các người trước mặt Cha, người sẽ tố-cáo các người, là Môi-se, là người mà các người đã trông-cậy. ⁴⁶ Vì nếu các người tin Môi-se, cũng sẽ tin ta; bởi ấy là về ta mà người đã chép. ⁴⁷ Nhưng nếu các người chẳng tin những lời người chép, các người há lại tin lời ta sao?

Đức Chúa Jêsus tại Ga-li-lê.

Sự hóa bánh ra nhiều.

6 ¹ Rồi đó, Đức Chúa Jêsus qua bờ bên kia biển Ga-li-lê, là biển Ti-bê-ri-át. ² Một đoàn dân đông theo Ngài, vì từng thấy các phép lạ Ngài làm cho những kẻ bệnh. ³ Nhưng Đức Chúa Jêsus lên trên núi, ngồi đó với môn-đồ. ⁴ Vả, lễ Vượt-qua, là lễ của dân Giu-đa gần tới. ⁵ Đức

Chúa Jêsus ngược mắt lên, thấy một đoàn dân đông đến cùng mình, bèn phán với Phi-líp rằng: Chúng ta sẽ mua bánh ở đâu, để cho dân này có mà ăn? ⁶ Ngài phán điều đó dựa thử Phi-líp, chớ Ngài đã biết điều Ngài sẽ làm rồi. ⁷ Phi-líp thưa rằng: Hai trăm đơ-ni-ê bánh không đủ phát cho mỗi người một ít. ⁸ Một môn-đồ, là Anh-rê, em của Si-môn Phi-e-rô, thưa rằng: ⁹ Đây có một đũa con trai, có năm cái bánh mạch-nha và hai con cá; nhưng đông người dường này, thì ngần ấy có thấm vào đâu?

¹⁰ Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Hãy truyền cho chúng ngồi xuống. Vả, trong nơi đó có nhiều cỏ. Vậy, chúng ngồi xuống, số người ước được năm ngàn. ¹¹ Đức Chúa Jêsus lấy bánh, tạ ơn rồi, bèn phân-phát cho những kẻ đã ngồi; Ngài cũng lấy cá phát cho chúng nữa, ai muốn bao nhiêu mặc ý. ¹² Khi chứng đã ăn được no-nê, Ngài phán với môn-đồ rằng: Hãy lượm những miếng còn thừa, hầu cho không mất chút nào. ¹³ Vậy, môn-đồ lượm những miếng thừa của năm cái bánh mạch-nha, sau khi người ta đã ăn rồi, chứa đầy mười hai giỏ.

¹⁴ Những người đó thấy phép lạ Đức Chúa Jêsus đã làm, thì nói rằng: Người này thật là đáng tiên-tri phải đến thế-gian. ¹⁵ Bấy giờ Đức Chúa Jêsus biết chúng có ý đến ép Ngài để tôn làm vua, bèn lui ở một mình trên núi.

Đức Chúa Jêsus đi bộ trên mặt biển

¹⁶ Đến chiều, môn-đồ xuống nơi bờ biển, ¹⁷ và vào trong một chiếc thuyền, sang thẳng bờ bên kia, hướng về thành Ca-bê-na-um. Trời chợt tối, mà Đức Chúa Jêsus còn chưa đến cùng các môn-đồ. ¹⁸ Gió thổi ào-ào, đến nổi biển động dữ-dội. ¹⁹ Khi các môn-đồ đã chèo ra độ chừng hai mươi lăm hay là ba mươi ếch-ta-đơ, thấy Đức Chúa Jêsus đi trên mặt biển, gần tới chiếc thuyền, thì sợ-hãi. ²⁰ Nhưng Ngài phán rằng: Ấy là ta đây, đừng sợ chi! ²¹ Bấy giờ, môn-đồ muốn rước Ngài vào thuyền; tức thì chiếc thuyền đậu vào bờ, là nơi định đi.

Bánh của sự sống

²² Đoàn dân ở bờ biển bên kia, đã nhận rằng ở đó chỉ có một chiếc thuyền, và Đức

Chúa Jêsus không vào thuyền với môn-đồ Ngài, chỉ một mình môn-đồ đi mà thôi. ²³Qua ngày sau, có mấy chiếc thuyền khác từ thành Ti-bê-ri-át lại gần nơi chúng đã ăn bánh khi Chúa tạ ơn rồi, ²⁴đoàn dân thấy Đức Chúa Jêsus không ở đó, môn-đồ cũng không, bèn vào mấy thuyền kia mà đi qua thành Ca-bê-na-um để tìm Đức Chúa Jêsus. ²⁵Chúng vừa tìm được Ngài tại bờ bên kia biển, bèn thưa rằng: Lạy thầy, thầy đến đây bao giờ? ²⁶Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, các người tìm ta chẳng phải vì đã thấy mấy phép lạ, nhưng vì các người đã ăn bánh và được no. ²⁷Hãy làm việc, chớ vì đồ-ăn hay hư-nát, nhưng vì đồ-ăn còn lại đến sự sống đời đời, là thứ Con người sẽ ban cho các người; vì ấy là Con, mà Cha, tức là chính Đức Chúa Trời, đã ghi ấn-tín của mình. ²⁸Chúng thưa rằng: Chúng tôi phải làm chi cho được làm công-việc Đức Chúa Trời? ²⁹Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các người tin Đấng mà Đức Chúa Trời đã sai đến, ấy đó là công-việc Ngài.

³⁰Chúng bèn nói rằng: Thế thì thầy làm phép lạ gì, để cho chúng tôi thấy và tin? Thầy làm công-việc gì? ³¹Tổ-phụ chúng ta đã ăn ma-na trong đồng vắng, theo như lời chép rằng: Ngài đã ban cho họ ăn bánh từ trên trời xuống. ³²Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, Mói-se chưa hề cho các người bánh từ trên trời đâu; nhưng Cha ta ban cho các người bánh thật, là bánh từ trên trời xuống. ³³Bởi chưng bánh Đức Chúa Trời là bánh từ trên trời giáng xuống, ban sự sống cho thế-gian. ³⁴Chúng thưa rằng: Lạy Chúa, xin ban bánh đó cho chúng tôi luôn luôn! ³⁵Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta là bánh của sự sống; ai đến cùng ta chẳng hề đói, và ai tin ta chẳng hề khát. ³⁶Nhưng ta đã nói: Các người đã thấy ta, mà chẳng tin. ³⁷Phàm những kẻ Cha cho ta sẽ đến cùng ta, kẻ đến cùng ta thì ta không bỏ ra ngoài đâu. ³⁸Vì ta từ trên trời xuống, chẳng phải để làm theo ý ta, nhưng làm theo ý Đấng đã sai ta đến. ³⁹Vả, ý-muốn của Đấng đã sai ta đến, là hề sự gì Ngài đã ban cho ta, thì ta chớ làm mất, nhưng ta phải làm cho sống lại nơi ngày sau-rốt. ⁴⁰Đây là ý-muốn của Cha ta, phàm ai nhìn Con và

tin Con, thì được sự sống đời đời; còn ta, ta sẽ làm cho kẻ ấy sống lại nơi ngày sau-rốt.

⁴¹Nhưng vì Ngài đã phán: Ta là bánh từ trên trời xuống, nên các người Giu-đa làm-bầm về Ngài, ⁴²mà rằng: Ấy chẳng phải là Jêsus, con của Giô-sép, mà chúng ta đều biết cha mẹ người chẳng? Vậy, thế nào người nói được rằng: Ta đã từ trên trời mà xuống? ⁴³Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các người chớ làm-bầm với nhau. ⁴⁴Vì bằng Cha, là Đấng sai ta, không kéo đến, thì chẳng có ai được đến cùng ta, và ta sẽ làm cho người đó sống lại nơi ngày sau-rốt. ⁴⁵Các sách tiên-tri có chép rằng: Ai nấy đều sẽ được Đức Chúa Trời dạy-đỗ. Hễ ai đã nghe Cha và học theo Ngài thì đến cùng ta. ⁴⁶Ấy chẳng phải kẻ nào đã từng thấy Cha, trừ ra Đấng từ Đức Chúa Trời mà đến; Đấng ấy đã thấy Cha. ⁴⁷Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, hề ai tin thì được sự sống đời đời. ⁴⁸Ta là bánh của sự sống. ⁴⁹Tổ-phụ các người đã ăn ma-na trong đồng vắng, rồi cũng chết. ⁵⁰Đây là bánh từ trời xuống, hầu cho ai ăn chẳng hề chết. ⁵¹Ta là bánh hằng sống từ trên trời xuống; nếu ai ăn bánh ấy, thì sẽ sống vô-cùng; và bánh mà ta sẽ ban cho vì sự sống của thế-gian tức là thịt ta.

⁵²Bởi đó, các người Giu-đa cãi-lẽ với nhau, mà rằng: Lẽ nào người này lấy thịt mình cho chúng ta ăn sao? ⁵³Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, nếu các người không ăn thịt của Con người, cùng không uống huyết Ngài, thì chẳng có sự sống trong các người đâu. ⁵⁴Ai ăn thịt và uống huyết ta thì được sự sống đời đời; nơi ngày sau-rốt, ta sẽ khiến người đó sống lại. ⁵⁵Vì thịt ta thật là đồ-ăn, huyết ta thật là đồ-uống. ⁵⁶Người nào ăn thịt ta và uống huyết ta, thì ở trong ta, và ta ở trong người. ⁵⁷Như Cha, là Đấng hằng sống, đã sai ta đến, và ta sống bởi Cha; cũng một thể ấy, người nào ăn ta, sẽ sống bởi ta vậy. ⁵⁸Đây là bánh từ trên trời xuống. Bánh đó chẳng phải như ma-na mà tổ-phụ các người đã ăn... rồi cũng chết; kẻ nào ăn bánh này sẽ sống đời đời.

⁵⁹Đức Chúa Jêsus phán những điều đó lúc dạy-đỗ trong nhà hội tại thành Ca-bê-na-um. ⁶⁰Có nhiều môn-đồ nghe Ngài, thì

nói rằng: Lời này thật khó; ai nghe được? 61 Nhưng Đức Chúa Jê-sus tự mình biết môn-đồ là-m-bầm về việc đó, bèn phán rằng: Điều đó xui các người vấp-phạm sao? 62 Vậy, nếu các người thấy Con người lên nơi Ngài vốn ở khi trước thì thế nào? 63 Ấy là thần-linh làm cho sống, xác-thịt chẳng ích chi. Những lời ta phán cùng các người đều là thần-linh và sự sống. 64 Song trong vòng các người có kẻ không tin. Vì Đức Chúa Jê-sus biết từ ban đầu, ai là kẻ không tin, ai là kẻ sẽ phản Ngài. 65 Ngài lại phán rằng: Chính vì cơ đó, mà ta đã nói cùng các người rằng nếu Cha chẳng ban cho, thì chẳng ai tới cùng ta được.

Phi-e-rơ xưng Chúa ra

66 Từ lúc ấy, có nhiều môn-đồ Ngài trở lui, không đi với Ngài nữa. 67 Đức Chúa Jê-sus phán cùng mười hai sứ-đồ rằng: Còn các người, cũng muốn lui chẳng? 68 Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, chúng tôi đi theo ai? Chúa có những lời của sự sống đời đời; 69 chúng tôi đã tin, và nhận biết rằng Chúa là Đấng Thánh của Đức Chúa Trời. 70 Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Ta há chẳng đã chọn các người là mười hai sứ-đồ sao? Mà một người trong các người là qui! 71 Vả, Ngài nói về Giu-đa con Si-môn Ích-ca-ri-ốt; vì chính hắn là một trong mười hai sứ-đồ, sau sẽ phản Ngài.

Đức Chúa Jê-sus tại Giê-ru-sa-lem trong ngày lễ Lều-tạm

7¹ Kế đó, Đức Chúa Jê-sus đi khắp xứ Ga-li-lê. Ngài không ứng đi trong xứ Giu-đê, bởi dân Giu-đa vẫn tìm phương giết Ngài.

2 Vả, ngày lễ của dân Giu-đa, gọi là lễ Lều-tạm gần đến. 3 Anh em Ngài nói rằng: Hãy đi khỏi đây, và qua xứ Giu-đê, để cho các môn-đồ cũng được xem công-việc thầy làm. 4 Khi nào người ta muốn tỏ mình ra, thì không ai làm kín-giấu việc gì. Vì thầy làm những sự đó, hãy tỏ mình cho thiên-hạ. 5 Bởi chúng chính các anh em Ngài không tin Ngài. 6 Đức Chúa Jê-sus phán cùng anh em rằng: Thì-giờ ta chưa đến; còn về các người, thì-giờ được tiện luôn luôn. 7 Thế-gian chẳng ghét các người được; nhưng ghét ta, vì ta làm chứng này về họ rằng công-việc họ là ác. 8 Các

người hãy lên dự lễ này, còn ta chưa lên dự lễ đó, vì thì-giờ ta chưa trọn. 9 Ngài nói xong, cứ ở lại xứ Ga-li-lê.

10 Lúc anh em Ngài đã lên dự lễ rồi, thì Ngài cũng lên, nhưng đi cách kín-giấu, không tỏ-lộ. 11 Vậy, các người Giu-đa tìm Ngài trong ngày lễ, và nói rằng: Nào người ở đâu? 12 Trong đám đông có tiếng xôn-xao bàn về Ngài. Người thì nói: Ấy là một người lành; kẻ thì nói: Không phải; người phỉnh-dổ dân-chúng! 13 Song chẳng ai dám nói về Ngài tỏ-tường, vì sợ dân Giu-đa.

Đức Chúa Jê-sus dạy-đỗ trong đền-thờ

14 Giữa kỳ lễ, Đức Chúa Jê-sus lên đền-thờ dạy-đỗ. 15 Các người Giu-đa sùng-sở mà nói rằng: Người này chưa từng học, làm sao biết được Kinh-thánh? 16 Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Đạo-lý của ta chẳng phải bởi ta, nhưng bởi Đấng đã sai ta đến. 17 Nếu ai khứng làm theo ý-muốn của Đức Chúa Trời, thì sẽ biết đạo-lý ta có phải là bởi Đức Chúa Trời, hay là ta nói theo ý ta. 18 Kẻ nói theo ý mình, thì tìm vinh-hiến riêng mình; nhưng kẻ tìm vinh-hiến của Đấng đã sai mình đến, mới là chân-thật, và chắc trong mình không có điều gì không công-bình đâu. 19 Môi-se há chẳng ban luật-pháp cho các người sao? Mà trong các người không có một ai tuân theo luật-pháp! Cơ sao các người kiếm thế giết ta? 20 Dân-chúng trả lời rằng: Người bị qui ám, nào ai là người tìm thế giết người? 21 Đức Chúa Jê-sus đáp lại rằng: Ta đã làm một việc, các người thấy đều lấy làm lạ. 22 Môi-se đã truyền phép cất-bì cho các người (phép đó không phải bởi Môi-se, nhưng bởi tổ-tông), và các người làm phép cất-bì cho người đàn-ông trong ngày Sa-bát! 23 Nếu người đàn-ông chịu phép cất-bì ngày Sa-bát, cho khỏi phạm luật-pháp Môi-se, thì sao ta chữa cho cả mình người bệnh được lành trong ngày Sa-bát, mà các người lại nổi giận? 24 Đừng cứ bề ngoài mà xét-đoán, nhưng phải xét-đoán theo lẽ công-bình.

Dư-luận dân Giu-đa về Đức Chúa Jê-sus. Sự định bắt Chúa.

25 Có mấy kẻ trong dân thành Giê-ru-sa-lem nói rằng: Đó có phải là người mà người ta tìm giết chẳng? 26 Kia, người

nói tự-do, mà không ai nói chi người hết. Để thường các quan đã nhận thật người là Đấng Christ? ²⁷ Thế mà, chúng ta biết người này từ đâu lại; song khi Đấng Christ sẽ đến, thì không ai biết Ngài từ đâu đến.

²⁸ Bây giờ, Đức Chúa Jê-sus đang dạy trong đền-thờ, thì kêu lên rằng: Các người quen ta, các người biết ta từ đâu lại! Ta đã đến chẳng phải tự ta, nhưng Đấng đã sai ta đến là thật, mà các người không biết Ngài. ²⁹ Ta thì biết Ngài; vì ta từ Ngài đến, và Ngài là Đấng đã sai ta đến. ³⁰ Vậy, họ kiếm thế bắt Ngài; nhưng không ai tra tay trên Ngài, vì giờ Ngài chưa đến. ³¹ Song trong vòng dân-chúng nhiều kẻ tin Ngài, nói rằng: Khi Đấng Christ đến, sẽ có làm nhiều phép lạ hơn người này đã làm chẳng? ³² Người Pha-ri-si nghe lời đoàn dân nghị-luận về Ngài, thì mấy thầy tế-lễ cả đồng-tình với họ, cất lính đi bắt Ngài.

³³ Đức Chúa Jê-sus bèn phán rằng: Ta còn ở với các người ít lâu nữa; rồi ta đi về cùng Đấng sai ta đến. ³⁴ Các người sẽ kiếm ta mà chẳng thấy, và nơi ta ở, các người không thể đến được. ³⁵ Các người Giu-đa nói với nhau rằng: Thế thì người sẽ đi đâu mà ta không tìm được? Có phải người sẽ đi đến cùng những kẻ lưu-lạc trong dân Gô-réc và dạy dân Gô-réc chẳng? ³⁶ Người đã nói rằng: Các người sẽ tìm ta, mà chẳng thấy, và nơi ta ở, các người không thể đến được, ấy là nghĩa làm sao?

³⁷ Ngày sau-cùng, là ngày trọng-thể trong kỳ lễ, Đức Chúa Jê-sus ở đó, đứng kêu lên rằng: Nếu người nào khát, hãy đến cùng ta mà uống. ³⁸ Kẻ nào tin ta thì sông nước hằng sống sẽ chảy từ trong lòng mình, y như Kinh-thánh đã chép vậy. ³⁹ Ngài phán điều đó chỉ về Đức Thánh-Linh mà người nào tin Ngài sẽ nhận lấy; bởi bây giờ Đức Thánh-Linh chưa ban xuống, vì Đức Chúa Jê-sus chưa được vinh-hiến. ⁴⁰ Trong đoàn dân có nhiều người nghe những lời đó, thì nói: Người này thật là đáng tiên-tri. Người khác thì nói: Ấy là Đấng Christ. ⁴¹ Người khác nữa lại nói: Đấng Christ há từ Ga-li-lê mà đến sao? ⁴² Kinh-thánh há chẳng nói rằng Đấng Christ phải ra từ dòng-dõi vua Đa-vít, làng Bết-lê-hem, là làng vua Đa-vít sao? ⁴³ Vậy, dân-chúng cãi lẽ nhau về Ngài. ⁴⁴ Có mấy kẻ trong đám dân muốn bắt

Ngài, nhưng không ai đặt tay trên mình Ngài.

⁴⁵ Vậy bọn lính trở về cùng các thầy tế-lễ cả và các người Pha-ri-si. Những người này hỏi họ rằng: Sao các người không điệu người đến? ⁴⁶ Bọn lính thưa rằng: Chẳng hề có người nào đã nói như người này! ⁴⁷ Những người Pha-ri-si nói rằng: Các người cũng đã bị phình-dỗ sao? ⁴⁸ Có một người nào trong các quan hay là trong những người Pha-ri-si tin đến người đó chẳng? ⁴⁹ Song lũ dân này không biết luật chi cả, thật là dân đáng rủa! ⁵⁰ Ni-cô-đem (là người trước có đến cùng Đức Chúa Jê-sus và là một người trong đám họ) nói rằng: ⁵¹ Luật chúng ta há bắt tội một người nào chưa tra-hỏi đến, và chưa biết điều người ấy đã làm, hay sao? ⁵² Họ trả lời rằng: Người cũng là người Ga-li-lê sao? Người hãy tra-xét, sẽ thấy rằng chẳng có tiên-tri nào từ xứ Ga-li-lê mà ra hết.

⁵³ [Ai này đều trở về nhà mình.

Người đàn-bà tà-dâm

8 ¹ Đức Chúa Jê-sus lên trên núi Ô-li-ve. ² Nhưng đến tảng-sáng, Ngài trở lại đền-thờ; cả dân-sự đều đến cùng Ngài, Ngài bèn ngồi dạy-dỗ họ.

³ Bây giờ, các thầy thông-giáo và các người Pha-ri-si dẫn lại cho Ngài một người đàn-bà đã bị bắt đang khi phạm tội tà-dâm; họ để người giữa đám đông, ⁴ mà nói cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Thưa thầy, người đàn-bà này bị bắt quả-tang về tội tà-dâm. ⁵ Và, trong luật-pháp Môi-se có truyền cho chúng ta rằng nên ném đá những hạng người như vậy; — còn thầy, thì nghĩ sao? ⁶ Họ nói vậy để thử Ngài, hầu cho có thể kiện Ngài. Nhưng Đức Chúa Jê-sus cúi xuống, lấy ngón tay viết trên đất. ⁷ Vì họ cứ hỏi nữa, thì Ngài ngước lên và phán rằng: Ai trong các người là người vô-tội, hãy trước như ném đá vào người. ⁸ Rồi Ngài lại cúi xuống cứ viết trên mặt đất. ⁹ Khi chúng nghe lời đó, thì kể nhau mà đi ra, những người có tuổi đi trước; Đức Chúa Jê-sus ở lại một mình với người đàn-bà, người vẫn đứng chờ chính giữa đó. ¹⁰ Đức Chúa Jê-sus bấy giờ lại ngước lên, không thấy ai hết, chỉ có người đàn-bà, bèn phán rằng: Hỡi mẹ kia, những kẻ cáo người ở đâu? Không ai định tội người sao? ¹¹ Người thưa rằng: Lạy Chúa, không ai hết. Đức Chúa Jê-sus phán

rằng: Ta cũng không định tội người; hãy đi, đừng phạm tội nữa.]⁽¹⁾

Đức Chúa Jêsus lại làm chứng về mình trước mặt dân Giu-đa

12 Đức Chúa Jêsus lại cất tiếng phán cùng chúng rằng: Ta là sự sáng của thế-gian; người nào theo ta, chẳng đi trong nơi tối-tăm, nhưng có ánh sáng của sự sống.

13 Người Pha-ri-si bèn nói rằng: Thầy tự làm chứng về mình, thì lời chứng thầy không đáng tin. 14 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Dầu ta tự làm chứng về mình, nhưng lời chứng ta là đáng tin, vì ta biết mình đã từ đâu mà đến và đi đâu; song các người không biết ta từ đâu mà đến, cũng chẳng hay ta đi đâu. 15 Các người xét-đoán theo xác-thịt; ta thì không xét-đoán người nào hết. 16 Nếu ta xét-đoán ai, sự xét-đoán của ta đúng với lẽ thật; vì ta không ở một mình, nhưng Cha là Đấng đã sai ta đến vẫn ở cùng ta. 17 Và, có chép trong luật-pháp của các người rằng lời chứng hai người là đáng tin. 18 Ta tự làm chứng cho ta, và Cha là Đấng đã sai ta đến cũng làm chứng cho ta. 19 Chúng thưa cùng Ngài rằng: Cha của thầy ở đâu? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các người chẳng biết ta, và cũng chẳng biết Cha ta. Nếu các người biết ta, thì cũng biết Cha ta nữa.

20 Đức Chúa Jêsus phán mọi lời đó tại nơi Kho, đương khi dạy-đổ trong đền-thờ; và không ai tra tay trên Ngài, vì giờ Ngài chưa đến.

21 Ngài lại phán cùng chúng rằng: Ta đi, các người sẽ tìm ta; và các người sẽ chết trong tội-lỗi mình. Các người không thể đến được nơi ta đi. 22 Người Giu-đa bèn nói rằng: Người đã nói: Các người không thể đến được nơi ta đi, vậy người sẽ tự-tử sao? 23 Ngài phán rằng: Các người bởi dưới mà có; còn ta bởi trên mà có. Các người thuộc về thế-gian này; còn ta không thuộc về thế-gian này. 24 Nên ta đã bảo rằng các người sẽ chết trong tội-lỗi mình; vì nếu các người chẳng tin ta là Đấng đó, thì chắc sẽ chết trong tội-lỗi các người. 25 Chúng bèn hỏi Ngài rằng: Vậy thầy là ai? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Như lời ta đã nói với các người từ ban đầu. 26 Ta có phiêu sự nói và đoán-xét về các

người; nhưng Đấng đã sai ta đến là thật, và điều chi ta nghe bởi Ngài, ta truyền lại cho thế-gian. 27 Chúng không hiểu rằng Ngài phán về Cha. 28 Vậy Đức Chúa Jêsus phán rằng: Khi các người treo Con người lên, bấy giờ sẽ biết ta là ai, và biết ta không tự mình làm điều gì, nhưng nói điều Cha ta đã dạy ta. 29 Đấng đã sai ta đến vẫn ở cùng ta, chẳng để ta ở một mình, vì ta hằng làm sự đẹp lòng Ngài.

30 Bởi Đức Chúa Jêsus nói như vậy, nên có nhiều kẻ tin Ngài. 31 Bấy giờ Ngài phán cùng những người Giu-đa đã tin Ngài, rằng: Nếu các người hằng ở trong đạo ta, thì thật là môn-đồ ta; 32 các người sẽ biết lẽ thật, và lẽ thật sẽ buông-tha các người. 33 Người Giu-đa thưa rằng: Chúng tôi là dòng-dõi Áp-ra-ham, chưa hề làm tội-mọi ai, vậy sao thầy nói rằng: Các người sẽ trở nên tự-do? 34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, ai phạm tội-lỗi là tội-mọi của tội-lỗi. 35 Và, tôi mọi không ở luôn trong nhà, mà con thì ở đó luôn. 36 Vậy nếu Con buông-tha các người, các người sẽ thật được tự-do. 37 Ta biết rằng các người là dòng-dõi Áp-ra-ham, nhưng các người tìm thế để giết ta, vì đạo ta không được chỗ nào ở trong lòng các người. 38 Ta nói điều ta đã thấy nơi Cha ta; còn các người cứ làm điều đã học nơi Cha mình.

39 Chúng trả lời rằng: Cha chúng tôi tức là Áp-ra-ham, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu các người là con Áp-ra-ham, thì chắc sẽ làm công-việc của Áp-ra-ham. 40 Nhưng hiện nay, các người tìm mưu giết ta, là người lấy lẽ thật đã nghe nơi Đức Chúa Trời mà nói với các người; Áp-ra-ham chưa hề làm điều đó! 41 Các người làm công-việc của cha mình. Chúng nói rằng: Chúng tôi chẳng phải là con ngoại-tình; chúng tôi chỉ có một Cha, là Đức Chúa Trời. 42 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ví bằng Đức Chúa Trời là Cha các người thì các người sẽ yêu ta, vì ta bởi Đức Chúa Trời mà ra và từ Ngài mà đến; bởi chưng ta chẳng phải đã đến tự mình đâu, nhưng ấy chính Ngài đã sai ta đến. 43 Tại sao các người không hiểu lời ta? Ấy là bởi các người chẳng có thể nghe được đạo của ta. 44 Các người bởi cha mình, là ma-qui, mà sanh ra; và các người muốn làm nên sự ưa-

(1) Các bản cũ như không có những câu trong hai môt này.

muốn của cha mình. Vừa lúc ban đầu nó đã là kẻ giết người, chẳng bền giữ được lẽ thật, vì không có lẽ thật trong nó đâu. Khi nó nói dối, thì nói theo tánh riêng mình, vì nó vốn là kẻ nói dối và là cha sự nói dối.⁴⁵ Nhưng vì ta nói lẽ thật, nên các người không tin ta.

⁴⁶ Trong các người có ai bắt ta thú tội được chẳng?... Nếu ta nói lẽ thật, sao các người không tin ta? ⁴⁷ Ai ra bởi Đức Chúa Trời, thì nghe lời Đức Chúa Trời; cho nên các người chẳng nghe, tại các người không thuộc về Đức Chúa Trời.

⁴⁸ Người Giu-đa thưa rằng: Chúng tôi nói thầy là người Sa-ma-ri, và bị quỉ ám, há không phải sao? ⁴⁹ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Ta chẳng phải bị quỉ ám, nhưng ta tôn-kính Cha ta, còn các người làm nhục ta. ⁵⁰ Ta chẳng tìm sự vinh-hiến ta, có một Đấng tìm và đoán-xét. ⁵¹ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, nếu kẻ nào giữ lời ta, sẽ chẳng thấy sự chết bao giờ. ⁵² Người Giu-đa nói rằng: Bây giờ chúng tôi thấy rõ thầy bị quỉ ám; Áp-ra-ham đã chết, các đấng tiên-tri cũng vậy, mà thầy nói: Nếu kẻ nào giữ lời ta sẽ chẳng hề chết! ⁵³ Thầy lại trọng hơn cha chúng tôi, Áp-ra-ham, là người đã chết sao? Các đấng tiên-tri cũng đã chết; thầy mạo-xưng mình là ai? ⁵⁴ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Nếu ta tự tôn-vinh, thì sự vinh-hiến ta chẳng ra gì; ấy là Cha ta làm vinh-hiến ta, là Đấng các người xưng là Đức Chúa Trời của mình. ⁵⁵ Dầu vậy, các người chưa biết Ngài đâu; còn ta thì biết. Và nếu ta nói rằng ta không biết Ngài, ta sẽ cũng nói dối như các người vậy; song ta biết Ngài, và ta giữ lời Ngài. ⁵⁶ Cha các người là Áp-ra-ham đã nức lòng nhìn thấy ngày của ta; người đã thấy rồi, và mừng-rỡ. ⁵⁷ Người Giu-đa nói rằng: Thầy chưa đầy năm mươi tuổi, mà đã thấy Áp-ra-ham! ⁵⁸ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, trước khi chưa có Áp-ra-ham, đã có ta. ⁵⁹ Bây giờ chúng lấy đá đặng quăng vào Ngài; nhưng Đức Chúa Jê-sus đi lên trong chúng, ra khỏi đền-thờ.

Người mù được chữa lành; lời chứng và đức-tin của người. Sự cứng lòng của người Pha-ri-si.

9 ¹ Đức Chúa Jê-sus vừa đi qua, thấy một người mù từ thuở sanh ra. ² Môn-đồ

hỏi Ngài rằng: Thưa thầy, ai đã phạm tội, người hay là cha mẹ người, mà người sanh ra thì mù như vậy? ³ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Đó chẳng phải tại người hay tại cha mẹ đã phạm tội; nhưng ấy để cho những việc Đức Chúa Trời được tỏ ra trong người. ⁴ Trong khi còn ban ngày, ta phải làm trọn những việc của Đấng đã sai ta đến; tối lại, thì không ai làm việc được. ⁵ Đương khi ta còn ở thế-gian, ta là sự sáng của thế-gian.

⁶ Nói xong, Ngài nhổ xuống đất, lấy nước miếng trộn thành bùn, và đem xúc trên mắt người mù. ⁷ Đuối, Ngài phán cùng người rằng: Hãy đi, rửa nơi ao Si-lô-ê (nghĩa là chịu sai đi). Vậy, người đi đến ao đó, rửa, và trở lại, thì được thấy rõ.

⁸ Xóm-giềng người mù và những kẻ trước kia từng thấy người đi ăn-mày đều nói rằng: Này có phải là người vẫn ngồi ăn-xin đó chẳng? ⁹ Người thì nói: Ấy là hắn; kẻ lại nói: Không phải, song một người nào giống hắn. Người mù nói rằng: Chính tôi đây.

¹⁰ Chúng bèn hỏi người rằng: Tại sao mắt người đã mở được? ¹¹ Người trả lời rằng: Người tên gọi là Jê-sus kia đã hòa bùn, xúc mắt tôi, và nói rằng: Hãy đi đến rửa nơi ao Si-lô-ê. Vậy, tôi đi đến, rửa tại đó, rồi thấy được. ¹² Chúng hỏi rằng: Người ấy ở đâu? Người trả lời rằng: Tôi không biết.

¹³ Chúng dẫn người trước đã mù đó đến cùng người Pha-ri-si. ¹⁴ Vả, ấy là ngày Sa-bát mà Đức Chúa Jê-sus đã hòa bùn và mở mắt cho người đó. ¹⁵ Người Pha-ri-si lại hỏi người thế nào được sáng mắt lại. Người rằng: Người ấy rả bùn vào mắt tôi, tôi rửa rồi thấy được. ¹⁶ Có mấy kẻ trong những người Pha-ri-si bèn nói rằng: Người này không phải từ Đức Chúa Trời đến đâu, vì không giữ ngày Sa-bát. Nhưng kẻ khác rằng: Một kẻ có tội làm phép lạ như vậy thế nào được? Rồi họ bèn chia phe ra. ¹⁷ Bây giờ chúng hỏi người mù nữa rằng: Còn người, về người đã làm sáng mắt người đó, thì người nói làm sao? Người trả lời rằng: Ấy là một đấng tiên-tri.

¹⁸ Song le, người Giu-đa không tin rằng người ấy trước đã mù mà được sáng lại, cho đến khi gọi cha mẹ người đến. ¹⁹ Họ gan-hỏi rằng: Đây có quả thật là con trai các người mà các người nói rằng nó mù từ thuở sanh ra chẳng? Thế thì, sao bây giờ

nó sáng vậy? ²⁰ Cha mẹ người trả lời rằng: Chúng tôi nhìn biết là con trai chúng tôi đó đã mù từ thuở sanh ra; ²¹ nhưng hiện nay tại làm sao thấy được, thì chúng tôi không rõ. Chúng tôi cũng không biết ai mở mắt nó nữa. Hãy hỏi nó, nó đã đủ tuổi, chính nó sẽ nói cho. ²² Cha mẹ người nói vậy, vì sợ dân Giu-đa; bởi dân Giu-đa đã định rằng hễ ai xưng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ, thì phải bị đuổi ra khỏi nhà hội. ²³ Ấy vì cớ đó nên cha mẹ người nói rằng: Nó đã đủ tuổi, hãy hỏi nó.

²⁴ Vậy, người Pha-ri-si gọi người trước đã mù một lần nữa, mà nói rằng: Hãy ngợi-khen Đức Chúa Trời, chúng ta biết người đó là kẻ có tội. ²⁵ Người trả lời rằng: Tôi chẳng biết người có phải là kẻ có tội chăng, chỉ biết một điều, là tôi đã mù mà bây giờ lại sáng. ²⁶ Họ lại hỏi rằng: Người đã làm điều gì cho người? Mở mắt người thế nào? ²⁷ Người trả lời rằng: Tôi đã nói với các ông rồi, mà các ông chẳng nghe tôi. Cớ sao các ông muốn nghe lại lần nữa? Há cũng muốn làm môn-đồ người chăng? ²⁸ Họ bèn mắng-nhiếc người, mà rằng: Ấy, chính người là môn-đồ người; còn chúng ta là môn-đồ của Môi-se. ²⁹ Chúng ta biết Đức Chúa Trời đã phán cùng Môi-se, nhưng người này, thì chúng ta chẳng biết bởi đâu đến. ³⁰ Người trả lời rằng: Người đã mở mắt tôi, mà các ông chẳng biết người bởi đâu đến, ấy là sự lạ lắm! ³¹ Chúng ta vẫn biết Đức Chúa Trời chẳng nhậm lời kẻ có tội, mà nếu ai kính-sợ Đức Chúa Trời, làm theo ý-muốn Ngài, thì Ngài nhậm lời. ³² Người ta chẳng bao giờ nghe nói có ai mở mắt kẻ mù từ thuở sanh ra. ³³ Nếu người này chẳng phải đến từ Đức Chúa Trời, thì không làm gì được hết. ³⁴ Chúng trả lời rằng: Cả mình người sanh ra trong tội-lỗi, lại muốn dạy-dỗ chúng ta sao! Đoạn, họ đuổi người ra ngoài.

³⁵ Đức Chúa Jêsus nghe họ đã đuổi người ra, và Ngài có gặp người, bèn phán hỏi rằng: Người có tin đến Con Đức Chúa Trời chăng? ³⁶ Người thưa rằng: Thưa Chúa, người là ai, hầu cho tôi tin đến? ³⁷ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Người đã thấy người, và ấy là chính người đương nói cùng người. ³⁸ Người thưa rằng: Lạy Chúa, tôi tin; bèn sấp mình xuống trước mặt Ngài.

³⁹ Đức Chúa Jêsus bèn phán rằng: Ta đã đến thế-gian để làm sự phán-xét này: Hễ ai chẳng thấy, thì thấy; còn ai thấy, lại hóa mù. ⁴⁰ Mấy người Pha-ri-si bên cạnh Ngài, nghe điều đó, thì nói với Ngài rằng: Còn chúng ta cũng là kẻ mù chăng? ⁴¹ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu các người là kẻ mù, thì không có tội-lỗi chi hết; nhưng vì các người nói rằng: Chúng ta thấy, nên tội-lỗi các người vẫn còn lại.

Người chăn chiên hiền-lành

10 ¹ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, kẻ nào chẳng bởi cửa mà vào chuồng chiên, nhưng trèo vào từ nơi khác, thì người đó là trộm-cướp. ² Nhưng kẻ bởi cửa mà vào, là người chăn chiên. ³ Người canh cửa mở cho, chiên nghe tiếng người chăn; người chăn kêu tên chiên mình mà dẫn ra ngoài. ⁴ Khi người đã đem chiên ra hết, thì đi trước, chiên theo sau, vì chiên quen tiếng người. ⁵ Nhưng chiên chẳng theo người lạ; trái lại, nó chạy trốn, vì chẳng quen tiếng người lạ. ⁶ Đức Chúa Jêsus phán lời ví-dụ đó, nhưng chúng không hiểu Ngài muốn nói chi.

⁷ Đức Chúa Jêsus lại phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, ta là cửa của chiên. ⁸ Hết thấy những kẻ đã đến trước ta đều là quân trộm-cướp; nhưng chiên không nghe chúng nó. ⁹ Ta là cái cửa: Nếu ai bởi ta mà vào, thì sẽ được cứu-rỗi; họ sẽ vào ra và gặp đồng cỏ. ¹⁰ Kẻ trộm chỉ đến để cướp giết và hủy-diệt; còn ta đã đến, hầu cho chiên được sự sống, và được sự sống dư-dật.

¹¹ Ta là người chăn hiền-lành; người chăn hiền-lành vì chiên mình phó sự sống mình. ¹² Kẻ chăn thuê chẳng phải là người chăn, và chiên không phải thuộc về nó, nếu thấy luồng-sói đến, thì nó bỏ chiên chạy trốn; luồng-sói cướp lấy chiên và làm cho tản-lạc. ¹³ Ấy vì nó là kẻ chăn thuê, chẳng lo-lắng chi đến chiên. ¹⁴ Ta là người chăn hiền-lành, ta quen chiên ta, và chiên ta quen ta, ¹⁵ cũng như Cha biết ta, và ta biết Cha vậy; ta vì chiên ta phó sự sống mình. ¹⁶ Ta còn có chiên khác chẳng thuộc về chuồng này; ta cũng phải dẫn nó về nữa, chiên đó sẽ nghe tiếng ta, rồi sẽ chỉ có một bầy, và một người chăn mà thôi. ¹⁷ Nay, tại sao Cha yêu ta: Ấy vì ta phó sự sống mình, để được lấy lại. ¹⁸ Chẳng có ai cất sự sống ta đi, nhưng tự

ta phó cho; ta có quyền phó sự sống, và có quyền lấy lại; ta đã lãnh mạng-linh này nơi Cha ta.

¹⁹Nhân những lời đó, người Giu-đa lại chia phe ra nữa. ²⁰Phần nhiều trong đám họ nói rằng: Người bị quỷ ám, người là điên; sao các người nghe làm chi? ²¹Kẻ khác nói rằng: Ấy đó chẳng phải là lời nói của một kẻ bị quỷ ám. Quí há có thể mờ mắt kẻ mù được sao?

Đức Chúa Jê-sus tại Giê-ru-sa-lem trong kỳ lễ Khánh-thành đền-thờ

²²Tại thành Giê-ru-sa-lem có giữ lễ Khánh-thành đền thờ. Bấy giờ là mùa đông; ²³Đức Chúa Jê-sus đi đạo trong đền-thờ, dưới hiên-cửa Sa-lô-môn. ²⁴Người Giu-đa nhóm xung-quanh Ngài mà nói rằng: Thầy để chúng tôi nghi vơ-vẩn mãi cho đến khi nào? Nếu thầy là Đấng Christ, hãy nói rõ cho chúng tôi. ²⁵Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Ta đã bảo các người, mà các người không tin; những việc ta nhân danh Cha ta mà làm đều làm chứng cho ta. ²⁶Nhưng các người không tin ta, vì các người chẳng phải là chiên của ta. ²⁷Chiên ta nghe tiếng ta, ta quen nó, và nó theo ta. ²⁸Ta ban cho nó sự sống đời đời; nó chẳng chết mất bao giờ, và chẳng ai cướp nó khỏi tay ta. ²⁹Cha ta là Đấng lớn hơn hết đã cho ta chiên đó, và chẳng ai cướp nổi chiên đó khỏi tay Cha. ³⁰Ta với Cha là một.

Người Giu-đa muốn ném đá Đức Chúa Jê-sus. Ngài qua bên kia sông Giô-đanh.

³¹Người Giu-đa lại lượm đá đặng ném Ngài. ³²Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ta đã làm trước mắt các người làm việc lành bởi Cha đến; vì việc chi mà các người ném đá ta? ³³Người Giu-đa trả lời rằng: Ấy chẳng phải vì một việc lành mà chúng ta ném đá người, nhưng vì lỗi lộng-ngôn: Người là người, mà tự xưng là Đức Chúa Trời. ³⁴Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Trong luật-pháp của các người há chẳng chép rằng: Ta đã phán: Các người là các thần, hay sao? ³⁵Nếu luật-pháp gọi những kẻ được lời Đức Chúa Trời phán đến là các thần, và nếu Kinh-thánh không thể bỏ

được, ³⁶thì ta đây, là Đấng Cha đã biệt ra thánh, và sai xuống thế-gian, nói: Ta là Con Đức Chúa Trời, có sao các người cáo ta là nói lộng-ngôn? ³⁷Ví bằng ta không làm những việc của Cha ta, thì các người chớ tin ta. ³⁸Còn nếu ta làm, thì, đầu các người chẳng tin ta, hãy tin những việc ta, để các người hiểu và biết rằng Cha ở trong ta và ta ở trong Cha.

³⁹Chúng còn kiếm cách để bắt Ngài nữa; nhưng Ngài tránh khỏi tay họ. ⁴⁰Đoạn, Ngài lại sang bên kia sông Giô-đanh, đến nơi Giảng đã làm phép báp-têm trước hết, và trú tại đó. ⁴¹Có nhiều kẻ đến cùng Ngài, mà nói rằng: Giảng chưa làm một phép lạ nào, nhưng mọi điều Ngài đã nói về người này là thật. ⁴²Tại đó có nhiều người tin Ngài.

Sự sống lại của La-xa-rô

11 ¹Có một người đau, tên là La-xa-rô, ở Bê-tha-ni, là làng của Ma-ri và chị người là Ma-thê. ²Ma-ri là người đã xức dầu thơm cho Chúa, và lấy tóc mình lau chân Ngài; chính anh người là La-xa-rô đương đau. ³Vậy, hai chị em sai người đến thưa cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Lạy Chúa, này, kẻ Chúa yêu mắc bệnh. ⁴Đức Chúa Jê-sus vừa nghe lời đó, bèn phán rằng: Bệnh này không đến chết đâu, nhưng vì sự vinh-hiến của Đức Chúa Trời, hầu cho Con Đức Chúa Trời bởi đó được sáng danh. ⁵Vả, Đức Chúa Jê-sus yêu Ma-thê, em người, và La-xa-rô. ⁶Khi Ngài nghe người này đau, bèn ở lại hai ngày nữa trong nơi Ngài đương ở.

⁷Rồi đó, Ngài phán cùng môn-đồ rằng: Chúng ta hãy trở về xứ Giu-đê. ⁸Môn-đồ thưa rằng: Thưa thầy, hôm trước dân Giu-đa tìm ném đá thầy, thầy còn trở lại nơi họ sao! ⁹Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Trong ban ngày há chẳng phải có mười hai giờ sao? Nếu ai đi ban ngày, thì không vấp, vì thấy sự sáng của thế-gian này. ¹⁰Nhưng nếu ai đi ban đêm, thì vấp, vì không có sự sáng. ¹¹Ngài phán như vậy, rồi tiếp rằng: La-xa-rô, bạn ta, đương ngủ; nhưng ta đi đánh thức người. ¹²Môn-đồ thưa rằng: Thưa Chúa, nếu người ngủ, chắc sẽ được lành. ¹³Vả, Đức Chúa Jê-sus phán lời đó chỉ về sự chết của La-xa-rô; song môn-đồ

tưởng nói về giặc ngủ thường. 14 Đức Chúa Jê-sus bèn nói tỏ-tưởng cùng môn-đồ rằng: La-xa-rô chết rồi. 15 Ta và các người mừng không có ta tại đó, để cho các người tin; nhưng chúng ta hãy đi đến cùng người. 16 Nhân đó, Thô-ma, gọi là Đi-đim, nói với môn-đồ khác rằng: Chúng ta cũng hãy đi tới đó đặng chết với Ngài!

17 Khi Đức Chúa Jê-sus đến nơi, thấy đã chôn La-xa-rô trong mộ bốn ngày rồi. 18 Vả, thành Bê-tha-ni cách thành Giê-ru-sa-lem chỉ độ mười lăm ếch-ta-đơ. 19 Có nhiều người Giu-đa đã đến đó đặng yên-ùi Ma-thê và Ma-ri về sự anh chết. 20 Lúc Ma-thê nghe Đức Chúa Jê-sus đến, thì đi đón Ngài; nhưng Ma-ri thì ngồi tại nhà. 21 Ma-thê thưa cùng Đức Chúa Jê-sus rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa có đây, thì anh tôi không chết; 22 mà bây giờ tôi cũng biết mọi điều Ngài sẽ xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời ắt ban cho. 23 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Anh người sẽ sống lại. 24 Ma-thê thưa rằng: Tôi vẫn biết rằng đến sự sống lại ngày cuối-cùng, anh tôi sẽ sống lại. 25 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Ta là sự sống, mà đầu đã chết rồi. 26 Còn ai sống và tin ta thì không hề chết. Người tin điều đó chăng? 27 Người thưa rằng: Lạy Chúa, phải, tôi tin Chúa là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, là Đấng phải đến thế-gian.

28 Người nói xong, liền về, lên kêu em là Ma-ri, mà rằng: Thầy ở đằng kia, đương gọi em lại. 29 Ma-ri vừa nghe mấy lời, vội-vàng đứng dậy đến cùng Ngài. 30 Vả, Đức Chúa Jê-sus chưa vào trong làng, nhưng còn đứng nơi Ma-thê đến đón Ngài. 31 Khi những người Giu-đa đương ở trong nhà với Ma-ri và yên-ùi người, thấy người đứng dậy đi ra vội-vã như vậy, thì theo sau, vì nghĩ rằng người đến mộ đặng khóc. 32 Nhưng Ma-ri, lúc đã tới nơi Đức Chúa Jê-sus đứng, vừa thấy Ngài, thì sắp mình xuống chân Ngài mà nói rằng: Lạy Chúa, nếu có Chúa đây, thì anh tôi không chết! 33 Đức Chúa Jê-sus thấy người khóc, và những người Giu-đa đi với người cũng khóc, bèn đau lòng cảm-động mà phán rằng: Các người đã chôn người ở đâu? 34 Chúng thưa rằng: Lạy Chúa, xin hãy lại coi. 35 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Kìa, người yêu La-xa-rô là đường nào! 37 Có một vài người trong chúng nói: Người đã mở mắt kẻ mù

được, há chẳng có thể cũng làm cho người này không chết sao?

38 Bấy giờ, Đức Chúa Jê-sus lại đau lòng nữa, bèn đến phân-mộ: Mộ bằng một cái hang, trước cửa hang có một hòn đá chặn lại. 39 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy lăn hòn đá đi. Ma-thê, là em gái kẻ chết, thưa rằng: Lạy Chúa, đã có mùi, vì người nằm đó bốn ngày rồi. 40 Đức Chúa Jê-sus lại phán: Ta há chẳng từng nói với người rằng nếu người tin thì sẽ thấy sự vinh-hiến của Đức Chúa Trời sao? 41 Vậy, họ lăn hòn đá đi. Đức Chúa Jê-sus bèn nhướng mắt lên trời mà rằng: Thưa Cha, tôi tạ ơn Cha, vì đã nhậm lời tôi. 42 Tôi biết rõ rằng Cha nhậm lời tôi luôn, nhưng tôi nói vậy là vì cơ đoàn dân này đứng chung-quanh tôi, hầu cho họ tin rằng ấy chính Cha là Đấng đã sai tôi đến. 43 Khi Ngài nói xong, bèn kêu lên một tiếng lớn rằng: Hỡi La-xa-rô, hãy ra! 44 Người chết đi ra, chân tay buộc bằng vải liệm và mặt thì phủ khăn. Đức Chúa Jê-sus phán cùng chúng rằng: Hãy mở cho người, và để người đi.

45 Có nhiều người Giu-đa đã đến cùng Ma-ri và thấy sự Đức Chúa Jê-sus làm, bèn tin Ngài. 46 Nhưng một vài người trong bọn đó đi tìm người Pha-ri-si, mách cho họ sự Đức Chúa Jê-sus đã làm.

Mưu nghịch cùng Đức Chúa Jê-sus. Ngài về thành Ê-p-ra-im.

47 Các thầy tế-lễ cả và người Pha-ri-si nhóm tòa công-luận, bàn rằng: Người này làm phép lạ nhiều lắm, chúng ta tính thế nào? 48 Nếu chúng ta để cho người làm, thì thiên-hạ tin người, rồi dân Rô-ma sẽ đến diệt nơi này và cả nước chúng ta nữa. 49 Nhưng một người trong bọn họ, tên là Cai-phe, làm thầy cả thượng-phẩm đương-niên, nói rằng: Các người chẳng biết gì hết! 50 Các người chẳng xét rằng thà một người vì dân chịu chết, còn hơn cả nước bị hư-mất. 51 Vả, người nói điều đó chẳng phải tự mình, nhưng bởi làm thầy cả thượng-phẩm đương-niên, người nói tiên-tri về Đức Chúa Jê-sus sẽ vì dân mà chết; 52 và không những vì dân thôi, mà cũng để nhóm con-cái Đức Chúa Trời đã tản-lạc lại làm một đoàn. 53 Từ ngày đó, chúng lập mưu giết Ngài.

54 Cho nên, Đức Chúa Jê-sus không tỏ mình rõ-ràng trong vòng dân Giu-đa nữa,

song Ngài đi trong miền gần đồng vắng, nơi một thành gọi là Ép-ra-im; và ở lại đó với môn-đồ. ⁵⁵Lễ Vượt-qua của dân Giu-đa gần đến, có lắm người trong xứ lên thành Giê-ru-sa-lem trước ngày lễ để tẩy uế. ⁵⁶Vậy, chúng kiếm Đức Chúa Jê-sus, và đứng trong đền-thờ, nói với nhau rằng: Các người tưởng thế nào? Người không đến giữ lễ hay sao? ⁵⁷Vả, các thầy tế-lễ cả và người Pha-ri-si đã ra lệnh, nếu ai biết Đức Chúa Jê-sus ở đâu, thì phải mách với họ, để họ bắt Ngài.

Đức Chúa Jê-sus tại thành Bê-tha-ni. Ma-ri lấy dầu thơm xúc chân Ngài.

12 ¹Sáu ngày trước lễ Vượt-qua, Đức Chúa Jê-sus đến thành Bê-tha-ni, nơi La-xa-rô ở, là người Ngài đã khiến sống lại từ kẻ chết. ²Người ta đãi tiệc Ngài tại đó, và Ma-thê hầu-hạ; La-xa-rô là một người trong đám ngồi đồng bàn với Ngài. ³Bấy giờ, Ma-ri lấy một cân dầu cam-tùng-hương thật, rất quý giá, xúc chân Đức Chúa Jê-sus, và lấy tóc mình mà lau; cả nhà thơm nức mùi dầu đó. ⁴Nhưng Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, là một môn-đồ về sau phản Ngài, nói rằng: ⁵Sao không bán dầu thơm đó lấy ba trăm đơ-ni-ê đựng bố-thí cho kẻ nghèo? — ⁶Người nói vậy, chẳng phải lo cho kẻ nghèo đâu, song vì người vốn là tay trộm-cắp, và giữ túi bạc, trộm lấy của người ta để ở trong. — ⁷Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hãy để mặc người, người đã để dành dầu thơm này cho ngày chôn xác ta. ⁸Vì các người thường có kẻ nghèo ở với mình, còn ta, các người không có ta luôn.

⁹Một bọn người Giu-đa nghe Đức Chúa Jê-sus có tại đó, bèn đến, chẳng những vì Ngài thôi, lại cũng để xem La-xa-rô, là người Ngài đã khiến từ kẻ chết sống lại. ¹⁰Các thầy tế-lễ cả bèn định giết luôn La-xa-rô nữa, ¹¹vì có nhiều người Giu-đa nhân có người mà chia-rẽ họ và tin theo Đức Chúa Jê-sus.

Đức Chúa Jê-sus vào thành Giê-ru-sa-lem

¹²Qua ngày sau, có một đám dân đông đến dâng dự lễ, biết Đức Chúa Jê-sus lên thành Giê-ru-sa-lem, ¹³bèn lấy những lá

kè ra đón Ngài, và reo lên rằng: Hô-sa-na! Chúc phước cho Đấng nhân danh Chúa mà đến, là Vua của Y-sơ-ra-ên! ¹⁴Đức Chúa Jê-sus gặp một con lừa con, bèn lên cỡi, y như lời chép rằng: ¹⁵Hỡi con gái thành Si-ôn, chớ sợ chi, này, Vua người đến, cỡi trên lừa con của lừa cái. ¹⁶Môn-đồ trước vốn không hiểu điều đó; nhưng đến khi Đức Chúa Jê-sus đã được vinh-hiến, mới nhớ lại những sự đó đã chép về Ngài, và người ta đã làm thành cho Ngài. ¹⁷Đoàn dân ở cùng Ngài, khi Ngài kêu La-xa-rô ra khỏi mộ và khiến từ kẻ chết sống lại, đều làm chứng về Ngài. ¹⁸Ấy cũng tại điều đó mà đoàn dân đi đón Ngài, vì có nghe rằng Ngài đã làm phép lạ ấy. ¹⁹Nhân đó, người Pha-ri-si nói với nhau rằng: Các người thấy mình chẳng làm nổi chi hết; kia, cả thiên-hạ đều chạy theo người!

Mấy người Gô-réc xin ra mắt Đức Chúa Jê-sus. Chúa phán về sự chết mình gần đến.

²⁰Vả, trong đám đã lên dâng thờ-lạy trong kỳ lễ, có mấy người Gô-réc, ²¹đến tìm Phi-líp, là người ở thành Bết-sai-đa, thuộc xứ Ga-li-lê, mà xin rằng: Thưa chúa, chúng tôi muốn ra mắt Đức Chúa Jê-sus. ²²Phi-líp đi nói với Anh-rê; rồi Anh-rê với Phi-líp đến thưa cùng Đức Chúa Jê-sus. ²³Đức Chúa Jê-sus bèn đáp rằng: Giờ đã đến, khi Con Người sẽ được vinh-hiến. ²⁴Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, nếu hạt giống lúa mì kia, chẳng chết sau khi gieo xuống đất, thì cứ ở một mình; nhưng nếu chết đi, thì kết quả được nhiều. ²⁵Ai yêu sự sống mình thì sẽ mất đi, ai ghét sự sống mình trong đời này thì sẽ giữ lại đến sự sống đời đời. ²⁶Nếu ai hầu việc ta, thì phải theo ta, và ta ở đâu, thì kẻ hầu việc ta cũng sẽ ở đó; nếu ai hầu việc ta, thì Cha ta ắt tôn-quí người...

²⁷Hiện nay tâm-thần ta bối-rối; ta sẽ nói gì?... Lạy Cha, xin cứu Con khỏi giờ này! Nhưng ấy cũng vì sự đó mà Con đến giờ này! ²⁸Cha ơi, xin làm sáng danh Cha! Bấy giờ có tiếng từ trên trời phán xuống rằng: Ta đã làm sáng danh rồi, ta còn làm cho sáng danh nữa!

²⁹Đoàn dân ở tại đó nghe tiếng, thì nói rằng ấy là tiếng sấm; có kẻ khác nói: Một

vị thiên-sứ nào nói với Ngài. ³⁰ Đức Chúa Jê-sus cất tiếng phán rằng: Ấy chẳng phải vì ta mà tiếng này vang ra, nhưng vì các người. ³¹ Hiện bây giờ, có sự phán-xét thế-gian này, và hiện nay vua-chúa của thế-gian này phải bị xua-đuổi. ³² Còn ta, khi ta đã được treo lên khỏi đất, ta sẽ kéo mọi người đến cùng ta. ³³ Ngài phán vậy để chỉ mình phải chết cách nào. ³⁴ Đoàn dân thưa rằng: Chúng tôi có học trong luật-pháp rằng Đấng Christ còn đời đời, vậy sao ta thấy nói Con Người phải bị treo lên? Con Người đó là ai? ³⁵ Đức Chúa Jê-sus bèn đáp rằng: Sự sáng còn ở giữa các người ít lâu; hãy đi trong khi các người còn có sự sáng, e rằng sự tối-tăm đến thịnh-linh cùng các người chẳng; kẻ đi trong nơi tối-tăm thì chẳng biết mình đi đâu. ³⁶ Các người đương có sự sáng, hãy tin sự sáng, hầu cho trở nên con-cái của sự sáng.

Đức Chúa Jê-sus phán như vậy, rồi đi, và ẩn mình cách xa họ.

Sự không tin của dân Giu-đa

³⁷ Và, dẫu Ngài đã làm bấy nhiêu phép lạ trước mặt chúng, họ cũng không tin Ngài, ³⁸ để được ứng-nghiệm lời này của đấng tiên-tri Ê-sai:

Lạy Chúa, ai đã tin lời giảng chúng tôi,
Và cánh tay Chúa đã tỏ ra cho ai?

³⁹ Và lại, chúng không thể tin, vì Ê-sai lại có nói rằng:

⁴⁰ Ngài đã khiến mắt họ mù, lòng họ cứng,

Hầu cho mắt chẳng thấy, lòng chẳng hiểu,

Không tự hồi-cải,

Và ta chẳng chữa lành cho.

⁴¹ Ê-sai nói điều đó, khi thấy sự vinh-hiến của Ngài và nói về Ngài. ⁴² Nhưng, trong hàng quan-trưởng cũng có nhiều người tin Đức Chúa Jê-sus; song vì có người Pha-ri-si, nên không xưng Ngài ra, sợ bị đuổi khỏi nhà hội chẳng. ⁴³ Vì họ chuộng danh-vọng bởi người ta đến hơn là danh-vọng bởi Đức Chúa Trời đến.

⁴⁴ Tuy vậy, Đức Chúa Jê-sus cất tiếng phán rằng: Ai tin ta, chẳng phải tin ta, nhưng tin Đấng đã sai ta đến. ⁴⁵ Còn ai thấy ta, là thấy Đấng đã sai ta đến. ⁴⁶ Ta là sự sáng đã đến thế-gian, để ai tin ta,

chẳng ở nơi tối-tăm nữa. ⁴⁷ Lại nếu kẻ nào nghe lời ta mà không vâng-giữ, ấy chẳng phải ta xét-đoán kẻ đó; vì ta đến chẳng để xét-đoán thế-gian, nhưng để cứu-chuộc. ⁴⁸ Người nào bỏ ta ra và không nhận-lãnh lời ta, đã có kẻ xét-đoán rồi; lời ta đã rao-giảng, chính lời đó sẽ xét-đoán họ nơi ngày sau-cùng. ⁴⁹ Bởi ta chẳng nói theo ý riêng ta; nhưng Cha sai ta đến, đã truyền lệnh cho ta phải nói điều chi và phải nói thế nào. ⁵⁰ Ta biết mạng-lệnh Cha, ấy là sự sống đời đời. Vậy, những điều ta nói, thì nói theo như Cha ta đã dặn.

Sự đàm-luận cuối-cùng của Đức Chúa Jê-sus với môn-đồ. Lời cầu-nguyện Chúa như thầy cả.

(Từ 13:1 đến 17:26)

Đức Chúa Jê-sus rửa chân môn-đồ

13 ¹ Trước ngày lễ Vượt-qua, Đức Chúa Jê-sus biết giờ mình phải lìa thế-gian đang trở về cùng Đức Chúa Cha đến rồi; Ngài đã yêu kẻ thuộc về mình trong thế-gian, thì cứ yêu cho đến cuối-cùng.

² Đương bữa ăn tối (ma-qui đã để mưu phản Ngài vào lòng Giu-đa Ích-ca-ri-ốt con trai Si-môn), ³ Đức Chúa Jê-sus biết rằng Cha đã giao-phó mọi sự trong tay mình, và mình đã từ Đức Chúa Trời đến, cũng sẽ về với Đức Chúa Trời, ⁴ nên đứng dậy khỏi bàn, cởi áo ra, lấy khăn vắt ngang lưng mình. ⁵ Kế đó, Ngài đổ nước vào chậu, và rửa chân cho môn-đồ, lại lấy khăn mình đã vắt mà lau chân cho. ⁶ Vậy, Ngài đến cùng Si-môn Phi-e-rô, thì người thưa rằng: Chúa ôi, chính Chúa lại rửa chân cho tôi sao? ⁷ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hiện nay người chẳng biết sự ta làm; nhưng về sau sẽ biết. ⁸ Phi-e-rô thưa rằng: Chúa sẽ chẳng rửa chân tôi bao giờ! Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Nếu ta không rửa cho người, người chẳng có phần chi với ta hết. ⁹ Si-môn Phi-e-rô thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng những rửa chân mà thôi, lại cũng rửa tay và đầu nữa! ¹⁰ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Ai đã tắm rồi, chỉ cần rửa chân, thì được sạch cả. Và, các người đã được tinh-sạch, nhưng chưa được tinh-sạch đều. ¹¹ Vì Ngài đã biết ai sẽ phản Ngài;

tại thế cho nên Ngài phán rằng: Các người chẳng phải hết thầy đều được tinh-sạch.

¹² Sau khi đã rửa chân cho môn-đồ, Ngài mặc áo lại; đoạn ngồi vào bàn mà phán rằng: Các người có hiểu điều ta đã làm cho các người chẳng? ¹³ Các người gọi ta bằng Thầy bằng Chúa; các người nói phải, vì ta thật vậy. ¹⁴ Vậy, nếu ta là Chúa là Thầy, mà đã rửa chân cho các người thì các người cũng nên rửa chân lẫn cho nhau. ¹⁵ Vì ta đã làm gương cho các người, để các người cũng làm như ta đã làm cho các người. ¹⁶ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, đây-tớ chẳng lớn hơn chủ mình, sử-giả cũng chẳng lớn hơn kẻ sai mình. ¹⁷ Vì bằng các người biết những sự này, thì có phúc, miễn là các người làm theo. ¹⁸ Ta không nói về các người hết thầy, ta biết những kẻ ta đã lựa-chọn; nhưng lời này trong Kinh-thánh phải được ứng-nghiệm: Người ăn bánh ta, đỡ gót nghịch cùng ta. ¹⁹ Hiện bây giờ, ta nói điều này cùng các người trước việc chưa xảy đến; để khi việc xảy đến rồi, các người sẽ tin ta là Đấng đó. ²⁰ Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, ai tiếp người mà ta đã sai, tức là tiếp ta; hễ ai tiếp ta, tức là tiếp Đấng đã sai ta đến.

Đức Chúa Jê-sus rao sự phản-nghịch của Giu-đa

²¹ Khi Đức Chúa Jê-sus đã phán như vậy rồi, thì tâm-thần Ngài bối-rối, bèn tỏ ra rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, một người trong các người sẽ phản ta. ²² Các môn-đồ ngó nhau, không biết Ngài nói về ai đó. ²³ Và, có một môn-đồ dựa vào ngực Đức Chúa Jê-sus, tức là người mà Ngài yêu. ²⁴ Si-môn Phi-e-rô ra dấu cho người đó rằng: Hãy nói cho chúng ta biết thầy phán về ai. ²⁵ Vậy, người nghiêng mình trên ngực Đức Chúa Jê-sus, hỏi rằng: Lạy Chúa, ấy là ai? ²⁶ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Ấy là kẻ mà ta trao cho miếng bánh ta sẽ nhúng đây. Đoạn, Ngài nhúng một miếng, rồi lấy cho Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, con trai của Si-môn. ²⁷ Liên khi Giu-đa đã lấy miếng bánh, thì quì Sa-tan vào lòng người. Đức Chúa Jê-sus bèn phán cùng người rằng: Sự người làm hãy làm mau đi. ²⁸ Nhưng các người ngồi đồng bàn

đó chẳng ai hiểu vì sao Ngài phán cùng người như vậy. ²⁹ Có kẻ tưởng rằng tại Giu-đa có túi bạc, nên Đức Chúa Jê-sus biểu người: Hãy mua đồ chúng ta cần dùng về kỳ lễ; hay là: Hãy bố-thí cho kẻ nghèo. ³⁰ Còn Giu-đa, khi lãnh lấy miếng bánh rồi, liền đi ra. Khi ấy đã tối.

Điều-răn mới. Lời hỏi của Phi-e-rô.

³¹ Khi Giu-đa đã ra rồi, Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hiện bây giờ Con Người được vinh-hiến, và Đức Chúa Trời được vinh-hiến nơi Con Người. ³² Đức Chúa Trời cũng sẽ làm cho Con Người vinh-hiến nơi chính mình Ngài, và Ngài sẽ kíp làm cho vinh-hiến. ³³ Hỡi các con trẻ ta, ta còn tạm ở với các người; các người sẽ tìm ta, và như ta đã nói với người Giu-đa rằng: Các người không thể đến nơi ta đi, thì bây giờ ta cũng nói với các người như vậy. ³⁴ Ta ban cho các người một điều-răn mới, nghĩa là các người phải yêu nhau; như ta đã yêu các người thế nào, thì các người cũng hãy yêu nhau thế ấy. ³⁵ Nếu các người yêu nhau, thì ấy là tại điều đó mà thiên-hạ sẽ nhận biết các người là môn-đồ ta.

³⁶ Si-môn Phi-e-rô thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa, Chúa đi đâu? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Nơi ta đi, bây giờ người chẳng có thể theo ta được; nhưng rồi sau người sẽ theo ta.

³⁷ Phi-e-rô thưa rằng: Lạy Chúa, sao hiện bây giờ tôi không thể theo Chúa được? Tôi liệu sự sống tôi vì Chúa! ³⁸ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Người liệu sự sống người vì ta sao! Quả thật, quả thật, ta nói cùng người, khi gà chưa gáy, người đã chối ta ba lần!

Nhà của Cha. Câu hỏi về sử-đồ. Đức Chúa Jê-sus hứa ban Đức Thánh-Linh.

14 ¹ Lòng các người chớ hề bối-rối; hãy tin Đức Chúa Trời, cũng hãy tin ta nữa. ² Trong nhà Cha ta có nhiều chỗ ở; bằng chẳng vậy, ta đã nói cho các người rồi. Ta đi sắm-sẵn cho các người một chỗ. ³ Khi ta đã đi, và đã sắm-sẵn cho các người một chỗ rồi, ta sẽ trở lại đem các người đi với ta, hầu cho ta ở đâu thì các người cũng ở đó. ⁴ Các người biết ta đi đâu, và biết đường đi nữa.

⁵Thô-ma thưa rằng: Lạy Chúa, chúng tôi chẳng biết Chúa đi đâu; làm sao biết đường được? ⁶Vậy Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Ta là đường đi, lẽ thật, và sự sống; chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha. ⁷Ví bằng các người biết ta, thì cũng biết Cha ta; và từ bây giờ các người biết và đã thấy Ngài.

⁸Phi-líp thưa rằng: Lạy Chúa, xin chỉ Cha cho chúng tôi, thì đủ rồi. ⁹Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Hỡi Phi-líp, ta ở cùng các người đã lâu thay, mà người chưa biết ta! Ai đã thấy ta, tức là đã thấy Cha. Sao người lại nói rằng: Xin chỉ Cha cho chúng tôi? ¹⁰Người há không tin rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong ta, hay sao? Những lời ta nói với các người, chẳng phải ta tự nói; ấy là Cha ở trong ta, chính Ngài làm trọn việc riêng của Ngài. ¹¹Khi ta nói rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong ta, thì hãy tin ta; bằng chẳng, hãy tin bởi công-việc ta. ¹²Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, kẻ nào tin ta, cũng sẽ làm việc ta làm; lại cũng làm việc lớn hơn nữa, vì ta đi về cùng Cha. ¹³Các người nhân danh ta mà cầu-xin điều chi mặc dầu, ta sẽ làm cho, để Cha được sáng danh nơi Con. ¹⁴Nếu các người nhân danh ta xin điều chi, ta sẽ làm cho.

¹⁵Nếu các người yêu-mến ta, thì giữ-gìn các điều-răn ta. ¹⁶Ta lại sẽ nài-xin Cha, Ngài sẽ ban cho các người một Đấng Yên-ủi khác, để ở với các người đời đời, ¹⁷tức là Thần lẽ thật, mà thế-gian không thể nhân-lãnh được, vì chẳng thấy và chẳng biết Ngài; nhưng các người biết Ngài, vì Ngài vẫn ở với các người và sẽ ở trong các người. ¹⁸Ta không để cho các người mồ-côi đâu, ta sẽ đến cùng các người. ¹⁹Còn ít lâu, thế-gian chẳng thấy ta nữa, nhưng các người sẽ thấy ta; vì ta sống thì các người cũng sẽ sống. ²⁰Nội ngày đó, các người sẽ nhận biết rằng ta ở trong Cha ta; các người ở trong ta, và ta ở trong các người. ²¹Ai có các điều răn của ta và vâng-giữ lấy, ấy là kẻ yêu-mến ta; người nào yêu-mến ta sẽ được Cha ta yêu lại, ta cũng sẽ yêu người, và tỏ cho người biết ta.

²²Giu-de, chớ không phải là Ích-ca-ri-ốt, thưa Ngài rằng: Lạy Chúa, vì sao Chúa sẽ tỏ mình cho chúng tôi, mà không tỏ mình cho thế-gian? ²³Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Nếu ai yêu-mến ta, thì vâng-giữ lời ta, Cha ta sẽ thương-yêu người,

chúng ta đều đến cùng người và ở trong người. ²⁴Còn kẻ nào chẳng yêu-mến ta, thì không vâng-giữ lời ta; và lời các người nghe đó, chẳng phải bởi ta, nhưng bởi Cha. Là Đấng đã sai ta đến.

²⁵Ta đã nói những điều đó với các người đang khi ta còn ở cùng các người ²⁶Nhưng Đấng Yên-ủi, tức là Đức Thánh Linh mà Cha sẽ nhân danh ta sai xuống Đấng ấy sẽ dạy-dỗ các người mọi sự, nhắc lại cho các người nhớ mọi điều ta đã phán cùng các người. ²⁷Ta để sự bình-an lại cho các người; ta ban sự bình-an ta cho các người; ta cho các người sự bình-an chân; phải như thế-gian cho. Lòng các người chớ bối-rối và đừng sợ-hãi. ²⁸Các người từng nghe ta nói rằng: Ta đi, và ta trở lại cùng các người. Nếu các người yêu-mến ta, thì sẽ vui-mừng về điều ta đi đến cùng Cha bởi vì Cha tôn-trọng hơn ta. ²⁹Hiện nay ta đã nói những điều đó với các người trước khi xây đến, để khi những điều đó xảy đến thì các người tin. ³⁰Ta sẽ chẳng nói chi với các người nữa, vì vua-chúa thế-gian này hầu đến; người chẳng có chi hết nơi ta. ³¹Nhưng thế-gian phải biết rằng ta yêu-mến Cha, và làm theo điều Cha đã phán dặn. Hãy đứng dậy, chúng ta phải đi khỏi đây...

Gốc nho và nhánh

15 ¹Ta là gốc nho thật, Cha ta là người trồng nho. ²Hễ nhánh nào trong ta mà không kết quả thì Ngài chặt hết; vì Ngài tỉa-sửa những nhánh nào kết quả, để được sai trái hơn. ³Các người đã được trong-sạch, vì lời ta đã bảo cho. ⁴Hãy cứ ở trong ta, thì ta sẽ ở trong các người. Như nhánh nho, nếu không dính vào gốc nho thì không tự mình kết quả được, cũng một lẽ ấy, nếu các người chẳng cứ ở trong ta thì cũng không kết quả được. ⁵Ta là gốc nho, các người là nhánh. Ai cứ ở trong ta, và ta trong họ thì sinh ra lắm trái; và ngoài ta, các người chẳng làm chi được. ⁶Nếu ai chẳng cứ ở trong ta thì phải ném ra ngoài, cũng như nhánh nho; nhánh khô đi, người ta lượm lấy, quăng vào lửa, thì nó cháy. ⁷Ví bằng các người cứ ở trong ta, và những lời ta ở trong các người, hãy cầu-xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được điều đó. ⁸Này, Cha ta sẽ được sáng danh là thế nào: Ấy là các người được kết nhiề

quả, thì sẽ làm môn-đồ của ta vậy. ⁹Như Cha đã yêu-thương ta thế nào, ta cũng yêu-thương các người thế ấy; hãy cứ ở trong sự yêu-thương của ta. ¹⁰Nếu các người vâng-giữ các điều-răn của ta, thì sẽ ở trong sự yêu-thương ta, cũng như chính ta đã vâng-giữ các điều-răn của Cha ta, và cứ ở trong sự yêu-thương Ngài. ¹¹Ta nói cùng các người những điều đó, hầu cho sự vui-mừng của ta ở trong các người, và sự vui-mừng các người được trọn- vẹn.

¹²Điều-răn của ta đây này: Các người hãy yêu nhau, cũng như ta đã yêu các người. ¹³Chẳng có sự yêu-thương nào lớn hơn là vì bạn-hữu mà phó sự sống mình. ¹⁴Ví thử các người làm theo điều ta dạy, thì các người là bạn-hữu ta. ¹⁵Ta chẳng gọi các người là thầy-tổ nữa, vì thầy-tổ chẳng biết điều chủ mình làm; nhưng ta đã gọi các người là bạn-hữu ta, vì ta từng tỏ cho các người biết mọi điều ta đã nghe nơi Cha ta. ¹⁶Ấy chẳng phải các người đã chọn ta, bèn là ta đã chọn và lập các người, để các người đi và kết quả, hầu cho trái các người thường đậu luôn: Lại cũng cho mọi điều các người sẽ nhân danh ta cầu-xin Cha, thì Ngài ban cho các người. ¹⁷Ta truyền cho các người những điều-răn đó, để các người yêu-mến lẫn nhau vậy.

Lòng ghen-ghét của người đời

¹⁸Ví bằng người đời ghét các người, thì hãy biết rằng họ đã ghét ta trước các người. ¹⁹Nếu các người thuộc về thế-gian, thì người đời sẽ yêu kẻ thuộc về mình; nhưng vì các người không thuộc về thế-gian và ta đã lựa-chọn các người giữa thế-gian, bởi đó người đời ghét các người. ²⁰Hãy nhớ lời ta đã nói cùng các người: Thầy-tổ chẳng lớn hơn chủ mình. Nếu họ đã bắt-bớ ta, ắt cũng bắt-bớ các người; bằng họ đã giữ lời ta, ắt cũng giữ lời các người. ²¹Nhưng vì danh ta họ sẽ lấy mọi điều đó đả bực các người, bởi họ không biết Đấng đã sai ta đến. ²²Nếu ta không đến và không phán dạy họ, thì họ chẳng có tội-lỗi gì; song bây giờ họ không có thể chữa-chối được tội-lỗi mình. ²³Kẻ nào ghét ta cũng ghét Cha ta nữa. ²⁴Ví thử ta không làm giữa họ những việc mà chưa có người khác làm, thì họ vô-tội, nhưng bây giờ họ

đã thấy các việc ấy, và lại ghét ta cùng Cha ta. ²⁵Dường ấy, để cho ứng-nghiệm lời đã chép trong luật-pháp họ rằng: Họ ghét ta vô cớ. ²⁶Khi nào Đấng Yên-ùi sẽ đến, là Đấng ta sẽ bởi Cha sai xuống, tức là Thần lễ thật ra từ Cha, ấy chính Ngài sẽ làm chứng về ta. ²⁷Còn các người cũng sẽ làm chứng về ta, vì các người đã ở cùng ta từ lúc ban đầu vậy.

Đấng Yên-ùi

16 ¹Ta bảo các người những điều đó, để cho các người khỏi vấp-phạm. ²Họ sẽ đuổi các người ra khỏi nhà hội; và lại, giờ đến, khi ai giết các người, tưởng rằng thế là hầu việc Đức Chúa Trời. ³Họ sẽ làm điều đó, vì không biết Cha, cũng không biết ta nữa. ⁴Nhưng ta đã bảo những điều đó cho các người, để khi giờ sẽ đến, các người nhớ lại rằng ta đã nói những điều đó rồi. Từ lúc ban đầu ta chưa nói cho các người, vì ta đương ở cùng các người. ⁵Hiện này ta về cùng Đấng đã sai ta đến, và trong các người chẳng một ai hỏi ta rằng: Thầy đi đâu? ⁶Nhưng vì ta đã nói những điều đó cho các người, thì lòng các người chứa-chan sự phiền-não. ⁷Dẫu vậy, ta nói thật cùng các người: Ta đi là ích-lợi cho các người; vì nếu ta không đi, Đấng Yên-ùi sẽ không đến cùng các người đâu; song nếu ta đi, thì ta sẽ sai Ngài đến. ⁸Khi Ngài đến thì sẽ khiến thế-gian tự-cáo về tội-lỗi, về sự công-bình và về sự phán-xét. ⁹Về tội-lỗi, vì họ không tin ta; ¹⁰về sự công-bình, vì ta đi đến cùng Cha, và các người chẳng thấy ta nữa; ¹¹về sự phán-xét, vì vua-chúa thế-gian này đã bị đoán-xét.

¹²Ta còn có nhiều chuyện nói với các người nữa; nhưng bây giờ những điều đó cao quá sức các người. ¹³Lúc nào Thần lễ thật sẽ đến, thì Ngài dẫn các người vào mọi lẽ thật; vì Ngài không nói tự mình, nhưng nói mọi điều mình đã nghe, và tỏ-bày cho các người; những sự sẽ đến. ¹⁴Ấy chính Ngài sẽ làm sáng danh ta, vì Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao-báo cho các người. ¹⁵Mọi sự Cha có, đều là của ta; nên ta nói rằng Ngài sẽ lấy điều thuộc về ta mà rao-báo cho các người vậy.

Sự chia-rẽ và sự lại gặp

16 Còn ít lâu các người sẽ chẳng thấy ta; rồi ít lâu nữa các người lại thấy ta, vì ta đi về cùng Cha. 17 Bấy giờ, một vài môn-đồ nói với nhau rằng: Ngài dạy: Còn ít lâu các người sẽ chẳng thấy ta; rồi ít lâu nữa các người lại thấy ta; và rằng: Vì ta về cùng Cha; thế là làm sao? 18 Vậy, môn-đồ nói rằng: Ngài nói: Ít lâu, là nghĩa gì? Chúng ta không hiểu Ngài nói về việc chi.

19 Đức Chúa Jêsus hiểu ý môn-đồ muốn hỏi, bèn phán rằng: Ta vừa nói: Còn ít lâu các người sẽ chẳng thấy ta; rồi ít lâu nữa các người lại thấy ta; các người đương hỏi nhau về nghĩa câu ấy đó chi. 20 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, các người sẽ khóc-lóc, than-vãn, còn người đời sẽ mừng-rỡ; các người sẽ ở trong sự lo-buồn, nhưng sự lo-buồn các người sẽ đổi làm vui-vẻ. 21 Người đàn-bà, lúc sanh-đẻ thì đau-đớn, vì giờ mình đến rồi; song khi đứa con đã lọt lòng, người không còn nhớ sự khốn-khổ nữa, mừng rằng mình đã sanh ra một người trong thế-gian. 22 Khác nào như các người hiện ở trong cơn đau-đớn, nhưng ta sẽ lại thấy các người, thì lòng các người vui-mừng, và chẳng ai cướp lấy sự vui-mừng các người được. 23 Trong ngày đó, các người không còn hỏi ta về điều chi nữa. Quả thật, quả thật, ta nói cùng các người, điều chi các người sẽ cầu-xin nơi Cha, thì Ngài sẽ nhân danh ta mà ban cho các người. 24 Đến bây giờ, các người chưa từng nhân danh ta mà cầu-xin điều chi hết. Hãy cầu-xin đi, các người sẽ được, hầu cho sự vui-mừng các người được trọn-vẹn.

25 Ta đã dùng ví dụ mà nói cho các người mọi điều đó. Giờ đến, là khi ta chẳng còn dùng ví-dụ mà nói cùng các người nữa, nhưng khi ấy ta sẽ nói rõ-ràng về Cha cho các người. 26 Trong ngày đó, các người sẽ nhân danh ta mà cầu-xin, ta chẳng nói rằng ta vì các người sẽ cầu-xin Cha đâu; 27 vì chính Cha yêu-thương các người, nhân các người đã yêu-mến ta, và tin rằng ta từ nơi Cha mà đến. 28 Ta ra từ Cha mà đến thế-gian; nay ta lia-bỏ thế-gian mà về cùng Cha.

29 Các môn-đồ thưa rằng: Bấy giờ thầy phán rõ-ràng, và không phán bằng lời ví-dụ. 30 Bấy giờ chúng tôi biết thầy thông-biết mọi điều, không cần phải có ai hỏi thầy; bởi đó nên chúng tôi tin thầy ra từ

Đức Chúa Trời. 31 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Bấy giờ các người tin chăng? 32 Nay, giờ đến, đã đến rồi, là khi các người sẽ tản-lạc, ai đi đường nấy, và để ta lại một mình; nhưng ta không ở một mình, vì Cha ở cùng ta. 33 Ta đã bảo các người những điều đó, hầu cho các người có lòng bình-yên trong ta. Các người sẽ có sự hoạn-nạn trong thế-gian, nhưng hãy cứ vững lòng, ta đã thắng thế-gian rồi!

Lời cầu-nguyện Chúa như thầy cả

17 1 Đức Chúa Jêsus phán như vậy, đoạn, ngược mắt lên trời mà rằng: Thưa Cha, giờ đã đến; xin làm vinh-hiến Con, hầu cho Con cũng làm vinh-hiến Cha, 2 và nhân quyền-phép Cha đã ban cho Con cai-trị loài xác-thịt, Con được ban sự sống đời đời cho những kẻ mà Cha đã giao-phó cho Con. 3 Và, sự sống đời đời là nhìn biết Cha, tức là Đức Chúa Trời có một và thật, cùng Jêsus-Christ, là Đấng Cha đã sai đến. 4 Con đã tôn-vinh Cha trên đất, làm xong công-việc Cha giao cho làm. 5 Cha ôi! Bấy giờ xin lấy sự vinh-hiến Con vốn có nơi Cha trước khi chưa có thế-gian mà làm vinh-hiến Con nơi chính mình Cha.

6 Con đã tỏ danh Cha ra cho những người Cha giao cho Con từ giữa thế-gian; họ vốn thuộc về Cha, Cha giao họ cho Con, và họ đã giữ lời Cha. 7 Hiện nay họ đã biết rằng mọi sự Cha đã giao cho Con đều là từ Cha mà đến. 8 Vì Con đã truyền cho họ những lời Cha đã truyền cho Con, và họ đã nhận lấy; nhìn biết quả thật rằng Con đến từ nơi Cha, và tin rằng ấy là Cha sai Con đến. 9 Con vì họ mà cầu-nguyện; chẳng phải vì thế-gian mà cầu nguyện, nhưng vì kẻ Cha đã giao cho Con, bởi chúng họ thuộc về Cha. 10 Phạm mọi điều thuộc về Con tức là thuộc về Cha, mọi điều thuộc về Cha tức là thuộc về Con, và Con nhân họ được tôn-vinh. 11 Con không ở thế-gian nữa, nhưng họ còn ở thế-gian, và Con về cùng Cha. Lạy Cha thánh, xin gìn-giữ họ trong danh Cha, là danh Cha đã ban cho Con, để họ cũng hiệp làm một như chúng ta vậy. 12 Đang khi Con còn ở với họ, Con gìn-giữ họ trong danh Cha, là danh Cha đã ban cho Con. Con đã gìn-giữ họ, trừ đứa con của sự hư-mất ra, thì trong đám họ không một

người nào bị thất-lạc, hầu cho lời Kinh-thánh được ứng-nghiệm. ¹³Nhưng bây giờ Con về cùng Cha, và đương khi còn ở thế-gian, Con nói những điều đó, hầu cho trong lòng họ được đầy dẫy sự vui-mừng của Con. ¹⁴Con đã truyền lời Cha cho họ, và thế-gian ghen-ghét họ, vì họ không thuộc về thế-gian, cũng như Con không thuộc về thế-gian vậy. ¹⁵Con chẳng cầu Cha cất họ khỏi thế-gian, nhưng xin Cha gìn-giữ họ cho khỏi điều ác. ¹⁶Họ không thuộc về thế-gian, cũng như Con không thuộc về thế-gian. ¹⁷Xin Cha lấy lễ thật khiến họ nên thánh; lời Cha tức là lễ thật. ¹⁸Như Cha đã sai Con trong thế-gian, thì Con cũng sai họ trong thế-gian. ¹⁹Con vì họ tự làm nên thánh, hầu cho họ cũng nhờ lễ thật mà được nên thánh vậy.

²⁰Ấy chẳng những vì họ mà Con cầu xin thôi đâu, nhưng cũng vì kẻ sẽ nghe lời họ mà tin đến Con nữa, ²¹để cho ai nấy hiệp làm một, như Cha ở trong Con, và Con ở trong Cha; lại để cho họ cũng ở trong chúng ta, đặng thế-gian tin rằng chính Cha đã sai Con đến. ²²Con đã ban cho họ sự vinh-hiến mà Cha đã ban cho Con, để hiệp làm một như chúng ta vẫn là một: ²³Con ở trong họ và Cha ở trong Con, để cho họ toàn-vẹn hiệp làm một, và cho thế-gian biết chính Cha đã sai Con đến, và Cha đã yêu-thương họ cũng như Cha đã yêu-thương Con. ²⁴Cha ôi, Con muốn Con ở đâu thì những kẻ Cha đã giao cho Con cũng ở đó với Con, để họ ngắm xem sự vinh-hiến của Con, là vinh-hiến Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu Con trước khi sáng-thế. ²⁵Hỡi Cha công-bình, thế-gian chẳng từng nhận biết Cha; song Con đã nhận biết Cha, và những kẻ này nhận rằng chính Cha đã sai Con đến. ²⁶Con đã tỏ danh Cha ra cho họ, Con lại sẽ tỏ ra nữa, để cho tình yêu-thương của Cha dùng yêu-thương Con ở trong họ, và chính mình Con cũng ở trong họ nữa.

Sự đau-dớn, chết và sống lại của Đức Chúa Jê-sus

(Từ 18:1 đến 21:25)

Vườn Ghết-sê-ma-nê.

Đức Chúa Jê-sus bị bắt.

18 ¹Sau khi phán những điều ấy, Đức Chúa Jê-sus đi với môn-đồ mình

sang bên kia khe Xết-rôn; tại đó có một cái vườn, Ngài bèn vào, môn-đồ cũng vậy. ²Vả, Giu-đa là kẻ phản Ngài, cũng biết chỗ này, vì Đức Chúa Jê-sus thường cùng môn-đồ nhóm-họp tại đó. ³Vậy, Giu-đa lãnh một cơ binh cùng những kẻ bởi các thầy tế-lễ cả và người Pha-ri-si sai đến, cầm đèn đuốc khí-giới vào nơi đó. ⁴Đức Chúa Jê-sus biết mọi điều sẽ xảy đến cho mình, bèn bước tới mà hỏi rằng: Các người tìm ai? ⁵Chúng trả lời rằng: Tìm Jê-sus người Na-xa-rét. Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Chính ta đây! Giu-đa là kẻ phản Ngài cũng đứng đó với họ. ⁶Vừa khi Đức Chúa Jê-sus phán: Chính ta đây, chúng bèn thối-lui và té xuống đất. ⁷Ngài lại hỏi một lần nữa: Các người tìm ai? Chúng trả lời rằng: Tìm Jê-sus người Na-xa-rét. ⁸Đức Chúa Jê-sus lại phán: Ta đã nói với các người rằng chính ta đây; vậy nếu các người tìm bắt ta, thì hãy để cho những kẻ này đi. ⁹Ấy để được ứng-nghiệm lời Ngài đã phán: Con chẳng làm mất một người nào trong những kẻ mà Cha đã giao cho Con. ¹⁰Bấy giờ, Si-môn Phi-e-rô có một thanh gươm, bèn rút ra, đánh đậy-tố của thầy cả thượng-phẩm, chém đứt tai bên hữu. Đầy-tố đó tên là Man-chu. ¹¹Nhưng Đức Chúa Jê-sus phán cùng Phi-e-rô rờ rằng: Hãy nạp gươm người vào vỏ; ta há chẳng uống chén mà Cha đã ban cho ta uống sao?

Đức Chúa Jê-sus trước mặt An-ne và Cai-phe. Phi-e-rô chối Chúa.

¹²Bấy giờ, cả cơ binh, người quản-cơ và những kẻ sai của dân Giu-đa bắt Đức Chúa Jê-sus trói lại. ¹³Trước hết chúng giải Ngài đến An-ne; vì người này là ông gia Cai-phe làm thầy cả thượng-phẩm đương-niên. ¹⁴Vả, Cai-phe là người đã bàn với dân Giu-đa rằng: Thà một người chết vì dân thì ích hơn.

¹⁵Si-môn Phi-e-rô với một môn-đồ khác theo sau Đức Chúa Jê-sus. Môn-đồ đó có quen với thầy cả thượng-phẩm, nên vào với Đức Chúa Jê-sus trong sân thầy cả thượng-phẩm. ¹⁶Song Phi-e-rô đứng ngoài, gần bên cửa. Môn-đồ kia, tức là người quen với thầy cả thượng-phẩm, đi ra nói cùng người đàn-bà canh cửa, rồi đem Phi-e-rô vào. ¹⁷Bấy giờ, con đòi đó, tức

là người canh cửa, nói cùng Phi-e-rô rằng: Còn người, cũng là môn-đồ của người đó, phải chăng? Người trả lời rằng: Ta chẳng phải. ¹⁸ Các đầy-tớ và kẻ sai vì trời lạnh, nhúm một đồng lửa, rồi đứng gần một bên mà sưởi. Phi-e-rô đứng với họ, và cũng sưởi.

¹⁹ Vậy, thầy cả thượng-phẩm gan-hỏi Đức Chúa Jê-sus về môn-đồ Ngài và đạo-giáo Ngài. ²⁰ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Ta từng nói rõ-ràng cùng thiên-hạ; ta thường dạy-đỗ trong nhà hội và đền-thờ, là nơi hết thầy dân Giu-đa nhóm lại, chớ ta chẳng từng nói kín-giấu điều gì. ²¹ Có sao người gan-hỏi ta? Hãy hỏi những kẻ đã nghe ta nói điều chi với họ; những kẻ đó biết điều ta đã nói. ²² Ngài đương phán như vậy, có một người trong những kẻ sai có mặt tại đó, cho Ngài một vãi, mà rằng: Người dám đối-đáp cùng thầy cả thượng-phẩm đương ấy sao? ²³ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Ví thử ta nói quấy, hãy chỉ chỗ quấy cho ta xem; nhưng bằng ta nói phải, làm sao người đánh ta? ²⁴ An-ne bèn sai giải Đức Chúa Jê-sus vẫn bị trói đến Cai-phe là thầy cả thượng-phẩm.

²⁵ Vãi lại, Si-môn Phi-e-rô đương đứng sưởi đàng kia, thì có kẻ hỏi người rằng: Còn người, người cũng là môn-đồ người phải không? Người chối đi mà trả lời rằng: Ta không phải. ²⁶ Một người đầy-tớ của thầy cả thượng-phẩm, bà-con với người mà Phi-e-rô chém đứt tai, nói rằng: Ta há chẳng từng thấy người ở trong vườn với người sao? ²⁷ Phi-e-rô lại chối một lần nữa; tức thì gà gáy.

Đức Chúa Jê-sus trước mặt Phi-lát

²⁸ Kế đó, chúng điệu Đức Chúa Jê-sus từ nhà Cai-phe đến trường-án; bấy giờ đương sớm mai. Nhưng chính mình chúng không vào nơi trường-án, cho khỏi bị ô-uế, và cho được ăn lễ Vượt-qua. ²⁹ Vậy, Phi-lát bước ra, đi đến cùng chúng mà hỏi rằng: Các người kiện người này về khoản gì? ³⁰ Thưa rằng: Ví chẳng phải là tay gian-ác, chúng tôi không nộp cho quan. ³¹ Phi-lát bèn truyền cho chúng rằng: Các người hãy tự bắt lấy người, và xử theo luật mình. Người Giu-đa thưa rằng: Chúng tôi chẳng có phép giết ai cả. ³² Ấy là cho được ứng-nghiệm lời Đức Chúa Jê-sus đã phán, để chỉ về mình phải chết cách nào.

³³ Phi-lát bèn vào trường-án, truyền đem Đức Chúa Jê-sus đến, mà hỏi rằng: Chính người là Vua dân Giu-đa, phải chăng? ³⁴ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Người nói điều đó tự ý mình, hay là có người đã nói điều đó với người về ta? ³⁵ Phi-lát trả lời rằng: Nào có phải ta là người Giu-đa đâu? Dân người cùng mấy thầy tế-lễ cả đã nộp người cho ta; vậy người đã làm điều gì? ³⁶ Đức Chúa Jê-sus đáp lại rằng: Nước của ta chẳng phải thuộc về thế-gian này. Ví bằng nước ta thuộc về thế-gian này, thì tôi-tớ của ta sẽ đánh trận, đặng ta khỏi phải nộp cho dân Giu-đa; nhưng hiện nay nước ta chẳng thuộc về hạ-giới. ³⁷ Phi-lát bèn nói rằng: Thế thì người là vua sao? Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Thật như lời, ta là vua. Nay, vì sao ta đã sanh và vì sao ta đã giảng-thế? Ấy là để làm chứng cho lẽ thật. Hễ ai thuộc về lẽ thật thì nghe lấy tiếng ta. ³⁸ Phi-lát hỏi rằng: Lẽ thật là cái gì?

Khi người đã nói vậy, rồi lại đi ra đến cùng dân Giu-đa, mà rằng: Ta chẳng thấy người có tội-lỗi gì cả. ³⁹ Nhưng các người có lệ thường, hễ đến ngày lễ Vượt-qua, thì ta tha cho các người một tên tù, vậy các người có muốn ta tha Vua dân Giu-đa cho chăng? ⁴⁰ Chúng bèn kêu lên nữa rằng: Đừng tha nó, nhưng tha Ba-ra-ba! Vãi, Ba-ra-ba là một kẻ trộm-cướp.

Quân-lính làm sỉ-nhục Đức Chúa Jê-sus. Phi-lát phó Ngài cho dân Giu-đa.

19 ¹ Bấy giờ, Phi-lát bắt Đức Chúa Jê-sus và sai đánh đòn Ngài. ² Bọn lính đan một cái mào triều bằng gai, đội trên đầu Ngài, và mặc cho Ngài một cái áo điều. ³ Đoàn, họ đến gần, nói với Ngài rằng: Lạy Vua dân Giu-đa! Họ lại cho Ngài mấy cái vãi.

⁴ Phi-lát lại ra một lần nữa, mà nói với chúng rằng: Đây này, ta dẫn người ra ngoài, để các người biết rằng ta không tìm thấy người có tội-lỗi chi. ⁵ Vậy, Đức Chúa Jê-sus đi ra, đầu đội mào triều gai, mình mặc áo điều; và Phi-lát nói cùng chúng rằng: Kìa, xem người này! ⁶ Nhưng khi các thầy tế-lễ cả và các kẻ sai thấy Ngài, thì kêu lên rằng: Hãy đóng đinh hắn trên cây thập-tự, hãy đóng đinh hắn trên cây thập-tự! Phi-lát nói cùng chúng rằng: Chính mình các người hãy bắt mà đóng,

đình người; bởi vì về phần ta không thấy người có tội-lỗi chi hết. ⁷ Dân Giu-đa lại nói rằng: Chúng tôi có luật, chiếu luật đó hẳn phải chết; vì hẳn tự xưng là Con Đức Chúa Trời. ⁸ Khi Phi-lát đã nghe lời đó, lại càng thêm sợ-hãi nữa.

⁹ Người lại trở vào nơi trường-án mà nói với Đức Chúa Jê-sus rằng: Người từ đâu? Nhưng Đức Chúa Jê-sus không đáp gì hết. ¹⁰ Phi-lát hỏi Ngài rằng: Người chẳng nói chi với ta hết sao? Người há chẳng biết rằng ta có quyền buông-tha người và quyền đóng đinh người sao? ¹¹ Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Nếu chẳng phải từ trên cao đã ban cho người, thì người không có quyền gì trên ta; vậy nên, kẻ nộp ta cho người là có tội trọng hơn nữa. ¹² Từ lúc đó, Phi-lát kiếm cách để tha Ngài; nhưng dân Giu-đa kêu lên rằng: Ví bằng quan tha người này, thì quan không phải là trung-thần của Sê-sa; vì hễ ai tự xưng là vua, ấy là xưng lên nghịch cùng Sê-sa vậy!

¹³ Phi-lát nghe lời đó, bèn dẫn Đức Chúa Jê-sus ra ngoài, rồi ngồi trên tòa-án, tại nơi gọi là Ba-vê, mà tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Ga-ba-tha. ¹⁴ Và, bấy giờ là ngày sắm-sửa về lễ Vượt-qua, độ chừng giờ thứ sáu.^(k) Phi-lát nói cùng dân Giu-đa rằng: Vua các người kia kia! ¹⁵ Những người đó bèn kêu lên rằng: Hãy trừ hán đi, trừ hán đi! Đóng đinh hán trên cây thập-tự-đi! Phi-lát nói với chúng rằng: Ta sẽ đóng đinh Vua các người lên thập-tự-đi hay sao? Các thầy tế-lễ cả thưa rằng: Chúng tôi không có vua khác, chỉ Sê-sa mà thôi. ¹⁶ Người bèn giao Ngài cho chúng đặt đóng đinh trên thập-tự-đi.

Vậy, chúng bắt Ngài và dẫn đi.

Đức Chúa Jê-sus bị đóng đình trên thập-tự-đi

¹⁷ Đức Chúa Jê-sus vác thập-tự-đi mình, đi đến ngoài thành, tại nơi gọi là cái So, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Gô-gô-tha. ¹⁸ Ấy đó là chỗ họ đóng đinh Ngài, lại có hai người khác với Ngài, mỗi bên một người, còn Đức Chúa Jê-sus ở chính giữa.

¹⁹ Phi-lát cũng sai làm một tấm bảng, rồi treo lên trên thập-tự-đi. Trên bảng đó, có đề chữ rằng: JÊ-SUS NGƯỜI NA-XA-RÊT, LÀ VUA DÂN GIU-ĐA. ²⁰ Vì nơi Đức Chúa

Jê-sus bị đóng đinh ở gần thành, và chữ đề trên bảng đó viết bằng chữ Hê-bơ-rơ, chữ La-tinh và chữ Gô-réc, nên có nhiều người Giu-đa đọc đến. ²¹ Các thầy tế-lễ cả của dân Giu-đa bèn nói với Phi-lát rằng: Xin đừng viết: Vua dân Giu-đa; nhưng viết rằng, người nói: Ta là Vua dân Giu-đa. ²² Phi-lát trả lời rằng: Lời ta đã viết, thì ta đã viết rồi.

²³ Quân-lính đã đóng đinh Đức Chúa Jê-sus trên thập-tự-đi rồi, bèn lấy áo-xống của Ngài chia làm bốn phần, mỗi tên lính chiếm một phần. Họ cũng lấy áo dài của Ngài, nhưng áo dài đó không có đường may, nguyên một tấm vải dệt ra, từ trên chỉ dưới. ²⁴ Vậy, họ nói với nhau rằng: Đừng xé áo này ra, song chúng ta hãy bắt thăm, ai trúng nấy được. Ấy để cho được ứng-nghiệm lời Kinh-thánh này:

Chúng đã chia nhau áo-xống của ta,
Lại bắt thăm lấy áo dài ta. Đó là việc
quân-lính làm.

²⁵ Tại một bên thập-tự-đi của Đức Chúa Jê-sus, có mẹ Ngài đứng đó, với chị mẹ Ngài là Ma-ri vợ Cô-lê-ô-ba, và Ma-ri Ma-đơ-len nữa. ²⁶ Đức Chúa Jê-sus thấy mẹ mình, và một môn-đồ Ngài yêu đứng gần người, thì nói cùng mẹ rằng: Hỡi đàn-bà kia, đó là con của người! ²⁷ Đọan, Ngài lại phán cùng người môn-đồ rằng: Đó là mẹ người! Bắt đầu từ bấy giờ, môn-đồ ấy rước người về nhà mình.

²⁸ Sau đó, Đức Chúa Jê-sus biết mọi việc đã được trọn rồi, hầu cho lời Kinh-thánh được ứng-nghiệm, thì phán rằng: Ta khát. ²⁹ Tại đó, có một cái bình đựng đầy giấm. Vậy, họ lấy một miếng bông-đá thấm đầy giấm, buộc vào cây ngưu-tất đưa kề miệng Ngài. ³⁰ Khi Đức Chúa Jê-sus chịu lấy giấm ấy rồi, bèn phán rằng: Mọi việc đã được trọn; rồi Ngài gục đầu mà trút linh-hồn.

³¹ Vì bấy giờ là ngày sắm-sửa về ngày Sa-bát, mà Sa-bát này là rất trọng-thể, nên dân Giu-đa ngại rằng những thầy còn treo lại trên thập-tự-đi trong ngày Sa-bát chẳng, bèn xin Phi-lát cho đánh gãy ống chân những người đó và cắt xuống. ³² Vậy, quân-lính lại, đánh gãy chân người thứ nhất, rồi đến người kia, tức là kẻ cùng bị đóng đinh với Ngài. ³³ Khi quân-lính đến nơi Đức Chúa Jê-sus, thấy Ngài

(k) Độ chừng giữa trưa.

đã chết rồi, thì không đánh gãy ống chân Ngài; ³⁴ nhưng có một tên lính lấy giáo đâm ngang sườn Ngài, tức thì máu và nước chảy ra. ³⁵ Kẻ đã thấy thì làm chứng về việc đó, (lời chứng của người là thật, và người vẫn biết mình nói thật vậy), hầu cho các người cũng tin. ³⁶ Vì điều đó xảy ra, cho được ứng-nghiệm lời Kinh-thánh này: Chẳng một cái xương nào của Ngài sẽ bị gãy. ³⁷ Lại có lời Kinh-thánh này nữa: Chúng sẽ ngó thấy người mà mình đã đâm.

Sự chôn Đức Chúa Jê-sus

³⁸ Sau đó, Giô-sép người A-ri-ma-thê, làm môn-đồ Đức Chúa Jê-sus một cách kín-giấu, vì sợ dân Giu-đa, xin phép Phi-lát cho lấy xác Đức Chúa Jê-sus; thì Phi-lát cho phép. Vậy, người đến và lấy xác Ngài. ³⁹ Ni-cô-đem, là người khi trước đã tới cùng Đức Chúa Jê-sus trong ban đêm, bấy giờ cũng đến, đem theo độ một trăm cân một-được hòa với lư-hội. ⁴⁰ Vậy, hai người lấy xác Đức Chúa Jê-sus, dùng vải gai và thuốc thơm gói lại, theo như tục khâm-liệm của dân Giu-đa. ⁴¹ Và, tại nơi Ngài bị đóng đinh, có một cái vườn, trong vườn đó có một cái huyết mới, chừa chôn ai. ⁴² Ấy là nơi hai người chôn Đức Chúa Jê-sus, vì bấy giờ là ngày sắm-sửa của dân Giu-đa, và mộ ấy ở gần.

Sự Chúa sống lại. Sự Chúa hiện ra cùng Ma-ri Ma-đơ-len.

20 ¹ Ngày thứ nhất trong tuần-lễ, lúc rạng đông, trời còn mờ-mờ, Ma-ri Ma-đơ-len tới mộ, thấy hòn đá lấp cửa mộ đã dời đi. ² Vậy, người chạy tìm Si-môn Phi-e-rô và môn-đồ khác, là người Đức Chúa Jê-sus yêu, mà nói rằng: Người ta đã dời Chúa khỏi mộ, chẳng hay để Ngài tại đâu.

³ Phi-e-rô với môn-đồ khác bèn bước ra, đi đến mộ. ⁴ Cả hai đều chạy, nhưng môn-đồ kia chạy mau hơn Phi-e-rô, và đến mộ trước. ⁵ Người cúi xuống, thấy vải bỏ dưới đất; nhưng không vào. ⁶ Si-môn Phi-e-rô theo đến, vào trong mộ, thấy vải bỏ dưới đất, ⁷ và cái khăn liệm trùm đầu Đức Chúa Jê-sus chẳng ở cùng một chỗ với vải, nhưng cuốn lại để riêng ra một nơi khác.

⁸ Bấy giờ, môn-đồ kia đã đến mộ trước, cũng bước vào, thì thấy và tin. ⁹ Vì chưng hai người chưa hiểu lời Kinh-thánh rằng Đức Chúa Jê-sus phải từ kẻ chết sống lại. ¹⁰ Đoạn, hai môn-đồ trở về nhà mình.

¹¹ Song Ma-ri đứng bên ngoài, gần mộ, mà khóc. Người vừa khóc, vừa cúi xuống dòm trong mộ, ¹² thấy hai vị thiên-sứ mặc áo trắng, một vị ngồi đằng đầu, một vị ngồi đằng chân, chỗ xác Đức Chúa Jê-sus đã nằm. ¹³ Hai thiên-sứ hỏi: Hỡi đàn-bà kia, sao ngươi khóc? Người thưa rằng: Vì người ta đã dời Chúa tôi đi, không biết để Ngài ở đâu. ¹⁴ Vừa nói xong, người xây lại thấy Đức Chúa Jê-sus tại đó; nhưng chẳng biết ấy là Đức Chúa Jê-sus. ¹⁵ Đức Chúa Jê-sus hỏi người rằng: Hỡi đàn-bà kia, sao ngươi khóc? Người tìm ai? Người ngỡ rằng đó là kẻ làm vườn, bèn nói rằng: Hỡi chúa, vì thật người là kẻ đã đem Ngài đi, xin nói cho ta biết người để Ngài đâu, thì ta sẽ đến mà lấy. ¹⁶ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hỡi Ma-ri! Mari bèn xây lại, lấy tiếng Hê-bơ-rơ mà thưa rằng: Ra-bu-ni (nghĩa là thầy)! ¹⁷ Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Chớ rờ đến ta; vì ta chưa lên cùng Cha! Nhưng hãy đi đến cùng anh em ta, nói rằng ta lên cùng Cha ta và Cha các người, cùng Đức Chúa Trời ta và Đức Chúa Trời các người. ¹⁸ Ma-ri Ma-đơ-len đi rao-báo cho môn-đồ rằng mình đã thấy Chúa, và Ngài đã phán cùng mình những điều đó.

Sự Chúa hiện ra cùng môn-đồ

¹⁹ Buổi chiều nọ ngày đó, là ngày thứ nhất trong tuần-lễ, những cửa nơi các môn-đồ ở đều đương đóng lại, vì sợ dân Giu-đa, Đức Chúa Jê-sus đến đứng chính giữa các môn-đồ mà phán rằng: Bình-an cho các người! ²⁰ Nói đoạn, Ngài giơ tay và sườn mình cho môn-đồ xem. Các môn-đồ vừa thấy Chúa thì đầy sự mừng-rỡ. ²¹ Ngài lại phán cùng môn-đồ rằng: Bình-an cho các người! Cha đã sai ta thế nào, ta cũng sai các người thế ấy. ²² Khi Ngài phán điều đó rồi, thì hà hơi trên môn-đồ mà rằng: Hãy nhận-lãnh Đức Thánh-Linh. ²³ Kẻ nào mà các người tha tội cho, thì tội sẽ được tha; còn kẻ nào các người cầm tội lại, thì sẽ bị cầm cho kẻ đó.

24 Và, lúc Đức Chúa Jê-sus đến, thì Tô-ma, tức Đi-đim, là một người trong mười hai sứ-đồ, không có ở đó với các môn-đồ. 25 Các môn-đồ khác nói với người rằng: Chúng ta đã thấy Chúa. Nhưng người trả lời rằng: Nếu ta không thấy dấu đinh trong bàn tay Ngài, nếu ta không đặt ngón tay vào chỗ dấu đinh, và nếu ta không đặt bàn tay nơi sườn Ngài, thì ta không tin. 26 Cách tám ngày, các môn-đồ lại nhóm nhau trong nhà, có Tô-ma ở với. Khi cửa đương đóng, Đức Chúa Jê-sus đến, đứng chính giữa môn-đồ mà phán rằng: Bình-an cho các người! 27 Đoạn, Ngài phán cùng Tô-ma rằng: Hãy đặt ngón tay ngươi vào đây, và xem bàn tay ta; cũng hãy gơ bàn tay ngươi ra và đặt vào sườn ta, chớ cứng lòng, song hãy tin! 28 Tô-ma thưa rằng: Lạy Chúa tôi và Đức Chúa Trời tôi! 29 Đức Chúa Jê-sus phán: Vì ngươi đã thấy ta, nên ngươi tin. Phước cho những kẻ chẳng từng thấy mà đã tin vậy!

30 Đức Chúa Jê-sus đã làm trước mặt môn-đồ Ngài nhiều phép lạ khác nữa, mà không chép trong sách này. 31 Nhưng các việc này đã chép, để cho các người tin rằng Đức Chúa Jê-sus là Đấng Christ, tức là Con Đức Chúa Trời, và để khi các người tin, thì nhờ danh Ngài mà được sự sống.

Đức Chúa Jê-sus hiện ra gần biển Ti-bê-ri-át

21 **1** Rồi đó, Đức Chúa Jê-sus lại hiện ra cùng môn-đồ Ngài nơi gần biển Ti-bê-ri-át. Việc Ngài hiện ra như vậy: 2 Si-môn Phi-e-rô, Tô-ma gọi là Đi-đim, Na-tha-na-ên nguyên ở thành Ca-na, trong xứ Ga-li-lê, các con trai của Xê-bê-đê và hai người môn-đồ khác nữa nhóm lại cùng nhau. 3 Si-môn Phi-e-rô nói rằng: Tôi đi đánh cá. Các người kia trả lời rằng: Chúng tôi đi với anh. Các người ấy ra đi xuống thuyền, nhưng trong đêm đó, chẳng được chi hết.

4 Đến sáng, Đức Chúa Jê-sus đứng trên bờ, nhưng môn-đồ không biết đó là Đức Chúa Jê-sus. 5 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hỡi các con, không có chi ăn hết sao? Thưa rằng: Không. 6 Ngài phán rằng: Hãy thả lưới bên hữu thuyền, thì các người sẽ được. Vậy, các người ấy thả lưới xuống,

được nhiều cá đến nỗi không thể kéo lên nữa. 7 Môn-đồ mà Đức Chúa Jê-sus yêu mến nói với Phi-e-rô rằng: Ấy là Chúa! Khi Si-môn Phi-e-rô đã nghe rằng ấy là Chúa, bèn lấy áo dài quấn mình (vì đương ở trần) và nhảy xuống nước. 8 Các môn-đồ khác đem thuyền trở lại, kéo tay lưới đầy cá, vì cách bờ chỉ chừng hai trăm cu-đê⁽¹⁾ mà thôi.

9 Lúc môn-đồ đã lên bờ, thấy tại đó có lửa than, ở trên để cá, và có bánh. 10 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy đem cá các người moi đánh được đó lại đây. 11 Si-môn Phi-e-rô xuống thuyền, kéo tay lưới đầy một trăm năm mươi ba con cá lớn lên bờ; và, dấu nhiều cá dường ấy, lưới vẫn không đứt. 12 Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy lại mà ăn. Nhưng không một người môn-đồ nào dám hỏi rằng: Ngươi là ai? Vì biết quả rằng ấy là Chúa. 13 Đức Chúa Jê-sus lại gần, lấy bánh cho môn-đồ, và cho luôn cá nữa. 14 Ấy là lần thứ ba mà Đức Chúa Jê-sus hiện ra cùng môn-đồ Ngài, sau khi Ngài từ kẻ chết sống lại.

Đức Chúa Jê-sus nói chuyện cùng Phi-e-rô

15 Khi ăn rồi, Đức Chúa Jê-sus phán cùng Si-môn Phi-e-rô rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, ngươi yêu ta hơn những kẻ này chăng? Phi-e-rô thưa rằng: Lạy Chúa, phải, Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy chăn những chiên con ta. 16 Ngài lại phán lần thứ hai cùng người rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, ngươi yêu ta chăng? Phi-e-rô thưa rằng: Lạy Chúa, phải, Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy chăn chiên ta. 17 Ngài phán cùng người đến lần thứ ba rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, ngươi yêu ta chăng? Phi-e-rô buồn-rầu vì Ngài phán cùng mình đến ba lần: Ngươi yêu ta chăng? Người bèn thưa rằng: Lạy Chúa, Chúa biết hết mọi việc; Chúa biết rằng tôi yêu Chúa! Đức Chúa Jê-sus phán rằng: Hãy chăn chiên ta. 18 Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, khi ngươi còn trẻ, ngươi tự mình thắt lưng lấy, muốn đi đâu thì đi; nhưng khi ngươi già, sẽ gơ bàn tay ra, người khác thắt lưng cho và dẫn người đi đến nơi mình không muốn. 19 Ngài nói

(1) Độ 90 thước tây (mètres).

điều đó để chỉ về Phi-e-rơ sẽ chết cách nào đáng sáng danh Đức Chúa Trời. Và sau khi đã phán như vậy, Ngài lại rằng: Hãy theo ta.

²⁰Phi-e-rơ xây lại, thấy môn-đồ mà Đức Chúa Jê-sus yêu đến sau mình, tức là người đương bữa ăn tối, nghiêng mình trên ngực Đức Chúa Jê-sus mà hỏi rằng: Lạy Chúa, ai là kẻ phản Chúa? ²¹Khi thấy người đó, Phi-e-rơ hỏi Đức Chúa Jê-sus rằng: Lạy Chúa, còn người này, về sau sẽ ra thế nào? ²²Đức Chúa Jê-sus đáp rằng: Nếu ta muốn người cứ ở cho tới khi ta đến, thì can-hệ gì với người? Còn người, hãy theo ta. ²³Vậy, có tiếng đồn ra trong vòng các

anh em rằng người môn-đồ đó sẽ không chết. Nhưng Đức Chúa Jê-sus vốn chẳng phải nói rằng: Người đó sẽ không chết; song nói rằng: Nếu ta muốn người cứ ở cho tới khi ta đến, thì can-hệ gì với người? đó thôi.

²⁴Ấy chính là môn-đồ, đó làm chứng về những việc này và đã chép lấy; chúng ta biết lời chứng của người là thật. ²⁵Lại còn nhiều việc nữa mà Đức Chúa Jê-sus đã làm; ví bằng người ta cứ từng việc mà chép hết, thì ta tưởng rằng cả thế-gian không thể chứa hết các sách người ta chép vậy.

CÔNG-VỤ CÁC SỨ-ĐỒ

L- Tin-lành được giảng ra trong người Giu-đa

(Từ 1:1 đến 12:25)

Đức Chúa Jê-sus-Christ lên trời

1 ¹ Hỡi Thê-ô-phi-lơ, trong sách thứ nhất ta, ^(a) ta từng nói về mọi điều Đức Chúa Jê-sus đã làm và dạy từ ban đầu, ² cho đến ngày Ngài được cất lên trời, sau khi Ngài cậy Đức Thánh-Linh mà răn-dạy các sứ-đồ Ngài đã chọn. ³ Sau khi chịu đau-đớn rồi, thì trước mặt các sứ-đồ, Ngài lấy nhiều chứng-cớ tỏ ra mình là sống, và hiện đến với các sứ-đồ trong bốn mươi ngày, phán-báo những sự về nước Đức Chúa Trời.

⁴ Lúc ở với các sứ-đồ, Ngài dặn rằng đừng ra khỏi thành Giê-ru-sa-lem, nhưng phải ở đó chờ điều Cha đã hứa, là điều các người đã nghe ta nói. ⁵ Vì chưng Giảng đã làm phép báp-têm bằng nước, nhưng trong ít ngày, các người sẽ chịu phép báp-têm bằng Đức Thánh-Linh. ⁶ Vậy, những người nhóm tại đó thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa, có phải trong lúc này Chúa sẽ lập lại nước Y-sơ-ra-ên chăng? ⁷ Ngài đáp rằng: Kỳ-hạn và ngày-giờ mà Cha đã tự quyền định lấy, ấy là việc các người chẳng nên biết. ⁸ Nhưng khi Đức Thánh-Linh giảng trên các người, thì các người sẽ nhận lấy quyền-phép, và làm chứng về ta tại thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, xứ Sa-ma-ri, cho đến cùng trái đất.

⁹ Ngài phán bấy nhiêu lời rồi, thì được cất lên trong lúc các người đó nhìn xem Ngài, có một đám mây tiếp Ngài khuất đi, không thấy nữa. ¹⁰ Các người đó đương ngó chăm trên trời trong lúc Ngài ngự lên, xảy có hai người nam mặc áo trắng hiện

đến trước mặt, ¹¹ và nói rằng: Hỡi người Ga-li-lê, sao các người đứng ngóng lên trời làm chi? Jê-sus này đã được cất lên trời khỏi giữa các người, cũng sẽ trở lại như cách các người đã thấy Ngài lên trời vậy.

Các môn-đồ tại phòng cao

¹² Bấy giờ, các người đó từ núi gọi là Ô-li-ve trở về thành Giê-ru-sa-lem; núi ấy cách thành Giê-ru-sa-lem một quãng đường ước đi một ngày Sa-bát. ^(b) ¹³ Khi đã về đến, bèn lên một cái phòng cao kia, là nơi Phi-e-rơ, Giảng, Gia-cơ, Anh-rê, Phi-líp, Thô-ma, Ba-thê-lê-my, Ma-thi ơ, Gia-cơ con của A-phê, Si-môn Xê-lốt, và Giu-đe con của Gia-cơ thường ở. ¹⁴ Hết thầy những người đó bèn lòng đồng một ý mà cầu-nguyện với các người đàn-bà, và Ma-ri là mẹ Đức Chúa Jê-sus cùng anh em Ngài.

Ma-thi-a được cử làm sứ-đồ thế Giu-đa

¹⁵ Trong những ngày đó, Phi-e-rơ đứng dậy giữa các anh em, — số người nhóm lại ước được một trăm hai mươi người, — mà nói rằng: ¹⁶ Hỡi anh em ta, lời Đức Thánh-Linh đã nhờ miệng vua Đa-vít mà nói tiên-tri trong Kinh-thánh về tên Giu-đa, là đứa đã dẫn đường cho chúng bắt Đức Chúa Jê-sus, thì phải được ứng-nghiem. ¹⁷ Vì nó vốn thuộc về bọn ta, và đã nhận phần trong chức-vụ này. ¹⁸ Tên đó lấy tiền thưởng của tội-ác mình mà mua một đám ruộng, rồi thì nhào xuống, nứt bụng và ruột đổ ra hết. ¹⁹ Sự đó cả dân thành Giê-ru-sa-lem đều biết chán, đến nỗi chúng gọi ruộng đó theo thổ-âm mình là *Hác-en-da-ma*, nghĩa là ruộng huyết. ²⁰ Trong sách Thi-thiên cũng có chép rằng:

(a) Xem sách Lu-ca 1:1-4. (b) Ước-chừng một Ki-lô-mét.

Nguyên cho chỗ ở nó trở nên
hoang-loạn,
Chớ có ai ở đó; lại rằng:
Nguyên cho có một người khác nhận lấy
chức nó.

21 Vậy, nội những kẻ đã theo cùng chúng ta trọn lúc Đức Chúa Jê-sus đi lại giữa chúng ta, 22 từ khi Giảng làm phép báp-têm cho đến ngày Ngài được cất lên khỏi giữa chúng ta, phải có một người làm chứng cùng chúng ta về sự Ngài sống lại.

23 Môn-đồ cử ra hai người: Giô-sép tức là Ba-sa-ba, cũng gọi là Giúc-tu, và Ma-thia, 24 rồi cầu-nguyện rằng: Lạy Chúa, Ngài biết lòng mọi người, xin tỏ ra cho chúng tôi hai người này ai là người Chúa đã chọn, 25 đặt dự vào chức vụ sứ-đồ, thay vì Giu-đa đã bỏ dạng đi nơi của nó. 26 Đoạn, bắt thăm, trúng nhằm Ma-thia; người bèn được bỏ vào mười một sứ-đồ.

Đức Thánh-Linh giảng làm

2 Đến ngày lễ Ngũ-tuần, môn-đồ nhóm-hợp tại một chỗ. 2 Thành-linh, có tiếng từ trời đến như tiếng gió thổi ào-ào, đầy khắp nhà môn-đồ ngồi. 3 Các môn-đồ thấy lưỡi rời-rạc từng cái một, như lưỡi bằng lửa hiện ra, đậu trên đầu người trong bọn mình. 4 Hết thấy đều được đầy dẫy Đức Thánh-Linh, khởi-sự nói các thứ tiếng khác, theo như Đức Thánh-Linh cho mình nói.

5 Và, bấy giờ có người Giu-đa, kẻ mộ đạo, từ các dân thiên-hạ đến, ở tại thành Giê-ru-sa-lem. 6 Lúc tiếng ấy vang ra, dân-chúng chạy đến, ai nấy đều sùng-sở vì mỗi người đều nghe các môn-đồ nói tiếng xứ mình. 7 Chúng đều sợ-hãi và lấy làm lạ mà rằng: Hết thấy người nói đó, há chẳng phải là người Ga-li-lê sao? 8 Vậy thì, sao chúng ta nghe ai nấy đều nói tiếng riêng của xứ chúng ta sanh-đẻ? 9 Nào người Bạt-thê, Mê-đi, Ê-la-mít, kẻ ở tại Mê-sô-bô-ta-mi, Giu-đê, Cáp-ba-đốc, Bông, A-si, 10 Phi-ri-gi, Bam-phi-ly, Ê-díp-tô, đất Li-by gần Sy-ren, nào kẻ từ Rô-ma đến, 11 cả người Giu-đa hoặc người mới theo đạo Giu-đa, người Cơ-rét và A-rập nữa, chúng ta đều nghe họ lấy tiếng chúng ta mà nói những sự cao-trọng của Đức Chúa

Trời. 12 Ai ai đều sợ-hãi, không biết nghĩ làm sao, bèn nói với nhau rằng: Việc này là nghĩa làm sao? 13 Nhưng có kẻ lại nhạo-báng rằng: Họ say rượu mới đó.

Lời giảng của Phi-e-rô

14 Bấy giờ, Phi-e-rô đứng ra cùng mười một sứ-đồ, cất tiếng nói với dân-chúng rằng: Hỡi người Giu-đa, và mọi người ở tại thành Giê-ru-sa-lem, hãy biết rõ điều này, và lắng tai nghe lời ta. 15 Những người này chẳng phải say như các người ngộ đầu, vì bây giờ mới là giờ thứ ba ban ngày. 16 Nhưng ấy là điều đáng tiên-trí Giô-ên đã nói tiên-trí rằng:

- 17 Đức Chúa Trời phán: Trong những ngày sau-rồi,
ta sẽ đổ Thần ta khắp trên mọi xác-thịt;
Con trai và con gái các người đều sẽ nói lời tiên-trí,
Bọn trai-trẻ sẽ thấy chiêm-lạ,
Và các người già-cả sẽ có chiêm-bao.
18 Phải, trong những ngày đó, ta sẽ đổ Thần ta khắp trên các đầy-tớ trai và gái ta,
Chúng nó đều nói lời tiên-trí;
19 Ta lại sẽ tỏ ra sự lạ-lùng ở trên trời,
Và dấu lạ ở dưới đất;
Tức là máu, lửa, và luồng khí;
20 Mặt trời sẽ biến nên tối-tăm,
Mặt trăng hóa ra máu,
Trước ngày lớn và vinh-hiến của Chúa chưa đến;
21 Và lại ai cầu-khẩn danh Chúa thì sẽ được cứu.

22 Hỡi người Y-sơ-ra-ên, hãy nghe lời này: Đức Chúa Jê-sus ở Na-xa-rét, tức là Người mà Đức Chúa Trời đã dùng làm việc quyền-phép, sự lạ và dấu lạ ở giữa các người, để làm chứng cho Người trong vòng các người, như chính các người đều biết. 23 Người đó bị nộp theo ý định trước và sự biết trước của Đức Chúa Trời, các người đã mượn tay độc-ác mà đóng đinh Người trên thập-tự-giá và giết đi. 24 Nhưng Đức Chúa Trời đã khiến Người sống lại, bứt đứt dây trói của sự chết, vì nó không thể giữ Người lại dưới quyền nó. 25 Bởi chưng vua Đa-vít có nói về Người rằng:

Tôi từng thấy Chúa ở trước mặt tôi luôn,

(c) Nghĩa là chín giờ sáng.

- Vì Ngài ở bên hữu tôi, hầu cho tôi chẳng bị rúng-động chút nào.
- 26 Bởi cơ đó, lòng tôi vui-vẻ, lưỡi tôi mừng-rỡ,
Và xác-thịt tôi cũng sẽ yên-ngỉ trong sự trông-cậy;
- 27 Vì Chúa sẽ chẳng để linh-hồn tôi nơi Âm-phủ,
Và chẳng cho Đấng Thánh của Ngài hư-nát đâu.
- 28 Chúa đã cho tôi biết đường sự sống;
Cũng sẽ cho tôi đầy lòng vui-mừng trước mặt Ngài.
- 29 Hỡi anh em, ta thật có thể nói cách vũng-vàng với anh em về tổ Đa-vít rằng người đã chết và chôn rồi, ngày nay mở-mã người còn ở giữa chúng ta. 30 Nhưng, vì người là đấng tiên-tri, và biết Đức Chúa Trời đã thề hứa với người sẽ cho một hậu-tự người ngồi trên ngai mình, 31 thì người đã thấy trước và nói trước về sự sống lại của Đấng Christ rằng: Ngài chẳng bị để nơi Âm-phủ, và xác thịt Ngài chẳng thấy sự hư-nát.
- 32 Đức Chúa Jê-sus này, Đức Chúa Trời đã khiến sống lại, và chúng ta thấy đều làm chứng về sự đó. 33 Vậy sau khi Ngài đã được đem lên bên hữu Đức Chúa Trời, và từ nơi Cha đã nhận lấy Đức Thánh-Linh mà Cha đã hứa ban cho, thì Ngài đổ Đức Thánh-Linh ra, như các người đương thấy và nghe. 34 Vì vua Đa-vít chẳng hề lên trời, nhưng chính người có nói:
Chúa đã phán cùng Chúa tôi rằng:
Hãy ngồi bên hữu ta,
35 Cho đến chừng nào ta để kẻ thù-nghịch người dưới chân người, đặt làm bệ cho người.
- 36 Vậy, cả nhà Y-sơ-ra-ên khá biết chắc rằng Đức Chúa Trời đã tôn Jê-sus này, mà các người đã đóng đinh trên thập-tự-giá, làm Chúa và Đấng Christ.
- 37 Chúng nghe bấy nhiêu lời, trong lòng cảm-động, bèn hỏi Phi-e-rô và các sứ-đồ khác rằng: Hỡi anh em, chúng ta phải làm chi? 38 Phi-e-rô trả lời rằng: Hãy hối-cải, ai nấy phải nhận danh Đức Chúa Jê-sus chịu phép báp-têm, để được tha tội mình, rồi sẽ được lãnh sự ban-cho Đức Thánh-Linh. 39 Vì lời hứa thuộc về các người,

con-cái các người; và thuộc về hết thầy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi. 40 Phi-e-rô lại lấy nhiều lời giảng nữa mà giục lòng và khuyên-lơn chúng rằng: Các người khá cứu mình thoát khỏi giữa dòng-dối gian-tà này! 41 Vậy, những kẻ nhận lời đó đều chịu phép báp-têm; và trong ngày ấy, có độ ba ngàn người thêm vào Hội-thánh.

Sự hiệp-một và lòng nhân-đức của các tín-đồ ban đầu

42 Vả, những người ấy bèn lòng giữ lời dạy của các sứ-đồ, sự thông-công của anh em, lễ bẻ-bánh, và sự cầu-nguyện. 43 Mọi người đều kính-sợ, vì có nhiều sự kỳ phép lạ làm ra bởi các sứ-đồ. 44 Phạm những người tin Chúa đều hiệp-lại với nhau, lấy mọi vật làm của chung. 45 Bán hết gia-tài điền-sản mình mà phân-phát cho nhau, tùy sự cần-dùng của từng người. 46 Ngày nào cũng vậy, cứ chăm-chỉ đến đền-thờ; còn ở nhà, thì bẻ bánh và dùng bữa chung với nhau cách vui-vẻ thật-thà. 47 Phạm những Đức Chúa Trời và được đẹp lòng cả dân-chúng. Mỗi ngày Chúa lấy những kẻ được cứu thêm vào Hội-thánh.

Chùa lành người què chân. Lời giảng của Phi-e-rô.

3 1 Buổi cầu-nguyện giờ thứ chín, (d) Phi-e-rô với Giảng cùng lên đền-thờ. 2 Vả, có một người què từ lúc sanh ra, cứ hằng ngày người ta đem đặt tại cửa đền, gọi là Cửa Đẹp, đặng ăn mày những người vào đền. 3 Người thấy Phi-e-rô và Giảng vào, thì xin hai người bố-thí. 4 Phi-e-rô với Giảng ngó chăm người, rồi nói rằng: Hãy nhìn xem chúng ta. 5 Vậy, người bèn nhìn chăm chăm hai người, tưởng sẽ được chút gì. 6 Nhưng Phi-e-rô nói với người rằng: Ta chẳng có vàng bạc chi hết, song điều ta có thì ta cho người: Nhân danh Đức Chúa Jê-sus-Christ ở Na-xa-rét, hãy bước đi! 7 Phi-e-rô nắm tay hữu người đỡ dậy. Tức thì bàn chân và mắt-cá người trở nên cứng vững; 8 người liền nhảy, đứng lên và bước đi cùng hai người vào đền-thờ, vừa đi, vừa nhảy, vừa ngợi-khen Đức Chúa Trời. 9 Cả dân-chúng đều thấy người bước

(d) Lối ba giờ chiều.

đi và ngợi-khen Đức Chúa Trời. ¹⁰Người ta nhận là chính người đó đã ngồi tại Cửa Đẹp đến thờ đặng xin bố-thí nên đều bỏ-ngõ và sùng-sở về việc đã xảy đến cho người. ¹¹Người ấy đang cầm tay Phi-e-rơ và Giăng, thì cả dân-chúng lấy làm lạ, chạy đến cùng các người đó ở nơi hiên cửa gọi là Sa-lô-môn.

¹²Phi-e-rơ thấy vậy, bèn nói với dân-chúng rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-ên, sao các người lấy làm lạ về việc vừa xảy đến? Sao các người ngó sùng chúng ta, dường như chúng ta đã nhờ quyền-phép hay là nhân-đức riêng của mình mà khiến người này đi được vậy? ¹³Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp, Đức Chúa Trời của tổ-phụ chúng ta đã làm vinh-hiến đây-tớ Ngài là Đức Chúa Jê-sus, là Đấng mà các người đã bắt nộ và chối-bỏ trước mặt Phi-lát, trong khi người có ý tha Ngài ra. ¹⁴Các người đã chối-bỏ Đấng Thánh và Đấng Công-bình mà xin tha một kẻ giết người cho mình; ¹⁵các người đã giết Chúa của sự sống^(e) mà Đức Chúa Trời đã khiến từ kẻ chết sống lại, và chúng ta là người làm chứng về điều đó. ¹⁶Ấy là bởi đức-tin trong danh Ngài, nên danh Ngài làm cho vững người này là người các người thấy và biết; nghĩa là đức-tin bởi Ngài mà ra, đã ban cho người này sự mạnh-khoẻ trọn- vẹn, tại trước mặt hết thầy các người. ¹⁷Hỡi anh em, bây giờ ta biết anh em và các quan của anh em, vì lòng ngu-dốt nên đã làm điều đó. ¹⁸Nhưng Đức Chúa Trời đã dùng cách đó mà làm cho ứng-nghiệm lời Ngài phán tiên tri bởi miệng các đấng tiên-tri rằng Đấng Christ của Ngài phải chịu đau-đớn.

¹⁹Vậy, các người hãy ăn-năn và trở lại, đặng cho tội-lỗi mình được xóa đi, ²⁰hầu cho kỳ tho-thái đến từ Chúa, và Chúa sai Đấng Christ đã định cho các người, tức là Jê-sus, ²¹mà trời phải rước về cho đến kỳ muôn vật đổi mới, là kỳ mà Đức Chúa Trời thuở xưa đã phán trước bởi miệng các thánh tiên-tri. ²²Môi-se có nói rằng: Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ dấy lên trong anh em các người một Đấng tiên-tri như ta; các người phải nghe theo mọi điều Ngài sẽ phán dạy. ²³Hễ ai không nghe Đấng tiên-tri ấy sẽ bị truất khỏi dân-sự.

(e) Hay là nói: Đấng làm đầu cội-rễ của sự sống.

3:23 Phục-truyền 18:15, 19. 3:25 Sáng-thế ký 12:3, 22:18; 26:4; 28:14.

²⁴Hết thầy các tiên-tri đã phán, từ Sa-mu-ên và các đấng nối theo người, cũng đều có rao-truyền những ngày này nữa. ²⁵Các người là dòng-dõi của các đấng tiên-tri, và của giao-ước Đức Chúa Trời đã lập với tổ-phụ chúng ta, khi Ngài phán cùng Áp-ra-ham rằng: Các dân thiên-hạ sẽ nhờ dòng-dõi người mà được phước. ²⁶Đức Chúa Trời đã dấy Đầy-tớ Ngài lên, rồi trước hết sai Người xuống ban phước cho các người, mà dất ai nấy trong bọn các người xây lại khối tội-ác mình.

Phi-e-rơ và Giăng ở trước tòa công-luận

4 ¹Phi-e-rơ và Giăng đương nói với dân-chúng, thì các thầy tế-lễ, quan coi đền-thờ, và người Sa-đu-sê thoạt đến, ²tức mình vì hai người dạy dân-chúng và rao-truyền, nhân Đức Chúa Jê-sus, sự từ kẻ chết sống lại. ³Họ bắt hai người giam vào ngục cho đến bữa sau, vì bấy giờ đã tối rồi. ⁴Dẫu vậy, có nhiều người đã nghe đạo thì tin, số tin-đồ lên đến độ năm ngàn.

⁵Bữa sau, các quan, các trưởng-lão, các thầy thông-giáo nhóm lại thành Giê-ru-sa-lem, ⁶với An-ne, là thầy cả thượng-phẩm, Cai-phe, Giăng, A-léc-xan-đơ và hết thầy mọi người thuộc về họ thầy cả thượng-phẩm. ⁷Họ bắt Phi-e-rơ và Giăng đến hầu trước mặt mình, và hỏi rằng: Bởi quyền-phép nào hay là nhân danh ai mà các người làm điều này? ⁸Bấy giờ Phi-e-rơ, đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, nói rằng: Hỡi các quan và các trưởng-lão, ⁹nếu ngày nay chúng tôi bị tra-hỏi vì đã làm phước cho một người tàn-tật, lại hỏi chúng tôi thể nào người đó được lành, ¹⁰thì hết thầy các ông, và cả dân Y-sơ-ra-ên đều khá biết, ấy là nhân danh Đức Chúa Jê-sus-Christ ở Na-xa-rét, Đấng mà các ông đã đóng đinh trên thập-tự-giá, và Đức Chúa Trời đã khiến từ kẻ chết sống lại, ấy là nhờ Ngài mà người này được lành-mạnh hiện đứng trước mặt các ông. ¹¹Jê-sus này là hòn đá bị các ông xây nhà bỏ ra, rồi trở nên hòn đá góc nhà. ¹²Chẳng có sự cứu-rỗi trong đấng nào khác; vì ở dưới trời, chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu.

¹³Khi chúng thấy sự dạn-đĩ của Phi-e-rơ và Giăng, biết rõ rằng ấy là người dốt-

nát không học, thì đều lấy làm lạ; lại nhận-biết hai người từng ở với Đức Chúa Jêsus. ¹⁴Nhưng vì thấy người được chữa lành đứng bên hai người, nên chúng không có lời gì để bẻ-bác được hết. ¹⁵Chúng biểu hai người ra khỏi tòa công-luận rồi, bên bàn-luận cùng nhau, ¹⁶rằng: Chúng ta xử với hai người này làm sao? Vì cả dân thành Giê-ru-sa-lem đều biết rõ thật họ đã làm ra một phép lạ sờ-sờ; chúng ta chối không nổi. ¹⁷Đầu vậy, hầu cho việc khỏi đồn ra trong dân nữa, chúng ta nên lấy lời ngấm-dọa, cấm họ, từ rày về sau, chớ lấy danh đờ dạy-đồ không cứ là ai. ¹⁸Họ bèn đòi hai người vào, rồi cấm tiệt, chẳng cho nhân danh Đức Chúa Jêsus mà nói hay là dạy. ¹⁹Nhưng Phi-e-rơ và Giăng trả lời rằng: Chính các ông hãy suy-xét, trước mặt Đức Chúa Trời có nên vâng lời các ông hơn là vâng lời Đức Chúa Trời chăng? ²⁰Vì, về phần chúng tôi, không có thể chẳng nói về những điều mình đã thấy và nghe. ²¹Vậy, họ lại ngấm-dọa hai người nữa, rồi tha ra, không tìm phương bắt tội, vì cơ dân-chúng, bởi ai nấy đều ngợi-khen Đức Chúa Trời về việc đã xảy ra. ²²Vả, người đã nhờ phép lạ cho được chữa bệnh đó, là người đã hơn bốn mươi tuổi.

²³Khi chúng đã tha ra, hai người đến cùng anh em mình, thuật lại mọi điều các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão đã nói. ²⁴Mọi người nghe đoạn, thì một lòng cất tiếng lên cầu Đức Chúa Trời rằng: Lạy Chúa, là Đấng dựng nên trời, đất, biển, cùng muôn vật trong đó, ²⁵và đã dùng Đức Thánh-Linh, phán bởi miệng tổ-phụ chúng tôi, tức là đấng-tổ Ngài, là vua Đa-vít, rằng:

Vì sao các dân nổi giận,

Lại vì sao các nước lập mưu vô-ích?

²⁶ Các vua trên mặt đất dấy lên,

Các quan hiệp lại,

Mà nghịch cùng Chúa và Đấng chịu xúc đầu của Ngài...

²⁷Vả, Hê-rốt và Bôn-xơ Phi-lát, với các dân ngoại, cùng dân Y-sơ-ra-ên thật đã nhóm-hợp tại thành này đặng nghịch cùng Đấng-tổ thánh Ngài là Đức Chúa Jêsus mà Ngài đã xúc đầu cho, ²⁸để làm mọi việc tay Ngài và ý Ngài đã định trước. ²⁹Này, xin Chúa xem-xét sự họ ngấm-dọa, và ban cho các đấng-tổ Ngài rao-giảng đạo Ngài

một cách đàng-dĩ, ³⁰giờ tay Ngài ra, để nhờ danh đấng-tổ thánh của Ngài là Đức Chúa Jêsus, mà làm những phép chữa lành bệnh, phép lạ và dấu kỳ. ³¹Khi đã cầu-nguyện, thì nơi nhóm lại rúng-dộng; ai nấy đều được đấng-đầy Đức Thánh-Linh, giảng đạo Đức Chúa Trời cách đàng-dĩ.

Lòng yêu-thương của các tín-đồ ban đầu

³²Vả, người tin theo đông lắm, cứ một lòng một ý cùng nhau. Chẳng ai kể của mình là của riêng; nhưng kể mọi vật là của chung cho nhau. ³³Các sứ-đồ lại lấy quyền-phép rất lớn mà làm chứng về sự sống lại của Đức Chúa Jêsus-Christ; và hết thầy đều được phước lớn. ³⁴Vì trong tín-đồ không ai thiếu-thốn cả, bởi những người có ruộng hay nhà, đều bán đi, bán được bao nhiêu tiền cũng đem đến ³⁵đặt dưới chân các sứ-đồ; rồi tùy theo sự cần-đùng của mỗi người mà phát cho. ³⁶Vậy có Giô-sép mà các sứ-đồ đặt tên là Ba-na-ba, nghĩa là con trai của sự yên-ủi, về họ Lê-vi, quê-hương tại Chíp-rơ, ³⁷có một đám ruộng, bán đi, đem tiền đặt nơi chân các sứ-đồ.

A-na-nia và Sa-phi-ra

5 ¹Nhưng có một người tên là A-na-nia, thuận với vợ là Sa-phi-ra, bán gia-sản mình, ²và đồng mưu với vợ, giữ lại một phần tiền giá bán; rồi mới đem phần còn lại đặt dưới chân các sứ-đồ. ³Phi-e-rơ bèn nói với người rằng: Hỡi A-na-nia, sao quỉ Sa-tan đã đầy-dẫy lòng ngươi, đến nỗi ngươi nói dối cùng Đức Thánh-Linh, mà bớt lại một phần giá ruộng đó? ⁴Nếu ngươi chưa bán ruộng đó, há chẳng phải là của ngươi sao? Khi bán rồi, giữ giá đó há chẳng được sao? Điều đó nhập vào lòng ngươi thế nào, ấy chẳng phải ngươi nói dối loài người, bèn là nói dối Đức Chúa Trời. ⁵A-na-nia nghe nói bấy nhiêu lời, thì ngã xuống và tắt hơi; phàm người nào hay điều đó đều sợ-hãi quá đỗi. ⁶Nhưng các gã trẻ tuổi đứng dậy khâm-liệm thầy người và đem đi chôn.

⁷Khỏi đó độ ba giờ, vợ người bước vào, vốn chưa hề biết việc mới xảy đến. ⁸Phi-e-rơ cất tiếng nói rằng: Hãy khai cho ta,

người đã bán đám ruộng giá có ngàn ấy phải không? Thưa rằng: Phải, giá ngàn ấy đó. ⁹Phi-e-rơ bèn nói rằng: Sao các người dám đồng mưu để thử Thánh-Linh của Chúa? Kia, chân những kẻ chôn chổng người đương ở ngoài cửa, họ sẽ đem người đi luôn. ¹⁰Chính lúc đó, nàng té xuống nơi chân Phi-e-rơ và tắt hơi. Các gã tuổi trẻ trở về, thấy nàng đã chết, bèn khiêng đi chôn bên chổng nàng. ¹¹Cả Hội-thánh đều rất sợ-hãi, cho đến người nào nghe tin cũng vậy.

Đạo Tin-lành càng ngày càng tấn-tối

¹²Bấy giờ, có nhiều phép lạ dấu kỳ được làm ra trong dân bởi tay các sứ-đồ; và các môn-đồ đều hiệp một lòng nhóm nhau dưới hiên-cửa Sa-lô-môn. ¹³Dầu vậy, chẳng một kẻ nào khác dám nhập bọn với môn-đồ, nhưng dân-chúng thì cả tiếng ngợi-khen. ¹⁴Số những người tin Chúa càng ngày càng thêm lên, nam nữ đều đông lắm, ¹⁵đến nỗi người ta đem kẻ bệnh để ngoài đường, cho nằm trên giường nhỏ hoặc trên chông, để khi Phi-e-rơ đi ngang qua, bóng của người fit nữa cũng che được một vài người. ¹⁶Dân-sự ở các thành lân-cận cũng lũ-lược kéo tới thành Giê-ru-sa-lem, đem đến những người đau-ốm và kẻ bị tà-ma khuấy hại, thì hết thảy đều được chữa lành.

Các sứ-đồ bị bắt và được cứu. Tòa công-luận và lời bàn của Ga-ma-li-ên.

¹⁷Bấy giờ thầy cả thượng-phẩm và những kẻ theo người (ấy là phe Sa-đu-sê) đều đứng dậy, đầy lòng ghen-tương, ¹⁸bắt các sứ-đồ bỏ vào khám công. ¹⁹Nhưng đương ban đêm, có một thiên-sứ của Chúa mở cửa khám cho sứ-đồ ra, và dặn rằng: ²⁰Đi đi, hãy chường mặt nơi đền-thờ, mà rao-giảng cho dân-chúng mọi lời này của sự sống. ²¹Sứ-đồ nghe bấy nhiêu lời, vừa lúc rạng ngày, vào đền-thờ, khởi-sự dạy-đỗ. Nhưng thầy cả thượng-phẩm và những kẻ ở với người đến thình-lình, nhóm tòa công-luận và hết thảy trưởng-lão của dân Y-sơ-ra-ên lại, sai người vào khám đặng điệu các sứ-đồ đến. ²²Các kẻ sai đến khám, không thấy sứ-đồ tại đó, bèn trở về trình ²³rằng: Chúng tôi thấy khám đóng kĩ, linh canh đứng ngoài trước cửa; nhưng

lúc mở ra chẳng thấy một người nào ở trong.

²⁴Quan coi đền-thờ và các thầy tế-lễ cả nghe vậy, đều bức-tức về việc các sứ-đồ và về manh-mối của việc ấy. ²⁵Nhưng có người thoạt đến, báo với họ rằng: Kia, những người mà các quan đã bỏ tù, nay đương ở trong đền-thờ dạy-đỗ dân-sự! ²⁶Kể đó, quan coi đền-thờ với các kẻ sai cùng đi đến nơi bắt và dẫn các sứ-đồ đi, nhưng không dùng cách dữ-tợn, vì sợ bị dân-chúng ném đá; ²⁷và khi điệu các sứ-đồ đi rồi, thì đem đến tòa công-luận. Thầy cả thượng-phẩm tra-hỏi các sứ-đồ, rằng: ²⁸Chúng ta đã cấm ngặt các người, không cho lấy danh đó mà dạy-đỗ, song các người lại làm cho thành Giê-ru-sa-lem đầy-dẫy đạo-giáo mình. Vậy, các người muốn khiến máu người ấy đổ lại trên chúng ta sao!

²⁹Phi-e-rơ và các sứ-đồ trả lời rằng: Thà phải vâng lời Đức Chúa Trời còn hơn là vâng lời người ta. ³⁰Đức Chúa Trời của tổ-phụ chúng ta đã khiến Đức Chúa Jê-sus sống lại, là Đấng mà các ông đã treo trên cây gỗ và giết đi. ³¹Đức Chúa Trời đã đem Đấng ấy lên bên hữu Ngài, làm Vua và Cửu-Chúa, để ban lòng ân-nân và sự tha tội cho dân Y-sơ-ra-ên. ³²Còn chúng ta đây là kẻ làm chứng mọi việc đó, cũng như Đức Thánh-Linh mà Đức Chúa Trời đã ban cho kẻ vâng lời Ngài vậy.

³³Họ nghe mấy lời thì nghiên-ngâm, giận-hoảng, bèn mưu giết các sứ-đồ. ³⁴Nhưng một người Pha-ri-si, tên là Ga-ma-li-ên, làm luật-sư, được dân-sự tôn-kính, đứng lên giữa tòa công-luận, truyền lệnh đem các sứ-đồ ra ngoài một lát. ³⁵Kể đó, người nói rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-ên, hãy cẩn-thận về điều các người sẽ xử với những người này. ³⁶Trước đây, Thê-ô-đa đầy lên, xưng mình là kẻ tôn-trọng, có độ bốn trăm người theo hắn: Hắn bị giết, và cả thảy những kẻ theo hắn đều tan-lạc, rút lại chẳng qua là hư-không. ³⁷Kể hắn thì có Giu-đa, người Ga-li-lê, đầy lên, về thời-kỳ tu số dân, rủ nhiều người theo mình; nhưng rồi cũng chết, bao nhiêu kẻ theo phải tan-tành. ³⁸Nay ta khuyên các người: Hãy lánh xa những người đó, để mặc họ đi. Vì nếu mưu-luận và công-cuộc này ra bởi người ta, thì sẽ tự hư đi; ³⁹nhưng nếu bởi Đức Chúa Trời ra, thì các người phá-diệt những người đó chẳng nổi,

và lại là liều mình đánh giặc cùng Đức Chúa Trời. Chúng nghe theo lời người, 40 đòi các sứ-đồ trở vào, sai đánh đòn, rồi cấm không được lấy danh Đức Chúa Jêsus mà giảng-dạy; đoạn tha ra.

41 Vậy, các sứ-đồ từ tòa công-luận ra, đều hơn-hở về mình đã được kể là xứng-đáng chịu nhục vì danh Đức Chúa Jêsus. 42 Ngày nào cũng vậy, tại trong đền-thờ hoặc từng nhà, sứ-đồ cứ dạy-dỗ rao-truyền mãi về Tin-lành của Đức Chúa Jêsus, tức là Đấng Christ.

Lập chức thầy phó-tế

6¹ Trong lúc đó, bởi số môn-đồ càng thêm lên, nên người Hê-lê-nít phàn-nàn nghịch cùng người Hê-bơ-rơ, vì những người góa-bụa của họ đã bị bỏ-bê trong sự cấp phát hằng ngày. 2 Mười hai sứ-đồ bèn gọi hết thầy môn-đồ nhóm lại, mà nói rằng: Bỏ sự dạy đạo Đức Chúa Trời mà giúp việc bàn-tiệc thật chẳng xứng-hợp. 3 Vậy anh em* hãy chọn trong bọn mình bảy người có danh tốt, đầy dẫy Đức Thánh-Linh và trí-khôn, rồi chúng ta sẽ giao việc này cho. 4 Còn chúng ta sẽ cứ chuyên lo về sự cầu-nguyện và chức-vụ giảng đạo. 5 Cả hội đều lấy lời đó làm đẹp lòng, bèn cử Ê-tiên, là người đầy đức-tin và Đức Thánh-Linh, Phi-líp, Bô-cô-rơ, Nica-no, Ti-môn, Ba-mê-na và Ni-cô-la, là người An-ti-ốt mới theo đạo Giu-đa; 6 và trình bảy người đó cho các sứ-đồ; các sứ-đồ cầu-nguyện rồi thì đặt tay lên.

7 Đạo Đức Chúa Trời càng ngày càng tràn ra, số môn-đồ tại thành Giê-ru-sa-lem thêm lên nhiều lắm. Cũng có rất nhiều thầy tế-lễ vâng-theo đạo nữa.

Ê-tiên bị cáo về sự lộng-ngôn

8 Ê-tiên được đầy ơn và quyền, làm dấu kỳ phép lạ rất lớn trong dân. 9 Nhưng có mấy hội-viên của nhà hội gọi là nhà hội của bọn được tự-do, với những người quê ở Sy-ren, người quê ở A-léc-xan-đơ, cùng người Giu-đa ở xứ Si-li-si và xứ A-si, nổi lên mà cãi-lấy cùng Ê-tiên. 10 Song chúng không chống lại nổi với trí-khôn người cùng với Đức Thánh-Linh, là Đấng người nhờ mà nói, 11 bèn xui-xiêm mấy

người đặng nói rằng: Chúng ta đã nghe người nói ra những lời phạm đến Môi-se và Đức Chúa Trời. 12 Chúng xúi dân-sự, các trưởng lão và các thầy thông-giáo, rồi xông vào người, dùng sức-mạnh bắt và điệu đến trước tòa công-luận. 13 Chúng đặt ra những kẻ chứng đối, nói rằng: Người này hằng nói những lời phạm đến nơi thánh và luật-pháp. 14 Vì chúng chúng ta đã nghe người nói rằng Jêsus ở Na-xa-rét này sẽ phá nơi đây và đổi tục-lệ mà Môi-se đã truyền lại cho chúng ta. 15 Bấy giờ, phàm những người ngồi tại tòa công-luận đều ngó chăm Ê-tiên, thấy mặt người như mặt thiên-sứ vậy.

Lời giảng của Ê-tiên

7¹ Thầy cả thượng-phẩm bèn hỏi Ê-tiên rằng: Có phải thật như vậy chăng? 2 Ê-tiên trả lời rằng: Hỡi các anh, các cha, xin nghe lời tôi! Đức Chúa Trời vinh-hiến đã hiện ra cùng tổ chúng ta là Áp-ra-ham, khi người còn ở tại Mê-sô-bô-ta-mi, chưa đến ở tại Cha-ran, 3 mà phán rằng: Hãy ra khỏi quê-hương và bà-con người, mà đi đến xứ ta sẽ chỉ cho. 4 Bấy giờ người ra khỏi xứ Canh-đê, rồi đến thành Cha-ran. Từ đó, lúc cha người qua đời rồi, Đức Chúa Trời khiến người từ nơi đó qua xứ các ông hiện đương ở. 5 Ngài chẳng ban cho người sản-nghiệp gì trong xứ này, dầu một thêo đất lọt bàn chân cũng không, nhưng Ngài hứa ban xứ này làm ki-vật cho người và dòng-dõi người nữa, dầu bấy giờ người chưa có con-cái mặc lòng. 6 Đức Chúa Trời phán như vậy: Dòng-dõi người sẽ ở ngụ nơi đất khách, người ta sẽ bắt chúng nó làm tôi và hà-hiếp trong bốn trăm năm. 7 Đức Chúa Trời lại phán rằng: Nhưng ta sẽ đoán-xét dân đê bắt chúng nó làm tôi, cho đó, chúng nó sẽ ra khỏi, và thờ-phượng ta trong nơi này. 8 Đoạn, Đức Chúa Trời ban cho người sự giao-ước về phép cắt-bì. Ấy vậy, khi Áp-ra-ham đã sanh một con trai là Y-sác, thì làm phép cắt bì cho, trong ngày thứ tám; Y-sác làm phép cắt-bì cho Gia-cốp, và Gia-cốp làm phép ấy cho mười hai tổ-phụ.

9 Mười tổ-phụ ghen-ghét Giô-sép, nên bán qua xứ Ê-díp-tô; nhưng Đức Chúa Trời ở cùng người. 10 Ngài giải-cứ người khỏi

cảnh khó-khăn, và cho đầy ơn và trí trước mặt Pha-ra-ôn, vua Ê-díp-tô, vua ấy lập người làm tể-tướng cai-quản xứ Ê-díp-tô và cả nhà vua nữa. ¹¹ Bảy giờ, xây có cơn đói-kém trong cả xứ Ê-díp-tô và xứ Ca-na-an; sự túng-ngặt lớn lắm, tổ-phụ chúng ta chẳng tìm được đồ-ăn. ¹² Gia-cốp nghe bên Ê-díp-tô có lúa mì, thì sai tổ-phụ ta qua đó lần thứ nhất. ¹³ Đến lần thứ hai, anh em Giô-sép nhận biết người, và Pha-ra-ôn mới biết dòng-họ người. ¹⁴ Giô-sép bèn sai rước Gia-cốp là cha mình và cả nhà, cộng là bảy mươi lăm người. ¹⁵ Vậy, Gia-cốp xuống xứ Ê-díp-tô, rồi chết tại đó, và tổ-phụ chúng ta cũng vậy; ¹⁶ sau được đem về Si-cheem, chôn nơi mộ mà Áp-ra-ham đã lấy bạc mua của con cháu Hê-mô quê ở Si-cheem. ¹⁷ Nhưng, gần đến kỳ phải ứng-nghiem lời hứa Đức Chúa Trời đã thề với Áp-ra-ham, dân cứ sanh-sản và thêm nhiều lên trong xứ Ê-díp-tô, ¹⁸ cho đến khi trong xứ đó có một vua khác dấy lên chẳng nhìn biết Giô-sép. ¹⁹ Vua này dùng mưu hại đồng-giống và hà-hiếp tổ-phụ chúng ta, ép phải bỏ con mới sanh, hầu cho sống chẳng được.

²⁰ Trong lúc đó, Môi-se sanh ra; người xinh-tốt khác thường, được nuôi trong ba tháng tại nhà cha mình. ²¹ Khi người bị bỏ, thì con gái Pha-ra-ôn học lấy, nuôi làm con mình. ²² Môi-se được học cả sự khôn-giao của người Ê-díp-tô; lời nói và việc làm đều có tài-năng. ²³ Nhưng lúc người được đầy bốn mươi tuổi rồi, trong lòng nhớ đến, muốn đi thăm anh em mình là con-cái Y-sơ-ra-ên. ²⁴ Môi-se thấy có người hà-hiếp một người trong đám họ, nên binh-vực kẻ bị hà-hiếp và đánh người Ê-díp-tô để báo thù cho. ²⁵ Người ngờ anh em mình chắc hiểu rằng Đức Chúa Trời dùng tay mình giải-cứ họ; nhưng họ chẳng hiểu. ²⁶ Đến ngày sau, chúng đang đánh lộn với nhau, thì người đến gần mà giải-hòa, rằng: Hỡi các người, đã là anh em, sao lại làm hại nhau vậy? ²⁷ Kẻ đang ức-hiếp người lân-cận mình xô Môi-se ra, mà rằng: Ai đã lập người lên làm quan cai-trị và quan xử-đoán chúng ta? ²⁸ Há người muốn giết ta như hôm qua đã giết người Ê-díp-tô sao? ²⁹ Môi-se vừa nghe lời đó thì trốn đi ở trong xứ Ma-đi-an, nơi đó người sanh

được hai con trai. ³⁰ Cách bốn mươi năm, một thiên-sứ hiện ra cùng người, tại đồng vắng núi Si-na-i, trong ngọn lửa nơi bụi gai đương cháy. ³¹ Môi-se thấy vậy, lấy làm lạ về sự hiện ra đó, đang áp lại để xem cho gần hơn, thì nghe tiếng Chúa phán rằng: ³² Ta là Đức Chúa Trời của tổ-phụ người, Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, của Y-sác và của Gia-cốp. Môi-se run-sợ, chẳng dám nhìn xem. ³³ Chúa bèn phán rằng: Hãy cởi giày ở chân người ra; vì chỗ mà người đứng đó là một nơi đất thánh. ³⁴ Ta đã đoái xem và thấy cảnh khó-khăn của dân ta trong xứ Ê-díp-tô, ta đã nghe tiếng than-thở của chúng nó, và xuống đặng giải-cứ. Bây giờ hãy đến, đặng ta sai người qua xứ Ê-díp-tô.

³⁵ Môi-se này là người họ đã bỏ ra, và rằng: Ai đã lập người lên làm quan cai-trị và quan đoán-xét chúng ta? Ấy là người mà Đức Chúa Trời đã sai làm quan cai-trị và đấng giải-cứ, cậy tay một thiên-sứ đã hiện ra với người trong bụi gai. ³⁶ Ấy là người đã đem họ ra khỏi, làm những dấu kỳ phép lạ trong xứ Ê-díp-tô, trên Biển-đỏ, và nơi đồng vắng trong bốn mươi năm. ³⁷ Ấy là Môi-se này đã nói cùng con-cái Y-sơ-ra-ên rằng: Đức Chúa Trời sẽ dấy lên trong hàng anh em các người một đấng tiên-tri giống như ta. ³⁸ Ấy là người, trong dân-hội tại nơi đồng vắng, đã ở với thiên-sứ, là đấng phán cùng người trên núi Si-na-i, và với tổ-phụ chúng ta, người lại nhận lấy những lời sự sống đặng trao lại cho các người. ³⁹ Ấy là người mà tổ-phụ chúng ta không chịu vâng lời, đã bỏ người đặng nghiêng lòng về xứ Ê-díp-tô, ⁴⁰ và nói với A-rôn rằng: Hãy làm các thần đi trước chúng ta; vì về phần Môi-se này, là người đã dẫn chúng ta ra khỏi xứ Ê-díp-tô, chẳng biết có điều chi xảy đến cho người rồi. ⁴¹ Trong những ngày đó, họ đúc một tượng bò con, dâng tế-lễ cho tượng và vui-mừng về việc tay mình làm nên. ⁴² Đức Chúa Trời bèn lia bỏ họ, phú họ thờ lạy cơ-binh trên trời, như có chép trong sách các đấng tiên-tri rằng:

Hỡi nhà Y-sơ-ra-ên, vậy có phải các người từng dâng con sinh và của-lễ cho ta,

Trong bốn mươi năm ở nơi đồng vắng,

43 khi các người khiêng nhà trại của Mo-lóc
 Và ngôi sao của thần Rom-phan,
 Tức là những hình-tượng mà các người
 làm ra để thờ-lạy chăng?
 Ta cũng sẽ đầy các người qua bên kia
 Ba-by-lôn.

44 Đền-tạm chúng-có vốn ở giữa tổ-phụ chúng ta trong đồng vắng, như Chúa đã truyền lệnh cho Môi-se phải làm y theo kiểu-mẫu người đã thấy. 45 Tổ-phụ chúng ta đã nhận lấy đền-tạm ấy, rồi đồng đi với Giô-suê đem vào xứ họ đã chiếm lấy của các dân mà Đức Chúa Trời đã đuổi khỏi trước mặt họ; đền-tạm cứ ở đó cho đến đời vua Đa-vít, 46 là người được ơn trước mặt Đức Chúa Trời, và xin ban một chỗ ở cho Đức Chúa Trời của Gia-cốp. 47 Kế đó, vua Sa-lô-môn cất cho Chúa một cái nhà. 48 Nhưng Đấng Rất-Cao chẳng ở trong nhà bởi tay người ta làm ra, như đấng tiên-tri đã nói:

49 Chúa phán: Trời là ngai ta,
 Đất là bệ chân ta.
 Nào có nhà nào các người cất cho ta,
 Có nơi nào cho ta yên-ngủ chăng?

50 Há chẳng phải tay ta đã dựng nên mọi vật này chăng?

51 Hỡi những người cứng cổ, lòng và tai chẳng cắt bì kia! Các người cứ nghịch với Đức Thánh-Linh hoai; tổ-phụ các người thế nào, thì các người cũng thế ấy! 52 Há có đấng tiên-tri nào mà tổ-phụ các người chẳng bắt-bớ ư? Họ cũng đã giết những người nói tiên-tri về sự đến của Đấng Công-bình; và hiện bây giờ chính các người lại đã nộp và giết Đấng đó; 53 các người đã nhận luật-pháp truyền bởi các thiên-sứ, nhưng không giữ lấy!...

Sự chết của Ê-tiên

54 Chúng nghe những lời đó, thì giận trong lòng, và nghiến răng với Ê-tiên. 55 Nhưng người, được đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, mắt ngó chằm lên trời, thấy sự vinh-hiến của Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Jê-sus đứng bên hữu Đức Chúa Trời; 56 thì người nói rằng: Kla, ta thấy các tầng trời mở ra, và con người đứng bên hữu Đức Chúa Trời. 57 Bây giờ, chúng kêu lớn tiếng lên, bịt lỗ tai lại, cùng nhau chạy a lại,

58 kéo người ra ngoài thành, rồi ném đá người. Các kẻ làm chứng lấy áo-xống mình để nơi chân một người trẻ tuổi kia tên là Sau-lơ. 59 Chúng đang ném đá, thì Ê-tiên cầu-nguyện rằng: Lạy Đức Chúa Jê-sus, xin tiếp lấy linh-hồn tôi. 60 Đoàn, người quì xuống, kêu lớn tiếng rằng: Lạy Chúa, xin đừng đổ tội này cho họ! Người vừa nói lời đó rồi, thì ngủ.

Sau-lơ bắt-bớ Hội-thánh

8¹ Sau-lơ vốn ưng-thuận về sự Ê-tiên bị giết. Trong lúc đó, Hội-thánh ở thành Giê-ru-sa-lem gặp cơn bắt-bớ dữ-tợn; trừ ra các sứ-đồ, còn hết thấy tin-đều phải chạy tan-lạc trong các miền Giu-đê và xứ Sa-ma-ri. 2 Dầu vậy, có mấy người tin-kính chôn xác Ê-tiên và than-khóc người quá-bội. 3 Nhưng Sau-lơ làm tàn-hại Hội-thánh: Sấn vào các nhà, dùng sức-mạnh bắt đàn-ông đàn-bà mà bỏ tù.

Người Sa-ma-ri trở lại đạo. Thuật-sĩ Si-môn.

4 Vậy, những kẻ đã bị tan-lạc đi từ nơi này đến nơi khác, truyền giảng đạo Tin-lành. 5 Phi-líp cũng vậy, xuống trong thành Sa-ma-ri mà giảng về Đấng Christ tại đó. 6 Đoàn dân nghe người giảng và thấy các phép lạ người làm, thì đồng lòng lắng tai nghe người nói; 7 vì có những tà-ma kêu lớn tiếng lên mà ra khỏi nhiều kẻ bị ám, cùng kẻ bại và què được chữa lành, cũng nhiều. 8 Tại cơ đó, trong thành được vui-mừng khôn xiết.

9 Bây giờ trong thành đó có một người tên là Si-môn, làm nghề phù-phép, tự khoe mình là một người danh tiếng, khiến cho dân Sa-ma-ri rất lấy làm lạ-lùng. 10 Hết thấy từ trẻ đến già đều nghe theo người, mà nói rằng: Chính người là quyền-phép của Đức Chúa Trời, tức là quyền-phép lớn như thường gọi vậy. 11 Nhận đó chúng nghe theo người, vì đã lâu nay người lấy phù-phép giục họ thấy đều phải khen lạ. 12 Nhưng khi chúng đã tin Phi-líp, là người rao-giảng Tin-lành của nước Đức Chúa Trời và danh Đức Chúa Jê-sus-Christ cho mình, thì cả đàn-ông đàn-bà đều chịu phép báp-têm. 13 Chính Si-môn

cũng tin, và khi đã chịu phép báp-têm, thì ở luôn với Phi-líp; người thấy những dấu lạ phép kỳ đã làm ra, thì lấy làm lạ lắm.

¹⁴ Các sứ-đồ vẫn ở tại thành Giê-ru-sa-lem, nghe tin xứ Sa-ma-ri đã nhận lấy đạo Đức Chúa Trời, bèn sai Phi-e-rô và Giảng đến đó. ¹⁵ Hai người tới nơi, cầu-nguyện cho các môn-đồ mới, để cho được nhận lấy Đức Thánh-Linh. ¹⁶ Vì Đức Thánh-Linh chưa giáng xuống trên một ai trong bọn đó; họ chỉ nhân danh Đức Chúa Jê-sus mà chịu phép báp-têm thôi. ¹⁷ Phi-e-rô và Giảng bèn đặt tay trên các môn-đồ, thì đều được nhận lấy Đức Thánh-Linh.

¹⁸ Si-môn thấy bởi các sứ-đồ đặt tay lên thì có ban Đức Thánh-Linh xuống, bèn lấy bạc dâng cho, mà nói rằng: ¹⁹ Cũng hãy cho tôi quyền-phép ấy, để tôi đặt tay trên ai thì nấy được nhận lấy Đức Thánh-Linh. ²⁰ Nhưng Phi-e-rô trả lời rằng: Tiền-bạc người hãy hư-mất với người, vì người tưởng lấy tiền-bạc mua được sự ban cho của Đức Chúa Trời! ²¹ Người chẳng có phần hoặc số trong việc này; vì lòng người chẳng ngay thẳng trước mặt Đức Chúa Trời. ²² Vậy, hãy ăn-năn điều ác mình, và cầu-nguyện Chúa, hầu cho ý-tưởng của lòng người đó hoá-may được tha cho. ²³ Vì ta thấy người đương ở trong mặt đặng và trong xiềng tội-ác. ²⁴ Si-môn trả lời rằng: Xin chính mình các ông hãy cầu-nguyện Chúa cho tôi, hầu cho tôi chẳng mắc phải điều ông nói đó.

²⁵ Sau khi Phi-e-rô và Giảng đã làm chứng và giảng đạo Chúa như thế, thì trở về thành Giê-ru-sa-lem, vừa đi vừa giảng Tin-lành trong nhiều làng của người Sa-ma-ri.

Người Ê-thi-ô-bi trở lại đạo

²⁶ Bấy giờ, có một thiên-sứ của Chúa phán cùng Phi-líp rằng: Hãy chờ dậy đi qua phía nam, trên con đường từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành Ga-xa. Đường ấy vắng-vẻ. ²⁷ Người chờ dậy và đi. Kia, có một hoạn-quan Ê-thi-ô-bi, làm quan hầu của Can-đác, nữ-vương nước Ê-thi-ô-bi, coi-sóc hết cả kho-tàng bạc, đã đến thành Giê-ru-sa-lem để thờ-phượng. ²⁸ Khi trở về, ngồi trên xe mà đọc sách tiên-tri

Ê-sai. ²⁹ Đức Thánh-Linh phán cùng Phi-líp rằng: Hãy lại gần và theo kịp xe đó. ³⁰ Phi-líp chạy đến, nghe người Ê-thi-ô-bi đọc sách tiên-tri Ê-sai, thì nói rằng: Ông hiểu lời mình đọc đó chẳng? ³¹ Hoạn-quan trả lời rằng: Nếu chẳng ai dạy cho tôi, thế nào tôi hiểu được? Người bèn mời Phi-líp lên xe ngồi kề bên.

³² Và, chỗ người đọc trong Kinh-thánh là đoạn này:

Người đã bị kéo đi như con chiến đến hàng làm thịt,

Lại như chiến con cầm trước mặt kẻ hót lông,

Người chẳng mở miệng.

³³ Trong khi Người hèn-hạ thì sự đoán-xét Người đã bị cất đi.

Còn ai sẽ kể đời của Người?

Vì sự sống Người đã bị rút khỏi đất rồi.

³⁴ Hoạn-quan cất tiếng nói cùng Phi-líp rằng: Tôi xin hỏi ông, đấng tiên-tri đã nói điều đó về ai? Có phải nói về chính mình người chẳng, hay là về người nào khác? ³⁵ Phi-líp bèn mở miệng, bắt đầu từ chỗ Kinh-thánh đó mà rao-giảng Đức Chúa Jê-sus cho người. ³⁶ Hai người đương đi dọc đường, gặp chỗ có nước, hoạn-quan nói rằng: Này, nước đây, có sự gì ngăn-cấm tôi chịu phép báp-têm chẳng?⁽¹⁾

³⁸ Người biểu dừng xe lại; rồi cả hai đều xuống nước, và Phi-líp làm phép báp-têm cho hoạn-quan. ³⁹ Khi ở dưới nước lên, thì Thánh-Linh của Chúa đem Phi-líp đi; hoạn-quan chẳng thấy người nữa, cứ hớn-hở đi đường. ⁴⁰ Còn Phi-líp thì người ta thấy ở trong thành A-xốt; từ đó người đi đến thành Sê-sa-rê, cũng giảng Tin-lành khắp những thành nào mình đã ghé qua.

Sau-lô trở lại đạo

⁹ Bấy giờ, Sau-lô chỉ hằng ngăm-ngăm và chém-giết môn-đồ của Chúa không thôi, đến cùng thầy cả thượng-phẩm, xin người những bức thư để gửi cho các nhà hội thành Đa-mách, hầu cho hễ gặp người nào thuộc về đạo bất kỳ đàn ông đàn-bà, thì trói giải về thành Giê-ru-sa-lem. ³ Nhưng Sau-lô đang đi đường gần đến thành Đa-mách, thình-lình có ánh-sáng từ trời soi-sáng chung-quanh

(1) Có nhiều bản cũ thêm câu 37 rằng: Phi-líp nói: Nếu ông hết lòng tin, điều đó có thể được. Hoạn-quan trả lời rằng: Tôi tin rằng Đức Chúa Jê-sus-Christ là Con Đức Chúa Trời.

người. ⁴Người té xuống đất, và nghe có tiếng phán cùng mình rằng: Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt-bớ ta? ⁵Người thưa rằng: Lạy Chúa, Chúa là ai? Chúa phán rằng: Ta là Jê-sus mà ngươi bắt-bớ; ⁶nhưng hãy đứng dậy, vào trong thành, người ta sẽ nói cho ngươi mọi điều phải làm. ⁷Những kẻ cùng đi với người đều đứng lại sững-sờ, nghe tiếng nói, mà chẳng thấy ai hết. ⁸Sau-lơ chờ dậy khỏi đất, mắt dầu mờ, nhưng không thấy chi cả; người ta bèn cầm tay dắt người đến thành Đa-mách; ⁹người ở đó trong ba ngày chẳng thấy, chẳng ăn và cũng chẳng uống.

A-na-nia làm phép báp-têm cho Sau-lơ

¹⁰Vả, tại Đa-mách có một môn-đồ tên là A-na-nia. Chúa phán cùng người trong sự hiện-thấy rằng: Hỡi A-na-nia! Người thưa rằng: Lạy Chúa, có tôi đây. ¹¹Chúa phán rằng: Hãy chờ dậy, đi lên đường gọi là đường Ngay-thẳng, tìm tên Sau-lơ, người Tạt-sơ, ở nhà Giu-đa; vì người đương cầu-nguyện, ¹²và đã thấy một người, tên là A-na-nia, bước vào đặt tay trên mình, để cho người được sáng mắt lại. ¹³A-na-nia thưa rằng: Lạy Chúa tôi có nghe nhiều kẻ nói người này đã làm hại biết bao các đấng thánh của Chúa trong thành Giê-ru-sa-lem. ¹⁴Bây giờ người ở đây, có trọn quyền của các thầy tế-lễ cả phó cho, đặt bắt trời hết thấy mọi người cầu-khẩn đến danh Ngài. ¹⁵Nhưng Chúa phán rằng: Hãy đi, vì ta đã chọn người này làm một đồ-dùng ta, để đem danh ta đồn ra trước mặt các dân ngoại, các vua, và con-cái Y-sơ-ra-ên; ¹⁶ta lại sẽ tỏ ra cho người biết phải chịu đau đớn vì danh ta là bao nhiêu.

¹⁷A-na-nia bèn đi, vào nhà, rồi đặt tay trên mình Sau-lơ mà nói rằng: Hỡi anh Sau-lơ, Chúa là Jê-sus này, đã hiện ra cùng anh trên con đường anh đi tới đây, đã sai tôi đến, hầu cho anh được sáng mắt lại và đây Đức Thánh-Linh. ¹⁸Tức thì có cái chi như cái vảy từ mắt người rớt xuống, thì người được sáng mắt; rồi chờ dậy và chịu phép báp-têm. ¹⁹Khi người ăn uống rồi, thì được mạnh-khỏe lại.

Những lời giảng đầu hết của Sau-lơ

Sau-lơ ở lại một vài ngày với các môn-đồ tại thành Đa-mách. ²⁰Người liền giảng-dạy trong các nhà hội rằng Đức Chúa Jê-sus là Con Đức Chúa Trời. ²¹Phàm những người nghe đều lấy làm lạ, mà nói rằng: Há chẳng phải chính người đó đã bắt-bớ tại thành Giê-ru-sa-lem những kẻ cầu-khẩn danh này, lại đến đây để trói họ điệu về cho các thầy tế-lễ cả hay sao? ²²Còn Sau-lơ lần lần càng thêm vững chí, bắt-bẻ những người Giu-đa ở tại thành Đa-mách, mà nói rõ rằng Đức Chúa Jê-sus là Đấng Christ.

²³Cách lâu ngày, người Giu-đa mưu với nhau để giết Sau-lơ. ²⁴Nhưng có người báo tin cho Sau-lơ về cơ-mưu chúng nó. Người ta lại giữ các cửa cả ngày và đêm đặng giết Sau-lơ. ²⁵Song lúc ban đêm, các môn-đồ lấy thúng dòng người xuống ngoài vách thành.

²⁶Sau-lơ tới thành Giê-ru-sa-lem rồi, muốn hiệp với các môn-đồ; nhưng hết thầy đều nghi-sợ người, không tin là môn-đồ. ²⁷Ba-na-ba bèn đem người đi, đưa đến các sứ-đồ và thuật lại cho biết thế nào dọc đường Chúa đã hiện ra và phán cùng người, lại thế nào người đã giảng-dạy cách bạo-dạn về danh Đức Chúa Jê-sus tại thành Đa-mách. ²⁸Từ đó, Sau-lơ tới lui với môn-đồ tại thành Giê-ru-sa-lem, ²⁹và nhân danh Chúa mà nói cách dạn-dĩ. Người cũng nói và cãi với những người Hê-lê-nít; nhưng bọn này tìm thế để hại người. ³⁰Các anh em hay điều đó, thì đem người đến thành Sê-sa-rê, và sai đi đất Tạt-sơ.

Ê-nê được chữa lành

³¹Ấy vậy, Hội-thánh trong cả xứ Giu-đê, xứ Ga-li-lê và xứ Sa-ma-ri được hưởng sự bình-an, gây-dựng và đi trong đường kính-sợ Chúa, lại nhờ Đức Thánh-Linh vừa-giúp, thì số của hội được thêm lên.

³²Vả, Phi-e-rô đi khắp các xứ, cũng đến cùng các thánh-đồ ở tại thành Ly-đa. ³³Tại đó, Phi-e-rô gặp một người đau bại tên là Ê-nê, nằm trên giường đã tám năm rồi. ³⁴Phi-e-rô nói với người rằng: Hỡi Ê-nê, Đức Chúa Jê-sus-Christ chữa cho ngươi được lành, hãy chờ dậy, dọn-dẹp lấy giường người. Tức thì, người vung chõ

dậy. ³⁵Hết thầy dân ở Ly-đa và Sa-rôn thấy vậy đều trở về cùng Chúa.

Sự sống lại của Ta-bi-tha

³⁶Tại thành Gióp-bê, trong đám môn-đồ, có một người đàn-bà tên là Ta-bi-tha, nghĩa là Đờ-ca; người làm nhiều việc lành và hay bố-thí. ³⁷Trong lúc đó, người đau và chết. Người ta tắm rửa xác người, rồi để yên trong một phòng cao. ³⁸Môn-đồ nghe Phi-e-rô đương ở tại Ly-đa, gần thành Gióp-bê, bèn sai hai người đi mời người đến chớ chậm trễ. ³⁹Phi-e-rô đứng dậy đi với hai người. Khi tới nơi, người ta dẫn Phi-e-rô đến chỗ phòng cao; hết thấy các đàn-bà góa đều đến cùng người mà khóc, và giờ cho người xem bao nhiêu áo-xống và áo ngoài, lúc Đờ-ca còn sống ở với mình đã may cho. ⁴⁰Phi-e-rô biểu người ta ra ngoài hết, rồi quì gối mà cầu-nguyện; xây lại với xác, mà rằng: Hỡi Ta-bi-tha, hãy chớ dậy! Người mở mắt, thấy Phi-e-rô, bèn ngồi dậy liền. ⁴¹Phi-e-rô đưa tay ra đỡ cho đứng dậy; đoạn, gọi các thánh đồ và đàn-bà góa đến, cho họ thấy người sống. ⁴²Việc đó đồn ra khắp thành Gióp-bê; nên có nhiều người tin theo Chúa. ⁴³Còn Phi-e-rô ở lại thành Gióp-bê nhiều ngày, tại nhà người thợ thuộc da, tên là Si-môn.

Cọt-nây trở về đạo

10 ¹Trong thành Sê-sa-rê, có một người tên là Cọt-nây, làm đội-trưởng của đội binh gọi là Y-ta-li. ²Người vẫn là đạo-đức, cùng cả nhà mình đều kính-sợ Đức Chúa Trời, người hay bố-thí cho dân, và cầu-nguyện Đức Chúa Trời luôn không thôi. ³Đương ban ngày, nhằm giờ thứ chín, ^(g) người thấy rõ-ràng trong sự hiện-thấy có một vị thiên-sứ của Đức Chúa Trời vào nhà mình, và truyền rằng: Hỡi Cọt-nây! ⁴Đôi mắt người ngó chằm thiên-sứ và run-sợ lắm, thưa rằng: Lạy Chúa, có việc chi? Thiên-sứ nói: Lời cầu-nguyện cùng sự bố-thí ngươi đã lên thấu Đức Chúa Trời, và Ngài đã ghi-nhớ lấy. ⁵Vậy, bây giờ hãy sai người đến thành Gióp-bê, mời Si-môn nào đó, cũng gọi là Phi-e-rô. ⁶Người hiện trợ nơi Si-môn, là

thợ thuộc da, nhà ở gần biển. ⁷Khi thiên-sứ, là đấng truyền cho người, đã trở lui, thì Cọt-nây gọi hai người trong đám đây-tớ mình và một tên lính tin-kính trong những lính thuộc về mình, ⁸ mà thuật lại mọi điều cho họ nghe, rồi sai đến thành Gióp-bê.

⁹Bữa sau, trong lúc ba người ấy đương đi đường và đã đến gần thành, vừa nhằm giờ thứ sáu ^(h) Phi-e-rô leo lên mái nhà để cầu-nguyện. ¹⁰Người đói và thêm ăn; khi người ta đương dọn cho ăn, thì người bị ngắt trí đi. ¹¹Người thấy trời mở ra, và có vật chi giống một bức khăn lớn níu bốn chéo lên, giáng xuống và sa đến đất: ¹²Thấy trong đó có những thú bốn cẳng, đủ mọi loài, côn-trùng bò trên đất, và chim trên trời. ¹³Lại có tiếng phán cùng người rằng: Hỡi Phi-e-rô, hãy dậy, làm thịt và ăn. ¹⁴Song Phi-e-rô thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng vậy; vì tôi chẳng ăn giống gì dơ-dáy chẳng sạch bao giờ. ¹⁵Tiếng đó lại phán cùng người lần thứ hai rằng: Phàm vật chi Đức Chúa Trời đã làm cho sạch, thì chớ cảm báng dơ-dáy. ¹⁶Lời đó lặp lại ba lần; rồi vật ấy liền bị thâu lên trên trời.

¹⁷Phi-e-rô đương nghi-ngờ về ý-nghĩa của sự hiện-thấy mình đã thấy, thì các người mà Cọt-nây sai đi đã hỏi thăm được nhà Si-môn, và tới đứng tận cửa. ¹⁸Họ kêu và hỏi đây có phải là nơi Si-môn tức Phi-e-rô ở chăng. ¹⁹Phi-e-rô còn đương ngẫm-nghĩ về sự hiện-thấy đó, thì Đức Thánh-Linh phán cùng người rằng: Kia, có ba người đương tìm ngươi. ²⁰Vậy, hãy đứng dậy, xuống mà đi với họ, chớ hồ-nghì, vì ta đã sai họ đó. ²¹Phi-e-rô bèn xuống cùng họ mà nói rằng: Ta đây, là người các ngươi đương tìm; các ngươi đến đây có việc gì? ²²Họ trả lời rằng: Đội-trưởng Cọt-nây là người công-bình, kính-sợ Đức Chúa Trời, cả dân Giu-đa đều làm chứng tốt về người, người đó đã bởi một vị thiên-sứ thánh mà chịu mạng-lệnh từ nơi cao rằng phải mời ông về nhà và nghe lời ông. ²³Phi-e-rô bèn mời họ vào nhà và cho trọ lại đó.

Ngày mai, Phi-e-rô chớ dậy đi với họ, có một vị người trong hàng anh em từ Gióp-bê cùng đi với. ²⁴Bữa sau, đến thành Sê-sa-rê. Cọt-nây với bà-con và bạn thiết mà người đã nhóm lại tại nhà mình đương chờ-đợi. ²⁵Phi-e-rô vừa vào, thì Cọt-nây

(g) Độ ba chiều. (h) Độ giữa trưa.

ra rước, phục xuống dưới chân người mà lạy. ²⁶Nhưng Phi-e-rô đỡ người dậy, nói rằng: Người hãy đứng dậy, chính ta cũng chỉ là người mà thôi. ²⁷Phi-e-rô đương nói chuyện với Cọt-nây, bước vào, thấy có nhiều người nhóm lại. ²⁸Người nói rằng: Chứng rằng: Người Giu-đa vốn không được phép giao-thông với người ngoại-quốc hay là tới nhà họ; nhưng Đức Chúa Trời đã tỏ cho ta biết chẳng nên coi một người nào là ô-uế hay chẳng sạch. ²⁹Nên khi các người đã sai lầm, thì ta chẳng ngại gì mà đến đây. Vậy ta hỏi vì việc chi mà các người mới ta đến.

³⁰Cọt-nây trả lời rằng: Đã bốn ngày nay, nhằm giờ thứ chín, tôi đương ở nhà cầu-nguyện, thỉnh-linh có một người mặc áo sáng lòa, hiện ra trước mặt tôi, ³¹mà phán rằng: Hỡi Cọt-nây, lời cầu-nguyện người đã được nhậm, Đức Chúa Trời đã ghi-nhớ việc bố-thí của người. ³²Vậy, người hãy sai đến thành Gióp-bê, mời Si-môn, là Phi-e-rô đến đây: Người đương ở tại nhà Si-môn, thợ thuộc da, gần biển. ³³Tức thì tôi sai tìm ông, mà ông đến đây là rất phải. Vậy, bây giờ, thay thay chúng tôi đang ở trước mặt Đức Chúa Trời, để nghe mọi điều Chúa đã dặn ông nói cho chúng tôi.

³⁴Phi-e-rô bèn mở miệng nói rằng: Quả thật, ta biết Đức Chúa Trời chẳng hề vị-nể ai, ³⁵nhưng trong các dân, hề ai kính-sợ Ngài và làm sự công-bình, thì nấy được đẹp lòng Chúa. ³⁶Ấy là lời Ngài đã phán cùng con-cái Y-sơ-ra-ên, khi rao-giảng tin lành về sự bình-an bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ, tức là Chúa của loài người. ³⁷Việc đã bắt đầu từ xứ Ga-li-lê rồi tràn ra trong cả xứ Giu-đê, kể sau Giảng đã giảng ra phép báp-têm, thì các người biết rồi; ³⁸thế nào Đức Chúa Trời đã xúc cho Đức Chúa Jê-sus ở Na-xa-rét bằng Đức Thánh-Linh và quyền-phép, rồi Ngài đi từ nơi nọ qua chỗ kia làm phước và chữa lành hết thảy những người bị ma-qui ức-hiếp; vì Đức Chúa Trời ở cùng Ngài. ³⁹Chúng ta từng chứng-kiến về mọi điều Ngài đã làm trong xứ người Giu-đa và tại thành Giê-ru-sa-lem. Chúng đã treo Ngài trên cây gỗ mà giết đi. ⁴⁰Nhưng ngày thứ ba, Đức Chúa Trời đã khiến Ngài sống lại, lại cho Ngài được tỏ ra, ⁴¹chẳng hiện ra với cả dân-chúng, nhưng với những kẻ làm chứng mà Đức Chúa Trời đã chọn trước, tức là với

chúng ta, là kẻ đã ăn uống cùng Ngài, sau khi Ngài từ trong kẻ chết sống lại. ⁴²Lại Ngài đã biểu chúng ta khá giảng-dạy cho dân-chúng, và chứng quyết chính Ngài là Đấng Đức Chúa Trời đã lập lên để đoán-xét kẻ sống và kẻ chết. ⁴³Hết thảy các đấng tiên-tri đều làm chứng này về Ngài rằng hề ai tin Ngài thì được sự tha tội vì danh Ngài.

⁴⁴Khi Phi-e-rô đương nói, thì Đức Thánh-Linh giảng trên mọi người nghe đạo. ⁴⁵Các tín-đồ đã chịu phép cắt-bì, là những kẻ đồng đến với Phi-e-rô, đều lấy làm lạ, vì thấy sự ban-cho Đức Thánh-Linh cũng đổ ra trên người ngoại-nữ. ⁴⁶Vì các tín-đồ đó nghe họ nói tiếng ngoại-quốc và khen-ngợi Đức Chúa Trời. ⁴⁷Bấy giờ Phi-e-rô lại cất tiếng nói rằng: Người ta có thể từ-chối nước về phép báp-têm cho những kẻ đã nhận lấy Đức Chúa Thánh-Linh cũng như chúng ta chẳng? ⁴⁸Người lại truyền làm phép báp-têm cho họ nhân danh Đức Jê-sus-Christ. Họ bèn nài người ở lại với mình một vài ngày.

Phi-e-rô trở về thành Giê-ru-sa-lem, binh-vực việc mình làm

11 ¹Các sứ-đồ và anh em ở xứ Giu-đê nghe tin người ngoại cũng đã nhận lấy đạo Đức Chúa Trời. ²Khi Phi-e-rô đã trở lên thành Giê-ru-sa-lem, có người tin-đồ vốn chịu phép cắt-bì trách-móc người, ³rằng: Người đã vào nhà kẻ chưa chịu phép cắt-bì, và ăn chung với họ! ⁴Nhưng Phi-e-rô đem mọi sự đã qua thuật cho họ theo thứ-tự và từng điều, ⁵rằng: Ta đương cầu-nguyện trong thành Gióp-bê, lúc đó ta bị ngất trí đi, thấy sự hiện-thấy: Có vật gì giống như cái khăn lớn, niu bốn chéo lên, từ trên trời sa xuống đến tận ta. ⁶Ta xem-xét kỹ-càng, thấy trong đó có các loài thú bốn cẳng trên đất, các thú rừng, các côn-trùng và các loài chim trên trời. ⁷Ta lại nghe có tiếng phán rằng: Hỡi Phi-e-rô, hãy chớ dậy, giết thịt và ăn. ⁸Ta thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng vậy; vì không bao giờ có vật chi dơ-dậy hay chẳng sạch vào miệng tôi đâu. ⁹Tiếng từ trời phán cùng ta lần thứ hai mà rằng: Chớ coi điều Chúa đã làm cho tinh-sạch như là dơ-dậy. ¹⁰Lời đó lặp lại ba lần, đoạn, thay thay đều thâu lại lên trời. ¹¹Kìa, cũng một lúc đó, ba người ở thành Sê-sa-rê chịu sai đến cùng

ta, đã tới tận cửa nhà ta ở. ¹² Đức Thánh-Linh truyền cho ta phải đi với ba người ấy, đừng nghỉ-ngại gì. Này, sáu người anh em đây đồng đi với ta, và chúng ta đều vào trong nhà Cột-nây. ¹³ Người này thuật lại cho ta thế nào tại nhà mình đã thấy một thiên-sứ hiện đến và phán rằng: Hãy sai tới thành Gióp-bê, mời Si-môn cũng gọi là Phi-e-rơ đến đây. ¹⁴ Người ấy sẽ nói cho người những lời, mà nhờ đó, người và cả nhà mình sẽ được cứu-rỗi. ¹⁵ Ta mới khởi-sự nói, thì có Đức Thánh-Linh giảng trên họ, cũng như ban đầu Ngài đã giảng trên chúng ta. ¹⁶ Ta bèn nhớ lại lời Chúa đã truyền rằng: Giảng đã làm phép báp-têm bằng nước, nhưng các người sẽ chịu phép báp-têm bằng Đức Thánh-Linh. ¹⁷ Vậy, nếu Đức Chúa Trời đã ban cho họ cũng một ơn như cho chúng ta, là kẻ đã tin đến Đức Chúa Jê-sus-Christ, thì ta là ai mà ngăn-trở Đức Chúa Trời được? ¹⁸ Tin-đồ nghe bấy nhiêu lời xong, đều thỏa-thuận và ngợi-khen Đức Chúa Trời, rằng: Vậy Đức Chúa Trời cũng đã ban sự ân-năn cho người ngoại để họ được sự sống!

Ba-na-ba và Sau-lô tại thành An-ti-ốt

¹⁹ Những kẻ bị tản-lạc bởi sự bất-bớ xảy đến về dịp Ê-tiên, bèn đi đến xứ Phê-ni-xi, đảo Chíp-rơ và thành An-ti-ốt, chỉ giảng đạo cho người Giu-đa thôi. ²⁰ Nhưng trong đám những người ấy có một vài người quê ở Chíp-rơ và Sy-ren đến thành An-ti-ốt, cũng giảng-dạy cho người Gờ-réc nữa, truyền Tin-lành của Đức Chúa Jê-sus cho họ. ²¹ Tay Chúa ở cùng mấy người đó, nên số người tin và trở lại cùng Chúa rất nhiều. ²² Tiếng đồn thấu tai Hội-thánh Giê-ru-salem, hội bèn sai Ba-na-ba sang đến thành An-ti-ốt. ²³ Khi người đến nơi và thấy ơn Đức Chúa Trời bèn vui-mừng và khuyên mọi người phải cứ vững lòng theo Chúa; ²⁴ vì Ba-na-ba thật là người lành, đầy-dẫy Thánh-Linh và đức-tin. Bấy giờ rất đông người tin theo Chúa. ²⁵ Kế đó, Ba-na-ba đi đến thành Tạt-sơ, để tìm Sau-lô, ²⁶ tìm gặp rồi, bèn đưa đến thành An-ti-ốt. Trọn một năm, hai người cùng nhóm với Hội-thánh và dạy-đỗ nhiều người. Ấy là ở thành An-ti-ốt, người ta bắt đầu xưng môn-đồ là Cơ-rê-tiên.⁽¹⁾

²⁷ Trong những ngày đó, có mấy người tiên-tri từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành An-ti-ốt. ²⁸ Trong bọn có một người tên là A-ga-bút đứng dậy, bởi Đức Thánh-Linh nói tiên-tri rằng sẽ có sự đói-kém trên khắp đất; thật vậy, sự đói-kém này xảy đến trong đời Cơ-lốt trị vì. ²⁹ Các môn-đồ bàn định, mỗi người tùy sức riêng mình, gởi một món tiền bố-thí cho anh em ở trong xứ Giu-đê; ³⁰ môn-đồ cũng làm thành việc đó, nhờ tay Ba-na-ba và Sau-lô, gởi tiền ấy cho các trưởng-lão.

Gia-cơ qua đời. Phi-e-rơ bị tù và được giải-cứ.

12 ¹ Đương thuở đó, vua Hê-rốt hà-hiếp một người trong Hội-thánh. ² Vua dùng gươm giết Gia-cơ là anh của Giảng; ³ thấy điều đó vừa ý người Giu-đa, nên cũng sai bắt Phi-e-rơ nữa. ⁴ Bấy giờ nhằm ngày ăn bánh không men. Vậy, vua bắt người và hạ ngục, phó cho bốn ngũ binh canh-giữ, mỗi ngũ có bốn tên lính. Vua toan đợi lúc xong lễ Vượt-qua, thì bắt người ra hầu trước mặt dân-chúng. ⁵ Vậy, Phi-e-rơ bị cầm trong khám, còn Hội-thánh cứ cầu-nguyện Đức Chúa Trời cho người luôn.

⁶ Vả, đêm rang ngày mà Hê-rốt định bắt Phi-e-rơ ra hầu, người đang mang hai xiềng, ngủ giữa hai tên lính, và trước cửa có quân-canh giữ ngục. ⁷ Thiên-linh, một thiên-sứ của Chúa đến, và có ánh sáng soi trong ngục tối. Thiên-sứ đập vào sườn Phi-e-rơ, đánh thức người, mà rằng: Hãy mau chớ dậy. Xiềng bèn rớt ra khỏi tay người. ⁸ Kế đó thiên-sứ nói rằng: Hãy nịt lưng và mang dép vào đi. Phi-e-rơ làm theo. Thiên-sứ lại tiếp: Hãy mặc áo ngoài và theo ta. ⁹ Phi-e-rơ ra theo; chẳng biết điều thiên-sứ làm đó là thật, song tưởng mình thấy sự hiện-thấy. ¹⁰ Khi qua khỏi vọng canh thứ nhất, rồi vọng thứ nhì, thì đến nơi cửa sắt, là cửa thông vào thành; cửa đó tự mở ra trước mặt hai người, rồi hai người vượt ra khỏi, đi lên đàng cái, tức thì thiên-sứ lìa Phi-e-rơ.

¹¹ Phi-e-rơ bèn tỉnh lại và nói rằng: Bấy giờ ta nhận biết thật Đức Chúa Trời đã sai thiên-sứ Ngài giải-cứ ta ra khỏi tay

(1) Cơ-rê-tiên (Chrétien) nghĩa là kẻ tin theo Đấng Christ.

Hê-rốt cùng khỏi điều dân Giu-đa đang mong-đợi. ¹²Người suy-nghĩ lại điều đó, rồi đến nhà Ma-ri, mẹ của Giăng, cũng gọi là Mác, là nơi có nhiều người đang nhóm lại cầu-nguyện. ¹³Người gõ cửa nhà ngoài, một con đòi tên là Rô-đơ đến nghe, ¹⁴nhận biết tiếng Phi-e-rơ nên mừng-rỡ lắm, đến nỗi chẳng mở cửa, nhưng trở chạy vào báo tin rằng Phi-e-rơ đương đứng trước cửa. ¹⁵Người ta nói rằng: Mây sáng. Song nàng quyết là quả thật. Họ bèn nói: Ấy là thiên-sứ của người. ¹⁶Nhưng Phi-e-rơ cứ gõ cửa hoài. Khi mở cửa, thấy Phi-e-rơ, hết thấy đều kinh-hãi. ¹⁷Nhưng người lấy tay ra dấu biểu chúng làm thinh, rồi thuật lại cho biết Chúa đã dùng cách nào cứu mình khỏi ngục; đoạn, người lại dặn rằng: Hãy cho Gia-cơ và anh em biết điều này. Rồi đó, người bước ra sang nơi khác.

¹⁸Đến sáng trong bọn lính có sự xôn-xao rất lớn: Vì chúng nó chẳng hay Phi-e-rơ đi đâu. ¹⁹Vua Hê-rốt sai tìm người, nhưng tìm chẳng được, bèn tra-hỏi bọn lính, rồi truyền lệnh dẫn chúng nó đi giết. Đoạn, người từ xứ Giu-đê xuống thành Sê-sa-rê, ở lại tại đó.

Vua Hê-rốt băng

²⁰Vả, vua Hê-rốt căm giận dân thành Ty-rơ và dân thành Si-đôn. Chúng đã được lòng quan hầu của vua là Ba-la-tút rồi, bèn đồng lòng đến cùng vua mà xin hòa, vì xứ họ ăn nhờ lương-thực trong xứ vua. ²¹Đến kỳ, vua Hê-rốt mặc áo châu, ngồi trên ngai, truyền-phán giữa công-chúng. ²²Dân-chúng kêu lên rằng: Ấy là tiếng của một thần, chẳng phải tiếng người ta đâu! ²³Liên lúc đó, có thiên-sứ của Chúa đánh vua Hê-rốt, bởi có chẳng nhường sự vinh-hiến cho Đức Chúa Trời; và vua bị trùng đục mà chết.

²⁴Bấy giờ, đạo Đức Chúa Trời tấn-tới rất nhiều, càng ngày càng tràn thêm ra. ²⁵Ba-na-ba và Sau-lơ làm chức-vụ mình xong rồi, bèn từ thành Giê-ru-sa-lem trở về thành An-ti-ốt, dẫn theo Giăng, cũng gọi là Mác.

II.- Tin-lành được giảng ra giữa dân ngoại

(Trừ 13:1 đến 28:31)

Phao-lô và Ba-na-ba được sai đi giảng-đạo cho người ngoại

13 ¹Trong Hội-thánh tại thành An-ti-ốt có mấy người tiên-tri và mấy thầy giáo-sư, tức là: Ba-na-ba, Si-mê-ôn gọi là Ni-giê, Lu-si-út người Sy-ren, Ma-na-hem là người đồng-dương với vua chư-hầu Hê-rốt, cùng Sau-lơ. ²Đương khi môn-đồ thờ-phượng Chúa và kiêng ăn, thì Đức Thánh-Linh phán rằng: Hãy để riêng Ba-na-ba và Sau-lơ đứng làm công-việc ta đã gọi làm. ³Đã kiêng ăn và cầu-nguyện xong, môn-đồ bèn đặt tay trên hai người, rồi để cho đi.

Phao-lô và Ba-na-ba tại đảo Chíp-rơ. Sê-giút Phau-lút trở lại đạo.

⁴Vậy, Sau-lơ và Ba-na-ba đã chịu Đức Thánh-Linh sai đi, bèn xuống thành Sê-lơ-xi, rồi từ đó đi thuyền đến đảo Chíp-rơ. ⁵Đến thành Sa-la-min, hai người giảng đạo Đức Chúa Trời trong các nhà hội của người Giu-đa; cũng có Giăng cùng đi để giúp cho. ⁶Trải qua cả đảo cho đến thành Ba-phô rồi, gặp một người Giu-đa kia, là tay thuật-sĩ và tiên-tri giả, tên là Ba-Giê-su. ⁷Vốn ở với quan trấn-thủ tên là Sê-giút Phau-lút là người khôn-ngoaan. Người này đã sai mời Ba-na-ba và Sau-lơ đến, và xin nghe đạo Đức Chúa Trời. ⁸Nhưng Ê-ly-ma, tức là thuật-sĩ (ấy là ý-nghĩa tên người), ngăn hai người đó, ráng sức tìm phương làm cho quan trấn-thủ không tin. ⁹Bấy giờ, Sau-lơ cũng gọi là Phao-lô, đầy-dẫy Đức Thánh-Linh, đối mặt nhìn người, nói rằng: ¹⁰Hỡi người đầy mọi thứ gian-trá và hung-ác, con của ma quỷ, thù-nghịch cùng cả sự công-bình, người cứ làm hư đường thẳng của Chúa không thôi sao? ¹¹Này, bây giờ tay Chúa giá trên người; người sẽ bị mù, không thấy mặt trời trong ít lâu. Chính lúc đó, có sự mù-mịt tối-tăm phủ trên người, người xây quanh bốn phía, tìm kẻ để đất mình. ¹²Quan trấn-thủ thấy sự đã xảy đến, bèn tin, lấy làm lạ về đạo Chúa.

Lời giảng của Phao-lô
tại thành An-ti-ốt xứ Bi-si-đi

13 Phao-lô với đồng-bạn mình xuống thuyền tại Sa-phô, sang thành Bết-giê trong xứ Bam-phi-ly. Nhưng Giảng là hai người, trở về thành Giê-ru-sa-lem. 14 Về phần hai người, thì là thành Bết-giê, cứ đi đường đến thành An-ti-ốt xứ Bi-si-đi; rồi nhằm ngày Sa-bát, vào trong nhà hội mà ngồi. 15 Vừa đọc sách luật và sách các tiên-tri xong, các chủ nhà hội sai sứ nói cùng hai người rằng: Hỡi anh em, nếu có mấy lời khuyên bảo dân-chúng, hãy giảng đi.

16 Phao-lô bèn đứng dậy, lấy tay làm hiệu, rồi nói rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-ên và các người kính-sợ Đức Chúa Trời, hãy nghe: 17 Đức Chúa Trời của dân Y-sơ-ra-ên này đã chọn tổ-phụ chúng ta; làm cho dân ấy thanh-vượng lúc ở ngụ nơi ngoại-quốc, tức là trong xứ Ê-díp-tô, và Ngài dùng cánh tay cao dẫn họ ra khỏi xứ đó. 18 Ước chừng bốn mươi năm, Ngài chịu tánh-nết họ trong nơi đồng vắng. 19 Lại khi đã phá bầy dân trong xứ Ca-na-an, Ngài khiến họ nhận lấy đất của các dân đó, 20 Độ trong bốn trăm năm mười năm; kể đó Ngài lập cho họ các quan đoán-xét cho đến đời tiên-tri Sa-mu-ên. 21 Bây giờ, dân đó xin một vị vua, nên Đức Chúa Trời ban Sau-lô, con của Ki-sô, về chi-phái Bên-gia-min, trị họ trong bốn mươi năm; 22 đoạn, Ngài bỏ vua đó, lại lập Đa-vít làm vua, mà làm chứng về người rằng: Ta đã tìm thấy Đa-vít con của Giê-sê, là người vừa lòng ta, người sẽ tuân theo mọi ý-chi ta. 23 Theo lời hứa, Đức Chúa Trời bèn bởi dòng-dõi người mà dấy lên cho dân Y-sơ-ra-ên một Cứu-Chúa, tức là Đức Chúa Jê-sus. 24 Trước khi Đức Chúa Jê-sus chưa đến, Giảng đã giảng-dạy phép báp-têm về sự ăn-năn cho cả dân Y-sơ-ra-ên. 25 Giảng đang lo làm trọn công-việc mình, thì nói rằng: Ta chẳng phải là Đấng mà các người tưởng; nhưng có Đấng đến sau ta, ta chẳng xứng-đáng mở dây giày Ngài.

26 Hỡi anh em, là con cháu dòng Áp-ra-ham, và kẻ kính-sợ Đức Chúa Trời, lời rao-truyền sự cứu-chuộc này đã phán cho chúng ta vậy. 27 Vì dân và các quan ở thành Giê-ru-sa-lem chẳng nhìn biết Đức

Chúa Jê-sus này, nên lúc xử tội Ngài, chúng đã ứng-nghiệm lời của các đấng tiên-tri mà người ta thường đọc trong mỗi ngày Sa-bát. 28 Dầu trong Ngài chẳng tìm thấy cơ gì đáng chết, họ cứ xin Phi-lát giết Ngài đi. 29 Họ đã làm cho ứng-nghiệm mọi điều chép về Ngài rồi, thì hạ Ngài xuống khỏi thập-tự-giá mà chôn trong má. 30 Song Đức Chúa Trời đã làm cho Ngài từ kẻ chết sống lại. 31 Những kẻ theo Ngài từ xứ Ga-li-lê lên thành Giê-ru-sa-lem đã được thấy Ngài lâu ngày, và hiện nay đều làm chứng về Ngài giữa dân-chúng. 32 Còn chúng tôi, thì rao-truyền cho các anh em tin lành này về lời hứa ban cho tổ-phụ chúng ta, 33 rằng Đức Chúa Trời bởi khiến Đức Chúa Jê-sus sống lại thì đã làm ứng-nghiệm lời hứa đó cho chúng ta là con cháu của tổ-phụ, y như đã chép trong sách Thi-thiên đoạn thứ hai rằng: Con là Con trai ta, ngày nay ta đã sanh Con. 34 Ngài đã làm cho Đức Chúa Jê-sus sống lại, đứng nay khỏi trở về sự hư-nát nữa, ấy về điều đó mà Ngài đã phán rằng: Ta sẽ thành-tin giữ cùng các người lời hứa thánh đã phán với Đa-vít. 35 Lại trong câu khác, cũng có phán rằng: Chúa chẳng cho Đấng Thánh Ngài thấy sự hư-nát đâu. 36 Và, vua Đa-vít lúc còn sống, làm theo ý-chi Đức Chúa Trời, đoạn qua đời; người đã được trở về cùng các tổ-phụ mình, và đã thấy sự hư-nát; 37 nhưng Đấng mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại, chẳng có thấy sự hư-nát đâu. 38 Vậy, hỡi anh em, khá biết rằng nhờ Đấng đó mà sự tha-tội được rao-truyền cho anh em; 39 lại nhờ Ngài mà hễ ai tin thì được xưng công-bình về mọi điều theo luật-pháp Môi-se chẳng có thể được xưng công-bình. 40 Nên, hãy giữ lấy cho khỏi mắc điều đã chép trong sách tiên-tri rằng:

41 Hỡi kẻ hay khinh-dể kia, khá xem-xét, sợ-hãi và biến mất đi;

Vì trong đời các người, ta sẽ làm một việc,

Nếu có ai thuật lại cho, các người cũng chẳng tin.

42 Khi hai người bước ra, chúng xin đến ngày Sa-bát sau cũng giảng-luận các lời đó. 43 Lúc hội đã tan, có nhiều người Giu-đa và người mới theo đạo Giu-đa, đi theo Phao-lô và Ba-na-ba, hai người nói

chuyện với họ và khuyên cứ vững lòng theo ơn Đức Chúa Trời.

⁴⁴ Ngày Sa-bát sau, gần hết cả thành đều nhóm lại để nghe đạo Chúa. ⁴⁵ Song những người Giu-đa thấy đoàn dân đó thì đầy lòng ghen-ghét, nghịch cùng lời Phao-lô nói và mắng-nhiếc người. ⁴⁶ Phao-lô và Ba-na-ba bèn nói cùng họ cách dạn-dĩ rằng: Ấy cần phải truyền đạo Đức Chúa Trời trước như cho các ngươi; nhưng vì các ngươi đã từ-chối, và tự xét mình không xứng-đáng nhận sự sống đời đời, nên đây này, chúng ta mới xây qua người ngoại.

⁴⁷ Vì Chúa có phán dặn chúng ta như vậy:

Ta lập người lên đặng làm sự sáng cho các dân,

Hầu cho người đem sự cứu-rỗi cho đến cùng cõi đất.

⁴⁸ Những người ngoại nghe lời đó thì vui-mừng, ngợi-khen đạo Chúa, và phàm những kẻ đã được định sẵn cho sự sống đời đời, đều tin theo.

⁴⁹ Đạo Chúa tràn ra khắp trong xứ đó. ⁵⁰ Nhưng các người Giu-đa xui-giục những đàn-bà sang-trọng sót-sắng và dân đàn anh trong thành; gây sự bắt-bớ Phao-lô và Ba-na-ba, mà đuổi ra khỏi phần đất mình. ⁵¹ Hai người đối cùng họ phủ bụi nơi chân mình, rồi đi đến thành Y-cô-ni. ⁵² Còn các môn-đồ thì được đầy-dẫy sự vui-vẻ và Đức Thánh-Linh vậy.

Phao-lô và Ba-na-ba tại thành Y-cô-ni.

14 ¹ Tại Thành Y-cô-ni, Phao-lô và Ba-na-ba cùng vào nhà hội của người Giu-đa, và giảng một cách đến nỗi có rất nhiều người Giu-đa và người Gô-réc tin theo. ² Song những người Giu-đa chưa chịu tin thì xui-giục và kêu-chọc lòng người ngoại nghịch cùng anh em. ³ Dầu vậy, Phao-lô và Ba-na-ba ở lại đó cũng khá lâu, đầy-dẫy sự bạo-dạn và đức-tin trong Chúa, và Chúa dùng tay của hai sứ-đồ làm những phép lạ dấu kỳ, mà chúng về đạo ân-điển của Ngài. ⁴ Nhưng dân-chúng trong thành chia phe ra: Kẻ thì theo bên Giu-đa, người thì theo bên hai sứ-đồ. ⁵ Lại khi những người ngoại và người Giu-đa cùng các quan mình nổi lên đặng hà-hiếp và ném đá hai sứ-đồ, ⁶ thì hai sứ-đồ đã biết trước, bèn trốn-tránh trong các

thành xứ Ly-ca-o-ni, là thành Lít-tơ, thành Đẹt-bơ, và miền chung-quanh đó, ⁷ mà giảng Tin-lành.

Phao-lô và Ba-na-ba tại thành Lít-tơ

⁸ Nơi thành Lít-tơ có một người liệt chân, què từ lúc mới sanh ra, chẳng hề đi được. ⁹ Người ngồi và nghe Phao-lô giảng. Phao-lô chăm mắt trên người, thấy có đức-tin để chữa lành được, ¹⁰ bèn nói lớn tiếng rằng: Người hãy chớ dậy, đứng thẳng chân lên. Người nhảy một cái, rồi đi.

¹¹ Dân-chúng thấy sự Phao-lô đã làm, thì kêu lên bằng tiếng Li-ca-o-ni rằng: Các thần đã lấy hình loài người mà xuống cùng chúng ta. ¹² Chúng bèn xưng Phao-lô và Ba-na-ba là thần Giu-bi-tê, còn Phao-lô là thần Met-cu-rơ, vì là người đứng đầu giảng đạo. ¹³ Thầy cả của thần Giu-bi-tê có miếu nơi cửa thành, đem bò đực và tràng hoá đến trước cửa, muốn đồng lòng với đoàn dân dâng một tế-lễ. ¹⁴ Nhưng hai sứ-đồ là Ba-na-ba và Phao-lô hay điều đó, bèn xé áo mình, sấn vào giữa đám đông, mà kêu lên rằng: ¹⁵ Hỡi các bạn, sao làm điều đó? Chúng ta chỉ là loài người, giống như các ngươi; chúng ta giảng Tin-lành cho các ngươi, hầu cho xây bỏ các thần hư-không kia, mà trở về cùng Đức Chúa Trời hằng sống, là Đấng đã dựng nên trời, đất, biển, và muôn vật trong đó. ¹⁶ Trong các đời trước đây, Ngài để cho mọi dân theo đường riêng mình, ¹⁷ dầu vậy, Ngài cứ làm chứng luôn về mình, tức là giáng phước cho, làm mưa từ trời xuống, ban cho các người mùa-màng nhiều hoa-quả, đồ-ăn dư-dật, và lòng đầy vui-mừng. ¹⁸ Tuy sứ-đồ nói như vậy, chỉ vừa đủ ngăn-trở dân-chúng dâng cho mình một tế-lễ.

¹⁹ Bấy giờ có mấy người Giu-đa từ thành An-ti-ốt và thành Y-cô-ni đến dỗ-dành dân-chúng; chúng ném đá Phao-lô, tưởng người đã chết, nên kéo ra ngoài thành. ²⁰ Nhưng các môn-đồ đương nhóm chung-quanh người, thì người vùng đứng dậy và vào trong thành. Bữa sau, người đi với Ba-na-ba đến thành Đẹt-bơ.

Trở về thành An-ti-ốt

²¹ Khi hai sứ-đồ đã rao-truyền Tin-lành trong thành đó, và làm cho khá nhiều

người trở nên môn-đồ, thì trở về thành Lít-tơ, thành Y-cô-ni, và thành An-ti-ốt, ²²giục các môn-đồ vững lòng, khuyên phải bền-đỡ trong đức-tin, và báo trước rằng phải trải qua nhiều nỗi khổ-khăn mới vào được nước Đức Chúa Trời. ²³Khi hai sứ-đồ khiến lựa-chọn những trưởng-lão trong mỗi Hội-thánh, cầu-nguyện và kiêng ăn xong, thì dâng các người đó cho Chúa là Đấng mình đã tin đến. ²⁴Kế đó, hai sứ-đồ vượt qua đất Bi-si-đi, đến trong xứ Bam-phi-ly. ²⁵Sau khi đã truyền đạo tại thành Bết-giê rôi, thì xuống thành Át-ta-li. ²⁶Từ nơi đó, hai người chạy buồm về thành An-ti-ốt, là chỗ mình đã ra đi, được giao-phó cho ân-diễn Đức Chúa Trời, để làm công-việc mình vừa mới làm xong. ²⁷Hai người đến nơi, nhóm-họp Hội-thánh rôi, bèn thuật lại mọi việc Đức Chúa Trời đã cậy mình làm, và Ngài mở cửa đức-tin cho người ngoại là thế nào. ²⁸Hai người ở tại đó lâu ngày với các môn-đồ.

Giáo-hội-nghị tại thành Giê-ru-sa-lem

15 ¹Vả, có mấy người từ xứ Giu-đe đến, dạy các anh em rằng: Nếu các người chẳng chịu phép cắt-bì theo lễ Môi-se, thì không thể được cứu-rỗi. ²Nhân đó, có sự khác ý và cuộc cãi lẽ dữ-dội giữa Phao-lô và Ba-na-ba với mấy người đó, người ta nhứt-dịnh Phao-lô và Ba-na-ba với mấy người trong bọn kia đi lên thành Giê-ru-sa-lem, đến cùng các sứ-đồ và trưởng-lão đặng hỏi về việc này. ³Vậy, sau khi các người ấy được Hội-thánh đưa đường rôi, thì trải qua xứ Phê-ni-xi và xứ Sa-ma-ri, thuật lại sự người ngoại trở về đạo, và như vậy làm cho anh em thay-thảy được vui-mừng lắm. ⁴Vừa tới thành Giê-ru-sa-lem, được Hội-thánh, các sứ-đồ và trưởng-lão tiếp-rước, rôi thuật lại mọi điều Đức Chúa Trời đã cậy mình làm. ⁵Nhưng có mấy kẻ về đảng Pha-ri-si đã tin đạo, đứng dậy nói rằng phải làm phép cắt-bì cho những người ngoại, và truyền họ phải tuân theo luật-pháp Môi-se.

⁶Các sứ-đồ và các trưởng-lão bèn họp lại để xem-xét về việc đó. ⁷Sau một cuộc bàn-luận dài rôi, Phi-e-rô đứng dậy nói cùng chúng rằng: Hỡi anh em, hãy biết rằng từ lúc ban đầu, Đức Chúa Trời

đã chọn tôi trong các anh em, để cho người ngoại được nghe tin-lành bởi miệng tôi và tin theo. ⁸Đức Chúa Trời là Đấng biết lòng người, đã làm chứng cho người ngoại, mà ban Đức Thánh-Linh cho họ cũng như cho chúng ta; ⁹Ngài chẳng phân-biệt chúng ta với người ngoại đâu, vì đã lấy đức-tin khiến cho lòng họ tinh-sạch. ¹⁰Vậy bây giờ, có sao anh em thử Đức Chúa Trời, gán cho môn-đồ một cái ách mà tổ-phụ chúng ta hoặc chính chúng ta cũng chưa từng mang nổi? ¹¹Trái lại, chúng ta tin rằng nhờ ơn Đức Chúa Jê-sus, chúng ta được cứu cũng như người ngoại vậy.

¹²Cả hội-đồng đều lắng-lặng, nghe Ba-na-ba và Phao-lô thuật lại những phép lạ dấu kỳ mà Đức Chúa Trời đã cậy mình làm ra giữa người ngoại. ¹³Nói xong, Gia-cô cắt tiếng lên rằng: Hỡi anh em, hãy nghe tôi! ¹⁴Si-môn có thuật thế nào lần thứ nhứt, Đức Chúa Trời đã đoái-thương người ngoại, đặng từ đó lấy ra một dân để dâng cho danh Ngài. ¹⁵Điều đó phù-hiệp với lời các đấng tiên-tri, vì có chép rằng:

¹⁶ Rôi đó, ta sẽ trở lại,

Dựng lại đền-tạm của vua Đa-vít bị đổ-nát;

Ta sẽ sửa sự hư-nát đền đó lại
Mà gây-dựng lên;

¹⁷ Hầu cho những người sót lại

Và mọi dân cầu-khẩn danh ta đều tìm Chúa.

Chúa là Đấng làm nên những việc này có phán như vậy;

¹⁸từ trước vô-cùng Ngài đã thông-biết những việc đó. ¹⁹Vậy, theo ý tôi, thật chẳng nên khuấy-rối những người ngoại trở về cùng Đức Chúa Trời; ²⁰song khá viết thư dặn họ kiêng-giữ cho khỏi sự ô-uế của thân-tượng, sự tà-dâm, sự ăn thịt thú-vật chết ngọt và huyết. ²¹Vì trải bao nhiêu đời nay, trong mỗi thành vẫn có người giảng luật-pháp Môi-se, bởi mọi ngày Sa-bát, trong các nhà hội người ta có đọc luật ấy.

²²Kế đó, các sứ-đồ và trưởng-lão cùng cả Hội-thánh bèn quyết-định sai những người được chọn ở nơi mình đi với Phao-lô và Ba-na-ba đến thành An-ti-ốt. Ấy là Giu-đe, cũng gọi là Ba-sa-ba, và Si-la, là hai người đứng đầu trong hàng anh em;

23 rồi giao cho hai người bức thư như sau này:

Các sứ-đồ, trưởng-lão và anh em gởi lời chào-thăm anh em trong những người ngoại tại thành An-ti-ốt, trong xứ Sy-ri và xứ Si-li-si! 24 Bởi từng nghe có một vài người trong vòng chúng ta, chẳng lãnh mạng-linh nào nơi chúng ta, tự lấy lời mình khuấy-rối, và biến-loạn lòng các người nữa, 25 nên chúng ta đồng lòng quyết ý chọn những người thay mặt sai đi cùng kẻ rất yêu-dấu của chúng ta là Ba-na-ba và Phao-lô, mà đến nơi các người; 26 hai người này vốn đã liều thân vì danh Đức Chúa Jê-sus-Christ là Chúa chúng ta. 27 Vậy chúng ta đã sai Giu-đe và Si-la đến, để nói miệng với anh em về việc đó: 28 Ấy là Đức Thánh-Linh và chúng ta đã ưng rằng chẳng gán gánh nặng nào khác cho anh em ngoài những điều cần-dùng, 29 tức là anh em phải kiêng ăn của cúng thần-tượng, huyết, thú-vật chết ngột, và chớ tà-dâm; ấy là mọi điều mà anh em khá kiêng-giữ lấy vậy. Kính chúc bình-an!

30 Vậy, khi các người đó đã từ-giã Hội-thánh, xuống thành An-ti-ốt, nhóm hết thầy anh em lại, và trao thư cho. 31 Người ta đọc thư, thấy đều mừng-rỡ vì được lời yên-õi. 32 Giu-đe và Si-la chính là kẻ tiên-tri, cũng lấy nhiều lời giảng mà khuyên-bảo, và giục lòng anh em mạnh-mẽ. 33 Khi ít lâu, anh em chúc các người đó bình-an mà cho về cùng những người đã sai đến. (1)

Phao-lô và Ba-na-ba phân-rẽ nhau

35 Nhưng Phao-lô và Ba-na-ba ở lại tại thành An-ti-ốt, giảng Tin-lành và dạy đạo Chúa với nhiều người khác. 36 Sau ít lâu, Phao-lô nói với Ba-na-ba rằng: Chúng ta hãy trở lại thăm hết thầy anh em trong các thành mà chúng ta trước đã giảng đạo Chúa, xem thử ra thế nào. 37 Ba-na-ba muốn đem theo Giảng cũng gọi là Mác. 38 Nhưng Phao-lô không có ý đem Mác đi với, vì người đã là hai người trong xứ Bam-phi-ly, chẳng cùng đi làm việc với. 39 Nhân đó có sự cãi-lấy nhau dữ-dội, đến nỗi hai người phân-rẽ nhau, và Ba-na-ba đem Mác cùng xuống thuyền vượt qua đảo Chip-rô. 40 Còn Phao-lô, sau khi đã chọn

Si-la, và nhờ anh em giao-phó mình cho ân-diễn Chúa, thì khởi đi. 41 Người trải qua xứ Sy-ri và xứ Si-li-si, làm cho các Hội-thánh được vững-bền.

Phao-lô đem Ti-mô-thê theo

16 1 Phao-lô tới thành Đẹt-bơ và thành Lit-trơ. Nơi đó, có một môn-đồ tên là Ti-mô-thê, con của một người đàn-bà Giu-da đã tin, còn cha thì người Gờ-réc. 2 Anh em ở thành Lit-trơ và thành Y-cô-ni đều làm chứng tốt về người. 3 Phao-lô muốn đem người theo; bởi có những người Giu-da ở trong các nơi đó, nên Phao-lô lấy người và làm phép cắt-bì cho, vì hết thầy đều biết cha Ti-mô-thê là người Gờ-réc. 4 Hễ ghé qua thành nào, hai người cũng dặn-biểu phải giữ mấy lẽ-luật mà sứ-đồ và trưởng-lão tại thành Giê-ru-sa-lem lập ra. 5 Ấy vậy, các Hội-thánh được vững-vàng trong đức-tin, và số người càng ngày càng thêm lên.

6 Đoạn, trải qua xứ Phi-ri-gi và đất Ga-la-ti, vì Đức Thánh-Linh đã cấm truyền đạo trong cõi A-si. 7 Tới gần xứ My-si rồi, hai người sắm-sửa vào xứ Bi-thi-ni; nhưng Thánh-Linh của Đức Chúa Jê-sus không cho phép, 8 bèn kíp qua khỏi xứ My-si, và xuống thành Trô-ách.

Phao-lô qua xứ Ma-xê-đoan

9 Đương ban đêm, Phao-lô thấy sự hiện-thấy; có một người Ma-xê-đoan đứng trước mặt mình, nài-xin rằng: Hãy qua xứ Ma-xê-đoan, mà cứu-giúp chúng tôi. 10 Phao-lô vừa thấy sự hiện-thấy đó rồi, chúng ta liền tìm cách qua xứ Ma-xê-đoan, vì đã định rằng Đức Chúa Trời gọi chúng ta rao-truyền Tin-lành ở đó.

Ở tại thành Phi-líp. Ly-đi trở về đạo.

11 Vậy, chúng ta từ thành Trô-ách đi thuyền thẳng đến đảo Sa-mô-tra-xơ; bữa sau, đến thành Nê-a-bô-li; 12 từ nơi đó, chúng ta tới thành Phi-líp, là thành thứ nhứt của tỉnh Ma-xê-đoan, và là thuộc-địa nước Rô-ma. Chúng ta ở tạm đó vài ngày. 13 Đến ngày Sa-bát, chúng ta ra ngoài cửa thành, đến gần bên sông, là nơi chúng ta tưởng rằng người ta nhóm lại đặng cầu-

(1) Có mấy bản thêm câu 34 rưỡi. Nhưng mà Si-la thì quyết ở lại thành An-ti-ốt.

nguyện; chúng ta ngồi xong, giảng cho những đàn-bà đã nhóm lại. ¹⁴Có một người trong bọn đó nghe chúng ta, tên là Ly-di, quê ở thành Thi-a-ti-rô, làm nghề buôn hàng sắc tía, vẫn kính-sợ Đức Chúa Trời. Chúa mở lòng cho người, dặng chăm-chỉ nghe lời Phao-lô nói. ¹⁵Khi người đã chịu phép báp-têm với người nhà mình rồi, thì xin chúng ta rằng: Nếu các ông đã đoán tôi là trung-thành với Chúa, thì hãy vào nhà tôi, mà ở lại đó; rồi người ép mời vào.

Phao-lô và Si-la bị bỏ tù. Người đê-lao trở về đạo.

¹⁶Một ngày kia, chúng ta đi cầu-nguyện, gặp một đứa đầy-tô gái bị qui Phi-tôn^(k) ám vào, hay bói-khoa, làm lợi lớn cho chủ nó. ¹⁷Nó theo Phao-lô và chúng ta, mà kêu-la rằng: Những người đó là đầy-tô của Đức Chúa Trời Rất Cao, rao-truyền cho các người đạo cứu-rỗi. ¹⁸Trong nhiều ngày nó cứ làm vậy, nhưng Phao-lô lấy làm cực lòng, xây lại nói cùng qui rằng: Ta nhân danh Đức Chúa Jê-sus-Christ mà truyền mầy ra khỏi người đàn-bà này. Chính giờ đó, qui liền ra khỏi. ¹⁹Song le các chủ nàng thấy mình chẳng còn trông được lợi-lộc nữa, bèn bắt Phao-lô và Si-la, kéo đến nơi công-sở, trước mặt các quan, ²⁰rồi điệu đến các thượng-quan, mà thưa rằng: Những người này làm rối-loạn thành ta: ấy là người Giu-đa, ²¹dạy-dỗ các thói-tục mà chúng ta chẳng nên nhận lấy, hoặc vâng theo, vì chúng ta là người Rô-ma. ²²Đoàn dân cũng nổi lên nghịch cùng hai người, và khi các thượng-quan khiến xé áo hai người ra rồi, bèn truyền đánh đòn. ²³Sau khi người ta đánh nhiều đòn rồi, thì bỏ vào ngục, dặn người đê-lao phải canh-giờ cho nghiêm-nhặt. ²⁴Được lệnh đó, đê-lao bỏ hai người vào ngục tối và tra chân vào cùm.

²⁵Lối nửa đêm, Phao-lô và Si-la đương cầu-nguyện, hát ngợi-khen Đức Chúa Trời; và những tù-phạm đều nghe. ²⁶Thình-lình, có cơn động đất rất lớn, đến nỗi nền ngục rung-động; cùng một lúc, các cửa mở ra, xiềng tù-phạm thầy đều tháo cả. ²⁷Người đê-lao giật mình thức dậy, thấy các cửa ngục đều mở, tưởng

tù đã trốn hết, bèn rút gươm, toan giết mình. ²⁸Nhưng Phao-lô kêu người lớn tiếng rằng: Chớ làm hại mình! Chúng ta đều còn cả đây. ²⁹Người đê-lao bèn kêu lấy đèn, chạy lại, run-sợ lắm, gieo mình nơi chân Phao-lô và Si-la. ³⁰Đoạn, đưa hai người ra ngoài, mà hỏi rằng: Các chúa ơi, tôi phải làm chi cho được cứu-rỗi? ³¹Hai người trả lời rằng: Hãy tin Đức Chúa Jê-sus, thì người và cả nhà sẽ được cứu-rỗi. ³²Hai người truyền đạo Đức Chúa Trời cho người, và cho những kẻ ở nhà người nữa. ³³Trong ban đêm, chính giờ đó, người đê-lao đem hai người ra rửa các thương-tích cho; rồi tức thì người và mọi kẻ thuộc về mình đều chịu phép báp-têm. ³⁴Đoạn, người đê-lao mời hai người lên nhà mình, đặt bàn, và người với cả nhà mình đều mừng-rỡ vì đã tin Đức Chúa Trời.

³⁵Đến sáng, thượng-quan sai lính nói cùng người đê-lao rằng: Hãy thả các người ấy đi. ³⁶Người trình lời đó cùng Phao-lô rằng: Các thượng-quan đã khiến truyền cho tôi thả các ông; vậy, hãy ra, và xin đi cho bình-yên. ³⁷Nhưng Phao-lô nói cùng lính rằng: Chúng ta vốn là quốc-dân Rô-ma, khi chưa định tội, họ đã đánh đòn chúng ta giữa thiên-ha, rồi bỏ vào ngục; nay họ lại thả lên chúng ta ư! Điều đó không được. Chính các quan phải tới đây mà thả chúng ta mới phải! ³⁸Các thượng-quan nghe lính trình lại bấy nhiêu lời, biết hai người đó là người Rô-ma, thì sợ-hãi. ³⁹Họ bèn đến nói với hai người, thả đi, và xin lìa khỏi thành. ⁴⁰Khi ra ngục rồi, hai sứ-đồ vào nhà Ly-di, thăm và khuyên-bảo anh em, rồi đi.

Phao-lô tại thành Tê-sa-lô-ni-ca

17 ¹Phao-lô và Si-la đi ngang qua thành Am-phi-bô-lit và thành A-bô-lô-ni, rồi tới thành Tê-sa-lô-ni-ca; ở đó người Giu-đa có một nhà hội. ²Phao-lô tới nhà hội theo thói quen mình, và trong ba ngày Sa-bát biện-luận với họ, ³lấy Kinh-thánh cất nghĩa và giải tỏ-tướng về Đấng Christ phải chịu thương-khó, rồi từ kẻ chết sống lại. Người nói rằng Đấng Christ này, tức là Đức Chúa Jê-sus mà ta rao-truyền cho các người. ⁴Trong bọn họ có một vài

(k) Phi-tôn tức là ma-qui hay bói-khoa.

người được khuyên-dỗ nối theo Phao-lô và Si-la, lại cũng có rất nhiều người Gô-réc: vẫn kính-sợ Đức Chúa Trời, và mấy người dân-bà sang-trọng trong thành nữa. ⁵ Nhưng người Giu-đa đầy lòng ghen-ghét, rủ mấy đứa hoang-đàng nơi đường-phố, xui-giục đoàn dân gây loạn trong thành. Chúng nó xông vào nhà của Gia-sôn, tìm bắt Phao-lô và Si-la đặng điệu đến cho dân-chúng. ⁶ Tìm không được, bèn kéo Gia-sôn và mấy người anh em đến trước mặt các quan án trong thành mà la lên rằng: Kia những tên này đã gây thiên-hạ nên loạn-lạc, nay có đây, ⁷ và Gia-sôn đã chứa chúng! Chúng nó hết thấy đều là đồ nghịch mạng Sê-sa, vì nói rằng có một vua khác, là Jêsus. ⁸ Bấy nhiêu lời đó làm rối-động quần dân và các quan án. ⁹ Song khi các quan án đòi Gia-sôn và các người khác bảo-lãnh rồi, thì tha cho ra.

Phao-lô tại Bê-rê

¹⁰ Tức thì, trong ban đêm, anh em khiến Phao-lô và Si-la đi đến thành Bê-rê. Đến nơi rồi, thì vào nhà hội người Giu-đa. ¹¹ Những người này có ý hân-hoi hơn người Tê-sa-lô-ni-ca, đều sẵn lòng chịu lấy đạo. ngày nào cũng tra xem Kinh-thánh; để xét lời giảng có thật chẳng. ¹² Trong bọn họ có nhiều người tin theo, với mấy người dân-bà Gô-réc sang-trọng, và đàn-ông cũng khá đông. ¹³ Nhưng khi người Giu-đa ở thành Tê-sa-lô-ni-ca hay Phao-lô cũng truyền đạo Đức Chúa Trời tại thành Bê-rê, bèn đến đó để rải sự xao-xuyến rối-loạn trong dân-chúng. ¹⁴ Tức thì, anh em khiến Phao-lô đi phía biển, còn Si-la với Ti-mô-thê ở lại thành Bê-rê. ¹⁵ Những người dẫn Phao-lô đưa người đến thành A-thên; rồi trở về, đem lệnh cho Si-la và Ti-mô-thê phải đến cùng người cho gặp.

Phao-lô tại A-thên

¹⁶ Phao-lô đương đợi hai người tại thành A-thên, động lòng tức giận, vì thấy thành đều đầy những thần-tượng. ¹⁷ Vậy, người biện-luận trong nhà hội với người Giu-đa và người mới theo đạo Giu-đa; lại mỗi

ngày, với những kẻ nào mình gặp tại nơi chợ. ¹⁸ Có mấy nhà triết-học về phái Epicuriens⁽¹⁾ và phái Stociens^(m) cũng cãi lẽ với người. Kể thì hỏi: Người già mếp này muốn nói gì đó? Người thì nói: Người dường như giảng về các thần ngoại-quốc (vì Phao-lô truyền cho chúng về Đức Chúa Jêsus và sự sống lại). ¹⁹ Chúng bắt người, đem đến nơi A-rê-ô-ba,⁽ⁿ⁾ mà hỏi rằng: Chúng tôi có thể biết được đạo mới nào mà ông dạy đó chẳng? ²⁰ Vì chưng ông giảng cho chúng tôi nghe sự lạ. Chúng tôi muốn biết ý-nghĩa điều đó là gì. ²¹ Và, hết thấy người A-thên và người ngoại-quốc ngụ tại thành A-thên chỉ lơ-nói và nghe việc mới lạ mà thôi.

²² Bấy giờ, Phao-lô đứng giữa A-rê-ô-ba, nói rằng: Hỡi người A-thên, phạm việc gì ta cũng thấy các người sốt-sắng quá chừng. ²³ Vì khi ta trải khắp thành các người, xem-xét khí-vật các người dùng thờ-phượng, thì thấy một bàn-thờ có chạm chữ rằng: THỜ CHÚA KHÔNG BIẾT. Vậy, Đấng các người thờ mà không biết đó, là Đấng ta đương rao-truyền cho. ²⁴ Đức Chúa Trời đã dựng nên thế-giới và mọi vật trong đó, là Chúa của trời đất, chẳng ngự tại đền-thờ bởi tay người ta dựng nên đâu. ²⁵ Ngài cũng chẳng dùng tay người ta hầu việc Ngài dường như có cần đến sự gì, vì Ngài là Đấng ban sự sống, hơi sống, muốn vật cho mọi loài. ²⁶ Ngài đã làm cho muôn dân sanh ra bởi chỉ một người và khiến ở khắp trên mặt đất, định trước thì giờ đời người ta cùng giới-hạn chỗ ở, ²⁷ hầu cho tìm-kiếm Đức Chúa Trời, và hết sức rờ tìm cho được, dầu Ngài chẳng ở xa mỗi một người trong chúng ta. ²⁸ Vì tại trong Ngài, chúng ta được sống, động, và có, y như xưa một vài thi-nhân của các người có nói rằng: Chúng ta cũng là dòng-dõi của Ngài. ²⁹ Vậy, bởi chúng ta là dòng-dõi Đức Chúa Trời, thì chớ nên ngỡ rằng Chúa giống như vàng, bạc, hay là đá, bởi công-nghệ và tài-xảo của người ta chạm-trổ nên. ³⁰ Vậy thì, Đức Chúa Trời đã bỏ qua các đời ngu-muội đó, mà nay biểu hết thấy các người trong mọi nơi đều phải ăn-năn, ³¹ vì Ngài đã chỉ-định một ngày, khi Ngài sẽ lấy sự công-bình đoán-xét thế-gian, bởi Người Ngài đã lập, và Đức Chúa Trời đã khiến

(1) Epicuriens là phái triết-học theo ông Epicurus người Gô-réc. (m) Stociens là phái Triết-học theo ông Zêno và ông Chrysippus cũng người Gô-réc. (n) A-rê-ô-ba là tên một cái đồi, cũng gọi là Mars.

Người từ kẻ chết sống lại, để làm chứng chắc về điều đó cho thiên-hạ...

³²Khi chúng nghe nói về sự sống lại của kẻ chết, kẻ thì nhạo-báng, người thì nói rằng: Lúc khác chúng ta sẽ nghe người nói về việc đó. ³³Vì vậy, Phao-lô từ giữa đám họ bước ra. ³⁴Nhưng có mấy kẻ theo người và tin; trong số đó, có Đê-ni, là một quan tòa nơi A-rê-ô-ba, và một người đàn-bà tên là Đa-ma-ri, cùng các người khác.

Phao-lô tại thành Cô-rinh-tô

18 ¹Rồi đó, Phao-lô đi khỏi thành A-thên, mà tới thành Cô-rinh-tô. ²Tại đó, người gặp một người Giu-đa, tên là A-qui-la, quê ở xứ Bông, mới từ nước Y-ta-li đến đây với vợ mình là Bê-rít-sin, bởi vì vua Cơ-lốt có chỉ truyền mọi người Giu-đa phải lánh khỏi thành Rô-ma; Phao-lô bèn hiệp với hai người. ³Vì đồng nghề, nên phao-lô ở nhà hai người mà làm việc chung nhau; và, nghề các người đó là may trại. ⁴Hể đến ngày Sa-bát, thì Phao-lô giảng-luận trong nhà hội, khuyên-dỗ người Giu-đa và người Gờ-réc.

⁵Khi Si-la và Ti-mô-thê từ xứ Ma-xê-đoan đến, thì Phao-lô hết lòng chuyên lo về sự giảng-dạy, làm chứng với người Giu-đa rằng Đức Chúa Jê-sus là Đấng Christ. ⁶Nhưng, vì chúng chống-cự và khinh-dể người, nên người giữ áo mình mà nói rằng: Ước gì máu các người đổ lại trên đầu các người! Còn ta thì tinh-sạch; từ đây, ta sẽ đi đến cùng người ngoại. ⁷Phao-lô ra khỏi đó, vào nhà một người tên là Ti-ti-u Giút-tô, là kẻ kính-sợ Đức Chúa Trời, nhà người giáp với nhà hội. ⁸Bấy giờ Cơ-rít-bu, chủ nhà hội, với cả nhà mình đều tin Chúa; lại có nhiều người Cô-rinh-tô từng nghe Phao-lô giảng, cũng tin và chịu phép báp-têm. ⁹Ban đêm, Chúa phán cùng Phao-lô trong sự hiển-thấy rằng: Đừng sợ chi; song hãy nói và chờ làm thính; ¹⁰ta ở cùng người, chẳng ai tra tay trên người đặng làm hại đâu; vì ta có nhiều người trong thành này. ¹¹Phao-lô ở lại đó một năm sáu tháng, dạy đạo Đức Chúa Trời trong đám họ.

¹²Lúc Ga-li-ôn đang làm quan trấn-thủ xứ A-chai, người Giu-đa đồng lòng nổi lên nghịch cùng Phao-lô và kéo người đến tòa-án, ¹³mà nói rằng: Người này xui dân thờ Đức Chúa Trời một cách trái

luật-pháp. ¹⁴Phao-lô vừa toan mở miệng trả lời, thì Ga-li-ôn nói cùng dân Giu-đa rằng: Hỡi người Giu-đa, giá như về nỗi trái phép hay tội-lỗi gì, thì theo lẽ phải ta nên nhịn-nhục nghe các người. ¹⁵Song nếu biện-luận về đạo-lý, danh-hiệu, hay là luật-pháp riêng của các người, thì hãy tự xử lấy; ta chẳng khứng xử-đoan những việc đó đâu. ¹⁶Người bèn đuổi chúng ra khỏi tòa-án. ¹⁷Bấy giờ, chúng bắt Sốt-then, chủ nhà hội, đánh đòn trước tòa-án, nhưng Ga-li-ôn chẳng lo đến việc đó.

Sự đi đến thành Giê-ru-sa-lem

¹⁸Phao-lô ở lại thành Cô-rinh-tô ít lâu nữa, rồi từ-giã anh em, xuống thuyền đi với Bê-rít-sin và A-qui-la qua xứ Sy-ri, sau khi đã chịu cạo đầu tại thành Sen-cơ-rê, vì người có lời thề-nguyện. ¹⁹Kể đó, ba người tới thành Ê-phê-sô, Phao-lô để đồng-bạn mình lại đó. Còn người, thì vào nhà hội, nói chuyện với những người Giu-đa; ²⁰song khi chúng xin ở lại lâu hơn nữa, thì người chẳng khứng. ²¹Người từ-giã các người đó mà rằng: Vì Đức Chúa Trời khứng, thì chuyện khác ta sẽ đến nơi các người; rồi người từ thành Ê-phê-sô mà đi. ²²Khi đó bộ tại thành Sé-sa-rê-rô, người đi lên thành Giê-ru-sa-lem, chào mừng Hội-thánh, đoạn lại xuống thành An-ti-ô-đi. ²³Người ở đó ít lâu, rồi lại đi, trải lần lần khắp trong xứ Ga-la-ti và xứ Phi-ri-gi, làm cho hết thảy môn-đồ đều vững lòng.

A-bô-lô tại Ê-phê-sô và trong xứ A-chai

²⁴Bấy giờ có một người Giu-đa tên là A-bô-lô, quê tại thành A-léc-xan-tri, là tay khéo nói và hiểu Kinh-thánh, đến thành Ê-phê-sô. ²⁵Người đã học đạo Chúa; nên lấy lòng rất sốt-sắng mà giảng và dạy kỹ-càng những điều về Đức Chúa Jê-sus, dấu người chỉ biết phép báp-têm của Giảng mà thôi. ²⁶Vậy, người khởi-sự giảng cách đạn-dĩ trong nhà hội. Bê-rít-sin và A-qui-la nghe giảng, bèn đem người về với mình, giải-bày đạo Đức Chúa Trời cho càng kỹ-lượng hơn nữa. ²⁷Người toan sang xứ A-chai, thì anh em giục lòng cho và viết thư gởi dân môn-đồ phải tiếp-đãi người tử-tế. Khi tới rồi, người được nhờ ơn Đức Chúa Trời mà bổ-ích cho kẻ đã tin theo. ²⁸Vì người hết sức bẻ-bác người Giu-đa

giữa thiên-hạ, lấy Kinh-thánh mà bày-tỏ rằng Đức Chúa Jê-sus là Đấng Christ.

Phao-lô tại Ê-phê-sô

19 ¹Trong khi A-bô-lô ở thành Cô-rinh-tô, Phao-lô đã đi khắp những miền trên, rồi xuống thành Ê-phê-sô, gặp một vài người môn-đô ở đó. ²Người hỏi rằng: Từ khi anh em tin, có lãnh được Đức Thánh-Linh chăng! Trả lời rằng: Chúng tôi cũng chưa nghe có Đức Thánh-Linh nào. Người lại hỏi: Vậy thì anh em đã chịu phép báp-têm nào? ³Trả lời rằng: Phép báp-têm của Giăng. ⁴Phao-lô bèn nói rằng: Giăng đã làm phép báp-têm về sự ăn-năn tội, mà truyền dân phải tin Đấng sẽ đến sau mình, nghĩa là tin Đức Chúa Jê-sus. ⁵Chúng nghe bấy nhiêu lời, bèn chịu phép báp-têm nhân danh Đức Chúa Jê-sus. ⁶Sau khi Phao-lô đã đặt tay lên, thì có Đức Thánh-Linh giáng trên chúng, cho nói tiếng ngoại-quốc và lời tiên-tri. ⁷Cộng hết thấy độ người hai người.

⁸Phao-lô vào nhà hội, và trong ba tháng giảng-luận một cách dạn-dĩ ở đó; giải-bày những điều về nước Đức Chúa Trời mà khuyên-dỗ các kẻ nghe mình. ⁹Song vì có mấy người cứng lòng, từ-chối không tin, gièm-chê đạo Chúa trước mặt dân-chúng, thì người phân-rẽ họ mà nhóm các môn-đô riêng ra, và dạy-dỗ hằng ngày trong trường-học Ti-ra-nu. ¹⁰Việc đó cứ luôn hai năm, đến nỗi mọi người ở trong cõi A-si, hoặc người Giu-đa hay là người Gô-réc, đều nghe đạo Chúa. ¹¹Đức Chúa Trời lại dùng tay Phao-lô làm các phép lạ khác thường, ¹²đến nỗi người ta lấy khăn và áo đã bận vào mình người mà để trên các kẻ đau-yếu; thì họ được lành bệnh, và được cứu khỏi quỷ dữ.

Mấy người Giu-đa là thầy trừ quỷ

¹³Bấy giờ có mấy thầy trừ quỷ là người Giu-đa đi từ nơi này sang chỗ kia, mạo kêu danh Đức Chúa Jê-sus trên những kẻ bị quỷ dữ ám, rằng: Ta nhân Đức Chúa Jê-sus này, là Đấng mà Phao-lô giảng, để truyền-khiến chúng bay. ¹⁴Các kẻ làm việc đó là bảy con trai của Sê-va, tức là một người trong bọn thầy tế-lễ cả Giu-đa. ¹⁵Song quỷ dữ đáp lại rằng: Ta biết Đức Chúa Jê-sus, và rõ Phao-lô là ai; nhưng các người là kẻ

nào? ¹⁶Người bị quỷ dữ ám bèn sấn vào chúng, thặng được hai người trong bọn và hành-hạ dữ lắm, đến nỗi phải trần-trường và bị thương, trốn ra khỏi nhà. ¹⁷Phàm người Giu-đa và người Gô-réc nào ở tại thành Ê-phê-sô đều biết việc đó, thì sợ-hãi, và danh Đức Chúa Jê-sus được tôn-trọng. ¹⁸Phản nhiều kẻ đã tin, đến xưng tội và tỏ ra việc mình đã làm. ¹⁹Có lắm người trước theo nghề phù-phép đem sách vở mình đốt trước mặt thiên-hạ; người ta tính giá sách đó, cộng là năm muôn đồng bạc. ²⁰Ấy vậy, nhờ quyền-phép của Chúa, đạo bèn đồn ra, càng ngày càng được thặng.

Đê-mê-triu gây loạn

²¹Các việc đó rồi, Phao-lô toan đi ngang qua xứ Ma-xê-đoan và xứ A-chai đặng đến thành Giê-ru-sa-lem. Người nói rằng: Khi ta đã thăm thành đó rồi, cũng phải thăm thành Rô-ma nữa. ²²Người bèn sai hai người giúp-đỡ mình là Ti-mô-thê và Ê-rát sang xứ Ma-xê-đoan, song chính người còn ở lại trong cõi A-si ít lâu nữa.

²³Lúc đó, có sự loạn lớn sanh ra vì có đạo Tin-lành. ²⁴Một người thợ bạc kia tên là Đê-mê-triu, vốn dùng bạc làm khám nữ-thần Đi-anh, sinh nhiều lợi cho thợ làm công, ²⁵bèn nhóm những thợ đó và kẻ đồng-nghiep lại, mà nói rằng: Hỡi bạn ta, các người biết sự thanh-lợi chúng ta sanh bởi nghề này; ²⁶các người lại thấy và nghe nói, không những tại thành Ê-phê-sô thôi, gần suốt hết cõi A-si nữa, rằng tên Phao-lô này đã khuyên-dỗ và trở lòng nhiều người, mà nói rằng các thần bởi tay người ta làm ra chẳng phải là chúa. ²⁷Chúng ta chẳng những sợ nghề-nghiệp mình phải bị gièm-chê, lại cũng e rằng đền-thờ của đại-nữ thần Đi-anh bị khinh-dể nữa, và nữ-thần ta bị tiêu-diệt về sự vinh-hiến mà cõi A-si cùng cả thế-giới đều tôn-kính chẳng. ²⁸Chúng nghe bấy nhiêu lời, bèn nổi giận lắm, cất tiếng kêu rằng: Lớn thay là nữ-thần Đi-anh của người Ê-phê-sô!

²⁹Cả thành thấy đều rối-loạn; chúng đồng lòng đến rạp hát, kéo theo mình Gai-út, A-ri-tạc, là người Ma-xê-đoan, bạn đồng đi với Phao-lô. ³⁰Phao-lô muốn chính mình ra mặt trước dân-chúng, nhưng môn-đô chẳng cho. ³¹Cũng có mấy quan lớn xứ A-si, là bạn-hữu người, sai đến xin

người chớ đi tới rạp hát. ³²Người thì reo lên thể này, kẻ thì la lên thể khác; vì trong hội om-sòm, phần nhiều người cũng không biết vì cơ nào mình nhóm lại. ³³Chúng bèn kéo A-léc-xan-đơ từ trong đám đông ra, và người Giu-đa xô người ra đứng trước; người bèn lấy tay ra dấu, muốn nói cùng dân-chúng để binh-vực bọn mình. ³⁴Nhưng vừa khi đoàn-dân nhận người là người Giu-đa, thì kêu rạp lên ước trong hai giờ, rằng: Lớn thay là nữ-thần Đi-anh của người Ê-phê-sô!

³⁵Bấy giờ, có người thơ-ký thành-phố đẹp yên đoàn dân, nói rằng: Hỡi người Ê-phê-sô, há có ai chẳng biết thành Ê-phê-sô là kẻ canh-giữ đền-thờ nữ-thần lớn Đi-anh và tượng thần ấy đã từ trên trời giáng xuống sao? ³⁶Bởi điều đó thật chói-cái chẳng nổi, nên các người khá ở yên, đừng làm sự gì vội-vã. ³⁷Vì những tên mà các người đã kéo đến đây, chẳng phải mắc tội hoặc phạm đến của thánh, hay là ngôn-ngôn với nữ-thần chúng ta đâu. ³⁸Vậy, nếu Đê-mê-tri-ô và các thợ làm công ở với người có cần kiện-cáo ai, thì đã có ngày xử-đoán và quan trấn-thủ; mặc họ kiện-cáo nhau. ³⁹Vì bằng các người có nài việc khác nữa, thì khá quyết định việc đó trong hội-đồng theo phép. ⁴⁰Vì e cho chúng ta bị hạch về sự dấy-loạn xảy ra ngày hôm nay, không thể tìm lẽ nào để binh-vực sự nhóm-hợp này. ⁴¹Người nói bấy nhiêu lời, bèn cho chúng về.

Phao-lô tại xứ Ma-xê-đoan và xứ Gờ-réc

20 ¹Khi sự rối-loạn yên rồi, Phao-lô với các môn-đồ đến, khuyên-bảo xong, thì từ giã mà đi đến xứ Ma-xê-đoan. ²Người trải khắp trong miền này, dùng nhiều lời khuyên-bảo các tín-đồ; rồi tới nước Gờ-réc, ³ở đó ba tháng. Lúc gần xuống thuyền qua xứ Sy-ri, thì người Giu-đa lập kế hại người, nên người định trải qua xứ Ma-xê-đoan mà trở về. ⁴Sô-ba-tê, con Bi-ru, quê thành Bê-rê, cùng đi với người, lại có A-ri-tạc và Sê-cun-đu quê thành Tê-sa-lô-ni-ca, Gai-út quê thành Đet-bơ và Ti-mô-thê; Ti-chi-cơ và Trô-phim đều quê ở cõi A-si. ⁵Những người này đi trước, đợi chúng ta tại thành Trô-ách. ⁶Còn chúng ta, khi những ngày ăn bánh không men qua rồi, thì xuống thuyền tại thành Phi-líp, trong năm ngày gặp nhau

tại thành Trô-ách, rồi chúng ta ở lại đó bảy ngày.

Phao-lô tại thành Trô-ách

⁷Ngày thứ nhứt trong tuần-lễ, chúng ta đang nhóm lại để bẻ bánh; Phao-lô phải đi ngày mai, nên người nói chuyện với các môn-đồ, và cứ giảng luôn cho đến nửa đêm, ⁸có nhiều đèn trong phòng ga mà chúng ta đương nhóm lại. ⁹Một gã tuổi trẻ tên là Ó-tích, ngồi trên cửa sổ, ngủ gục trong khi Phao-lô giảng rất dài; và bị ngủ mê quá, nên từ tầng lầu thứ ba té xuống, lúc đỡ dậy đã thấy chết rồi. ¹⁰Nhưng, Phao-lô bước xuống, nghiêng mình trên người, ôm lấy mà nói rằng: Chớ bối-rối, linh-hồn còn ở trong người. ¹¹Phao-lô lại trở lên, bẻ bánh mà ăn; giảng-luận lâu cho đến sáng mới đi. ¹²Còn gã tuổi trẻ người ta đem đi, thì được sống, sự ấy làm cho mọi người đều được yên-ùi lắm.

Phao-lô đi đến thành Mi-lê.

¹³Còn chúng ta, thì đi trước, chày thuyền đến thành A-sốt, là nơi chúng ta phải gặp Phao-lô; người đã định vậy, vì muốn đi bộ. ¹⁴Chúng ta gặp người tại thành A-sốt, bèn đem người đi với, cùng đến thành Mi-ti-len. ¹⁵Rồi đi từ nơi đó, vẫn theo đường biển, ngày mai đến ngang đảo Chi-ô. Qua ngày sau, chúng ta ghé vào thành Sa-mốt, cách một ngày nữa, thì tới thành Mi-lê. ¹⁶Vì Phao-lô đã quyết-định đi qua trước thành Ê-phê-sô, song không dừng lại tại đó, e cho chạm-trẻ trong cõi A-si. Người vội đi đặng có thể đến thành Giê-ru-sa-lem kịp ngày lễ Ngũ-tuần.

Lời Phao-lô giảng cho các mục-sư ở thành Ê-phê-sô

¹⁷Bấy giờ, Phao-lô sai người ở thành Mi-lê đi tới thành Ê-phê-sô, mời các trưởng-lão trong Hội-thánh đến. ¹⁸Khi các người ấy đã nhóm cùng người, người nói rằng: Từ ngày tôi mới đến cõi A-si, hằng ăn ở luôn với anh em cách nào, anh em vẫn biết, ¹⁹tôi hầu việc Chúa cách khiêm-nhường, phải nhiều nước mắt, và ở giữa sự thử-thách mà người Giu-đa đã lập mưu hại tôi. ²⁰Anh em biết tôi chẳng trê-nãi rao-truyền mọi điều ích-lợi cho anh em, chẳng

giấu điều chi hết, lại biết tôi đã dạy anh em hoặc giữa công-chúng, hoặc từ nhà này sang nhà kia, ²¹ giảng cho người Giu-đa như cho người Gờ-réc về sự ăn-năn đối với Đức Chúa Trời, và đức-tin trong Đức Chúa Jêsus là Chúa chúng ta.

²² Kia, nay bị Đức Thánh-Linh ràng-buộc, tôi đi đến thành Giê-ru-sa-lem, chẳng biết điều chi sẽ xảy đến cho tôi ở đó; ²³ duy Đức Thánh-Linh đã bảo trước cho tôi rằng từ thành này sang thành khác đầy xích và hoạn-nạn đương đợi tôi đó. ²⁴ Nhưng tôi chẳng kể sự sống mình làm quý, miễn chạy cho xong việc của tôi và chức-vụ tôi đã lãnh nơi Đức Chúa Jêsus, để mà làm chứng về Tin-lành của ơn Đức Chúa Trời. ²⁵ Hiện bây giờ, tôi biết rằng giữa anh em mà tôi đã ghé qua giảng về nước Đức Chúa Trời, thì chẳng có một ai sẽ thấy mặt tôi nữa. ²⁶ Nên bữa nay tôi nói quyết trước mặt các anh em rằng tôi tinh sạch về huyết anh em hết thảy. ²⁷ Vì tôi không trể-nải một chút nào để tỏ ra cho biết hết thảy ý-muốn của Đức Chúa Trời.

²⁸ Anh em hãy giữ lấy mình, và luôn cả bầy mà Đức Thánh-Linh đã lập anh em làm kẻ coi-sóc, để chần Hội-thánh của Đức Chúa Trời, mà Ngài đã mua bằng chính huyết mình. ²⁹ Còn tôi biết rằng sau khi tôi đi, sẽ có muông-sói dữ-tợn xen vào trong vòng anh em, chẳng tiếc bầy đâu; ³⁰ lại giữa anh em cũng sẽ có những người nói lời hung-ác dấy lên, ráng sức đổ môn-đồ theo họ. ³¹ Vậy, hãy tỉnh-thức, nhớ lại rằng trong ba năm hằng đêm và ngày, tôi hằng chảy nước mắt ra mà khuyên-báo cho mọi người luôn. ³² Bây giờ, tôi giao-phó anh em cho Đức Chúa Trời và cho đạo của ơn Ngài, là giao-phó cho Đấng có thể gây-dựng, và ban gia-tại cho anh em chung với hết thảy những người được nên thánh. ³³ Tôi chỉ hằng ham bạc, vàng, hay là áo-xống của ai hết. ³⁴ Chính anh em biết rằng hai bàn tay này đã làm ra sự cần-dùng của tôi và của đồng-bạn tôi. ³⁵ Tôi từng bày-báo luôn cho anh em rằng phải chịu khó làm việc như vậy, để giúp-đỡ người yếu-đuối, và nhớ lại lời chính Đức Chúa Jêsus có phán rằng: Ban cho thì có phúc hơn là nhận-lãnh.

³⁶ Phao-lô nói lời đó xong, bèn quì xuống và cầu-nguyện với hết thảy các người ấy. ³⁷ Ai nấy đều khóc lăm ồm lấy cổ Phao-lô mà hôn, ³⁸ lấy làm buồn-bực

nhứt là vì nghe người nói rằng anh em sẽ chẳng thấy mặt mình nữa. Đoạn, đưa người xuống tàu.

Phao-lô tại thành Ty-rô

21 ¹ Chúng ta phân-rẽ các người đó xong, bèn xuống tàu, đi thẳng đến thành Cốt, ngày hôm sau tới thành Rô-đô, và từ đó đến thành Ba-ta-ra. ² Ở đó gặp một chiếc tàu, đương buồm chạy qua xứ Phê-ni-xi; chúng ta bèn xuống đi. ³ Thấy đảo Chip-rô, thì tránh bên hữu, cứ theo đường đến xứ Sy-ri, đậu tại thành Ty-rô, vì tàu phải cất hàng-hóa tại đó. ⁴ Chúng ta đi tìm được các môn-đồ rồi, bèn ở lại với họ bảy ngày. Các môn-đồ chịu Đức Thánh-Linh cảm-động, dặn Phao-lô chớ lên thành Giê-ru-sa-lem. ⁵ Nhưng, khi kỳ tạm-trú chúng ta đã qua, thì lại đi; cả môn-đồ với vợ con đều tiễn chúng ta ra đến ngoài thành, ai nấy đều quì xuống trên bờ, cùng nhau cầu-nguyện, ⁶ rồi từ-giã nhau. Đoạn, chúng ta xuống tàu; môn-đồ trở về nhà.

Phao-lô tại Bê-tô-lê-mai và Sê-sa-rê

⁷ Còn chúng ta đi hết đường thủy, thì ở thành Ty-rô sang thành Bê-tô-lê-mai, chào thăm anh em và ở lại với họ một ngày. ⁸ Ngày mai, chúng ta ở nơi đó đi, đến thành Sê-sa-rê; vào nhà Phi-líp, là người giảng Tin-lành, một trong bảy thầy phó-tế, rồi ở lại đó. ⁹ Người có bốn con gái đồng-trình hay nói tiên-tri. ¹⁰ Chúng ta ở đó đã mấy ngày, có một người tiên-tri tên là A-ga-bút ở xứ Giu-đê xuống. ¹¹ Người đến thăm chúng ta, rồi lấy dây lưng của Phao-lô trói chân tay mình, mà nói rằng: Này là lời Đức Thánh Linh phán: Tại thành Giê-ru-sa-lem, dân Giu-đa sẽ trói người có dây lưng này như vậy, mà nộp trong tay người ngoại-đạo. ¹² Khi đã nghe bấy nhiêu lời, thì các tín-đồ nơi đó và chúng ta đều xin Phao-lô đừng lên thành Giê-ru-sa-lem. ¹³ Nhưng người trả lời rằng: Anh em làm chi mà khóc-lóc cho nao lòng tôi? Vì phần tôi sẵn lòng chẳng những để bị trói thôi, lại cũng sẵn lòng vì danh Đức Chúa Jêsus chịu chết tại thành Giê-ru-sa-lem nữa. ¹⁴ Người chẳng khứng chịu khuyên-đổ, thì chúng ta không ép nữa, mà nói rằng: Xin cho ý-muốn của Chúa được nên!

Phao-lô tại thành Giê-ru-sa-lem

15 Qua những ngày đó, chúng ta sắm-sữa, rồi lên thành Giê-ru-sa-lem. 16 Có mấy người môn-đồ ở thành Sê-sa-rê cũng đến đó với chúng ta, dẫn chúng ta vào nhà tên Ma-na-sôn kia, quê ở Chip-rô, là một môn-đồ lâu nay, và người cho chúng ta trọ tại nhà mình. 17 Chúng ta đến thành Giê-ru-sa-lem, thì anh em vui-mừng tiếp-rước.

18 Bữa sau, Phao-lô đi với chúng ta tới nhà Gia-cô; có hết thầy các trưởng-lão nhóm-hợp tại đó. 19 Phao-lô chào mừng các người đó rồi, bèn thuật lại từng điều mọi sự Đức Chúa Trời đã bởi chức-vụ mình làm ra trong người ngoại. 20 Các người ấy nghe vậy thì ngợi-khen Đức Chúa Trời. Đoạn nói cùng người rằng: Anh ơi, anh thấy biết mấy van người Giu-đa đã tin, và hết thầy đều sốt-sắng về luật-pháp. 21 Vả, chúng đã hay rằng anh dạy các người Giu-đa ở trong các dân ngoại rằng phải từ-bỏ Môi-se, chớ nên làm phép cắt-bì cho con mình, hay là ăn-ở theo thói-tục mình nữa. 22 Vậy, khá lo-liệu làm sao? Chắc rằng dân-chúng sẽ nhóm lại; vì hẳn sẽ biết rằng anh đã tới rồi. 23 Nên, hãy làm theo như chúng tôi sẽ nói cho anh: Chúng tôi đây có bốn người đều mắc lời thề: 24 hãy đem bốn người đó cùng đi, làm lễ tinh-sạch cho mình luôn với họ, và hãy chịu tiền họ phải trả để cạo đầu. Vậy thì ai nấy sẽ biết mọi tin đồn về anh đều chẳng thật, song rõ anh cũng ăn-ở theo luật-pháp vậy. 25 Còn người ngoại đã tin, chúng tôi có viết thư cho họ về điều chúng tôi đã định: Là chỉ phải kiêng ăn của cúng thần-tượng, huyết và thú-vật chết ngột, cùng chớ gian-dâm. 26 Phao-lô bèn đem bốn người cùng đi, vừa đến ngày sau, làm lễ tinh-sạch cùng họ, rồi vào trong đền-thờ, dâng tỏ ra ngày nào kỳ tinh-sạch sẽ trọn, và dâng của-lễ về mỗi người trong bốn mình.

Phao-lô bị bắt

27 Khi bảy ngày gần trọn, thì các người Giu-đa, quê A-si, thấy Phao-lô trong đền-thờ, bèn xui cả đoàn dân dấy loạn, rồi bắt người, 28 mà kêu lên rằng: Hỡi các người Y-sơ-ra-ên, hãy đến giúp với! Kia, người này giảng-day khắp thiên-hạ, nghịch cùng dân, nghịch cùng luật-pháp, và nghịch

cùng chốn này nữa, đến dỗ hấn dẫn người Gờ-réc vào trong đền-thờ, và làm cho nơi thánh này bị ô-uế. 29 Số là, chúng trước đã thấy Trô-phi-m, người Ê-phê-sô, ở với Phao-lô tại trong thành-phố, nên ngờ rằng Phao-lô đã dẫn người vào đền-thờ. 30 Cả thành đều xông-xao, dân-chúng chạy nhóm lại đoàn đông, bắt Phao-lô, kéo ra khỏi đền-thờ, tức thì các cửa đều đóng lại.

31 Chúng đương tìm phương giết người, thì tiếng đồn đến quan quân-cơ rằng cả thành Giê-ru-sa-lem đều xông-xao. 32 Người lập-tức bắt quân-lính và cai-đội kéo đến nơi chúng. Vừa thấy quân-cơ và quân-lính thì chúng thôi, không đánh Phao-lô nữa. 33 Quân-cơ bèn tới gần, bắt người rồi truyền lấy hai cái xích xích lại; đoạn, hỏi người là ai, và đã làm việc gì. 34 Trong đoàn dân, kẻ reo lên thế này, người la lên thế khác; nhân sự rối-loạn, người không biết được chắc, nên dạy điệu về đồn. 35 Lúc Phao-lô bước lên thềm, quân-lính phải kiêng người đi, bởi có đoàn dân hung-bạo lắm. 36 Vì có đám dân theo sau đông mà kêu rằng: Hãy giết đi!

37 Lúc Phao-lô vào đồn, thì nói với quân-cơ rằng: Tôi có phép nói với ông đôi điều chăng? Quân-cơ trả lời rằng: Người biết nói tiếng Gờ-réc sao? 38 Vậy thì người hấn chẳng phải là người Ê-díp-tô kia, ngày trước đã gây loạn, kéo bốn ngàn kẻ cướp vào nơi đồng vắng hay sao? 39 Phao-lô trả lời rằng: Tôi là người Giu-đa, vốn ở thành Tạt-sơ, công-dân của một thành trong xứ Si-li-si tức là thành có danh-tiếng; xin hãy cho phép tôi nói với chúng-dân. 40 Được phép rồi, Phao-lô đứng trên thềm, giơ tay ra dấu cho dân. Đầu đó yên-lặng, người bèn nói tiếng Hê-bơ-rơ mà rằng:

Lời Phao-lô giảng cho người Giu-đa

22 1 Hỡi các anh các cha, hãy nghe điều tôi đương nói với để bình-vực mình. 2 Khi chúng nghe người nói tiếng Hê-bơ-rơ, thì càng chăm-chỉ bội phần. Người bèn nói rằng: 3 Tôi là người Giu-đa, sanh tại thành Tạt-sơ, trong xứ Si-li-si, nhưng nuôi tại đây, trong thành này, học nơi chân Ga-ma-li-ên, đúng theo trong luật-pháp của tổ-phụ chúng ta. Vốn tôi đây lòng sốt-sắng vì Đức Chúa Trời, cũng như các người hôm nay vậy. 4 Tôi từng bắt-bớ phe này cho đến chết, bất kỳ đàn-

ông đàn-bà, đều xiềng lại và bỏ tù: ⁵Về điều đó, thầy cả thượng-phẩm cùng cả hội-đồng trưởng-lão đều làm chứng cho tôi; vì bởi những người đó mà tôi nhận được các thư gởi cho anh em thành Đa-mách, là nơi tôi toan đi, đặng bắt trời những người ở đó dẫn về thành Giê-ru-sa-lem để xử phạt.

⁶Vả, lúc tôi đương đi đường, gần đến thành Đa-mách, độ ban trưa, thình-lình có ánh sáng lớn, từ trên trời giáng xuống, soi sáng chung-quanh mình tôi. ⁷Tôi té xuống đất, và nghe có tiếng phán cùng tôi rằng: Hỡi Sau-lô, Sau-lô, làm sao ngươi bắt-bớ ta? ⁸Tôi trả lời rằng: Lạy Chúa, Chúa là ai? Ngài phán: Ta là Jê-sus ở Na-xa-rét mà ngươi đương bắt-bớ đây. ⁹Những kẻ đi với tôi thấy ánh sáng rõ-ràng, nhưng chẳng nghe tiếng của Đấng phán cùng tôi. ¹⁰Tôi bèn thưa: Lạy Chúa, tôi phải làm chi? Chúa đáp rằng: Hãy chờ dậy, đi đến thành Đa-mách, ở đó người ta sẽ nói mọi điều đã truyền cho ngươi làm. ¹¹Bởi cơ sự chói-lói của ánh sáng đó, thì tôi chẳng thấy được, nên những kẻ cùng đi nắm tay dắt tôi đến thành Đa-mách.

¹²Tên A-na-nia kia, là người nhân-đức theo luật-pháp, được các người Giu-đa trú tại Đa-mách đều làm chứng tốt, có đến tìm tôi; ¹³người đứng trước mặt tôi mà nói rằng: Hỡi Sau-lô, anh tôi, hãy sáng mắt lại. Liền một lúc, tôi được sáng mắt và xem thấy A-na-nia. ¹⁴Đoạn, người nói với tôi rằng: Đức Chúa Trời của tổ-phụ chúng ta đã định cho anh được biết ý-muốn Chúa, được thấy Đấng Công-bình và nghe lời nói từ miệng Ngài. ¹⁵Vì anh sẽ làm chứng cho Ngài trước mặt mọi người, về những việc anh đã thấy và nghe. ¹⁶Bây giờ, anh còn trễ-nải làm chi? Hãy chờ dậy, cầu-khẩn danh Chúa mà chịu phép báp-têm và làm sạch tội-lỗi mình đi.

¹⁷Đến lúc trở về thành Giê-ru-sa-lem, tôi đương cầu-nguyện trong đền-thờ, thì bị ngắt trí; ¹⁸thấy Đức Chúa Jê-sus phán cùng tôi rằng: Hãy vội-vàng, lập-tức ra khỏi thành Giê-ru-sa-lem; vì họ sẽ chẳng nhận lời ngươi làm chứng về ta đâu. ¹⁹Tôi thưa rằng: Lạy Chúa, chính họ biết tôi từng bỏ tù những người tin Chúa và đánh đòn trong các nhà hội nữa. ²⁰Lại khi Ê-tiên là kẻ làm chứng cho Chúa bị đổ máu, tôi ở đó đành lòng và giữ áo-xống những kẻ giết

người. ²¹Chúa bèn phán cùng tôi rằng: Hãy đi, vì ta toan sai người đi đến cùng dân ngoại ở nơi xa...

²²Chúng chịu nghe người nói đến đó, song đến câu ấy, thì vùng kêu lên rằng: Hãy cất người đương ấy khỏi thế-gian! Nó chẳng đáng sống đâu! ²³Chúng kêu-la, cởi áo, hất bụi bay lên giữa khoảng-không. ²⁴Quản-cơ bèn truyền điệu người vào trong đồn, dùng roi mà tra người, để biết vì cơ gì chúng kêu-la nghịch cùng người. ²⁵Họ đang căng người ra để đánh đòn, thì Phao-lô nói cùng thầy đội đương đứng đó rằng: Ngươi được phép đánh đòn một người quốc-dân Rô-ma, mặc dầu người đó chưa thành án, hay sao? ²⁶Vừa nghe mấy lời đó, thầy đội đi thưa cùng quản-cơ rằng: Ông toan làm chi? Vì người này là quốc-dân Rô-ma. ²⁷Quản-cơ đến, hỏi Phao-lô rằng: Hãy nói cho ta biết, người có phải là quốc-dân Rô-ma chăng? Người trả lời rằng: Phải. ²⁸Quản-cơ lại nói: Ta đã mua được quyền-lợi quốc-dân đó cao giá lắm. Phao-lô nói: Còn phần tôi thì có quyền-lợi đó từ lúc mới sinh ra rồi. ²⁹Tức thì, những kẻ tra-khảo người đều tránh xa ra; và khi quản-cơ biết người mình đã biểu trời lại đó là quốc-dân Rô-ma, thì sợ-hãi.

Phao-lô tại trước tòa công-luận

³⁰Hôm sau, quản-cơ muốn biết cho đúng vì cơ nào Phao-lô bị người Giu-đa cáo, bèn sai mở trời, truyền cho các thầy tế-lễ cả và cả tòa công-luận nhóm lại, rồi dẫn Phao-lô ra, bắt đứng trước mặt họ.

23 ¹Phao-lô mắt chăm-chỉ trên tòa công-luận, nói rằng: Hỡi các anh em, trước mặt Đức Chúa Trời, tôi đã ăn-ở trọn lương-tâm từ-tế cho đến ngày nay. ²Nhưng thầy tế-lễ thượng-phẩm là A-na-nia biểu mấy kẻ đứng gần Phao-lô và miệng người. ³Phao-lô bèn nói cùng người rằng: Hỡi bức tường tổ trắng kia, Đức Chúa Trời sẽ đánh ông; ông ngồi để xử-đoán tôi theo luật-pháp, mà lại không kể luật-pháp, biểu người đánh tôi! ⁴Những kẻ đứng đó nói rằng: Người nhiếc-móc thầy cả thượng-phẩm của Đức Chúa trời sao! ⁵Phao-lô trả lời rằng: Hỡi anh em, tôi chẳng biết là thầy cả thượng-

phẩm; vì có chép rằng: Chớ si-nhục người cai-trị dân-minh.

6 Phao-lô biết trong bọn họ phần thì người Sa-đu-sê, phần thì người Pha-ri-si, bèn kêu lên trước tòa công-luận rằng: Hỡi anh em tôi là người Pha-ri-si, con của dòng Pha-ri-si. Ấy là vì sự trông-cậy của chúng ta và sự sống lại của những kẻ chết mà tôi phải chịu xử-đoán. 7 Người vừa nói xong như vậy, thì sự cãi-lấy nổi lên giữa người Pha-ri-si với người Sa-đu-sê, và hội-đồng chia phe ra. 8 Vì chưng người Sa-đu-sê quyết rằng không có sự sống lại, cũng không có thiên-sứ, thần chi hết, còn người Pha-ri-si lại nhận cả hai điều tin ấy. 9 Tiếng kêu-la lớn liền dậy lên. Có mấy thầy thông-giáo về dòng Pha-ri-si đứng dậy cãi-lấy cùng kẻ khác rằng: Chúng ta chẳng thấy trong người này có điều ác gì. Nào ai biết chẳng phải thần hoặc thiên-sứ đã nói cùng người? 10 Vì sự rối-loạn càng thêm, quản-cơ e Phao-lô bị chúng phân thầy chằng, nên truyền quân kéo xuống, đặng cướp người ra khỏi giữa đám họ và đem về trong đồn.

11 Qua đêm sau, Chúa hiện đến cùng người mà phán rằng: Hãy giục lòng mạnh-mẽ, người đã làm chứng cho ta tại thành Giê-ru-sa-lem thế nào, thì cũng phải làm chứng cho ta tại thành Rô-ma thế ấy.

Người Giu-đa thề-nguyện giết Phao-lô

12 Đến sáng, người Giu-đa họp đảng lập mưu, mà thề-nguyện rằng chẳng ăn chẳng uống cho đến giết được Phao-lô. 13 Có hơn bốn mươi người đã lập mưu đó. 14 Họ đến kiếm các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão mà rằng: Chúng tôi đã thề với nhau rằng chẳng ăn chi hết cho đến lúc giết được Phao-lô. 15 Vậy bây giờ các ông với tòa công-luận hãy xin quản-cơ bắt nó đến đứng trước mặt các ông, như là muốn tra-xét việc nó cho kỹ-càng hơn nữa; còn chúng tôi sửa-soạn sẵn để khi nó chưa đến đây thì giết đi.

16 Nhưng có con trai của chị Phao-lô biết được mưu-gian ấy, đến nơi đồn, vào nói trước cho Phao-lô. 17 Phao-lô bèn gọi một đội-trưởng mà nói rằng: Hãy đem gã trai-trẻ này đến cùng quan quản-cơ, chàng có việc muốn báo tin. 18 Vậy, đội-trưởng đem

chàng đi, dẫn đến nhà quản-cơ, và thưa rằng: Tên tù Phao-lô có gọi tôi biểu đem gã trai-trẻ này đến cùng quan, chàng có việc muốn nói. 19 Quản-cơ nắm tay người trai-trẻ, kéo xê ra, hỏi rằng: Người có việc gì báo tin cùng ta? 20 Thưa rằng: Người Giu-đa đã định xin quan, đến ngày mai, bắt Phao-lô đứng trước tòa công-luận, như là họ muốn tra-xét việc của người cho kỹ-càng hơn. 21 Nhưng xin quan chớ tin họ, vì có hơn bốn mươi người trong bọn họ lập kế hại Phao-lô, đã thề-nguyện với nhau chẳng ăn uống chi hết trước khi chưa giết được người; hiện bây giờ, họ đã sẵn sẵn, chỉ đợi quan trả lời đó thôi. 22 Quản-cơ cho gã trai-trẻ ấy về, cấm không cho nói với ai về điều người đã tỏ ra cùng mình.

Quản-cơ sai đưa Phao-lô qua Sê-sa-rê

23 Đoạn, quản-cơ đòi hai viên đội-trưởng, dặn rằng: Vừa giờ thứ ba⁽⁶⁾ đêm nay, hãy sắm sẵn hai trăm quân, bảy mươi lính kỵ, hai trăm lính cầm giáo, đặng đi đến thành Sê-sa-rê. 24 Lại cũng phải sắm ngựa nữa, để đưa Phao-lô về sự đến nơi quan tổng-đốc Phê-lít. 25 Người lại viết cho quan đó một bức thư như sau này: 26 Cơ-lốt Ly-sia chúc bình-an cho quan lớn tổng-đốc Phê-lít! 27 Dân Giu-đa đã bắt người này, toan giết đi, khi tôi đã đem quân đến thỉnh-linh mà cướp người ra khỏi, vì đã nghe người là quốc-dân Rô-ma. 28 Bởi tôi muốn biết vì cớ nào họ cáo người, nên giải người đến tòa công-luận. 29 Tôi thấy người bị cáo mấy việc về luật-pháp họ, nhưng họ không kiện người về một tội nào đáng chết hay đáng tù cả. 30 Song tôi có nghe người ta tính kế hại người này, nên lập tức sai người đến nơi quan và cũng cho các kẻ cáo người biết rằng phải đến trước mặt quan mà đối-nại.

31 Vậy, quân-lính đem Phao-lô đi, theo như mạng-lệnh mình đã lãnh, và đương ban đêm, điệu đến thành An-ti-ba-tri. 32 Sáng ngày, lính kỵ đi với người, còn quân khác trở về đồn. 33 Những người này tới thành Sê-sa-rê, đưa thư cho quan tổng-đốc và đem nộp Phao-lô. 34 Quan tổng-đốc đọc thư rồi, bèn hỏi Phao-lô vốn ở tỉnh nào, vừa biết người quê tỉnh Si-li-si, 35 thì rằng: Lúc nào bọn nguyên-cáo đến đây, ta

(6) Độ chín giờ tối.

sẽ nghe người. Đoạn, truyền giữ Phao-lô lại trong nơi công-đàng Hê-rốt.

Phao-lô tại trước mặt Phê-lít

24 ¹Sau đó năm ngày, có thầy cả thượng-phẩm là A-na-nia đến, với vài người trưởng-lão cùng một nhà diễn-thuyết kia tên là Tet-tu-lu, trình đơn kiện Phao-lô trước mặt quan tổng-đốc. ²Phao-lô bị đòi đến rồi, Tet-tu-lu khởi-sự cáo người như vậy: ³Bẩm quan lớn Phê-lít, nhờ ơn quan mà chúng tôi được hưởng sự bình-an trong-vẹn, và nhờ sự khôn-ngោan của-an đối được mọi tình-tệ để giúp dân này, lúc nào và nơi nào chúng tôi cũng rất cảm-tạ biết ơn quan vậy. ⁴Nhưng muốn cho khỏi phiền quan lâu hơn, thì tôi xin quan lấy lòng khoan-nhân mà nghe một vài lời chúng tôi nói đây. ⁵Vậy, chúng tôi đã gặp người này, như là đồ ô-dịch, đã gây loạn trong hết thầy người Giu-đa trên cả thế-giới: Nó làm đầu của phe người Na-xa-rét. ⁶Cũng đã toan làm ô-úế đền-thờ, nên chúng tôi đã bắt nó. ⁷^(p) ⁸Xin chính quan hãy tự tra-hỏi hán, thì sẽ biết được mọi việc chúng tôi đang kiện-cáo. ⁹Đến phiên các người Giu-đa cũng hòa theo lời đó, quyết rằng thật có như vậy.

¹⁰Quan tổng-đốc ra dấu biểu Phao-lô nói đi, thì người thưa rằng: Tôi biết quan làm quan án trong nước này đã lâu năm, nên tôi dạn-dĩ mà bênh-vực duyên-cớ mình. ¹¹Quan tra-xét thì sẽ biết tôi vừa lên thành Giê-ru-sa-lem mà thờ-lạy, chưa được mười hai ngày nay. ¹²Người ta chẳng từng gặp tôi, hoặc trong đền-thờ, hoặc trong nhà hội, hoặc trong thành-phố, cãi-lẫy cùng ai hay xui dân làm loạn bao giờ. ¹³Bây giờ họ cũng chẳng biết lấy chi mà làm chứng-cớ về điều họ kiện tôi đó.

¹⁴Trước mặt quan, tôi nhận rằng theo như đạo mà họ gọi là một phe-đảng, tôi thờ-phượng Đức Chúa Trời của tổ-phụ tôi, tin mọi điều chép trong sách luật và các sách tiên-tri; ¹⁵và tôi có sự trông-cậy này nơi Đức Chúa Trời, như chính họ cũng có vậy, tức là sẽ có sự sống lại của người công-bình và không công-bình. ¹⁶Cũng vì cớ ấy, nên tôi vẫn gắng sức cho có lương-tâm không trách-móc trước mặt Đức

Chúa Trời và trước mặt loài người. ¹⁷Vả, đã lâu năm nay tôi đi vắng, rồi mới về bố-thứ cho bốn-quốc tôi và dân của-lẽ. ¹⁸Đang khi ấy, có mấy người Giu-đa quê ở cõi A-si kia gặp tôi ở trong đền-thờ, được tinh-sạch, chớ chẳng có dân đồng hay rối-loạn chi. ¹⁹Nếu họ có điều gì kiện tôi, thì có lẽ đến hầu trước mặt quan mà cáo đi. ²⁰Hay là các người ở đây phải nói cho biết đã thấy tôi có sự gì đáng tội lúc tôi đứng tại tòa công-luận, ²¹hoặc có, thì cũng chỉ trách câu tôi nói giữa họ rằng: Ấy vì sự sống lại của kẻ chết mà hôm nay tôi bị xử-đoán trước mặt các ông.

²²Phê-lít vẫn biết rõ-ràng về đạo người nói đó, nên giản-việc kiện ra, mà rằng: Khi nào quan quân-cơ Ly-sia xuống, ta sẽ xét việc này. ²³Đoạn, người truyền cho thầy đội giữ Phao-lô, nhưng phải cho người hơi được thông-thả, có kẻ nào thuộc về người đến hầu việc người, thì đừng cấm. ²⁴Qua mấy ngày sau, Phê-lít với vợ mình là Đơ-ru-si, người Giu-đa, đến, rồi sai gọi Phao-lô, và nghe người nói về đức-tin trong Đức Chúa Jê-sus-Christ. ²⁵Nhưng khi Phao-lô nói về sự công-bình, sự tiết-độ và sự phán-xét ngày sau, thì Phê-lít run-sợ, nói rằng: Bây giờ người hãy lui; đợi khi nào ta rảnh, sẽ gọi lại. ²⁶Phê-lít cũng trông Phao-lô lột bạc cho mình; nên năng đòi người đến, và nói chuyện cùng người. ²⁷Khỏi hai năm, Bốt-tiu Phê-tu đến thay Phê-lít. Bởi cớ Phê-lít muốn làm cho dân Giu-đa bằng lòng, bèn cứ giam Phao-lô nơi ngục.

Phao-lô trước mặt Phê-tu

25 ¹Phê-tu đã đến tỉnh mình được ba ngày rồi, thì ở thành Sê-sa-rê đi lên thành Giê-ru-sa-lem. ²Tại đó, có các thầy tế-lễ cả và các người sang-trọng trong dân Giu-đa đợi đơn kiện Phao-lô trước mặt người; ³vì có ý nghịch, thì cố nại-xin quan làm ơn đòi Phao-lô trở về thành Giê-ru-sa-lem: Họ đặt âm-mưu đặng giết người dọc đường. ⁴Nhưng Phê-tu trả lời rằng Phao-lô bị giam tại thành Sê-sa-rê, và chính mình người sẽ kịp trở về thành đó. ⁵Lại nói rằng những người tôn-trưởng trong các

(p) Có bản cũ thêm rằng: Và chúng tôi có muốn xử nó theo luật pháp chúng tôi. ⁷ Nhưng quân-cu Lysia đến, bắt nó khỏi tay chúng tôi cách hung-bạo, ⁸ truyền lệnh cho các người kiện nó hãy đến hầu quan.

người hãy xuống với ta, nếu người ấy có phạm tội gì thì hãy cứ kiện.

6 Phê-tu ở cùng họ vừa tám hay là mười ngày mà thôi, đoạn trở xuống thành Sê-sa-rê; sáng ngày sau, người ngồi nơi tòa án và truyền dẫn Phao-lô đến. 7 Phao-lô mới đến, thì có các người Giu-đa ở thành Giê-ru-sa-lem xuống vây-bọc người, lấy nhiều cơ nặng mà thưa, nhưng chẳng tìm được chứng. 8 Còn Phao-lô nói đặng binh-vực mình, rằng: Tôi chẳng từng làm điều dữ chi, hoặc nghịch cùng luật-pháp người Giu-đa, hoặc nghịch cùng đền-thờ, hay là nghịch cùng Sê-sa. 9 Nhưng Phê-tu muốn cho đẹp lòng dân Giu-đa, thì trả lời rằng: Người có muốn lên thành Giê-ru-sa-lem chịu xử tại đó về những việc này trước mặt ta chăng? 10 Phao-lô bèn thưa rằng: Tôi ứng-hầu trước mặt tòa án Sê-sa, ấy là nơi tôi phải chịu xử; tôi chẳng có lỗi chi với người Giu-đa, như chính mình quan biết rõ-ràng. 11 Vì bằng tôi có tội hay là phạm điều gì đáng chết, thì tôi chẳng từ-chối chết đâu; trái lại, nếu trong đơn-tội họ kiện tôi không có cơ gì hết, thì chẳng ai được nộp tôi cho họ. Tôi kêu-nài sự đó đến Sê-sa. 12 Kế đó, Phê-tu bàn-tán với công-hội mình, bèn trả lời rằng: Người đã kêu-nài Sê-sa, chắc sẽ đến nơi Sê-sa.

Phao-lô trước mặt Ạc-ríp-ba

13 Cách đó mấy ngày, vua Ạc-ríp-ba với Bê-rê-nít đến thành Sê-sa-rê đặng chào Phê-tu. 14 Vì hai người ở lại đó mấy ngày, nên Phê-tu đem vua Phao-lô trình với vua, rằng: Đây có một tên tù mà Phê-lít đã để lại. 15 Lúc tôi ở thành Giê-ru-sa-lem, các thầy tế-lễ cả và các trưởng-lão dân Giu-đa đến kiện người và xin tôi làm án người đi. 16 Tôi đáp lại rằng người Rô-ma chẳng có lệ giải-nộp một người nào mà bèn bị-cáo chưa đối-nại với bên tiên-cáo, và người đó chưa có cách-thế để chống-cãi lời kiện-cáo mình. 17 Họ bèn đến đây, thì vừa ngày sau, tôi ra ngồi nơi tòa-án, không trễ-nại mà truyền dẫn người ấy đến. 18 Các người tiên-cáo đều đã có mặt, song không kiện nó về một tội gì như tôi đã dè-chừng. 19 Chỉ cáo nó về đạo riêng của họ, và một tên Jê-sus đã chết kia, mà Phao-lô quyết rằng còn sống. 20 Trong sự cãi-lấy đó, tôi không biết theo bên nào, nên hỏi Phao-lô muốn đi đến thành Giê-ru-sa-lem,

để chịu xử mọi điều ấy tại nơi đó chăng. 21 Nhưng nó đã kêu-nài để việc kiện mình lại cho hoàng-đế phân-xử. Vậy, tôi đã truyền giam nó trong ngục đợi tới khi tôi giải cho Sê-sa. 22 Ạc-ríp-ba bèn nói với Phê-tu rằng: Ta cũng muốn nghe người ấy. Phê-tu tâu rằng: Đến mai vua sẽ nghe.

23 Vậy, qua bữa sau, vua Ạc-ríp-ba với Bê-rê-nít đến cách long-trọng, vào phòng xử kiện với quan-quản-cơ và các người tôn-trưởng trong thành. Phê-tu bèn truyền lĩnh diệu Phao-lô đến. 24 Đoạn, Phê-tu rằng: Tâu vua Ạc-ríp-ba và hết thầy các ông có mặt tại đây, các ông đều thấy người này, vì cơ nó, nên thay-thay dân-chúng Giu-đa đến nài-xin ơn tôi tại thành Giê-ru-sa-lem và tại đây cũng vậy, mà kêu lên rằng chẳng khá để cho nó sống nữa. 25 Phần tôi, đã xét nó chẳng có làm điều gì đáng tội chết; và vì chính nó cũng đã kêu-nài việc đó đến Sê-sa, nên tôi định giải-nộp cho Sê-sa. 26 Nhưng vì tôi không có điều chi quả-quyết để làm sơ tâu hoàng-đế về việc nó, nên đòi nó đến trước mặt các ông, như là trước mặt vua, là Ạc-ríp-ba, đặng khi tra-hỏi rồi, tôi có điều để viết sớ. 27 Vả, tôi nghĩ rằng giải một tên phạm mà chẳng nói rõ điều người ta kiện nó, thì là trái lẽ lắm.

Lời Phao-lô giảng cho vua Ạc-ríp-ba

26 1 Bấy giờ vua Ạc-ríp-ba biểu Phao-lô rằng: Người được phép nói để chữa mình. Phao-lô bèn giơ tay ra, chữa cho mình như vậy: 2 Tâu vua Ạc-ríp-ba, tôi lấy làm may mà hôm nay được gỡ mình tôi trước mặt vua về mọi điều người Giu-đa kiện tôi, 3 như là vì vua đã rõ mọi thói-tục người Giu-đa, và cũng biết sự cãi-lấy của họ. Vậy, xin vua hãy nhịn-nhục mà nghe tôi.

4 Cách ăn nết ở của tôi từ lúc tuổi trẻ, nơi giữa bốn-quốc tôi và tại thành Giê-ru-sa-lem, thì mọi người Giu-đa đều biết cả. 5 Vì bằng họ muốn làm chứng về việc này, thì biết từ lâu ngày rồi, tôi là người Phari-si, theo phe đó, rất là nghiêm hơn trong đạo chúng tôi. 6 Hiện nay tôi bị đoán-xét, vì trông-cậy lời Đức Chúa Trời đã hứa cùng tổ-phụ chúng tôi, 7 lại mười hai chi-phái chúng tôi, lấy lòng sốt-sắng thờ-phượng Đức Chúa Trời, cả đêm và ngày, mà trông-đợi lời hứa ấy được trọn. Muốn

tàu, thật là vì sự trông-cậy đó mà tôi bị người Giu-đa kiện-cáo. ⁸ Ừa nào! Các ông há lại ngờ chẳng có thể tin được rằng Đức Chúa Trời khiến những kẻ chết sống lại sao?

⁹ Thật, chính mình tôi đã tin rằng nên dùng đủ mọi cách-thể mà chống lại danh Jê-sus ở Na-xa-rét. ¹⁰ Thật tôi đã làm sự này tại thành Giê-ru-sa-lem: Sau khi đã chịu quyền của các thầy tế-lễ cả, thì tôi bỏ tù nhiều người thánh; và lúc họ giết các người đó, tôi cũng đồng một ý. ¹¹ Và lại, tôi thường trốn đi từ nhà hội này đến nhà hội kia, há hiệp họ, để bắt họ phải nói phạm-thương, tôi lại nổi giận quá bội bất-bộ họ cho đến các thành ngoại-quốc.

¹² Ấy vậy, tôi lên thành Đa-mách có trọn quyền và phép bởi các thầy tế-lễ cả, đương đi dọc đường, ¹³ muôn tàu, lúc giữa trưa, tôi thấy có ánh sáng từ trên trời, giáng xuống chói lọi hơn mặt trời sáng lòa chung-quanh tôi và kẻ cùng đi. ¹⁴ Chúng tôi thấy đều té xuống đất, và tôi nghe tiếng phán cứu tôi bằng tiếng Hê-bơ-rơ rằng: Hỡi Sau-lô, Sau-lô, sao ngươi bắt-bớ ta? Người đá đến ghim nhọn thì là khó chịu cho ngươi vậy. ¹⁵ Tôi thưa: Lay Chúa, Chúa là ai? Chúa đáp rằng: Ta là Jê-sus mà ngươi đương bắt-bớ. ¹⁶ Song hãy chớ dậy, và đứng lên, vì ta đã hiện ra cho ngươi để lập ngươi làm chức-việc và làm chứng về những việc người đã thấy cùng những việc ta sẽ hiện đến mạch cho ngươi. ¹⁷ Ta sẽ bảo-hộ ngươi khỏi dân này và dân ngoại là nơi ta sai ngươi đến, ¹⁸ đặng mở mắt họ, hầu cho họ từ tối-tăm mà qua sáng-láng, từ quyền-lực của qui Sa-tan mà đến Đức Chúa Trời, và cho họ bởi đức-tin nơi ta được sự tha-tội, cùng phần gia-tài với các thánh-đồ.

¹⁹ Tàu vua A-cíp-ba, từ đó, tôi chẳng hề dám chống-cự với sự hiện-thấy trên trời; ²⁰ nhưng đầu hết tôi khuyên-dỗ người thành Đa-mách, kể đến người thành Giê-ru-sa-lem và cả xứ Giu-đê, rồi đến các dân ngoại rằng phải ăn-năn và trở lại cùng Đức Chúa Trời, làm công-việc xứng-đáng với sự ăn-năn. ²¹ Kìa, vì thế nên người Giu-đa đã bắt tôi trong đền-thờ và toan giết tôi. ²² Song nhờ ơn Đức Chúa Trời bảo-hộ, tôi còn sống đến ngày nay, làm chứng cho các kẻ lớn nhỏ, không nói chi khác hơn là điều các đấng tiên-tri và Môi-se đã nói sẽ đến, ²³ tức là Đấng Christ phải chịu thương-

khó, và bởi sự sống lại trước nhưt từ trong kẻ chết, phải rao-truyền ánh sáng ra cho dân-sự và người ngoại.

²⁴ Người đang nói như vậy để binh-vực mình, thì Phê-tu nói lớn lên rằng: Hỡi Phao-lô, người lằng trí rồi; người học biết nhiều quá đến đổi ra điên-cuồng. ²⁵ Phao-lô lại nói: Bẩm quan lớn Phê-tu, tôi chẳng phải lằng trí đâu; tôi nói đó là những lời thật và phải lẽ. ²⁶ Vua biết rõ các sự này; lại tôi bền lòng tàu vì tin rằng chẳng có điều nào vua không biết; vì mọi việc đó chẳng làm ra cách chùng-vụng đâu. ²⁷ Tàu vua A-cíp-ba, vua có tin các đấng tiên-tri chẳng? Tôi biết thật vua tin đó! ²⁸ Vua A-cíp-ba phán cùng Phao-lô rằng: Thiếu chút nữa người khuyên ta trở nên tín-đồ Đấng Christ! ²⁹ Phao-lô tàu: Cầu-xin Đức Chúa Trời, chẳng kíp thì chầy, không những một mình vua, nhưng hết thầy mọi người nghe tôi hôm nay đều trở nên như tôi, chỉ trừ-bỏ xiềng này thôi!

³⁰ Vua bèn đứng dậy, quan tổng-đốc và bà Bê-rê-nít cùng những người đồng ngồi đó cũng vậy. ³¹ Khi lui ra rồi, các người nói cùng nhau rằng: Trong cách ăn-ở người này, thật chẳng có chi đáng chết hoặc đáng bỏ tù cả. ³² Vua A-cíp-ba nói với Phê-tu rằng: Nếu người này chưa kêu-nài đến Sê-sa, có thể tha được.

Phao-lô đi đến thành Rô-ma

27 ¹ Khi đã định rằng chúng ta phải đi đàng biển qua nước Y-ta-li, họ bèn giao Phao-lô và mấy tên phạm khác cho một thầy đội tên là Giu-lô, về đội quân Âu-gu-ta. ² Chúng ta xuống một chiếc tàu ở A-tra-mít phải trái đi dọc bờ biển A-si, đoạn thì ra đi. A-ri-tac, là người Ma-xê-đoan, về thành Tê-sa-lô-ni-ca, cùng đi với chúng ta. ³ Đến ngày sau, chúng ta tới thành Si-đôn, thì Giu-lô sai Phao-lô cách nhân-tử, cho phép người đi thăm bạn-hữu mình, và được họ lo việc mình. ⁴ Đoạn, từ nơi đó, chúng ta theo mé bờ đảo Chíp-rô, vì bấy giờ ngược gió. ⁵ Sau khi vượt qua biển Si-li-si và Bám-phi-ly, thì chúng ta đến thành My-ra, trong xứ Ly-si. ⁶ Ở đó, thầy đội thấy có một chiếc tàu ở A-léc-xan-tri sẽ đi qua Y-ta-li, bèn cho chúng ta xuống tàu đó. ⁷ Tàu chạy chậm lắm, mất nhiều ngày khó-nhoc mới tới ngang thành Cô-nít. Vì gió quá, tàu không thể ghé bến

được, nên chúng ta lại theo mé bờ đảo Cơ-rét, qua Sa-môn. 8 Khi đã chịu khó đi dọc theo nơi đó, chúng ta mới đến một nơi gọi là Mỹ-cảng, gần thành La-sê.

9 Trái lâu ngày, tàu chạy phải nguy-hiểm (vì kỳ Kiêng-ăn đã qua rồi), Phao-lô bảo trước cho những người trong tàu, 10 rằng: Tôi thấy sự vượt biển này chắc sẽ phải nguy-hiểm và hư-hại, chẳng những cho hàng-hóa và chiếc tàu mà thôi, lại đến thân chúng ta nữa. 11 Nhưng thầy đội tin lời người lái tàu và chủ tàu hơn là lời Phao-lô nói. 12 Vì cảng đó không tiện cho tàu đậu lúc mùa đông, nên phần nhiều người đều bàn rằng phải lìa khỏi đó và ráng sức đến cảng Phê-nít, là cảng của đảo Cơ-rét, hướng phía tây-nam và phía tây-bắc, đậu qua mùa đông ở đó. 13 Vừa có gió nam non bắt đầu thổi, họ tưởng rằng có thể tới nơi mình đã định, thì kéo neo mà đi dọc theo gần đảo Cơ-rét.

Bị bão và chìm tàu

14 Nhưng cách ít lâu có trận gió dữ-tợn gọi là gió Ó-ra-qui-lôn thổi lên vạt vào đảo. 15 Tàu đã phải bạt đi, chống lại gió chẳng nổi, nên chúng ta để mặc cho theo chiều gió. 16 Tàu bị bạt đến dưới một hòn đảo nhỏ kia gọi là Cơ-lô-đa, chúng ta khó-nhọc lắm mới cầm được chiếc thuyền. 17 Sau khi trục lết, họ dùng phương-thế làm cho chắc-chắn: Lấy dây ràng phía dưới chiếc tàu lại; đoạn lại sợ mắc cạn trên bãi Si-rơ-tơ, thì hạ buồm xuống, để mặc gió đưa trôi đi. 18 Đến ngày mai, vì bão cứ thổi cũng mạnh như vậy luôn, họ bèn quăng hàng-hóa xuống biển. 19 Ngày thứ ba, chúng ta dùng chính tay mình quăng đồ-đạc trong tàu xuống biển. 20 Trong mấy ngày, mặt trời chẳng có, ngôi sao cũng không, mà bão thì vẫn thổi ào-ào luôn, đến nỗi chúng ta chẳng còn trông-cậy được cứu nữa.

21 Vì họ không ăn đã lâu, nên Phao-lô đứng dậy giữa đám họ, mà nói rằng: Hỡi ban-hữu ta, chớ chi bữa trước tin lời ta mà chẳng dời khỏi đảo Cơ-rét, thì chúng ta đã chẳng mắc cơn nguy-hiểm và tổn-hại này. 22 Nhưng bây giờ, ta khuyên các người hãy vững lòng; trong các người chẳng mất ai hết, chỉ mất chiếc tàu mà thôi. 23 Vì đêm nay, một thiên-sứ của Đức Chúa Trời, là Đấng ta thuộc về và hầu việc, có hiện

đến cùng ta mà phán rằng: 24 Hỡi Phao-lô, đừng sợ chi hết; người phải ứng-hầu trước mặt Sê-sa; và này, Đức Chúa Trời đã ban cho người hết thấy những kẻ cùng đi biển với người. 25 Vậy, hỡi các ông, hãy vững lòng, vì ta có lòng tin-cậy Đức Chúa Trời rằng sẽ xảy ra như lời Ngài đã phán vậy; 26 nhưng chúng ta chắc sẽ bị tấp lên một hòn đảo nào.

27 Đã đến đêm thứ mười bốn mà chúng ta cứ trôi nổi trên biển A-đô-ria-tích, lúc nửa đêm, các bạn tàu ngủ đang đến gần một đất nào. 28 Họ thả trái dò xuống, thì thấy sâu hai chục sải; hơi xa một ít, lại thả nữa, thì thấy mười lăm sải. 29 Bấy giờ, sợ đụng rạn, họ bèn từ trên đầu lái tàu quăng bốn neo xuống, và ước-ao đến sáng. 30 Nhưng vì bạn tàu tìm phương lánh khỏi chiếc tàu và thả chiếc tam-bản xuống biển, giả đồ đi thả neo đằng trước mũi, 31 thì Phao-lô nói với thầy đội và lính rằng: Nếu những người này chẳng cứ ở trong tàu, thì các ông chẳng được cứu. 32 Bọn lính bèn cắt dây buộc tam-bản, làm cho rút xuống. 33 Đoạn, trong khi đợi trời sáng, Phao-lô khuyên ai nấy hãy ăn. Người nói: Hôm nay là ngày thứ mười bốn mà các người đang trông-đợi, nhịn đói chẳng ăn chút nào. 34 Vậy, ta khuyên các người hãy ăn, vì thật là rất cần cho sự cứu của các người và chẳng ai trong vòng các người sẽ mất một sợi tóc trên đầu mình. 35 Nói như vậy rồi, người bèn lấy bánh, đứng trước mặt mọi người, tạ ơn Đức Chúa Trời rồi, thì bẻ ra và ăn. 36 Bấy giờ ai nấy đều giục lòng, và ăn. 37 Và, số chúng ta hết thấy ở trong tàu được hai trăm bảy mươi sáu người. 38 Họ đã ăn vừa no-nê, bèn quăng đồ lương-thực xuống biển, làm cho nhẹ tàu đi.

39 Đến sáng ngày, họ chẳng nhận biết là đất nào, nhưng thấy có cái vịnh và bờ, bèn định đổ tàu đó mà núp, xem có thể được chẳng. 40 Vậy, họ đứt dây bỏ neo xuống biển, tháo dây bánh lái; đoạn, xô buồm sau lái thuận theo gió, tìm lối chạy vào bờ. 41 Song chạy nhằm chỗ hai ngọn nước biển xấp nhau, thì họ làm cho tàu bị cạn tại đó; đầu mũi cắm xuống không động-đậy được, còn đầu lái bị sóng đánh dữ-lắm, nên nát hết. 42 Bấy giờ quân-lính bàn-định giết các tù-phạm, e có người nào trong bọn họ lợi thoát khỏi chẳng. 43 Nhưng thầy đội muốn cứu Phao-lô, nên ngăn-trở nghị-định

đó. Người truyền cho ai biết lộ thì nhảy xuống nước trước đi mà lộ vào bờ, 44 và truyền cho những kẻ còn lại, người thì cỡi trên ván, kẻ thì cỡi trên miếng vách nát của chiếc tàu. Thế là ai nấy đều được lên bờ vô-sự vậy.

Phao-lô tại cù-lao Man-tơ

28 ¹Đã được cứu như vậy rồi, chúng ta mới biết cù-lao đó tên là Man-tơ. ²Thổ-nhân đãi chúng ta một cách nhân-tửn hiem có, tiếp-rước chúng ta thay thầy gần kẻ đồng lứa lớn đã đốt, vì đang mưa và trời lạnh-lẽo. ³Phao-lô lượm được một bó củi khô quăng vào trong lửa xảy có một con rắn lục từ trong bó củi bị nóng bỏ ra, quẩn trên tay người. ⁴Thổ-nhân thấy con vật đeo thông-lòng trên tay người bèn nói với nhau rằng: Thật người này là tay giết người; nên dẫu được cứu khỏi biển rồi, nhưng lẽ công-bình chẳng khứng cho sống! ⁵Nhưng Phao-lô lấy rắn lục vào lửa, chẳng thấy hề chi hết. ⁶Họ ngờ người sẽ bị sưng lên, hoặc ngã xuống chết tức thì; nhưng đã đợi lâu rồi, chẳng thấy hại chi cho người, bèn đổi ý mà nói rằng thật là một vị thần.

⁷Trong chỗ đó, có mấy đám ruộng thuộc về người tù-trưởng của đảo ấy, tên là Búp-li-u; người này đãi-đàng chúng ta cách mến khách lắm trong ba ngày. ⁸Vả, cha của Búp-li-u này đương nằm trên giường đau bệnh nóng-lạnh và bệnh lỵ. Phao-lô đi thăm người, cầu-nguyện xong, đặt tay lên và chữa lành cho. ⁹Nhân đó, ai nấy trong đảo có bệnh, đều đến cùng Phao-lô, và được chữa lành cả. ¹⁰Họ cũng tôn-trọng chúng ta lắm, và lúc chúng ta đi, thì sửa-soạn mọi đồ cần-dùng cho chúng ta.

Phao-lô tại thành Rô-ma

¹¹Sau đó ba tháng, chúng ta xuống tàu ở A-léc-xan-tri mà đi, là tàu đã qua mùa đông tại đảo đó, và có hiệu là Đi-ốt-cua. ¹²Tới thành Sy-ra-cu-sơ rồi, chúng ta ở lại đây ba ngày. ¹³Từ nơi đó, chạy theo mé biển Si-si-lơ, tới thành Rê-gi-um. Đến ngày mai, vì gió nam nổi lên, nên sau hai ngày nữa chúng ta tới thành Bu-xô-lơ. ¹⁴Ở đó gặp anh em mời chúng ta ở lại với bảy ngày; rồi thì đi đến thành Rô-ma. ¹⁵Anh

em trong thành này nghe nói về chúng ta, bèn ra đến Phô-rum Áp-bi-u và chỗ Ba-Quán mà đón-rước chúng ta. Phao-lô thấy anh em, thì cảm-tạ Đức Chúa Trời và vững chí.

¹⁶Khi chúng ta đã đến thành Rô-ma, Phao-lô được phép ở riêng với một người lính canh-giữ. ¹⁷Sau ba ngày, người mời các trưởng-lão trong dân Giu-đa nhóm lại; đến rồi, người nói rằng: Hỡi anh em ta, dẫu tôi chẳng từng làm điều gì nghịch cùng dân-chúng hoặc cùng thói-tục tổ-phụ chúng ta, mà tôi còn bị bắt tại thành Giê-ru-sa-lem và nộp trong tay người Rô-ma. ¹⁸Những người này đã xét việc tôi rồi, thì muốn tha ra, vì tôi chẳng hề làm điều gì đáng chết. ¹⁹Song người Giu-đa chống-cự điều đó, nên buộc tôi kêu-nài đến Sê-sa, nhưng chẳng phải có ý kiện bốn-quốc ta đâu. ²⁰Ấy vì cơ đó mà tôi đã xin gặp anh em và nói chuyện với, vì là bởi sự trông-cậy của dân Y-sơ-ra-ên nên tôi mang lấy xiềng này. ²¹Các người ấy trả lời rằng: Chúng tôi chẳng tiếp-thờ-từ-xứ Giu-đê nói về việc anh, và chẳng ai trong anh em đã đến mách cho chúng tôi hay là nói xấu về anh nữa. ²²Dẫu vậy, chúng tôi muốn biết anh nghĩ làm sao; vì về phần đạo này, chúng tôi biết người ta hay chống-nghịch khắp mọi nơi.

²³Họ đã hẹn ngày với người, bèn đến thăm tại nơi nhà trọ rất đông; từ buổi sáng đến chiều, người cứ làm chứng và giảng-giải với họ về nước Đức Chúa Trời, lấy luật-pháp Môi-se và các đấng tiên-tri mà gắng sức khuyên-bảo họ về Đức Chúa Jê-sus. ²⁴Có người chịu tin lời người nói, có kẻ chẳng tin. ²⁵Bởi chứng họ không đồng-ý với nhau và ra về, nên Phao-lô chỉ nói thêm một lời này: Đức Thánh-Linh đã phán phải lắm, khi Ngài dùng đấng tiên-tri Ê-sai mà phán cùng tổ-phụ các người rằng: ²⁶Hãy đến nơi dân này và nói rằng:

Các người lấy lỗ tai nghe mà chẳng hiểu chi;

Lấy mắt xem mà không thấy gì. ²⁷Vì lòng dân này đã nặng-nề;

Họ bịt lỗ tai,

Nhắm mắt lại.

E rằng mắt mình tự thấy,

Tai mình tự nghe,

Lòng mình tự hiểu,

Và họ trở lại

Mà ta chưa cho lành được chăng.

28 Vậy, hãy biết sự cứu-rỗi của Đức Chúa Trời này đã sai đến cho người ngoại; những người đó sẽ nghe theo vậy.^(q)

30 Phao-lô ở trọn hai năm tại một nhà trọ

đã thuê. Người tiếp-rước mọi người đến thăm mình, ³¹ giảng về nước Đức Chúa Trời, và dạy-đỗ về Đức Chúa Jêsus-Christ cách tự-do trọn- vẹn, chẳng ai ngăn-cấm người hết.

(q) Có bản khác có câu 29 rằng: Khi người nói xong, thì các người Giu-đa đi ra, cãi-lấy cùng nhau dữ lắm.
28:26-27 Ê-sai 6:9, 10.

THƠ CỦA PHAO-LÔ

GỬI CHO NGƯỜI

RÔ-MA

I. Tiểu-dẫn và đại-ý trong thơ: Sự cứu bởi đức-tin

(Đoạn 1, từ câu 1 đến 17)

Lời đặt và chào-thăm

1 Phao-lô, tôi-tớ của Đức Chúa Jêsus-Christ, được gọi làm sứ-dõ, để riêng ra đặng giảng Tin-lành Đức Chúa Trời, — **2** là Tin-lành xưa kia Đức Chúa Trời đã dùng các đấng tiên-tri Ngài mà hứa trong Kinh-thánh, **3** về Con Ngài, theo xác-thịt thì bởi dòng-dõi vua Đa-vít sanh ra, **4** theo thần-linh của thánh-đức, thì bởi sự sống lại của Ngài từ trong kẻ chết, được tỏ ra là Con Đức Chúa Trời có quyền-phép, tức là Đức Chúa Jêsus-Christ, Chúa chúng ta, **5** nhờ Ngài chúng ta đã nhận-lãnh ân-diễn và chức sứ-dõ, để đem mọi dân ngoại đến sự vâng-phục của đức-tin, vì danh Ngài, **6** trong các dân ấy anh em cũng đã được gọi bởi Đức Chúa Jêsus-Christ; — **7** gọi cho hết thấy những người yêu-dấu của Đức Chúa Trời tại thành Rô-ma, được gọi làm thánh-dõ. Nguyên cho anh em được ân-diễn và sự bình-an từ nơi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và từ nơi Đức Chúa Jêsus-Christ!

Phao-lô muốn sang thành Rô-ma

8 Trước hết, tôi nhờ Đức Chúa Jêsus-Christ, vì hết thấy anh em mà tạ ơn Đức Chúa Trời tôi về đức-tin anh em đã đồn khắp cả thế-gian. **9** Vì Đức Chúa Trời mà

tôi lấy tâm-thần hầu việc, bởi sự giảng Tin-lành của Con Ngài, làm chứng cho tôi rằng tôi nhắc đến anh em không thôi **10** trong mọi khi tôi cầu-nguyện, thường xin Đức Chúa Trời, bởi ý-muốn Ngài, sau lại có thể gặp dịp-tiện đi đến nơi anh em. **11** Thật vậy, tôi rất mong-mỏi đến thăm anh em, đặng thông-đồng sự ban-cho thiêng-liêng cùng anh em, hầu cho anh em được vững-vàng, **12** tức là tôi ở giữa anh em, để chúng ta cùng nhau giục lòng mạnh-mẽ bởi đức-tin chung của chúng ta, nghĩa là của anh em và của tôi.

13 Và, hỡi anh em, tôi chẳng muốn anh em không biết rằng đã ghe phen tôi toan đi thăm anh em, đặng hái trái trong anh em cũng như trong dân ngoại khác; song về sự đó tôi bị ngăn-trở cho đến bây giờ. **14** Tôi mắc nợ cả người Gô-réc lẫn người đã-man, cả người thông-thái lẫn người ngu-dốt. **15** Ấy vậy, hễ thuộc về tôi, thì tôi cũng sẵn lòng rao Tin-lành cho anh em, là người ở thành Rô-ma.

Sự cứu-rỗi bởi đức-tin

16 Thật vậy, tôi không hổ-thẹn về Tin-lành đâu, vì là quyền-phép của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin, trước là người Giu-da, sau là người Gô-réc; **17** vì trong Tin-lành này có bày-tỏ sự công-bình của Đức Chúa Trời, bởi đức-tin mà được, lại dẫn đến đức-tin nữa, như có chép rằng: Người công-bình sẽ sống bởi đức-tin.

II. Cả loài người đều phạm tội và bị án-phạt

(Từ 1:18 đến 3:20)

Dân ngoại-đạo vốn hay phạm tội và bị án-phạt

18 Vả, cơn giận của Đức Chúa Trời từ trên trời tỏ ra nghịch cùng mọi sự không tin-kính và mọi sự không công-bình của những người dùng sự không công-bình mà bất hiếp lẽ thật. 19 Vì điều chi có thể biết được về Đức Chúa Trời thì đã trình-bày ra cho họ, Đức Chúa Trời đã tỏ điều đó cho họ rồi, 20 bởi những sự trọn lành của Ngài mắt không thấy được, tức là quyền-phép đời đời và bốn-tánh Ngài, thì từ buổi sáng-thể vẫn sờ-sờ như mắt xem-thấy, khi người ta xem-xét công-việc của Ngài. Cho nên họ không thể chữa mình được, 21 vì họ đâu biết Đức Chúa Trời, mà không làm sáng danh Ngài là Đức Chúa Trời, và không tạ ơn Ngài nữa; song cứ làm-lạc trong lý-tưởng hư-không, và lòng ngu-dốt đầy những sự tối-tâm. 22 Họ tự xưng mình là khôn-ngoa, mà trở nên điên-dại; 23 họ đã đổi vinh-hiến của Đức Chúa Trời không hề hư-nát lấy hình-tượng của loài người hay hư-nát, hoặc của điêu, thú, côn-trùng.

24 Cho nên Đức Chúa Trời đã phó họ sa vào sự ô-ước theo lòng ham-muốn mình, đến nỗi tự làm nhục thân-thể mình nữa, 25 vì họ đã đổi lẽ thật Đức Chúa Trời lấy sự dối-trá, kính-thờ và hầu việc loài chịu dựng nên thế cho Đấng dựng nên, là Đấng đáng khen-ngợi đời đời! A-men. 26 Ấy vì cơ đó mà Đức Chúa Trời đã phó họ cho sự tình-dục xấu-hổ; vì trong vòng họ, những người đàn-bà đã đổi cách dùng tự-nhiên ra cách khác nghịch với tánh tự-nhiên. 27 Những người đàn-ông cũng vậy, bỏ cách dùng tự-nhiên của người đàn-bà mà un-đốt tình-dục người này với kẻ kia, đàn-ông cùng đàn-ông phạm sự xấu-hổ, và chính mình họ phải chịu báo-ứng xứng với điều làm-lỗi của mình. 28 Tại họ không lo nhìn-biết Đức Chúa Trời, nên Đức Chúa Trời đã phó họ theo lòng hư-xấu, đặng phạm những sự chẳng xứng-đáng.

29 Họ đầy-dẫy mọi sự không công-bình, độc-ác, tham-lam, hung-dữ, chan-chứa những điều ghen-ghét, giết người, cãi-lẫy, dối-trá, giận-dữ; 30 hay mách, gièm-chê, chẳng tin-kính, xúc-xức, kiêu-ngạo,

khoe-khoang, khôn-khéo về sự làm dữ, không vâng lời cha mẹ; 31 đại-dội, trái lời giao-ước, không có tình-nghĩa tự-nhiên, không có lòng thương-xót. 32 Đâu họ biết mạng-lệnh Đức Chúa Trời tỏ ra những người phạm các tội dường ấy là đáng chết, thế mà chẳng những họ tự làm thôi đâu, lại còn ưng-thuận cho kẻ khác phạm các điều ấy nữa.

Sự phán-xét của Đức Chúa Trời

21 Vả, hỏi người kia, người là ai mặc lòng, hễ đoán-xét kẻ khác thì không thể chữa mình được; vì trong khi đoán-xét họ, người cũng lên án cho chính mình người nữa, bởi người đoán-xét họ, mà cũng làm các việc như họ. 2 Vả, chúng ta biết rằng sự phán-xét của Đức Chúa Trời đối với kẻ làm những việc như thế, là hiệp với lẽ thật. 3 Hỏi người đoán-xét kẻ phạm những việc dường ấy mà mình cũng phạm kia, vậy người tưởng rằng chính mình người sẽ tránh khỏi sự phán-xét của Đức Chúa Trời sao? 4 Hay là người khinh-để sự dư-dật của lòng nhân-tử, nhẹn-nhục, khoan-dung Ngài, mà không nhận-biết lòng nhân-tử của Đức Chúa Trời đem người đến sự ăn-năn sao? 5 Bởi lòng người cứng-cỏi, không ăn-năn, thì tự chất-chứa cho mình sự giận về ngày thanh-nộ, khi sẽ hiện ra sự phán-xét công-bình của Đức Chúa Trời, 6 là Đấng sẽ trả lại cho mỗi người tùy theo công-việc họ làm: 7 Ai bền lòng làm lành, tìm sự vinh-hiến, sự tôn-trọng và sự chẳng hề chết, thì báo cho sự sống đời đời; 8 còn ai có lòng chống-trả, không vâng-công-bình, thì báo cho họ sự giận và cơn thanh-nộ. 9 Sự hoạn-nạn khôn-khó giáng cho mọi người làm ác, trước cho người Giu-đa, sau cho người Gờ-réc; 10 nhưng vinh-hiến, tôn-trọng, cùng sự bình-an cho mọi người làm lành, trước cho người Giu-đa, sau cho người Gờ-réc. 11 Vì trước mặt Đức Chúa Trời, chẳng vị-nể ai đâu.

Người Giu-đa không theo luật-pháp cũng mắc tội như người ngoại

12 Phạm những kẻ không luật-pháp mà phạm tội, cũng sẽ không luật-pháp mà hư-mất; còn những kẻ có luật-pháp mà phạm

tội, thì sẽ bị luật-pháp đoán-xét; ¹³ vì chẳng phải kẻ nghe đọc luật-pháp là người công-bình trước mặt Đức Chúa Trời, bèn là kẻ làm theo luật-pháp được xưng công-bình vậy. ¹⁴ Vả, dân ngoại vốn không có luật-pháp, khi họ tự-nhiên làm những việc luật-pháp dạy-biểu, thì những người ấy dầu không có luật-pháp, cũng tự nên luật-pháp cho mình. ¹⁵ Họ tỏ ra rằng việc mà luật-pháp dạy-biểu đã ghi trong lòng họ: Chính lương-tâm mình làm chứng cho luật-pháp, còn ý-tưởng mình khi thì cáo-giác mình, khi thì binh-vực mình. ¹⁶ Ấy là điều sẽ hiện ra trong ngày Đức Chúa Trời bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ mà xét-đoán những việc kín-nhiệm của loài người, y theo Tin-lành tôi.

¹⁷ Còn người, mang lấy danh người Giu-đa, yên-nghỉ trên luật-pháp, khoe mình về Đức Chúa Trời người, ¹⁸ hiểu ý-muốn Ngài và biết phân-biệt phải trái, vì người đã được luật-pháp dạy; ¹⁹ khoe mình làm người dẫn đường cho kẻ mù, làm sự sáng cho kẻ ở nơi tối-tăm, ²⁰ làm thầy kẻ ngu, làm người dạy kẻ tâm-thương, trong luật-pháp có mẫu-mực của sự thông-biết và của lẽ thật, ²¹ vậy người dạy-đỗ kẻ khác mà không dạy-đỗ chính mình người sao! Người giảng rằng chớ nên ăn-cấp, mà người ăn-cấp! ²² Người nói rằng chớ nên phạm tội tà-dâm, mà người phạm tội tà-dâm! Người gớm-ghét hình-tượng mà cướp lấy đồ-vật của hình-tượng! ²³ Người khoe mình về luật-pháp mà bởi phạm luật-pháp làm nhục đến Đức Chúa Trời! ²⁴ Vì bởi có các người nên danh Đức Chúa Trời bị nói phạm trong vòng người ngoại, như lời đã chép.

²⁵ Thật thế, nếu người làm theo luật-pháp, thì phép cắt-bì có ích; còn nếu người phạm luật-pháp, thì dầu chịu cắt-bì cũng như không. ²⁶ Vậy nếu kẻ chưa chịu cắt-bì giữ các điều-răn của luật-pháp, thì sự chưa chịu cắt-bì đó há chẳng cần như đã chịu sao? ²⁷ Kẻ vốn không chịu cắt-bì, mà làm trọn luật-pháp, sẽ đoán-xét người, là kẻ dẫu có chữ của luật-pháp và phép cắt-bì, lại phạm luật-pháp. ²⁸ Vì người nào chỉ bề ngoài là người Giu-đa, thì không phải là người Giu-đa, còn phép cắt-bì làm về xác-thịt ở ngoài, thì không phải là phép cắt-bì; ²⁹ nhưng bề trong là người Giu-đa

mới là người Giu-đa, phép cắt-bì bởi trong lòng, làm theo cách thiêng-liêng, không theo chữ-nghĩa, mới là phép cắt-bì thật. Một người Giu-đa như vậy được khen-ngợi, chẳng phải bởi loài người, bèn là bởi Đức Chúa Trời.

Sự dân Giu-đa được ơn trời hơn. Sự thành-tín và sự công-bình của Đức Chúa Trời đối với dân ấy.

3 ¹ Vậy thì, sự trời hơn của người Giu-đa là thế nào, hay là phép cắt-bì có ích gì chẳng? ² Ích lớn đủ mọi đàng. Trước hết là điều này: Ấy là lời phán của Đức Chúa Trời đã phó cho dân Giu-đa. ³ Mà làm sao! Nếu một vài người trong bọn họ không thành-tín, thì sự không thành-tín của họ có làm cho sự thành-tín của Đức Chúa Trời ra hư-không sao? ⁴ Chẳng hề như vậy! Thà xưng Đức Chúa Trời là thật và loài người là giả-đổi, như có chép rằng: Ấy vậy Chúa sẽ được xưng công-bình trong lời phán của Ngài,

Và sẽ được thẳng khi chịu xét-đoán.

⁵ Song nếu sự không công-bình của chúng ta tỏ ra sự công-bình của Đức Chúa Trời, thì sẽ nói làm sao? Khi Đức Chúa Trời giảng cơn giận thì Ngài không công-bình sao? (Tôi nói như cách người ta nói.) — ⁶ Chẳng hề như vậy! Nếu vậy thì Đức Chúa Trời đoán-xét thế-gian thế nào?

⁷ Nhưng, nếu lẽ thật Đức Chúa Trời bởi sự nói dối của tôi mà được sự vinh-hiến lớn hơn, thì sao tôi còn bị đoán-xét như kẻ có tội? — ⁸ Vậy thì, sao chúng ta không làm sự dữ cho được sự lành, như kẻ gièm-pha đã cáo và quyết rằng chúng ta dạy điều ấy?... Sự đoán-phạt những người đó là công-bình.

Luật-pháp bắt dân Giu-đa và hết thầy mọi người đều nhận tội

⁹ Thế nào! Chúng ta có điều gì hơn chẳng? Chẳng có, vì chúng ta đã tỏ ra rằng người Giu-đa và người Gờ-réc thầy đều phục dưới quyền tội-lỗi, ¹⁰ như có chép rằng:

Chẳng có một người công-bình nào hết, dẫu một người cũng không.

¹¹ Chẳng có một người nào hiểu-biết,

- Chẳng có một người nào tìm-kiếm Đức Chúa Trời.
- 2 Chúng nó đều sai-lạc cả, thầy cùng nhau ra vô-ích;
- Chẳng có một người làm điều lành, dẫu một người cũng không.
- 13 Họng chúng nó như huyết-mả mở ra; Dường lưỡi mình để phình-gạt; Dưới môi chúng nó có nọc rắn hổ-mang.
- 14 Miệng chúng nó đầy những lời nguyên-rủa và cay-đắng.
- 15 Chúng nó có chân nhẹ-nhàng dặng làm cho đổ máu.
- 16 Trên đường-lối chúng nó rắc những sự tàn-hại và khổ-nạn.
- 17 Chúng nó chẳng hề biết con đường bình-an.
- 18 Chẳng có sự kính-sợ Đức Chúa Trời ở trước mặt chúng nó.
- 19 Vả, chúng ta biết rằng những điều mà luật-pháp nói, là nói cho mọi kẻ ở dưới luật-pháp. hầu cho miệng nào cũng phải ngậm lại, cả thiên-hạ đều nhận tội trước mặt Đức Chúa Trời; ²⁰vì chẳng có một người nào bởi việc làm theo luật-pháp mà sẽ được xưng công-bình trước mặt Ngài, vì luật-pháp cho người ta biết tội-lỗi.

III. Sự công-bình của Đức Chúa Trời và ân-diễn Ngài tỏ ra: Sự chuộc tội, sự xưng công-bình bởi đức-tin (Từ 3:21 đến 5:21)

Sự công bình của Đức Chúa Trời đã tỏ ra bởi sự chết chuộc tội của Đức Chúa Jê-sus-Christ

²¹Nhưng hiện bây giờ, sự công-bình của Đức Chúa Trời, mà luật-pháp và các đấng tiên-tri đều làm chứng cho, đã bày-tỏ ra ngoài luật-pháp: ²²tức là sự công-bình của Đức Chúa Trời, bởi sự tin đến Đức Chúa Jê-sus-Christ, cho mọi người nào tin. Chẳng có phân-biệt chi hết, ²³vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh-hiến của Đức Chúa Trời, ²⁴và họ nhờ ân-diễn Ngài mà được xưng công-bình nhưng-không, bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, ²⁵là Đấng Đức

Chúa Trời đã lập làm của-lễ chuộc tội, bởi đức-tin trong huyết Đấng ấy. Ngài đã bày-tỏ sự công-bình mình như vậy, vì đã bỏ qua các tội phạm trước kia, ²⁶trong buổi Ngài nhin-nhục: tức là Ngài đã tỏ sự công-bình Ngài trong thời hiện-tại, tỏ ra mình là công-bình và xưng công-bình kẻ nào tin đến Đức Chúa Jê-sus.

²⁷Vậy thì sự khoe mình ở đâu? Đã bị trừ-bỏ rồi. Bởi luật-pháp nào? Luật-pháp của việc làm chăng? Không phải, nhưng bởi luật-pháp của đức-tin; ²⁸vì chúng ta kể rằng người ta được xưng công-bình bởi đức-tin, chớ không bởi việc làm theo luật-pháp. ²⁹Hay là, Đức Chúa Trời chỉ là Đức Chúa Trời của dân Giu-đa sao? Há chẳng phải cũng là Đức Chúa Trời của dân ngoại ư? Phải, Ngài cũng là của dân ngoại nữa; ³⁰vì chỉ có một Đức Chúa Trời, là Đấng làm cho kẻ chịu cắt-bì được xưng công-bình bởi đức-tin, cũng làm cho kẻ không chịu cắt-bì được xưng công-bình bởi đức-tin nữa.

³¹Vậy, chúng ta nhân đức-tin mà bỏ luật-pháp hay sao? Chẳng hề như vậy! Trái lại, chúng ta làm vững-bền luật-pháp.

Áp-ra-ham được xưng công-bình bởi đức-tin trở nên tổ-phụ mọi người tin Chúa

4 ¹Vậy, chúng ta sẽ nói Áp-ra-ham, tổ-phụ chúng ta, theo xác-thật đã được ích gì? ²Thật thế, nếu Áp-ra-ham đã được xưng công-bình bởi việc làm, thì có cơ khoe mình; nhưng trước mặt Đức Chúa Trời không có như vậy. ³Vì Kinh-thánh có dạy chi? Áp-ra-ham tin Đức Chúa Trời, và điều đó kể là công-bình cho người. ⁴Vả, đối với kẻ nào làm việc, thì tiền công không kể là ơn, nhưng kể như là nợ. ⁵còn kẻ chẳng làm việc chi hết, nhưng tin Đấng xưng người có tội là công-bình, thì đức-tin của kẻ ấy kể là công-bình cho mình. ⁶Ấy vậy, vua Đa-vít cũng tỏ ra cái phước của người mà Đức Chúa Trời kể cho là công-bình chẳng bởi việc làm, mà rằng:

⁷Phước thay cho kẻ, lỗi mình được tha-thứ,
Tội mình được che-đậy!

8 Phước thay cho người mà Chúa chẳng kể tội-lỗi cho!

9 Vậy, lời luận về phước đó chỉ chuyên về kẻ chịu cắt-bì mà thôi sao? Cũng cho kẻ không chịu cắt-bì nữa. Vả, chúng ta nói rằng đức-tin của Áp-ra-ham được kể là công-bình cho người. 10 Nhưng được kể thế nào? Khi người đã chịu cắt-bì rồi, hay là khi người chưa chịu cắt-bì? Ấy không phải sau khi người chịu cắt-bì, bèn là trước. 11 Vầy, người đã nhận lấy dấu cắt-bì, như dấu ấn của sự công-bình mà người đã được bởi đức-tin, khi chưa chịu cắt-bì; hầu cho làm cha hết thấy những kẻ tin mà không chịu cắt-bì, đặng họ được kể là công-bình, 12 và cũng làm cha những kẻ chịu cắt-bì, tức là cha những kẻ không những chịu cắt-bì thôi, lại cũng noi theo dấu đức-tin mà Áp-ra-ham, tổ-phụ chúng ta, đã có trước khi chưa chịu cắt-bì vậy. 13 Vả, ấy chẳng phải bởi luật-pháp mà có lời hứa cho Áp-ra-ham hoặc dòng-dõi người lấy thế-gian làm gia-nghiệp, bèn là bởi sự công-bình của đức-tin. 14 Vì, nếu bởi luật-pháp mà được hưởng gia-nghiệp, thì đức-tin ra vô-ích, lời hứa cũng bỏ rồi. 15 vì luật-pháp sanh ra sự giận; song đâu không có luật-pháp, thì đó cũng không có sự phạm luật-pháp.

16 Vậy nên, bởi đức-tin mà người ta trở nên kẻ ân gia-tài, hầu cho sự ấy được bởi ân-diển, và cho lời hứa được chắc-chắn cho cả dòng-dõi Áp-ra-ham, chẳng những cho dòng-dõi dưới quyền luật-pháp, mà cũng cho dòng-dõi có đức-tin của Áp-ra-ham, là tổ-phụ hết thấy chúng ta, 17 y như lời chép rằng: Ta đã lập người làm cha nhiều dân-tộc, thật người là cha chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời, tức là Đấng người đã tin, là Đấng ban sự sống cho kẻ chết, gọi những sự không có như có rồi. 18 Người cậy-trông khi chẳng còn lẽ trông-cậy, cứ tin, và trở nên cha của nhiều dân-tộc, theo lời đã phán cho người rằng: Dòng-dõi người sẽ như thế ấy. 19 Người thấy thân-thể mình hao-mòn, vì đã gần đây trăm tuổi, và thấy Sa-ra không thể sanh-đẻ được nữa, song đức-tin chẳng kém. 20 Người chẳng có lương-lự hoặc hồ-nghi về lời hứa Đức Chúa Trời, nhưng càng mạnh-mẽ trong đức-tin, và ngợi-

khen Đức Chúa Trời, 21 vì tin chắc rằng điều chi Đức Chúa Trời đã hứa, Ngài cũng có quyền làm trọn được. 22 Cho nên đức-tin của người được kể cho là công-bình.

23 Vả, ấy chẳng phải chỉ vì một mình người mà có chép rằng đức-tin người đã được kể cho là công-bình, 24 nhưng cũng vì chúng ta nữa, đức-tin sẽ được kể là công-bình cho chúng ta, là kẻ tin Đấng đã làm cho Đức Chúa Jê-sus, Chúa chúng ta, sống lại từ trong kẻ chết, 25 Ngài đã bị nộp vì tội-lỗi chúng ta, và sống lại vì sự xưng công-bình của chúng ta.

Kết-quả của sự xưng công-bình bởi đức-tin

5 1 Vậy chúng ta đã được xưng công-bình bởi đức-tin, thì được hòa-thuận với Đức Chúa Trời, bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, 2 là Đấng đã làm cho chúng ta cậy đức-tin vào trong ơn này là ơn chúng ta hiện đương đứng vững; và chúng ta khoe mình trong sự trông-cậy về vinh-hiến Đức Chúa Trời. 3 Nào những thế thôi, nhưng chúng ta cũng khoe mình trong hoạn-nạn nữa, vì biết rằng hoạn-nạn sanh sự nhịn-nhục, 4 sự nhịn-nhục sanh sự rèn-tập, sự rèn-tập sanh sự trông-cậy. 5 Vả, sự trông-cậy không làm cho hổ-thẹn, vì sự yêu-thương của Đức Chúa Trời rải khắp trong lòng chúng ta bởi Đức Thánh-Linh đã được ban cho chúng ta.

6 Thật vậy, khi chúng ta còn yếu-đuối, Đấng Christ đã theo kỳ hẹn chịu chết vì kẻ có tội. 7 Vả, họa mới có kẻ chịu chết vì người nghĩa; dễ thường cũng có kẻ bằng lòng chết vì người lành. 8 Nhưng Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu-thương Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ vì chúng ta chịu chết. 9 Huống chi nay chúng ta đã nhờ huyết Ngài được xưng công-bình, thì sẽ nhờ Ngài được cứu khỏi cơn thanh-nộ là dường nào! 10 Vì nếu khi chúng ta còn là thù-nghịch cùng Đức Chúa Trời, mà đã được hòa-thuận với Ngài bởi sự chết của Con Ngài, thì huống chi nay đã hòa-thuận rồi, chúng ta sẽ nhờ sự sống của Con ấy mà được cứu là dường nào!

11 Nào những thế thôi, chúng ta lại còn khoe mình trong Đức Chúa Trời bởi Đức

Chúa Jêsus-Christ chúng ta, nhờ Ngài mà chúng ta hiện nay đã được sự hòa-thuận.

Tội-lỗi và ân-diễn: A-đam với Đức Chúa Jêsus-Christ

¹² Cho nên, như bởi một người mà tội-lỗi vào trong thế-gian, lại bởi tội-lỗi mà có sự chết, thì sự chết đã trải qua trên hết thảy mọi người như vậy, vì mọi người đều phạm tội...

¹³ Vì, trước khi chưa có luật-pháp, tội-lỗi đã có trong thế-gian, song chưa có luật pháp, thì cũng không kể là tội-lỗi. ¹⁴ Nhưng từ A-đam cho đến Môi-se, sự chết đã cai-trị cả đến những kẻ chẳng phạm tội giống như tội của A-đam, là người làm hình-bóng của Đấng phải đến. ¹⁵ Song tội-lỗi chẳng phải như sự ban-cho của ân-diễn. Vì nếu bởi tội-lỗi của chỉ một người mà mọi kẻ khác đều phải chết, thì huống chi ơn của Đức Chúa Trời và sự ban-cho trong ơn Ngài tỏ ra bởi một người là Đức Chúa Jêsus-Christ, chan-chứa cho hết thảy mọi người khác là dường nào! ¹⁶ Lại sự ban-cho này chẳng phải như việc xây đến bởi một người phạm tội đâu: Sự phán-xét bởi chỉ một tội mà làm nên đoán-phạt; nhưng sự ban-cho của ân-diễn thì sau nhiều tội rồi, dẫn đến sự xưng công-bình. ¹⁷ Và, nếu bởi tội một người mà chết đã cai-trị bởi một người ấy, thì huống chi những kẻ nhận ân-diễn và sự ban-cho của sự công-bình cách dư-dật, họ sẽ nhờ một mình Đức Chúa Jêsus-Christ mà cai-trị trong sự sống là dường nào!

¹⁸ Vậy, như bởi chỉ một tội mà sự đoán-phạt rải khắp hết thảy mọi người thế nào, thì bởi chỉ một việc công-bình mà sự xưng công-bình, là sự ban sự sống, cũng rải khắp cho mọi người thế ấy. ¹⁹ Vì, như bởi sự không vâng-phục của một người mà mọi người khác đều thành ra kẻ có tội, thì cũng một lẽ ấy, bởi sự vâng-phục của một người mà mọi người khác sẽ đều thành ra công-bình.

²⁰ Và, luật-pháp đã xen vào, hầu cho tội-lỗi gia-thêm; nhưng nơi nào tội-lỗi đã gia-thêm, thì ân-diễn lại càng dư-dật hơn nữa, ²¹ hầu cho tội-lỗi đã cai-trị làm nên sự chết thế nào, thì ân-diễn cũng cai-trị bởi sự công-bình thế ấy, đặng ban cho sự sống đời đời bởi Đức Chúa Jêsus-Christ, là Chúa chúng ta.

IV. Đời của một người tín-đồ đã được xưng công-bình: Sự tái-tối và thắng hơn (Từ 6:1 đến 8:39)

Tín-đồ đã chết với Đức Chúa Jêsus-Christ đặng lại sanh ra đời mới

6 ¹ Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Chúng ta phải cứ ở trong tội-lỗi, hầu cho ân-diễn được dư-dật chăng? ² Chẳng hề như vậy! Chúng ta đã chết về tội-lỗi, lẽ nào còn sống trong tội-lỗi nữa? ³ Hay là, anh em chẳng biết rằng chúng ta thảy đều đã chịu phép báp-têm trong Đức Chúa Jêsus-Christ, tức là chịu phép báp-têm trong sự chết Ngài sao? ⁴ Vậy chúng ta đã bị chôn với Ngài bởi phép báp-têm trong sự chết Ngài, hầu cho Đấng Christ nhờ vinh-hiến của Cha được từ kẻ chết sống lại thế nào, thì chúng ta cũng sống trong đời mới thế ấy. ⁵ Vì nếu chúng ta làm một cùng Ngài bởi sự chết giống như sự chết của Ngài, thì chúng ta cũng sẽ làm một cùng Ngài bởi sự sống lại giống nhau: ⁶ Vì biết rõ rằng người cũ của chúng ta đã bị đóng đinh trên thập-tự-giá với Ngài, hầu cho thân-thể của tội-lỗi bị tiêu-diệt đi, và chúng ta không phục dưới tội-lỗi nữa. ⁷ Vì ai đã chết thì được thoát khỏi tội-lỗi. ⁸ Và, nếu chúng ta đã cùng chết với Đấng Christ, thì chúng ta tin rằng mình cũng sẽ cùng sống với Ngài, ⁹ bởi biết rằng Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, thì chẳng chết nữa; sự chết không còn cai-trị trên Ngài. ¹⁰ Vì nếu Ngài đã chết, ấy là chết cho tội-lỗi một lần đủ cả; nhưng hiện nay Ngài sống, ấy là sống cho Đức Chúa Trời. ¹¹ Vậy anh em cũng hãy coi mình như chết về tội-lỗi và như sống cho Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jêsus-Christ.

¹² Vậy, chỗ để tội-lỗi cai-trị trong xác hay chết của anh em, và chỗ chiều theo tư-dục nó. ¹³ Chỗ nộp chi-thể mình cho tội-lỗi, như là đồ-dùng gian-ác, nhưng hãy phó chính mình anh em cho Đức Chúa Trời, dường như đã chết mà nay trở nên sống, và dâng chi-thể mình cho Đức Chúa Trời như là đồ-dùng về sự công-bình. ¹⁴ Vì tội-lỗi không cai-trị trên anh em đâu; bởi anh em chẳng thuộc dưới luật-pháp, mà thuộc dưới ân-diễn.

Tín-đồ của Đấng Christ thôi phục tội-lỗi mà phục sự công-bình

15 Vậy thì làm sao! Vì chúng ta không thuộc dưới luật-pháp, nhưng thuộc dưới ân-điển, thì chúng ta về phạm tội hay sao? Chẳng hề như vậy! 16 Anh em há chẳng biết rằng nếu anh em đã nộp mình làm tội-mọi đặng vâng-phục kẻ nào, thì là tội-mọi của kẻ mình vâng-phục, hoặc của tội-lỗi đến sự chết, hoặc của sự vâng-phục để được nên công-bình hay sao? 17 Nhưng, tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sau khi anh em làm tội-mọi tội-lỗi, thì đã từ lòng vâng-phục đạo-lý là sự đã ban làm mực-thước cho mình! 18 Vậy, anh em đã được buông tha khỏi tội-lỗi, trở nên tội-mọi của sự công-bình rồi. 19 Tôi nói theo cách loài người, vì xác-thịt của anh em là yếu-đuối.

Vậy, anh em từng đặt chi-thể mình làm tội sự ô-ước gian-ác đặng phạm tội-ác thể nào, thì bây giờ, hãy đặt chi-thể mình làm tội sự công-bình đặng làm nên thánh cũng thể ấy. 20 Vả, khi anh em còn làm tội-mọi tội-lỗi, thì đối với sự công-bình anh em được tự-do. 21 Thế thì anh em đã được kết-quả gì? Ấy là quả mà anh em hiện nay đương hổ-thẹn; vì sự cuối-cùng của những điều đó tức là sự chết. 22 Nhưng bây giờ đã được buông-tha khỏi tội-lỗi và trở nên tội-mọi của Đức Chúa Trời rồi, thì anh em được lấy sự nên thánh làm kết-quả, và sự sống đời đời làm cuối-cùng. 23 Vì tiền công của tội-lỗi là sự chết; nhưng sự ban-cho của Đức Chúa Trời là sự sống đời đời trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, Chúa chúng ta.

Tín-đồ Đấng Christ đã được buông-tha khỏi ách của luật-pháp

7¹ Hỡi anh em (vì tôi nói với những kẻ biết luật-pháp), vậy anh em há chẳng biết rằng luật-pháp chỉ cai-trị người ta khi còn sống hay sao? 2 Cho nên, đàn-bà có chồng, hễ chồng còn sống bao lâu, thì luật-pháp buộc phải theo chồng bấy lâu; nhưng nếu chồng chết, thì người vợ được thoát khỏi luật-pháp đã buộc mình với chồng. 3 Vậy nếu đương lúc chồng còn sống, mà vợ đi lấy người khác, thì phải bị kêu là đàn-bà ngoại-tình; nhưng nếu chồng chết, thì vợ được buông-tha khỏi luật-pháp, đâu

lấy người khác cũng chẳng phải là đàn-bà ngoại-tình vậy. 4 Hỡi anh em ta, anh em cũng như vậy, bởi thân-thể của Đấng Christ, anh em đã chết về luật-pháp, đặng thuộc về người khác, tức là người đã từ kẻ chết sống lại, hầu cho chúng ta được kết-quả cho Đức Chúa Trời. 5 Vì khi chúng ta còn sống theo xác-thịt, thì các tình-dục xấu-xa bị luật-pháp xui-khiến, hành-động trong chi-thể chúng ta và kết-quả cho sự chết. 6 Nhưng bây giờ chúng ta đã chết về luật-pháp, là điều bắt-buộc mình, thì được buông-tha khỏi luật-pháp đặng hầu việc Đức Chúa Trời theo cách mới của Thánh-Linh, chớ không theo cách cũ của văn-tự.

Tội-lỗi bày-tỏ ra bởi luật-pháp

7 Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Luật-pháp há là tội-lỗi sao? Chẳng hề như vậy! Nhưng tôi chỉ bởi luật-pháp mà biết tội-lỗi; vì nếu luật-pháp không nói: Người chớ tham-lạm, thì tôi đã không biết sự tham-lạm. 8 Ấy là tội-lỗi đã nhân dịp, bởi điều-răn mà sanh ra mọi thứ ham-muốn trong lòng tôi: Vì không có luật-pháp thì tội-lỗi chết đi. 9 Ngày xưa tôi không có luật-pháp mà tôi sống; nhưng khi điều-răn đến, thì tội-lỗi lại sống, 10 còn tôi thì chết; vậy thì té ra điều-răn vốn nên làm cho tôi sống, đã dắt tôi đến sự chết. 11 Vì tội-lỗi đã nhân dịp, dùng điều-răn dỗ-dành tôi và nhân đó làm cho tôi chết. 12 Ấy vậy, luật-pháp là thánh, điều-răn cũng là thánh, công-bình và tốt-lành.

13 Vậy thì điều lành trở làm cơ cho tôi chết sao? Chẳng hề như vậy! Nhưng ấy là tội-lỗi đã làm cho tôi chết, hầu khi nó nhân điều lành làm chết tôi, tự bày ra nó là tội-lỗi; đến nỗi tội-lỗi nhân điều-răn trở nên cực-ác.

Luật-pháp và tội-lỗi nghịch nhau trong người ta

14 Vả, chúng ta biết luật-pháp là thiêng-liêng; nhưng tôi là tánh xác-thịt đã bị bán cho tội-lỗi. 15 Vì tôi không hiểu điều mình làm: Tôi chẳng làm điều mình muốn, nhưng làm điều mình ghét. 16 Song nếu tôi làm điều mình chẳng muốn, thì bởi đó nhận biết luật-pháp là tốt-lành. 17 Bây giờ

chẳng phải tôi làm điều đó nữa, nhưng ấy là tội-lỗi ở trong tôi. ¹⁸ Vả, tôi biết điều lành chẳng ở trong tôi đâu, nghĩa là trong xác-thịt tôi, bởi tôi có ý-muốn làm điều lành, nhưng không có quyền làm trọn; ¹⁹ vì tôi không làm điều lành mình muốn, nhưng làm điều dữ mình không muốn. ²⁰ Vì bằng tôi làm điều mình không muốn, ấy chẳng phải là tôi làm điều đó nữa, nhưng là tội-lỗi ở trong tôi vậy.

²¹ Vậy tôi thấy có luật này trong tôi: Khi tôi muốn làm điều lành, thì điều dữ dính-dấp theo tôi. ²² Vì thế người bề trong, tôi vẫn lấy luật-pháp Đức Chúa Trời làm đẹp lòng; ²³ nhưng tôi cảm-biết trong chi-thể mình có một luật khác giao chiến với luật trong trí mình, bắt mình phải làm phu-tù cho luật của tội-lỗi, tức là luật ở trong chi-thể tôi vậy. ²⁴ Khốn-nạn cho tôi! Ai sẽ cứu tôi thoát khỏi thân-thể hay chết này? ²⁵ Cảm-tạ Đức Chúa Trời, nhờ Đức Chúa Jê-sus-Christ, là Chúa chúng ta!

Như vậy, thì chính mình tôi lấy trí-khôn phục luật-pháp của Đức Chúa Trời, nhưng lấy xác-thịt phục luật-pháp của tội-lỗi.

Tín-đồ được buông-tha khỏi xác-thịt và nhờ Đức Thánh-Linh chỉ-dẫn

8 ¹ Cho nên hiện nay chẳng còn có sự đoán-phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Jê-sus-Christ: ² vì luật-pháp của Thánh-Linh sự sống đã nhờ Đức Chúa Jê-sus-Christ buông-tha tôi khỏi luật-pháp của sự tội và sự chết. ³ Vì điều chi luật-pháp không làm nổi, tại xác-thịt làm cho luật-pháp ra yếu-đuối, thì Đức Chúa Trời đã làm rồi: Ngài đã vì cố tội-lỗi sai chính Con mình lấy xác-thịt giống như xác-thịt tội-lỗi chúng ta, và đã đoán-phạt tội-lỗi trong xác-thịt, ⁴ hầu cho sự công-bình mà luật-pháp buộc phải làm được trọn trong chúng ta, là kẻ chẳng noi theo xác-thịt, nhưng noi theo Thánh-Linh.

⁵ Thật thế, kẻ sống theo xác-thịt thì chăm những sự thuộc về xác-thịt; còn kẻ sống theo Thánh-Linh thì chăm những sự thuộc về Thánh-Linh. ⁶ Vả, chăm về xác-thịt sanh ra sự chết, còn chăm về Thánh-Linh sanh ra sự sống và bình-an; ⁷ vì sự chăm về xác-thịt nghịch với Đức Chúa Trời, bởi nó không phục dưới luật-pháp Đức Chúa Trời, lại cũng không thể phục được. ⁸ Vả, những kẻ sống theo xác-thịt,

thì không thể đẹp lòng Đức Chúa Trời. ⁹ Về phần anh em, nếu thật quả Thánh-Linh Đức Chúa Trời ở trong mình, thì không sống theo xác-thịt đâu, nhưng theo Thánh-Linh; song nếu ai không có Thánh-Linh của Đấng Christ, thì người ấy chẳng thuộc về Ngài. ¹⁰ Vậy nếu Đấng Christ ở trong anh em, thì thân-thể chết nhân cố tội-lỗi, mà thân-linh sống nhân cố sự công-bình. ¹¹ Lại nếu Thánh-Linh của Đấng làm cho Đức Chúa Jê-sus sống lại từ trong kẻ chết ở trong anh em, thì Đấng làm cho Đức Chúa Jê-sus-Christ sống lại từ trong kẻ chết cũng sẽ nhờ Thánh-Linh Ngài ở trong anh em mà khiến thân-thể hay chết của anh em lại sống.

¹² Vậy, hỡi anh em, chúng ta chẳng mắc nợ xác-thịt đâu, đừng sống theo xác-thịt. ¹³ Thật thế, nếu anh em sống theo xác-thịt thì phải chết; song nếu nhờ Thánh-Linh, làm cho chết các việc của thân-thể, thì anh em sẽ sống. ¹⁴ Vì hết thầy kẻ nào được Thánh-Linh của Đức Chúa Trời dắt-dẫn, đều là con của Đức Chúa Trời. ¹⁵ Thật anh em đã chẳng nhận lấy thần-trí của tôi-mọi đặng còn ở trong sự sợ-hãi; nhưng đã nhận lấy thần-trí của sự làm con nuôi, và nhờ đó chúng ta kêu rằng: A-ba! Cha! ¹⁶ Chính Đức Thánh-Linh làm chứng cho lòng chúng ta rằng chúng ta là con-cái Đức Chúa Trời. ¹⁷ Lại nếu chúng ta là con-cái, thì cũng là kẻ kế-tự: Kẻ kế-tự Đức Chúa Trời và là kẻ đồng kế-tự với Đấng Christ, miễn chúng ta đều chịu đau-đớn với Ngài, hầu cho cũng được vinh-hiến với Ngài.

Sự trông-cậy của con-cái Đức Chúa Trời

¹⁸ Vả, tôi tưởng rằng những sự đau-đớn bây giờ chẳng đáng so-sánh với sự vinh-hiến hầu đến, là sự sẽ được bày ra trong chúng ta. ¹⁹ Thật thế, muôn vật ước-ao nóng-này mà trông-đợi con-cái Đức Chúa Trời được tỏ ra. ²⁰ Vì muôn vật đã bị bắt phục sự hư-không, chẳng phải tự ý mình, bèn là bởi cớ Đấng bắt phục. ²¹ Muôn vật mong rằng mình cũng sẽ được giải-cứ khỏi làm tôi sự hư-nát, đừng dự phần trong sự tự-do vinh-hiến của con-cái Đức Chúa Trời. ²² Vì chúng ta biết rằng muôn vật đều than-thở và chịu khó-nhoc cho đến ngày nay; ²³ không những muôn vật thôi, lại chúng ta, là kẻ có trái đậu

mùa của Đức Thánh-Linh, cũng than-thở trong lòng, đang khi trông-đợi sự làm con nuôi, tức là sự cứu-chuộc thân-thể chúng ta vậy. ²⁴ Vì chúng ta được cứu trong sự trông-cây, nhưng khi người ta đã thấy điều mình trông rồi, ấy không phải là trông nữa: mình thấy rồi, sao còn trông làm chi? ²⁵ Song nếu chúng ta trông điều mình không thấy, ấy là chúng ta chờ-đợi điều đó cách nhìn-nhục. ²⁶ Cũng một lẽ ấy, Đức Thánh-Linh giúp cho sự yếu-duối chúng ta. Vì chúng ta chẳng biết sự mình phải xin dâng cầu-nguyện cho xứng-đáng; nhưng chính Đức Thánh-Linh lấy sự thò-than không thể nói ra được mà cầu-khẩn thay cho chúng ta. ²⁷ Đáng dò-xét lòng người hiểu-biết ý-tưởng của Thánh-Linh là thế nào, vì ấy là theo ý Đức Chúa Trời mà Ngài cầu thế cho các thánh-đồ vậy.

²⁸ Và, chúng ta biết rằng mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu-mến Đức Chúa Trời, tức là cho kẻ được gọi theo ý-muốn Ngài đã định. ²⁹ Vì những kẻ Ngài đã biết trước, thì Ngài cũng đã định sẵn để nên giống như hình-bóng Con Ngài, hầu cho Con này được làm Con cả ở giữa nhiều anh em; ³⁰ còn những kẻ Ngài đã định sẵn, thì Ngài cũng đã gọi, những kẻ Ngài đã gọi, thì Ngài cũng đã xưng là công-bình, và những kẻ Ngài đã xưng là công-bình, thì Ngài cũng đã làm cho vinh-hiến.

Sự cứu chắc-chắn

³¹ Đã vậy thì chúng ta sẽ nói làm sao? Nếu Đức Chúa Trời vừa-giúp chúng ta, thì còn ai nghịch với chúng ta? ³² Ngài đã không tiếc chính Con mình, nhưng vì chúng ta hết thấy mà phó Con ấy cho, thì Ngài há chẳng cứu sẽ ban mọi sự luôn với Con ấy cho chúng ta sao? ³³ Ai sẽ kiện kẻ lựa-chọn của Đức Chúa Trời? Đức Chúa Trời là Đấng xưng công-bình những kẻ ấy. ³⁴ Ai sẽ lên án họ ư? Đức Chúa Jê-sus-Christ là Đấng đã chết, và cũng đã sống lại nữa, Ngài đang ngự bên hữu Đức Chúa Trời, cầu-nguyện thế cho chúng ta. ³⁵ Ai sẽ phân-rẽ chúng ta khỏi sự yêu-thương của Đấng Christ? Có phải hoạn-nạn, khốn-cùng, bắt-bớ, đói-khát, trần-trưởng, nguy-hiểm, hay là gươm-giáo chăng? ³⁶ Như có chép rằng:

Vì có Ngài, chúng tôi bị giết cả ngày;
Họ coi chúng tôi như chiến định đem
đến hàng làm thịt.

³⁷ Trái lại, trong mọi sự đó, chúng ta nhờ Đấng yêu-thương mình mà thắng hơn bội phần. ³⁸ Vì tôi chắc rằng bất-kỳ sự chết, sự sống, các thiên-sứ, các kẻ cầm quyền, việc bây giờ, việc hầu đến, quyền-phép, ³⁹ bề cao, hay là bề sâu, hoặc một vật nào, chẳng có thể phân-rẽ chúng ta khỏi sự yêu-thương mà Đức Chúa Trời đã chứng cho chúng ta trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, là Chúa chúng ta.

V. Người Giu-đa và người ngoại đố với sự xưng công-bình bởi đức-tin

(Từ 9:1 đến 11:36)

Sự đau-thương của Phao-lô về dân Y-sơ-ra-ên

9 ¹ Tôi nói thật trong Đấng Christ, tôi không nói dối, lương-tâm tôi làm chứng cho tôi bởi Đức Thánh-Linh: ² Tôi buồn-bực lắm, lòng tôi hằng đau-đớn. ³ Bởi tôi ước-ao có thể chính mình bị dứt-bỏ, lìa khỏi Đấng Christ, vì anh em bà-con tôi theo phần xác, ⁴ tức là dân Y-sơ-ra-ên, là dân được những sự làm con nuôi, sự vinh-hiến, lời giao-ước, luật-pháp, sự thờ-phượng và lời hứa; ⁵ là dân sanh-hạ bởi các tổ-phụ, và theo phần xác, bởi dân ấy sanh ra Đấng Christ, là Đấng trên hết mọi sự, tức là Đức Chúa Trời đáng ngợi-khen đời đời. A-men.

Quyền rất lớn của ân-điển Đức Chúa Trời

⁶ Ấy chẳng phải lời Đức Chúa Trời là vô-ích. Vì những kẻ bởi Y-sơ-ra-ên sanh-hạ, chẳng phải vì đó mà hết thấy đều là người Y-sơ-ra-ên. ⁷ Cũng không phải vì là dòng-dõi của Áp-ra-ham thì hết thấy đều là con-cái người; nhưng có chép rằng: Ấy là bởi Y-sắc mà người sẽ có một dòng-dõi gọi theo tên người; ⁸ nghĩa là chẳng phải con-cái thuộc về xác-thịt là con-cái Đức Chúa Trời, nhưng con-cái thuộc về lời hứa thì được kể là dòng-dõi Áp-ra-ham vậy. ⁹ Và, lời này thật là một lời hứa: Cũng kỳ này ta sẽ lại đến, Sa-ra sẽ có một con trai.

10 Nào những thế thôi, về phần Rê-bê-ca, khi bà ấy bởi tổ-phụ chúng ta là Y-sác mà có thai đôi cũng vậy. 11 Vì, khi hai con chưa sanh ra, chưa làm điều chi lành hay dữ — hầu cho được giữ vững ý-chỉ Đức Chúa Trời, là ý định sẵn bởi sự kén-chọn tự-do của Ngài, chẳng cứ việc làm, nhưng cứ Đấng kêu-gọi — 12 thì có lời phán cho mẹ của hai con rằng: Đứa lớn sẽ làm tôi đứa nhỏ; 13 như có chép rằng: Ta yêu Gia-cốp và ghét Ê-sau.

14 Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Có sự không công-bình trong Đức Chúa Trời sao? Chẳng hề như vậy! 15 Vì Ngài phán cùng Môi-se rằng: Ta sẽ làm ơn cho kẻ ta làm ơn, ta sẽ thương-xót kẻ ta thương-xót. 16 Vậy điều đó chẳng phải bởi người nào ao-ước hay người nào bôn-ba mà được, bèn là bởi Đức Chúa Trời thương-xót. 17 Trong Kinh-thánh cũng có phán cùng Pha-ra-ôn rằng: Này là cố vì sao ta đã đẩy người lên, ấy là để tỏ quyền-phép ta ra trong người, hầu cho danh ta được truyền ra khắp đất. 18 Như vậy, Ngài muốn thương-xót ai thì thương-xót, và muốn làm cứng lòng ai thì làm.

19 Vậy thì người sẽ hỏi ta rằng: Sao Ngài còn quả-trách? Vì có ai chống lại ý-muốn Ngài được chăng?... 20 Nhưng, hỏi người, người là ai, mà dám cãi lại cùng Đức Chúa Trời? Có lẽ nào cái bình bằng đất-sét lại nói với kẻ nắn nèn mình rằng: Sao người đã làm nên ta như vậy? 21 Người thợ gốm há chẳng có quyền trên đất-sét, cùng trong một đồng mà làm ra hạng bình để dùng việc sang-trọng, lại hạng khác để dùng việc hèn-hạ sao? 22 Nếu Đức Chúa Trời muốn tỏ ra cơn thanh-nộ và làm cho biết quyền-phép Ngài, đã lấy lòng khoan-nhẫn lớn chịu những bình đáng giận sẵn cho sự hư-mất, 23 để cũng làm cho biết sự giàu-có của vinh-hiến Ngài bởi những bình đáng thương-xót mà Ngài đã định sẵn cho sự vinh-hiến, thì còn nói chi được ư? 24 Đó tôi nói về chúng ta, là kẻ Ngài đã gọi, chẳng những từ trong người Giu-đa, mà cũng từ trong dân ngoại nữa. 25 Như Ngài phán trong sách Ô-sê rằng:

Ta sẽ gọi kẻ chẳng phải dân ta là dân ta,

Kẻ chẳng được yêu-dấu là yêu-dấu;

26 Lại xảy ra trong nơi Ngài phán cùng họ rằng: Các người chẳng phải là dân ta đâu,

Cũng tại nơi đó họ sẽ được xưng là con của Đức Chúa Trời hằng sống.

27 Còn Ê-sai nói về dân Y-sơ-ra-ên mà kêu lên rằng: Dầu số con-cái Y-sơ-ra-ên như cát dưới biển, chỉ một phần sót lại sẽ được cứu mà thôi; 28 vì Chúa sẽ làm ứng-nghiệm lời Ngài cách trọn- vẹn và với-vàng trên đất. 29 Lại như Ê-sai đã nói tiên-tri rằng:

Nếu Chúa vạn-quân chẳng để lại một cái mầm của dòng-giống chúng ta, Thì chúng ta đã trở nên như thành Sô-đôm và giống như thành Gô-mô-rơ vậy.

Sự cứu-rỗi của dân ngoại và sự làm-lạc của dân Y-sơ-ra-ên

30 Vậy chúng ta sẽ nói làm sao? Những dân ngoại chẳng tìm sự công-bình, thì đã được sự công-bình, nhưng là sự công-bình đến bởi đức-tin; 31 còn như dân Y-sơ-ra-ên tìm luật-pháp của sự công-bình, thì không đạt đến luật-pháp ấy. 32 Tại sao? Tại họ chẳng bởi đức-tin mà tìm, nhưng bởi việc làm. Họ đã vấp phải hòn đá ngăn-trở, 33 như có chép rằng:

Này ta để tại Si-ôn một hòn đá ngăn-trở, tức là hòn đá lớn làm cho vấp-ngã; Hễ ai tin đến thì khỏi bị hổ-thẹn.

Dân Giu-đa đã bỏ sự công-bình của đức-tin

10 ¹ Hỡi anh em, sự ước-ao trong lòng tôi và lời tôi vì dân Y-sơ-ra-ên cầu-nguyện cùng Đức Chúa Trời, ấy là cho họ được cứu. ² Vì tôi làm chứng cho họ rằng họ có lòng sốt-sắng về Đức Chúa Trời, nhưng lòng sốt-sắng đó là không phải theo trí-khôn. ³ Bởi họ không nhận-biết sự công-bình của Đức Chúa Trời và tìm cách lập sự công-bình riêng của mình, nên không chịu phục sự công-bình của Đức Chúa Trời; ⁴ vì Đấng Christ là sự cuối-cùng của luật-pháp, dựng xưng mọi kẻ tin là công-bình.

5 Và, Môi-se luận sự công-bình đến bởi luật-pháp cách này: Hễ ai làm theo điều đó thì nhờ đó mà sống. 6 Nhưng sự công-bình đến bởi đức-tin, thì nói như vậy: Chớ nói trong lòng người rằng: Ai sẽ lên trên trời? Ấy là để đem Đấng Christ xuống; 7 hay là: Ai sẽ xuống vực sâu? Ấy là để đem Đấng Christ từ trong kẻ chết lại lên. 8 Nhưng nói làm sao? Đạo ở gần người, ở trong miệng và trong lòng người. Ấy là đạo đức-tin mà chúng ta giảng-dạy. 9 Vậy nếu miệng người xưng Đức Chúa Jê-sus ra và lòng người tin rằng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, thì người sẽ được cứu; 10 vì tin bởi trong lòng mà được sự công-bình, còn bởi miệng làm chứng mà được sự cứu-rỗi. 11 Và, Kinh-thánh nói rằng: Kẻ nào tin Ngài sẽ chẳng bị hổ-thẹn. 12 Trong người Giu-đa và người Gô-réc không có sự phân-biệt gì hết, vì họ có chung một Chúa, giàu ơn đối với mọi kẻ kêu-xin Ngài. 13 Vì ai kêu-cầu danh Chúa thì sẽ được cứu.

Đạo giảng cho mọi người

14 Nhưng họ chưa tin Ngài thì kêu-cầu sao được? Chưa nghe nói về Ngài thì làm thế nào mà tin? Nếu chẳng ai rao-giảng, thì nghe làm sao? 15 Lại nếu chẳng ai được sai đi, thì rao-giảng thế nào? Như có chép rằng: Những bàn chân kẻ rao-truyền tin lành là tốt-đẹp biết bao! 16 Nhưng chẳng phải mọi người đều nghe theo tin lành đâu; vì Ê-sai có nói rằng: Lạy Chúa, ai tin lời chúng tôi rao-giảng? 17 Như vậy, đức-tin đến bởi sự người ta nghe, mà người ta nghe, là khi lời của Đấng Christ được rao-giảng.

18 Nhưng tôi hỏi: Có phải là họ chưa nghe chẳng? Trái lại, Tiếng của các sứ-giã đã vang khắp đất, Và lời của sứ-giã đã đạt đến cùng thế-gian.

19 Tôi lại hỏi: Thế mà dân Y-sơ-ra-ên chẳng biết chi hết sao? Môi-se đã nói rằng:

Ta sẽ giục lòng ganh-tị các người bởi kẻ chẳng phải là dân;

Ta sẽ chọc giận các người bởi một dân ngu-dốt.

20 Lại Ê-sai nói cách bạo-dạn rằng: Những kẻ chẳng tìm-kiếm ta thì đã gặp thấy ta,

Ta đã tỏ mình ra cho kẻ chẳng hỏi-han ta.

21 Song về dân Y-sơ-ra-ên, thì rằng: Ta đã giơ tay ra cả ngày hướng về dân bội-nghịch và hay nói trái.

Chỉ một phần dân Y-sơ-ra-ên bị bỏ

11 1 Vậy tôi nói: Đức Chúa Trời có bỏ dân Ngài chăng? Chẳng hề như vậy; vì chính tôi là dân Y-sơ-ra-ên, dòng-dõi Áp-ra-ham, về chi-phái Bên-gia-min.

2 Đức Chúa Trời chẳng từng bỏ dân Ngài đã biết trước. Anh em há chẳng biết Kinh-thánh chép về chuyện Ê-li sao? Thế nào người kiện dân Y-sơ-ra-ên trước mặt Đức Chúa Trời, mà rằng: 3 Lạy Chúa, họ đã giết tiên-tri Ngài, hủy-phá bàn-thờ Ngài; tôi còn lại một mình, và họ tìm giết tôi.

4 Nhưng Đức Chúa Trời đáp lại thế nào? Ta đã để dành cho ta bảy ngàn người nam chẳng hề qui gối trước mặt Ba-anh. 5 Ngày nay cũng vậy, có một phần còn sót lại theo sự lựa-chọn của ân-diễn. 6 Nhưng nếu bởi ơn thì chẳng phải bởi việc làm nữa; bằng chẳng, thì ơn không còn phải là ơn. 7 Vậy thì làm sao? Ấy là dân Y-sơ-ra-ên chẳng được điều mình tìm; song những kẻ lựa-chọn thì đã được, và những kẻ khác thì bị cứng lòng, 8 như có chép rằng: Đức Chúa Trời đã cho họ mờ-tối, con mắt chẳng thấy, lỗ tai chẳng nghe, cho đến ngày nay.

9 Lại, Đa-vít có nói:

Ước gì bàn-tiệc của họ trở nên bầy, Lưới, nên dấp vấp chân và sự phạt công-bình cho họ;

10 Ước gì mắt họ mù không thấy được, Và lưng họ cứ khom luôn!

Vì dân Y-sơ-ra-ên vấp-phạm nên sự cứu đã đến cho dân ngoại

11 Tôi lại hỏi rằng: Có phải dân Y-sơ-ra-ên vấp chân đường ấy hầu cho té xuống chẳng? Chẳng hề như vậy! Nhưng ấy là bởi tội-lỗi họ mà sự cứu đã đến cho dân

ngoại, hầu để giục lòng tranh-đua của họ. 12 Và, nếu tội-lỗi họ đã làm giàu cho thế-gian, sự kém-sút họ đã làm giàu cho dân ngoại, thì hưởng chi là sự thanh-vượng của họ? 13 Tôi nói cùng anh em là người ngoại: Bấy lâu tôi làm sứ-đồ cho dân ngoại, tôi làm vinh-hiến chức-vụ mình, 14 cố sức để giục lòng tranh-đua của những kẻ đồng-tộc tôi, và để cứu mấy người trong đám họ. 15 Vì nếu sự dứt-bỏ họ ra đã làm sự hòa-thuận cho thiên-hạ, thì sự họ trở lại trong ân-diễn há chẳng phải là sự sống lại từ trong kẻ chết sao?

16 Và, nếu trái đầu mùa là thánh, thì cả đồng cũng thánh; và nếu rễ là thánh, thì các nhánh cũng thánh. 17 Ví bằng có một hai nhánh bị cắt đi, và người vốn là cây ô-li-ve hoang được tháp vào chỗ các nhánh ấy để có phần về nhựa và rễ của cây ô-li-ve, 18 thì chỗ khoe mình hơn các nhánh đó. Nhưng nếu người khoe mình, thì hãy biết rằng ấy chẳng phải là người chịu-đựng cái rễ, bèn là cái rễ chịu-đựng người. 19 Người sẽ nói rằng: Các nhánh đã bị cắt đi, để ta được tháp vào chỗ nó. 20 Phải lắm; các nhánh đó đã bị cắt bởi có chẳng tin, và người nhờ đức-tin mà còn; chỗ kiêu-ngạo, hãy sợ-hãi. 21 Vì nếu Đức Chúa Trời chẳng tiếc các nhánh nguyên, thì Ngài cũng chẳng tiếc người nữa. 22 Vậy hãy xem sự nhân-tử và sự nghiêm-nhật của Đức Chúa Trời: Sự nghiêm-nhật đối với họ là kẻ đã ngã xuống, còn sự nhân-tử đối với người, miễn là người cầm-giữ mình trong sự nhân-tử Ngài; bằng chẳng, người cũng sẽ bị chặt. 23 Về phần họ, nếu không ghi-mài trong sự chẳng tin, thì cũng sẽ được tháp; vì Đức Chúa Trời có quyền lại tháp họ vào. 24 Nếu chính người đã bị cắt khỏi cây ô-li-ve hoang thuận tánh mình, mà được tháp vào cây ô-li-ve tốt nghịch tánh, thì hưởng chi những kẻ ấy là nhánh nguyên sẽ được tháp vào chính cây ô-li-ve mình!

Dân ngoại trở lại đạo sẽ đem sự cứu đến cho dân Y-sơ-ra-ên

25 Và, hỡi anh em, tôi không muốn anh em chẳng biết sự mâu-nhiệm này, c anh em khoe mình khôn-ngao chẳng: Ấy là một phần dân Y-sơ-ra-ên đã sa vào sự

cứng lòng, cho đến chừng nào số dân ngoại nhập vào được đầy đủ; 26 vậy thì cả dân Y-sơ-ra-ên sẽ được cứu, như có chép rằng:

Đấng Giải-cứu sẽ đến từ Si-ôn.

Cắt sự vô-đạo ra khỏi Gia-cốp;

27 Ấy là sự giao-ước mà ta sẽ lập với họ, Khi ta xóa tội-lỗi họ rồi.

28 Nếu luận về Tin-lành thì họ là nghịch-thù bởi cố anh em, còn luận về sự lựa-chọn, thì họ được yêu-thương bởi cố các tổ-phụ; 29 vì các sự ban-cho và sự kêu-gọi của Đức Chúa Trời chẳng hề đổi lại được bao giờ. 30 Lại như khi trước anh em đã nghịch cùng Đức Chúa Trời, mà bây giờ được thương-xót bởi sự nghịch của họ, 31 thì cũng một thể ấy, bây giờ họ đã nghịch, hầu cho cũng được thương-xót bởi sự thương-xót đã tỏ ra với anh em. 32 Vì Đức Chúa Trời đã nhốt mọi người trong sự ban-nghịch, đặng thương-xót hết thảy.

33 Ôi! sáu-nhiệm thay là sự giàu-có, khôn-ngao và thông-biết của Đức Chúa Trời! Sự phán-xét của Ngài nào ai thấu được, đường-nẻo của Ngài nào ai hiểu được! 34 Vì, ai biết ý-tưởng Chúa, ai là kẻ bàn-luận của Ngài? 35 Hay là ai đã cho Chúa trước, đặng nhận lấy điều gì Ngài báo lại? 36 Vì muôn vật đều là từ Ngài, bởi Ngài, và hướng về Ngài. Vinh-hiến cho Ngài đời đời vô-cùng! A-men.

VI. Mấy lời khuyên và dạy

(Từ 12:1 đến 15:13)

Sự dâng mình cho Đức Chúa Trời. Một thân nhiều chi-thể.

12 1 Vậy, hỡi anh em, tôi lấy sự thương-xót của Đức Chúa Trời khuyên anh em dâng thân-thể mình làm của-lễ sống và thánh, đẹp lòng Đức Chúa Trời, ấy là sự thờ-phượng phải lẽ của anh em. 2 Đừng làm theo đời này, nhưng hãy biến-hóa bởi sự đổi mới của tâm-thần mình, để thử cho biết ý-muốn tốt-lành, đẹp lòng và trọn- vẹn của Đức Chúa Trời là thể nào.

3 Vậy, nhờ ơn đã ban cho tôi, tôi nói với mỗi người trong anh em chỗ có tư-tướng cao quá lẽ, nhưng phải có tâm-tình tâm-thường, y theo lượng đức-tin mà Đức

Chúa Trời đã phú cho từng người. ⁴Vả, như trong một thân chúng ta có nhiều chi-thể, và các chi-thể không làm một việc giống nhau, ⁵thì cũng vậy, chúng ta là nhiều người mà hiệp nên một thân trong Đấng Christ, và hết thảy chúng ta đều là các phần chi-thể của nhau. ⁶Vì chúng ta có các sự ban-cho khác nhau, tùy theo ơn đã ban cho chúng ta, ai được ban cho nói tiên-tri, hãy tập-nói theo lượng đức-tin; ⁷ai được gọi đến làm chức-vụ, hãy buộc mình vào chức-vụ; ai dạy-dỗ, hãy chăm mà dạy-dỗ; ⁸ai gánh việc khuyên-bảo, hãy khuyên-bảo; ai bố-thí, hãy lấy lòng rộng-rãi mà bố-thí; ai cai-tri, hãy siêng-năng mà cai-tri; ai làm sự thương-xót, hãy lấy lòng vui mà làm.

Bổn-phận về sự yêu-thương

⁹Lòng yêu-thương phải cho thành-thật. Hãy gồm sự dữ mà miễn sự lành. ¹⁰Hãy lấy lòng yêu-thương mềm-mại mà yêu nhau như anh em; hãy lấy lễ kính-nhường nhau. ¹¹Hãy siêng-năng mà chớ làm biếng; phải có lòng sốt-sắng; phải hầu việc Chúa. ¹²Hãy vui-mừng trong sự trông-cậy, nhịn-nhục trong sự hoạn-nạn, bền lòng mà cầu-nguyện. ¹³Hãy cung-cấp sự cần-dùng cho các thánh-đồ; hãy ân-cần tiếp khách. ¹⁴Hãy chúc phước cho kẻ bất-bố anh em; hãy chúc phước, chớ nguyện-rủa. ¹⁵Hãy vui với kẻ vui, khóc với kẻ khóc. ¹⁶Trong vòng anh em phải ở cho hiệp ý nhau; đừng ước-ao sự cao-sang, nhưng phải ưa-thích sự khiêm-nhượng. Chớ cho mình là khôn-ngaoan.

¹⁷Chớ lấy ác trả ác cho ai; phải chăm tìm điều thiện trước mặt mọi người. ¹⁸Nếu có thể được, thì hãy hết sức mình mà hòa-thuận với mọi người. ¹⁹Hỡi kẻ rất yêu-dấu của tôi ơi, chính mình chớ trả thù ai, nhưng hãy nhường cho cơn thanh-nộ của Đức Chúa Trời; vì có chép lời Chúa phán rằng: Sự trả thù thuộc về ta, ta sẽ báo-ứng. ²⁰Vậy nếu kẻ thù mình có đói, hãy cho ăn; có khát, hãy cho uống; vì làm như vậy, khác nào mình lấy những than lửa đổ mà chất trên đầu người. ²¹Đừng để điều ác thắng mình, nhưng hãy lấy điều thiện thắng điều ác.

Về sự phục kẻ có quyền

13 ¹Mọi người phải vâng-phục các đấng cầm quyền trên mình; vì chẳng có quyền nào mà không đến bởi Đức Chúa Trời, các quyền đều bởi Đức Chúa Trời chỉ-định. ²Cho nên ai chống-cự quyền-phép, tức là đối-địch với mạng-linh Đức Chúa Trời đã lập; và những kẻ đối-địch thì chuốc lấy sự phán-xét vào mình. ³Vả, các quan-quyền không phải để cho người làm lành sợ, mà để cho người làm dữ sợ. Người muốn không sợ quyền-phép chẳng? Hãy làm điều lành, sẽ được khen-thưởng; ⁴vì quan-quyền là chức-việc của Đức Chúa Trời để làm ích cho người. Song nếu người làm ác, thì hãy sợ, vì người cầm gươm chẳng phải là vô cơ; người là chức-việc của Đức Chúa Trời để làm ra sự công-bình và phạt kẻ làm dữ. ⁵Vậy nên cần phải vâng-phục, chẳng những vì sợ hình-phạt thôi, nhưng cũng vì cơ lương-tâm. ⁶Ấy cũng bởi lẽ đó mà anh em nộp thuế, vì các quan-quyền là đầy-tổ của Đức Chúa Trời, hằng giữ việc ấy. ⁷Phải trả cho mọi người điều mình đã mắc: nộp thuế cho kẻ mình phải nộp thuế; đóng-góp cho kẻ mình phải đóng-góp; sợ kẻ mình đáng sợ; kính kẻ mình đáng kính.

Lòng yêu-thương làm trọn luật-pháp

⁸Đừng mắc nợ ai chi hết, chỉ mắc nợ về sự yêu-thương nhau mà thôi, vì ai yêu kẻ lân-cận mình ấy là đã làm trọn luật-pháp. ⁹Vả, những điều-răn này: Người chớ phạm tội tà-dâm, chớ giết người, chớ trộm-cướp, chớ tham-lam, và mọi điều-răn khác nữa, bất luận điều nào, đều tóm lại trong một lời này: Người phải yêu kẻ lân-cận mình như mình. ¹⁰Sự yêu-thương chẳng hề làm hại kẻ lân-cận; vậy yêu-thương là sự làm trọn luật-pháp.

Khuyên phải tỉnh-thức và tinh-sạch

¹¹Hãy ăn ở như vậy, vì biết thời-kỳ đương lúc chúng ta đây: Giờ anh em từ ngủ thức dậy đã đến, bởi sự cứu hiện nay đã gần chúng ta hơn lúc chúng ta mới tin. ¹²Đêm đã khuya, ngày gần đến; vậy chúng ta hãy lột bỏ những việc tối-tăm mà

mặc lấy áo giáp sáng-láng. ¹³ Hãy bước đi cách hân-hoi như giữa ban ngày. Chớ nộp mình vào sự quá-độ và say-sưa, buồn-tuông và bậy-bạ, rầy-rà và ghen-ghét; ¹⁴ nhưng hãy mặc lấy Đức Chúa Jê-sus-Christ, chớ chăm-nom về xác-thịt mà làm cho phỉ lòng đục nó.

Sự khoan-dung đối với kẻ kém đức-tin

14 ¹ Hãy bằng lòng tiếp lấy kẻ kém đức-tin, chớ cãi-lấy về sự nghi-ngờ. ² Người này tin có thể ăn được cả mọi thứ; người kia là kẻ yếu-đuối, chỉ ăn rau mà thôi. ³ Người ăn chớ khinh-để kẻ không ăn; và người không ăn chớ xét-đoán kẻ ăn, vì Đức Chúa Trời đã tiếp lấy người. ⁴ Người là ai mà dám xét-đoán tội-tố của kẻ khác? Nó đứng hay ngã, ấy là việc chủ nó; — song nó sẽ đứng, vì Chúa có quyền cho nó đứng vững-vàng. — ⁵ Người này tưởng ngày này hơn ngày khác, kẻ kia tưởng mọi ngày đều bằng nhau; ai nấy hãy tin chắc ở trí mình. ⁶ Kẻ giữ ngày là giữ vì Chúa; kẻ ăn là ăn vì Chúa, vì họ tạ ơn Đức Chúa Trời; kẻ chẳng ăn cũng chẳng ăn vì Chúa, họ cũng tạ ơn Đức Chúa Trời.

⁷ Và, chẳng có người nào trong chúng ta vì chính mình mà sống; cũng chẳng có người nào trong chúng ta vì chính mình mà chết; ⁸ vì nếu chúng ta sống, là sống cho Chúa, và nếu chúng ta chết, là chết cho Chúa. Vậy nên chúng ta hoặc sống hoặc chết, đều thuộc về Chúa cả. ⁹ Đấng Christ đã chết và sống lại, ấy là để làm Chúa kẻ chết và kẻ sống. ¹⁰ Nhưng người, sao xét-đoán anh em mình? Còn người, sao khinh-để anh em mình? Vì chúng ta hết thấy sẽ ứng-hầu trước tòa-án Đức Chúa Trời. ¹¹ Bởi có chép rằng:

Chúa phán: Thật như ta hằng sống, mọi đầu gối sẽ quỳ trước mặt ta,
Và mọi lưỡi sẽ ngợi-khen Đức Chúa Trời.

¹² Như vậy, mỗi người trong chúng ta sẽ khai-trình việc mình với Đức Chúa Trời.

Chớ xui ai vấp-phạm

¹³ Vậy chúng ta chớ xét-đoán nhau; nhưng tha nhứt-định đừng để hòn đá vấp chân trước mặt anh em mình, và đừng làm

dịp cho người sa-ngã. ¹⁴ Tôi biết và tin chắc trong Đức Chúa Jê-sus rằng, chẳng có vật gì vốn là dơ-dáy; chớ có ai tưởng vật nào là dơ-dáy, thì nó là dơ-dáy cho người ấy mà thôi. ¹⁵ Và, nếu vì một thức ăn, người làm cho anh em mình lo-buồn, thì người chẳng còn cư-xử theo đức yêu-thương nữa. Chớ nhân thức ăn làm hư-mất người mà Đấng Christ đã chịu chết cho. ¹⁶ Vậy chớ để sự lành mình trở nên cơ gièm-chê. ¹⁷ Vì nước Đức Chúa Trời chẳng tại sự ăn-uống, nhưng tại sự công-bình, bình-an, vui-vẻ bởi Đức Thánh-Linh vậy. ¹⁸ Ai dùng cách ấy mà hầu việc Đấng Christ, thì đẹp lòng Đức Chúa Trời và được người ta khen. ¹⁹ Vậy chúng ta hãy tìm cách làm nên hòa-thuận và làm gương sáng cho nhau.

²⁰ Chớ vì một thức ăn mà hủy-hoại việc Đức Chúa Trời. Thật mọi vật là thanh-sạch; nhưng ăn lấy mà làm dịp cho kẻ khác vấp-phạm, thì là ác. ²¹ Điều thiện ấy là đừng ăn thịt, đừng uống rượu, và kiêng-cữ mọi sự chi làm dịp vấp-phạm cho anh em mình. ²² Người có đức-tin chừng nào, hãy vì chính mình người mà giữ lấy trước mặt Đức Chúa Trời. Phước thay cho kẻ không định tội cho mình trong sự mình đã ứng! ²³ Nhưng ai có lòng nghi-ngại về thức ăn nào, thì bị định tội rồi, vì chẳng bởi đức-tin mà làm; vả, phạm làm điều chi không bởi đức-tin thì điều đó là tội-lỗi.

Người mạnh kẻ yếu phải hòa-hiệp nhau

15 ¹ Vậy chúng ta là kẻ mạnh, phải gánh-vác sự yếu-đuối cho những kẻ kém-sức, chớ làm cho đẹp lòng mình. ² Mỗi người trong chúng ta nên làm đẹp lòng kẻ lân-cận mình, đừng làm điều ích và nên gương tốt. ³ Vì Đấng Christ cũng không làm cho đẹp lòng mình, như có chép rằng: Lỗi của những kẻ nguyên-rùa Chúa đã đổ trên mình tôi. ⁴ Vả, mọi sự đã chép từ xưa đều để dạy-dỗ chúng ta, hầu cho bởi sự nhịn-nhục và sự yên-ủi của Kinh-thánh dạy mà chúng ta được sự trông-cậy. ⁵ Xin Đức Chúa Trời hay nhịn-nhục và yên-ủi ban cho anh em được đồng lòng ở với nhau theo Đức Chúa Jê-sus-Christ; ⁶ để anh em lấy một lòng một

miệng mà ngợi-khen Đức Chúa Trời, là Cha của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta.

⁷Vậy thì, anh em hãy tiếp lấy nhau, cũng như Đấng Christ đã tiếp anh em, để Đức Chúa Trời được vinh-hiến. ⁸Vả, tôi nói rằng Đức Chúa Jê-sus-Christ đã làm chức-vụ mình nơi người chịu cắt-bì, đặt tô-bày sự thành-tín của Đức Chúa Trời, và làm quả-quyết lời hứa cùng các tổ-phụ chúng ta, ⁹lại khiến dân ngoại khen-ngợi Đức Chúa Trời vì sự thương-xót của Ngài, như có chép rằng:

Bởi đó tôi sẽ ngợi-khen Chúa giữa các dân ngoại,
và ca-tụng danh Ngài.

¹⁰ Lại có chép rằng:

Hỡi dân ngoại, hãy đồng vui cùng dân Chúa.

¹¹ Lại rằng:

Hỡi hết thảy dân ngoại,
Hãy khen-ngợi Chúa, muôn dân nên ngợi-khen Ngài!

¹² Ê-sai cũng nói rằng:

Từ cõi-rể Giê-sê
Sẽ nứt lên cái chồi cai-trị dân ngoại,
Dân ngoại sẽ trông-cậy chồi ấy.

¹³Vậy xin Đức Chúa Trời của sự trông-cậy, làm cho anh em đầy-dẫy mọi điều vui-vẻ và mọi điều bình-an trong đức-tín, hầu cho anh em nhờ quyền-phép Đức Thánh-Linh được dư-dật sự trông-cậy!

VII. KẾT-LUẬN CỦA BỨC THƯ; LỜI DẶN-DÒ VÀ CHÀO-THĂM

(Từ 15:14 đến 16:27)

Chức-vụ của Phao-lô

¹⁴Hỡi anh em, về phần anh em, tôi cũng tin chắc rằng anh em có đầy lòng nhân-tử, đủ điều thông-biết trọn- vẹn, lại có tài khuyên-bảo nhau. ¹⁵Nếu tôi đã lấy lòng thật dạn-dĩ mà viết thư nói điều này điều kia với anh em, ấy là để nhắc lại cho anh em nhớ, bởi ơn Đức Chúa Trời đã làm cho tôi ¹⁶nên chức-việc của Đức Chúa Jê-sus-Christ giữa dân ngoại, làm chức tế-lễ của Tin-lành Đức Chúa Trời, hầu cho dân ngoại được làm của-lễ vừa ý Chúa, và nên thánh bởi Đức Thánh-Linh.

¹⁷Vậy tôi có cơ khoe mình trong Đức Chúa Jê-sus-Christ về điều hầu việc Đức

Chúa Trời. ¹⁸Vì tôi chẳng dám nói những sự khác hơn sự mà Đấng Christ cậy tôi làm ra để khiến dân ngoại vâng-phục Ngài, bởi lời nói và bởi việc làm, ¹⁹bởi quyền-phép của dấu kỳ phép lạ, bởi quyền-phép của Thánh-Linh Đức Chúa Trời. Ấy là từ thành Giê-ru-sa-lem và các miền xung-quanh cho đến xứ I-ly-ri, tôi đã đem đạo Tin-lành của Đấng Christ đi khắp chốn. ²⁰Nhưng tôi lấy làm vinh mà rao Tin-lành ở nơi nào danh Đấng Christ chưa được truyền ra, để cho khỏi lập lên trên nền người khác, ²¹như có chép rằng:

Những kẻ chưa được tin báo về Ngài thì sẽ thấy Ngài,

Những kẻ chưa nghe nói về Ngài thì sẽ biết Ngài.

Sự tính trước về sự đi đường của Phao-lô

²²Ấy cũng là điều đã nhiều lần ngăn-trở tôi đi đến thăm anh em. ²³Nhưng bây giờ chẳng còn có chi cầm-buộc tôi lại trong các miền này nữa; và lại, đã mấy năm nay, tôi rất ước-ao đến cùng anh em; ²⁴vậy nếu tôi có thể đi xứ Y-pha-nho được, thì mong rằng sẽ tiện đàng ghé thăm anh em; sau khi được chút thỏa lòng ở với anh em rồi, thì nhờ anh em sai đưa tôi qua xứ ấy.

²⁵Nay tôi qua thành Giê-ru-sa-lemặng giúp việc các thánh-đồ. ²⁶Vì người xứ Ma-xê-doan và xứ A-chai vui lòng quyền-tiền để giúp những thánh-đồ ở thành Giê-ru-sa-lem đang nghèo-túng. ²⁷Họ vui lòng làm sự đó, và cũng mắc nợ các người đó nữa; vì nếu người ngoại đã có phần về của-cải thiêng-liêng người Giu-đa, thì cũng phải lấy của-cải thuộc về phần đời mà giúp cho người Giu-đa. ²⁸Vậy khi tôi làm xong việc ấy, và giao quả phước này cho họ rồi, tôi sẽ ghé nơi anh em đặng đi đến xứ Y-pha-nho. ²⁹Tôi biết khi tôi sang với anh em, thì sẽ đem ơn phước dồi-dào của Đấng Christ cùng đến.

³⁰Vậy, hỡi anh em, nhờ Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, và nhờ sự yêu-thương sanh bởi Đức Thánh-Linh, tôi khuyên anh em phải cùng tôi chiến-đấu trong những lời cầu-nguyện mà anh em vì tôi trình cùng Đức Chúa Trời, ³¹hầu để tôi được thoát khỏi những người chẳng tin

trong xứ Giu-đê, và của làm phước mà tôi đem qua thành Giê-ru-sa-lem sẽ được các thánh-đồ vui lòng nhận lấy. ³²Bấy giờ tôi có thể vui-mừng đi đến anh em, và nếu vừa ý Đức Chúa Trời, cũng ném mùi an-nghi với anh em nữa. ³³Nguyên xin Đức Chúa Trời bình-an ở với anh em hết thảy! A-men.

Phao-lô gửi-gắm bà chấp-sự Phê-bê

16 ¹Tôi gửi-gắm Phê-bê, người chị em chúng ta cho anh em, người làm nữ chấp-sự của Hội-thánh Xen-co-rê. ²Hãy ân-cần tiếp-rước người trong Chúa chúng ta, một cách xứng-dáng với thánh-đồ, và hãy giúp-đỡ người trong mọi dịp mà người sẽ cần đến anh em; vì chính người đã giúp nhiều kẻ, và cũng giúp tôi nữa.

Lời chào-thăm

³Hãy chào Bê-rít-sin và A-qui-la, kẻ cùng làm việc với tôi trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, ⁴là hai người liều chết để cứu sự sống tôi; ấy chẳng những một mình tôi tạ ơn hai người, nhưng cả các Hội-thánh của dân ngoại nữa. ⁵Cũng hãy chào Hội-thánh nhóm tại nhà hai người.

Hãy chào Ê-bai-nết, là người rất thiết với tôi, và đã nên trái đầu mùa trong xứ A-si cho Đấng Christ. ⁶Hãy chào Ma-ri, là người có nhiều công-khó vì anh em. ⁷Hãy chào An-trô-ni-cô và Giu-ni-a, tức là bà-con và bạn đồng-tù với tôi, là hai người có danh-vọng trong các sứ-đồ và thuộc về Đấng Christ trước tôi vậy. ⁸Hãy chào Am-li-a, người rất yêu-dấu của tôi trong Chúa. ⁹Hãy chào U-rơ-banh, bạn cùng làm việc với tôi trong Đấng Christ, và Êch-ta-chy, là kẻ rất thiết với tôi. ¹⁰Hãy chào A-be-lô, người được tiếp-nạp trong Đấng Christ. Hãy chào các người ở nhà A-rich-tô-bu. ¹¹Hãy chào Hê-rô-đi-ôn, là bà-con tôi. Hãy chào các người ở nhà Nạt-xít, là những kẻ ở trong Chúa. ¹²Hãy chào Try-phe-nô và Try-phô-sô, là hai người làm việc cho Chúa. Hãy chào Bết-si-đơ, người rất thân với tôi, và đã làm việc nhiều cho Chúa. ¹³Hãy chào Ru-phu, người được chọn của Chúa, và chào mẹ người, cũng là mẹ tôi. ¹⁴Hãy chào A-sin-cô-rích, Phơ-lê-

gôn, Hết-me, Ba-trô-ba, Hết-ma, và các anh em ở với họ. ¹⁵Hãy chào Phi-lô-lô-gô và Giu-li, Nê-rê và chị người, Ô lim, và hết thảy các thánh-đồ ở với họ. ¹⁶Anh em hãy lấy cái hôn thánh mà chào nhau. Hết thảy các Hội-thánh của Đấng Christ chào anh em.

Kể xui lập bè-dâng

¹⁷Hỡi anh em, tôi khuyên anh em coi chừng những kẻ gây nên bè-dâng và làm gương xấu, nghịch cùng sự dạy-đỗ mà anh em đã nhận. Phải tránh xa họ đi. ¹⁸Vì những kẻ đó chẳng hầu việc Đấng Christ, Chúa chúng ta, song hầu việc cái bụng họ, và lấy những lời ngọt-ngào dua-nịnh dỗ-dành lòng kẻ thật-thà. ¹⁹Sự anh em vắng-phục thì ai ai cũng biết rồi, vậy tôi vì anh em vui-mừng, mong rằng anh em khôn-ngoaan về điều lành, và thanh-sạch đối với điều dữ. ²⁰Đức Chúa Trời bình-an sẽ kịp giày-đạp qui Sa-tan dưới chân anh em. Nguyên xin ân-diễn của Đức Chúa Jê-sus chúng ta ở cùng anh em!

Lời chào-thăm của các bạn Phao-lô

²¹Ti-mô-thê, kẻ cùng làm việc với tôi chào anh em, Lu-si-út, Gia-sôn và Sô-xi-ba-tê, là bà-con tôi cũng vậy. ²²Tôi là Tê-ti-u, người chép bức thư này, chào-thăm anh em trong Chúa. ²³Gai-út là người tiếp-đãi tôi cùng tiếp-đãi cả Hội-thánh, chào anh em. ²⁴Ê-rát, quan kho-bạc thành-phố, và Qua-rô-tu, người anh em chúng ta, cũng chào anh em nữa.

Lời tạ ơn

²⁵Ngợi-khen Đấng có quyền làm cho vững chí anh em theo Tin-lành của tôi và lời giảng Đức Chúa Jê-sus-Christ, theo sự tỏ ra về lễ mầu-nhiệm, là lễ đã giấu kín từ mọi đời trước, ²⁶mà bây giờ được bày ra, và theo lệnh Đức Chúa Trời hằng sống, bởi các sách tiên-tri, bày ra cho mọi dân đều biết, đặng đem họ đến sự vắng-phục của đức-tin, — ²⁷nhân Đức Chúa Jê-sus-Christ, nguyên xin vinh-hiến về nơi Đức Chúa Trời khôn-ngoaan có một, đời đời vô-cùng! A-men.

THƠ THỨ NHỨT CỦA PHAO-LÔ

GỬI CHO NGƯỜI

CÔ-RINH-TÔ

I. Tiểu-dẫn

(1:1-9)

Lời đặt và chào-thăm

1 Phao-lô, theo ý Đức Chúa Trời, được gọi làm sứ-đồ của Đức Chúa Jê-sus-Christ, cùng Sốt-then, anh em chúng ta, ²gửi cho Hội-thánh Đức Chúa Trời tại thành Cô-rinh-tô, tức là cho những người đã được nên thánh trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, được gọi làm thánh-đồ, lại cho mọi người bất luận ở nơi nào, cầu-khẩn danh Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, là Chúa của những người ấy và của chúng ta: ³Nguyên xin anh em được ân-diễn và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ!

Lời tạ ơn

⁴Tôi hằng vì anh em tạ ơn Đức Chúa Trời, bởi cơ anh em đã được Đức Chúa Trời ban ơn trong Đức Chúa Jê-sus-Christ; ⁵vì chúng anh em đã được dư-dật về mọi điều ban cho, cả lời nói và sự hiểu-biết, ⁶như lời chứng về Đấng Christ đã được vững-bền ở giữa anh em. ⁷Anh em đang trông-đợi kỳ Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta hiện đến, cũng chẳng thiếu một ơn nào. ⁸Ngài sẽ khiến anh em được vững-bền đến cuối-cùng, để khỏi bị quở-trách trong ngày của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta. ⁹Đức Chúa Trời là thành-tín, Ngài đã gọi anh em được thông-công với Con Ngài là Đức Chúa Jê-sus-Christ, Chúa chúng ta.

II. Sự phe-đảng và gương xấu trong Hội-thánh Cô-rinh-tô

(Từ 1:10 đến 6:20)

Khuyến phải hiệp làm một

¹⁰Hỡi anh em, tôi nhân danh Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, khuyến anh em thấy đều phải đồng một tiếng nói với nhau, chớ phân-rẽ nhau ra, nhưng phải hiệp một ý một lòng cùng nhau. ¹¹Vì, hỡi anh em, bởi người nhà Cơ-lô-ê, tôi có được tin rằng trong anh em có sự tranh-cạnh. ¹²Tôi có ý nói rằng trong anh em mỗi người nói như vậy: Ta là môn-đồ của Phao-lô; — ta là của A-bô-lô; — ta là của Sê-pha, — ta là của Đấng Christ. ¹³Đấng Christ bị phân-rẽ ra sao? Có phải Phao-lô đã chịu đóng đinh trên cây thập-tự thế cho anh em, hay là anh em đã nhân danh Phao-lô mà chịu phép báp-têm sao? ¹⁴Tôi tạ ơn Đức Chúa Trời, vì ngoài Cơ-rít-bu và Gai-út, tôi chưa từng làm phép báp-têm cho ai trong anh em, ¹⁵hầu cho chẳng ai nói rằng anh em đã nhân danh tôi mà chịu phép báp-têm. ¹⁶Tôi cũng đã làm phép báp-têm cho người nhà Sê-pha-na; ngoài nhà đó, tôi chẳng biết mình đã làm phép báp-têm cho ai nữa.

Sự rồ-dại về thập-tự-giá làm cho sự khôn-ngoaan thế-gian bị thua

¹⁷Thật vậy, Đấng Christ đã sai tôi, chẳng phải để làm phép báp-têm đâu, nhưng để rao-giảng Tin-lành, và chẳng dùng sự khôn-khéo mà giảng, kéo thập-tự-giá của Đấng Christ ra vô-ích. ¹⁸Bởi vì lời giảng về thập-tự-giá, thì những người hư-

mất cho là điên-dại; song về phần chúng ta, là kẻ được cứu-chuộc, thì cho là quyền-phép của Đức Chúa Trời. ¹⁹Cũng có lời chép rằng:

Ta sẽ hủy-phá sự khôn-ngoan của người khôn-ngoan,

Tiêu-trừ sự thạo-biết của người thạo-biết.

²⁰Người khôn-ngoan ở đâu? Thầy thông-giáo ở đâu? Người biện-luận đời nay ở đâu? Có phải Đức Chúa Trời đã làm cho sự khôn-ngoan của thế-gian ra rồ-dại không? ²¹Vì, tại thế-gian cậy sự khôn-ngoan mình, chẳng nhờ sự khôn-ngoan Đức Chúa Trời mà nhận biết Đức Chúa Trời, nên Ngài đành lòng dùng sự giảng rồ-dại của chúng ta mà cứu-rỗi những người tin-cậy. ²²Vả, đương khi người Giu-đa đòi phép lạ, người Gờ-réc tìm sự khôn-ngoan, ²³thì chúng ta giảng Đấng Christ bị đóng đinh trên cây thập-tự, là sự người Giu-đa lấy làm gương xấu, dân ngoại cho là rồ-dại; ²⁴song le, về những người được gọi, bất luận người Giu-đa hay người Gờ-réc, thì Đấng Christ là quyền-phép của Đức Chúa Trời và sự khôn-ngoan của Đức Chúa Trời. ²⁵Bởi vì sự rồ-dại của Đức Chúa Trời là khôn-sáng hơn người ta, và sự yếu-đuối của Đức Chúa Trời là mạnh hơn người ta.

²⁶Hỡi anh em, hãy suy-xét rằng ở giữa anh em là kẻ đã được gọi, không có nhiều người khôn-ngoan theo xác-thịt, chẳng nhiều kẻ quyền-thế, chẳng nhiều kẻ sang-trọng. ²⁷Nhưng Đức Chúa Trời đã chọn những sự dại ở thế-gian để làm hổ-thẹn những kẻ khôn; Đức Chúa Trời đã chọn những sự yếu ở thế-gian để làm hổ-thẹn những sự mạnh; ²⁸Đức Chúa Trời đã chọn những sự hèn-hạ và khinh-bĩ ở thế-gian, cùng những sự không có, hầu cho làm những sự có ra không có, ²⁹để chẳng ai khoe mình trước mặt Đức Chúa Trời. ³⁰Vả, ấy là nhờ Ngài mà anh em ở trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, là Đấng mà Đức Chúa Trời đã làm nên sự khôn-ngoan, sự công-bình, sự nên thánh, và sự cứu-chuộc cho chúng ta; ³¹hầu cho, như có lời chép rằng: Ai khoe mình, hãy khoe mình trong Chúa.

Sự giảng của Phao-lô là thế nào và có mục-đích gì

2 ¹Hỡi anh em, về phần tôi, khi tôi đến cùng anh em, chẳng dùng lời cao-xa hay là khôn-sáng mà rao-giảng cho anh em biết chứng-cớ của Đức Chúa Trời. ²Vì tôi đã đoán-định rằng ở giữa anh em, tôi chẳng biết sự gì khác ngoài Đức Chúa Jê-sus-Christ, và Đức Chúa Jê-sus-Christ bị đóng đinh trên cây thập-tự. ³Chính tôi đã ở giữa anh em, bộ yếu-đuối, sơ-hãi, run-rẩy lắm. ⁴Lời nói và sự giảng của tôi chẳng phải bằng bài diễn-thuyết khéo-léo của sự khôn-ngoan, nhưng tại sự tỏ ra Thánh-Linh và quyền-phép; ⁵hầu cho anh em chỗ lập đức-tin mình trên sự khôn-ngoan loài người, bèn là trên quyền-phép Đức Chúa Trời.

Sự khôn-ngoan Chúa trong Tin-lành là sự mâu-nhiệm chỉ nhờ Đức Thánh-Linh tỏ ra

⁶Dẫu vậy, chúng tôi giảng sự khôn-ngoan cho những kẻ trọn- vẹn, song chẳng phải sự khôn-ngoan thuộc về đời này, cũng không phải của các người cai-quản đời này, là kẻ sẽ bị hư-mất. ⁷Chúng tôi giảng sự khôn-ngoan của Đức Chúa Trời, là sự mâu-nhiệm kín-giấu, mà từ trước các đời, Đức Chúa Trời đã định sẵn cho sự vinh-hiến chúng ta. ⁸Trong những người cai-quản đời này chẳng ai từng biết sự đó; bởi chưng, nếu đã biết thì họ chẳng đóng đinh Chúa vinh-hiến trên cây thập-tự đâu. ⁹Song le, như có chép rằng:

Ấy là sự mắt chưa thấy, tai chưa nghe,

Và lòng người chưa nghĩ đến,

Nhưng Đức Chúa Trời đã sắm sẵn điều

ấy cho những người yêu-mến Ngài.

¹⁰Đức Chúa Trời đã dùng Đức Thánh-Linh để bày-tỏ những sự đó cho chúng ta, vì Đức Thánh-Linh dò-xét mọi sự, cả đến sự sâu-nhiệm của Đức Chúa Trời nữa. ¹¹Vả, nếu không phải là thần-linh trong lòng người, thì ai biết sự trong lòng người? Cũng một lẽ ấy, nếu không phải là Thánh-Linh của Đức Chúa Trời, thì chẳng ai biết sự trong Đức Chúa Trời.

¹²Về phần chúng ta, chúng ta chẳng nhận lấy thần thế-gian, nhưng đã nhận lấy Thánh-Linh từ Đức Chúa Trời đến,

hầu được hiểu-biết những ơn mà chúng ta nhận-lãnh bởi Đức Chúa Trời; ¹³ chúng ta nói về ơn đó, không cậy lời nói mà sự khôn-ngoaan của loài người đã dạy dỗ, song cậy sự khôn-ngoaan mà Đức Thánh-Linh đã dạy, dùng tiếng thiêng-liêng để giải-bày sự thiêng-liêng. ¹⁴ Và, người có tánh xác-thịt không nhận được những sự thuộc về Thánh-Linh của Đức Chúa Trời; bởi chưng người đó coi sự ấy như là sự rồ-dại, và không có thể hiểu được, vì phải xem-xét cách thiêng-liêng. ¹⁵ Nhưng người có tánh thiêng-liêng xử đoán mọi sự, và chính mình không bị ai xử-đoán. ¹⁶ Vì ai đã biết ý Chúa, đặng dạy-dỗ Ngài? Nhưng phần chúng ta, thì có ý của Đấng Christ.

Ý bè-đẳng gây nên sự cãi-lẫ

3 ¹ Hỡi anh em, về phần tôi, tôi chẳng có thể nói với anh em như với người thiêng-liêng, nhưng như với người xác-thịt, như với các con đờ trong Đấng Christ vậy. ² Tôi lấy sữa nuôi anh em, chớ chẳng lấy đồ-ăn cứng, vì anh em không chịu nổi; đến bây giờ cũng chưa chịu được, vì anh em hãy còn thuộc về xác-thịt. ³ Thật, bởi trong anh em có sự ghen-ghét và tranh-cạnh, anh em há chẳng phải là tánh xác-thịt ăn ở như người thế-gian sao? ⁴ Có người thì nói: Ta là môn-đồ của Phao-lô; kẻ thì rằng: Ta là của A-bô-lô, vậy anh em há chẳng phải là người cũng như kẻ khác sao? ⁵ Thế thì, A-bô-lô là ai, và Phao-lô là ai? Ấy là kẻ tội-tớ, mà bởi kẻ đó anh em đã tin-cậy, y theo Chúa đã ban cho mọi người. ⁶ Tôi đã trông, A-bô-lô đã tươi, nhưng Đức Chúa Trời đã làm cho lớn lên. ⁷ Vậy, người trông, kẻ tươi, đều không ra gì, song Đức Chúa Trời là Đấng làm cho lớn lên. ⁸ Người trông, kẻ tươi, đều bằng nhau; ai nấy sẽ nhận phần thưởng tùy theo việc mình đã làm.

Chỉ Đấng Christ là nền Hội-thánh

⁹ Và, chúng tôi là bạn cùng làm việc với Đức Chúa Trời; anh em là ruộng của Đức Chúa Trời cấy, nhà của Đức Chúa Trời xây. ¹⁰ Theo ơn Đức Chúa Trời ban cho tôi, tôi đã lập nền như một tay thợ khéo, mà có kẻ khác cất lên trên; nhưng

ai nấy phải cẩn-thận về sự mình xây trên nền đó. ¹¹ Vì, chẳng ai có thể lập một nền khác ngoài nền đã lập, là Đức Chúa Jê-sus-Christ. ¹² Nếu có kẻ lấy vàng, bạc, bửu-thạch, gỗ, cò khô, rơm-rạ mà xây trên nền ấy, ¹³ thì công-việc của mỗi người sẽ bày-tỏ ra. Ngày đến sẽ tỏ-tướng công-việc đó; nó sẽ trình ra trong lửa, và công-việc của mỗi người đáng giá nào, lửa sẽ chỉ ra. ¹⁴ Vì bằng công-việc của ai xây trên nền được còn lại, thì thợ đó sẽ lãnh phần thưởng mình. ¹⁵ Nếu công-việc họ bị thiếu-hủy, thì mất phần thưởng. Còn về phần người đó, sẽ được cứu, song đường như qua lửa vậy.

Tín-đồ là đền-thờ của Đức Chúa Trời

¹⁶ Anh em há chẳng biết mình là đền-thờ của Đức Chúa Trời, và Thánh-Linh Đức Chúa Trời ở trong anh em sao? ¹⁷ Vì có ai phá-hủy đền-thờ của Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời sẽ phá-hủy họ; vì đền-thờ của Đức Chúa Trời là thánh, mà chính anh em là đền-thờ. ¹⁸ Chớ ai tự dối mình: Nếu có ai trong vòng anh em tưởng mình khôn-ngoaan theo cách đời này, hãy trở nên dại-dột, để được nên khôn-ngoaan; ¹⁹ vì sự khôn-ngoaan đời này trước mặt Đức Chúa Trời là sự dại-dột. Như có chép rằng: Ấy là Chúa bắt những kẻ khôn-ngoaan trong mưu-kế họ. ²⁰ Lại rằng: Chúa thông-biết ý-tưởng của người khôn-ngoaan; Ngài biết ý-tưởng họ đều là vô-ích.

²¹ Vậy, chớ ai khoe mình về loài người, vì mọi sự đều thuộc về anh em: ²² Hoặc Phao-lô, hoặc A-bô-lô, hoặc Sê-pha, hoặc thế-gian, hoặc sự sống, hoặc sự chết, hoặc những sự bây giờ, hoặc những sự hầu đến. Hết thấy mọi sự đều thuộc về anh em, anh em thuộc về Đấng Christ, Đấng Christ thuộc về Đức Chúa Trời.

Chỉ Chúa là Đấng đoán-xét

4 ¹ Vậy, ai nấy hãy coi chúng tôi như đây-tờ của Đấng Christ, và kẻ quản-trị những sự màu-nhiệm của Đức Chúa Trời. ² Và lại, cái điều người ta trông-mong nơi người quản-trị là phải trung-thành. ³ Về phần tôi, hoặc bị anh em xử-đoán, hoặc bị tòa-án nào của loài người xử-đoán, tôi

cũng chẳng lấy làm quan hệ gì. Chính tôi chẳng tự xử-đoán mình nữa: 4 vì tôi chẳng thấy mình có điều gì đáng tội, nhưng tôi cũng không nhờ sự đó mà được xưng là công-bình: Đấng xử-đoán tôi, ấy là Chúa. 5 Vậy, chỗ xét-đoán sớm quá, hãy đợi Chúa đến; chính Chúa sẽ tỏ những sự giấu trong nơi tối ra nơi sáng, và bày ra những sự toan-định trong lòng người; bấy giờ, ai nấy sẽ bởi Đức Chúa Trời mà lãnh sự khen-ngợi mình đáng lãnh.

Sự kiêu-ngạo của người Cô-rinh-tô; sự khiêm-nhường của các sử-đồ

6 Hỡi anh em, ấy là vì cố anh em, tôi đã dùng những lẽ thật này chỉ về chính mình tôi và A-bô-lô, hầu cho anh em học-đời hai chúng tôi, chớ vượt qua lời đã chép, và chớ sanh lòng kiêu-ngạo, theo phe người này nghịch cùng kẻ khác. 7 Bởi vì, ai phân-biệt người với người khác? Người há có điều chi mà chẳng đã nhận-lãnh sao? Nếu người đã nhận-lãnh, thì sao còn khoe mình như chẳng từng nhận-lãnh?

8 Anh em được no-đủ, được giàu-có rồi, chẳng nhờ chúng tôi, anh em đã khởi sự cai-trị; thật mong cho anh em được cai-trị, hầu cho chúng tôi cũng cai-trị với anh em! 9 Vì chúng Đức Chúa Trời dường đã phối chúng tôi là các sử-đồ ra, giống như kẻ sau-rớt mọi người, giống như tù phải tội chết, làm trò cho thế-gian, thiên-sứ, loài người cùng xem vậy. 10 Chúng tôi là kẻ ngu-dại vì có Đấng Christ, nhưng anh em được khôn-ngoaan trong Đấng Christ; chúng tôi yếu-đuối, anh em mạnh-mẽ; anh em quý-trọng, chúng tôi khinh-hèn. 11 Cho đến bây giờ, chúng tôi vẫn chịu đói khát, trần mình, bị người ta vả trên mặt, lưu-lạc rày đây mai đó. 12 Chúng tôi dùng chính tay mình làm việc khó-nhọc; khi bị rửa-sả, chúng tôi chúc phước; khi bị bắt-bớ, chúng tôi nhịn-nhục; 13 khi bị vu-oan, chúng tôi khuyên-dỗ; chúng tôi giống như rác-rến của thế-gian, cặn-bã của loài người, cho đến ngày nay.

Phao-lô đã dẫn người Cô-rinh-tô theo đạo Tin-lành, báo tin đến thăm

14 Tôi viết những điều này, chẳng phải để làm cho anh em hổ-người đâu; nhưng để khuyên-bảo anh em, cũng như con-cái

yêu-dấu của tôi vậy. 15 Bởi chúng, đầu anh em có một vạn thầy giáo trong Đấng Christ, nhưng chẳng có nhiều cha; vì tôi đã dùng Tin-lành mà sanh anh em ra trong Đức Chúa Jê-sus-Christ. 16 Vậy, tôi lấy điều đó khuyên anh em: Hãy bắt-chước tôi. 17 Vì cố đó, tôi đã sai Ti-mô-thê, là con yêu-dấu của tôi, cùng là trung-thành trong Chúa, đến cùng anh em; người sẽ nhắc lại cho anh em biết đường-lối tôi trong Đấng Christ, và tôi dạy-đỗ cách nào trong các Hội-thánh khắp các nơi.

18 Có mấy kẻ lên mình kiêu-ngạo, ngờ tôi chẳng còn đến cùng anh em nữa. 19 Nhưng nếu Chúa khứng cho, thì chẳng bao lâu tôi sẽ tới cùng anh em, và xét cho biết, chẳng phải xét lời nói của những kẻ kiêu-ngạo đó, bèn là năng-lực họ thể nào. 20 Vì nước Đức Chúa Trời chẳng ở tại lời nói, mà ở tại năng-lực. 21 Anh em muốn điều gì hơn: Muốn tôi cầm roi mà đến cùng anh em, hay là lấy tình yêu-thương và ý nhu-mỉ?

Gương rất xấu tại Cô-rinh-tô

5¹ Có tin đồn ra khắp nơi rằng trong anh em có sự dâm-loạn, dâm-loạn đến thế, đầu người ngoại-đạo cũng chẳng có giống như vậy: là đến nỗi trong anh em có kẻ lấy vợ của cha mình. 2 Anh em còn lên mình kiêu-ngạo! Anh em chẳng từng buồn-rầu, hầu cho kẻ phạm tội đó bị trừ-bỏ khỏi vòng anh em thì hơn! 3 Về phần tôi, thân đầu xa-cách mà lòng ở tại đó, (vì anh em và lòng tôi được hội-hiệp với quyền-phép của Đức Chúa Jê-sus, là Chúa chúng ta), 4 nên tôi đã dường như có mặt ở đó, nhân danh Đức Chúa Jê-sus là Chúa chúng ta, tuyên án kẻ phạm tội đó 5 rằng, một người như thế phải phó cho quỉ Sa-tan, để hủy-hoại phần xác-thịt, hầu cho linh-hồn được cứu trong ngày Đức Chúa Jê-sus.

6 Thật anh em chẳng có cố mà khoe mình đâu! Anh em há chẳng biết rằng một chút men làm cho cả đồng bột dậy lên sao? 7 Hãy làm cho mình sạch men cũ đi, hầu cho anh em trở nên bột nhồi mới không men, như anh em là bánh không men vậy. Vì Đấng Christ là con sinh lễ Vượt-qua của chúng ta, đã bị giết rồi. 8 Vậy thì, chúng ta hãy giữ lễ, chớ dùng men cũ, chớ dùng men gian-ác độc-dữ,

nhưng dùng bánh không men của sự thật-thà và của lẽ thật.

⁹Trong thư tôi viết cho anh em, có dặn đừng làm bạn với kẻ gian-dâm, ¹⁰đó tôi chẳng có ý nói chung về kẻ gian-dâm đời này, hay là kẻ tham-lam, kẻ chất-bóp, kẻ thờ hình-tượng, vì nếu vậy thì anh em phải lia khỏi thế-gian. ¹¹Nhưng tôi viết khuyên anh em đừng làm bạn với kẻ nào tự xưng là anh em, mà là gian-dâm, hoặc tham-lam, hoặc thờ hình-tượng, hoặc chưỡi-rửa, hoặc say-sưa, hoặc chất-bóp, cũng không nên ăn chung với người thế ấy. ¹²Vì chúng có phải tôi nên đoán-xét kẻ ở ngoài sao? Há chẳng phải anh em nên đoán-xét những người ở trong sao? ¹³Còn như kẻ ở ngoài, thì Đức Chúa Trời sẽ đoán-xét họ. Hãy trừ-bỏ kẻ gian-ác khỏi anh em.

Việc kiện trước mặt kẻ ngoại-đạo

6 ¹Khi trong anh em ai có sự nghịch cùng người khác, sao dám để cho kẻ không công-bình đoán-xét hơn là cho các thánh-đồ? ²Anh em há chẳng biết các thánh-đồ sẽ xét-đoán thế-gian sao? Vì bằng thế-gian sẽ bị anh em xét-đoán, thì anh em há chẳng đáng xét-đoán việc nhỏ-mọn hơn sao? ³Anh em chẳng biết chúng ta sẽ xét-đoán các thiên-sứ sao? Huống chi việc đời này! ⁴Vậy khi anh em có sự nghịch cùng nhau về việc đời này, sao lấy những kẻ không kể ra chi trong Hội-thánh làm người xét-đoán! ⁵Tôi nói thế làm cho anh em hổ-then. Ấy vậy, trong vòng anh em chẳng có một kẻ khôn-ngoaan nào phân-xử được giữa anh em mình hay sao? ⁶Nhưng anh em kiện anh em, lại đem đến trước mặt kẻ chẳng tin! ⁷Thật vậy, anh em có sự kiện-cáo nhau, là phải tội rồi. Sao chẳng chịu sự trái lẽ là hơn? Sao chẳng đành sự gian-lận là hơn! ⁸Nhưng chính anh em làm ra sự trái lẽ, chính anh em gian-lận, lại làm thế ấy cho người anh em nữa!

⁹Anh em há chẳng biết những kẻ không công-bình chẳng bao giờ hưởng được nước Đức Chúa Trời sao? ¹⁰Chớ tự dối mình: Phạm những kẻ tà-dâm, kẻ thờ hình-tượng, kẻ ngoại-tình, kẻ làm giáng yếu-điều, kẻ đắm nam-sắc, kẻ trộm-cướp, kẻ hà-tiện, kẻ say-sưa, kẻ chưỡi-rửa, kẻ chất-

bóp, đều chẳng hưởng được nước Đức Chúa Trời đâu. ¹¹Trước kia anh em ít nữa cũng có một đôi người như thế; nhưng nhân danh Đức Chúa Jê-sus-Christ, và nhờ Thánh-Linh của Đức Chúa Trời chúng ta, thì anh em được rửa sạch, được nên thánh, được xưng công-bình rồi.

Khuyên tránh sự ô-uế

¹²Mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích; mọi sự tôi có phép làm, nhưng chẳng để sự gì bất phục được tôi. ¹³Đồ-ăn vì bụng, bụng vì đồ-ăn, Đức Chúa Trời sẽ hủy-hoại cái nọ và cái kia. Nhưng thân-thể chẳng phải vì sự dâm-dục đâu, bèn là vì Chúa, và Chúa vì thân-thể; ¹⁴và Đức Chúa Trời là Đấng đã khiến Chúa sống lại, cũng sẽ lấy quyền-phép mình khiến chúng ta sống lại nữa.

¹⁵Anh em há chẳng biết thân-thể mình là chi-thể của Đấng Christ sao? Vậy thì mình có nên lấy chi-thể của Đấng Christ mà làm thành chi-thể của điểm-đi chẳng? Đức Chúa Trời nào nỡ vậy! ¹⁶Anh em há chẳng biết người nào kết-hiệp với điểm-đi, thì trở nên một xác với nó sao? Vì có chép rằng: Hai người sẽ đồng nên một thịt. ¹⁷Còn ai kết-hiệp với Chúa thì trở nên một tánh thiêng-liêng cùng Ngài. ¹⁸Hãy tránh sự dâm-dục. Mặc dầu người ta phạm tội gì, tội ấy còn là ngoài thân-thể; nhưng kẻ buông mình vào sự dâm-dục, thì phạm đến chính thân-thể mình.

¹⁹Anh em há chẳng biết rằng thân-thể mình là đền-thờ của Đức Thánh-Linh đang ngự trong anh em, là Đấng mà anh em đã nhận bởi Đức Chúa Trời, và anh em chẳng phải thuộc về chính mình sao? ²⁰Vì chúng anh em đã được chuộc bằng giá cao rồi. Vậy, hãy lấy thân-thể mình làm sáng danh Đức Chúa Trời.

III. Đáp các câu hỏi của người Cô-rinh-tô, về luân-lý và tôn-giáo đời người

(Từ 7:1 đến 11:1)

Về sự cưới gả

7 ¹Luận đến các điều hỏi trong thư anh em, tôi tưởng rằng đàn-ông không

dụng đến đàn-bà là hay hơn. ² Song, cho được tránh khỏi mọi sự dâm-dục, thì mỗi người đàn-ông phải có vợ, mỗi người đàn-bà phải có chồng. ³ Chồng phải làm hết bổn-phận đối với vợ, và vợ đối với chồng cũng vậy. ⁴ Vợ không có quyền tự-chủ về thân mình, bèn là chồng; chồng cũng vậy, không có quyền tự-chủ về thân mình, bèn là vợ. ⁵ Đừng từ-chối nhau, trừ ra khi hai bên ưng-thuận tạm-thời, để chuyên việc cầu nguyện; rồi trở lại hiệp cùng nhau, kéo qui Sa-tan thừa khi anh em không thìn mình mà cảm-dỗ chẳng. ⁶ Ấy đó là sự tối thuận cho phép; chớ chẳng phải sự tối truyền-biểu. ⁷ Tôi muốn mọi người đều được giống như tôi; song mỗi người đã được ban riêng cho mình bởi Đức Chúa Trời, người này thế này, kẻ kia thế khác. ⁸ Vậy, tôi nói với những kẻ chưa cưới gả, và kẻ góa-bua rằng ở được như tôi thì hơn. ⁹ Song nếu họ chẳng thìn mình được, thì hãy cưới gả; vì thà cưới gả còn hơn để cho lửa tịnh un-đốt.

Về đạo vợ chồng. Tín-đồ của Đấng Christ trong các đẳng-bậc xã-hội.

¹⁰ Về những kẻ đã cưới gả rồi, thì tôi, nhưng chẳng phải tôi, bèn là Chúa, truyền rằng vợ không nên lia-bỏ chồng, ¹¹ (ví bằng đã phân-rẽ nhau, thì nên ở vậy đừng lấy chồng khác; hay là phải lại hòa-thuận với chồng mình), còn chồng cũng không nên để vợ. ¹² Đến như những kẻ khác, chẳng phải Chúa, song là chính tôi bảo họ rằng: Nếu người anh em nào có vợ ngoại-đạo bằng lòng ở đời với mình, thì không nên để-bỏ. ¹³ Lại nếu một người đàn-bà có chồng ngoại-đạo bằng lòng ở đời với mình, thì vợ cũng không nên lia chồng. ¹⁴ Bởi vì, chồng không tin Chúa, nhân vợ mình được nên thánh, vợ không tin Chúa, nhân chồng mình tin Chúa được nên thánh; bằng chẳng vậy, con-cái anh em nên chẳng sạch, song nay đều là thánh. ¹⁵ Nếu kẻ không tin Chúa muốn phân-rẽ, thì cho phân-rẽ: Trong cơn đó, người anh em hay là người chị em chẳng phải cãm-buộc gì. Đức Chúa Trời đã gọi anh em ăn-ở trong sự bình-an. ¹⁶ Hỡi kẻ làm vợ kia, biết đâu người sẽ cứu được chồng mình? Hỡi kẻ làm chồng kia, biết đâu người sẽ cứu được vợ mình?

¹⁷ Rốt lại, ai nấy phải ăn-ở theo ơn Chúa đã ban cho mình, và theo như Đức Chúa Trời đã gọi. Ấy đó là điều tôi dạy trong hết thầy các Hội-thánh. ¹⁸ Có người nào đã chịu phép cắt-bì rồi được gọi chẳng? Nên cứ giữ cắt-bì vậy. Có người nào chưa chịu phép cắt-bì mà được gọi chẳng? thì chớ chịu phép cắt-bì. ¹⁹ Chịu cắt-bì chẳng hề gì, không chịu cắt-bì cũng chẳng hề gì; sự quan-hệ là giữ các điều-răn của Đức Chúa Trời. ²⁰ Ai nấy khi được gọi ở đẳng-bậc nào, thì phải cứ ở theo đẳng-bậc ấy. ²¹ Người đương làm tối-mọi mà được gọi chẳng? Chớ lấy làm lo; song nếu người có thể được tự-do, thì hãy nhân dịp đó là hơn. ²² Vì kẻ tối-mọi được Chúa-gọi, ấy là kẻ Chúa đã buông-tha; cũng một lẽ ấy, ai đương tự-do mà được gọi, thì làm tối-mọi của Đấng Christ. ²³ Anh em đã được chuộc bằng giá cao, chớ trở nên tối-mọi của người ta làm chi. ²⁴ Hỡi anh em, ai nấy khi được gọi ở đẳng-bậc nào, thì phải cứ ở theo đẳng-bậc ấy trước mặt Đức Chúa Trời.

Về sự bất-hôn

²⁵ Về những kẻ đồng-thân, tôi chẳng có lời Chúa truyền; song nhờ ơn thương-xót của Chúa, tôi được làm người đáng tin, nên tôi ban lời khuyên-bảo. ²⁶ Vậy tôi tưởng vì cơ tai-vạ hầu đến, một người nam cứ ở vậy là nên. ²⁷ Có phải người đã bị vấn-vương với vợ chẳng? Chớ tìm cách mà lia mình ra. Có phải người chưa bị vấn-vương với vợ chẳng? Đừng kiếm vợ. ²⁸ Nhưng nếu người lấy vợ, thì chẳng phạm tội gì; và nếu người nữ đồng-trình lấy chồng, thì cũng chẳng phạm tội gì. Song những người cưới gả sẽ có sự khó-khăn về xác-thịt, và tôi muốn cho anh em khỏi sự đó.

²⁹ Hỡi anh em, vậy thì tôi bảo này: Thi-giờ ngắn-ngủi. Từ nay về sau, kẻ có vợ hãy nên như kẻ không có; ³⁰ kẻ đương khóc, nên như kẻ không khóc; kẻ đương vui, nên như kẻ chẳng vui; kẻ đương mua, nên như kẻ chẳng được của gì; ³¹ và kẻ dùng của thế-gian, nên như kẻ chẳng dùng vậy; vì hình-trạng thế-gian này qua đi. ³² Vả, tôi muốn anh em được thông-thả chẳng phải lo-lắng gì. Ai không cưới vợ thì chăm lo việc Chúa, tìm phương cho Chúa đẹp lòng. ³³ Song ai cưới vợ rồi thì

chăm lo việc đời này, tìm cách cho vợ mình thỏa dạ. ³⁴Người nữ có chồng và đồng-trình cũng khác nhau như vậy: Ai không chồng thì chăm lo việc Chúa, dâng cho thân-thể và tinh-thần đều được thánh; nhưng ai có chồng thì chăm lo các việc đời này, tìm cách cho đẹp lòng chồng mình.

³⁵Tôi nói điều đó vì sự ích-lợi cho anh em, chứ chẳng phải để gài bẫy, song để dắt anh em theo lẽ phải, hầu cho không phân-tâm mà hầu việc Chúa. ³⁶Nếu có ai tưởng chẳng nên cho con gái đồng-trình mình lẽ thì, và phải gả đi, thì người đó có thể tùy ý mình mà làm, không phạm tội gì; trong cơn đó, người con gái nên lấy chồng. ³⁷Song có ai được tự-chủ về việc mình làm, không bị sự gì bắt-buộc, mà trong lòng đã quyết-định cách vững-vàng giữ con gái mình đồng-trình, thì nấy làm phải lẽ mà cứ theo như mình đã quyết-chí. ³⁸Thế thì kẻ gả con gái mình làm phải lẽ; song kẻ không gả, còn làm phải lẽ hơn nữa.

³⁹Chồng còn sống bao lâu, thì vợ phải buộc chặt với chồng bấy lâu; nếu chồng chết, vợ được tự-do, muốn lấy ai tùy ý, miễn là theo ý Chúa. ⁴⁰Nhưng, theo ý tôi, nếu cứ ở vậy, thì có phúc hơn. Và, tôi tưởng tôi cũng có Thánh-Linh của Đức Chúa Trời.

Của cúng thần-tượng

8 ¹Luận đến của cúng các thần-tượng thì chúng ta biết mình đều có sự hay-biết cả. Song sự hay-biết sanh kiêu-căng, còn sự yêu-thương làm gương tốt. ²Nếu có ai tưởng mình biết điều gì, thật người ấy chưa biết như mình nên biết. ³Nhưng nếu có một người yêu-mến Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời biết người đó. ⁴Vậy, về sự ăn của cúng-tế các thần-tượng, chúng ta biết thần-tượng trong thế-gian thật là hư-không, chỉ có một Đức Chúa Trời, chứ không có thần nào khác. ⁵Thật người ta xưng có các thần khác, hoặc ở trên trời, hoặc ở dưới đất, (bởi đó họ thờ nhiều thần nhiều chúa), ⁶về phần chúng ta, chỉ có một Đức Chúa Trời mà thôi, là Đức Chúa Cha, muốn vật bởi Ngài mà ra, và chúng ta hướng về Ngài; lại chỉ có một Chúa mà thôi, là Đức Chúa Jê-sus-Christ, muốn vật

đều nhờ Ngài mà có, và chúng ta cũng vậy.

⁷Nhưng chẳng phải mọi người đều có sự hay-biết đó. Một đôi người vì nghĩ thường có thần-tượng, nên khi ăn của cúng-tế đó cho là của cúng-tế thần-tượng; thì lương-tâm yếu-duối của họ bởi đó ra ô-uế. ⁸Và, ấy chẳng phải là đồ-ăn làm cho chúng ta được đẹp lòng Đức Chúa Trời; nếu chúng ta ăn, chẳng được ích gì, bằng không ăn, cũng chẳng tổn gì. ⁹Nhưng hãy giữ lấy, kẻo sự tự-do mình làm dịp cho kẻ yếu-duối vấp-phạm. ¹⁰Bởi vì, nếu có kẻ lương-tâm yếu-duối thấy người là người có sự hay-biết ngồi ăn trong miếu tà-thần, thì há chẳng cũng bắt-chước mà ăn của cúng-tế sao? ¹¹Thế thì người lấy sự hay-biết mình mà làm hư-mất kẻ yếu-duối, là người anh em mà Đấng Christ đã chết thế cho! ¹²Khi nào mình phạm tội cùng anh em như vậy, làm cho lương-tâm yếu-duối của họ bị thương, thì là phạm tội cùng Đấng Christ. ¹³Cho nên, nếu đồ-ăn xui anh em tội vấp-phạm, thì tôi sẽ chẳng hề ăn thịt, hầu cho khỏi làm dịp vấp-phạm cho anh em tôi.

Quyền-lợi của chức sử-đô

9 ¹Tôi chẳng được tự-do sao? Tôi chẳng phải là sử-đô sao? Tôi há chẳng từng thấy Đức Chúa Jê-sus là Chúa chúng ta sao? Anh em há chẳng phải là công-việc tôi trong Chúa sao? ²Nếu tôi không phải là sử-đô cho kẻ khác, ít nữa cũng là sử-đô cho anh em; vì chính anh em là ấn-tín của chức sử-đô tôi trong Chúa. ³Ấy là lẽ bình-vực của tôi đối với kẻ kiêu-cáo mình. ⁴Chúng tôi há không có phép ăn uống sao? ⁵Há không có phép dắt một người chị em làm vợ đi khắp nơi với chúng tôi như các sử-đô khác cùng các anh em Chúa và Sê-pha đã làm, hay sao? ⁶Hay là chỉ một tôi với Ba-na-ba không có phép được khỏi làm việc? ⁷Vậy thì có ai ăn lương nhà mà đi đánh giặc? Có ai trồng vườn nho mà không ăn trái? Hay là có ai chăn bầy vật mà không dùng sữa nó để nuôi mình? ⁸Tôi nói vậy, nào phải chỉ theo thói người ta quen nói đâu? Luật-pháp há chẳng nói như vậy sao? ⁹Vì chúng có chép trong luật-pháp Môi-se rằng: Người chớ khờ

miệng cơm bô đang đập lúa. Há phải Đức Chúa Trời k. cho bô sao? ¹⁰ Quả thật Ngài nói câu đó về chúng ta phải không? Phải, ấy là về chúng ta mà có chép rằng ai cày ruộng phải trồng-cây mà cày, ai đập lúa phải trồng-cây mình sẽ có phần mà đập lúa.

¹¹ Nếu chúng tôi đã gieo của thiêng-liêng cho anh em, mà muốn thâu lại của vật-chất của anh em, thì nào có phải một việc quá lẽ đâu? ¹² Người khác còn có quyền ấy trên anh em, huống chi là chúng tôi? Dầu vậy, chúng tôi chẳng từng dùng quyền ấy, nhưng chúng tôi chịu mọi sự, hầu cho khỏi làm ngăn-trở Tin-lành của Đấng Christ chút nào. ¹³ Anh em há chẳng biết rằng ai làm việc thánh thì ăn của dâng trong đền-thờ, còn ai hầu việc nơi bàn-thờ thì có phần nơi bàn-thờ sao? ¹⁴ Cũng vậy. Chúa có truyền rằng ai rao-giảng Tin-lành thì được nước mình bởi Tin-lành.

Các điểm Phao-lô liên-bổ

¹⁵ Phần tôi thì chẳng từng dùng quyền ấy chút nào, và viết thư này chẳng phải để đòi quyền ấy lại; vì tôi đành thà chết còn hơn là chịu vì cái lấy cớ khoe mình này đi. ¹⁶ Vì bằng tôi rao-truyền Tin-lành, tôi chẳng có cớ gì khoe mình, vì có lẽ cần buộc tôi, còn không rao-truyền Tin-lành, thì khôn-khó cho tôi thay. ¹⁷ Nếu tôi vui lòng làm việc đó, thì được thưởng; lại nếu tôi không vui lòng mà làm, thì cái chức-vụ cũng vẫn phó-thác cho tôi. ¹⁸ Thế thì phần thưởng của tôi là gì? Ấy là khi giảng Tin-lành, thì giảng nhưng-không, chẳng dùng quyền tôi có như người giảng Tin-lành.

¹⁹ Và, tôi đối với ai vẫn cũng là được tự-do, mà tôi đành phục mọi người, hầu cho tôi được nhiều người hơn. ²⁰ Với người Giu-đa, tôi ở như một người Giu-đa, hầu được những người Giu-đa; với những người dưới quyền luật-pháp, (dầu chính tôi chẳng ở dưới quyền luật-pháp) tôi cũng ở như kẻ dưới quyền luật-pháp, hầu được những người dưới quyền luật-pháp; ²¹ với những người không luật-pháp, (dầu đối với Đức Chúa Trời tôi không phải là không luật-pháp, vì tôi ở dưới luật-pháp của Đấng Christ), song tôi cũng ở như người không luật-pháp, hầu được những người

không luật-pháp. ²² Tôi ở yếu-dưới với những người yếu-dưới, hầu được những người yếu-dưới; tôi đã trở nên mọi cách cho mọi người, để cứu-chuộc được một vài người không cứ-cách nào. ²³ Mọi điều tôi làm, thì làm vì cố Tin-lành, hầu cho tôi cũng có phần trong đó.

²⁴ Anh em há chẳng biết rằng trong cuộc chạy thi nơi trường đua, hết thầy đều chạy, nhưng chỉ một người được thưởng sao? Vậy, anh em hãy chạy cách nào cho được thưởng. ²⁵ Hết thầy những người đua-tranh, tự mình chịu lấy mọi sự kiêng-ky, họ chịu vậy để được mào-triền-thiên hay hư-nát. Nhưng chúng ta chịu vậy để được mào-triền-thiên không hay hư-nát. ²⁶ Vậy thì, tôi chạy, chẳng phải là chạy bá-vơ; tôi đánh, chẳng phải là đánh gió; ²⁷ song tôi đả thân-thể tôi cách nghiêm-khắc, bắt nó phải phục, e rằng sau khi tôi đã giảng-day kẻ khác, mà chính mình phải bị bỏ chẳng.

Lấy sự sửa-phạt dân Y-sơ-ra-ên làm gương

10 ¹ Và, hỡi anh em, tôi chẳng muốn chúng ta đều đã ở dưới đám mây, đi ngang qua biển, ² chịu Môi-se làm phép báp-têm trong đám mây và dưới biển, ³ ăn một thứ ăn thiêng-liêng; ⁴ và uống một thứ uống thiêng-liêng; vì họ uống nơi một hòn đá thiêng-liêng theo mình, và đá ấy tức là Đấng Christ. ⁵ Song phần nhiều trong vòng họ không đẹp lòng Đức Chúa Trời, nên đã ngã chết nơi đồng vắng. ⁶ Mọi điều đó đã xảy ra để làm gương cho chúng ta, hầu cho chúng ta chớ buông mình theo tình-dục xấu, như chính tổ-phụ chúng ta đã buông mình. ⁷ Cũng đừng thờ hình-tượng nữa, như mấy người trong họ, theo lời chép rằng: Dân sự ngồi mà ăn uống, rồi đứng dậy mà chơi-giỡn. ⁸ Chúng ta chớ dâm-dục như mấy người trong họ đã dâm-dục, mà trong một ngày có hai vạn ba ngàn người bị bỏ mạng. ⁹ Cũng chớ thử-thách Chúa như mấy người trong họ đã thử-thách mà bị loài rắn hủy-diệt. ¹⁰ Lại cũng chớ làm-bầm như mấy người trong họ đã làm-bầm mà bị chết bởi kẻ hủy-diệt.

¹¹ Những sự ấy có nghĩa hình-bóng, và họ đã lưu-truyền để khuyên-bảo chúng ta

là kẻ ở gần cuối-cùng các đời. ¹² Vậy thì, ai tưởng mình đứng, hãy giữ kéo ngã. ¹³ Những sự cám-dỗ đến cho anh em, chẳng có sự nào quá sức loài người. Đức Chúa Trời là thành-tín, Ngài chẳng hề cho anh em bị cám-dỗ quá sức mình đâu; nhưng trong sự cám-dỗ, Ngài cũng mở đường cho ra khỏi, để anh em có thể chịu được.

Bàn-thờ Chúa nghịch với bàn-thờ ngoại-đạo

¹⁴ Hỡi kẻ yêu-dấu của tôi, vậy nên hãy tránh khỏi sự thờ-lạy hình-tượng. ¹⁵ Tôi nói với anh em cũng như nói với kẻ thông-minh; chính anh em hãy suy-xét điều tôi nói. ¹⁶ Cái chén phước-lành mà chúng ta chúc phước, há chẳng phải là thông với huyết của Đấng Christ sao? Cái bánh mà chúng ta bẻ, há chẳng phải là thông với thân-thể của Đấng Christ sao? ¹⁷ Vì chỉ có một cái bánh, chúng ta dùng nhiều, cũng chỉ một thân-thể; bởi chưng chúng ta đều có phần chung trong một cái bánh. ¹⁸ Hãy xem dân Y-sơ-ra-ên theo phần xác: Những kẻ ăn thịt con sinh tế, há không thông-đồng với bàn-thờ sao? ¹⁹ Nói vậy có ý chi? Của cúng thần-tượng có giá-trị gì và thần-tượng có ra gì chẳng? ²⁰ Chắc là không; nhưng đồ người ngoại-đạo cúng-tế là cúng-tế các qui, chứ không phải cúng-tế Đức Chúa Trời. Vậy, tôi không muốn anh em thông-đồng với các qui. ²¹ Anh em chẳng có thể uống chén của Chúa và cũng uống chén của các qui; chẳng có thể dự tiệc của Chúa, lại dự tiệc của các qui. ²² Hay là chúng ta muốn trêu lòng Chúa ghen chăng? Chúng ta há mạnh hơn Ngài sao?

Bổn-phận phải giúp kẻ yếu-đuối

²³ Mọi sự đều có phép làm nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích; mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều làm gương tốt. ²⁴ Chớ ai tìm lợi riêng cho mình, nhưng ai nấy hãy tìm cho kẻ khác. ²⁵ Phàm vật gì bán ở hàng thịt, hãy ăn, đừng vì cơ lương-tâm mà hỏi chi về việc đó; ²⁶ bởi chưng đất và mọi vật chứa trong đất đều thuộc về Chúa. ²⁷ Nếu có người chẳng tin mời anh em, và anh em muốn đi, thì không cứ họ dọn ra đồ gì, hãy ăn đi hết thấy, đừng vì cơ lương-tâm mà hỏi

chi hết. ²⁸ Song nếu có ai nói với anh em rằng: Cái này đã dâng làm của cúng, thì chớ ăn, vì cơ người đã bảo trước mình, lại vì cơ lương-tâm; ²⁹ Tôi chẳng nói về lương-tâm anh em, nhưng về lương-tâm người đó. Và, vì cơ nào sự tự-do tôi phải bị lương-tâm kẻ khác đoán-xét? ³⁰ Nếu tôi tạ ơn rồi ăn, cơ nào vì một bữa ăn đã cảm ơn mà lại bị chê-bại? ³¹ Vậy, anh em hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh-hiến Đức Chúa Trời mà làm. ³² Đừng làm gương xấu cho người Giu-đa, người Gô-réc, hay là Hội-thánh của Đức Chúa Trời; ³³ hãy như tôi gắng sức đẹp lòng mọi người trong mọi việc, chẳng tìm ích-lợi riêng cho mình, nhưng cho phần nhiều người, để họ được cứu.

11 ¹ Hãy bắt-chước tôi, cũng như chính mình tôi bắt chước Đấng Christ vậy.

IV. Các điều dạy về sự nhóm lại để thờ-phượng

(Từ 11:2 đến 14:40)

Cách đàn-bà ăn-mặc trong đám hội

² Tôi khen anh em vì hay nhớ đến tôi trong mọi dịp, và lấy lòng trung-tín mà giữ những điều tôi đã dạy-dỗ anh em. ³ Dầu vậy, tôi muốn anh em biết Đấng Christ là đầu mọi người; người đàn-ông là đầu người đàn-bà; và Đức Chúa Trời là đầu của Đấng Christ. ⁴ Phàm người đàn-ông cầu-nguyện hoặc giảng đạo mà trùm đầu lại, thì làm nhục đầu mình. ⁵ Nhưng phàm người đàn-bà cầu-nguyện hoặc giảng đạo mà không trùm đầu lại; thì làm nhục đầu mình; Thật chẳng khác gì đã cạo đầu vậy. ⁶ Ví bằng người đàn-bà không trùm đầu, thì cũng nên hớt tóc đi. Song nếu người đàn-bà lấy sự hớt tóc hoặc cạo đầu làm xấu-hổ, thì hãy trùm đầu lại.

⁷ Và, đàn-ông là hình-ảnh và sự vinh-hiến của Đức Chúa Trời, thì không nên trùm đầu; nhưng đàn-bà là sự vinh-hiến của đàn-ông. ⁸ Bởi chưng không phải đàn-ông ra từ đàn-bà, bèn là đàn-bà ra từ đàn-ông; ⁹ không phải đàn-ông vì cơ đàn-bà mà được dựng nên, bèn là đàn-bà vì cơ đàn-ông vậy. ¹⁰ Bởi đó, vì cơ các thiên-sứ, đàn-bà phải có dấu-hiệu trên đầu chỉ

về quyền-phép mình nương-cây. ¹¹ Song trong Chúa thì chẳng phải đàn-bà ngoại đàn-ông, cũng chẳng phải đàn-ông ngoại đàn-bà; ¹² vì, như đàn-bà đã ra từ đàn-ông, thì đàn-ông cũng sanh bởi đàn-bà, và cả thấy đều ra bởi Đức Chúa Trời.

¹³ Chính anh em hãy đoán-xét điều này: Đàn-bà cầu-nguyện Đức Chúa Trời mà không trùm đầu là hiệp lễ chẳng? ¹⁴ Chính lễ tự-nhiên há chẳng dạy cho anh em biết đàn-ông để tóc dài thì lấy làm hổ-thẹn sao? ¹⁵ Nhưng, nếu đàn-bà để tóc dài thì là lịch-sự cho mình, vì đã ban tóc dài cho người, dường như khăn trùm vậy.

¹⁶ Bằng có ai muốn cái lễ, thì chúng tôi không có thói quen ấy, mà các Hội-thánh Đức Chúa Trời cũng không có nữa.

Bữa ăn thân-ái và Tiệc-thánh

¹⁷ Trong khi tôi truyền lời cáo-dụ này, chẳng phải khen anh em, vì sự nhóm lại của anh em không làm cho mình hay hơn mà làm cho mình dở hơn. ¹⁸ Trước hết, tôi nghe rằng khi anh em có sự nhóm-họp Hội-thánh, thì sanh ra sự phân-rẻ; tôi cũng hơi tin điều đó. ¹⁹ Vì chắc trong vòng anh em phải có bè-đảng, hầu cho được nhận biết trong anh em những kẻ nào thật là trung-thành. ²⁰ Vậy, khi anh em nhóm nhau lại một chỗ, ấy chẳng còn phải là Tiệc-thánh của Chúa mà anh em ăn; ²¹ bởi vì lúc ngồi ăn, ai cũng nôn-nả mà ăn bữa riêng mình, đến nỗi người nọ chịu đói, còn kẻ kia thì quá-độ. ²² Anh em há chẳng có nhà để ăn uống sao? Hay là anh em khinh-bị Hội-thánh của Đức Chúa Trời, muốn làm cho những kẻ không có gì phải hổ-thẹn? Tôi nên nói chi với anh em? Có nên khen anh em không? Trong việc này tôi chẳng khen đâu.

²³ Vả, tôi có nhận nơi Chúa điều tôi đã dạy cho anh em: Ấy là Đức Chúa Jêsus, trong đêm Ngài bị nộp, lấy bánh, ²⁴ tạ ơn, rồi bẻ ra mà phán rằng: Này là thân-thể ta, vì các ngươi mà phó cho; hãy làm điều này để nhớ ta. ²⁵ Cũng một thể ấy, sau khi ăn bữa tối rồi, Ngài lấy chén và phán rằng: Chén này là sự giao-ước mới trong huyết ta; hễ khi nào các ngươi uống, hãy làm điều này để nhớ ta. ²⁶ Ấy vậy, mỗi lần anh em ăn bánh này, uống chén này, thì rao sự chết của Chúa cho tới lúc Ngài đến. ²⁷ Bởi đó, ai ăn bánh hoặc uống chén của

Chúa cách không xứng-dáng, thì sẽ mắc tội với thân và huyết của Chúa. ²⁸ Vậy mỗi người phải tự xét lấy mình, và như thế mới ăn bánh uống chén ấy; ²⁹ vì người nào không phân-biệt thân Chúa mà ăn bánh uống chén đó, tức là ăn uống sự xét-đoán cho mình.

³⁰ Ấy vì cơ đó mà trong anh em có nhiều kẻ tật-nguyên, đau-ốm, và có lắm kẻ ngủ. ³¹ Nếu chúng ta biết xét-đoán lấy mình, thì khỏi bị xét-đoán. ³² Song khi chúng ta bị Chúa xét-đoán, thì bị Ngài sửa-phạt, hầu cho khỏi bị án làm một với người thế-gian. ³³ Hỡi anh em, vậy thì lúc anh em hội lại để ăn chung với nhau, hãy chờ-đợi nhau. ³⁴ Vì bằng có ai đói, hãy ăn tại nhà mình, hầu cho anh em không nhóm lại để mà chước lấy sự đoán-xét.

Còn các việc khác, lúc tôi đến sẽ đoán-định.

Các sự ban-cho khác nhau và Thánh-Linh chỉ một

12 ¹ Hỡi anh em, tôi không muốn anh em chẳng biết về các sự ban-cho thiêng-liêng. ² Anh em biết khi mình còn là người ngoại-đạo, bị khuyên-dỗ hướng về các thần-tượng cảm, tùy ý người ta dẫn-dụ mình. ³ Bởi đó, tôi tỏ cùng anh em, chẳng ai cảm Thánh-Linh của Đức Chúa Trời, mà nói rằng: Đức Chúa Jêsus đáng nguyên-rủa! Nếu không cảm Đức Thánh-Linh, cũng chẳng ai xưng Đức Chúa Jêsus là Chúa!

⁴ Vả, có các sự ban-cho khác nhau, nhưng chỉ có một Đức Thánh-Linh. ⁵ Có các chức-vụ khác nhau, nhưng chỉ có một Chúa. ⁶ Có các việc làm khác nhau, nhưng chỉ có một Đức Chúa Trời, là Đấng làm mọi việc trong mọi người. ⁷ Đức Thánh-Linh tỏ ra trong mỗi một người, cho ai nấy đều được sự ích chung. ⁸ Vả, người này nhờ Đức Thánh-Linh, được lời nói khôn-ngoan; kẻ kia nhờ một Đức Thánh-Linh ấy, cũng được lời nói có tri-thức. ⁹ Bởi một Đức Thánh-Linh, cho người này được đức-tin; cũng bởi một Đức Thánh-Linh ấy, cho kẻ kia được ơn chữa tật-bệnh; ¹⁰ người thì được làm phép-lạ; kẻ thì được nói tiên-tri; người thì được phân-biệt các thần; kẻ thì được nói nhiều thứ tiếng khác nhau, người thì được thông-giải các thứ tiếng ấy. ¹¹ Mọi điều đó là công-việc của

đồng một Đức Thánh-Linh mà thôi, theo ý Ngài muốn, phân-phát sự ban-cho riêng cho mỗi người.

Thân và chi-thể Đấng Christ

¹²Vả, như thân là một, mà có nhiều chi thể, và như các chi-thể của thân đều có nhiều, cũng chỉ hiệp thành một thân mà thôi, Đấng Christ khác nào như vậy.

¹³Vì chúng chúng ta hoặc người Giu-đa, hoặc người Gô-réc, hoặc tôi-mọi, hoặc tự-chủ, đều đã chịu phép báp-têm chung một Thánh-Linh để hiệp làm một thân; và chúng ta đều đã chịu uống chung một Thánh-Linh nữa. ¹⁴Thân cũng chẳng phải có một chi-thể, bèn là nhiều chi-thể.

¹⁵Nếu chân rằng: Vì ta chẳng phải là tay, nên ta không thuộc về thân, thì chẳng phải bởi đó chân không có phần trong thân. ¹⁶Và nếu tai rằng: Vì ta chẳng phải là mắt, nên ta không thuộc về thân, thì tai chẳng phải bởi đó không có phần trong thân. ¹⁷Vì bằng cả thân đều là mắt, thì sự nghe ở đâu? Nếu cả thân đều là tai, thì sự ngửi ở đâu? ¹⁸Nhưng bây giờ, Đức Chúa Trời đã sắp-đặt các chi-thể của thân chúng ta, ban cho mỗi một chi-thể cái địa-vị theo ý Ngài lấy làm tốt mà chi-định. ¹⁹Nếu chỉ có một chi-thể mà thôi, thì cái thân ở đâu? ²⁰Vậy, có nhiều chi-thể, song chỉ có một thân.

²¹Mắt không được nói với bàn tay rằng: Ta chẳng cần đến mày; đầu cũng chẳng được nói với chân rằng: Ta chẳng cần đến bay. ²²Trái lại, các chi-thể của thân xem ra rất yếu-đuối lại là cần-đùng. ²³Chi-thể nào trong thân chúng ta nghĩ là hèn-hạ hơn, thì chúng ta tôn-trọng hơn; chi-thể nào chẳng đẹp, thì chúng ta lại trau-giồi hơn, ²⁴còn như cái nào đã đẹp rồi, thì không cần trau-giồi. Nhưng Đức Chúa Trời đã sắp-đặt thân người, để chi-thể nào thiếu-thốn thì được quý-trọng hơn, ²⁵hầu cho trong thân không có sự phân-rẽ, mà các chi-thể phải đồng lo-tưởng đến nhau. ²⁶Lại, trong các chi-thể, khi có một cái nào chịu đau-đớn, thì các cái khác đều cùng chịu; và khi một cái nào được tôn-trọng, thì các cái khác đều cùng vui-mừng.

²⁷Vả, anh em là thân của Đấng Christ, và là chi-thể của thân, ai riêng phần nấy. ²⁸Đức Chúa Trời đã lập trong Hội-thánh, thứ nhất là sử-đồ, thứ nhì là đấng tiên-tri,

thứ ba là thầy giáo, kể đến kẻ làm phép lạ, rồi kẻ được ơn chữa bệnh, cứu-giúp, cai-quản, nói các thứ tiếng. ²⁹Có phải cả thầy là sử-đồ sao? Cả thầy là tiên-tri sao? Cả thầy là thầy giáo sao? Cả thầy đều làm phép lạ sao? ³⁰Cả thầy đều được ơn chữa bệnh sao? Cả thầy đều nói tiếng lạ sao? Cả thầy đều thông-giải tiếng lạ sao?

³¹Hãy ước-ao cho được sự ban-cho lớn hơn hết. Bây giờ, tôi sẽ chỉ-dẫn cho anh em con đường tốt-lành hơn.

Sự yêu-thương

13 ¹Dầu tôi nói được các thứ tiếng loài người và thiên-sứ, nếu không có tình yêu-thương, thì tôi chỉ như đồng kêu lên hay là chấp-chỏa vang tiếng. ²Dầu tôi được ơn nói tiên-tri, cùng biết đủ các sự mẫu-nhiệm và mọi sự hay-biết; dầu tôi có cả đức-tin đến nỗi dời núi được, nhưng không có tình yêu-thương, thì tôi chẳng ra gì. ³Dầu tôi phân-phát gia-tài để nuôi kẻ nghèo-khó, lại bỏ thân mình để chịu đốt, song không có tình yêu-thương, thì điều đó chẳng ích chi cho tôi.

⁴Tình yêu-thương hay nhịn-nhục; tình yêu-thương hay nhân-tử; tình yêu-thương chẳng ghen-tị, chẳng khoe mình, chẳng lên mình kiêu-ngạo, ⁵chẳng làm điều trái phép, chẳng kiếm tư-lợi, chẳng nóng-giận, chẳng nghi-ngờ sự dữ, ⁶chẳng vui về điều không công-bình, nhưng vui trong lẽ thật. ⁷Tình yêu-thương hay dung-thứ mọi sự, tin mọi sự, trông-cậy mọi sự, nín-chịu mọi sự.

⁸Tình yêu-thương chẳng hề hư-mất bao giờ. Các lời tiên-tri sẽ hết, sự ban-cho nói tiếng lạ sẽ thôi, sự thông-biết hầu bị bỏ. ⁹Vì chúng chúng ta hiểu-biết chưa trọn- vẹn, nói tiên-tri cũng chưa trọn- vẹn; ¹⁰song lúc sự trọn-lành đã đến, thì sự chưa được trọn-lành sẽ bị bỏ. ¹¹Khi tôi còn là con trẻ, tôi nói như con trẻ, tư-tưởng như con trẻ, suy-xét như con trẻ; khi tôi đã thành-nhân, bèn bỏ những điều thuộc về con trẻ. ¹²Ngày nay chúng ta xem như trong một cái gương, cách mập-mờ: Đến bấy giờ chúng ta sẽ thấy hai mặt đối nhau; ngày nay tôi biết chưa hết: Đến bấy giờ tôi sẽ biết như Chúa đã biết tôi vậy.

¹³Nên bây giờ còn có ba điều này: Đức-tin, sự trông-cậy, tình yêu-thương; nhưng

điều trọng hơn trong ba điều đó là tình yêu-thương.

Về sự ban-cho nói tiếng lạ và nói tiên-tri

14 ¹ Hãy nôn-nả tìm-kiếm tình yêu-thương. Cũng hãy ước-ao các sự ban-cho thiêng-liêng, như là sự ban-cho nói tiên-tri. ² Vì người nào nói tiếng lạ, thì không phải nói với người ta, bèn là với Đức Chúa Trời, bởi chẳng có ai hiểu (ấy là trong tâm-thần mà người kia nói lời mẫu-nhiệm); ³ còn như kẻ nói tiên-tri, thì nói với người ta để gây-dựng, khuyên-bảo và yên-ủi. ⁴ Kẻ nói tiếng lạ, tự gây-dựng lấy mình; song kẻ nói tiên-tri, gây-dựng cho Hội-thánh. ⁵ Tôi ước-ao anh em đều nói tiếng lạ cả, song tôi còn ước-ao hơn nữa là anh em nói tiên-tri. Người nói tiên-tri là trọng hơn kẻ nói tiếng lạ mà không giải nghĩa để cho Hội-thánh được gây-dựng.

⁶ Hỡi anh em, ví bằng tôi đến cùng anh em, nói các thứ tiếng lạ, mà lời nói tôi chẳng tỏ sự kín-nhiệm, chẳng có sự thông-biết, chẳng có lời tiên-tri, chẳng có sự khuyên-dạy, thì ích gì đến anh em? ⁷ Vậy, dấu vật không linh-tánh phát ra tiếng, như ống tiêu, đàn cầm: Nếu không có âm-điệu phân-biệt nhau, thế nào nhân biết được ống tiêu hay là đàn cầm thổi và khảy cái chi? ⁸ Lại nếu kèn trời tiếng lộn-xộn, thì ai sửa-soạn mà ra trận? ⁹ Anh em cũng vậy, nếu dùng lưỡi nói chẳng rõ-ràng cho người ta nghe, thì làm sao họ được biết điều anh em nói? Vì anh em nói bông-lông. ¹⁰ Trong thế-gian này có lắm thứ tiếng, mỗi thứ đều có nghĩa: ¹¹ Vậy nếu tôi chẳng biết nghĩa của tiếng nói đó, thì người nói tiếng đó sẽ coi tôi là mọi, và tôi cũng coi họ là mọi nữa. ¹² Ấy vậy, vì anh em nôn-nả ước-ao các sự ban-cho thiêng-liêng, hãy tìm cho được dư-dật đặng gây-dựng Hội-thánh.

¹³ Bởi đó, kẻ nói tiếng lạ, hãy cầu-nguyện để được thông-giải tiếng ấy. ¹⁴ Vì nếu tôi cầu-nguyện bằng tiếng lạ, thì tâm-thần tôi cầu-nguyện, nhưng trí-khôn tôi lờ-lững. ¹⁵ Vậy thì tôi sẽ làm thế nào? Tôi sẽ cầu-nguyện theo tâm-thần, nhưng cũng cầu-nguyện bằng trí-khôn. Tôi sẽ hát theo tâm-thần, nhưng cũng hát bằng trí-khôn. ¹⁶ Bằng không, nếu người chỉ lấy tâm-

thần mà chúc-tạ, thì người tâm-thường ngồi nghe, chẳng hiểu người nói gì, thế nào họ theo lời chúc-tạ mình mà đáp lại rằng "A-men" được? ¹⁷ Thật vậy, lời chúc-tạ của người vẫn tốt-lành; song kẻ khác chẳng nhờ đó mà được gây-dựng. ¹⁸ Tôi tạ ơn Đức Chúa Trời, vì đã được ơn nói tiếng lạ nhiều hơn hết thầy anh em; ¹⁹ nhưng tôi lấy năm lời bằng trí-khôn mình mà rao-giảng trong Hội-thánh, để được dạy-bảo kẻ khác, hơn là lấy một vạn lời bằng tiếng lạ.

²⁰ Hỡi anh em, về sự khôn-sáng, chớ nên như trẻ con; nhưng về sự gian-ác, thật hãy nên như trẻ con vậy. Còn về sự khôn-sáng, hãy nên như kẻ thành-nhân. ²¹ Trong luật-pháp có chép rằng: Chúa phán: Ta sẽ nhờ những người nói tiếng lạ, và mỗi miệng người ngoại-quốc mà phán cho dân này; dầu vậy, họ cũng chẳng nghe ta. ²² Thế thì, các thứ tiếng là một dấu, chẳng cho người tin Chúa, song cho người chẳng tin; còn như lời tiên-tri là một dấu, chẳng phải cho người không tin, song cho người tin Chúa. ²³ Vậy, khi cả Hội-thánh nhóm lại một nơi, nếu ai nấy đều nói tiếng lạ, mà có kẻ tâm-thường hoặc người chẳng tin vào nghe, họ há chẳng nói anh em là điên-cuồng sao? ²⁴ Song nếu ai nấy đều nói tiên-tri, mà có người chẳng tin hoặc kẻ tâm-thường vào nghe, thì họ sẽ bị mọi người bắt-phục, và bị mọi người xét-đoán. ²⁵ Sự kín-giấu trong lòng họ đã tỏ ra; họ bèn sấp mặt xuống đất, thờ-lạy Đức Chúa Trời, và nói rằng thật có Đức Chúa Trời ở giữa anh em.

Thứ-tự trong khi nhóm lại

²⁶ Hỡi anh em, nên nói thế nào? Khi anh em nhóm lại với nhau, trong anh em, ai có bài ca, hoặc bài giảng-dạy, hoặc lời tỏ sự kín-nhiệm, hoặc nói tiếng lạ, hoặc giải tiếng lạ chẳng? Hãy làm hết thầy cho được gây-dựng. ²⁷ Ví bằng có người nói tiếng lạ, chỉ nên hai hoặc ba người là cùng; mỗi người phải nói theo lượt mình, và phải có một người thông-giải. ²⁸ Nếu không có ai thông-giải, thì người đó phải làm thinh ở trong Hội-thánh, mình nói với mình và với Đức Chúa Trời. ²⁹ Người nói tiên-tri cũng chỉ nên có hai hoặc ba

người nói mà thôi, còn những kẻ khác thì suy-xét. ³⁰ Song, nếu một người trong bọn người ngồi, có lời tỏ sự kín-nhiệm, thì người trước nhứt phải nín-lặng. ³¹ Bởi vì anh em đều cứ lần-lượt mà nói tiên-tri được cả, để ai nấy đều được dạy-bảo, ai nấy đều được khuyên-lơn. ³² Tâm-thần của các đấng tiên-tri suy-phục các đấng tiên-tri. ³³ Và, Đức Chúa Trời chẳng phải là Chúa sự loạn-lạc, bèn là Chúa sự hòa-bình.

Hãy làm như trong cả Hội-thánh của các thánh-đồ, ³⁴ đàn-bà phải nín-lặng trong đám hội của anh em: Họ không có phép nói tại nơi đó, nhưng phải phục-tùng cũng như luật-pháp dạy. ³⁵ Nhược bằng họ muốn học khôn điều gì, thì mỗi người trong đám họ phải hỏi công-mình ở nhà; bởi vì đàn-bà nói lên trong Hội-thánh là không hiệp lễ. ³⁶ Có phải là đạo Đức Chúa Trời ra từ nơi anh em, hoặc chỉ đến cùng anh em mà thôi chăng?

³⁷ Nếu ai tưởng mình là tiên-tri, hay là được Đức Thánh-Linh soi-sáng, thì người ấy hãy biết rằng điều tôi viết cho anh em đây là mạng-linh của Chúa. ³⁸ Mà nếu ai muốn bỏ qua thì mặc họ bỏ qua!

³⁹ Ấy vậy, hồi anh em, hãy trông-mong ơn nói tiên-tri, và đừng ngăn-trở chỉ về điều nói tiếng lạ. ⁴⁰ Nhưng mọi sự đều nên làm cho phải phép và theo thứ-tự.

V. Về sự sống lại

(15:1-58)

Lẽ chắc-chắn về sự sống lại của Đức Chúa Jê-sus-Christ

15 ¹ Hồi anh em, tôi nhắc lại cho anh em Tin-lành mà tôi đã rao-giảng và anh em đã nhận lấy, cùng đứng vững-vàng trong đạo ấy, ² và nhờ đạo ấy, anh em được cứu-rỗi, miễn là anh em giữ lấy y như tôi đã giảng cho; bằng không, thì anh em đâu có tin cũng vô-ích. ³ Và, trước hết tôi đã dạy-dỗ anh em điều mà chính tôi đã nhận-lành, ấy là Đấng Christ chịu chết vì tội chúng ta theo lời Kinh-thánh; ⁴ Ngài đã bị chôn, đến ngày thứ ba, Ngài sống lại, theo lời Kinh-thánh; ⁵ và Ngài đã hiện ra cho Sê-pha, sau lại hiện ra cho mười hai sứ-đồ. ⁶ Rồi đó, cùng trong một lần, Ngài hiện ra cho hơn năm trăm anh em xera thấy, phần nhiều người trong số ấy hiện

bây giờ còn sống, nhưng có mấy người đã ngủ rồi. ⁷ Đoạn, Ngài hiện ra cho Gia-cơ, rồi cho các sứ-đồ. ⁸ Rồi lại, sau những người ấy, Ngài cũng hiện ra cho tôi xem, như cho một thai sanh non vậy. ⁹ Vì tôi là rất hèn-mọn trong các sứ-đồ, không đáng gọi là sứ-đồ, bởi tôi đã bắt-bớ Hội-thánh của Đức Chúa Trời. ¹⁰ Nhưng tôi nay là người thể nào, là nhờ ơn Đức Chúa Trời, và ơn Ngài ban cho tôi cũng không phải là uống vậy. Trái lại, tôi đã làm nhiều việc hơn cho các người khác, nhưng nào phải tôi, bèn là ơn Đức Chúa Trời đã ở cùng tôi. ¹¹ Ấy vậy, đâu tôi, đâu các người khác, đó là điều chúng tôi giảng-dạy, và là điều anh em đã tin.

Điều hệ-trọng về sự sống lại của Đức Chúa Jê-sus-Christ

¹² Và, nếu giảng-dạy rằng Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, thì sao trong anh em có kẻ nói rằng những kẻ chết chẳng sống lại? ¹³ Nếu những kẻ chết không sống lại, thì Đấng Christ cũng đã chẳng sống lại nữa. ¹⁴ Lại nếu Đấng Christ đã chẳng sống lại, thì sự giảng-dạy của chúng tôi ra luống-công, và đức-tin anh em cũng vô-ích. ¹⁵ Lại nếu kẻ chết quả thật không sống lại, thì Đức Chúa Trời đã chẳng khiến Đấng Christ sống lại, mà chúng tôi đã làm chứng trái với Đức Chúa Trời rằng Ngài đã làm cho Đấng Christ sống lại, té ra chúng tôi làm chứng dối cho Đức Chúa Trời. ¹⁶ Vì nếu kẻ chết chẳng sống lại, thì Đấng Christ cũng đã chẳng sống lại nữa. ¹⁷ Và nếu Đấng Christ đã chẳng sống lại, thì đức-tin anh em cũng vô-ích, anh em còn ở trong tội-lỗi mình. ¹⁸ Vậy, những kẻ ngủ trong Đấng Christ cũng phải hư-mất đời đời. ¹⁹ Nếu chúng ta chỉ có sự trông-cậy trong Đấng Christ về đời này mà thôi, thì trong cả mọi người, chúng ta là kẻ khốn-nạn hơn hết.

Đức Chúa Jê-sus-Christ là trái đầu mùa của sự sống lại

²⁰ Nhưng bây giờ, Đấng Christ đã từ kẻ chết sống lại, Ngài là trái đầu mùa của những kẻ ngủ. ²¹ Và, vì chúng bởi một người mà có sự chết, thì cũng bởi một người mà có sự sống lại của những kẻ chết. ²² Như trong A-đam mọi người đều

chết, thì cũng một lẽ ấy, trong Đấng Christ mọi người đều sẽ sống lại, ²³ nhưng mỗi người theo thứ-tự riêng của mình: Đấng Christ là trái đầu mùa; rồi tới ngày Đấng Christ đến, những kẻ thuộc về Ngài sẽ sống lại. ²⁴ Kế đó, cuối-cùng sẽ đến, là lúc Ngài sẽ giao nước lại cho Đức Chúa Trời là Cha, sau khi Ngài đã phá-diệt mọi đế-quốc, mọi quyền cai-trị, và mọi thế-lực; ²⁵ vì Ngài phải cầm quyền cho đến chừng đặt những kẻ thù-nghịch dưới chân mình. ²⁶ — Kẻ thù bị hủy-diệt sau-cùng, tức là sự chết. — ²⁷ Vả, Đức Chúa Trời đã để muôn vật dưới chân Ngài; mà đã nói rằng muôn vật phục Ngài, thì chắc phải trừ ra Đấng làm cho muôn vật phục Ngài. ²⁸ Khi muôn vật đã phục Ngài, thì bấy giờ chính mình Con sẽ phục Đấng đã làm cho muôn vật phục mình, hầu cho Đức Chúa Trời làm muôn sự trong muôn sự.

²⁹ Bằng chẳng vậy, những người vì kẻ chết chịu phép báp-têm sẽ làm chi? Nếu kẻ chết quả thật không sống lại, thì sao họ vì những kẻ ấy mà chịu phép báp-têm? ³⁰ Lại sao chính mình chúng tôi giờ nào cũng ở trong sự nguy-hiểm? ³¹ Hỡi anh em, tôi chết hằng ngày, thật cũng như anh em là sự vinh-hiến cho tôi trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, là Chúa chúng ta. ³² Nếu tôi theo cách loài người mà đã đánh cùng các loài thú ở thành Ê-phê-sô, thì có ích gì cho tôi? Nếu kẻ chết chẳng sống lại, thì hãy ăn, hãy uống, vì ngày mai chúng ta sẽ chết! ³³ Anh em chớ mắc lừa: Bạn-bè xấu làm hư thói-nết tốt. ³⁴ Hãy tinh-biết, theo cách công-bình, và chớ phạm tội; vì có người không biết Đức Chúa Trời chút nào, tôi nói vậy để anh em hổ-then.

Chất của thân-thể người sống lại

³⁵ Nhưng có kẻ sẽ nói rằng: Người chết sống lại thế nào, lấy xác nào mà trở lại? ³⁶ Hỡi kẻ dại kia, vật gì người gieo, nếu không chết đi trước đã, thì không sống lại được. ³⁷ Còn như vật người gieo, ấy không phải là chính hình-thể sẽ sanh ra, chẳng qua là một cái hạt, như hạt lúa mì hay là hạt giống nào khác. ³⁸ Đức Chúa Trời cho nó hình-thể tùy ý Ngài lấy làm tốt, mỗi một hạt giống, cho một hình-thể riêng. ³⁹ Mọi xác-thịt chẳng phải là đồng

một xác-thịt; nhưng xác-thịt loài người khác, xác-thịt loài thú khác, loài chim khác, loài cá khác. ⁴⁰ Lại cũng có hình-thể thuộc về trời, hình-thể thuộc về đất, nhưng vinh-quang của hình-thể thuộc về trời với vinh-quang của hình-thể thuộc về đất thì khác nhau. ⁴¹ Vinh-quang của mặt trời khác, vinh-quang của mặt trăng khác, vinh-quang của ngôi sao khác; vinh-quang của ngôi sao này với vinh-quang của ngôi sao kia cũng khác.

⁴² Sự sống lại của kẻ chết cũng như vậy. Thân-thể đã gieo ra là hay hư-nát, mà sống lại là không hay hư-nát; ⁴³ đã gieo ra là nhục, mà sống lại là vinh; đã gieo ra là yếu, mà sống lại là mạnh; ⁴⁴ đã gieo ra là thể huyết-khí, mà sống lại là thể thiêng-liêng. Nếu đã có thể huyết-khí, thì cũng có thể thiêng-liêng; ⁴⁵ ấy vậy, có lời chép rằng: Người thứ nhất là A-đam đã nên linh-hồn sống. A-đam sau hết là thân ban sự sống. ⁴⁶ Nhưng chẳng phải thể thiêng-liêng đến trước, ấy là thể huyết-khí; rồi thể thiêng-liêng đến sau. ⁴⁷ Người thứ nhất bởi đất mà ra, là thuộc về đất, người thứ hai bởi trời mà ra. ⁴⁸ Người thuộc về đất thế nào, thì những kẻ thuộc về đất cũng thế ấy; người thuộc về trời thế nào, thì những kẻ thuộc về trời cũng thế ấy. ⁴⁹ Như chúng ta đã mang ảnh-tượng của người thuộc về đất, thì chúng ta cũng sẽ mang ảnh-tượng của người thuộc về trời.

Sự biến-hóa và thăng-trận sau-cùng

⁵⁰ Hỡi anh em, tôi đoán-quyết rằng thịt và máu chẳng hưởng nước Đức Chúa Trời được, và sự hay hư-nát không hưởng sự không hay hư-nát được. ⁵¹ Đây là sự mẫu-nhiệm tôi tỏ cho anh em: Chúng ta không ngủ hết, nhưng hết thảy đều sẽ biến-hóa, ⁵² trong giây-phút, trong nháy mắt, lúc tiếng kèn chót; vì kèn sẽ thổi, kẻ chết đều sống lại được không hay hư-nát, và chúng ta đều sẽ biến-hóa. ⁵³ Vả, thể hay hư-nát này phải mặc lấy sự không hay hư-nát, và thể hay chết này phải mặc lấy sự không hay chết. ⁵⁴ Khi nào thể hay hư-nát này mặc lấy sự không hay hư-nát, thể hay chết này mặc lấy sự không hay chết, thì được ứng-nghiệm lời Kinh-thánh rằng: Sự chết đã bị nuốt mất trong sự

thắng. ⁵⁵Hỡi sự chết, sự thắng của mày ở đâu? Hỡi sự chết, cái nọc của mày ở đâu? ⁵⁶Cái nọc sự chết là tội-lỗi, sức-mạnh tội-lỗi là luật-pháp. ⁵⁷Nhưng, tạ ơn Đức Chúa Trời đã cho chúng ta sự thắng, nhờ Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta.

⁵⁸Vậy, hỡi anh em yêu-dấu của tôi, hãy vững-vàng chớ rung-động, hãy làm công-việc Chúa cách dư-dật luôn, vì biết rằng công-khố của anh em trong Chúa chẳng phải là vô-ích đâu.

VI. Lời kết của bức thư

(16:1-24)

Việc góp tiền

16 ¹Về việc góp tiền cho thánh-đồ, thì anh em cũng hãy theo như tôi đã định-liệu cho các Hội-thánh xứ Ga-la-ti. ²Cứ ngày đầu tuần-lễ, mỗi một người trong anh em khá tùy sức mình chất-lót được bao nhiêu thì để dành tại nhà mình, hầu cho khỏi đợi khi tôi đến rồi mới góp. ³Khi tôi đến, tôi sẽ sai những kẻ mà anh em đã chọn cầm thư tôi đi, đặng đem tiền bố-thí của anh em đến thành Giê-ru-sa-lem. ⁴Vì bằng việc đáng chính mình tôi phải đi, thì những kẻ ấy sẽ đi với tôi.

Sự định sẵn của Phao-lô

⁵Vậy, tôi sẽ đến cùng anh em sau khi ghé qua xứ Ma-xê-đoan, vì tôi phải ghé qua xứ Ma-xê-đoan. ⁶Có lẽ tôi trú lại nơi anh em, hoặc cũng ở trọn mùa đông tại đó nữa, để anh em đưa tôi đến nơi tôi muốn đi. ⁷Lần này tôi chẳng muốn chỉ gặp anh em trong khi ghé qua mà thôi; nếu Chúa cho phép, thì tôi rất mong ở cùng anh em ít lâu. ⁸Nhưng tôi sẽ ở lại thành Ê-phê-sô cho đến lễ Ngũ-tuần, ⁹vì tại đó có một cái cửa lớn mở toang ra cho công-việc tôi, lại có nhiều kẻ đối-địch.

Dặn-dò và chào-thăm

¹⁰Nếu Ti-mô-thê đến thăm anh em, hãy giữ cho người khỏi sợ-sệt gì trong anh em: Vì người cũng làm việc cho Chúa như chính mình tôi vậy. ¹¹Nên chớ có ai khinh người, hãy đưa người đi về bình-an, hầu cho người đến cùng tôi, vì tôi đương đợi người đồng đến với anh em.

¹²Còn như anh em chúng ta là A-bô-lô, tôi thường cố khuyên người đi với anh em đây mà đến cùng các anh em, nhưng hiện nay người chắc chưa khứng đi; người sẽ đi trong khi có dịp-tiện.

¹³Anh em hãy tỉnh-thức, hãy vững-vàng trong đức-tin, hãy đốc chỉ trợng-phu và mạnh-mẽ. ¹⁴Mọi điều anh em làm, hãy lấy lòng yêu-thương mà làm.

¹⁵Hỡi anh em, còn một lời dặn nữa: Anh em biết rằng nhà Sê-pha-na là trái đầu mùa của xứ A-chai, và biết rằng nhà ấy hết lòng hầu việc các thánh-đồ. ¹⁶Vậy, hãy kính-phục những người thể ấy, và kính-phục cả mọi người cùng làm việc, cùng khó-nhọc với chúng ta. ¹⁷Sê-pha-na, Phốt-tu-na và A-chai-cơ đến đây, tôi lấy làm vui-mừng lắm; các người ấy đã bù lại sự anh em thiếu-thốn, ¹⁸vì các người ấy đã làm cho yên-lặng tâm-thần của tôi và của anh em. Hãy biết quý-trọng những người dường ấy.

¹⁹Các Hội-thánh ở xứ A-si chào-thăm anh em. A-qui-la và Bê-rít-sin gửi lời chào anh em trong Chúa, Hội-thánh hiệp trong nhà hai người ấy cũng vậy. ²⁰Hết thầy anh em đây chào-thăm các anh em. Hãy lấy cái hôn thánh mà chào nhau.

²¹Tôi là Phao-lô, chính tay tôi viết chào-thăm anh em.

²²Bằng có ai không kính-mến Chúa, thì phải bị a-na-them!^(a) Ma-ra-na-tha.^(b)

²³Nguyên xin ơn của Đức Chúa Jê-sus-Christ ở với anh em! ²⁴Lòng yêu-thương của tôi ở với hết thầy anh em trong Đức Chúa Jê-sus-Christ.

(a) A-na-them là một lời rủa-sả, có nghĩa là: dứt phép thông-công. (b) Ma-ra-na-tha là tiếng A-ra-mê-en, nghĩa là: Đức Chúa đến! hay là theo một nghĩa khác: Đức Chúa! hãy đến!

THƠ THỨ HAI CỦA PHAO-LÔ

GỎI CHO NGƯỜI

CÔ-RINH-TÔ

Lời đặt và chào-thăm

1 ¹Phao-lô, theo ý-muốn Đức Chúa Trời, làm sứ-đô Đức Chúa Jê-sus-Christ, cùng người anh em chúng ta là Ti-mô-thê, gởi cho Hội-thánh của Đức Chúa Trời ở thành Cô-rinh-tô, và cho hết thầy thánh-đô ở khắp xứ A-chai: ²Nguyên xin anh em được ân-diễn và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ!

I. Phao-lô kể cho tín-đồ tại Cô-rinh-tô nghe về công-việc sứ-đô của mình và chức-vụ đạo Tin-lành
(Từ 1:3 đến 7:16)

Sự yên-ùi của Phao-lô trong cơn khốn-nạn

³Chúc-tạ Đức Chúa Trời, Cha Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, là Cha hay thương-xót, là Đức Chúa Trời ban mọi sự yên-ùi, ⁴Ngài yên-ùi chúng tôi trong mọi sự khốn-nạn, hầu cho nhân sự yên-ùi mà Ngài đã yên-ùi chúng tôi, thì chúng tôi cũng có thể yên-ùi kẻ khác trong sự khốn-nạn nào họ gặp! ⁵Vì như những sự đau-đớn của Đấng Christ chan-chứa trong chúng tôi thế nào, thì sự yên-ùi của chúng tôi bởi Đấng Christ mà chứa-chan cũng thế ấy. ⁶Như vậy, hoặc chúng tôi gặp hoạn-nạn, ấy là cho anh em được yên-ùi và được rỗi; hoặc chúng tôi được yên-ùi ấy là cho anh em được yên-ùi, mà sự yên-ùi đó được hiện ra bởi anh em chịu cách nhẹn-nhục những sự đau-đớn mà chúng tôi cùng chịu. ⁷Sự trông-cậy của chúng tôi về

anh em thật vững-vàng; vì biết rằng bởi anh em có phần trong sự đau-đớn, thì cũng có phần trong sự yên-ùi vậy.

⁸Vả, hồi anh em, chúng tôi không muốn để anh em chẳng biết sự khốn-nạn đã xảy đến cho chúng tôi trong xứ A-si, và chúng tôi đã bị đè-nén quá chừng, quá sức mình, đến nỗi mất lòng trông-cậy giữ sự sống. ⁹Chúng tôi lại hình như đã nhận án xử-tử, hầu cho chúng tôi không cậy mình, nhưng cậy Đức Chúa Trời là Đấng khiến kẻ chết sống lại. ¹⁰Ấy chính Ngài đã cứu chúng tôi khỏi sự chết lớn dường ấy, và sẽ cứu chúng tôi; phải, chúng tôi còn mong Ngài sẽ cứu chúng tôi nữa. ¹¹Chính anh em lấy lời cầu-nguyện mà giúp-đỡ chúng tôi, hầu cho chúng tôi nhờ nhiều người cầu-nguyện mà được ơn, thì cũng nên dịp cho nhiều người vì cơ chúng tôi mà tạ ơn nữa.

Lòng thật-thà của Phao-lô

¹²Còn như cái điều làm về-vang cho chúng tôi, ấy là lương-tâm chúng tôi làm chứng rằng mình lấy sự thánh-sạch và thật-thà đến bởi Đức Chúa Trời mà ăn ở trong thế-gian này, như là đối với anh em, không cậy sự khôn-ngoan theo tánh xác-thịt, nhưng cậy ơn của Đức Chúa Trời. ¹³Vì chúng tôi chẳng viết cho anh em sự gì khác hơn những điều anh em đọc trong thư chúng tôi và chính mình anh em nhận biết; và tôi lại mong anh em nhận biết cho đến cuối-cùng, ¹⁴cũng như anh em đã nhận biết ít nhiều rồi: Ấy là chúng tôi làm về-vang cho anh em, khác nào anh em cũng làm về-vang cho chúng tôi trong ngày Đức Chúa Jê-sus chúng ta.

Vì những lẽ gì mà Phao-lô
chưa về thành Cô-rinh-tô

Kẻ có tội được tha-thứ

¹⁵ Bởi sự trông-cậy đó, trước đây tôi có định đi thăm anh em, hầu giúp cho anh em được ơn bội phần. ¹⁶ Tôi định trải qua nơi anh em rồi đi xứ Ma-xê-doan, lại từ Ma-xê-doan trở về nơi anh em, tại nơi đó, anh em cho đưa tôi qua xứ Giu-đê. ¹⁷ Tôi định ý như vậy, nào có phải bởi tôi nhẹ dạ sao? Hay là tôi theo xác-thật mà quyết-định, đến nỗi ở nơi tôi khi thì phải khi thì chẳng sao? ¹⁸ Thật như Đức Chúa Trời là thành-tín, lời chúng tôi nói với anh em cũng chẳng phải khi thì phải khi thì chẳng vậy.

¹⁹ Con Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Jê-sus-Christ, mà chúng tôi, tức là tôi với Sin-vanh và Ti-mô-thê, đã giảng ra trong anh em, chẳng phải là vừa phải vừa chẳng đâu; nhưng trong Ngài chỉ có phải mà thôi. ²⁰ Vì chúng cũng như các lời hứa của Đức Chúa Trời đều là phải trong Ngài cả, ấy cũng bởi Ngài mà chúng tôi nói "A-men," làm sáng danh Đức Chúa Trời. ²¹ Và, Đấng làm cho bền-vững chúng tôi với anh em trong Đấng Christ, và đã xúc dầu cho chúng tôi, ấy là Đức Chúa Trời; ²² Ngài cũng lấy ấn mình mà đóng cho chúng tôi và ban của-tin Đức Thánh-Linh trong lòng chúng tôi.

²³ Tôi cầu Đức Chúa Trời lấy linh-hồn tôi làm chứng rằng, ấy là tại nể anh em mà tôi chưa đi đến thành Cô-rinh-tô, ²⁴ cơ không phải chúng tôi muốn cai-trị đức-tin anh em, nhưng chúng tôi muốn giúp thêm sự vui của anh em, vì anh em đứng vững-vàng trong đức-tin.

2 ¹ Vậy, chính tôi đã quyết-định không trở lại cùng anh em để làm cho anh em buồn-rầu; ² vì nếu tôi làm cho anh em buồn-rầu, thì thế nào tôi được trông-cậy sự vui bởi kẻ mà chính tôi đã làm cho buồn-rầu? ³ Tôi đã viết cho anh em như thế, hầu cho khi tôi đến nơi, sẽ không buồn bởi kẻ đáng làm cho tôi vui: Tôi tin-cậy ở hết thấy anh em rằng, anh em ai nấy đều lấy sự vui của tôi mà làm vui mình. ⁴ Và, ấy là đương trong cơn khốn-nạn lớn, tấm lòng quặn-thắt, nước mắt đầm-đề, mà tôi đã viết thư cho anh em, nào phải để cho anh em âu-sầu, nhưng để làm cho anh em biết tình yêu-dấu riêng của tôi đối với anh em vậy.

⁵ Nếu kẻ nào làm cơ buồn-rầu, ấy chẳng phải chỉ làm cho tôi buồn-rầu mà thôi, nhưng đã làm cho anh em thấy đều buồn-rầu ít nhiều, tôi chẳng muốn nói quá làm gì. ⁶ Kẻ đó đã bị phần nhiều người trong anh em quở-trách, ấy là đủ rồi; ⁷ thà nay anh em tha-thứ yên-ùi, hầu cho người **khỏi** bị sa-ngã vì sự buồn-rầu quá lớn. ⁸ Vậy tôi xin anh em hãy bày-tỏ lòng yêu-thương đối với người đó. ⁹ Bởi chúng tôi viết thư cho anh em, cốt để thử anh em xem có **vặng** lời trong cả mọi sự cùng chẳng. ¹⁰ Nhưng anh em tha-thứ ai, thì tôi cũng tha-thứ. Và, nếu tôi đã tha, là vì anh em mà tha, ở trước mặt Đấng Christ, ¹¹ hầu dùng để cho quí Sa-tan thắng chúng ta, vì chúng ta chẳng phải là không biết mưu-chước của nó.

Tin-lành, mùi của sự sống và sự chết

¹² Lại khi tôi đã đến thành Trô-ách dâng giảng Tin-lành của Đấng Christ, đầu Chúa đã mở cửa cho tôi ở đó, ¹³ mà vì tôi không gặp anh em tôi là Ti, nên chẳng được yên lòng. Vậy sau khi từ-giã các tín-đồ, thì tôi qua xứ Ma-xê-doan.

¹⁴ Song tạ ơn Đức Chúa Trời, Ngài làm cho chúng tôi được thắng trong Đấng Christ luôn luôn, và bởi **chúng tôi**, ngay tại nơi **đó** thơm về sự nhận-biết Ngài khắp chốn! ¹⁵ Vì chúng tôi ở trước mặt Đức Chúa Trời là mùi thơm của Đấng Christ, ở giữa kẻ được cứu, và ở giữa kẻ bị hư-mất: ¹⁶ Cho kẻ này, mùi của sự chết làm cho chết; cho kẻ kia, mùi của sự sống làm cho sống. — Ai xứng-đáng cho những sự này? —

¹⁷ Và, chúng tôi chẳng giả-mạo lời của Đức Chúa Trời như nhiều kẻ khác; nhưng chúng tôi lấy lòng chân-thật, theo như đạo từ Đức Chúa Trời đến thế nào, thì giảng ra thế ấy trước mặt Đức Chúa Trời, trong Đấng Christ.

Chức-vụ về Tin-lành hơn
chức-vụ về luật-pháp

3 ¹ Chúng tôi há lại bắt đầu tự phô mình, hay là như người khác cần có thư gửi-gắm cho anh em, hoặc nhờ thư gửi-gắm của anh em sao? ² Ấy chính anh em là thư gửi-gắm của chúng tôi, viết trong

lòng chúng tôi, mọi người đều biết và đều đọc. ³Vả, rõ thật rằng anh em là bức thư của Đấng Christ, bởi chức-vụ chúng tôi viết ra, chẳng phải viết bằng mực, nhưng bằng Thánh-Linh của Đức Chúa Trời hằng sống, chẳng phải viết trên bảng đá, nhưng trên bảng thịt, tức là trên lòng anh em.

⁴Này là sự tin chắc của chúng tôi nhờ Đấng Christ mà có trong Đức Chúa Trời: ⁵Không phải tự mình chúng tôi có tài-năng mà nghĩ việc gì như bởi chính mình chúng tôi, nhưng tài-năng của chúng tôi đến từ Đức Chúa Trời; ⁶và ấy là Ngài đã ban tài-năng cho chúng tôi giúp việc giao-ước mới, chẳng phải giao-ước về chữ, bèn là giao-ước về Thánh-Linh; vì chữ làm cho chết, song Thánh-Linh làm cho sống.

⁷Vả, nếu chức-vụ về sự chết, chạm chữ trên bảng đá, đã là vinh-hiến lắm, đến nỗi con-cái Y-sơ-ra-ên không có thể ngó trên mặt Môi-se, vì cơ sự sáng-láng trên mặt người, dầu là tạm, ⁸phương chi chức-vụ của Thánh-Linh càng vinh-hiến hơn biết bao! ⁹Vậy, nếu chức-vụ về sự định tội còn được vinh-hiến, thì chức-vụ về sự công-bình được vinh-hiến hơn bội phần. ¹⁰Vả lại, cái điều được vinh-hiến trong chức-vụ thứ nhứt biến đi bởi sự vinh-hiến rất cao hơn của chức-vụ thứ nhì; ¹¹vì nếu sự phải qua đi còn có lúc vinh-hiến thay, phương chi sự bền-ở sẽ có vinh-hiến dường nào nữa!

Cái màn phủ trên Cựu-ước

¹²Vậy, chúng ta có sự trông-cậy dường ấy, nên được rất tự-do, ¹³chúng ta chẳng làm như Môi-se lấy màn che mặt mình, hầu cho con-cái Y-sơ-ra-ên không trông thấy cuối-cùng của sự sáng-láng phải qua. ¹⁴Nhưng lòng họ đã cứng-cỏi; vì đến ngày nay, khi họ đọc Cựu-ước, cái màn ấy vẫn còn chưa cất khỏi, bởi chưng ấy là trong Đấng Christ mà màn đó biến đi. ¹⁵Ấy vậy, cho đến ngày nay, mỗi lần người ta đọc sách Môi-se cho họ, cái màn ấy vẫn còn ở trên lòng họ. ¹⁶Khi họ sẽ trở lại cùng Chúa, thì màn ấy mới cất khỏi. ¹⁷Vả, Chúa tức là Thánh-Linh, Thánh-Linh của Chúa ở đâu, thì sự tự-do cũng ở đó. ¹⁸Chúng ta ai nấy đều để mặt trần mà nhìn xem vinh-hiến Chúa như trong gương, thì hóa nên cũng một ảnh-tượng

Ngài, từ vinh-hiến qua vinh-hiến, như bởi Chúa, là Thánh-Linh.

Tin-lành che-khuất cho kẻ này tỏ ra cho kẻ khác

4 ¹Vậy nên, chúng tôi nhờ sự thương-xót đã ban cho, mà được chức-vụ này, thì chúng tôi chẳng ngã lòng; ²nhưng chúng tôi từ-bỏ mọi điều hổ-thẹn giấu-kín. Chúng tôi chẳng theo sự dối-gạt, và chẳng giả-mạo lời Đức Chúa Trời, nhưng trước mặt Đức Chúa Trời chúng tôi tỏ-bày lẽ thật, khiến lương-tâm mọi người cho chúng tôi là đáng chؤng. ³Nếu Tin-lành của chúng tôi còn che-khuất, là chỉ che-khuất cho những kẻ hư-mất, ⁴cho những kẻ chẳng tin mà chúa đời này đã làm mù lòng họ, hầu cho họ không trông thấy sự vinh-hiến chói-lói của Tin-lành Đấng Christ, là ảnh-tượng của Đức Chúa Trời. ⁵Vả, chúng tôi chẳng rao-giảng chính mình chúng tôi, nhưng rao-giảng Đức Chúa Jê-sus-Christ, tức là Chúa; và vì tình yêu-mến Đức Chúa Jê-sus mà chúng tôi xưng mình là tôi-tố của anh em. ⁶Vì Đức Chúa Trời, — là Đấng có phán: Sự sáng phải soi từ trong sự tối-tăm! — đã làm cho sự sáng Ngài chói-lòa trong lòng chúng tôi, dặng sự thông-biết về vinh-hiến Đức Chúa Trời soi-sáng nơi mặt Đức Chúa Jê-sus-Christ.

Quyền-phép của đức-tin trong mọi sự thử-thách

⁷Nhưng chúng tôi đứng của quí này trong chؤu bằng đất, hầu cho tỏ quyền-phép lớn dường ấy là bởi Đức Chúa Trời mà ra, chؤ chẳng phải bởi chúng tôi. ⁸Chúng tôi bị ép đủ cách, nhưng không đến cùng; bị túng thế, nhưng không ngã lòng; ⁹bị bắt-bớ, nhưng không đến bỏ; bị đánh-đập, nhưng không đến chết mất. ¹⁰Chúng tôi thường mang sự chết của Đức Chúa Jê-sus trong thân-thể mình, hầu cho sự sống của Đức Chúa Jê-sus cũng tỏ ra trong thân-thể chúng tôi. ¹¹Bởi chúng tôi là kẻ sống, vì cơ Đức Chúa Jê-sus mà hằng bị nộp cho sự chết, hầu cho sự sống của Đức Chúa Jê-sus cũng được tỏ ra trong xác-thịt hay chết của chúng tôi; ¹²vậy thì sự chết làm trong chúng tôi, còn sự sống trong anh em. ¹³Vì chúng tôi có đồng một

lòng tin. y như lời Kinh-thánh rằng: Ta đã tin, cho nên ta nói. cũng vậy, chúng tôi tin, cho nên mới nói. ¹⁴ Vì biết rằng Đấng đã khiến Đức Chúa Jê-sus sống lại cũng sẽ làm cho chúng tôi sống lại với Đức Chúa Jê-sus, và làm cho chúng tôi ứng-hầu với anh em trước mặt Ngài. ¹⁵ Bởi chúng mọi điều đó xây đến vì cố anh em, hầu cho ân-diễn rải ra cách dư-dật, khiến sự tạ ơn nơi nhiều người hơn cũng dư-dật, mà thêm vinh-hiến cho Đức Chúa Trời.

¹⁶ Vậy nên chúng ta chẳng ngã lòng, đâu người bề ngoài hư-nát, nhưng người bề trong cứ đổi mới càng ngày càng hơn. ¹⁷ Vì sự hoạn-nạn nhẹ và tạm của chúng ta sanh cho chúng ta sự vinh-hiến cao-trọng đời đời, vô-lượng vô-biên, ¹⁸ bởi chúng ta chẳng chấm sự thấy được, nhưng chấm sự không thấy được; vì những sự thấy được chỉ là tạm-thời, mà sự không thấy được là đời đời không cùng vậy.

Chỗ ở tại trên trời

5 ¹ Vả, chúng ta biết rằng nếu nhà tạm của chúng ta dưới đất đổ-nát, thì chúng ta lại có nhà đời đời tại trên trời, bởi Đức Chúa Trời, không phải bởi tay người làm ra. ² Vì chúng ta thật-thanh trong nhà tạm này, mà hết sức mong được mặc lấy nhà chúng ta từ trên trời, ³ miễn là gặp thấy chúng ta đang mặc áo. không trần-trường. ⁴ Bởi chúng chúng ta ở trong nhà tạm này, than-thở dưới gánh nặng, vì chúng ta không cầu cho bị lột trần, song cầu cho được mặc lại, để sự gì hay chết trong chúng ta bị sự sống nuốt đi. ⁵ Đấng đã gây-dựng chúng ta cho được sự ấy, ấy là Đức Chúa Trời, đã ban của-tin của Đức Thánh-Linh cho chúng ta.

⁶ Vậy, chúng ta hằng đầy lòng tin-cậy, và biết rằng khi chúng ta đang ở trong thân-thể này thì cách xa Chúa ⁷— vì chúng ta bước đi bởi đức-tin, chớ chẳng phải bởi mắt thấy. — ⁸ Vậy tôi nói, chúng ta đầy lòng tin-cậy, muốn lìa bỏ thân-thể này đang ở cùng Chúa thì hơn. ⁹ Cho nên chúng ta đi đâu ở trong thân-thể này, đâu ra khỏi, cũng làm hết sức để được đẹp lòng Chúa. ¹⁰ Bởi vì chúng ta thấy đều phải ứng-hầu trước tòa-án Đấng Christ, hầu cho mỗi người nhận-lãnh tùy theo điều thiện

hay điều ác mình đã làm lúc còn trong xác-thịt.

Chức-vụ về sự giảng-hòa

¹¹ Vậy chúng tôi biết Chúa đáng kính-sợ, nên tìm cách làm cho người ta đều tin; Đức Chúa Trời biết chúng tôi, và tôi mong anh em cũng biết chúng tôi trong lương-tâm mình. ¹² Chúng tôi chẳng lại phò mình cùng anh em, nhưng muốn trao cho anh em cái dịp khoe mình về chúng tôi, đặng anh em có thể đối-đáp lại cùng những kẻ chỉ khoe mình về bề ngoài, mà không về sự trong lòng. ¹³ Vả, hoặc chúng tôi cuồng, ấy là vì Đức Chúa Trời; hoặc chúng tôi dè-giữ, ấy là vì anh em. ¹⁴ Vì tình yêu-thương của Đấng Christ cảm-dộng chúng tôi, và chúng tôi tưởng rằng nếu có một người chết vì mọi người, thì mọi người đều chết, ¹⁵ lại Ngài đã chết vì mọi người, hầu cho những kẻ còn sống không vì chính mình mà sống nữa, nhưng sống vì Đấng đã chết và sống lại cho mình.

¹⁶ Bởi đó, từ rày về sau, chúng tôi không theo xác-thịt mà nhận biết ai nữa; và, dẫu chúng tôi từng theo xác-thịt mà nhận biết Đấng Christ, song cũng chẳng còn nhận biết Ngài cách ấy đâu. ¹⁷ Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, thì nấy là người dựng nên mới; những sự cũ đã qua đi, nầy mọi sự đều trở nên mới. ¹⁸ Mọi điều đó đến bởi Đức Chúa Trời, Ngài đã làm cho chúng ta nhờ Đấng Christ mà được hòa-thuận lại cùng Ngài, và đã giao chức-vụ giảng-hòa cho chúng ta. ¹⁹ Vì chúng Đức Chúa Trời vốn ở trong Đấng Christ, làm cho thế-gian lại hòa với Ngài, chẳng kể tội-lỗi cho loài người, và đã phó đạo giảng-hòa cho chúng tôi. ²⁰ Vậy chúng tôi làm chức khâm-sai của Đấng Christ, cũng như Đức Chúa Trời bởi chúng tôi mà khuyên-bảo. Chúng tôi nhân danh Đấng Christ mà nài-xin anh em: Hãy hòa-thuận lại với Đức Chúa Trời. ²¹ Đức Chúa Trời đã làm cho Đấng vốn chẳng biết tội-lỗi trở nên tội-lỗi vì chúng ta, hầu cho chúng ta nhờ Đấng đó mà được trở nên sự công-bình của Đức Chúa Trời.

6 ¹ Ấy vậy, vì chúng tôi làm việc với Chúa, nên xin anh em chớ chịu ơn Đức

Chúa Trời luống không. ²Vì Ngài phán rằng:

Ta đã nhậm lời người trong thì thuận-tiện,

Ta đã phù-hộ người trong ngày cứu-rỗi.
Kia, hiện nay là thì thuận-tiện; kia, hiện nay là ngày cứu-rỗi!

Lòng trung-thành của Phao-lô trong những sự thử-thách về chức-vụ mình

³Chúng tôi chẳng làm cho ai vấp-phạm, hầu cho chức-vụ của mình khỏi bị một tiếng chê-bai nào. ⁴Nhưng chúng tôi làm cho mình đáng trọng trong mọi sự, như kẻ hầu việc Đức Chúa Trời, bởi lòng nhẹn-nhục lắm trong những sự hoạn-nạn thiếu-thốn, khốn-khổ, ⁵đòn-vọt, lao-tù, rối-loạn, khó-nhọc, tỉnh-thức, kiêng-ăn; ⁶bởi sự thanh-sạch, thông-biết, khoan-nhẫn, nhân-tử, bởi Đức Thánh-Linh, bởi lòng yêu-thương thật-tình, ⁷bởi lời chân-thật, bởi quyền-phép Đức Chúa Trời, cầm những khí-giới công-bình ở tay hữu và tay tả; ⁸đầu vinh đầu nhục, đầu mang tiếng xấu, đầu được tiếng tốt; ⁹ngó như kẻ phình-dỗ, nhưng là kẻ thật-thà; ngó như kẻ xa-lạ, nhưng là kẻ quen-biết lắm; ngó như gần chết, mà nay vẫn sống; ngó như bị sửa-phạt, mà không đến chịu giết; ¹⁰ngó như buồn-rầu, mà thường được vui-mừng; ngó như nghèo-ngặt, mà thật làm cho nhiều người được giàu-có; ngó như không có gì cả, mà có đủ mọi sự!

¹¹Hỡi người Cô-rinh-tô, miệng chúng tôi há ra vì anh em, lòng chúng tôi mở rộng. ¹²Chẳng phải chúng tôi hẹp-hòi đả anh em, nhưng ấy là lòng anh em tự làm nên hẹp-hòi. ¹³Hãy báo-đáp chúng tôi như vậy — tôi nói với anh em như nói với con-cái mình — cũng hãy mở rộng lòng anh em!

Đấng Christ và Bê-li-an

¹⁴Chớ mang ách chung với kẻ chẳng tin. Bởi vì công-bình với gian-ác có hội-hiệp nhau được chăng? Sự sáng với sự tối có thông-đồng nhau được chăng? ¹⁵Đấng Christ và Bê-li-an^(a) nào có hòa-hiệp chi, hay là kẻ tin có phần gì với kẻ chẳng tin? ¹⁶Có thể nào hiệp đến-thờ Đức Chúa Trời

lại với hình-tượng tà-thần? Vì chúng ta là đến-thờ của Đức Chúa Trời hằng sống, như Đức Chúa Trời đã phán rằng: Ta sẽ ở và đi lại giữa họ; ta sẽ làm Đức Chúa Trời của họ, và họ làm dân ta. ¹⁷Bởi vậy Chúa phán rằng:

Hãy ra khỏi giữa chúng nó, hãy phân-rẽ ra khỏi chúng nó,

Đừng đá-động đến đồ ô-úế,

Thì ta sẽ tiếp-nhận các người:

¹⁸ Ta sẽ làm Cha các người,

Các người làm con trai con gái ta,
Chúa Toàn-năng phán như vậy.

7 ¹Hỡi những kẻ rất yêu-dấu của tôi, chúng ta đã có lời hứa dường ấy, thì hãy làm cho mình sạch khỏi mọi sự dơ-bẩn phần xác-thịt và phần thần-linh, lại lấy sự kính-sợ Đức Chúa Trời mà làm cho trọn việc nên thánh của chúng ta.

Phao-lô được yên-ủi bởi người Cô-rinh-tô

²Hãy mở lòng anh em cho chúng tôi: Chúng tôi chẳng có làm hại ai, lừa-dối ai, thủ lợi ai. ³Tôi chẳng nói điều đó để buộc tội anh em; vì tôi đã nói rằng lòng chúng tôi thuộc về anh em, đầu sống hay chết cũng vậy. ⁴Tôi nói với anh em cách bạo-dạn; tôi có nhiều lẽ khoe mình vì anh em; tôi được đầy sự yên-ủi, tôi được vui-mừng quá bội ở giữa mọi sự khó-khẩn. ⁵Vả, khi chúng tôi đến trong xứ Ma-xê-đoan, xác-thịt chẳng được yên-nghỉ chút nào. Chúng tôi khốn-đốn đủ mọi cách: Ngoài thì có sự chiến-trận, trong thì có sự lo-sợ. ⁶Nhưng Đức Chúa Trời là Đấng yên-ủi kẻ ngã lòng, đã yên-ủi tôi bởi Tit đến nơi; ⁷không những bởi người đến mà thôi, nhưng lại bởi sự yên-ủi người đã nhận-lãnh nơi anh em nữa: Người có nói cho chúng tôi biết anh em rất ao-ước, khóc-lóc, và có lòng sốt-sắng đối với tôi, điều đó làm cho tôi càng vui-mừng thêm.

Sự buồn-rầu theo ý Đức Chúa Trời

⁸Đầu nhân bức thơ tôi, đã làm cho anh em buồn-rầu, thì tôi chẳng lấy làm phàn-nàn; mà nếu trước đã phàn-nàn (vì tôi

(a) Bê-li-an là một tên riêng của quí Sa-tan.

thấy bức thư ấy ít nữa cũng làm cho anh em buồn-rầu trong một lúc), ⁹ nay tôi lại mừng, không phải mừng về sự anh em đã phải buồn-rầu, song mừng về sự buồn-rầu làm cho anh em sanh lòng hối-cải. Thật, anh em đã buồn-rầu theo ý Đức Chúa Trời, đến nỗi chịu thiệt-hại bởi chúng tôi chút nào. ¹⁰ Vì sự buồn-rầu theo ý Đức Chúa Trời sanh ra sự hối-cải, và sự hối-cải dẫn đến sự rỗi linh-hồn; về sự đó người ta chẳng hề ăn-năn, còn sự buồn-rầu theo thế-gian sanh ra sự chết. ¹¹ Vậy, hãy xem, sự buồn-rầu theo ý Đức Chúa Trời sanh ra sự ân-cần trong anh em là đường nào! Lại có sự chữa-chối, buồn-giận, răn-sợ, sốt-sắng, nòn-nã, trách-phạt là đường nào! Anh em đã tỏ ra cho ai nấy đều biết rằng mình vốn là thanh-sạch trong việc đó.

¹² Lại còn, nếu tôi đã viết thư cho anh em, ấy không phải vì cơ kẻ làm sự trái-nghịch, cũng không phải vì cơ kẻ chịu sự trái-nghịch; nhưng hầu cho lòng anh em yêu-chuộng chúng tôi được tỏ ra giữa anh em ở trước mặt Đức Chúa Trời. ¹³ Ấy là điều đã yên-ủi chúng tôi. Nhân sự yên-ủi đó chúng tôi lại được sự vui-mừng càng lớn hơn nữa, khi thấy sự vui-mừng của Tít; vì anh em thấy đều đã để cho tâm-thần người được yên-lặng. ¹⁴ Nếu tôi đã khoe mình với Tít về anh em trong sự gì, thì tôi cũng chẳng hổ-thẹn; nhưng vì chúng tôi đã thường nói điều thật với anh em, nên lời khen về anh em mà chúng tôi khoe với Tít cũng thấy là thật. ¹⁵ Khi người nhớ đến sự vâng lời của anh em hết thấy, và anh em tiếp người cách sợ-sệt run-rẩy đường nào, thì tình yêu-thương của người đối với anh em càng bội lên. ¹⁶ Tôi vui-mừng vì có thể tin-cậy anh em trong mọi sự.

II. Phao-lô khuyên góp tiền cho Hội-thánh Giê-ru-sa-lem

(Đoạn 8 và 9)

Lòng rộng-rãi của người Ma-xê-đoan

8 ¹ Hỡi anh em, chúng tôi muốn anh em biết ơn Đức Chúa Trời đã làm cho các Hội-thánh ở xứ Ma-xê-đoan: ² Đang khi họ chịu nhiều hoạn-nạn thử-thách, thì lòng quá vui-mừng, và cơn rất nghèo-khó của họ đã rải rộng ra sự dư-dật của lòng rộng-

rãi mình. ³ Vì tôi làm chứng cho họ rằng họ đã tự ý quỳn tiền theo sức mình, hoặc cũng quá sức nữa, ⁴ và nài xin chúng tôi làm ơn cho họ có phần vào sự giùm-giúp các thánh-đồ. ⁵ Họ lại làm quá lòng trông-cậy của chúng tôi, vì trước hết đã dâng chính mình cho Chúa, và sau lại cho chúng tôi, theo ý-muốn Đức Chúa Trời. ⁶ Vậy nên chúng tôi đã khuyên Tít đi đến nơi anh em để làm trọn việc nhân-đức này, như người đã khởi-sự làm.

Khuyến phải cứu-giúp cho nhiều

⁷ Vậy thì, như anh em đều trội hơn về mọi việc, tức là về đức-tin, về lời-giảng, về sự vâng-lời, về mọi sự sốt-sắng, về tình yêu chúng tôi, thì cũng hãy chú-ý làm cho trội hơn về việc nhân-đức này. ⁸ Tôi nói điều đó chẳng phải truyền-day anh em; nhưng bởi kẻ khác làm gương sốt-sắng, thì tôi cũng muốn thử xem sự thành-thực của lòng yêu-thương anh em là thế nào. ⁹ Vì anh em biết ơn của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, Ngài vốn giàu, vì anh em mà tự làm nên nghèo, hầu cho bởi sự nghèo của Ngài, anh em được nên giàu. ¹⁰ Ấy là ý tôi nghĩ cho anh em; ý đó có ích cho anh em, vì từ năm trước, anh em đã là người thử nhưt, chẳng những ra tay làm việc này, lại vui lòng mà làm nữa. ¹¹ Vậy bây giờ, hãy làm trọn công-việc của anh em, hầu cho như anh em đã sẵn lòng thế nào thì làm cho trọn theo tài-năng mình. ¹² Vì nếu mình lấy lòng tốt mà làm, thì được đẹp ý theo điều mình có, chớ chẳng theo điều mình không có. ¹³ Tôi chẳng khuyên-bảo anh em chịu túng-thiếu để giúp-đỡ kẻ khác, nhưng tôi muốn có sự bằng nhau. ¹⁴ Theo cảnh bây giờ, anh em có dư thì bù cho họ lúc túng-thiếu, hầu cho họ có dư cũng bù lại lúc túng-thiếu cho anh em, như vậy là bằng nhau, ¹⁵ theo lời chép rằng: Kẻ đã thấu nhiều cũng chẳng dư, kẻ thấu ít cũng chẳng thiếu chi.

Sai Tít đi và hai người anh em khác

¹⁶ Tạ ơn Đức Chúa Trời về sự Ngài đã xui lòng Tít cũng ân-cần với anh em thế ấy; ¹⁷ vì người nghe lời tôi khuyên, và cũng bởi lòng sốt-sắng, thì người tự ý đi

đến thăm anh em. ¹⁸ Chúng tôi có sai một người anh em cùng đi, là người có tiếng khen đồn khắp trong các Hội-thánh, tại những điều người đã làm vì đạo Tin-lành. ¹⁹ Và lại, người đã được các Hội-thánh chọn-lựa, để làm bạn đi đường cùng chúng tôi trong việc nhân-đức này, là việc chúng tôi làm trọn để tỏ vinh-hiến chính mình Chúa ra, và để làm chứng về ý tốt của chúng tôi. ²⁰ Chúng tôi nhờ đó tránh khỏi tiếng trách-móc về sự dùng tiền góp nhiều như vậy; ²¹ vì chúng tôi tìm-tòi điều lành, chẳng những ở trước mặt Chúa, mà cũng ở trước mặt người ta nữa. ²² Chúng tôi lại sai một người trong anh em chúng tôi đi với họ, là người có lòng sốt-sắng mà đòi phen chúng tôi đã thử-thách trong nhiều dịp; lần này, vì có người có lòng rất tin-cậy anh em, thì chắc là càng sốt-sắng hơn. ²³ Ấy vậy, nói về Tit, thì là bạn-bè tôi, và là người cùng làm việc với tôi ở nơi anh em; còn như hai anh em kia, là sử-giả của các Hội-thánh, tức là sự vinh-hiến của Đấng Christ. ²⁴ Vậy, anh em ở trước mặt các Hội-thánh, hãy tỏ chứng-cớ của sự yêu-thương mình, và bày ra cho họ biết chúng tôi có cơ khoe mình nơi họ vì anh em.

Dịp-tiền về sự làm phước

9 ¹ Và lại, về sự giúp-đỡ thánh-đồ, thì không cần viết thêm cho anh em nữa. ² Vì tôi biết anh em sẵn lòng, và tôi khoe mình về anh em với người Ma-xê-đoan, nói rằng người A-chai đã sẵn sẵn từ năm ngoái; lòng sốt-sắng của anh em lại đã giục lòng nhiều người khác. ³ Song tôi đã sai các anh em kia đến cùng anh em, hầu cho lời tôi khen anh em khỏi ra vô-ích trong điều này, và hầu cho anh em sẵn-sàng như lời tôi đã nói. ⁴ Tôi e rằng nếu người Ma-xê-đoan đến với tôi, thấy anh em không sẵn, thì sự tin-cậy đó đối nên điều hổ-thẹn cho chúng tôi chẳng, còn anh em không kể đến. ⁵ Vậy tôi nghĩ cần phải xin các anh em kia đi trước chúng tôi đến cùng anh em, và cần phải sẵn-sẵn của bố-thí mà anh em đã hứa, hầu cho của ấy sẵn-sàng như một việc bởi lòng thành, chẳng phải bởi ý gắng-gượng.

⁶ Hãy biết rõ điều đó, hễ ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều thì gặt nhiều. ⁷ Mỗi người

nên tùy theo lòng mình đã định mà quỳn ra, không phải phàn-nàn hay là vì ép-uống; vì Đức Chúa Trời yêu kẻ dâng của cách vui lòng. ⁸ Đức Chúa Trời có quỳn ban cho anh em đủ mọi thứ ơn đây-dấy, hầu cho anh em hằng đủ điều cần-dùng trong mọi sự, lại còn có rời-rộng nữa để làm các thứ việc lành, ⁹ như có chép rằng:

Người đã rải ra, đã thí cho kẻ nghèo;

Sự công-bình của người còn đời đời.

¹⁰ Đấng phát hạt giống cho kẻ gieo giống và bánh để nuôi mình, cũng sẽ phát hạt giống cho anh em và làm cho sanh-hóa ra nhiều, Ngài lại sẽ thêm nhiều trái của sự công-bình anh em nữa. ¹¹ Như vậy, anh em được giàu trong mọi sự, để làm đủ mọi cách bố-thí, hầu cho người khác bởi chúng tôi mà tạ ơn Đức Chúa Trời. ¹² Vì việc phát tiền bố-thí dường ấy chẳng những đỡ ngạt cho các thánh-đồ mà thôi, lại xui nhiều người càng thêm lòng tạ ơn Đức Chúa Trời. ¹³ Bởi việc đó họ đã biết lòng rộng-rãi của anh em, thì ngợi-khen Đức Chúa Trời vì anh em từng vâng-phục trong sự làm chứng về đạo Tin-lành của Đấng Christ, và vì cơ lòng rộng-rãi về sự bố-thí của anh em đối với họ cùng với mọi người. ¹⁴ Họ lại cầu-nguyện cho anh em, yêu anh em cách âu-yếm, vì cơ Đức Chúa Trời đã ban cho anh em ân-điển quá đỗi. ¹⁵ Tạ ơn Đức Chúa Trời, vì sự ban-cho của Ngài không xiết kể!

III. Phao-lô đối-đáp cùng kẻ nghịch, binh-vực chức sử-đồ mình

(Đoạn 10 đến 12)

Dầu có mặt hay vắng,
Phao-lô cũng cứ một mực

10 ¹ Tôi là Phao-lô, bởi sự nhu-mì, nhân-tử của Đấng Christ mà xin anh em, — tôi là người hèn-hạ lắm trong khi gặp mặt giữa anh em, nhưng lúc vắng mặt, đối với anh em, tỏ ra biết bao là đạn-đĩ! — ² Tôi nài-xin anh em chớ ép tôi, khi tôi sẽ có mặt, phải dùng sự đạn-đĩ mà tôi toan dùng nghịch cùng mấy kẻ kia tưởng chúng tôi ăn-ở theo xác-thịt. ³ Vì chúng tôi đều sống trong xác-thịt, chớ chẳng tranh-chiến theo xác-thịt.

⁴Vả, những khí-giới mà chúng tôi dùng để chiến-tranh là không phải thuộc về xác-thịt dẫu, bền là bởi quyền-năng của Đức Chúa Trời, có sức-mạnh để đập-đổ các đồn-lũy; ⁵Nhờ khí-giới đó chúng tôi đánh đổ các lý-luận, mọi sự tự cao nổi lên nghịch cùng sự hiểu-biết Đức Chúa Trời, và bắt hết các ý-tưởng làm tôi vâng-phục Đấng Christ. ⁶Cũng nhờ khí-giới đó, chúng tôi sẵn-sàng phạt mọi kẻ chẳng phục, khi anh em đã chịu lụy trọn rồi.

⁷Anh em cứ xem bề ngoài sao? Bằng có ai quyết mình thuộc về Đấng Christ, hãy ngẫm-nghĩ rằng nếu người thuộc về Đấng Christ, thì chúng tôi cũng thuộc về Ngài.

⁸Dẫu khi tôi khoe mình khí quá về quyền-phép Chúa đã ban cho chúng tôi, để gây-dộng anh em, chớ chẳng phải để hủy-diệt, thì tôi sẽ không hổ-thẹn; ⁹song tôi chẳng muốn làm bộ dọa anh em bằng thơ-từ của tôi. ¹⁰Có người nói rằng các thơ của người nặng lời và bạo-mạnh; nhưng đến khi có mặt thì người yếu-đuối và lời nói chẳng có giá gì. ¹¹Kể nói như vậy, hãy nghĩ rằng khi chúng tôi vắng mặt, lời trong thơ thế nào, thì khi có mặt, việc làm cũng thế ấy.

Phản Phao-lô trong chức sử-đô

¹²Thật chúng tôi không dám bằng vai hoặc sánh mình với những người kia, là kẻ hay tự phô mình. Nhưng lấy mình đo mình, lấy mình so-sánh với mình, thì họ tỏ ra ít trí-khôn. ¹³Về phần chúng tôi, chẳng muốn khoe mình quá mực, chỉ theo mực về địa-phận mà Đức Chúa Trời đã chỉ-dịnh cho chúng tôi tới đến anh em. ¹⁴Bởi chưng chúng tôi chẳng vượt quá mực mình, như thế chúng tôi không đến cùng anh em, vì thật chúng tôi đã đem Tin-lành của Đấng Christ mà đến nơi anh em trước hết. ¹⁵Chúng tôi không khoe mình quá mực, cũng không khoe về việc người khác làm; nhưng mong rằng đức-tin của anh em thêm lên, thì công-việc chúng tôi cũng sẽ lớn lên thêm giữa anh em, theo giới-hạn đã định cho chúng tôi, và công-việc ấy càng mở-mang, ¹⁶cho đến nỗi chúng tôi sẽ có thể truyền Tin-lành ra đến các xứ xa hơn xứ anh em, song chúng tôi không hề khoe mình về việc đã làm trong địa-phận của người khác. ¹⁷Những ai khoe mình, hãy khoe mình trong Chúa. ¹⁸Vì ấy chẳng

phải là kẻ tự phô mình đáng được ưng-chịu, bền là kẻ mà Chúa gởi-gắm.

Chức sử-đô của Phao-lô sánh với chức sử-đô giả

11 ¹Ôi! Chớ chi anh em dung-chịu sự rờ-dại của tôi một ít! ²Thôi, anh em nên dung-chịu. ²Vì về anh em, tôi rất sốt-sắng như sự sốt-sắng của Đức Chúa Trời, bởi tôi đã gả anh em cho một chồng mà thôi, dâng anh em như người trinh-nữ tinh-sạch cho Đấng Christ. ³Nhưng tôi ngại rằng như xưa Ê-va bị cám-đổ bởi mưu-chước con rắn kia, thì ý-tưởng anh em cũng hư đi, mà đời-đối lòng thật-thà tinh-sạch đối với Đấng Christ chẳng. ⁴Vì nếu có người đến giảng cho anh em một Jê-sus khác với Jê-sus chúng tôi đã giảng, hoặc anh em nhận một Thánh-Linh khác với Thánh-Linh anh em đã nhận, hoặc được một Tin-lành khác với Tin-lành anh em đã được, thì anh em chắc dung-chịu! ⁵Nhưng tôi tưởng rằng dẫu các sử-đô ấy tôn-trọng đến đâu, tôi cũng chẳng thua-kém chút nào. ⁶Về lời nói, tôi dẫu là người thường, nhưng về sự thông-biết, tôi chẳng phải là người thường; ⁷Đối với anh em, chúng tôi đã tỏ điều đó ra giữa mọi người và trong mọi sự.

⁷Tôi đã rao-giảng Tin-lành của Đức Chúa Trời cho anh em một cách nhưng-không, hạ mình xuống cho anh em được cao lên, vậy thì tôi có phạm lỗi gì chẳng? ⁸Tôi đã nhận lương-hưởng, vét lấy của Hội-thánh khác dạng giúp việc anh em. ⁹Khi tôi ở cùng anh em, gặp phải lúc thiếu-thốn, thì không lụy đến ai cả; vì các anh em ở xứ Ma-xê-doan đến, đã bù lại sự thiếu-thốn cho tôi. Không cứ việc gì, tôi đã giữ mình cho khỏi lụy đến anh em, tôi lại cũng sẽ giữ mình như vậy nữa. ¹⁰Như chắc rằng sự chân-thật của Đấng Christ ở trong tôi, thì trong các miền xứ A-chai không ai cất lấy sự tôi khoe mình đó được. ¹¹Sao vậy? Vì tôi không yêu anh em chẳng? Đã có Đức Chúa Trời biết! ¹²Song điều tôi làm, tôi còn làm nữa, để cất mọi mưu của kẻ tìm mưu, hầu cho trong những sự họ lấy mà khoe mình, chẳng có một sự nào trội hơn chúng tôi được. ¹³Vì mấy người như vậy là sử-đô giả, là kẻ làm công lừa-đối, mạo chức sử-đô của Đấng Christ. ¹⁴Nào có lạ gì, chính quí Sa-tan mạo làm

thiên-sứ sáng-láng. ¹⁵ Vậy thì những kẻ giúp việc nó mạo làm kẻ giúp việc công-bình cũng chẳng lạ gì; nhưng sự cuối-cùng họ sẽ y theo việc làm.

Việc làm và sự đau-dớn của Phao-lô

¹⁶ Tôi lại nói rằng: Chớ có ai xem tôi như kẻ đại-dột; nếu vậy thì hãy nhận tôi như kẻ đại-dột, hầu cho tôi cũng khoe mình ít nhiều. ¹⁷ Điều tôi nói, là khi tôi lấy sự quả-quyết dường ấy mà khoe mình, thì chẳng phải nói theo Chúa, song như kẻ đại-dột vậy. ¹⁸ Bởi có nhiều người khoe mình theo xác-thịt, tôi cũng sẽ khoe mình. ¹⁹ Vì anh em là kẻ khôn-ngao lại vui-mừng dung-chịu kẻ đại-dột. ²⁰ Phải, anh em hay chịu người ta bắt mình làm tôi-tố, hay là nuốt sống, hay là cướp-bóc, hay là tự-cao mà khinh-để anh em, và trên mặt anh em. ²¹ Tôi làm hổ-thẹn cho chúng tôi mà nói lời này, chúng tôi đã tỏ mình ra là yếu-duối. Nhưng, ví bằng có ai dám khoe mình về sự gì — tôi nói như kẻ đại-dột — thì tôi cũng dám khoe mình.

²² Họ là người Hê-bơ-rơ phải chăng? Tôi cũng vậy. Họ là người Y-sơ-ra-ên phải chăng? Tôi cũng vậy. Họ là dòng-dõi của Áp-ra-ham phải chăng? Tôi cũng vậy. ²³ Họ là kẻ hầu việc của Đấng Christ phải chăng? Ừ, — tôi nói như kẻ đại-dột, — tôi lại là kẻ hầu việc hơn! Tôi đã chịu khờ-nhọc nhiều hơn, tù-rac nhiều hơn, đòn-vọt quá chừng. Đồi phen tôi gần phải bị chết; ²⁴ năm lần bị người Giu-đa đánh roi, mỗi lần thiếu một roi đầy bốn chục; ²⁵ ba lần bị đánh đòn; một lần bị ném đá; ba lần bị chìm tàu. Tôi đã ở trong biển sâu một ngày một đêm. ²⁶ Lại nhiều lần tôi đi đường, nguy trên sông-bến, nguy với trộm-cướp, nguy với giũa dân mình, nguy với dân ngoại, nguy trong các thành, nguy trong các đồng vắng, nguy trên biển, nguy với anh em giả-dối; ²⁷ chịu khó chịu nhọc, lắm lúc thức đêm, chịu đói khát, thường khi phải nhịn ăn, chịu lạnh và lóa-ló. ²⁸ Còn chưa kể mọi sự khác, là mỗi ngày tôi phải lo-lắng về hết thấy các Hội-thánh. ²⁹ Nào có ai yếu-duối mà tôi chẳng yếu-duối ư? Nào có ai vấp-ngã mà tôi chẳng như nung như đốt ư?

³⁰ Vì phải khoe mình, thì tôi sẽ khoe mình về sự yếu-duối tôi. ³¹ Đức Chúa Trời là Cha Đức Chúa Jê-sus, là Đấng đáng ngợi-khen đời đời vô-cùng, biết rằng tôi không nói dối đâu. ³² Ở thành Đa-mách, quan tổng-dốc của vua A-rê-ta giữ thành của người Đa-mách để bắt tôi. ³³ Có người từ cửa-sổ đồng tôi xuống, bằng một cái giỏ, dọc theo lưng thành, ấy vậy là tôi thoát khỏi tay họ.

Sự tỏ ra cho Phao-lô

12 ¹ Tôi cần phải khoe mình, dầu chẳng có ích gì; nhưng tôi sẽ nói đến các sự hiện-thấy và sự Chúa đã tỏ ra. ² Tôi biết một người trong Đấng Christ, cách mười bốn năm trước, đã được đem lên đến tầng trời thứ ba (hoặc trong thân-thể người, hoặc ngoài thân-thể người, tôi chẳng biết, có Đức Chúa Trời biết). ³ Tôi biết người đó (hoặc trong thân-thể người, hoặc ngoài thân-thể người, tôi cũng chẳng biết, có Đức Chúa Trời biết) ⁴ được đem lên đến chốn Ba-ra-di,^(b) ở đó, nghe những lời không thể nói, mà không có phép cho người nào nói ra.

Phao-lô khoe mình về những sự yếu-duối

⁵ Về người đó, tôi sẽ khoe mình; nhưng về chính mình tôi, tôi không khoe, chỉ khoe về sự yếu-duối của tôi mà thôi. ⁶ Dầu tôi muốn khoe mình, thì cũng không phải là một người đại-dột, vì tôi sẽ nói thật; nhưng tôi giữ, không nói, hầu cho chẳng ai nghĩ tôi vượt quá sự họ thấy ở nơi tôi và nghe tôi nói. ⁷ Vậy nên, e rằng tôi lên mình kiêu-ngạo bởi sự cao-trọng cả thể của những sự to ra ấy chẳng, thì đã cho một cái giũa xúc vào thịt tôi, tức là qui-sử của Sa-tan, để vả tôi, và làm cho tôi đứng kiêu-ngạo. ⁸ Đã ba lần tôi cầu-nguyện Chúa cho nó lìa xa tôi. ⁹ Nhưng Chúa phán rằng: Ân-diễn ta đủ cho người đời, vì sức-mạnh của ta nên trọn-ven trong sự yếu-duối. Vậy tôi sẽ rất vui lòng khoe mình về sự yếu-duối tôi, hầu cho sức-mạnh của Đấng Christ ở trong tôi. ¹⁰ Cho nên tôi vì Đấng Christ mà đành chịu trong sự yếu-duối, nhuốc-nhơ, túng-ngặt, bất-

(b) Xem lời-chúa ở sách Lu-ca 23:43.

bổ, khôn-khó; vì khi tôi yếu-đuối, ấy là lúc tôi mạnh-mẽ.

Lòng thanh-liêm của Phao-lô. Sự lo-lắng.

¹¹ Tôi đã nên đại-dột bởi anh em ép-uổng tôi; lẽ thì anh em khen-lao tôi mới phải, vì đâu tôi không ra gì, cũng chẳng kém các sứ-đồ rất lớn kia chút nào. ¹² Các bằng-cớ về chức sứ-đồ tôi đã tỏ ra trong anh em bởi sự nhẹn-nhục mọi đàng, bởi các dấu lạ, các sự khác thường, và các phép lạ. ¹³ Và, nếu trừ ra sự chính tôi không làm lụy cho anh em, thì anh em có việc gì mà chẳng bằng các Hội-thánh khác? Xin tha-thứ cho tôi sự không công-bình đó!

¹⁴ Đây là lần thứ ba tôi sẵn-sàng đi đến cùng anh em, và tôi sẽ chẳng làm lụy cho anh em đâu, vì không phải tôi tìm của-cải anh em, bèn là tìm chính anh em vậy; thật chẳng phải con-cái nên chứa của cho cha mẹ, nhưng thà cha mẹ chứa cho con-cái thì hơn. ¹⁵ Về phần tôi, tôi rất vui lòng phí của và phí trọn cả mình tôi vì linh-hồn anh em, dầu rằng tôi yêu anh em thêm, mà cần phải bị anh em yêu tôi kém.

¹⁶ Tuy rằng tôi chưa từng làm lụy cho anh em, nhưng tôi là người khôn-khéo, đã dùng mưu-kế mà bắt lấy anh em! ¹⁷ Vậy tôi há đã dùng một người nào trong những kẻ tôi sai đến cùng anh em mà lấy lợi của anh em chăng? ¹⁸ Tôi đã xin Tit đi thăm anh em, lại đã sai một người trong anh em chúng tôi cùng đi với người. Có phải là Tit đã lấy lợi của anh em không? Chúng tôi há chẳng bước đi bởi một Thánh-Linh theo cùng một dấu chân sao?

¹⁹ Đã lâu nay, anh em tưởng rằng chúng tôi tìm cách chữa mình trước mặt anh em. Ấy là trong Đấng Christ, trước mặt Đức Chúa Trời mà chúng tôi nói; bởi những kẻ rất yêu-dầu, mọi điều đó thay vì sự gây-dụng cho anh em. ²⁰ Vì tôi e rằng khi tôi đến, chẳng thấy anh em như tôi ước-ao, lại về phần anh em, chẳng thấy tôi như anh em đã ước-ao chăng. Tôi còn e rằng trong các anh em có những điều rầy-rà, ghen-ghét, nóng-giận, bất-hòa, nói-hành, nói-gàn nói xa, kiêu-căng, hỗn-loạn chẳng. ²¹ Có lẽ nào khi tôi đến nơi anh em, Đức Chúa Trời lại làm cho tôi phải hạ mình xuống về việc anh em một lần nữa, và

tôi sẽ phải khóc-lóc về nhiều kẻ trước đấng phạm tội, mà không ăn-năn về những sự ô-uế, gian-dâm, lường-tuồng họ đã phạm, hay sao?

IV. Kết-luận của bức thư

Lời khuyên và chào

13 ¹ Đây là lần thứ ba mà tôi sẽ đi đến nơi anh em. Mọi việc sẽ định cả lời khai của hai hoặc ba người làm chứng. ² Điều đó tôi đã nói rồi, bây giờ lại nói trước nữa, ngày nay tôi đau vắng mặt, nhưng chẳng khác lúc tôi ở với anh em lần thứ hai: Tôi rao cho kẻ trước có phạm tội và cho mọi kẻ khác rằng, nếu tôi lại đến, thì chẳng dung-thứ chi hết. ³ Vì anh em phải có một bằng-cớ rằng Đấng Christ phán bởi tôi, tức là Đấng đối với anh em chẳng phải là yếu-đuối đâu, bèn là mạnh-mẽ ở giữa anh em vậy. ⁴ Bởi vì, dầu Ngài nhân sự yếu-đuối đã bị đóng đinh và thập-tự-giá, nhưng Ngài sống bởi quyền-phép Đức Chúa Trời; chúng tôi cũng vậy. Dầu là yếu-đuối trong Ngài, nhưng nhờ quyền-phép Đức Chúa Trời thì cũng sẽ sống với Ngài, đang làm việc giữa anh em.

⁵ Chính anh em hãy tự xét để xem mình có dấu-tin chăng. Hãy tự thử mình: Anh em há không nhận biết rằng có Đức Chúa Jesus-Christ ở trong anh em sao? Miễn là anh em không đáng bị bỏ. ⁶ Song tôi mong anh em nhận biết rằng chúng tôi chẳng đáng bị bỏ. ⁷ Nhưng chúng ta cầu-xin Đức Chúa Trời cho anh em đừng làm việc ác nào, chẳng phải để tỏ ra chính chúng tôi được ứng-chịu, song hầu cho anh em lần-điều thiện, mặc dầu chúng tôi như đáng bị bỏ. ⁸ Vì chúng tôi chẳng có thể nghịch cùng lẽ thật, nhưng chỉ có thể thuận theo lẽ thật. ⁹ Dầu chúng tôi yếu-đuối, miễn là anh em được mạnh-mẽ thì chúng tôi cũng vui-mừng; và điều chúng tôi cầu-xin, ấy là cho anh em được nên trọn- vẹn. ¹⁰ Vậy nếu khi vắng mặt, tôi viết những điều này, để khi tôi có mặt, không dùng thẳng phép theo quyền Chúa ban cho tôi, để gây-dụng chỗ không phải để hủy-diệt.

¹¹ Rồi lại, bởi anh em, hãy mừng-rỡ; hãy theo đến sự trọn-lành; hãy yên- ủi mình, hiệp một tâm-tình, ở cho hòa-thuận, thì Đức Chúa Trời sự yêu-thương và sự bình-an sẽ ở cùng anh em. ¹² Hãy lấy cái hôn

thánh mà chào nhau. Hết thầy thánh-đồ
chào anh em.

13 Nguyên xin ơn của Đức Chúa Jêsus-

Christ, sự yêu-thương của Đức Chúa Trời,
và sự giao-thông của Đức Thánh-Linh ở
với anh em hết thầy!

THƠ CỦA PHAO-LÔ

GỢI CHO NGƯỜI

GA-LA-TI

Lời đặt và chào-thăm

1 ¹Phao-lô, làm sứ-đô — chẳng phải bởi loài người, cũng không nhờ một người nào. Bèn là bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ và Đức Chúa Trời, tức là Cha, Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại — ²cùng hết thầy anh em ở với tôi, gọi cho các Hội-thánh ở xứ Ga-la-ti: ³Nguyện xin anh em được ân-điển và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, là Cha, và bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ, là Chúa chúng ta, ⁴là Đấng phó mình vì tội-lỗi chúng ta, hầu cho cứu chúng ta khỏi đời ác nầy, ⁵theo ý-muốn Đức Chúa Trời, là Cha chúng ta, ⁵nguyên Ngài được vinh-hiến đời đời vô-cùng! A-men.

I. Phao-lô bình-vực chức sứ-đô mình

(Từ 1:6 đến 2:21)

Chỉ có một Tin-lành mà thôi

⁶Tôi lấy làm lạ cho anh em đã vội bỏ Đấng gọi anh em bởi ơn Đức Chúa Jê-sus-Christ, đặng theo tin-lành khác. ⁷Thật chẳng phải có tin-lành khác, nhưng có mấy kẻ làm rối trí anh em, và muốn đánh-đổ Tin-lành của Đấng Christ. ⁸Nhưng nếu có ai, hoặc chính chúng tôi, hoặc thiên-sứ trên trời, truyền cho anh em một tin-lành nào khác với Tin-lành chúng tôi đã truyền cho anh em, thì người ấy đáng bị a-na-them!^(a) ⁹Tôi đã nói rồi, nay lại nói lần nữa: Nếu ai truyền cho anh em một tin-lành nào khác với Tin-lành anh em đã nhận, thì người ấy đáng bị a-na-them! ¹⁰Còn bây giờ, có phải tôi mong người ta

ung-chịu tôi hay là Đức Chúa Trời? Hay là-tôi muốn đẹp lòng loài người chăng? Vì bằng tôi còn làm cho đẹp lòng người, thì tôi chẳng phải là tôi-tố của Đấng Christ.

Phao-lô trở về đạo được gọi làm sứ-đô

¹¹Hỡi anh em, tôi nói cho anh em rằng, Tin-lành mà tôi đã truyền, chẳng phải đến từ loài người đâu; ¹²vì tôi không nhận và cũng không học Tin-lành đó với một người nào, nhưng đã nhận lấy bởi sự tỏ ra của Đức Chúa Jê-sus-Christ.

¹³Vả, anh em đã nghe lúc trước tôi theo giáo Giu-đa, cách cư-xử của tôi là thế nào, tôi bắt-bớ và phá-tán Hội-thánh của Đức Chúa Trời quá chừng; ¹⁴tôi tấn-tối trong giáo Giu-đa hơn nhiều người cùng tuổi cùng nước với tôi, tôi là người sốt-sắng quá đỗi về cựu-truyền của tổ-phụ tôi. ¹⁵Nhưng khi Đức Chúa Trời, là Đấng đã để riêng tôi ra từ lúc còn trong lòng mẹ, và lấy ân-điển gọi tôi, vui lòng ¹⁶bày-tố Con của Ngài ra trong tôi, hầu cho tôi rao-truyền Con đó ra trong người ngoại-đạo, thì lập-tức tôi chẳng bàn với thịt và máu. ¹⁷Tôi cũng không lên thành Giê-ru-sa-lem, đến cùng những người đã làm sứ-đô trước tôi, song tôi đi qua xứ A-ra-bi; sau rồi trở về thành Đa-mách. ¹⁸Kể đó, mãn ba năm, tôi lên thành Giê-ru-sa-lem, đặng làm quen với Sê-pha, và tôi ở với người mười lăm ngày; ¹⁹nhưng tôi không thấy một sứ-đô nào khác, trừ ra Gia-cơ là anh em của Chúa. ²⁰Thật, trước mặt Đức Chúa Trời, tôi quyết rằng điều tôi viết cho anh em đây chẳng phải là điều dối. ²¹Sau lại, tôi đi qua các miền thuộc xứ Sy-ri và xứ Si-li-si, ²²bây giờ tôi còn là kẻ lạ mặt

^(a) Xem lời chúa ở 1 Cô-rinh-tô 10:22

trong các Hội-thánh tại xứ Giu-đê, là các hội ở trong Đấng Christ. ²³Chín các hội đó có nghe rằng: Người đã bắt-bớ chúng ta ngày trước, nay đương truyền đạo mà lúc bấy giờ người cố sức phá. ²⁴Vậy thì, các hội đó vì cố tôi khen-ngợi Đức Chúa Trời.

Hội-thánh Giê-ru-sa-lem nhìn-nhận chức sứ-đồ của Phao-lô

2 ¹Sau đó mười bốn năm, tôi lại lên thành Giê-ru-sa-lem với Ba-na-ba, có đem Tit cùng đi nữa. ²Tôi vâng theo lời tỏ ra mà lên đó, phở-bày Tin-lành mà tôi đã giảng trong người ngoại-đạo ra cho anh em; lại phở-bày riêng cho những kẻ có danh-vọng hơn hết, kéo sự chạy của tôi trước kia và bây giờ hóa ra vô-ích chẳng. ³Đầu Tit, kẻ cùng đi với tôi, là người Gô-réc, cũng không bị ép phải cắt bì. ⁴Chúng tôi đã làm như vậy, vì có mấy người anh em giả, lên vào trong vòng chúng tôi, để rình xem sự tự-do mà chúng tôi được trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, đặng bắt chúng tôi làm tội-mọi. ⁵Chúng tôi không nhường họ một giây-phút nào, chối chẳng chịu thuộc dưới quyền họ, hầu cho lẽ thật của Tin-lành được vững-bền trong anh em.

⁶Còn như những kẻ mà người ta tôn-trọng lắm, (trước kia là kẻ thế nào, thì chẳng can-dự gì với tôi, Đức Chúa Trời không tây-vị ai hết), tôi nói, những kẻ đó đâu tôn-trọng lắm, cũng chẳng làm cho tôi thêm ích chút nào. ⁷Trái lại, họ thấy sự giảng Tin-lành cho kẻ không chịu phép cắt-bì đã giao cho tôi, cũng như sự giảng Tin-lành cho người chịu phép cắt-bì đã giao cho Phi-e-rô vậy — ⁸vì Đấng đã cảm-động trong Phi-e-rô để sai người làm sứ-đồ cho những kẻ chịu cắt-bì, cũng cảm-động trong tôi để sai tôi làm sứ-đồ cho dân ngoại — ⁹và nhận biết ân-diễn đã ban cho tôi, thì Gia-cơ, Sê-pha, Giăng, là những người được tôn như cột-trụ, trao tay hữu giao-kết với chúng tôi, tức là Ba-na-ba và tôi, hầu cho chúng tôi đi đến cùng dân ngoại, còn các người ấy thì đến cùng những kẻ chịu phép cắt-bì. ¹⁰Các người ấy chỉ dặn-dò tôi phải nhớ đến kẻ nghèo-nàn, là điều tôi cũng đã ân-cần làm lắm.

Phao-lô can Phi-e-rô

¹¹Nhưng khi Sê-pha đến thành An-ti-ốt, tôi có ngăn-can trước mặt người, vì là đáng trách lắm. ¹²Bởi trước lúc mấy kẻ của Gia-cơ sai đi chưa đến, thì người ăn chung với người ngoại; vừa khi họ đã đến thì người lui đứng riêng ra, bởi sợ những kẻ chịu phép cắt-bì. ¹³Các người Giu-đa khác cũng dùng một cách giả-dối như vậy, đến nỗi chính Ba-na-ba cũng bị sự giả-hình của họ dẫn-du. ¹⁴Nhưng khi tôi thấy họ không đi ngay-thẳng theo lẽ thật của Tin-lành, thì nói với Sê-pha trước mặt mọi người rằng: Nếu anh là người Giu-đa, mà ăn-ở theo cách dân ngoại, không theo cách người Giu-đa, thì làm sao anh ép dân ngoại phải theo thói Giu-đa?

Nhờ đức-tin được xưng công-bình; sự sống trong Đấng Christ

¹⁵Về phần chúng tôi, thì sanh ra là người Giu-đa, không phải là kẻ có tội từ trong dân ngoại. ¹⁶Đầu vậy, đã biết rằng người ta được xưng công-bình, chẳng phải bởi các việc luật-pháp đâu, bèn là cậy đức-tin trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, nên chính chúng tôi đã tin Đức Chúa Jê-sus-Christ, để được xưng công-bình bởi đức-tin trong Đấng Christ, chứ chẳng bởi các việc luật-pháp; vì chẳng có ai được xưng công-bình bởi các việc luật-pháp. ¹⁷Nhưng nếu đang khi chúng tôi tìm cách được xưng công-bình trong Đấng Christ, mà chính chúng tôi bị nhận là kẻ có tội, vậy thì Đấng Christ chẳng là làm tội của tội-lỗi sao? Chẳng hề như vậy! ¹⁸Thật thế, nếu tôi lập lại điều tôi đã phá-hủy, thì tôi sẽ tỏ ra chính tôi là người phạm phép. ¹⁹Và, bởi luật-pháp, tôi đã chết cho luật-pháp, để sống cho Đức Chúa Trời. ²⁰Tôi đã bị đóng đinh vào thập-tự-giá với Đấng Christ, mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi; nay tôi còn sống trong xác-thịt, ấy là tôi sống trong đức-tin của Con Đức Chúa Trời, là Đấng đã yêu tôi, và đã phó chính mình Ngài vì tôi. ²¹Tôi không muốn làm cho ân-diễn Đức Chúa Trời ra vô-ích; vì nếu bởi luật-pháp mà được sự công-bình, thì Đấng Christ chịu chết là vô-ích.

II. Luật-pháp và đức-tin

(Từ 3:1 đến 5:12)

Người được xưng công-bình bởi đức-tin, không bởi luật-pháp

3 ¹Hỡi người Ga-la-ti ngu-muội kia, ai bùa-ếm anh em là người mà trước mắt đã được rõ bày ra Đức Chúa Jê-sus-Christ bị đóng đinh trên thập-tự-giá? ²Tôi chỉ hỏi anh em một câu này: Ấy là cậy các việc luật-pháp hay là bởi nghe và tin mà anh em đã nhận được Đức Thánh-Linh? ³Sao anh em ngu-muội đường ấy? Sau khi đã khởi-sự nhờ Đức Thánh-Linh, nay sao lại cậy xác-thịt mà làm cho trọn? ⁴Anh em há luống-công mà chịu sự khốn-khó đường ấy sao? — nếu quả là luống-công! ⁵Đấng ban Đức Thánh-Linh cho anh em và làm các phép lạ trong anh em, thì làm bởi các việc luật-pháp, hay là bởi đã nghe mà tin? ⁶Như Áp-ra-ham tin Đức Chúa Trời, thì đã kể là công-bình cho người, ⁷vậy anh em hãy nhận biết rằng những kẻ có đức-tin là con cháu thật của Áp-ra-ham.

⁸Kinh-thánh cũng biết trước rằng Đức Chúa Trời sẽ xưng dân ngoại là công-bình bởi đức-tin, nên đã rao-truyền trước cho Áp-ra-ham tin lành này: Các dân sẽ nhờ người mà được phước. ⁹Ấy vậy, ai tin thì nấy được phước với Áp-ra-ham, là người có lòng tin. ¹⁰Vì mọi kẻ cậy các việc luật-pháp, thì bị rửa-sả, bởi có chép rằng: Đấng rửa thay là kẻ không bền-đỡ trong mọi sự đã chép ở sách luật, đặng làm theo những sự ấy! ¹¹Vả lại chẳng hề có ai cậy luật-pháp mà được xưng công-bình trước mặt Đức Chúa Trời, điều đó là rõ-ràng lắm, vì người công-bình sẽ sống bởi đức-tin. ¹²Vả, luật-pháp vốn không phải đồng một thứ với đức-tin, nhưng luật pháp có chép rằng: Người nào vâng-giữ các điều-răn thì sẽ nhờ đó mà sống. ¹³Đấng Christ đã chuộc chúng ta khỏi sự rửa-sả của luật-pháp, bởi Ngài đã nên sự rửa-sả vì chúng ta, — vì có lời chép: Đấng rửa thay là kẻ bị treo trên cây gỗ. — ¹⁴Hầu cho phước lành ban cho Áp-ra-ham nhờ Đức Chúa Jê-sus-Christ mà được rải khắp trên dân ngoại, lại hầu cho chúng ta cậy đức-tin mà

nhận-lãnh Đức Thánh-Linh đã hứa cho.

Lời hứa của Đức Chúa Trời có trước luật-pháp

¹⁵Hỡi anh em, tôi nói theo thói-quen người ta rằng: Khi một người đã làm tờ giao-ước thành rồi, thì không ai có phép được xóa đi hay thêm vào sự gì. ¹⁶Vả, các lời hứa đã được phán cho Áp-ra-ham và cho dòng-dõi người. Không nói: Và cho các dòng-dõi người, như chỉ về nhiều người; nhưng nói: Và cho dòng-dõi người, như chỉ về một người mà thôi, tức là Đấng Christ. ¹⁷Vậy thì tôi nói rằng: Lời giao-ước mà Đức Chúa Trời trước kia đã kết-lập thành rồi, thì không có thể bị hủy đi, và lời hứa cũng không có thể bị bỏ đi bởi luật-pháp, là sự cách sau bốn trăm ba mươi năm mới có. ¹⁸Vì, nếu cơ-nghiệp được ban cho bởi luật-pháp, thì không bởi lời hứa nữa. Nhưng Đức Chúa Trời đã dùng lời hứa mà ban cơ-nghiệp cho Áp-ra-ham.

¹⁹Vậy thì làm sao có luật-pháp? Luật-pháp đã đặt thêm, vì cơ những sự phạm-phép, cho tới chừng nào người dòng-dõi đến, là người mà lời hứa đã hứa cho; luật-pháp được ban ra bởi mấy thiên-sứ và truyền ra bởi một người trung-bảo. ²⁰Vả, người trung-bảo chẳng phải là người trung-bảo về một bề mà thôi, nhưng Đức Chúa Trời chỉ có một.

Luật-pháp dẫn đến Đấng Christ

²¹Vậy thì luật-pháp nghịch cùng lời hứa của Đức Chúa Trời hay sao? Chẳng hề như vậy; vì, nếu đã ban cho một luật-pháp có thể làm cho sống, thì sự công-bình chắc bởi luật-pháp mà đến. ²²Nhưng Kinh-thánh đã lột hết thảy mọi sự dưới tội-lỗi, hầu cho điều chi đã hứa, bởi đức-tin trong Đức Chúa Jê-sus-Christ mà được ban cho những kẻ tin. ²³Trước khi đức-tin chưa đến, chúng ta bị lột dưới sự canh-giữ của luật-pháp mà chờ đức-tin phải bày ra. ²⁴Ấy vậy, luật-pháp đã như thầy-giáo đặng dẫn chúng ta đến Đấng Christ, hầu cho chúng ta bởi đức-tin mà được xưng công-bình. ²⁵Song khi đức-tin đã đến, chúng ta không còn phục dưới thầy-giáo

ấy nữa. 26 Vì chưng anh em bởi tin Đức Chúa Jê-sus-Christ, nên hết thấy đều là con trai của Đức Chúa Trời. 27 Vả, anh em thấy đều chịu phép báp-têm trong Đấng Christ, đều mặc lấy Đấng Christ vậy. 28 Tại đây không còn chia ra người Giu-đa hoặc người Gô-réc; không còn người tôi-mọi hoặc người tự-chủ; không còn đàn-ông hoặc đàn-bà; vì trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, anh em thấy đều làm một. 29 Lại nếu anh em thuộc về Đấng Christ, thì anh em là dòng-dõi của Áp-ra-ham, tức là kẻ kế-tự theo lời hứa.

Loài người ở dưới luật-pháp và ở dưới ân-diễn

4¹ Vả, tôi nói rằng người kế-tự dẫu là chủ của mọi vật, mà đương còn thơ-ấu, thì chẳng khác chi kẻ tôi-mọi; 2 phải ở dưới quyền kẻ bảo-hộ và kẻ coi-giữ, cho đến kỳ người cha đã định. 3 Chúng ta cũng như vậy, khi còn thơ-ấu, phải phục dưới các lễ-thói của thế-gian. 4 Nhưng khi kỳ hạn đã được trọn, Đức Chúa Trời bèn sai Con Ngài bởi một người nữ sanh ra, sanh ra dưới luật-pháp, 5 để chuộc những kẻ ở dưới luật-pháp, và cho chúng ta được làm con nuôi Ngài. 6 Lại vì anh em là con, nên Đức Chúa Trời đã sai Thánh-Linh của Con Ngài vào lòng chúng ta, kêu rằng: A-ba! Cha! 7 Dường ấy, người không phải là tôi-mọi nữa, bèn là con; và nếu người là con, thì cũng là kẻ kế-tự bởi ơn của Đức Chúa Trời.

8 Xưa kia, anh em chẳng biết Đức Chúa Trời chi hết, thì làm tôi các thần vốn không phải là thần. 9 Nhưng hiện nay anh em biết Đức Chúa Trời, lại được Đức Chúa Trời biết đến nữa, sao còn trở hướng về lễ-thói hèn-yếu nghèo-nần đó mà suy-phục nữa ư? 10 Anh em hãy còn giữ ngày, tháng, mùa, năm ư? 11 Tôi lo cho anh em, e tôi đã làm việc luống-công giữa anh em.

Sự đối ý của người Ga-la-ti

12 Hỡi anh em, tôi xin anh em hãy giống như tôi; vì tôi cũng như anh em. Anh em không làm hại gì cho tôi. 13 Anh em biết rằng ấy là đương lúc xác-thịt yếu-đuối mà tôi truyền Tin-lành cho anh em lần thứ

nhất, 14 vì xác-thịt tôi yếu-đuối sanh ra sự rên-thở cho anh em mặc dầu, anh em cũng chẳng khinh tôi, chẳng chối tôi, mà lại tiếp-rước tôi như một vị thiên-sứ của Đức Chúa Trời, thật như chính mình Đức Chúa Jê-sus-Christ. 15 Vậy thì sự vui-mừng của anh em đã trở nên thế nào? Vì tôi làm chứng cho anh em rằng, lúc bấy giờ, nếu có thể được thì anh em cũng móc con mắt mà cho tôi. 16 Tôi lấy lễ thật bảo anh em, lại trở nên thù-nghịch của anh em sao? 17 Những người đó vì anh em mà sốt-sắng, thì không phải là ý tốt; nhưng họ muốn anh em ãa-bỏ chúng tôi, hầu cho anh em sốt-sắng vì họ. 18 Có lòng sốt-sắng vì điều thiện thì tốt lắm, lúc nào cũng thế, không những khi tôi có mặt giữa anh em. 19 Hỡi các con, vì các con mà ta lại chịu đau-đớn của sự sanh-nở, cho đến chừng nào Đấng Christ thành hình trong các con, 20 ta muốn ở cùng các con và thay-đổi cách nói; vì về việc các con, ta rất là bối-rối khó xử.

A-ga và Sa-ra, nghĩa bóng về hai sự giao-ước

21 Hãy nói cho tôi, anh em là kẻ ư phục dưới luật-pháp, há không nghe luật-pháp sao? 22 Vì có chép rằng Áp-ra-ham có hai con trai: Một là con của người nữ tự-chủ, một là con của người nữ tự-chủ. 23 Nhưng con của người nữ tôi-mọi sanh ra theo xác-thịt, con của người nữ tự-chủ sanh ra theo lời hứa. 24 Cả điều đó có một nghĩa bóng: Hai người nữ đó tức là hai lời giao-ước, một là lời giao-ước tại núi Si-na-i, sanh con ra để làm tôi-mọi, ấy là nàng A-ga. 25 Vả, A-ga, ấy là núi Si-na-i, trong xứ A-ra-bi; khác nào như thành Giê-ru-sa-lem bây giờ, thành đó với con-cái mình đều làm tôi-mọi. 26 Nhưng thành Giê-ru-sa-lem ở trên cao là tự-do, và ấy là mẹ chúng ta. 27 Vì có lời chép:

Hỡi đàn-bà son, người là kẻ chẳng sanh-nở chi hết, hãy vui-mừng; Người là kẻ chẳng từng chịu đau-đớn sanh-đẻ, hãy nức lòng mừng-rỡ và bụt tiếng reo-cười,

Vì con-cái của vợ bị đẽ sẽ đông hơn con-cái của người nữ có chồng.

28 Hỡi anh em, về phần chúng ta, chúng ta cũng như Y-sác, là con của lời hứa. 29 Nhưng, như bây giờ, kẻ sanh ra theo xác-thịt bắt-bớ kẻ sanh ra theo Thánh-Linh, thì hiện nay cũng còn là thế ấy. 30 Song Kinh-thánh có nói gì? Hãy đuổi người nữ tội-mọi và con trai nó; vì con trai của người nữ tội-mọi sẽ không được kế-tự với con trai của người nữ tự-chủ. 31 Ấy vậy, hỡi anh em, chúng ta chẳng phải là con-cái của người nữ tội-mọi, bèn là con-cái của người nữ tự-chủ.

Sự tự-do của tín-đồ

5¹ Đấng Christ đã buông-thả chúng ta cho được tự-do; vậy hãy đứng vững, chớ lại để mình dưới ách tội-mọi nữa.

2 Tôi là Phao-lô nói với anh em rằng, nếu anh em chịu làm phép cắt-bì, thì Đấng Christ không bổ-ích chi cho anh em hết. 3 Tôi lại rao cho mọi người chịu cắt-bì rằng, họ buộc phải vâng-giữ trọn cả luật-pháp. 4 Anh em thấy đều muốn cậy luật-pháp cho được xưng công-bình, thì đã lìa khỏi Đấng Christ, mất ân-diễn rồi. 5 Về phần chúng ta, ấy là bởi đức-tin và nhờ Thánh-Linh mà chúng ta được nhận-lãnh sự công-bình của sự công-bình. 6 Vì, trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, cái điều có giá-trị, không phải tại chịu phép cắt-bì hoặc không chịu phép cắt-bì, nhưng tại đức-tin hay làm ra bởi sự yêu-thương vậy.

7 Anh em chạy giới; ai đã ngăn-trở anh em dặng không cho vâng-phục lẽ thật?

8 Sự xui-giục đó không phải đến từ Đấng gọi anh em. 9 Một ít men làm cho dậy cả đồng bột. 10 Trong Chúa, tôi đối với anh em có lòng tin-cậy này, là anh em chắc không có ý khác; nhưng kẻ làm rối trí anh em, bất luận người nào, sẽ chịu hình-phạt về điều đó. 11 Hỡi anh em, về phần tôi, nếu tôi còn giảng phép cắt-bì, thì sao tôi còn bị bắt-bớ nữa? Sự vấp-phạm về thập-tự-giá há chẳng phải bỏ hết rồi sao? 12 Nguyên cho kẻ gieo sự rối-loạn trong anh em, thà họ tự chặt mình là hơn!

III. Lời khuyên-bảo có ích cho đời người. Kết-luận.

(Từ 5:13 đến 6:18)

Việc làm của xác-thịt và trái của Đức Thánh-Linh

13 Hỡi anh em, anh em đã được gọi đến sự tự-do, song chớ lấy sự tự-do đó làm dịp cho anh em ăn-ở theo tánh xác-thịt, nhưng hãy lấy lòng yêu-thương làm đầy-tổ lẫn nhau. 14 Vì cả luật-pháp chỉ tóm lại trong một lời này: Người hãy yêu kẻ lân-cận như mình. 15 Nhưng nếu anh em căn nuốt lẫn nhau, thì hãy giữ, kẻo kẻ này bị diệt-mất bởi kẻ khác.

16 Vậy tôi nói rằng: Hãy bước đi theo Thánh-Linh, chớ hể làm trọn những điều ưa-muốn của xác-thịt. 17 Vì xác-thịt có những điều ưa-muốn trái với những điều của Thánh-Linh, Thánh-Linh có những điều ưa-muốn trái với của xác-thịt; hai bên trái nhau dường ấy, nên anh em không làm được điều mình muốn làm. 18 Nhưng, vì bằng anh em nhờ Thánh-Linh chỉ-dẫn, thì chẳng hề ở dưới luật-pháp.

19 Và, các việc làm của xác-thịt là rõ-ràng lắm: Ấy là gian-dâm, ô-ước, lòng-tuông, 20 thờ hình-tượng, phù-phép, thù-oán, tranh-đấu, ghen-ghét, buồn-giận, cãi-lầy, bất-bình, bè-đàng, 21 ganh-gổ, say-sưa, mê ăn-uống, cùng các sự khác giống như vậy. Tôi nói trước cho anh em, như tôi đã nói rồi: Hễ ai phạm những việc thế ấy thì không được hưởng nước Đức Chúa Trời.

22 Nhưng trái của Thánh-Linh, ấy là lòng yêu-thương, sự vui-mừng, bình-an, nhịn-nhục, nhân-tử, hiền-lành, trung-tín, mềm-mại, tiết-độ. 23 Không có luật-pháp nào cấm các sự đó. 24 Và, những kẻ thuộc về Đức Chúa Jê-sus-Christ đã đóng đinh xác-thịt với tình-dục và dâm-dục mình trên thập-tự-giá rồi. 25 Nếu chúng ta nhờ Thánh-Linh mà sống, thì cũng hãy bước theo Thánh-Linh vậy.

26 Chớ tìm-kiếm danh-vọng giả-dối mà trừu-chọc nhau và ghen-ghét nhau.

Về sự nhịn-nhục và khiêm-nhường

6 ¹Hỡi anh em, ví bằng có người nào tình-cờ phạm lỗi gì, anh em là kẻ có Đức Thánh-Linh, hãy lấy lòng mềm-mại mà sửa họ lại; chính mình anh em lại phải giữ, e cũng bị đổ-dành chẳng. ²Hãy mang lấy gánh nặng cho nhau, như vậy anh em sẽ làm trọn luật-pháp của Đấng Christ. ³Vì, nếu có ai, đầu mình không ra chi hết, mà cũng tưởng mình ra chi, ấy là mình dối lấy mình. ⁴Mỗi người phải thử-xét việc làm của mình, thì sự khoe mình chỉ tại mình thôi, chớ chẳng phải tại kẻ khác. ⁵Vì ai sẽ gánh lấy riêng phần nấy.

Gieo và gặt

⁶Kẻ nào mà người ta dạy đạo cho, phải lấy trong hết thầy của-cải mình mà chia cho người dạy đó.

⁷Chớ hề dối mình; Đức Chúa Trời không chịu khinh-dể đâu; vì ai gieo giống chi, lại gặt giống ấy. ⁸Kẻ gieo cho xác-thịt, sẽ bởi xác-thịt mà gặt sự hư-nát; song kẻ gieo cho Thánh-Linh, sẽ bởi Thánh-Linh mà gặt sự sống đời đời. ⁹Chớ mệt-nhọc về sự làm lành, vì nếu chúng ta không trở-nãi, thì đến kỳ, chúng ta sẽ gặt. ¹⁰Vậy, đương lúc có dịp-tiện, hãy làm điều thiện cho mọi người, nhứt là cho anh em chúng ta trong đức-tin.

¹¹Hãy xem chính tay tôi viết thơ này cho anh em, chữ lớn là dường nào.

Phép cắt bì Thập-tự-giá của Đấng Christ

¹²Hết thấy những kẻ muốn cho mình đẹp lòng người theo phần xác, ép anh em chịu cắt-bì, hầu cho họ khỏi vì thập-tự-giá của Đấng Christ mà bị bắt-bớ đó thôi. ¹³Vì chính những kẻ đó đã chịu cắt-bì, không vâng-giữ luật-pháp đâu; nhưng họ muốn anh em chịu cắt-bì, hầu để khoe mình trong phần xác của anh em. ¹⁴Còn như tôi, tôi hẳn chẳng khoe mình, trừ ra khoe về thập-tự-giá của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, bởi thập-tự-giá ấy, thế-gian đối với tôi đã bị đóng đinh, và tôi đối với thế-gian cũng vậy! ¹⁵Vì điều yếu-cần chẳng phải sự chịu cắt-bì, hay là sự chẳng chịu cắt-bì, bèn là trở nên người mới. ¹⁶Nguyên xin sự bình-an và sự thương-xót giáng trên hết thầy những kẻ noi theo mẫu-mực này, lại giáng trên dân Y-sơ-ra-ên của Đức Chúa Trời nữa!

¹⁷Ước gì từ nay về sau, chẳng ai làm khó cho tôi, vì trong mình tôi có dấu vết của Đức Chúa Jê-sus vậy.

¹⁸Hỡi anh em, nguyên xin ân-diên của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta ở với tâm-thần anh em! A-men.

THƠ CỦA PHAO-LÔ

GỢI CHO NGƯỜI

Ê-PHÊ-SÔ

Lời đặt và chào-thăm

1 ¹Phao-lô, theo ý-muốn Đức Chúa Trời, làm sứ-đô của Đức Chúa Jê-sus-Christ, gọi cho các thánh-đồ ở thành Ê-phê-sô, cho những kẻ trung-tín trong Đức Chúa Jê-sus-Christ: ²nguyên xin ân-diển và sự bình-an được ban cho anh em từ nơi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và từ nơi Đức Chúa Jê-sus-Christ!

I. Ý Đức Chúa Trời đã định đời đời về sự cứu thế-gian bởi đức-tin trong Đức Chúa Jê-sus-Christ

(Từ 1:3 đến 3:21)

Có nhiều phúc lành ban cho người được chọn

³Ngợi-khen Đức Chúa Trời, Cha Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, Ngài đã xuống phúc cho chúng ta trong Đấng Christ đủ mọi thứ phúc thiêng-liêng ở các nơi trên trời, ⁴trước khi sáng-thế, Ngài đã chọn chúng ta trong Đấng Christ, định làm nên thánh không chỗ trách được trước mặt Đức Chúa Trời, ⁵bởi sự thương-yêu của Ngài đã định trước cho chúng ta được trở nên con nuôi của Ngài bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ, theo ý tốt của Ngài, ⁶để khen-ngợi sự vinh-hiến của ân-diển Ngài đã ban cho chúng ta cách nhưng-không trong Con yêu-dấu của Ngài!

⁷Ấy là trong Đấng Christ, chúng ta được cứu-chuộc bởi huyết Ngài, được tha tội, theo sự dưng-dặt của ân-diển Ngài, ⁸mà Ngài đã rửa ra đây-dấy trên chúng ta cùng với mọi thứ khôn-ngaoan thông-sáng, ⁹khiến chúng ta biết sự màu-nhiệm của ý-muốn Ngài, theo ý định mà Ngài đã tự

lập-thành trước trong lòng nhân-tử Ngài — ¹⁰để làm sự định trước đó trong khi kỳ mãn — hội-hiệp muốn vật lại trong Đấng Christ, cả vật ở trên trời và vật ở dưới đất.

¹¹Ấy cũng là trong Ngài mà chúng ta đã nên kẻ dự phần kế-nghiệp, như đã định trước cho chúng ta được điều đó, theo mạng của Đấng làm mọi sự hiệp với ý quyết-đoán, ¹²hầu cho sự vinh-hiến của Ngài nhờ chúng ta là kẻ đã trồng-cậy trong Đấng Christ trước nhưt mà được ngợi-khen.

¹³Ấy lại cũng trong Ngài mà anh em sau khi đã nghe đạo chân-thật, là đạo Tin-lành về sự cứu-rỗi anh em, ấy là trong Ngài mà anh em đã tin và được ân-chứng bằng Đức Thánh-Linh là Đấng Chúa đã hứa, ¹⁴Đấng ấy làm của-cầm về cơ-nghiệp chúng ta, cho đến kỳ chuộc lấy những kẻ mà Ngài đã được để khen-ngợi sự vinh-hiến Ngài.

Phao-lô cầu-nguyện cho người Ê-phê-sô được hiểu trọn sự cứu-rỗi trong Đấng Christ

¹⁵Vậy nên, sau khi tôi có nghe đức-tin anh em hướng về Đức Chúa Jê-sus và tình yêu-thương đối với các thánh-đồ, ¹⁶thì tôi vì anh em cảm-tạ không thôi, thường nhắc đến anh em trong khi cầu-nguyện. ¹⁷Tôi cầu Đức Chúa Trời của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, là Cha vinh-hiến, ban thần-trí của sự khôn-sáng và của sự tỏ ra cho anh em, để nhận biết Ngài, ¹⁸lại soi sáng con mắt của lòng anh em, hầu cho biết điều trồng-cậy về sự kêu-gọi của Ngài là thế nào, sự giàu-có của cơ-nghiệp

vinh-hiến Ngài cho các thánh-đồ là làm sao, 19 và biết quyền vô-hạn của Ngài, đối với chúng ta có lòng tin, là lớn dường nào, y theo phép tối-thượng của năng-lực mình, 20 mà Ngài đã tỏ ra trong Đấng Christ, khi khiến Đấng Christ từ kẻ chết sống lại và làm cho ngồi bên hữu mình tại các nơi trên trời, 21 cao hơn hết mọi quyền, mọi phép, mọi thế-lực, mọi quân-chủ cùng mọi danh vang ra, không những trong đời này, mà cũng trong đời hầu đến nữa. 22 Ngài đã bắt muốn vật phục dưới chân Đấng Christ, và ban cho Đấng Christ làm đầu Hội-thánh, 23 Hội-thánh là thân-thể của Đấng Christ, tức là sự đầy-đủ của Đấng gồm-tóm mọi sự trong mọi loài.

**Loài người nhờ ơn Đấng Christ
được cứu-rỗi và được sống**

2 1 Còn anh em đã chết vì lầm-lỗi và tội-ác mình, 2 đều là những sự anh em xưa đã học đời, theo thói-quen đời này, vâng-phục vua cầm quyền chốn không-trung, tức là thần hiện đương hành-động trong các con bạn-nghịch. 3 Chúng ta hết thảy cũng đều ở trong số ấy, trước kia sống theo tư-dục xác-thịt mình, làm trọn các sự ham-mê của xác-thịt và ý-tưởng chúng ta, tự-nhiên làm con của sự thanh-nộ, cũng như mọi người khác. 4 Nhưng Đức Chúa Trời, là Đấng giàu lòng thương-xót, vì cơ lòng yêu-thương lớn Ngài đem mà yêu chúng ta, 5 nên đang khi chúng ta chết vì tội mình, thì Ngài làm cho chúng ta sống với Đấng Christ — ấy là nhờ ân-diễn mà anh em được cứu — 6 và Ngài làm cho chúng ta đồng sống lại và đồng ngồi trong các nơi trên trời trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, 7 hầu cho về đời sau tỏ ra sự giàu-có vô-hạn của ân-diễn Ngài, mà Ngài bởi lòng nhân từ đã dùng ra cho chúng ta trong Đức Chúa Jê-sus-Christ.

8 Vả, ấy là nhờ ân-diễn, bởi đức-tin, mà anh em được cứu, điều đó không phải đến từ anh em, bèn là sự ban cho của Đức Chúa Trời. 9 Ấy chẳng phải bởi việc làm đâu, hầu cho không ai khoe mình; 10 vì chúng ta là việc Ngài làm ra, đã được dựng nên trong Đức Chúa Jê-sus-Christ để làm việc lành mà Đức Chúa Trời đã sắm sẵn trước cho chúng ta làm theo.

**Người ngoại và người Giu-đa
bởi thập-tự-giá hiệp lại
đặng trở nên đền-thờ Chúa**

11 Vả, anh em, theo xác-thịt là người ngoại, bị những kẻ xưng mình là người chịu cắt-bì trong xác-thịt bởi tay người ta, gọi anh em là người không chịu cắt-bì, hãy nhớ lại lúc trước, 12 trong thuở đó, anh em không có Đấng Christ, bị ngoại quyền công-dân trong Y-sơ-ra-ên, chẳng dự vào giao-ước của lời hứa, ở thế-gian không có sự trồng-cây và không có Đức Chúa Trời. 13 Nhưng trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, anh em là kẻ ngày trước cách xa, hiện nay đã nhờ huyết Đấng Christ mà được gần rồi. 14 Vả, ấy chính Ngài là sự hòa-hiệp của chúng ta; Ngài đã hiệp cả hai lại làm một, phá đổ bức tường ngăn-cách, 15 là sự thù-nghịch đã phân-rẽ ra, bởi vì Ngài đã đem thân mình mà trừ-bỏ luật-pháp của các điều-răn chép thành điều-lệ. Như vậy, khi làm cho hòa nhau, Ngài muốn lấy cả hai lập nên một người mới trong Ngài, 16 và vì bởi thập-tự-giá Ngài đã làm cho sự thù-nghịch tiêu-diệt, nên nhờ thập-tự-giá đó Ngài khiến cả hai hiệp thành một thể, mà làm hòa-thuận với Đức Chúa Trời. 17 Ngài lại đã đến rao-truyền sự hòa-bình cho anh em là kẻ ở xa, và sự hòa-bình cho kẻ ở gần. 18 Vả ấy là nhờ Ngài mà chúng ta cả hai đều được phép đến gần Đức Chúa Cha, đồng trong một Thánh-Linh.

19 Dường ấy, anh em chẳng phải là người ngoại, cũng chẳng phải là kẻ ở trọ nữa, nhưng là người đồng-quốc với các thánh-đồ, và là người nhà của Đức Chúa Trời. 20 Anh em đã được dựng lên trên nền của các sứ-đồ cùng các-đấng tiên-tri, chính Đức Chúa Jê-sus-Christ là đá góc nhà, 21 cả cái nhà đã dựng lên trên đá đó, sắp-đặt cách hân-hoai, để làm nên một đền-thờ thánh trong Chúa. 22 Ấy, anh em cũng nhờ Ngài mà được dự phần vào nhà đó, đặng trở nên nhà ở của Đức Chúa Trời trong Thánh-Linh.

**Lẽ màu-nhiệm
về sự Chúa gọi dân ngoại**

3 1 Ấy bởi điều đó, mà tôi, Phao-lô, vì anh em là người ngoại mà làm kẻ tù của Đức Chúa Jê-sus-Christ.. 2 Vả, anh em

có nghe Đức Chúa Trời ban chức cho tôi, là ân-điển mà Ngài vì anh em phó cho tôi, ³ thể nào bởi sự tỏ ra, tôi đã hiểu-biết điều màu-nhiệm mà tôi mới bày-tỏ cùng anh em mấy lời. ⁴ Đọc đến thì anh em có thể rõ sự hiểu-biết của tôi về lẽ màu-nhiệm của Đấng Christ, ⁵ là lẽ màu-nhiệm trong các đời khác, chưa từng phát-lộ cho con-cái loài người, mà bây giờ đã được Đức Thánh-Linh tỏ ra cho các sứ-đồ thánh và tiên-tri của Ngài. ⁶ Lẽ màu-nhiệm đó tức là: Dân ngoại là kẻ đồng kế-tự, là các chi của đồng một thể, đều có phần chung với chúng ta về lời hứa đã nhờ Tin-lành mà lập trong Đức Chúa Jê-sus-Christ; ⁷ còn tôi đã trở nên kẻ giúp việc Tin-lành ấy cứ sự ban-cho của ân-điển Đức Chúa Trời, là ân-điển đã ban cho tôi bởi công-hiệu của quyền-phép Ngài. ⁸ Phải, ân-điển đó đã ban cho tôi, là kẻ hèn hơn hết mọi thánh-đồ, để rao-truyền cho dân ngoại sự giàu-có không dò được của Đấng Christ, ⁹ và soi sáng cho mọi người biết sự phân-phát lẽ màu-nhiệm, từ đời thượng-cổ đã giấu-kín trong Đức Chúa Trời là Đấng dựng nên muôn vật. ¹⁰ Ấy vậy, hiện nay sự khôn-sáng mọi đường của Đức Chúa Trời cậy Hội-thánh mà bày-tỏ ra cho những kẻ làm đầu và những kẻ cầm quyền trong các nơi trên trời, ¹¹ theo ý định đời đời của Ngài đã làm xong trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, Chúa chúng ta, ¹² trong Ngài chúng ta nhờ đức-tin đến Ngài mà được tự-do đến gần Đức Chúa Trời cách dạn-dĩ. ¹³ Tôi cũng xin anh em chớ nhân sự hoạn-nạn tôi chịu vì anh em mà ngã lòng, điều đó là điều vinh-hiến của anh em vậy...

Sự yêu-thương vô-lượng của Đấng Christ

¹⁴ Ấy là vì cơ đó mà tôi quì gối trước mặt Cha, ¹⁵ bởi Cha mà cả nhà trên trời và dưới đất đều được đặt tên, ¹⁶ tôi cầu-xin Ngài tùy sự giàu-có vinh-hiến Ngài khiến anh em được quyền-phép bởi Thánh-Linh mà nên mạnh-mẽ trong lòng; ¹⁷ đến nỗi Đấng Christ nhân đức-tin mà ngự trong lòng anh em; ¹⁸ để anh em khi đã đâm rễ vững nền trong sự yêu-thương, được hiệp cùng các thánh-đồ mà hiểu thấu bề rộng, bề dài, bề cao, bề sâu của nó là thể nào,

19 và được biết sự yêu-thương của Đấng Christ, là sự trở hơn mọi sự thông-biết, hầu cho anh em được đầy-dẫy mọi sự dư-dật của Đức Chúa Trời.

²⁰ Vả, Đức Chúa Trời, bởi quyền-lực cảm-động trong chúng ta, có thể làm trở hơn vô-cùng mọi việc chúng ta cầu-xin hoặc suy-tưởng. ²¹ nguyên Ngài được vinh-hiến trong Hội-thánh, và trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, trải các thời-đại, đời đời vô-cùng! A-men.

II. Lời khuyên-dụ về cách tin-đạo ăn-ở trong Hội-thánh, Xã-hội và Gia-đình

(Từ 4:1 đến 6:24)

Hội-thánh là một, sự ban-cho và chức-vụ thì nhiều

4 ¹ Vậy, tôi là kẻ tù trong Chúa, khuyên anh em phải ăn-ở một cách xứng-dáng với chức-phận mà Chúa đã gọi anh em, ² phải khiêm-nhường đến điều, mềm-mại đến điều, phải nhịn-nhục, lấy lòng thương-yêu mà chịu nhau, ³ dùng dây hòa-bình mà giữ-gìn sự hiệp một của Thánh-Linh.

⁴ Chỉ có một thân-thể, một Thánh-Linh, như anh em bởi chức-phận mình đã được gọi đến một sự trông-cậy mà thôi; ⁵ chỉ có một Chúa, một đức-tin, một phép báp-têm; ⁶ chỉ có một Đức Chúa Trời và một Cha của mọi người, Ngài là trên cả mọi người, giữa mọi người và ở trong mọi người. ⁷ Nhưng, đã ban ân-điển cho mỗi một người trong chúng ta theo lượng sự ban-cho của Đấng Christ. ⁸ Vậy nên có chép rằng:

Ngài đã lên nơi cao, dẫn muôn-vàn kẻ phu-tù,

Và ban các ơn cho loài người.

⁹ Vả, những chữ "Ngài đã lên" có nghĩa gì, há chẳng phải là Ngài cũng đã xuống trong các miền thấp ở dưới đất sao? ¹⁰ Đấng đã xuống tức là Đấng đã lên trên hết các tầng trời, để làm cho đầy-dẫy mọi sự.

¹¹ Ấy chính Ngài đã cho người này làm sứ-đồ, kẻ kia làm tiên-tri, người khác làm thầy giảng Tin-lành, kẻ khác nữa làm mục-sư và giáo-sư, ¹² để các thánh-

đó được trọn- vẹn về công-việc của chức- dịch và sự gây- dựng thân-thể Đấng Christ, 13 cho đến chừng chúng ta thấy đều hiệp một trong đức-tin và trong sự hiểu-biết Con Đức Chúa Trời, mà nên bậc thành-nhân, được tầm-thước vóc-giác trọn- vẹn của Đấng Christ. 14 Ngài muốn chúng ta không như trẻ con nữa, bị người ta lừa- đảo, bị mưu-chước dỗ-dành làm cho lầm-lạc, mà dạy-động và đời-đổi theo chiều gió của đạo lạc, 15 nhưng muốn cho chúng ta lấy lòng yêu-thương nói ra lẽ chân-thật, để trong mọi việc chúng ta đều được thêm lên trong Đấng làm đầu, tức là Đấng Christ. 16 Ấy nhờ Ngài mà cả thân-thể ràng-buộc vững-bền bởi những cái lắt-léo, khiến các phần giao-thông với nhau, tùy lượng sức-mạnh của từng phần, làm cho thân-thể lớn lên, và tự gây- dựng trong sự yêu-thương.

Khuyến lách sự xấu-xa của thế-gian, và mặc lấy người mới

17 Vậy, này là điều tôi nói và điều tôi nhân danh Chúa mà rao ra: ấy là anh em chớ nên ăn-ở như người ngoại-đạo nữa, họ theo sự hư-không của ý-tưởng mình, 18 bởi sự ngu-muội ở trong họ, và vì lòng họ cứng-cỏi nên trí-khôn tối-tâm, xa cách sự sống của Đức Chúa Trời. 19 Họ đã mất cả sự cảm-biết, đành bỏ mình trong một đời buông-lung, đem lòng mê-dám không biết chán mà phạm hết mọi điều ô- uế. 20 Nhưng anh em học cho biết Đấng Christ thì chẳng phải như vậy, 21 vì anh em đã nghe đạo Ngài, và được dạy-đỗ trong Ngài (y theo lẽ thật trong Đức Chúa Jê-sus) 22 rằng anh em phải bỏ cách ăn nết ở ngày trước, thoát lốt người cũ là người bị hư-hỏng bởi tư-dục dỗ-dành, 23 mà phải làm nên mới trong tâm-chí mình, 24 và mặc lấy người mới, tức là người đã được dựng nên giống như Đức Chúa Trời, trong sự công-bình và sự thánh-sạch của lẽ thật.

25 Như vậy, mỗi người trong anh em phải bỏ sự nói dối, hãy nói thật với kẻ lân-cận mình, vì chúng ta làm chi-thể cho nhau. 26 Ví bằng anh em đương cơn giận, thì chớ phạm tội; chớ căm-giận cho đến khi mặt trời lặn, 27 và đừng cho ma-quỉ nhân dịp. 28 Kẻ vốn hay trộm-cấp chớ trộm-cấp nữa; nhưng thà chịu khó, chính tay mình làm nghề lương-thiện, đừng có

vật chi giúp cho kẻ thiếu-thốn thì hơn. 29 Chớ có một lời dữ nào ra từ miệng anh em; nhưng khi đáng nói hãy nói một vài lời lành giúp ơn cho và có ích-lợi cho kẻ nghe đến.

30 Anh em chớ làm buồn cho Đức Thánh-Linh của Đức Chúa Trời, vì nhờ Ngài anh em được ấn-chứng đến ngày cứu-chuộc. 31 Phải bỏ khỏi anh em những sự cay-đắng, buồn-giận, tức mình, kêu-rêu, máng-nhiếc, cùng mọi điều hung-ác. 32 Hãy ở với nhau cách nhân-tử, đầy-dẫy lòng thương-xót, tha-thứ nhau như Đức Chúa Trời đã tha-thứ anh em trong Đấng Christ vậy.

Sự yêu-thương, thánh-sạch, và sự khôn-khéo của con-cái Đức Chúa Trời

5¹ Vậy anh em hãy trở nên kẻ bất chước Đức Chúa Trời như con-cái rất yêu-đầu của Ngài; 2 hãy bước đi trong sự yêu-thương, cũng như Đấng Christ đã yêu-thương anh em, và vì chúng ta phó chính mình Ngài cho Đức Chúa Trời làm của dâng và của tế-lễ, như một thức hương có mùi thơm.

3 Phạm những sự gian-dâm, hoặc sự ô- uế, hoặc sự tham-lam, cũng chớ nên nói đến giữa anh em, theo như cách xưng-đáng cho các thánh-đồ. 4 Chớ nói lời tục-tiêu, chớ giễu-cợt, chớ giả-ngộ tầm-phào, là những điều không đáng, nhưng thà cảm-tạ ơn Chúa thì hơn. 5 Vì anh em phải biết rõ rằng kẻ gian-dâm, ô- uế, tham-lam, tức là kẻ thờ hình-tượng, không một kẻ nào được dự phần kế-nghiệp của nước Đấng Christ và Đức Chúa Trời. 6 Đừng để cho ai lấy lời giả-trá phỉnh-dổ anh em; vì ấy là nhân những điều đó mà cơn thanh-nộ của Đức Chúa Trời giáng trên các con bạn-nghịch. 7 Vậy, chớ có thông-đồng điều chi với họ hết.

8 Và, lúc trước anh em đương còn tối-tâm, nhưng bây giờ đã nên người sáng-láng trong Chúa. Hãy bước đi như các con sáng-láng; 9 vì trái của sự sáng-láng ở tại mọi điều nhân-tử, công-bình và thành-thật. 10 Hãy xét điều chi vừa lòng Chúa, 11 và chớ dự vào công-việc vô-ích của sự tối-tâm, thà quở-trách chúng nó thì hơn; 12 vì dầu nói đến điều mà những người đó làm cách kín-giấu, cũng đã là hổ-thẹn rồi. 13 Nhưng hết thấy mọi sự đã bị quở-trách

đều được tỏ ra bởi sự sáng; phạm điều chi đã tỏ ra thì trở nên sự sáng vậy. ¹⁴ Cho nên có chép rằng: Người đương ngủ, hãy thức, hãy vùng dậy từ trong đám người chết, thì Đấng Christ sẽ chiếu sáng người.

¹⁵ Vậy, hãy giữ cho khéo về sự ăn-ở của anh em, chớ xử mình như người đại-dột, nhưng như người khôn-ngoa. ¹⁶ Hãy lợi-dụng thì-giờ, vì những ngày là xấu. ¹⁷ Vậy chớ nên như kẻ đại-dột, nhưng phải hiểu rõ ý-muốn của Chúa là thế nào. ¹⁸ Đừng say rượu, vì rượu xui cho luông-tuồng; nhưng phải đầy-dẫy Đức Thánh-Linh. ¹⁹ Hãy lấy ca-vịnh, thơ-thánh, và bài hát thiêng-liêng mà đối-đáp cùng nhau, và hết lòng hát mừng ngợi-khen Chúa. ²⁰ Hãy thường thương nhân danh Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, vì mọi sự tạ ơn Đức Chúa Trời, là Cha chúng ta.

²¹ Hãy kính-sợ Đấng Christ mà vâng-phục nhau.

Bổn-phận vợ chồng đối với nhau

²² Hỡi kẻ làm vợ, phải vâng-phục chồng mình như vâng-phục Chúa, ²³ vì chồng là đầu vợ, khác nào Đấng Christ là đầu Hội-thánh, Hội-thánh là thân-thể Ngài, và Ngài là Cứu-Chúa của Hội-thánh. ²⁴ Ấy vậy, như Hội-thánh phục dưới Đấng Christ, thì đàn-bà cũng phải phục dưới quyền chồng mình trong mọi sự.

²⁵ Hỡi người làm chồng, hãy yêu vợ mình, như Đấng Christ đã yêu Hội-thánh, phó chính mình vì Hội-thánh, ²⁶ để khiến Hội nên thánh sau khi lấy nước rửa và dùng Đạo làm cho Hội tinh-sạch. ²⁷ Đặt tỏ ra Hội-thánh đầy vinh-hiến, không vết, không nhăn, không chi giống như vậy, nhưng thánh-sạch không chỗ trách được ở trước mặt Ngài. ²⁸ Cũng một thể ấy, chồng phải yêu vợ như chính thân mình. Ai yêu vợ mình thì yêu chính mình vậy. ²⁹ Vì chẳng hề có người nào ghét chính thân mình, nhưng nuôi-nấng săn-sóc nó như Đấng Christ đối với Hội-thánh, ³⁰ vì chúng ta là các chi-thể của thân Ngài. ³¹ Vậy nên người đàn-ông phải lìa cha mẹ mà dính-dính với vợ mình, hai người cùng nên một thịt. ³² Sự màu-nhiệm ấy là lớn, tôi nói về Đấng Christ và Hội-thánh vậy. ³³ Thế thì

mỗi người trong anh em phải yêu vợ mình như mình, còn vợ thì phải kính chồng.

Bổn-phận con-cái và cha mẹ

6 ¹ Hỡi kẻ làm con-cái, hãy vâng-phục cha mẹ mình trong Chúa, vì điều đó là phải lắm. ² Hãy tôn-kính cha mẹ người (ấy là điều-răn thứ nhất, có một lời hứa nối theo), ³ hầu cho người được phước và sống lâu trên đất.

⁴ Hỡi các người làm cha, chớ chộc cho con-cái mình giận-dữ, hãy dùng sự sửa-phạt khuyên-báo của Chúa mà nuôi-nấng chúng nó.

Bổn-phận tớ và chủ

⁵ Hỡi kẻ làm tôi-tớ, hãy run-sợ, lấy lòng thật-thà mà vâng-phục kẻ làm chủ mình theo phần xác, như vâng-phục Đấng Christ, ⁶ không phải vâng-phục trước mặt người mà thôi, như các người kiếm cách làm đẹp lòng người ta, nhưng phải như tôi-tớ của Đấng Christ, lấy lòng tốt làm theo ý-muốn Đức Chúa Trời. ⁷ Hãy đem lòng yêu-mến hầu việc chủ, cũng như hầu việc Chúa, chẳng phải như hầu việc người ta, ⁸ vì biết rằng bất luận tôi-mọi hay tự-chủ, mỗi người đều sẽ nhận-lãnh của Chúa tùy việc lành mình đã làm.

⁹ Hỡi anh em là người làm chủ, hãy đối-đãi kẻ tôi-tớ mình đồng một thể ấy, đừng có ngăm-dọa chúng nó, vì biết rằng mình với chúng nó đều có một chủ chung ở trên trời, và trước mặt Ngài chẳng có sự tây-vi ai hết.

Khí-giới của tín-đồ Đấng Christ

¹⁰ Và lại, anh em phải làm mạnh-dạn trong Chúa, nhờ sức toàn-năng của Ngài. ¹¹ Hãy mang lấy mọi khí-giới của Đức Chúa Trời, để được đứng vững mà địch cùng mưu-kế của ma-quỉ. ¹² Vì chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ-quyền, cùng thế-lực, cùng vua-chúa của thế-gian mờ-tối này, cùng các thần dữ ở các miền trên trời vậy. ¹³ Vậy nên, hãy lấy mọi khí-giới của Đức Chúa Trời,

hầu cho trong ngày khốn-nạn, anh em có thể cự-địch lại, và khi thắng hơn mọi sự rồi, anh em được đứng vững-vàng.

¹⁴ Vậy, hãy đứng vững, lấy lễ thật làm dây nịt lưng, mặc lấy giáp bằng sự công-bình, ¹⁵ dùng sự sẵn-sàng của Tin-lành bình-an mà làm giày-dép. ¹⁶ Lại phải lấy thêm đức-tin làm thuẫn, nhờ đó anh em có thể đập tắt được các tên lừa của kẻ dữ. ¹⁷ Cũng hãy lấy sự cứu-chuộc làm mũ trụ, và cầm gươm của Đức Thánh-Linh, là lời Đức Chúa Trời. ¹⁸ Hãy nhờ Đức Thánh-Linh, thương thương làm đủ mọi thứ cầu-nguyện và nài-xin. Hãy dùng sự bền-đổ trọn- vẹn mà tỉnh-thức về điều đó, và cầu-nguyện cho hết thảy các thánh-đồ. ¹⁹ Cũng hãy vì tôi mà cầu-nguyện, để khi tôi mở miệng ra, Chúa ban cho tôi tự-do mọi bề, bày-tỏ lễ màu-nhiệm của đạo Tin-

lành, ²⁰ mà tôi vì đạo ấy làm sứ-giả ở trong vòng xiềng-xích, hầu cho tôi nói cách dạn-đĩ như tôi phải nói.

Sự sai Ti-chi-cơ đi. Lời chào-thăm.

²¹ Vả, muốn cho anh em cũng biết những sự thuộc về tôi và việc tôi làm, thì có Ti-chi-cơ, anh em rất yêu-dấu của chúng ta, là tôi-tớ trung-thành của Chúa, sẽ báo tin mọi sự cho anh em. ²² Tôi đã sai người đi, có ý cho anh em biết tình-cảnh chúng tôi là thế nào, để yên-ủi lòng anh em.

²³ Nguyên xin anh em được sự bình-an, sự yêu-thương cùng đức-tin ban cho bởi Đức Chúa Trời, là Cha, và bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ! ²⁴ Nguyên xin ân-điển ở với hết thảy những kẻ lấy lòng yêu-thương chẳng phai mà kính-mến Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta!

THƠ CỦA PHAO-LÔ

GỬI CHO NGƯỜI

PHI-LÍP

Lời đặt và chào-thăm

1 ¹Phao-lô và Ti-mô-thê, tôi-tớ của Đức Chúa Jê-sus-Christ, gởi cho hết thầy các thánh-đồ trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, ở thành Phi-líp, cùng cho các giám-mục và các chấp-sự. ²nguyên xin anh em được ân-điễn và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ!

Lòng yêu-thương của Phao-lô đối với người Phi-líp

³Mỗi khi tôi nhớ đến anh em, thì cảm-tạ Đức Chúa Trời tôi, ⁴và mỗi khi cầu-nguyện, tôi hằng cầu cho hết thầy anh em cách hôn-hở, ⁵vì có từ buổi ban-đầu cho đến bây giờ, anh em đã được thông-công trong sự tấn-tối của đạo Tin-lành; ⁶tôi tin chắc rằng Đấng đã khởi làm việc lành trong anh em, sẽ làm trọn hết cho đến ngày của Đức Chúa Jê-sus-Christ.

⁷Tôi nghĩ đến hết thầy anh em dường ấy, là phải lắm; vì anh em ở trong lòng tôi, đầu trong vòng xiềng-xích tôi, hoặc trong khi binh-vực và làm chứng đạo Tin-lành, thì anh em cũng có dự phần ân-điễn đã ban cho tôi. ⁸Đức Chúa Trời cũng chứng rằng tôi lấy lòng yêu-đấu của Đức Chúa Jê-sus-Christ mà trừ-mến anh em. ⁹Lại, điều tôi xin trong khi cầu-nguyện, ấy là lòng thương-yêu của anh em càng ngày càng chan-chứa hơn, trong sự thông-biết và sự suy-hiểu, ¹⁰để nghiệm-thử những sự tốt-lành hơn, hầu cho anh em được tinh-sạch không chỗ trách được, cho đến ngày Đấng Christ, ¹¹được đầy trái công-bình đến bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ, làm cho sáng danh và khen-ngợi Đức Chúa Trời.

Phao-lô bị xiềng-xích có ích-lợi cho sự tấn-tối đạo Tin-lành

¹²Hỡi anh em, tôi muốn anh em biết rằng điều xây đến cho tôi đã giúp thêm sự tấn-tối cho đạo Tin-lành, ¹³đến nỗi chốn công-đường và các nơi khác đều rõ tôi vì Đấng Christ mà chịu xiềng-xích. ¹⁴Phần nhiều trong anh em nhân tôi bị xiềng-xích mà có lòng tin rất lớn trong Đấng Christ, dám truyền đạo Đức Chúa Trời chẳng sợ-hãi gì.

¹⁵Thật có một đôi người vì lòng ganh-tị và căi-lấy mà rao-truyền Đấng Christ, nhưng cũng có kẻ lấy ý tốt mà rao-truyền. ¹⁶Những người này làm bởi lòng yêu-mến, biết rằng tôi được lập lên để binh-vực đạo Tin-lành. ¹⁷Còn những người kia, vì ý phe-đảng xui-giục, có lòng rao-truyền Đấng Christ cách không ngay-thật, tưởng thêm khổ-não cho sự xiềng-xích tôi. ¹⁸Song có hề gì! Dầu thế nào đi nữa, hoặc làm bộ, hoặc thật-thà, Đấng Christ cũng được rao-truyền; ấy vì đó tôi đương mừng-rỡ, và sẽ còn mừng-rỡ nữa. ¹⁹Vì tôi biết rằng nhờ anh em cầu-nguyện, và nhờ Thánh-Linh của Đức Chúa Jê-sus-Christ giúp-đỡ, thì điều này sẽ trở làm ích cho sự rỗi tôi. ²⁰Tôi có lòng trông-cậy chắc-chắn này, việc chi tôi cũng chẳng hổ-thẹn cả, nhưng bao giờ cũng thế, tôi nói cách tự-dò mọi bề, như vậy, dầu tôi sống hay chết, Đấng Christ sẽ được cả sáng trong mình tôi. ²¹Vì Đấng Christ là sự sống của tôi, và sự chết là điều ích-lợi cho tôi vậy.

²²Ví thử tôi cứ sống trong xác-thịt, là ích-lợi cho công-khó tôi, thì tôi chẳng biết nên lựa điều chi. ²³Tôi bị ép giữa hai bề muốn đi ở với Đấng Christ, là điều rất tốt

hơn; ²⁴ nhưng tôi cứ ở trong xác-thịt, ấy là sự cần hơn cho anh em. ²⁵ Trong sự tin chắc đó, tôi biết rằng tôi sẽ cứ còn lại và ở với hết thấy anh em, để giúp đức-tin anh em được tấn-tối và vui-vẻ; ²⁶ hầu cho khi tôi lại đến cùng anh em, anh em sẽ nhân tôi mà có nhiều cơ khỏe mình luôn trong Đức Chúa Jêsus-Christ.

Khuyến phải bền-đổ

²⁷ Duy anh em phải ăn-ở một cách xứng-dáng với đạo Tin-lành của Đấng Christ, để hoặc khi đến thăm anh em, hoặc khi vắng mặt, tôi cũng biết rằng anh em một lòng đứng vững, đồng tâm chống-cự vì đức-tin của đạo Tin-lành, phạm sự chẳng để cho kẻ thù-nghịch ngấm-dọa mình: ²⁸ điều đó là một chứng-nghiệm chúng nó phải hư-mất, còn anh em được cứu-rỗi; và ấy là từ nơi Đức Chúa Trời, ²⁹ Ngài nhân Đấng Christ, ban ơn cho anh em, không những tin Đấng Christ mà thôi, lại phải chịu khổ vì Ngài nữa, ³⁰ là phải chịu cùng một cuộc chiến-tranh như anh em đã thấy ở nơi tôi và hiện nay còn nghe nói có nơi tôi.

Nhân-tử và khiêm-nhượng theo gương Đấng Christ

2 ¹ Vậy nếu trong Đấng Christ có điều yên-ùi nào, nếu vì lòng yêu-thương có điều cứu-giúp nào, nếu có sự thông-công nơi Thánh-Linh, nếu có lòng yêu-mến và lòng thương-xót, ² thì anh em hãy hiệp ý với nhau, đồng tình yêu-thương, đồng tâm, đồng tư-tưởng mà làm cho tôi vui-mừng trọn- vẹn. ³ Chớ làm sự chi vì lòng tranh-cạnh hoặc vì hư-vinh, nhưng hãy khiêm-nhượng, coi người khác như tôn-trọng hơn mình. ⁴ Mỗi một người trong anh em chớ chăm về lợi riêng mình, nhưng phải chăm về lợi kẻ khác nữa.

⁵ Hãy có đồng một tâm-tình như Đấng Christ đã có, ⁶ Ngài vốn có hình Đức Chúa Trời, song chẳng coi sự bình-dẳng mình với Đức Chúa Trời là sự nên nắm-giữ; ⁷ chính Ngài đã tự bỏ mình đi, lấy hình tôi-tó và trở nên giống như loài người; ⁸ Ngài đã hiện ra như một người, tự hạ mình xuống, vâng-phục cho đến chết, thậm chí chết trên cây thập-tự. ⁹ Cũng vì đó nên Đức Chúa Trời đã đem Ngài lên rất cao, và ban cho Ngài danh trên hết mọi danh, ¹⁰ hầu cho nghe đến danh Đức Chúa Jêsus,

mọi đầu gối trên trời, dưới đất, bên dưới đất, thấy đều quì xuống, ¹¹ và mọi lưỡi thấy đều xưng Jêsus-Christ là Chúa, mà tôn-vinh Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.

Cố bền-đổ để đạt đến sự trọn-lành

¹² Ấy vậy, hồi những kẻ rất yêu-dầu của tôi, như anh em đã vắng lời luôn luôn, chẳng những khi tôi có mặt mà thôi, lại bây giờ là lúc tôi vắng mặt, hãy càng hơn nữa, mà lấy lòng sợ-sệt run-rẩy làm nên sự cứu-chuộc mình. ¹³ Vì ấy chính Đức Chúa Trời cảm-động lòng anh em vừa muốn vừa làm theo ý tốt Ngài. ¹⁴ Phạm làm việc gì chớ nên làm-bầm và lưỡng-lự, ¹⁵ hầu cho anh em ở giữa dòng-dõi hung-ác ngang-nghịch, được nên con-cái của Đức Chúa Trời, không vít, không ú, không chớ trách được, lại giữa dòng-dõi đó, giữ lấy đạo sự sống, chiếu sáng như đuốc trong thế-gian; ¹⁶ cho đến nỗi tới ngày của Đấng Christ, tôi có thể khoe mình rằng chẳng đã chạy vô-ích và khổ-nhoc luống-công. ¹⁷ Vì đầu huyết tôi phải dùng để tưới trên của tế-lễ và của dâng đức-tin anh em, tôi cũng vui lòng, lại đồng vui với anh em hết thấy. ¹⁸ Anh em cũng vậy, hãy vui lòng về điều đó, và hãy cùng vui với tôi.

Phao-lô gửi-gắm Ti-mô-thê và Ép-ba-phô-đích

¹⁹ Và, tôi mong rằng nhờ ơn Đức Chúa Jêsus, kíp sai Ti-mô-thê đến cùng anh em, để tới phiên tôi, tôi nghe tin anh em, mà được yên lòng. ²⁰ Thật vậy, tôi không có ai như người đồng-tình với tôi để thật lòng lo về việc anh em: ²¹ ai nấy đều tìm lợi riêng của mình, chớ không tìm của Đức Chúa Jêsus-Christ. ²² Nhưng anh em đã biết sự trung-tín từng-trải của người; và biết người là trung-thành với tôi về việc Tin-lành, như con ở với cha vậy. ²³ Nên tôi mong sai người đến nơi anh em liền, vừa khi tôi sẽ rõ sự-tình tôi ra thế nào; ²⁴ tôi lại có lòng trông-cậy này trong Chúa, là chính mình tôi không bao lâu sẽ đến.

²⁵ Trong khi chờ-đợi, tôi tưởng cần phải sai Ép-ba-phô-đích, anh em tôi, bạn cùng làm việc và cùng chiến-trận với tôi, đến cùng anh em, người cũng là ủy-viên của anh em ở kề tôi, đặng cung-cấp mọi sự

cần-dùng cho tôi vậy. ²⁶ Vì người rắt ước-ao thấy anh em hết thấy, và đã lo về anh em nghe mình bị đau-ốm. ²⁷ Vả, người mắc bệnh gần chết; nhưng Đức Chúa Trời đã thương-xót người, và chẳng những người mà thôi, cả đến tôi nữa, đáng tôi khỏi buồn-rầu càng thêm buồn-rầu. ²⁸ Vậy, tôi đã sai người đi rất kịp, hầu cho anh em lại thấy người thì mừng-rỡ, và tôi cũng bớt buồn-rầu. ²⁹ Thế thì, hãy lấy sự vui-mừng trọn-vẹn mà tiếp-rước người trong Chúa, và tôn-kính những người như vậy; ³⁰ bởi, ấy là vì công-việc của Đấng Christ mà người đã gần chết, liệu sự sống mình để bù lại các việc mà chính anh em không thể giúp tôi.

3 ¹ Hỡi anh em, sau hết, anh em hãy vui-mừng trong Chúa! Tôi chẳng hề sợ phiền mà lại viết những điều này cho anh em nữa, vì ấy là có ích cho anh em.

Các giáo-sư giả

² Hãy coi chừng loài chó; hãy coi chừng kẻ làm công gian-ác; hãy coi chừng phép cắt-bì giả. ³ Vì, ấy chính chúng ta là kẻ chịu phép cắt-bì thật, là kẻ cậy Thánh-Linh Đức Chúa Trời mà hầu việc Đức Chúa Trời, khoe mình trong Đấng Christ, và không để lòng tin-cậy trong xác-thịt bao giờ.

Phao-lô vì Đấng Christ liều-bỏ mọi sự

⁴ Ấy chẳng phải tôi không có thể cậy mình trong xác-thịt đâu. Vì bằng kẻ khác tưởng rằng có thể cậy mình trong xác-thịt, thì tôi lại có thể bội phần nữa, ⁵ tôi chịu phép cắt-bì ngày thứ tám, về dòng Y-sơ-ra-ên, chi-phái Bên-gia-min, người Hê-bơ-rơ, con của người Hê-bơ-rơ; về luật-pháp, thì thuộc phe Pha-ri-si; ⁶ về lòng sốt-sắng, thì là kẻ bất-bỏ Hội-thánh; còn như về sự công-bình của luật-pháp, thì không chỗ trách được. ⁷ Nhưng vì có Đấng Christ, tôi đã coi sự đời cho tôi như là sự lỗ vậy. ⁸ Tôi cũng coi hết thấy mọi sự như là sự lỗ, vì sự nhận-biết Đức Chúa Jê-sus-Christ là quý hơn hết, Ngài là Chúa tôi, và tôi vì Ngài mà liều-bỏ mọi điều lợi đó. Thật, tôi xem những điều đó như rơm-rác, hầu cho được Đấng Christ ⁹ và được ở trong Ngài, được sự công-bình, không phải công-bình của

tôi bởi luật-pháp mà đến, bèn là bởi tin đến Đấng Christ mà được, tức là công-bình đến bởi Đức Chúa Trời và đã lập lên trên đức-tin; ¹⁰ cho đến nỗi tôi được biết Ngài, và quyền-phép sự sống lại của Ngài, làm cho tôi nên giống như Ngài trong sự chết Ngài, ¹¹ mong cho tôi được đến sự sống lại từ trong kẻ chết.

¹² Ấy không phải tôi đã giựt giải rồi, hay là đã đến nơi trọn-lành rồi đâu, nhưng tôi đương chạy hầu cho giựt được, vì chính tôi đã được Đức Chúa Jê-sus-Christ giựt lấy rồi. ¹³ Hỡi anh em, về phần tôi, tôi không tưởng rằng đã đạt đến mục-đích, ¹⁴ nhưng tôi cứ làm một điều: quên lũng sự ở đằng sau, mà bươn theo sự ở đằng trước, tôi nhắm mục-đích mà chạy, để giựt giải về sự kêu-gọi trên trời của Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jê-sus-Christ. ¹⁵ Vậy, hãy những người trọn-vẹn trong chúng ta, phải có ý-tưởng đó; và nếu anh em tưởng dằng khác, Đức Chúa Trời cũng sẽ lấy sự đó soi-sáng cho anh em. ¹⁶ Duy chúng ta đã đạt đến bậc nào, thì chúng ta phải đồng đi vậy.

Phao-lô khuyên phải theo gương mình

¹⁷ Hỡi anh em, hãy bắt chước tôi, lại xem những kẻ ăn-ở theo mẫu-mục mà anh em thấy trong chúng tôi. ¹⁸ Vì tôi đã thường nói điều này cho anh em, nay tôi lại khóc mà nói nữa: lắm người có cách ăn-ở như là kẻ thù-nghịch thập-tự-giá của Đấng Christ. ¹⁹ Sự cuối-cùng của họ là hư-mất; họ lấy bụng mình làm chúa mình, và lấy sự xấu-hổ của mình làm vinh-hiến, chỉ tư-tưởng về các việc thế-gian mà thôi. ²⁰ Nhưng chúng ta là công-dân trên trời; ấy là từ nơi đó mà chúng ta trông-đợi Cứu-Chúa mình là Đức Chúa Jê-sus-Christ, ²¹ Ngài sẽ biến-hóa thân-thể hèn-mạt chúng ta ra giống như thân-thể vinh-hiến Ngài, y theo quyền-phép Ngài có để phục muôn vật.

Các lời khuyên-bảo khác

4 ¹ Vậy thì, hỡi anh em rất yêu rất thiết, là sự vui-mừng và mao triều-thiên cho tôi, kẻ rất yêu-dấu ơi, hãy đứng vững trong Chúa. ² Tôi khuyên Ê-vô-đi và khuyên Sin-ty-cơ phải hiệp một ý trong Chúa, ³ Hỡi kẻ đồng-liều trung-tín, tôi cũng xin

anh giúp hai người đàn-bà ấy, nhân hai bà ấy cùng tôi đã vì đạo Tin-lành mà chiến-đấu; Co-lê-măn và các bạn khác đồng làm việc với tôi cũng vậy, có tên những người đó biên vào sách sự sống rồi.

⁴ Hãy vui-mừng trong Chúa luôn luôn. Tôi lại còn nói nữa: hãy vui-mừng đi. ⁵ Hãy cho mọi người đều biết nét nhu-mì của anh em. Chúa đã gần rồi. ⁶ Chớ lo-phiền chi hết, nhưng trong mọi sự hãy dùng lời cầu-nguyện, nài-xin, và sự tạ ơn mà trình các sự cầu-xin của mình cho Đức Chúa Trời. ⁷ Sự bình-an của Đức Chúa Trời vượt-quá mọi sự hiểu-biết, sẽ giữ-gìn lòng và ý-tưởng anh em trong Đức Chúa Jê-sus-Christ.

⁸ Rốt lại, hỡi anh em, phạm điều chi chân-thật, điều chi đáng tôn, điều chi công-bình, điều chi thanh-sạch, điều chi đáng yêu-chuộng, điều chi có tiếng tốt, điều chi có nhân-đức đáng khen, thì anh em phải nghĩ đến. ⁹ Hễ sự gì anh em đã học, đã nhận, đã nghe ở nơi tôi, và đã thấy trong tôi, hãy làm đi, thì Đức Chúa Trời của sự bình-an sẽ ở cùng anh em.

**Lòng rộng-rãi của người Phi-líp.
Sự thanh-liêm của Phao-lô.**

¹⁰ Tôi được rất vui-mừng trong Chúa, vì nay anh em lại lo-tưởng về tôi lần nữa; anh em vẫn tưởng đến điều đó lắm, nhưng không có dịp-tiện. ¹¹ Không phải là tôi muốn nói đến sự cần-dùng của tôi; vì tôi đã tập hễ gặp cảnh-ngộ nào, cũng thỏa lòng ở vậy. ¹² Tôi biết chịu nghèo-hèn,

cũng biết được dư-dật. Trong mọi sự và mọi nơi, tôi đã tập cả, dầu no hay đói, dầu dư hay thiếu cũng được. ¹³ Tôi làm được mọi sự nhờ Đấng ban thêm sức cho tôi. ¹⁴ Nhưng anh em giúp tôi cơn hoạn-nạn, thì đã làm điều thiện.

¹⁵ Hỡi người Phi-líp, anh em cũng biết rằng lúc tôi khởi giảng Tin-lành, trong khi lìa xứ Ma-xê-đoan, thì ngoài Hội-thánh của anh em, chẳng có hội nào khác hiệp với tôi để lập-thành sự trao-đổi trong chúng ta cả; ¹⁶ vì tại Tê-sa-lô-ni-ca, anh em đã một hai lần gọi đồ cụng-cấp về sự cần-dùng cho tôi vậy. ¹⁷ Ấy không phải tôi cầu lễ-vật, nhưng cầu sự kết-quả nhiều bởi lễ-vật đến cho anh em. ¹⁸ Vậy, tôi đã nhận được hết, và đương dư-dật; tôi được đầy-dẫy vì đã nhận đồ nơi Êp-ba-phô-đích mà anh em gửi cho tôi, như một thứ hương có mùi thơm, tức là một của-lễ Đức Chúa Trời đáng nhận, và đẹp lòng Ngài. ¹⁹ Đức Chúa Trời tôi sẽ làm cho đầy-đủ mọi sự cần-dùng của anh em y theo sự giàu-có của Ngài ở nơi vinh-hiến trong Đức Chúa Jê-sus-Christ. ²⁰ Nguyên xin sự vinh-hiến về nơi Đức Chúa Trời, là Cha chúng ta, đời đời vô-cùng! A-men.

Lời chào-thăm

²¹ Hãy chào hết thầy các thánh-đồ trong Đức Chúa Jê-sus-Christ; các anh em ở cùng tôi chào anh em. ²² Hết thầy các thánh-đồ chào anh em, nhứt là về người nhà Sê-sa.

²³ Nguyên xin ân-diễn của Đức Chúa Jê-sus-Christ ở trong lòng anh em!

THƠ CỦA PHAO-LÔ

GỎI CHO NGƯỜI

CÔ-LÔ-SE

Lời dạt và chào-thăm

1 ¹Phao-lô, theo ý-muốn Đức Chúa Trời, làm sứ-đô của Đức Chúa Jê-sus-Christ, cùng Ti-mô-thê là anh em, ²gỏi cho các anh em chúng ta ở thành Cô-lô-se, là những người thánh và trung-tín trong Đấng Christ: nguyên xin anh em được ân-điễn và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, là Cha chúng ta!

I. Đức Chúa Jê-sus-Christ là đầu trên hết muôn vật, là tội-rễ sự chuộc-tội

(Từ 1:3 đến 2:23)

Phao-lô cảm-tạ và cầu-nguyện về đức-tin của người Cô-lô-se

³Trong khi chúng tôi cầu-nguyện cho anh em không thôi, thì cảm-tạ Đức Chúa Trời, là Cha Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta. ⁴Vì chúng tôi đã nghe về đức-tin của anh em nơi Đức Chúa Jê-sus-Christ và về sự yêu-thương của anh em đối với mọi thánh-đồ, ⁵vì cố sự trông-cậy để dành cho anh em ở trên trời, là sự trước kia anh em đã nhờ đạo Tin-lành chân-thật mà biết đến. ⁶Đạo Tin-lành đó ở giữa anh em cũng như ở trong cả thế-gian: lại kết-quả và tấn-bộ cũng như trong anh em, từ ngày mà anh em đã nghe rao-truyền ơn Đức Chúa Trời và đã học cho thật biết ơn đó. ⁷y như Ê-pháp-ra là bạn đồng-sự thiết-nghĩa với chúng tôi đã dạy anh em; người giúp-đỡ chúng tôi như một kẻ giúp việc trung-thành của Đấng Christ, ⁸và đã tỏ ra cho chúng tôi biết lòng yêu-thương mà anh em cảm-chịu bởi Đức Thánh-Linh.

⁹Cho nên, chúng tôi cũng vậy, từ ngày nhận được tin đó, cứ cầu-nguyện cho anh em không thôi, và xin Đức Chúa Trời ban cho anh em được đầy-dẫy sự hiểu-biết về ý-muốn của Ngài, với mọi thứ khôn-ngoaan và hiểu-biết thiêng-liêng nữa. ¹⁰hầu cho anh em ăn-ở cách xứng-đáng với Chúa, đáng đẹp lòng Ngài mọi đường, nảy ra đủ các việc lành, càng thêm lên trong sự hiểu-biết Đức Chúa Trời. ¹¹nhờ quyền-phép vinh-hiến Ngài, được có sức-mạnh mọi bề, để nhẹn-nhục vui-vẻ mà chịu mọi sự. ¹²Hãy tạ ơn Đức Chúa Cha, Ngài đã khiến anh em có thể dự phần cơ-nghiệp của các thánh trong sự sáng-láng: ¹³Ngài đã giải-thoát chúng ta khỏi quyền của sự tối-tăm, làm cho chúng ta dời qua nước của Con rất yêu-dấu Ngài, ¹⁴trong Con đó chúng ta có sự cứu-chuộc, là sự tha tội.

Sự cao-trọng Đấng Christ theo bốn-tánh Đức Chúa Trời

¹⁵Ấy chính Ngài là hình-ảnh của Đức Chúa Trời không thấy được, là Đấng sanh ra đầu hết thấy mọi vật dựng nên. ¹⁶Vì muôn vật đã được dựng nên trong Ngài, bất luận trên trời, dưới đất, vật thấy được, vật không thấy được, hoặc ngôi vua, hoặc quyền cai-trị, hoặc chấp-chánh, hoặc cầm quyền, đều là bởi Ngài và vì Ngài mà được dựng nên cả. ¹⁷Ngài có trước muôn vật, và muôn vật đứng vững trong Ngài. ¹⁸Ấy cũng chính Ngài là đầu của thân-thể, tức là đầu Hội-thánh. Ngài là ban-đầu, sanh trước như từ trong những kẻ chết, hầu cho trong mọi vật, Ngài đứng đầu hàng. ¹⁹Vì chúng Đức Chúa Trời đã vui lòng khiến mọi sự đầy-dẫy của mình chứa trong Ngài, ²⁰và bởi huyết Ngài trên thập-

tự-giá, thì đã làm nên hòa-bình, khiến muốn vật dưới đất trên trời đều nhờ Ngài mà hòa-thuận cùng chính mình Đức Chúa Trời.

²¹ Còn anh em ngày trước vốn xa-cách Đức Chúa Trời, và là thù-nghịch cùng Ngài bởi ý-tưởng và việc ác mình, ²² nhưng bây giờ Đức Chúa Trời đã nhờ sự chết của Con Ngài chịu lấy trong thân-thể của xác-thịt mà khiến anh em hòa-thuận, đặt làm cho anh em đứng trước mặt Ngài cách thánh-sạch không vết, không chỗ trách được; ²³ miễn là anh em tin Chúa cách vững-vàng không núng, chẳng hề dời khỏi sự trông-cậy đã truyền ra bởi đạo Tin-lành mà anh em đã nghe, là đạo được giảng ra giữa mọi vật dựng nên ở dưới trời, và chính tôi, Phao-lô, là kẻ giúp việc của đạo ấy.

Chức-vụ và sự khổ-sở của Phao-lô

²⁴ Nay tôi lấy làm vui về sự tôi đã chịu khổ-sở vì anh em, tôi lại vì thân-thể Đấng Christ, là Hội-thánh, mà đem xác-thịt mình chịu hết các điều còn lại trong sự thương-khó của Ngài. ²⁵ Tôi làm kẻ giúp việc của Hội-thánh đó, bởi sự phân-phát của Đức Chúa Trời, là Đấng giao cho tôi cái phần-việc truyền đạo Chúa cho anh em cách trọn- vẹn. ²⁶ tức là sự mầu-nhiệm đã giấu-kín trải các đời các kiếp, mà nay tỏ ra cho các thánh-đồ Ngài. ²⁷ Vì Đức Chúa Trời muốn khiến họ biết sự giàu vinh-hiến của sự mầu-nhiệm đó ở giữa dân ngoại là thế nào, nghĩa là Đấng Christ ở trong anh em, là sự trông-cậy về vinh-hiến. ²⁸ Ấy là Ngài mà chúng tôi rao-giảng, lấy mọi sự khôn-ngao răn-bảo mọi người, dạy-dỗ mọi người, hầu cho bày-tỏ mọi người trở nên trọn- vẹn trong Đấng Christ ra trước mặt Đức Chúa Trời. ²⁹ Ấy cũng là vì đó mà tôi làm việc, nhờ sức Ngài giúp-đỡ mà chiến-đấu, là sức hành-động cách có quyền trong tôi.

2 ¹ Và, tôi muốn anh em biết đường nào tôi hết sức chiến-tranh cho anh em, cho những người ở Lao-đi-xê, và cho những kẻ không thấy mặt tôi về phần xác, ² hầu cho lòng những kẻ ấy được yên-ủi, và lấy sự yêu-thương mà liên-hiệp, dạng có nhiều sự thông-biết đầy-dẫy chắc-chắn, đến nỗi có thể hiểu sự mầu-nhiệm của

Đức Chúa Trời, tức là Đấng Christ, ³ mà trong Ngài đã giấu-kín mọi sự quý-báu về khôn-ngao thông-sáng.

⁴ Tôi nói như vậy, hầu cho chẳng ai lấy lời dối-dành mà lừa-dối anh em. ⁵ Vì dấu thân tôi xa-cách, nhưng tâm-thần tôi vẫn ở cùng anh em, thấy trong anh em có thứ-tự hân-hoi và đức-tin vững-vàng đến Đấng Christ, thì tôi mừng-rỡ lắm. ⁶ Anh em đã nhận Đức Chúa Jê-sus-Christ thế nào, thì hãy bước đi trong Ngài thế ấy; ⁷ hãy chăm rề và lập nền trong Ngài, lấy đức-tin làm cho bền-vững, tùy theo anh em đã được dạy-dỗ, và hãy dự-dặt trong sự cảm-tạ.

Phép cứu-chuộc của Đức Chúa Jê-sus-Christ được hiệu-nghiệm trọn- vẹn

⁸ Hãy giữ chừng, kéo có ai lấy triết-học và lời hư-không, theo lời truyền-khẩu của loài người, sơ-học của thế-gian, không theo Đấng Christ, mà bắt anh em phục chằng. ⁹ Vì sự đầy-dẫy của bốn-tánh Đức Chúa Trời thấy đều ở trong Đấng ấy như có hình. ¹⁰ Anh em lại nhờ Ngài mà có được đầy-dẫy mọi sự, vì Ngài là đầu của mọi quyền cai-trị và mọi thế-lực. ¹¹ Anh em cũng chịu cắt-bì trong Ngài, không phải phép cắt-bì bởi tay người ta làm ra, nhưng là phép cắt-bì của Đấng Christ, là lột-bỏ tánh xác-thịt của chúng ta. ¹² Anh em đã bởi phép báp-têm được chôn với Ngài, thì cũng được sống lại với Ngài bởi đức-tin trong quyền-phép Đức Chúa Trời, là Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại. ¹³ Khi anh em đã chết bởi tội-lỗi mình và sự xác-thịt mình không chịu cắt-bì, thì Đức Chúa Trời đã khiến anh em sống lại với Đấng Christ, vì đã tha-thứ hết mọi tội chúng ta: ¹⁴ Ngài đã xóa tờ-khế lập nghịch cùng chúng ta, các điều-khoản trái với chúng ta nữa, cùng phá-hủy tờ-khế đó mà đóng đinh trên cây thập-tự; ¹⁵ Ngài đã trứt bỏ các quyền cai-trị cùng các thế-lực, dùng thập-tự-giá chiến thắng chúng nó, và nộp ra tờ-tướng giữa thiên-hạ.

Đạo-lý và phép-tắc của loài người

¹⁶ Vì vậy, chớ có ai đoán-xét anh em về của ăn uống, hoặc ngày lễ, hoặc ngày mặt trăng mới, hoặc ngày Sa-bát, ¹⁷ ấy đều chỉ là bóng của các việc sẽ tới, còn hình thì ở trong Đấng Christ. ¹⁸ Chớ để cho những

kẻ kia cướp lấy phần-thưởng chạy thi, là kẻ giả-dò khiêm-nhượng mà muốn thờ-lạy các thiên-sứ. Họ theo những sự mình xem thấy, và bởi tình xác-thịt nổi lòng kiêu-ngạo vô-ích, ¹⁹ không liên-lạc với đấng, là nhờ đấng đó mà cả thân-thể xếp-đặt kết-hiệp bởi các lát-léo, và được sự sanh-trưởng từ Đức Chúa Trời đến.

²⁰ Vì bằng anh em chết với Đấng Christ về sự sơ-học của thế-gian, thì làm sao lại để cho những thể-lệ này ép-buộc mình, như anh em còn sống trong thế-gian: ²¹ Chớ lấy, chớ ném, chớ rờ? ²² Cả sự đó hãy dùng đến thì hư-nát, theo qui-tắc và đạo-lý loài người, ²³ dấu bề ngoài có vẻ khôn-ngoa, là bởi thờ-lạy theo ý riêng, cách khiêm-nhượng và khắc-khổ thân-thể mình; nhưng không ích gì để chống-cự lòng dục của xác-thịt.

II. Lời khuyên bốn-đạo về cách ăn-ở trong xã-hội và gia-đình

(Đoạn 3 và 4)

Đời mới trong Đấng Christ

3 ¹ Vậy nếu anh em được sống lại với Đấng Christ, hãy tìm các sự ở trên trời, là nơi Đấng Christ ngồi bên hữu Đức Chúa Trời. ² Hãy ham-mến các sự ở trên trời, đừng ham-mến các sự ở dưới đất; ³ vì anh em đã chết, sự sống mình đã giấu với Đấng Christ trong Đức Chúa Trời. ⁴ Khi nào Đấng Christ, là sự sống của anh em, sẽ hiện ra, bấy giờ anh em cũng sẽ hiện ra với Ngài trong sự vinh-hiến.

⁵ Vậy hãy làm chết các chi-thể của anh em ở nơi hạ-giới, tức là tà-dâm, ô-úế, tình-dục, ham-muốn xấu-xa, tham-lam, tham-lam chẳng khác gì thờ hình-tượng; ⁶ bởi những sự ấy cơn giận của Đức Chúa Trời giáng trên các con không vâng-phục; ⁷ lúc trước anh em sống trong những nét xấu đó, và ăn-ở như vậy. ⁸ Nhưng bây giờ anh em nên trừ-bỏ hết mọi sự đó, tức là sự thanh-nộ, buồn-giận và hung-ác. Đừng nói hành ai, chớ có một lời tục-tỉu nào ra từ miệng anh em. ⁹ Chớ nói dối nhau, vì đã lột bỏ người cũ cùng công-việc nó, ¹⁰ mà mặc lấy người mới là người đang đổi ra mới theo hình-tượng Đấng dựng nên người ấy, đặng đạt đến sự hiểu-biết đầy-trọn.

¹¹ Tại đây không còn phân-biệt người Gô-réc hoặc người Giu-đa, người chịu cắt-bì hoặc người không chịu cắt-bì, người dăm-man hoặc người Sy-the, ^(a) người tôi-mọi hoặc người tự-chủ; nhưng Đấng Christ là mọi sự và trong mọi sự.

¹² Vậy anh em là kẻ chọn-lựa của Đức Chúa Trời, là người thánh và rất yêu-dấu của Ngài, hãy có lòng thương-xót. Hãy mặc lấy sự nhân-tử, khiêm-nhượng, mềm-mại, nhịn-nhục, ¹³ nếu một người trong anh em có sự gì phân-nân với kẻ khác, thì hãy nhường-nhịn nhau và tha-thứ nhau: như Chúa đã tha-thứ anh em thế nào, thì anh em cũng phải tha-thứ thế ấy. ¹⁴ Nhưng trên hết mọi sự đó, phải mặc lấy lòng yêu-thương, vì là dây liên-lạc của sự trọn-lành.

¹⁵ Nguyên xin sự bình-an của Đấng Christ cai-trị trong lòng anh em, là bình-an mà anh em đã được gọi đến đặng hiệp nên một thể; lại phải biết ơn.

¹⁶ Nguyên xin lời của Đấng Christ ở đây trong lòng anh em, và anh em dự-dặt mọi sự khôn-ngoa. Hãy dùng những ca-vịnh, thơ thánh, bài hát thiêng-liêng mà dạy và khuyên nhau, vì được đầy ơn Ngài nên hãy hết lòng hát khen Đức Chúa Trời. ¹⁷ Mặc dầu anh em nói hay làm, cũng phải nhân danh Đức Chúa Jê-sus mà làm mọi điều, nhờ Ngài mà tạ ơn Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha.

Bốn-phận ở trong nhà

¹⁸ Hỡi người làm vợ, hãy vâng-phục chồng mình, y như điều đó theo Chúa đáng phải nên vậy. ¹⁹ Hỡi kẻ làm chồng, hãy yêu vợ mình, chớ hề ở cay-nghiệt với người.

²⁰ Hỡi kẻ làm con, mọi sự hãy vâng-phục cha mẹ mình, vì điều đó đẹp lòng Chúa. ²¹ Hỡi kẻ làm cha, chớ hề chọc giận con-cái mình, e chúng nó ngã lòng chẳng.

²² Hỡi kẻ làm tôi-tớ, trong mọi sự phải vâng-phục kẻ làm chủ mình về phần xác, không những hầu việc trước mắt họ, như mình tìm cách cho đẹp lòng người ta, nhưng vì kính-sợ Chúa, hãy lấy lòng thật-thà mà hầu việc. ²³ Hễ làm việc gì, hãy hết lòng mà làm, như làm cho Chúa, chớ không phải làm cho người ta, ²⁴ vì biết rằng anh em sẽ bởi Chúa mà được cơ-

(a) Người Sy-the đời bấy giờ có tiếng là mọi-rợ hơn các dân khác.

ngiệp làm phần-thường. Hãy hầu việc Đấng Christ, tức là Chúa. ²⁵ Vì ai ăn-ở bất-nghĩa, sẽ lại chịu lấy sự bất-nghĩa của mình: không tây-vị ai hết.

4 ¹ Hỡi người làm chủ, hãy lấy điều công-bình chánh-trực đãi tôi-tớ mình, vì biết rằng anh em cũng có một Chủ mình ở trên trời.

Lời khuyên về sự cầu-nguyện và khôn-ngaoan

² Phải bền-đổ và tinh-thức trong sự cầu-nguyện, mà thêm sự tạ ơn vào. ³ Cũng hãy cầu-nguyện cho chúng tôi, xin Đức Chúa Trời mở cửa cho sự giảng-đạo, hầu cho tôi được rao-truyền lẽ mẫu-nhiệm của Đấng Christ, vì lẽ đó mà tôi bị xiềng-xích, ⁴ lại hầu cho tôi được tỏ cho biết lẽ ấy như điều tôi phải nói.

⁵ Hãy lấy sự khôn-ngaoan ăn-ở với những người ngoại, và lợi-dụng thì-giờ. ⁶ Lời nói anh em phải có ân-hậu theo luôn, và nêm thêm muối, hầu cho anh em biết nên đối-đáp mỗi người là thể nào.

Sự sai Ti-chi-cơ đi

⁷ Ti-chi-cơ là anh em rất yêu của chúng tôi, một người tôi-tớ trung-thành của Chúa và bạn cùng làm việc với tôi, sẽ báo tin cho anh em về các việc của tôi. ⁸ Tôi có ý sai người đến cùng anh em, hầu cho anh em biết tình-cảnh chúng tôi là thể nào, đặng người yên-ùi lòng anh em. ⁹ Kể cùng đi với người là Ô-nê-sim, anh em trung-tín và rất yêu của chúng tôi, tức là người

đồng-xứ với anh em vậy. Hai người đó sẽ nói cho biết hết mọi điều xảy ra ở đây.

Lời chào-thăm và dặn-dò các điều khác

¹⁰ A-ri-tac, là bạn đồng-tù với tôi, gửi lời thăm anh em, Mác, anh em chú-bác với Ba-na-ba cũng vậy. Về Mác, anh em đã chịu lấy lời dạy-bảo rồi; nếu người đến nơi anh em, hãy tiếp-rước tử-tế. ¹¹ Giê-su gọi là Giúc-tu cũng có lời thăm anh em. Trong những người chịu cắt-bì, chỉ ba người đó cùng tôi vì nước Đức Chúa Trời mà làm việc, và các người ấy là một sự yên-ùi lòng tôi.

¹² Ê-pháp-ra, người hàng-xứ với anh em, tôi-tớ của Đức Chúa Jê-sus-Christ, có lời chào anh em; người vì anh em chiến-đấu không thôi trong khi cầu-nguyện, để anh em trở nên toàn-vẹn và trọn niềm vâng-phục mọi ý-muốn của Đức Chúa Trời. ¹³ Vì tôi làm chứng cho người rằng, người làm việc rất là khó-nhọc vì anh em, lại vì người Lao-đi-xê và người Hi-ê-ra-bô-li nữa. ¹⁴ Lu-ca là thầy thuốc rất yêu-dấu, chào anh em, Đê-ma cũng vậy.

¹⁵ Hãy chào các anh em ở Lao-đi-xê và Nim-pha, cùng Hội-thánh nhóm trong nhà người. ¹⁶ Anh em đọc thơ này rồi, hãy đưa cho Hội-thánh Lao-đi-xê đọc với, anh em cũng phải đọc thơ ở Lao-đi-xê gửi đến nữa. ¹⁷ Rồi lại, hãy nói với A-chíp rằng: Hãy cẩn-thận về chức-vụ mà người đã nhân danh Chúa nhận-lãnh, để làm cho thật trọn-vẹn.

¹⁸ Chính tay tôi, Phao-lô, viết chào-thăm anh em. Hãy nhớ về xiềng-xích của tôi. Nguyễn xin ân-điển ở cùng anh em!

THƠ THỨ NHỨT CỦA PHAO-LÔ

GỬI CHO NGƯỜI

TÊ-SA-LÔ-NI-CA

Lời đặt và chào-thăm

1 ¹Phao-lô, Sin-vanh và Ti-mô-thê gửi cho Hội-thánh ở thành Tê-sa-lô-ni-ca, Hội trong Đức Chúa Trời, là Cha, và trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, Chúa chúng ta: nguyện xin ân-diễn và sự bình-an ban cho anh em!

I. Hội-thánh Tê-sa-lô-ni-ca cùng sự thông-công với sứ-đồ

(Từ 1:2 đến 3:13)

Tạ ơn vì người Tê-sa-lô-ni-ca
ăn-ở theo đạo Chúa

²Chúng tôi hằng vì anh em tạ ơn Đức Chúa Trời, thường nhắc đến anh em trong khi cầu-nguyện; ³vì trước mặt Đức Chúa Trời, là Cha, chúng tôi nhớ mãi về công-việc của đức-tin anh em, công-lao của lòng yêu-thương anh em, sự bền-đỡ về sự trông-cậy của anh em trong Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, ⁴hỡi anh em được Đức Chúa Trời yêu-dấu, chúng tôi biết anh em là kẻ được lựa-chọn. ⁵Vả, đạo Tin-lành chúng tôi đã rao-truyền cho anh em, không những bằng lời nói thôi, lại cũng bằng quyền-phép, Đức Thánh-Linh và sức-mạnh của sự tin-quyết nữa. Vì anh em biết rõ cách chúng tôi ở giữa anh em và lòng yêu-thương đối với anh em là thế nào.

⁶Anh em cũng đã bắt chước tôi và bắt chước Chúa, lấy sự vui-vẻ của Đức Thánh-Linh mà tiếp-nhận đạo giữa lúc nhiều sự khốn-khó. ⁷đến nỗi anh em trở nên gương tốt cho hết thầy tín-dồ ở xứ Ma-xê-doan và xứ A-chai. ⁸Vì đạo Chúa không những từ nơi anh em vang ra trong

xứ Ma-xê-doan và A-chai thôi đâu, nhưng đức-tin mà anh em có trong Đức Chúa Trời đã đồn khắp mọi nơi, đến nỗi chúng tôi không cần phải nói đến nữa. ⁹Vả, mọi người đều thuật lại thế nào anh em đã tiếp-dãi chúng tôi, và thế nào đã trở lại cùng Đức Chúa Trời, bỏ hình-tượng dặt thờ Đức Chúa Trời hằng sống và chân-thật, ¹⁰đặng chờ-đợi Con Ngài từ trên trời, là Đức Chúa Jê-sus mà Ngài đã khiến từ kẻ chết sống lại, tức là Đấng giải-cứ chúng ta khỏi cơn thanh-nộ ngày sau.

Cách cư-xử của Phao-lô đối
với người Tê-sa-lô-ni-ca

2 ¹Hỡi anh em, chính anh em biết rõ rằng chúng tôi đã đến nơi anh em, ấy chẳng phải là vô-ích đâu; ²nhưng sau khi bị đau-đớn và sỉ-nhục tại thành Phi-líp, như anh em đã biết, thì chúng tôi trông-cậy Đức Chúa Trời, cứ rao-truyền đạo Tin-lành của Đức Chúa Trời cách dạn-dĩ giữa cơn đại-chiến. ³Vì sự giảng-đạo của chúng tôi chẳng phải bởi sự sai-lầm, hoặc ý không thanh-sạch, cũng chẳng dùng điều gian- dối. ⁴Nhưng vì Đức Chúa Trời đã xét chúng tôi là xứng-đáng giao cho việc giảng Tin-lành, nên chúng tôi cứ nói, không phải để đẹp lòng loài người, nhưng để đẹp lòng Đức Chúa Trời, là Đấng dò-xét lòng chúng tôi.

⁵Vả, anh em có biết, chúng tôi không hề dùng những lời dua-nịnh, cũng không hề bởi lòng tư-lợi mà làm, có Đức Chúa Trời chứng cho. ⁶Đầu rằng chúng tôi có thể bắt anh em tôn-trọng chúng tôi, vì là sứ-đồ của Đấng Christ, song cũng chẳng cầu vinh-hiến đến từ loài người, hoặc từ

nơi anh em, hoặc từ nơi kẻ khác. 7 Nhưng chúng tôi đã ăn-ở nhu-mì giữa anh em, như một người vú săn-sóc chính con mình cách dịu-dàng vậy. 8 Vậy, vì lòng rất yêu-thương của chúng tôi đối với anh em, nên ước-ao ban cho anh em, không những Tin-lành Đức Chúa Trời thôi đâu, song cả đến chính sự sống chúng tôi nữa, bởi anh em đã trở nên thiết-nghĩa với chúng tôi là bao.

9 Hỡi anh em, anh em còn nhớ công-lao khó-nhọc của chúng tôi; ấy là trong khi chúng tôi giảng Tin-lành cho anh em, lại cũng làm việc cả ngày lẫn đêm, để cho khỏi lụy đến một người nào trong anh em hết. 10 Anh em làm chứng, Đức Chúa Trời cũng làm chứng rằng cách ăn-ở của chúng tôi đối với anh em có lòng tin, thật là thánh-sạch, công-bình, không chỗ trách được. 11 Anh em cũng biết rằng chúng tôi đối-dãi với mỗi người trong anh em, như cha đối với con, 12 khuyên-lơn, yên-ủi, và nài-xin anh em ăn-ở một cách xứng-dáng với Đức Chúa Trời, là Đấng gọi anh em đến nước Ngài và sự vinh-hiến Ngài.

**Người Tê-sa-lô-ni-ca trung-tín
trong cơn thử-thách, là mào
triều-thiên của Phao-lô**

13 Bởi vậy, chúng tôi tạ ơn Đức Chúa Trời không thôi về sự anh em tiếp-nhận lời của Đức Chúa Trời mà chúng tôi đã truyền cho, không coi như lời của loài người, bèn coi như lời của Đức Chúa Trời, vì thật là lời Đức Chúa Trời, cũng hành-động trong anh em có lòng tin. 14 Hỡi anh em, anh em thật đã trở nên người bất-chước các Hội-thánh của Đức Chúa Trời tại xứ Giu-đê, là các Hội-thánh trong Đức Chúa Jê-sus-Christ: anh em đã chịu khổ bởi người đồng-xứ mình, cũng như chính các Hội-thánh ấy chịu khổ bởi người Giu-đa, 15 là người đã giết Đức Chúa Jê-sus và các đấng tiên-tri, đã bắt-bớ chúng tôi; làm trái ý Đức Chúa Trời và thù-nghịch với mọi người nữa, 16 ngăn-trở chúng tôi giảng-dạy dân ngoại cho được cứu, lại hằng đầy-dẫy cái lượng tội-lỗi mình. Nhưng cơn thanh-nộ của Đức Chúa Trời sau hết đã đến trên họ.

17 Hỡi anh em, về phần chúng tôi, đã xa cách anh em ít lâu nay, thân tuy cách nhưng lòng không cách, chúng tôi đã nôn-nả biết bao, tìm phương để thỏa lòng ao-

ước lại thấy mặt anh em. 18 Vì vậy, đã hai lần, chúng tôi, như là tôi, Phao-lô, muốn đi đến cùng anh em; nhưng quĩ Sa-tan đã ngăn-trở chúng tôi. 19 Vì sự trồng-cây, vui-mừng và mào triều-thiên vinh-hiến của chúng tôi là gì, há chẳng phải là anh em cũng được đứng trước mặt Đức Chúa Jê-sus chúng ta trong khi Ngài đến sao? 20 Phải, anh em thật là sự vinh-hiến và vui-mừng của chúng tôi vậy.

**Sự sai Ti-mô-thê đi; lòng vui-mừng
và ao-ước của Phao-lô**

3 1 Vì không thể chờ-đợi được nữa, nên chúng tôi thà đành ở lại một mình tại A-thên, 2 và sai Ti-mô-thê, là anh em chúng tôi, tôi-tớ của Đức Chúa Trời, kẻ giúp việc đạo Tin-lành của Đấng Christ, đến cùng anh em, để khiến anh em được vững-vàng và giục lòng anh em trong đức-tin, 3 hầu cho không một người nào trong anh em bị rúng-động bởi những sự khốn-khó dường ấy; vì anh em tự biết rằng ấy đó là điều đã định trước cho chúng ta. 4 Lại khi ở cùng anh em, chúng tôi đã nói trước rằng sẽ có sự khốn-khó phải chịu, điều đó xảy đến rồi, và anh em đã biết rõ. 5 Vậy, không thể đợi lâu hơn nữa, nên tôi đã sai Ti-mô-thê đi, để cho biết đức-tin anh em ra làm sao, e rằng kẻ căm-dở đã căm-dở anh em, mà công-phu của chúng tôi trở nên vô-ích chẳng. 6 Nhưng Ti-mô-thê ở nơi anh em mới trở về đây, có thuật cho chúng tôi tin tốt về đức-tin cùng lòng yêu-thương của anh em. Người lại nói rằng anh em thường tưởng-nhớ chúng tôi, và ao-ước gặp chúng tôi, cũng như chính chúng tôi ước-ao gặp anh em vậy.

7 Hỡi anh em, như vậy thì ở giữa mọi sự gian-nan khốn-khó của chúng tôi, anh em đã lấy đức-tin mình mà làm một cố yên-ủi cho chúng tôi đó. 8 Vì hiện nay chúng tôi sống, là tại anh em đứng vững trong Chúa. 9 Chúng tôi làm thế nào đặng đủ tạ ơn Đức Chúa Trời về anh em, vì chúng tôi bởi cố anh em được đầy lòng vui-vẻ ở trước mặt Đức Chúa Trời chúng tôi? 10 Đêm ngày chúng tôi cố sức nài-xin Ngài cho phép chúng tôi lại gặp anh em, và gia-thêm cho đức-tin anh em điều chi còn kém.

11 Nguyên xin chính Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và Đức Chúa Jê-sus, Chúa chúng ta, dẫn chúng tôi đến cùng anh em!

¹²Lại nguyện xin Chúa làm cho anh em thêm và đầy lòng yêu-thương đối với nhau cùng đối với mọi người, cũng như lòng yêu-thương của chúng tôi đối với anh em vậy, ¹³hầu cho lòng anh em được vững-vàng, và thánh-sạch không trách được trước mặt Đức Chúa Trời, là Cha chúng ta, khi Đức Chúa Jêsus chúng ta sẽ đến với hết thảy thánh-đồ Ngài!

II. Các lời khuyên và dạy

(Từ 4:1 đến 5:28)

Khuyến phải thánh-sạch, yêu-thương, khó-nhọc

4 ¹Và lại, hỡi anh em, anh em đã học nơi chúng tôi phải ăn-ở cách nào cho đẹp ý Đức Chúa Trời, và điều đó anh em đã làm rồi, thì chúng tôi nhân Đức Chúa Jêsus xin và cầu anh em phải đi luôn theo đường ấy càng ngày càng tới. ²Anh em biết rõ chúng tôi đã bởi Đức Chúa Jêsus mà truyền cho anh em những điều-răn nào: ³Vì ý-muốn Đức Chúa Trời, ấy là khiến anh em nên thánh: tức là phải lánh sự ô-ước, ⁴mỗi người phải biết giữ thân mình cho thánh-sạch và tôn-trọng, ⁵chẳng bao giờ sa vào tình-dục lương-tuồng như người ngoại-đạo, là kẻ không nhìn biết Đức Chúa Trời. ⁶Chớ có ai phỉnh-phờ anh em mình, hay là làm hại anh em bất kỳ việc gì, vì Chúa là Đấng báo oán những sự đó, như chúng tôi đã nói trước cùng anh em và đã làm chứng. ⁷Bởi chưng Đức Chúa Trời chẳng gọi chúng ta đến sự ô-ước dẫu, bèn là sự nên thánh vậy. ⁸Cho nên ai khinh-bỏ điều chúng tôi nói, thì không phải khinh-bỏ người ta dẫu, bèn là khinh-bỏ Đức Chúa Trời, là Đấng đã ban Thánh-Linh của Ngài trong anh em.

⁹Còn như sự anh em yêu-thương nhau, về điều đó, không cần viết cho anh em, vì chính anh em đã học nơi Đức Chúa Trời, phải yêu-thương nhau; ¹⁰và đối với mọi anh em khác, trong cả xứ Ma-xê-doan, cũng làm như vậy. Nhưng, hỡi anh em, chúng tôi khuyên anh em hãy tỏ lòng yêu-thương đó thêm mãi, ¹¹ràng tập ăn-ở cho yên-lặng, săn-sóc việc riêng mình, lấy chính tay mình làm-lụng, như chúng tôi đã dặn-bảo anh em, ¹²hầu cho ăn-ở với người ngoại

cách ngay-ihăng, và không thiếu chi hết.

Sự sống lại và sự Chúa đến

¹³Hỡi anh em, chúng tôi chẳng muốn anh em không biết về phần người đã ngủ, hầu cho anh em chớ buồn-rầu như người khác không có sự trông-cậy. ¹⁴Vì nếu chúng ta tin Đức Chúa Jêsus đã chết và sống lại, thì cũng vậy, Đức Chúa Trời sẽ đem những kẻ ngủ trong Đức Chúa Jêsus cùng đến với Ngài. ¹⁵Vả, này là điều chúng tôi nhờ lời Chúa mà rao-báo cho anh em: chúng ta là kẻ sống, còn ở lại cho đến kỳ Chúa đến, thì không lên trước những người đã ngủ rồi. ¹⁶Vì sẽ có tiếng kêu lớn và tiếng của thiên-sứ lớn cùng tiếng kèn của Đức Chúa Trời, thì chính mình Chúa ở trên trời giáng xuống; bấy giờ những kẻ chết trong Đấng Christ, sẽ sống lại trước hết. ¹⁷Kể đến chúng ta là kẻ sống, mà còn ở lại, sẽ cùng nhau đều được cất lên với những người ấy giữa đám mây, tại nơi không-trung mà gặp Chúa, như vậy chúng ta sẽ ở cùng Chúa luôn luôn. ¹⁸Thế thì, anh em hãy dùng lời đó mà yên-ùi nhau.

Ngày của Chúa; sự tỉnh-thức

5 ¹Hỡi anh em, về thời và kỳ, thì không cần viết cho anh em; ²vì chính anh em biết rõ lắm rằng ngày của Chúa sẽ đến như kẻ trộm trong ban đêm vậy. ³Khi người ta sẽ nói rằng: Bình-hòa và yên-ổn, thì tai-họa thình-lình vụt đến, như sự đau-đớn xảy đến cho người đàn-bà có ghen, và người ta chắc không tránh khỏi dẫu.

⁴Nhưng, hỡi anh em, anh em chẳng phải ở nơi tối-tăm, nên nỗi ngày đó đến thình-lình cho anh em như kẻ trộm. ⁵Anh em đều là con của sự sáng và con của ban ngày. Chúng ta không phải thuộc về ban đêm, cũng không phải thuộc về sự mờ-tối. ⁶Vậy, chúng ta chớ ngủ như kẻ khác, nhưng phải tỉnh-thức và dè-giữ. ⁷Vì kẻ ngủ thì ngủ ban đêm, kẻ say thì say ban đêm. ⁸Nhưng chúng ta thuộc về ban ngày, nên hãy dè-giữ, mặc áo-giáp bằng đức-tin và lòng yêu-thương, lấy sự trông-cậy về sự cứu-rỗi làm mào-trụ. ⁹Vì Đức Chúa Trời chẳng định sẵn cho chúng ta bị cơn thanh-nộ, nhưng cho được sự giải-cứ bởi Đức

Chúa Jêsus-Christ chúng ta, ¹⁰ là Đấng đã chết vì chúng ta, hầu cho chúng ta hoặc thức hoặc ngủ, đều được đồng sống với Ngài. ¹¹ Vậy thì anh em hãy khuyên-bảo nhau, gây dựng cho nhau, như anh em vẫn thường làm.

Các lời khuyên-bảo khác

¹² Hỡi anh em, xin anh em kính-trọng kẻ có công-khố trong vòng anh em, là kẻ tuân-theo Chúa mà chỉ-dẫn và dạy-bảo anh em. ¹³ Hãy lấy lòng rất yêu-thương đối với họ vì có công-việc họ làm.

Hãy ở cho hòa-thuận với nhau. ¹⁴ Nhưng, hỡi anh em, xin anh em hãy răn-bảo những kẻ ăn-ở bậy-bà, yên-ùi những kẻ ngã lòng, nâng-dỡ những kẻ yếu-đuối, phải nhẹn-nhục đối với mọi người.

¹⁵ Hãy giữ, đừng có ai lấy ác báo ác cho kẻ khác; nhưng hãy tìm điều thiện luôn luôn, hoặc trong vòng anh em, hoặc đối với thiên-hạ.

¹⁶ Hãy vui-mừng mãi mãi, ¹⁷ cầu-nguyện không thôi, ¹⁸ phàm việc gì cũng

phải tạ ơn Chúa; vì ý-muốn của Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jêsus-Christ đối với anh em là như vậy.

¹⁹ Chớ dập tắt Thánh-Linh; ²⁰ chớ khinh-dể các lời tiên-tri; ²¹ hãy xem-xét mọi việc, điều chi lành thì giữ lấy. ²² Bất cứ việc gì tựa như điều ác, thì phải tránh đi.

²³ Nguyên xin chính Đức Chúa Trời bình-an khiến anh em nên thánh trọn- vẹn, và nguyên xin tâm-thần, linh-hồn, và thân-thể của anh em đều được giữ vẹn, không chỗ trách được, khi Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta đến! ²⁴ Đấng đã gọi anh em là thành-tín, chính Ngài sẽ làm việc đó.

²⁵ Hỡi anh em, hãy cầu-nguyện cho chúng tôi với. ²⁶ Hãy lấy cái hôn thánh mà chào hết thầy anh em. ²⁷ Tôi nhân Chúa nài-xin anh em hãy đọc thư này cho hết thầy anh em đều nghe.

²⁸ Nguyên xin ân-điển của Đức Chúa Jêsus-Christ, Chúa chúng ta, ở với anh em!

THƠ THỨ HAI CỦA PHAO-LÔ

GỬI CHO NGƯỜI

TÊ-SA-LÔ-NI-CA

Lời đặt và chào-thăm

1 ¹Phao-lô, Sin-vanh và Ti-mô-thê gửi cho Hội-thánh Tê-sa-lô-ni-ca, là Hội-thánh ở trong Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, là Chúa: ²nguyện xin anh em được ân-điển và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ!

Mặc đầu bị bắt-bớ, người Tê-sa-lô-ni-ca cứ tấn-tối. Sự báo-trả ngày sau.

³Hỡi anh em, chúng tôi phải vì anh em cảm-tạ Đức Chúa Trời luôn luôn; điều đó là phải lắm, vì đức-tin anh em rất tấn-tối, và lòng yêu-thương của mỗi người trong hết thầy anh em đối với nhau càng ngày càng thêm. ⁴Chúng tôi cũng vì anh em mà khoe mình cùng các Hội-thánh của Đức Chúa Trời, vì lòng nhẹn-nhục và đức-tin anh em trong mọi sự bắt-bớ khốn-khó đương chịu.

⁵Đó đủ chứng-cớ về sự đoán-xét công-bình của Đức Chúa Trời, Ngài muốn khiến anh em nên xứng-đáng cho nước Ngài, là vì nước đó mà anh em chịu khổ. ⁶Vả, theo sự công-bình Đức Chúa Trời, thì ít là Ngài lấy điều khổ báo những kẻ làm khổ anh em, ⁷và cho anh em, là kẻ chịu khổ, được nghỉ-ngơi với chúng tôi, trong khi Đức Chúa Jê-sus từ trời hiện đến với các thiên-sứ của quyền-phép Ngài, giữa ngọn lửa hùng, ⁸báo-thù những kẻ chẳng hề nhận biết Đức Chúa Trời, và không vâng-phục Tin-lành của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta. ⁹Họ sẽ bị hình-phạt hư-mất đời đời, xa-cách mặt Chúa và sự vinh-hiến

của quyền-phép Ngài, ¹⁰tức là khi Ngài sẽ đến trong ngày đó, để được sáng danh trong các thánh-đô, được khen-ngợi trong mọi kẻ tin; vì anh em đã tin lời chúng tôi làm chứng trước mặt anh em.

¹¹Cho nên, chúng tôi vì anh em cầu-nguyện không thôi, hầu cho Đức Chúa Trời chúng ta khiến anh em xứng-đáng với sự gọi của Ngài, và cho Ngài lấy quyền-phép làm trọn trong anh em mọi ý-định thương-xót của lòng nhân Ngài và công-việc của đức-tin; ¹²đến nỗi làm sáng danh Đức Chúa Jê-sus chúng ta trong anh em, và anh em trong Ngài, tùy theo ân-điển của Đức Chúa Trời chúng ta và của Đức Chúa Jê-sus-Christ.

**Trước khi Chúa trở lại,
sẽ có Antichrist đến.³**

2 ¹Lược về sự đến của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, và về sự chúng ta hội-hiệp cùng Ngài, ²thì, hỡi anh em, xin chớ vội bối-rối và kinh-hoảng hoặc bởi thần-cảm giả-mạo, hoặc bởi lời nói hay là bởi bức thư nào tựa như chúng tôi đã gửi mà nói rằng ngày Chúa gần đến.

³Mặc ai dùng cách nào, cũng đừng để họ lừa-dối mình. Vì phải có sự bỏ đạo đến trước, và có người tội-ác, con của sự hư-mất hiện ra, ⁴tức là kẻ đối-địch, tôn mình lên trên mọi sự mà người ta xưng là Đức Chúa Trời hoặc người ta thờ-lạy, rất dối ngời trong đền Đức Chúa Trời, chính mình tự xưng là Đức Chúa Trời.

⁵Anh em há không nhớ khi tôi còn ở với anh em, thì đã nói về những sự đó sao? ⁶Hiện nay anh em biết rõ điều làm ngăn-trở nó, hầu cho nó chỉ hiện ra đúng kỳ nó

(a) Antichrist nghĩa là một kẻ làm đầu nghịch cùng Đấng Christ, như trong câu 3, 4.

thời. ⁷ Vì đã có sự mâu-nhiệm của điều bội-ngịch đương hành-động rồi; song Đấng còn ngăn-trở cần phải cất đi. ⁸ Bấy giờ kẻ nghịch cùng luật-pháp kia sẽ hiện ra, Đức Chúa Jê-sus sẽ dùng hơi miệng Ngài mà hủy-diệt nó, và trừ-bỏ nó bởi sự chói-sáng của sự Ngài đến. ⁹ Kẻ đó sẽ lấy quyền của qui Sa-tan mà hiện đến, làm đủ mọi thứ phép lạ, dấu dị và việc kỳ dối-giả; ¹⁰ dùng mọi cách phỉnh-dễ không công-bình mà dỗ những kẻ hư-mất, vì chúng nó đã không nhận-lãnh sự yêu-thương của lễ thật để được cứu-rỗi. ¹¹ Ấy vì thế mà Đức Chúa Trời cho chúng nó mắc phải sự lầm-lạc, là sự khiến chúng nó tin điều dối-giả, ¹² hầu cho hết thảy những người không tin lễ thật, song chuộng sự không công-bình, đều bị phục dưới sự phán-xét của Ngài.

¹³ Hỡi anh em yêu-dấu của Chúa, còn như chúng tôi, phải vì anh em tạ ơn Đức Chúa Trời không thôi, vì vừa lúc ban đầu, Ngài đã chọn anh em bởi sự nên thánh của Thánh-Linh, và bởi tin lễ thật, đặt ban sự cứu-rỗi cho anh em. ¹⁴ Ấy cũng là vì đó mà Ngài đã dùng Tin-lành chúng tôi gọi anh em, đặt anh em hưởng được sự vinh-hiến của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta. ¹⁵ Hỡi anh em, vậy thì hãy đứng vững, hãy vàng-giữ những điều dạy-dỗ mà chúng tôi đã truyền cho anh em, hoặc bằng lời nói, hoặc bằng thơ-từ của chúng tôi. ¹⁶ Nguyên xin chính Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, và Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, là Đấng đã yêu-thương chúng ta, và đã lấy ân-diễn Ngài mà ban cho chúng ta sự yên-ủi đời đời và sự trông-cậy tốt-lành, ¹⁷ hãy yên-ủi lòng anh em, khiến anh em được bền-vững trong mọi việc lành cùng mọi lời nói lành!

Khuyên phải cầu-nguyện và làm việc. Lời chào-thăm.

3 ¹ Và lại, hỡi anh em, hãy cầu-nguyện cho chúng tôi, hầu cho đạo Chúa được đồn ra và được sáng danh, như thể ở trong anh em vậy, ² lại hầu cho chúng tôi được giải-thoát khỏi kẻ vô-lý và người ác; vì chẳng phải hết thảy đều có đức-tin. ³ Chúa là thành-tín, sẽ làm cho anh em bền-vững

và giữ cho khỏi Ác-giả. ⁴ Về phần anh em, chúng tôi cố lòng tin-cậy trong Chúa rằng anh em đương làm và sẽ làm những việc chúng tôi dặn-biểu. ⁵ Nguyên xin Chúa soi-dẫn lòng anh em tới đến sự yêu-mến Đức Chúa Trời, và sự nhịn-nhục của Đấng Christ!

⁶ Hỡi anh em, nhân danh Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, chúng tôi khuyên anh em phải lánh người anh em nào không biết tu đức-hạnh mình, và không bước theo các điều dạy-dỗ mà anh em đã nhận-lãnh nơi chúng tôi. ⁷ Chính anh em biết điều mình phải làm để học-dòi chúng tôi; vì chúng tôi không có ăn-ở sai-bậy giữa anh em, ⁸ chưa từng ăn dưng của ai, nhưng đêm ngày làm-lụng khó-nhọc, để khỏi lụy đến một người nào trong anh em hết. ⁹ Chẳng phải chúng tôi không có quyền-lợi được ăn dưng, nhưng muốn làm gương cho anh em, để anh em bắt chước. ¹⁰ Khi chúng tôi ở cùng anh em, cũng đã rao-báo cho anh em rằng: nếu ai không khứng làm việc, thì cũng không nên ăn nữa.

¹¹ Và, chúng tôi nghe trong anh em có kẻ ăn-ở bậy-bạ, chẳng hề làm-lụng, trở chằm những sự vô-ích thôi. ¹² Chúng tôi nhân danh Đức Chúa Jê-sus-Christ, bảo và khuyên những kẻ đó phải yên-lặng mà làm việc, hầu cho ăn bánh của mình làm ra. ¹³ Hỡi anh em, phần anh em chớ nên chán-mệt làm sự lành. ¹⁴ Vì bằng có ai không tuân-theo lời chúng tôi nói trong thơ này, thì hãy ghi lấy, chớ giao-thông với họ, hầu cho họ nhân đó biết xấu-hổ. ¹⁵ Tuy vậy, chớ coi người đó như kẻ nghịch-thù, nhưng hãy răn-báo người như anh em vậy.

¹⁶ Nguyên xin chính Chúa bình-an ban sự bình-an cho anh em trong mọi khi, dù mọi cách! Lại xin Chúa ở cùng anh em hết thảy!

¹⁷ Chính tay tôi, là Phao-lô, viết lời chào-thăm này cho anh em: ấy đó là dấu ký của tôi trong mọi thơ-từ của tôi, tôi viết như vậy.

¹⁸ Nguyên xin ân-diễn của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta ở cùng anh em hết thảy!

THƠ THỨ NHỨT CỦA PHAO-LÔ

GỬI CHO

TI-MÔ-THÊ

Lời đặt và chào-thăm

1 Phao-lô, vâng mạng Đức Chúa Trời là Cứu-Chúa chúng ta, và vâng mạng Đức Chúa Jê-sus-Christ là sự trông-cậy chúng ta, làm sứ-đồ của Đức Chúa Jê-sus-Christ, **2** gửi cho Ti-mô-thê, là con thật của ta trong đức-tin: nguyên xin con được ân-điển, sự thương-xót và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ, Chúa chúng ta!

Các giáo-sư giả

3 Ta nay nhắc lại mạng-lệnh mà ta đã truyền cho con, khi ta đi sang xứ Ma-xê-đoan, con phải ở lại Ê-phê-sô, để răn-bảo những người kia đừng truyền-dạy một đạo-giáo khác, **4** đừng nghe phù-ngôn và gia-phổ vô-cùng, là những điều gây nên sự cãi-lầy, chớ chẳng bỏ sự mở-mang công-việc của Đức Chúa Trời, là công-việc được trọn bởi đức-tin.

5 Mục-dịch của sự răn-bảo, ấy là sự yêu-thương, bởi lòng tinh-sạch, lương-tâm tốt và đức-tin thật mà sanh ra. **6** Có vài kẻ xây-bỏ mục-dịch đó, đi tìm những lợi vô-ích; **7** họ muốn làm thầy dạy luật, mà không hiểu điều mình nói hoặc điều mình tự-quyết. **8** Vả, chúng ta biết luật-pháp vẫn tốt-lành cho kẻ dùng ra cách chánh-đáng, **9** và biết rõ-ràng luật-pháp không phải lập ra cho người công-bình, bèn là vì những kẻ trái luật-pháp, bậy-nghịch, vì những kẻ không tin-kính, phạm tội, những kẻ vô-đạo, nói phạm thánh-thần, những kẻ giết cha mẹ, giết người, **10** vì những kẻ tà-dâm, kẻ đấm nam-sắc, ăn-cướp người, nói dối, thề dối, và vì hết thấy sự trái-nghịch với đạo lành. **11** Ấy đó là điều đạo Tin-lành

vinh-hiến của Đức Chúa Trời hạnh-phước dạy-dỗ, mà sự truyền đạo đó đã giao-phó cho ta.

Xem Phao-lô thì biết
Chúa hay thương-xót

12 Ta cảm-tạ Đấng ban thêm sức cho ta, là Đức Chúa Jê-sus-Christ, Chúa chúng ta, về sự Ngài đã xét ta là trung-thành, lập ta làm kẻ giúp việc; **13** ta ngày trước vốn là người phạm-thương, hay bắt-bớ, hung-bạo, nhưng ta đã đổi ơn thương-xót, vì ta đã làm những sự đó đương lúc ta ngu-muội chưa tin. **14** Ân-điển của Chúa chúng ta đã dư-dật trong ta, với đức-tin cùng sự thương-yêu trong Đức Chúa Jê-sus-Christ. **15** Đức Chúa Jê-sus-Christ đã đến trong thế-gian để cứu-vớt kẻ có tội, ấy là lời chắc-chắn, đáng đem lòng tin trọn-vẹn mà nhận lấy; trong những kẻ có tội đó ta là đầu. **16** Nhưng ta đã đổi ơn thương-xót, hầu cho Đức Chúa Jê-sus-Christ tỏ mọi sự nhẹn-nhục của Ngài ra trong ta là kẻ làm đầu, để dùng ta làm gương cho những kẻ sẽ tin Ngài được sự sống đời đời. **17** Nguyên xin sự tôn-quí vinh-hiến đời đời vô-cùng về nơi Vua muôn đời, không hề hư-nát, không thấy được, tức là Đức Chúa Trời có một mà thôi! A-men.

Khuyến phải đánh trận tốt-lành

18 Hỡi Ti-mô-thê, con ta, sự răn-bảo mà ta truyền cho con, theo các lời tiên-tri đã chỉ về con, tức là, phải nhờ những lời đó mà đánh trận tốt-lành. **19** cầm-giữ đức-tin và lương-tâm tốt. Mấy kẻ đã chối-bỏ lương-tâm đó, thì đức-tin họ bị chìm-đắm: **20** trong số ấy có Hy-mê-nê và A-léc-xan-

đó, ta đã phó cho qui Sa-tan rồi, hầu cho họ học biết đứng phạm-thượng nữa

Câu-nguyện cho mọi người

2 ¹ Vay, trước hết mọi sự ta dặn rằng, phải khẩn-nguyện, cầu-xin, kêu-van, ta xin cho mọi người, ² cho các vua, cho hết thảy các bậc cầm-quyền, để chúng ta được lấy diên: nhân-đức và thành-thật mà ở đời cho bình-tĩnh yên-ổn. ³ Ấy là một sự lành và đẹp mắt Đức Chúa Trời, là Cứu-Chúa chúng ta, ⁴ Ngài muốn cho mọi người được cứu-rỗi và hiểu-biết lẽ thật. ⁵ Vì chỉ có một Đức Chúa Trời, và chỉ có một Đấng Trung-bảo ở giữa Đức Chúa Trời và loài người, tức là Đức Chúa Jê-sus-Christ, là người; ⁶ Ngài đã phó chính mình Ngài làm giá chuộc mọi người. Ấy là lời chứng đã làm đúng kỳ ⁷ (ta nói thật, không nói dối), vì lời chứng ấy, ta đã được cử làm thầy giảng, làm sứ-đô và giáo-sư cho dân ngoại, để dạy họ về đức-tin và về lẽ thật.

⁸ Vay, ta muốn những người đàn-ông đều giữ tay thanh-sạch lên trời, mà cầu-nguyện khắp mọi nơi, chớ có giận-dữ và cãi-cọ

Thân-phận người đàn-bà

⁹ Ta cũng muốn rằng những người đàn-bà ăn-mặc một cách gọn-ghe, lấy nét-na và sắc-hình giới mình, không dùng những tóc-giác, vàng, châu ngọc và áo-quần qui-giá, ¹⁰ nhưng dùng việc lành, theo lẽ đương-nhiên của người đàn-bà tin-kính Chúa. ¹¹ Đàn-bà phải yên-lặng mà nghe dạy, lại phải vâng-phục mọi đấng. ¹² Ta không cho phép đàn-bà dạy-dỗ, cũng không được cầm quyền trên đàn-ông; nhưng phải ở yên-lặng. ¹³ Vì A-đam được dựng nên trước nhứt, rồi mới tới Ê-va. ¹⁴ Lại không phải A-đam bị dỗ-dành, bèn là người đàn-bà bị dỗ-dành mà sa vào tội-lỗi. ¹⁵ Dầu vậy, nếu đàn-bà lấy đức-hạnh mà bền-đủ trong đức-tin, trong sự yêu-thương, và trong sự nên thánh, thì sẽ nhận đê con mà được cứu-rỗi.

Các giám-mục, các chấp-sự phải: có phẩm-các thể nào

3 ¹ Vì hễ có kẻ mong được làm giám-mục, ấy là ưa-muốn một việc tốt-lành; lời đó là phải lắm. ² Vay, người giám-mục

cần phải không chớ trạch được, là chông chỉ một vợ mà thôi, có tiết-độ, có tài-trí, xứng-đáng, hay tiếp khách, và khéo dạy-dỗ. ³ Đừng mê rượu, cũng đừng hung-bạo, nhưng phải mềm-mại hòa-nhã, lại đừng ham tiền-bạc; ⁴ phải khéo cai-trị nhà riêng mình giữ con-cái mình cho vâng-phục và ngay-thật trọn-ven; ⁵ vì nếu có ai không biết cai-trị nhà riêng mình, thì làm sao cai-trị được Hội-thánh của Đức Chúa Trời? ⁶ Người mới tin đạo không được làm giám-mục, e người tự-kiêu mà sa vào án-phạt của ma-qui chằng. ⁷ Người giám-mục lại phải được người ngoại làm chứng tốt cho, kéo bị sĩ-nhục và mắc bẫy ma-qui.

⁸ Các chấp-sự cũng phải cho nghiêm-trang, không được nói hai lời, không được ghiền rượu, không được tham lợi phi-nghĩa, ⁹ nhưng phải lấy lương-tâm thanh-sạch giữ lẽ màu-nhiệm của đức-tin. ¹⁰ Những người đó cũng phải chịu thử-thách trước đã, nếu không chớ trách được thì mới được làm chức chấp-sự. ¹¹ Vợ các chấp-sự cũng phải nghiêm-trang, chớ nói xấu, phải có tiết-độ và trung-tín trong mọi việc. ¹² Các chấp-sự chỉ nên làm chồng của một vợ mà thôi, phải khéo cai-trị con-cái và nhà riêng mình. ¹³ Vì ai khéo làm chức-vụ mình thì được bực cao-trọng và lòng rất đạ-dĩ trong đức-tin đến Đức Chúa Jê-sus-Christ.

Lẽ màu-nhiệm của sự tin-kính

¹⁴ Ta mong mau-mau đến thăm con, nhưng viết thư này, ¹⁵ phảng-ko có chậm đến, thì con biết làm thế nào trong ma. Đức Chúa Trời, tức là Hội-thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, trụ và nền của lẽ thật vậy. ¹⁶ Mọi người đều cho sự màu-nhiệm của sự tin-kính là lớn lắm:

Đấng đã được tỏ ra trong xác-thịt,

Thì đã được Đức Thánh-Linh xưng là công-bình,

Được thiên-sứ trông thấy,

Được giảng ra cho dân ngoại,

Được thiên-hạ tin-cậy,

Được cất lên trong sự vinh-hiến.

Các giáo-sư giả hầu đến

4 ¹ Vay, Đức Thánh-Linh phán tỏ-tường rằng, trong đời sau-rớt, có mấy kẻ sẽ bội đạo mà theo các thần lừa-dối, và đạo-

lý của qui dữ, ² bị làm-lạc bởi sự giả-hình của giáo-sư dối, là kẻ có lương-tâm đã li, ³ họ sẽ cảm cưỡi gả, và biểu kiêng các thức ăn Đức Chúa Trời đã dựng nên cho kẻ có lòng tin và biết lẽ thật, tạ ơn mà dùng lấy. ⁴ Và, mọi vật Đức Chúa Trời đã dựng nên đều là tốt-lành cả, không một vật chi đáng bỏ, miễn là mình cảm ơn mà ăn lấy thì được; ⁵ vì nhờ lời Đức Chúa Trời và lời cầu-nguyện mà vật đó được nên thánh.

Chức-vụ của Ti-mô-thê

⁶ Con giải-tò các việc đó cho anh em, thì con sẽ nên kẻ giúp việc ngay-lành của Đức Chúa Jê-sus-Christ, được nuôi bởi các lời của đức-tin và đạo-lý lành mà con đã theo. ⁷ Những lời hư-ngụy phạm-tục giống như chuyện bịa các bà già, thì hãy bỏ đi, và tập-tành sự tin-kính. ⁸ Vì sự tập-tành thân-thể ích-tại chẳng bao-lăm, còn như sự tin-kính là ích cho mọi việc, vì có lời hứa về đời này và về đời sau nữa. ⁹ Ấy đó là một lời nói chắc-chắn, đáng đem lòng tin trọn-ven mà nhận lấy. ¹⁰ Và, nếu chúng ta khó-nhoc và đánh trận, ấy là đã để sự trông-cậy ta trong Đức Chúa Trời hằng sống, Ngài là Cứu-Chúa của mọi người, mà như là của tin-dở.

¹¹ Kia là điều con phải rao-truyền và dạy-dỗ. ¹² Chớ để người ta khinh con vì trẻ tuổi; nhưng phải lấy lời nói, nét làm, sự yêu-thương, đức-tin và sự tinh-sạch mà làm gương cho các tín đồ. ¹³ Hãy chăm-chỉ đọc sách, khuyên-báo, dạy-dỗ, cho đến chừng ta đến. ¹⁴ Đừng bỏ quên ơn ban trong lòng con, là ơn bởi lời tiên-trị, nhân hội trưởng-lão đặt tay mà đê ban cho con vậy. ¹⁵ Hãy ân-sóc chuyên-lo những việc đó, hầu cho thiên-ha thấy sự tấn-tối của con. ¹⁶ Hãy giữ chính mình con và sự dạy-dỗ của con: phải bền-dở trong mọi sự đó, vì làm như vậy thì con và kẻ nghe con sẽ được cứu.

Sự quở-trách

5 ¹ Chớ ước nằng người già-età, nhưng hãy khuyên-dỗ họ như con, còn kẻ trẻ thì như anh em, ² đàn-bà cơ tuổi cũng như mẹ, bọn thiếu-nữ như chị em, mà phải lấy cách thanh-sạch trọn-ven.

Đàn-bà góa

³ Hãy kính những người đàn-bà góa thật là góa. ⁴ Nhưng nếu bà góa có con hoặc cháu, thì con cháu trước phải học làm điều thảo đối với nhà riêng mình và báo-đáp cha mẹ; vì điều đó đẹp lòng Đức Chúa Trời. ⁵ Người thật góa ở một mình, đã để lòng trông-cậy nơi Đức Chúa Trời, ngày đêm bền lòng cầu-nguyện nài-xin. ⁶ Nhưng về phần kẻ ưa sự vui-chơi, thì dầu sống cũng như chết. ⁷ Hãy nhắc lại những điều đó cho họ, hầu cho họ không chớ trách được. ⁸ Vì bằng có ai không săn-sóc đến bà-con mình, như là không săn-sóc đến người nhà mình, ấy là người chối bỏ đức tin, lại xấu hơn người không tin nữa.

⁹ Cho được ghi tên vào sổ đàn-bà góa, thì người đàn-bà phải đủ sáu mươi tuổi, vốn chỉ có một chồng mà thôi, ¹⁰ phải là người được tiếng khen vì việc phước-đức mình, như đã nuôi con-cái, đãi-đàng khách lạ, rửa chân thánh-dỗ, cứu-giúp kẻ khốn-nạn, và làm đủ các việc phước-đức. ¹¹ Nhưng hãy từ-chối những đàn-bà góa còn trẻ quá; vì lúc thú-vui xui họ lìa khỏi Đấng Christ, thì họ muốn lấy chồng. ¹² Bởi lời thề-ước ban đầu mà chước lấy điều quở-trách vào mình. ¹³ Đó là vì họ hay ở không, quen thói chạy nhả này sang nhà khác; nào những họ ở không thời đâu, lại còn thầy-lay thóc-mách, hay nói những việc không đáng nói nữa. ¹⁴ Vậy ta muốn những gái góa còn trẻ nên lấy chồng, sanh con-cái, cai-trị nhà mình, khỏi làm cơ cho kẻ thù-ngịch nói xấu. ¹⁵ Vì đã có một vài bà góa bội đi mà theo qui Sa-tan.

¹⁶ Nếu tín-dở nào có đàn-bà góa trong nhà mình, thì phải giúp-dỡ họ, cho khỏi lụy đến Hội-thánh, hầu cho Hội-thánh có thể giúp-dỡ những người thật góa.

Quyền-lợi các trưởng-lão

¹⁷ Các trưởng-lão khéo cai-trị Hội-thánh thì mình phải kính-trong hội-phần, như là những người chịu chức rao-giảng và dạy-dỗ. ¹⁸ Vì Kinh-thánh rằng: Người chớ khố miệng con bỏ đường lạt lúa; và người làm công thì đáng được tiền công mình. ¹⁹ Đừng chấp một cái đơn nào kiện một trưởng-lão mà không có nại hoặc ba

người làm chứng. ²⁰Kẻ có lỗi, hãy quả-trách họ trước mặt mọi người, để làm cho kẻ khác sợ.

Các qui-tắc khác

²¹Trước mặt Đức Chúa Trời, trước mặt Đức Chúa Jê-sus-Christ, và trước mặt các thiên-sứ được chọn, ta răn-bảo con giữ những điều đó, đừng in trí trước, phạm việc gì cũng chớ tây-vị bên nào. ²²Đừng vội-vàng đặt tay trên ai, chớ hề nhúng vào tội-lỗi kẻ khác; hãy giữ mình cho thanh-sạch.

²³Đừng chỉ uống nước luôn; nhưng phải uống một ít rượu, vì cơ-tì-vị con, và con hay khó-ở.

²⁴Có người thì tội-lỗi bị bày-tỏ và chỉ người đó ra trước khi phán-xét; còn có người thì sau rồi mới bị bày-tỏ ra. ²⁵Các việc lành cũng vậy: có việc thì bày ra, lại có việc thì không bày ra, mà sau rồi cũng không giấu-kín được.

Kẻ đầy-tớ

6 ¹Hết thấy những kẻ dưới ách đầy-tớ phải coi chủ mình là đáng trọng mọi đàng, hầu cho danh-hiệu và đạo-lý của Đức Chúa Trời khỏi bị làm trò cho người phạm-thương. ²Ai có chủ là tín-đồ, thì không nên lấy cơ-anh em mà khinh-dể, nhưng phải càng hầu việc hơn, vì kẻ được công của mình là tín-đồ và người rất yêu-dấu. Đó là điều con phải dạy-dỗ khuyên-báo họ.

Doán-phạt các giáo-sư giả

³Vì thử có người dạy-dỗ đạo khác, không theo lời có ích của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta và đạo-lý theo sự-tin-kính, ⁴thì người đó là lên mình kiêu-ngạo, không biết chi hết; nhưng có bệnh hay gan-hối, cãi-lẫy, bởi đó sanh sự ghen-ghét, tranh-cạnh, gièm-chê, nghi-ngờ xấu-xa, ⁵cùng những lời cãi lẽ hư-không của kẻ có lòng hư-xấu, thiếu mất lẽ thật, coi sự-tin-kính như là nguồn lợi vậy.

Lòng tham của-cải

⁶Vả, sự-tin-kính cùng sự-thỏa lòng, ấy là một lợi lớn. ⁷Vì chúng ta ra đời chẳng hề đem gì theo, chúng ta qua đời cũng

chẳng đem gì đi được. ⁸Như vậy, miễn là đủ ăn đủ mặc thì phải thỏa lòng; ⁹còn như kẻ muốn nên giàu-có, ắt sa vào sự-cám-dỗ, mắc bẫy-dò, ngã trong nhiều sự-tham-muốn vô-lý thiệt-hại kia, là sự-làm đắm người ta vào sự-hủy-diệt hư-mất. ¹⁰Bởi chúng sự-tham-tiền-bạc là cội-rễ mọi điều ác, có kẻ vì đeo-đuối nó mà bội-đạo, chuốc lấy nhiều điều đau-đớn.

Khuyên Ti-mô-thê

¹¹Nhưng, hỡi con, là người của Đức Chúa Trời, hãy tránh những sự đó đi, mà tìm điều công-bình, tin-kính, đức-tin, yêu-thương, nhịn-nhục, mềm-mại. ¹²Hãy vì đức-tin mà đánh trận tốt-lành, bắt lấy sự sống đời đời, là sự mà con đã được gọi đến, và vì đó mà con đã làm chứng tốt-lành trước mặt nhiều người chứng-kiến. ¹³Trước mặt Đức Chúa Trời là Đấng ban sự sống cho mọi vật, và trước mặt Đức Chúa Jê-sus-Christ là Đấng làm chứng tốt nơi Bôn-xơ Phi-lát, ta khuyên con ¹⁴phải giữ điều-răn, ở cho không vết-tích và không chỗ trách được, cho đến kỳ sự hiện ra của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, ¹⁵là sự mà Đấng Chủ-tể hạnh-phước và có một đến kỳ sẽ tỏ ra, là Vua của mọi vua, Chúa của mọi chúa, ¹⁶một mình Ngài có sự không hề chết, ở nơi sự sáng không thể đến gần được, chẳng người nào từng thấy Ngài và cũng không thấy được, danh-vọng quyền-năng thuộc về Ngài đời đời! A-men.

Răn-bảo người giàu

¹⁷Hãy răn-bảo kẻ giàu ở thế-gian này đừng kiêu-ngạo và đừng để lòng trông-cậy nơi của-cải không chắc-chắn, nhưng hãy để lòng trông-cậy nơi Đức Chúa Trời, là Đấng mỗi ngày ban mọi vật dư-dật cho chúng ta được hưởng. ¹⁸Hãy răn-bảo họ làm điều lành, làm nhiều việc phước-đức, kịp ban-phát và phân-chia của mình có, ¹⁹vậy thì đồn-chứa về ngày sau một cái nền tốt và bền-vững cho mình, để được cầm lấy sự sống thật.

Lời dặn cuối-cùng cho Ti-mô-thê

²⁰Hỡi Ti-mô-thê, hãy giữ lấy sự-giao-phó đã nấy cho con, tránh những lời hư-không phạm-tục và những sự cãi lẽ bằng

tri-thức nguy xung là tri-thức. 21 Ấy vì tội lỗi
muốn luyện-tập tri-thức đó, nên có người bội đạo.
Nguyễn xin ân điển ở cùng các anh em!

THƠ THỨ HAI CỦA PHAO-LÔ

GỬI CHO

TI-MÔ-THÊ

Lời đặt và chào-thăm

1 Ta, Phao-lô, theo ý-muốn Đức Chúa Trời, làm sứ-đô của Đức Chúa Jê-sus-Christ, đang rao-truyền lời hứa của sự sống trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, **2** gọi cho Ti-mô-thê, là con rất yêu-dấu của ta: nguyên con được ân-điển, sự thương-xót, sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, là Cha, và bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ, Chúa chúng ta!

Lòng yêu-thương của Phao-lô đối với Ti-mô-thê

3 Ta cảm-tạ Đức Chúa Trời mà ta hầu việc bằng lương-tâm thanh-sạch như tổ-tiên ta đã làm, cả ngày lẫn đêm ta ghi-nhớ con không thôi trong khi cầu-nguyện. **4** Vì ta nhớ đến nước mắt con, muốn đến thăm con quá chừng, để được thấy lòng vui-vẻ. **5** Ta cũng nhớ đến đức-tin thành-thật của con, là đức-tin trước đã ở trong Lô-ít, bà-ngoại con, và trong Ô-nít, mẹ con, ta chắc rằng nay cũng ở trong con nữa.

Khuyên về sự bền-đó

6 Vậy nên ta khuyên con hãy nhen lại ơn của Đức Chúa Trời ban cho, mà con đã nhận-lãnh bởi sự đặt tay của ta. **7** Vì Đức Chúa Trời chẳng ban cho chúng ta tâm-thần nhút-nhát, bèn là tâm-thần mạnh-mẽ, có tình thương-yêu và dè-giữ. **8** Vậy, con chớ thẹn vì phải làm chứng cho Chúa chúng ta, cũng đừng lấy sự ta vì Ngài ở tù làm xấu-hổ; nhưng hãy cậy quyền-phép Đức Chúa Trời mà chịu khổ với Tin-lành. **9** Ấy chính Chúa đã cứu chúng ta, đã gọi chúng ta bởi sự kêu-gọi thánh, chẳng phải

theo việc làm chúng ta, bèn là theo ý riêng Ngài chỉ-định, theo ân-điển đã ban cho chúng ta trong Đức Chúa Jê-sus-Christ từ trước muôn đời vô-cùng, **10** mà bây giờ mới bày ra bởi sự hiện ra của Đức Chúa Jê-sus-Christ, Cứu-Chúa chúng ta, Ngài đã hủy-phá sự chết, dùng Tin-lành phổ-bày sự sống và sự không hề chết ra cho rõ-ràng.

11 Ấy là vì Tin-lành đó mà ta đã được lập làm người giảng-đạo, sứ-đô và giáo-sư, **12** ấy lại là cơ mà ta chịu khổ. Nhưng ta chẳng hề hổ-thẹn, vì biết ta đã tin Đấng nào, chắc rằng Đấng ấy có quyền-phép giải sự ta đã phó-thác cho đến ngày đó.

13 Hãy lấy lòng tin và yêu trong Đức Chúa Jê-sus-Christ mà giữ lấy mẫu-mực của các sự dạy-dỗ có ích, là sự con đã nhận-lãnh nơi ta. **14** Hãy nhờ Đức Thánh-Linh ngự trong chúng ta mà giữ lấy điều phó-thác tốt-lành.

15 Con biết rằng mọi người ở xứ A-si đã lìa bỏ ta; trong số ấy có Phy-ghen và Hết-mô-ghen. **16** Cầu-xin Chúa thương-xót lấy nhà Ô-nê-si-phô-rô, vì người nhiều phen yên-ùi ta, chẳng hề lấy sự ta bị xiềng-xích làm xấu-hổ. **17** Lại còn, khi người vừa đến thành Rô-ma, đã vội-vã kiếm ta, và kiếm được. **18** Xin chính mình Chúa cho người tìm thấy sự thương-xót của Chúa trong ngày đó! Con lại biết hơn kẻ khác, người ở Ê-phê-sô đã hầu việc ta mọi đàng.

Sự lao-khổ và nguy-hiểm của chức-vụ

2 **1** Vậy, hỡi con, hãy cậy ân-điển trong Đức Chúa Jê-sus-Christ mà làm cho mình mạnh-mẽ. **2** Những điều con đã nghe nơi ta ở trước mặt nhiều người chứng, hãy giao-phó cho mấy người trung-thành, cũng

có tài dạy-dỗ kẻ khác. ³ Hãy cùng ta chịu khổ như một người lính giỏi của Đức Chúa Jê-sus-Christ. ⁴ Khi một người đi ra trận, thì chẳng còn lấy việc đời lụy mình, làm vậy đáng đẹp lòng kẻ chiêu-mộ mình. ⁵ Cũng một lẽ đó, người đấu sức trong điện-trường chỉ đấu nhau theo lệ-luật thì mới được mào triều-thiên. ⁶ Người cày ruộng đã khó-nhoc thì phải trước nhứt được thâu hoa-lợi. ⁷ Hãy hiểu rõ điều ta nói cho con, và chính Chúa sẽ ban sự khôn-ngoan cho con trong mọi việc.

⁸ Hãy nhớ rằng Đức Chúa Jê-sus-Christ, sanh ra bởi dòng vua Đa-vít, đã từ kẻ chết sống lại, theo như Tin-lành của ta, ⁹ vì Tin-lành đó mà ta chịu khổ, rất đỗi bị trói như người phạm tội; nhưng đạo của Đức Chúa Trời không hề bị trói đâu. ¹⁰ Vậy nên, ta vì có những người được chọn mà chịu hết mọi sự, hầu cho họ cũng được sự cứu trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, với sự vinh-hiến đời đời. ¹¹ Lời này chắc-chắn lắm: Ví bằng chúng ta chết với Ngài, thì cũng sẽ sống với Ngài; ¹² lại nếu chúng ta chịu thử-thách nổi, thì sẽ cùng Ngài đồng trị; nếu chúng ta chối Ngài, thì Ngài cũng sẽ chối chúng ta; ¹³ nếu chúng ta không thành-tín, song Ngài vẫn thành-tín, vì Ngài không thể tự chối mình được.

Sự cãi-lấy về lời nói và tình-dục trai-trẻ

¹⁴ Đây là điều con hãy nhắc lại và răn-bảo trước mặt Đức Chúa Trời rằng, phải tránh sự cãi-lấy về lời nói, sự đó thật là vô-dụng, chỉ hại cho kẻ nghe mà thôi. ¹⁵ Hãy chuyên tâm cho được đẹp lòng Đức Chúa Trời như người làm công không chỗ trách được, lấy lòng ngay-thẳng giảng-dạy lời của lẽ thật. ¹⁶ Nhưng phải bỏ những lời hư-không phạm-tục; vì những kẻ giữ điều đó càng sai-lạc luôn trong đường không tin-kính, ¹⁷ và lời nói của họ như chùm-bao ăn lan. Hy-mê-nê và Phi-lét thật như thế, ¹⁸ họ xây-bỏ lẽ thật; nói rằng sự sống lại đã đến rồi, mà phá-đổ đức-tin của một vài người cách như vậy. ¹⁹ Tuy vậy, nền vững-bền của Đức Chúa Trời đã đặt vẫn còn nguyên, có mấy lời như ẩn đống rằng: Chúa biết kẻ thuộc về Ngài; lại rằng:

Phàm người kêu-cầu danh Chúa thì phải tránh khỏi sự gian-ác. ²⁰ Trong một nhà lớn, không những có bình vàng bình bạc mà thôi, cũng có cái bằng gỗ bằng đất nữa, thứ thì dùng việc sang, thứ thì dùng việc hèn. ²¹ Vậy, ai giữ mình cho khỏi những điều ô-uế đó, thì sẽ như cái bình quý-trọng, làm của thánh, có ích cho chủ mình và sẵn-sàng cho mọi việc lành.

²² Cũng hãy tránh khỏi tình-dục trai-trẻ, mà tìm những điều công-bình, đức-tin, yêu-thương, hòa-thuận với kẻ lấy lòng tinh-sạch kêu-cầu Chúa. ²³ Hãy cự những lời biện-luận điên-dại và trái lẽ, vì biết rằng chỉ sanh ra lời tranh-cạnh mà thôi. ²⁴ Vả, tội-tố của Chúa không nên ưa sự tranh-cạnh; nhưng phải ở tử-tế với mọi người, có tài dạy dỗ, nhẹn-nhục, ²⁵ dùng cách mềm-mại mà sửa-dạy những kẻ chống-trả, mong rằng Đức Chúa Trời ban cho họ sự ân-nân để nhìn biết lẽ thật, ²⁶ và họ tỉnh-ngộ mà gỡ mình khỏi lưới ma-qui, vì đã bị ma-qui bắt lấy dạng làm theo ý nó.

Nói tiên-tri về sự luận-lý bại-hoại

3 ¹ Hãy biết rằng trong ngày sau-rớt, sẽ có những thời-kỳ khó-khăn. ² Vì người ta đều tư-kỷ, tham tiền, khoe-khoang, xác-xược, hay nói xấu, nghịch cha mẹ, bội-bạc, không tin-kính, ³ vô-tình, khó hòa-thuận, hay phao-vu, không tiết-độ, dữ-tợn, thù người lành, ⁴ lường thầy phản bạn, hay nóng giận, lên mình kiêu-ngạo, ưa-thích sự vui chơi hơn là yêu-mến Đức Chúa Trời, ⁵ bề ngoài giữ điều nhân-đức, nhưng chối-bỏ quyền-phép của nhân-đức đó. Những kẻ thế ấy, con hãy lánh xa đi. ⁶ Trong bọn họ có kẻ lên vào các nhà, quyến-du lòng những người đàn-bà mang tội-lỗi, bị bao nhiêu tình-dục xui-khiến; ⁷ vẫn học luôn mà không hề thông-biết lẽ thật được. ⁸ Xưa kia Gian-nét với Giam-be chống-trả Môi-se thế nào, thì những kẻ này cũng chống-trả lẽ thật thế ấy: lòng họ bại-hoại đức-tin họ không thể chịu thử-thách được. ⁹ Nhưng họ không làm thêm được nữa, vì sự điên-dại của họ sẽ bày-tỏ ra cho thiên-hạ, cũng như của hai người kia.

10 Về phần con, con đã nói theo ta trong sự dạy-dỗ, tánh hạnh, ý-muốn, đức-tin, nhĩn-nhục, yêu-thương, bền-đổ của ta, 11 trong những sự bắt-bớ, và hoạn-nạn đã xây đến cho ta tại thành An-ti-ốt, Y-cô-ni và Lít-tơ. Những sự bắt-bớ đó ta đều chịu cả, và Chúa đã cứu ta thoát khỏi luôn luôn. 12 Và lại, hết thảy mọi người muốn sống cách nhân-đức trong Đức Chúa Jê-sus-Christ, thì sẽ bị bắt-bớ. 13 Nhưng những người hung-ác, kẻ giả-mạo thì càng chĩm-đắm luôn trong điều dữ, làm lĩm-lạc kẻ khác mà cũng lĩm-lạc chính mình nữa.

Lời khuyên Ti-mô-thê về Kinh-thánh

14 Về phần con, hãy đứng vững trong những sự con đã đem lòng tin chắc mà học và nhận lấy, vì biết con đã học những điều đó với ai, 15 và từ khi con còn thơ-ấu đã biết Kinh-thánh vốn có thể khiến con khôn-ngoa để được cứu bởi đức-tin trong Đức Chúa Jê-sus-Christ. 16 Cả Kinh-thánh đều là bởi Đức Chúa Trời soi-dẫn.^(a) có ích cho sự dạy-dỗ, bẽ-trách, sửa-trị, dạy người trong sự công-bĩnh. 17 hầu cho người thuộc về Đức Chúa Trời được trọn vẹn và sẵn sàng để làm mọi việc lành.

4¹ Ta ở trước mặt Đức Chúa Trời và trước mặt Đức Chúa Jê-sus-Christ là Đấng sẽ đoán-xét kẻ sống và kẻ chết, nhĩn sự đến của Ngài và nước Ngài mà rĩn-bảo con rằng: 2 hãy giảng đạo, cố khuyến, bắt-luận gặp thời hay không gặp thời, hãy đem lòng rất nhĩn-nhục mà bẽ-trách, nài-khuyến, sửa-trị, cứ dạy-dỗ chẳng thôi. 3 Vì sẽ có một thời kia, người ta không chịu nghe đạo lành; nhưng vì họ ham nghe những lời ẽm tai, theo tư-dục mà nhóm-hợp các giáo-sĩ xung-quanh mình, 4 bĩt tai không nghe lẽ thật, mà xây hương về chuyện huyền. 5 Nhưng con, phải có tiết-độ trong mọi sự, hãy chịu cực-khổ, làm việc của người giảng Tin-lành, mọi phận-sự về chức-vụ con phải làm cho đầy-dủ.

(a) Nguyên-bản rằng: Cả Kinh-thánh đều chịu Đức Chúa Trời hà hơi vào.

Phao-lô gần qua đời

6 Về phần ta, ta đang bị đổ ra làm lĩế quán, kỳ qua đời của ta gần rồi. 7 Ta đã đánh trận tốt-lành, đã xong sự chạy, đã giữ được đức-tin. 8 Hiện nay mảo triều-thiên của sự công-bĩnh đã để dành cho ta; Chúa là quan án công-bĩnh, sẽ ban mảo ấy cho ta trong ngày đó, không những cho ta mà thôi, nhưng cũng cho mọi kẻ yêu-mến sự hiện đến của Ngài.

Các sự thông-báo khác

9 Hãy cố-gắng đến cùng ta cho kịp; 10 vì Đẽ-ma đã lĩa-bỏ ta rồi, tại người ham-hố đời này, và đã đi qua thành Tê-sa-lô-ni-ca. Cơ-rết-xen đi trong xứ Ga-la-ti, còn Tĩt thì đi xứ Đa-ma-ti rồi. 11 Chỉ có một mình Lu-ca ở với ta. Hãy đem Mác đến với con, vì người thật có ích cho ta về sự hầu việc lĩm. 12 Ta đã sai Ti-chi-cơ sang thành Ê-phê-sô. 13 Khi con sẽ đến, hãy đem áo choàng mà ta để lại tại nhà Ça-bút, thành Trô-ách, cùng những sách-vở nữa, như là những sách bằng giấy da. 14 A-léc-xan-đơ, thợ đồng, đã làm hại ta nhiều lĩm; tùy theo công-việc hĩn, Chúa sẽ báo-ũng. 15 Con cũng phải coi chừng người đó, vì hĩn hết sức chống-trả lời chúng ta.

16 Khi ta bĩnh-vực mình lần thứ nhĩt, chẳng có ai giúp-đỡ: hết thầy đều lĩa-bỏ ta. Nguyên xin điều đó đừng đổ tội về họ! 17 Nhưng Chúa đã giúp-đỡ ta và thêm sức cho ta, hầu cho Tin-lành bởi ta được rao-truyền đầy-dĩy, để hết thầy dân ngoại đều nghe; ta lại đã được cứu khỏi hàm sự-tử. 18 Chúa sẽ giải-thoát ta khỏi mọi điều ác và cứu-vớt ta vào trong nước trên trời của Ngài. Nguyên xin sự vinh-hĩn về nơi Ngài muôn đời không cĩng! A-men.

19 Hãy chào-thĩm Bơ-rit-ca và A-qui-la, cùng người nhà Ô-nê-sĩ-phô-rô. 20 Ê-rát ở lại tại thành Cô-rĩnh-tô, còn Trô-phĩm đương đau-ổm, ta để ở lại tại thành Mi-lê. 21 Con hãy cố sức đến trước mùa đông. Ô-bu-lu, Bu-đen, Li-nút, Cơ-lau-đĩa cùng anh em thầy đều chào-thĩm con.

22 Nguyên xin Chúa ở cùng tâm-thĩn con! Cầu-xĩn ỉn-đĩn ở cùng các anh em!

THƠ CỦA PHAO-LÔ

GỜI CHO

TÍT

Lời đặt và chào-thăm

1 Ta, Phao-lô, tôi-tớ của Đức Chúa Trời và sứ-đồ của Đức Chúa Jê-sus-Christ, để đưa các người được chọn của Đức Chúa Trời đến đức-tin và sự thông-hiểu lẽ thật, là sự sanh lòng nhân-đức, ² trông-cậy sự sống đời đời, — là sự sống mà Đức Chúa Trời không thể nói dối đã hứa từ muôn đời về trước, ³ tới kỳ chỉ-định, Ngài đã bày-tỏ lời của Ngài ra bởi sự giảng-dạy, là sự ta đã chịu giao-phó theo mạng-lệnh Đức Chúa Trời, là Cứu-Chúa chúng ta, — ⁴ gởi cho Tít, là con thật ta trong đức-tin chung: nguyên xin con được ân-điển và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, là Cha, và bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ, Cứu-Chúa chúng ta!

Cách-thức để chọn các trưởng-lão

⁵ Ta đã để con ở lại Cơ-rét đang sắp đặt mọi việc chưa thu-xếp, và theo như ta đã răn-bảo cho con mà lập những trưởng-lão trong mỗi thành. ⁶ Mỗi người trong vòng trưởng-lão đó phải cho không chỗ trách được, chỉ chồng của một vợ; con-cái phải tin Chúa, không được bị cáo là buông-tuông hoặc ngỗ-nghịch. ⁷ Vì người giám-mục làm kẻ quản-lý nhà Đức Chúa Trời thì phải cho không chỗ trách được. Chẳng nên kiêu-ngạo, giận-dữ, nghiên rượu, hung-tàn, tham lợi; ⁸ nhưng phải hay tiếp-đãi khách, bạn với người hiền, khôn-ngoa, công-bình, thánh-sạch, tiết-độ, ⁹ hằng giữ đạo thật y như đã nghe dạy, hầu cho có thể theo đạo lành mà khuyên-đổ người ta và bác lại kẻ chống-trá.

Nết xấu của người Cơ-rét

¹⁰ Và, có nhiều người, như là trong những người chịu cắt-bì, chẳng chịu vâng-phục, hay nói hư-không và phỉnh-dổ, đáng phải bịt miệng họ đi. ¹¹ Họ vì mỗi lợi đáng bị mà dạy điều không nên dạy, và phá-đổ cả nhà người ta. ¹² Một người trong bọn họ, tức là bậc tiên-tri của họ, có nói rằng: Người Cơ-rét hay nói dối, là thú dữ, ham ăn mà làm biếng. ¹³ Lời chứng ấy quả thật lắm. Vậy hãy quả nặng họ, hầu cho họ có đức-tin vẹn-lành, ¹⁴ chớ nghe truyện huyền của người Giu-đa, và điều-răn của người ta trái với lẽ thật.

¹⁵ Mọi sự là tinh-sạch cho những người tinh-sạch, nhưng, cho những kẻ dơ-dáy và chẳng tin, thì không sự gì là tinh-sạch cả; trái lại, tâm-thần và lương-tâm họ là dơ-dáy nữa. ¹⁶ Họ xưng mình biết Đức Chúa Trời, nhưng theo những việc làm thì đều từ-chối Ngài, thật là đáng ghét, trái-nghịch và không thể làm một việc lành nào hết.

Bốn-phận những người già-cả, người trẻ tuổi, và đầy-tớ

2 ¹ Nhưng con hãy dạy điều hiệp với đạo lành. ² Khuyên những người già-cả phải tiết-độ, nghiêm-trang, khôn-ngoa, có đức-tin, lòng yêu-thương và tánh nhịn-nhục vẹn-lành. ³ Các bà già cũng vậy, phải có thái-độ hiệp với sự thánh; đừng nói xấu, đừng uống rượu quá độ; phải lấy điều khôn-ngoa dạy-bảo; ⁴ phải dạy đàn-bà trẻ tuổi biết yêu chồng con mình, ⁵ có nết-na, trinh-chánh, trông-nom việc nhà; lại biết ở lành, vâng-phục chồng mình, hầu cho đạo Đức Chúa Trời khỏi bị một lời chê-bai nào.

⁶ Cũng phải khuyên những người tuổi trẻ ở cho có tiết-độ. ⁷ Hãy lấy mình con làm gương về việc lành cho họ, trong sự dạy-dỗ phải cho thanh-sạch, nghiêm-trang. ⁸ Nói-năng phải lời, không chỗ trách được, đừng kể nghịch hổ-thẹn, không được nói xấu chúng ta điều chi.

⁹ Hãy khuyên những tôi-tớ phải vâng-phục chủ mình, phải làm đẹp lòng chủ trong mọi việc, chớ cãi-trả, ¹⁰ chớ ăn-cấp vật chi, nhưng phải hằng tỏ lòng trung-thành trọn- vẹn, để làm cho tôn- quí đạo Đức Chúa Trời, là Cứu-Chúa chúng ta, trong mọi đường.

Ấn-điển của Đức Chúa Trời

¹¹ Vả, ấn-điển Đức Chúa Trời hay cứu mọi người, đã được bày-tỏ ra rồi. ¹² Ấn ấy dạy chúng ta chừa-bỏ sự không tin-kính và tình-dục thế-gian, phải sống ở đời này theo tiết-độ, công-bình, nhân-đức, ¹³ đương chờ-đợi sự trông-cậy hạnh-phước của chúng ta, và sự hiện ra của sự vinh-hiến Đức Chúa Trời lớn và Cứu-Chúa chúng ta, là Đức Chúa Jê-sus-Christ, ¹⁴ là Đấng liêu minh vì chúng ta, để chuộc chúng ta khỏi mọi tội và làm cho sạch, dâng lấy chúng ta làm một dân thuộc riêng về Ngài, là dân có lòng sốt-sắng về các việc lành.

¹⁵ Hãy dạy các điều đó, lấy quyền đầy-đủ mà khuyên-bảo quả-trách. Chớ để ai khinh-dể con.

Bốn-phận tín-đồ là người Đức Chúa Trời thương-xót

3 ¹ Hãy nhắc lại cho các tín-đồ phải vâng-phục những bậc cầm quyền chấp-chánh, phải vâng lời các bậc ấy, sẵn-sàng làm mọi việc lành, ² chớ nói xấu ai, chớ tranh-cạnh, hãy dung-thứ, đối với mọi người tỏ ra một cách mềm-mại trọn- vẹn.

³ Vì chúng chúng ta ngày trước cũng ngu-muội, bội-nghịch, bị lừa-dối, bị đủ thứ tình-dục dâm-dật sai-khiến, sống trong sự hung-ác tham-lam, đáng bị người ta

ghét và tự chúng ta cũng ghét lẫn nhau. ⁴ Nhưng từ khi lòng nhân-từ của Đức Chúa Trời, là Cứu-Chúa chúng ta, và tình thương-yêu của Ngài đối với mọi người ta đã được bày ra, thì Ngài cứu chúng ta, ⁵ không phải cứu vì việc công-bình chúng ta đã làm, nhưng cứ theo lòng thương-xót Ngài, bởi sự rửa về sự lại-sanh và sự đổi mới của Đức Thánh-Linh ⁶ mà Ngài đã rải ra trên chúng ta cách dư-dật bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ, Cứu-Chúa chúng ta; ⁷ hầu cho chúng ta nhờ ơn Ngài được xưng công-bình, trở nên con kế-tự của Ngài trong sự trông-cậy của sự sống đời đời.

Tín-đồ nên làm việc lành

⁸ Lời này là chắc-chắn, ta muốn con nói quyết sự đó, hầu cho những kẻ đã tin Đức Chúa Trời lo chăm-chỉ làm việc lành: đó là điều tốt-lành và có ích cho mọi người. ⁹ Nhưng hãy lánh những điều cãi lẽ đại-dột, những gia-phổ, những sự cạnh-tranh nghị-luận về luật-pháp, vì mấy sự đó đều là vô-ích và hư-không. ¹⁰ Sau khi mình đã khuyên-bảo kẻ theo tà-giáo một hai lần rồi, thì hãy lánh họ, ¹¹ vì biết rằng người như thế đã bội-nghịch mà cứ phạm tội, thì tự đoán-phạt lấy mình.

Các sự dặn-bảo khác

¹² Đến chừng ta sẽ sai A-tê-ma hoặc Ti-chi-cơ đến cùng con, thì hãy vội-vả sang thành Ni-cô-bô-li nhập với ta; vì ta định qua mùa đông tại đó. ¹³ Hãy lo-liệu cho Xê-na, là thầy dạy luật, và A-bô-lô, đừng thiếu đồ chi hết, trong khi họ ra đi. ¹⁴ Những người bốn-đạo ta cũng phải học-tập chuyên làm việc lành, đừng giùm-giúp khi túng-ngặt, hầu cho họ khỏi đưng đi mà không ra trái.

¹⁵ Hết thấy những người ở cùng ta gọi lời thăm con. Chào-thăm những kẻ yêu chúng ta bởi lòng tin đạo.

Nguyễn xin ấn-điển ở với anh em hết thấy!

THƠ CỦA PHAO-LÔ

GỬI CHO

PHI-LÊ-MÔN

Lời đặt và chào-thăm

¹Phao-lô, kẻ tù của Đức Chúa Jê-sus-Christ, và Ti-mô-thê, anh em chúng ta, gửi cho Phi-lê-môn, là người rất yêu-dấu và cùng làm việc với chúng ta, ²cùng cho Áp-bi là người chị em, A-chíp, là bạn cùng đánh trận, lại cho Hội-thánh nhóm-họp trong nhà anh: ³nguyên xin anh em được ân-diển và sự bình-an ban cho bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, và bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ!

Đức-tin và lòng thương-yêu của Phi-lê-môn

⁴Tôi cảm-tạ Đức Chúa Trời tôi, hằng ghi-nhớ anh trong lời cầu-nguyện, ⁵vì nghe nói anh có lòng yêu-thương và đức-tin trong Đức Chúa Jê-sus và cùng các thánh-đồ. ⁶Tôi cầu-xin Ngài rằng đức-tin đó, là đức-tin chung cho chúng ta, được có hiệu-nghiệm, khiến người ta biết ấy là vì Đấng Christ mà mọi điều lành được làm trong chúng ta. ⁷Vả, hồi anh, tôi đã được vui-mừng yên-ủi lắm bởi lòng yêu-thương của anh, vì nhờ anh mà lòng các thánh-đồ được yên-ủi.

Phao-lô vì Ô-nê-sim cầu-xin

⁸Vậy nên, dẫu trong Đấng Christ, tôi có quyền truyền-dạy anh việc nên làm, ⁹song vì lòng yêu-thương của anh, nên tôi nài-xin thì hơn. Tôi, Phao-lô, đã già rồi, hiện nay lại vì Đức Chúa Jê-sus-Christ chịu tù nữa, ¹⁰tôi vì con tôi đã sanh trong vòng xiềng-xích, tức là Ô-nê-sim, mà nài-xin anh; ¹¹ngày trước người không ích gì cho anh, nhưng bây giờ sẽ ích lắm, và cũng

ích cho tôi nữa: tôi sai người về cùng anh, ¹²người như lòng-dạ tôi vậy.

¹³Tôi vốn muốn cầm người ở lại cùng tôi,ặng thế cho anh mà giúp việc tôi trong cơn vì Tin-lành chịu xiềng-xích. ¹⁴Nhưng tôi không muốn làm điều gì mà chưa được anh đồng-y, hầu cho điều lành anh sẽ làm chẳng phải bởi ép-buộc, bèn là bởi lòng thành. ¹⁵Vả, có lẽ người đã tam xa-cách anh, cốt để anh nhận lấy người mãi mãi, ¹⁶không coi như tôi-mọi nữa, nhưng coi hơn tôi-mọi, coi như anh em yêu-dấu, như là yêu-dấu cho tôi, hướng chỉ cho anh, cả về phần xác, cả về phần trong Chúa nữa!

¹⁷Vậy nếu anh coi tôi là bạn-hữu anh, thì hãy nhận lấy người như chính mình tôi vậy. ¹⁸Nhược bằng người có làm hại anh hoặc mắc nợ anh điều chi, thì hãy cứ kể cho tôi. ¹⁹Tôi, Phao-lô, chính tay tôi viết điều này: sẽ trả cho anh, — còn anh mắc nợ tôi về chính mình anh thì không nhắc đến —. ²⁰Phải, hồi anh, ước chi tôi được nhận sự vui-vẻ này bởi anh trong Chúa; anh hãy làm cho tôi được thỏa lòng trong Đấng Christ. ²¹Tôi viết cho anh, đã tin chắc anh hay vâng lời, biết anh sẽ làm quá sự tôi nói đây.

Phao-lô sẽ trở về

²²Nhân thế hãy liệu sắm nhà trọ cho tôi, vì tôi mong rằng nhờ anh em cầu-nguyện, sẽ được trở về cùng anh em.

²³Ê-pháp-ra, là bạn đồng-tù trong Đức Chúa Jê-sus-Christ với tôi, có lời thăm anh, ²⁴Mác, A-ri-tac, Đê-ma và Lu-ca, cùng là bạn cùng làm việc với tôi cũng vậy.

²⁵Nguyên xin ân-diển của Đức Chúa Jê-sus-Christ ở với tâm-thần anh em!

THƠ GỎI CHO NGƯỜI HÊ-BƠ-RƠ

I. Giao-tước mới, bởi người và việc của Đức Chúa Jê-sus-Christ được tỏ ra, là cao-trọng hơn
(Từ 1:1 đến 10:18)

Đức Chúa Jê-sus-Christ cao-trọng hơn các thiên-sứ

1 ¹Đời xưa, Đức Chúa Trời đã dùng các đấng tiên-tri phán-dạy tổ-phụ chúng ta nhiều lần nhiều cách, ²rồi đến những ngày sau-rốt này, Ngài phán-dạy chúng ta bởi Con Ngài, là Con mà Ngài đã lập lên kế-từ muôn vật, lại bởi Con mà Ngài đã dựng nên thế-gian; ³Con là sự chói-sáng của sự vinh-hiến Đức Chúa Trời và hình-bóng của bốn-thể Ngài, lấy lời có quyền-phép Ngài nâng-dỡ muôn vật; sau khi Con làm xong sự sạch tội, bèn ngồi bên hữu Đấng tôn-nghiêm ở trong nơi rất cao, ⁴vậy được hưởng danh cao hơn danh thiên-sứ bao nhiêu, thì trở nên cao-trọng hơn thiên-sứ bấy nhiêu.

⁵Vả, Đức Chúa Trời há có bao giờ phán cùng thiên-sứ nào rằng:

Người là Con ta,

Ngày nay ta đã sanh người?

Lại há có khi nào phán:

Ta sẽ làm Cha người,

Người sẽ làm Con ta?

⁶Còn khi Ngài đưa Con đầu lòng mình vào thế-gian, thì phán rằng: Mọi thiên-sứ của Đức Chúa Trời phải thờ-lạy Con. ⁷Nói về thiên-sứ thì Ngài phán rằng:

Đức Chúa Trời làm cho thiên-sứ Ngài như gió,

Và tôi-tớ Ngài như ngọn lửa,

⁸Nhưng nói về Con thì lại phán rằng:

Hỡi Đức Chúa Trời, ngời Chúa còn mãi đời nọ qua đời kia,

Quyền-bính của nước Chúa là quyền-bính ngay-thắng.

⁹Chúa ưa điều công-bình, ghét điều gian-ác;

Cho nên, hỡi Chúa, Đức Chúa Trời của Chúa lấy đầu vui-mừng xúc cho, Khiến Chúa trở hơn kẻ đồng-loại mình.

¹⁰Lại có phán:

Hỡi Chúa, ban đầu trước hết Chúa đã dựng nền đất,

Và các tầng trời cũng là công-việc của tay Chúa.

¹¹Trời đất sẽ hư đi, nhưng Chúa hằng có; Trời đất sẽ cũ đi như cái áo;

¹²Ngài sẽ cuốn nó lại như cái áo choàng, Rồi trời đất sẽ biến-đổi,

Nhưng Chúa vẫn y nguyên, Các năm của Chúa không hề cùng.

¹³Đức Chúa Trời há có bao giờ phán cùng thiên-sứ nào rằng:

Hãy ngồi bên hữu ta,

Cho đến chừng nào ta để kẻ thù-nghịch làm bệ dưới chân người?

¹⁴Các thiên-sứ há chẳng phải đều là thần hầu việc Đức Chúa Trời, đã được sai xuống để giúp việc những người sẽ hưởng cơ-nghiệp cứu-rỗi hay sao?

2 ¹Vậy nên, chúng ta phải càng giữ vững lấy điều mình đã nghe, e kéo bị trôi lạc chãng. ²Vì nếu lời thiên-sứ rao-truyền đã vững-chắc và sự trái phép nghịch mạng đã được báo-ứng xứng-đáng rồi, ³mà nếu ta còn trễ-nại sự cứu-rỗi lớn dường ấy, thì làm sao tránh cho khỏi được? — là sự cứu-rỗi Chúa truyền ra trước hết, rồi có những kẻ nghe chứng-nghiệm nó cho chúng ta. ⁴Đức Chúa Trời cũng dùng những dấu kỳ sự lạ và đủ thứ phép mầu,

lại dùng sự ban-cho của Đức Thánh-Linh mà Ngài đã theo ý-muốn mình phát ra, để làm chứng với các kẻ đó.

Đức Chúa Jê-sus-Christ hạ mình xuống dưới các thiên-sứ để cứu-rỗi loài người

⁵ Và, thế-gian hầu đến mà chúng ta nói đó, Đức Chúa Trời chẳng từng khiến nó phục dưới quyền các thiên-sứ. ⁶ Nhưng có kẻ đã làm chứng rằng:

Loài người là gì, mà Chúa nhớ đến?

Con người là ai, mà Chúa săn-sóc đến?

⁷ Chúa đã đặt Người ở dưới thiên-sứ một chút;

Cho Người đội mũ triều vinh-hiến tôn-trọng;

⁸ Và đặt mọi vật dưới chân Người.

Đức Chúa Trời đã khiến mọi vật phục Đức Chúa Jê-sus như vậy; thì chẳng để cho một vật nào chẳng phục Ngài; song hiện nay chúng ta chưa thấy mọi vật phục Ngài.

⁹ Nhưng Đức Chúa Jê-sus này, mà đã ở dưới các thiên-sứ một chút, chúng ta thấy Ngài, vì sự chết Ngài đã chịu được đội mũ triều vinh-hiến tôn-trọng. Ấy vậy, bởi ân-diễn của Đức Chúa Trời, Đức Chúa Jê-sus đã vì mọi người nếm sự chết.

¹⁰ Thật, Đấng mà muôn vật hưởng về Ngài và bởi Ngài, vì muốn đem nhiều con đến sự vinh-hiến, thì đã khiến Đấng làm cội-rễ sự cứu-rỗi của những con ấy, nhờ sự đau-đớn mà nên trọn-lành, là phải lắm.

¹¹ Vì Đấng làm nên thánh và kẻ được nên thánh, đều bởi một Cha mà ra. Cho nên Ngài không thẹn mà gọi những kẻ đó là anh em, ¹² khi Ngài có phán:

Tôi sẽ truyền danh Chúa cho anh em tôi;

Và ngợi-khen Chúa ở giữa hội.

¹³ Ngài lại phán: Ta sẽ phó-thác ta cho Chúa. Lại phán: Ta đây, ta với các con-cái mà Đức Chúa Trời đã ban cho ta.

¹⁴ Vậy thì, vì con-cái có phần về huyết và thịt, nên chính Đức Chúa Jê-sus cũng có phần vào đó, hầu cho Ngài bởi sự chết mình mà phá-diệt kẻ cầm quyền sự chết, là ma-qui, ¹⁵ lại cho giải-thoát mọi người vì sợ sự chết, bị cầm trong vòng tội-mọi trọn đời. ¹⁶ Vì quả thật không phải Ngài đến vừa-giúp các thiên-sứ, bèn là vừa-giúp dòng-dõi của Áp-ra-ham, ¹⁷ Nhân đó,

Ngài phải chịu làm giống như anh em mình trong mọi sự, hầu cho đối với Đức Chúa Trời, trở nên thầy tế-lễ thượng-phẩm, hay thương-xót và trung-tín, dâng đền tội cho chúng dân. ¹⁸ Và, vì chính mình Ngài chịu khổ trong khi bị cám-dỗ, nên có thể cứu những kẻ bị cám-dỗ vậy.

Đức Chúa Jê-sus-Christ cao-trọng hơn Môi-se

3 ¹ Bởi cố đó, hỡi anh em thánh, là kẻ dự phần ơn trên trời gọi, hãy suy kỹ đến sứ-giả và thầy tế-lễ thượng-phẩm mà chúng ta tin theo, tức là Đức Chúa Jê-sus, ² Ngài đã trung-tín với Đấng đã lập Ngài, cũng như Môi-se trung-tín với cả nhà Chúa vậy. ³ Vì Ngài đã được xưng là đáng vinh-hiến cao-trọng hơn Môi-se, chẳng khác nào thợ cất nhà được tôn-trọng hơn chính cái nhà. ⁴ Và, chẳng có một cái nhà nào không phải bởi có người dựng nên; mà Đấng đã dựng nên muôn vật, ấy là Đức Chúa Trời. ⁵ Còn về Môi-se, người đã trung-tín trong cả nhà Chúa, như một kẻ tội-tố, gọi đến làm chứng về điều ngày sau sẽ được rao-giảng. ⁶ Nhưng Đấng Christ thì trung-tín như con trai quản-trị nhà Chúa; mà nhà Chúa tức là chúng ta, miễn là chúng ta giữ vững-vàng cho đến cuối-cùng lòng tin chắc và trông-cậy, là sự chúng ta lấy làm vinh-hiến.

Phải giữ cho khỏi cứng lòng và chẳng tin

⁷ Cho nên, như Đức Thánh-Linh phán rằng:

Ngày nay nếu các người nghe tiếng Ngài,

⁸ Thì chớ cứng lòng, như lúc nổi loạn,

Là ngày thử Chúa trong đồng vắng,

⁹ Là nơi tổ-phụ các người thấy công-việc ta làm trong bốn mươi năm,

Mà còn thử để dò-xét ta!

¹⁰ Nhân đó, ta giận dòng-dõi này,

Và phán rằng: Lòng chúng nó làm-lạc luôn,

Chẳng từng biết đường-lối ta.

¹¹ Này là lời thề mà ta lập trong cơn thanh-nộ, rằng:

Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên-nghỉ của ta!

12 Hỡi anh em, hãy giữ lấy, kéo ai trong anh em có lòng dữ và chẳng tin mà trái-bỏ Đức Chúa Trời hằng sống chẳng. 13 Nhưng hằng ngày anh em hãy khuyên-bảo lẫn nhau, đang khi còn gọi là "Ngày nay," hầu cho trong anh em không ai bị tội-lỗi đổ-dành mà cứng lòng. 14 Vì chúng ta đã được dự phần với Đấng Christ, miễn là giữ lòng tin ban đầu của chúng ta cho vững-bền đến cuối-cùng, 15 trong khi còn nói rằng:

Ngày nay nếu các người nghe tiếng Ngài,

Thì chớ cứng lòng, như lúc nổi loạn, 16 Vả, ai là kẻ nghe tiếng Ngài rồi nổi loạn, há chẳng phải những người nhờ Môi-se dẫn ra khỏi xứ Ê-díp-tô sao? 17 Đức Chúa Trời đã giận ai trong bốn mươi năm? Há chẳng phải giận những kẻ phạm tội, mà thấy họ đã ngã trong đồng vắng sao? 18 Ngài lại thề với ai rằng không được vào sự yên-nghỉ của Ngài? Há chẳng phải với những người không vâng lời sao? 19 Vả, chúng ta thấy những người ấy không thể vào đó được vì cơ không tin.

Sự yên-nghỉ của Đức Chúa Trời hứa chắc cho kẻ tin

4¹ Vậy, đang khi còn có lời hứa cho vào sự yên-nghỉ Chúa, hãy lo-sợ, kéo trong chúng ta có ai bị trừ ra chẳng. 2 Vì tin lành này đã rao-truyền cho chúng ta cũng như cho họ; những lời họ đã nghe không ích chi hết, vì trong khi nghe, chẳng lấy đức-tin nhận lời đó thuộc về mình. 3 Về phần chúng ta là kẻ đã tin, thì vào sự yên-nghỉ, như Đức Chúa Trời đã phán rằng:

Này là lời thề ta đã lập trong cơn thanh-nộ:

Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên-nghỉ ta!...

Đầu vậy, công-việc của Ngài đã xong rồi từ buổi sáng-thế. 4 Vì luận về ngày thứ bảy, có chép rằng:

Ngày thứ bảy Đức Chúa Trời nghỉ cả các công-việc Ngài.

5 Lại một chỗ khác có chép rằng:

Chúng nó sẽ chẳng hề vào sự yên-nghỉ ta.

6 Như vậy, vì đã dành cho mấy người phải vào đó, và vì những kẻ nghe tin lành ấy trước nhứt đã không vào đó bởi chẳng tin,

7 nên về sau lâu lắm, trong một thư của Đa-vit, Chúa lại định một ngày nữa gọi là "Ngày nay," như trên kia đã dẫn rằng:

Ngày nay nếu các người nghe tiếng Ngài,

Thì chớ cứng lòng.

8 Vả, nếu Giô-suê đã cho họ yên-nghỉ, thì chắc sau không còn nói về một ngày khác nữa. 9 Vậy thì còn lại một ngày yên-nghỉ cho dân Đức Chúa Trời. 10 Vì ai vào sự yên-nghỉ của Đức Chúa Trời, thì nghỉ công-việc mình, cũng như Đức Chúa Trời đã nghỉ công-việc của Ngài vậy.

Quyền-phép của lời Đức Chúa Trời

11 Vậy, chúng ta phải gắng sức vào sự yên-nghỉ đó, hầu cho không có một người nào trong chúng ta theo gương kẻ chẳng tin kia mà vấp-ngã. 12 Vì lời của Đức Chúa Trời là lời sống và linh-nghiệm, sắc hơn gươm hai lưỡi, thấu vào đến đôi chia hồn, linh, cốt, tủy, xem-xét tư-tưởng và ý-định trong lòng. 13 Chẳng có vật nào được giấu-kin trước mặt Chúa, nhưng thấy đều trần-trụi và lộ ra trước mắt Đấng mà chúng ta phải thưa lại.

Đức Chúa Jê-sus-Christ là thầy tế-lễ thượng-phẩm của giao-ước mới

14 Ấy vậy, vì chúng ta có thầy tế-lễ thượng-phẩm lớn đã trải qua các tầng trời, tức là Đức Chúa Jê-sus, Con Đức Chúa Trời, thì hãy bền giữ đạo chúng ta đã nhận tin. 15 Vì chúng ta không có thầy tế-lễ thượng-phẩm chẳng có thể cảm-thương sự yếu-đuối chúng ta, bèn có một thầy tế-lễ bị thử-thách trong mọi việc cũng như chúng ta, song chẳng phạm tội. 16 Vậy, chúng ta hãy vững lòng đến gần ngôi ơn-phước, hầu cho được thương-xót và tìm được ơn để giúp chúng ta trong thì-giờ có cần-dùng.

5¹ Phạm thầy tế-lễ thượng-phẩm, từ trong loài người chọn ra, thì vì loài người lập lên hầu việc Đức Chúa Trời, để dâng lễ-vật và hi-sinh vì tội-lỗi. 2 Người đã bị vấp trong sự yếu-đuối, nên có thể thương-xót những kẻ ngu-dốt sai-lầm. 3 Ấy bởi sự yếu-đuối đó mà người buộc

phải vì tội-lỗi mình dâng của tế-lễ, cũng như vì tội-lỗi của dân-chúng.

4 Và lại, không ai chiếm lấy chức trọng đó cho mình; phải được Đức Chúa Trời kêu-gọi như A-rôn ngày xưa. 5 Cũng một thể ấy, Đấng Christ không tự tôn mình làm thầy tế-lễ thượng-phẩm; nhưng tại Đấng đã phán cùng Ngài rằng:

Người là Con ta,

Ta đã sanh người ngày nay.

6 Lại nơi khác có phán cùng Ngài rằng:

Người làm thầy tế-lễ đời đời

Theo ban Mên-chi-xê-đéc.

7 Khi Đấng Christ còn trong xác-thịt, thì đã kêu lớn tiếng khóc-lóc mà dâng những lời cầu-nguyện nài-xin cho Đấng có quyền cứu mình khỏi chết, và vì lòng nhân-đức Ngài, nên được nhậm lời. 8 Dầu Ngài là Con, cũng đã học-tập vâng lời bởi những sự khốn-khổ mình đã chịu, 9 và sau khi đã được làm nên trọn- vẹn rồi, thì trở nên cội-rễ của sự cứu-rỗi đời đời cho kẻ vâng lời Ngài, 10 lại có Đức Chúa Trời xưng Ngài là thầy tế-lễ thượng-phẩm theo ban Mên-chi-xê-đéc.

Trách kẻ lười-biếng về đạo-lý

11 Về sự đó, chúng ta có nhiều điều nên nói, và khó cất-nghĩa, vì anh em đã trở nên chậm hiểu. 12 Đấng lẽ anh em đã làm thầy từ lâu rồi, nay còn cần người ta lấy những điều sơ-học của lời Đức Chúa Trời mà dạy anh em; anh em cần ăn sữa thay vì đồ-ăn đặc. 13 Và, kẻ nào chỉ ăn sữa thôi, thì không hiểu đạo công-bình; vì còn là thơ-ấu. 14 Nhưng đồ-ăn đặc là để cho kẻ thành-nhân, cho kẻ hay dụng tâm-tư luyện-tập mà phân-biệt điều lành và dữ.

Kết-quả khốn-nạn của sự bỏ đạo

6 ¹Ấy vậy, chúng ta phải bỏ qua các điều sơ-học về Tin-lành của Đấng Christ, mà tấn-tới sự trọn-lành, chớ nên lập lại nền nữa, tức là: từ-bỏ các việc chết, tin Đức Chúa Trời, 2 sự dạy về phép báp-têm, phép đặt tay, sự kẻ chết sống lại, sự phán-xét đời đời. 3 Vì bằng Đức Chúa Trời cho phép, thì chúng ta sẽ làm điều đó.

4 Vì chúng những kẻ đã được soi-sáng một lần, đã ném sự ban-cho từ trên trời, dự phần về Đức Thánh-Linh, 5 ném đạo lành

Đức Chúa Trời, và quyền-phép của đời sau, 6 nếu lại vấp-ngã, thì không thể khiến họ lại ăn-năn nữa, vì họ đóng đinh Con Đức Chúa Trời trên thập-tự-giá cho mình một lần nữa, làm cho Ngài si-nhục tố-tường. 7 Và, một đám đất nhờ mưa dướm-nhून mà sanh cây có ích cho người cây-cấy, thì đất đó hưởng phần phước lành của Đức Chúa Trời. 8 Nhưng đất nào chỉ sanh ra những cỏ-rạ, gai-gốc, thì bị bỏ, và hầu bị rủa, cuối-cùng phải bị đốt.

Áp-ra-ham cậy lời hứa Chúa đã nên gương cho chúng ta

9 Hồi những kẻ rất yêu-dấu, dẫu chúng ta nói vậy, vẫn còn đương trông-đợi những việc tốt hơn từ nơi anh em, là những việc đưa đến sự cứu-rỗi. 10 Đức Chúa Trời không phải là không công-bình mà bỏ quên công-việc và lòng yêu-thương của anh em đã tỏ ra vì danh Ngài, trong khi hầu việc các thánh-đó và hiện nay đương còn hầu việc nữa. 11 Nhưng chúng ta mong rằng mỗi người trong anh em tỏ lòng sốt-sắng như vậy, đang giữ lòng đầy-dây sự trông-cậy cho đến cuối-cùng; 12 đến nỗi anh em không trễ-nãi, nhưng cứ học-đòi những kẻ bởi đức-tin và lòng nhịn-nhục mà được hưởng lời hứa.

13 Khi Đức Chúa Trời hứa cùng Áp-ra-ham, và vì không thể chỉ đáng nào lớn hơn, nên Ngài chỉ chính mình Ngài mà thề với người rằng: 14 Chắc ta sẽ ban phước cho người nhiều, và khiến hậu-tự người sanh-sản đông thêm. 15 Ấy, Áp-ra-ham đã nhịn-nhục đợi-chờ như vậy, rồi mới được điều đã hứa. 16 Người ta thường mượn danh một Đấng lớn hơn mình mà thề, phạm có cãi-lầy điều gì, thì lấy lời thề mà định. 17 Đức Chúa Trời cũng vậy, muốn càng tỏ ra cho những kẻ hưởng lời hứa biết ý-định Ngài là chắc-chắn không thay-đổi, thì dùng lời thề; 18 hầu cho nhớ hai điều chẳng thay-đổi đó, — và về hai điều ấy Đức Chúa Trời chẳng có thể nói dối, — mà chúng ta tìm được sự yên-ủi lớn mạnh, là kẻ đã trốn đến nơi ẩn-náu, mà cầm lấy sự trông-cậy đã đặt trước mặt chúng ta. 19 Chúng ta giữ điều trông-cậy này như cái neo của linh-hồn, vững-vàng bền-chặt, thâu vào phía trong màn,

20 trong nơi thánh mà Đức Chúa Jê-sus đã vào như Đấng đi trước của chúng ta, vì đã trở nên thầy tế-lễ thượng-phẩm đời đời, theo ban Mên-chi-xê-đéc.

Đức Chúa Jê-sus với Mên-chi-xê-đéc

7¹ Và, Mên-chi-xê-đéc đó là vua của Sa-lem, thầy tế-lễ của Đức Chúa Trời rất cao, đã đi rước Áp-ra-ham và chúc phước cho, trong khi người thắng-trần các vua trở về; 2 Áp-ra-ham đã lấy một phần mười về mọi của-cải mình mà dâng cho vua; theo nghĩa đen tên vua ấy, trước hết là vua sự công-bình, lại là vua của Sa-lem nữa, nghĩa là vua bình-an; 3 người không cha, không mẹ, không gia-phố; không có ngày đầu mới sanh, cũng không có ngày rốt qua đời, như vậy là giống Con Đức Chúa Trời. — Mên-chi-xê-đéc này làm thầy tế-lễ đời đời vô cùng. 4 Hãy nghĩ xem, chính tiên-tổ là Áp-ra-ham đã lấy một phần mười trong những vật rất tốt của mình chiếm được mà dâng cho vua, thì vua tôn-trọng là dường nào. 5 Những con cháu họ Lê-vi chịu chức tế-lễ, theo luật, có phép thâu lấy một phần mười của dân, nghĩa là của anh em mình, vì chính họ cũng từ Áp-ra-ham mà ra. 6 Nhưng vua vốn không phải đồng họ, cũng lấy một phần mười của Áp-ra-ham và chúc phước cho kẻ được lời hứa. 7 Và, người bậc cao chúc phước cho kẻ bậc thấp, ấy là điều không cãi được. 8 Lại, dâng này, những kẻ thâu lấy một phần mười đều là người hay chết: còn dâng kia, ấy là kẻ mà có lời làm chứng cho là người đang sống. 9 Lại có thể nói rằng Lê-vi là kẻ thâu lấy một phần mười đó, chính mình người cũng bởi Áp-ra-ham mà đóng một phần mười; 10 vì lúc Mên-chi-xê-đéc đi đón tiên-tổ, thì Lê-vi còn ở trong lòng tổ-phụ.

Chức tế-lễ của Đấng Christ cao-trọng hơn của A-rôn

11 Nếu có thể được sự trọn- vẹn bởi chức tế-lễ của người Lê-vi (vì luật-pháp ban cho dân đang khi còn dưới quyền chức tế-lễ), thì có sao còn cần phải dấy lên một thầy tế-lễ khác, lập theo ban Mên-chi-xê-đéc, không theo ban A-rôn? 12 Chức

tế-lễ đã thay-đổi thì luật-pháp cũng cần phải thay-đổi. 13 Và, Đấng mà những lời đó chỉ về, thuộc một chi-phái khác, trong chi-phái đó chưa từng có ai dự việc nơi bàn-thờ. 14 Vì thật rõ-ràng Chúa chúng ta ra từ Giu-đa, về chi-phái ấy, Môi-se không nói điều chi về chức tế-lễ. 15 Mọi điều đó càng thêm rõ hơn nữa, khi chúng ta thấy một thầy tế-lễ khác dấy lên, giống như Mên-chi-xê-đéc, 16 lập lên không theo luật-lệ của điều-răn xác-thịt, nhưng theo quyền-phép của sự sống chẳng hay hư hay hết. 17 Và, này là lời làm chứng cho Ngài rằng:

Con làm thầy tế-lễ đời đời

Theo ban Mên-chi-xê-đéc.

18 Như vậy, điều-răn trước kia vì không quyền không ích nên đã bị bỏ rồi; 19 bởi chưng luật-pháp không làm trọn chi hết, lại có một sự trông-cậy hay hơn đem vào thay cho luật-pháp, và bởi sự trông-cậy đó chúng ta đến gần Đức Chúa Trời. 20 Và lại, sự thay-đổi này chẳng phải là không có lời thề mà được làm ra. Những thầy tế-lễ khác không bởi lời thề mà được lập lên, 21 nhưng Ngài đã được lập lên bằng lời thề, bởi Đấng đã phán cùng Ngài rằng:

Chúa đã thề rồi, và không hối lời thề ấy đâu;

Con làm thầy tế-lễ đến đời đời.

22 Vì thế, Đức Chúa Jê-sus đã trở nên Đấng bảo-lãnh cho một cái giao-ước rất tôn-trọng hơn cái trước.

23 Và lại, số thầy tế-lễ rất nhiều, vì sự chết nên không giữ luôn được chức-vụ. 24 Nhưng Ngài, vì hằng có đời đời, nên giữ lấy chức tế-lễ không hề đổi-thay. 25 Bởi đó Ngài có thể cứu toàn- vẹn những kẻ nhờ Ngài mà đến gần Đức Chúa Trời, vì Ngài hằng sống ở cầu thay cho những kẻ ấy.

26 Ấy đó thật là thầy tế-lễ thượng-phẩm mà chúng ta có cần-dùng, thánh-khiết, không tội, không ô-úế, biệt khỏi kẻ có tội, được cất lên cao hơn các tầng trời: 27 không như những thầy tế-lễ thượng-phẩm khác, cần phải hằng ngày dâng tế-lễ, trước vì tội mình, sau vì tội dân; Ngài làm việc đo một lần thì đủ cả, mà dâng chính mình Ngài làm tế-lễ. 28 Vì luật-pháp lập những người vốn yếu-duối làm thầy tế-lễ thượng-phẩm; nhưng lời thề có sau luật-

pháp thì lập Con, là Đấng đã nên trọn-lành đời đời.

**Đức Chúa Jêsus là thầy tế-lễ
thượng-phẩm chúng ta**

8 ¹Đại-ý điều chúng ta mới nói đó, là chúng ta có một thầy tế-lễ thượng-phẩm, ngồi bên hữu ngai của Đấng tôn-nghiêm trong các tầng trời, ²làm chức-việc nơi thánh và đền-tạm thật, bởi Chúa dựng lên, không phải bởi một người nào.

³Phàm thầy tế-lễ thượng-phẩm đã được lập lên là để dâng lễ-vật và hi-sinh; vậy thì Đấng này cũng cần phải dâng vật gì.

⁴Nếu Ngài còn ở thế-gian, thì Ngài chẳng phải là thầy tế-lễ, vì ở thế-gian có những thầy tế-lễ dâng lễ-vật theo luật-pháp dạy, ⁵và giữ sự thờ-phượng, sự thờ-phượng đó chẳng qua là hình và bóng của những sự trên trời mà thôi, cũng như khi Môi-se gần dựng đền-tạm, thì Đức Chúa Trời phán bảo rằng: Hãy cẩn-thận, làm mọi việc theo như kiểu-mẫu đã chỉ cho người tại trên núi.

⁶Nhưng thầy tế-lễ thượng-phẩm chúng ta đã được một chức-vụ rất tôn-trọng hơn, vì Ngài là Đấng trung-bảo của giao-ước tốt hơn, mà giao-ước ấy lập lên trên lời hứa tốt hơn. ⁷Vì nếu ước thứ nhất thiếu gì, thì chẳng có chỗ nào lập ước thứ hai. ⁸Vả, trong những lời này thật có ý trách, là lời Đức Chúa Trời phán cùng dân Giu-đa rằng:

Chúa phán: kìa, nhứt-kỳ đến,

Khi đó ta sẽ cùng nhà Y-sơ-ra-ên và nhà Giu-đa lập một ước mới,

⁹ Không phải như ước ta đã lập với tổ-tiên chúng nó,

Trong ngày ta cầm tay họ dẫn ra khỏi xứ Ê-díp-tô.

Vì họ không bền giữ lời ước ta,

Nên ta không đoái xem họ, ấy là lời Chúa phán.

¹⁰ Chúa lại phán: Đây là lời ước mà ta sẽ lập với nhà Y-sơ-ra-ên

Sau những ngày đó:

Ta sẽ để luật-pháp ta trong trí họ

Và ghi-tạc vào lòng;

Ta sẽ làm Đức Chúa Trời họ,

Họ sẽ làm dân ta.

¹¹ Trong vòng họ sẽ chẳng có ai dạy-bảo công-dân mình

Và anh em mình, rằng: Hãy nhìn biết Chúa;

Vì hết thầy trong vòng họ,

Từ kẻ rất nhỏ cho đến kẻ rất lớn đều sẽ biết ta,

¹² Nhân ta sẽ tha sự gian-ác của họ,

Và không nhớ đến tội-lỗi họ nữa.

¹³ Gọi ước đó là mới, thì đã xưng ước trước là cũ; vả, điều chi đã cũ đã già, thì gần tiêu mất đi.

**Đền-tạm dưới đất với nơi thánh
trên trời, chức tế-lễ Lê-vi với
chức tế-lễ Đấng Christ**

9 ¹Ước trước cũng có những luật về việc thờ-phượng và một nơi thánh dưới đất.

²Vả, một đền-tạm đã dựng lên: phần thứ nhất gọi là nơi thánh, có chân đèn, bàn và bánh bày ra; ³rồi đến phía trong màn thứ hai, tức là phần gọi là nơi rất thánh, ⁴có lư-hương bằng vàng và hòm giao-ước, toàn bọc bằng vàng. Trong hòm có một cái bình bằng vàng đựng đầy ma-na, cây gậy trở hoa của A-rôn, và hai bảng giao-ước; ⁵phía trên có hai ché-ru-bim vinh-hiến, bóng nó che-phủ nơi chuộc-tội. Nhưng đây không phải dịp kể các điều đó cho rõ-ràng.

⁶Các vật đã sắp-đặt như vậy, hằng ngày những thầy tế-lễ vào phần thứ nhất trong đền-tạm, đứng làm trọn việc tế-lễ; ⁷nhưng, phần thứ hai, thì mỗi năm một lần chỉ một mình thầy tế-lễ thượng-phẩm vào, chẳng bao giờ mà không đem huyết dâng vì chính mình và vì sự lầm-lỗi dân-chúng.

⁸Đức Thánh-Linh lấy đó chỉ ra rằng hễ đền-tạm thứ nhất đương còn, thì đường vào nơi rất thánh chưa mở. ⁹Ấy là một hình-bóng chỉ về đời bây giờ, để tỏ rằng các lễ-vật và hi-sinh dâng đó, không có thể làm cho kẻ thờ-phượng được vẹn-lành về lương-tâm. ¹⁰Đó chẳng qua là mạng-linh của xác-thịt, cũng như các lễ ăn, uống, rửa sạch, chỉ lập cho đến kỳ hoán-cải vậy.

¹¹Nhưng Đấng Christ đã hiện đến, làm thầy tế-lễ thượng-phẩm của những sự tốt-lành sau này; Ngài đã vượt qua đền-tạm lớn hơn và trọn- vẹn hơn, không phải tay người dựng ra, nghĩa là không thuộc về đời

này; 12 Ngài đã vào nơi rất thánh một lần thì đủ hết, không dùng huyết của dê đực và của bò con, nhưng dùng chính huyết mình, mà được sự chuộc tội đời đời. 13 Vì nếu huyết của dê đực bỏ được cùng tro bò cái tơ mà người ta rưới trên kẻ ô-úe còn làm sạch được phần xác-thịt họ và nên thánh thay, 14 huống chi huyết của Đấng Christ, là Đấng nhờ Đức Thánh-Linh đời đời, dâng chính mình không ô-tích cho Đức Chúa Trời, thì sẽ làm sạch lương-tâm anh em khỏi công-việc chết, dâng hầu việc Đức Chúa Trời hằng sống, là đường nào!

15 Nhân đó, Ngài là Đấng trung-bảo của giao-ước mới, để khi Ngài chịu chết mà chuộc tội đã phạm dưới giao-ước cũ, thì những kẻ được kêu-gọi nhận-lãnh công-nghiệp đời đời đã hứa cho mình. 16 Vì khi có chúc-thơ, thì cần phải đợi đến kẻ trời chết đã. 17 Chúc-thơ chỉ có giá-trị sau lúc chết, vì hễ kẻ trời còn sống thì nó không có quyền gì. 18 Ấy vậy, chính giao-ước trước nào chẳng phải là không dùng máu mà lập. 19 Lúc Môi-se phán mọi điều-răn của luật-pháp cho dân-chúng, có lấy máu của bò con và dê đực, với nước, dây nhung đỏ tía và nhánh ngưu-tất rảy trên sách cùng trên cả dân-chúng, 20 mà nói rằng: Đây là huyết của sự giao-ước mà Đức Chúa Trời đã dạy lập với các người. 21 Đoan, người cũng lấy huyết ấy rảy lên-tạm cùng mọi đồ thờ. 22 Theo luật-pháp thì hầu hết mọi vật đều nhờ huyết mà được sạch: không đổ huyết thì không có sự tha-thứ.

23 Vậy, nếu những tượng chỉ về các vật trên trời đã phải nhờ cách ấy mà được sạch, thì chính các vật trên trời phải nhờ của-lễ càng quý-trọng hơn nữa để được sạch. 24 Vì Đấng Christ chẳng phải vào nơi thánh bởi tay người làm ra, theo kiểu-mẫu nơi thánh thật, bèn là vào chính trong trời, để bây giờ vì chúng ta hiện ra trước mặt Đức Chúa Trời. 25 Ấy chẳng phải là dâng chính mình Ngài nhiều lần, như thầy tế-lễ thượng phẩm mỗi năm vào trong nơi rất thánh mà dâng huyết không phải là huyết mình; 26 bằng chẳng vậy, thì từ buổi sáng-thể đến nay, Ngài đã phải chịu khổ nhiều lần rồi. Nhưng hiện nay đến cuối-

cùng các thời-đại, Ngài đã hiện ra chỉ một lần, dâng mình làm tế-lễ để cất tội-lỗi đi. 27 Theo như đã định cho loài người phải chết một lần, rồi chịu phán-xét, 28 cũng vậy, Đấng Christ đã dâng mình chỉ một lần dâng cất tội-lỗi của nhiều người; Ngài lại sẽ hiện ra lần thứ hai, không phải để cất tội đi nữa, nhưng để ban sự cứu-rỗi cho kẻ chờ-đợi Ngài.

Luật-pháp là bóng của các sự lành ngày sau. Chỉ có tế-lễ của Đấng Christ là đủ.

10 1 Vì, luật-pháp chỉ là bóng của sự tốt-lành ngày sau, không có hình thật của các vật, nên không bao giờ cậy tế-lễ mỗi năm hằng dâng như vậy, mà khiến kẻ đến gần Đức Chúa Trời trở nên trọn-lành được. 2 Nếu được, thì những kẻ thờ-phượng đã một lần được sạch rồi, lương-tâm họ không còn biết tội nữa, nhân đó, há chẳng thôi dâng tế-lễ hay sao? 3 Trái lại, những tế-lễ đó chẳng qua là mỗi năm nhắc cho nhớ lại tội-lỗi. 4 Vì huyết của bò đực và dê đực không thể cất tội-lỗi đi được.

5 Bởi vậy cho nên, Đấng Christ khi vào thế-gian, phán rằng:

Chúa chẳng muốn hi-sinh, cũng chẳng muốn lễ-vật,

Nhưng Chúa đã sắm-sửa một thân-thể cho tôi.

6 Chúa chẳng nhậm của-lễ thiêu, cũng chẳng nhậm của-lễ chuộc tội.

7 Tôi bèn nói: Hỡi Đức Chúa Trời, này tôi đến

— Trong sách có chép về tôi —

Tôi đến để làm theo ý-muốn Chúa.

8 Trước đã nói: Chúa chẳng muốn, chẳng nhậm những hi-sinh, lễ-vật, của-lễ thiêu, của-lễ chuộc tội, đó là theo luật-pháp dạy; sau lại nói: Đây này, tôi đến để làm theo ý-muốn Chúa. 9 Vậy thì, Chúa đã bỏ điều trước, đặt lập điều sau. 10 Ấy là theo ý-muốn đó mà chúng ta được nên thánh nhờ sự dâng thân-thể của Đức Chúa Jê-sus-Christ một lần đủ cả.

11 Phạm thầy tế-lễ mỗi ngày đứng hầu việc và dâng của-lễ đồng một thức, là của-lễ không bao giờ cất tội-lỗi được, 12 còn như Đấng này, đã vì tội-lỗi dâng chỉ một của-lễ, rồi ngồi đời đời bên hữu Đức Chúa Trời, 13 từ rày về sau đương đợi

những kẻ thù-nghịch Ngài bị để làm bệ dưới chân Ngài vậy. ¹⁴Vì nhờ dâng chỉ một của tế-lễ, Ngài làm cho những kẻ nên thánh được trọn- vẹn đời đời. ¹⁵Đức Thánh-Linh cũng làm chứng cho chúng ta như vậy; vì đã phán rằng:

¹⁶ Chúa phán: Này là giao-ước ta lập với chúng nó

Sau những ngày đó,

Ta sẽ để luật-pháp ta vào lòng chúng nó

Và ghi-tạc nơi trí-khôn,

¹⁷ Lại phán:

Ta sẽ chẳng còn nhớ đến tội-lỗi gian-ác của chúng nó nữa.

¹⁸ Bởi lẽ có sự tha-thứ thì không cần dâng của-lễ vì tội-lỗi nữa.

II. Các điều nên làm: đức-tin và đời của tín-đồ (Từ 10:19 đến 13:25)

Khuyến phải trông-cậy, tin chắc, trung-tín và nhịn-nhục

¹⁹Hỡi anh em, vì chúng ta nhờ huyết Đức Chúa Jêsus được dọn-dĩ vào nơi rất thánh, ²⁰bởi đường mới và sống mà Ngài đã mở ngang qua cái màn, nghĩa là ngang qua xác Ngài, ²¹lại vì chúng ta có một thầy tế-lễ lớn đã lập lên cai-trị nhà Đức Chúa Trời, ²²nên chúng ta hãy lấy lòng thật-thà với đức-tin đầy-dẫy trọn- vẹn, lòng được tưới sạch khỏi lương-tâm xấu, thân-thể rửa bằng nước trong, mà đến gần Chúa. ²³Hãy cầm-giữ sự làm chứng về điều trông-cậy chúng ta chẳng chuyển-lay, vì Đấng đã hứa cùng chúng ta là thành-tín. ²⁴Ai nấy hãy coi-sóc nhau để khuyến-giục về lòng yêu-thương và việc tốt-lành: ²⁵chớ bỏ sự nhóm lại như mấy kẻ quen làm, nhưng phải khuyến-bảo nhau, và hề anh em thấy ngày ấy hầu gần chừng nào, thì càng phải làm như vậy chừng nấy.

²⁶Vì nếu chúng ta đã nhận biết lẽ thật rồi, mà lại cố-ý phạm tội, thì không còn có tế-lễ chuộc tội nữa, ²⁷nhưng chỉ có sự đợi-chờ kinh-khiếp về sự phán-xét, và lửa hồng sẽ đốt cháy kẻ bội-nghịch mà thôi.

²⁸Ai đã phạm luật-pháp Môi-se, nếu có hai ba người làm chứng, thì chết đi không thương-xót, ²⁹huống chỉ kẻ giầy-đạp Con Đức Chúa Trời, coi huyết của giao-ước,

tức là huyết mà mình nhờ nên thánh, là ô-uế, lại khinh-lờn Đức Thánh-Linh ban ơn, thì anh em há chẳng tưởng rằng người ấy đáng bị hình rất nghiêm đoán-phạt hay sao? ³⁰Vì chúng ta biết Đấng đã phán rằng: Sự trả thù thuộc về ta; ta sẽ báo- ứng, ấy là lời Chúa phán. Lại rằng: Chúa sẽ xét-đoán dân mình. ³¹Sa vào tay Đức Chúa Trời hằng sống là sự đáng kinh-khiếp thay!

³²Hãy nhớ lại những lúc ban đầu đó, anh em đã được soi-sáng rồi, bèn chịu cơn chiến-trận lớn về những sự-đau-đớn:

³³phần thì chịu si-nhục, gặp gian-nan, như làm trò cho thiên-hạ xem, phần thì chia khổ với những kẻ bị đối-đãi đồng một cách. ³⁴Vì anh em đã thương-xót kẻ bị tù, và vui lòng chịu của-cải mình bị cướp,

bởi biết mình có của-cải quý hơn hằng còn luôn. ³⁵Vậy chớ bỏ lòng dạn-dĩ mình, vốn có một phần thưởng lớn đã để dành cho.

³⁶Vì anh em cần phải nhịn-nhục, hầu cho khi đã làm theo ý-muốn Đức Chúa Trời rồi, thì được như lời đã hứa cho mình.

³⁷Còn ít lâu, thật ít lâu nữa,

Thì Đấng đến sẽ đến; Ngài không chậm-trễ đâu.

³⁸Người công-bình của ta sẽ cậy đức-tin mà sống,

Nhưng nếu lui đi thì linh-hồn ta chẳng lấy làm đẹp chút nào. ³⁹Về phần chúng ta, nào phải là kẻ lui đi cho hư-mất đâu, bèn là kẻ giữ đức-tin cho linh-hồn được cứu-rỗi.

Sức-mạnh của đức-tin: các gương tốt lấy trong Cựu-ước

11 ¹Vả, đức-tin là sự biết chắc vững-vàng của những điều mình đương trông-mong, là bằng-cớ của những điều mình chẳng xem thấy. ²Ấy là nhờ đức-tin mà các đấng thuở xưa đã được lời chứng tốt.

³Bởi đức-tin, chúng ta biết rằng thế-gian đã làm nên bởi lời của Đức Chúa Trời, đến nỗi những vật bày ra đó đều chẳng phải từ vật thấy được mà đến.

⁴Bởi đức-tin, A-bên đã dâng cho Đức Chúa Trời một tế-lễ tốt hơn của Ca-in, và được xưng công-bình, vì Đức Chúa Trời làm chứng về người rằng Ngài nhậm lễ-

vật ấy; lại cũng nhờ đó đầu người chết rồi, hãy còn nói. ⁵Bởi đức-tin, Hê-nóc được cất lên và không hề thấy sự chết; người ta không thấy người nữa, vì Đức Chúa Trời đã tiếp người lên. Bởi chưng trước khi được tiếp lên, người đã được chứng rằng mình ở vừa lòng Đức Chúa Trời rồi. ⁶Và, không có đức-tin, thì chẳng hề có thể nào ở cho đẹp ý Ngài; vì kẻ đến gần Đức Chúa Trời phải tin rằng có Đức Chúa Trời, và Ngài là Đấng hay thưởng cho kẻ tìm kiếm Ngài. ⁷Bởi đức-tin, Nô-ê được Chúa mách-báo cho về những việc chưa thấy, và người thành-tâm kính-sợ, đóng một chiếc tàu để cứu nhà mình; bởi đó người định tội thế-gian, và trở nên kẻ kẻ-tự của sự công-bình đến từ đức-tin vậy.

⁸Bởi đức-tin, Áp-ra-ham vâng lời Chúa gọi, đi đến xứ mình sẽ nhận làm cơ-nghiệp; người đi mà không biết mình đi đâu. ⁹Bởi đức-tin, người kiều-ngu trong xứ đã hứa cho mình, như trên đất ngoại-quốc, ở trong các trại, cũng như Y-sác và Gia-cốp, là kẻ đồng kẻ-tự một lời hứa với người. ¹⁰Vì người chờ-đợi một thành có nền vững-chắc, mà Đức Chúa Trời đã xây-cất và sáng-lập. ¹¹Cũng bởi đức-tin mà Sa-ra dẫu có tuổi còn có sức sanh con-cái được, vì người tin rằng Đấng hứa cho mình điều đó là thành-tin. ¹²Cũng vì đó mà chỉ một người lại là một người già-yếu, sanh ra muôn-vàn con cháu, đông như sao trên trời, như cát bãi biển, không thể đếm được.

¹³Hết thấy những người đó đều chết trong đức-tin, chưa nhận-lãnh những điều hứa cho mình; chỉ trông thấy và chào-mừng những điều đó từ đằng xa, xưng mình là kẻ khách và bộ-hành trên đất. ¹⁴Những kẻ nói như thế, tỏ rõ rằng mình đương đi tìm nơi quê-hương. ¹⁵Vì thử họ đã tưởng đến nơi quê-hương mà mình từ đó đi ra, thì cũng có ngày trở lại, ¹⁶nhưng họ ham-mến một quê-hương tốt hơn, tức là quê-hương ở trên trời; nên Đức Chúa Trời không hổ-thẹn mà xưng mình là Đức Chúa Trời của họ, vì Ngài đã sắm sẵn cho họ một thành.

¹⁷Bởi đức-tin, Áp-ra-ham dâng Y-sác trong khi bị thử-thách: người là kẻ đã nhận-lãnh lời hứa, dâng con một mình, ¹⁸là về con đó mà Đức Chúa Trời có phán

rằng: Ấy bởi trong Y-sác mà người sẽ có một dòng-dõi lấy tên người mà kêu. ¹⁹Người tự nghĩ rằng Đức Chúa Trời cũng có quyền khiến kẻ chết sống lại: cũng giống như từ trong kẻ chết mà người lại được con mình.

²⁰Bởi đức-tin, Y-sác chúc phước cho Gia-cốp và Ê-sau về những sự hậu đến. ²¹Bởi đức-tin, Gia-cốp lúc gần chết, chúc phước cho hai con của Giô-sép, và nường trên gậy mình mà lay. ²²Bởi đức-tin, Giô-sép lúc gần qua đời nói về việc con cháu Y-sơ-ra-ên sẽ đi ra, và truyền lệnh về hài-cốt mình.

²³Bởi đức-tin, khi Môi-se mới sanh ra, cha mẹ người đem giấu đi ba tháng, vì thấy là một đứa con xinh-tốt, không sợ chiếu-mạng của vua. ²⁴Bởi đức-tin, Môi-se lúc đã khôn-lớn, bỏ danh-hiệu mình là con trai của công-chúa Pha-ra-ôn, ²⁵dành cùng dân Đức Chúa Trời chịu hà-hiếp hơn là tạm hưởng sự vui-sướng của tội-lỗi: ²⁶người coi sự si-nhục về Đấng Christ là quý hơn của châu-báu xứ Ê-díp-tô, vì người ngửa trông sự ban-thương. ²⁷Bởi đức-tin, người lia xứ Ê-díp-tô không sợ vua giận; vì người đứng vững như thấy Đấng không thấy được. ²⁸Bởi đức-tin, người giữ lễ Vượt-qua và làm phép rưới huyết, hầu cho đấng hủy-diệt chẳng hề hại đến con đầu lòng dân Y-sơ-ra-ên.

²⁹Bởi đức-tin, dân Y-sơ-ra-ên vượt qua Biển-đỏ như đi trên đất khô, còn người Ê-díp-tô thử đi qua, bị nuốt mất tại đó. ³⁰Bởi đức-tin, các tướng thành Giê-ri-cô đổ xuống, sau khi người ta đi vòng quanh bảy ngày. ³¹Bởi đức-tin, kỵ-nữ Ra-háp không chết với kẻ chẳng tin, vì nàng đã lấy ý tốt tiếp-rước các kẻ do-thám.

³²Ta còn nói chi nữa? Vì nếu ta muốn nói về Ghê-dê-ôn, Ba-rác, Sam-sôn, Giép-thê, Đa-vít, Sa-mu-ên và các đấng tiên-tri, thì không đủ thì-giờ. ³³Những người đó bởi đức-tin đã thắng được các nước, làm sự công-bình, được những lời hứa, bịt mồm sự-tử, ³⁴tắt ngọn lửa hừng, lánh khỏi lưỡi gươm, thắng bệnh-tật, tỏ sự bạo-dạn nơi chiến-tranh, khiến đạo binh nước thù chạy trốn. ³⁵Có người đàn-bà đã được người nhà mình chết sống lại, có kẻ bị hình khổ dữ-tợn mà không chịu giải-cứ, để được sự

sống lại tốt hơn. ³⁶Có kẻ khác chịu nhạo-cười, roi-vọt, lại cũng chịu xiềng-xích lao-tù nữa. ³⁷Họ đã bị ném đá, tra-tấn, cưa-xẻ; bị giết bằng lưỡi gươm; lưu-lạc rày đây mai đó, mặc những da chiên da dê, bị thiếu-thốn mọi đường, bị hà-hiếp, ngược-đãi, ³⁸thế-gian không xứng-đáng cho họ ở, phải lưu-lạc trong đồng-vàng, trên núi, trong hang, trong những hầm dưới đất. ³⁹Hết thấy những người đó đầu nhân đức-tin đã được chứng tốt, song chưa hề nhận-lãnh điều đã được hứa cho mình. ⁴⁰Vì Đức Chúa Trời có sẵn sẵn điều tốt hơn cho chúng ta, hầu cho ngoài chúng ta ra họ không đạt đến sự trọn- vẹn được.

**Cứ nhìn xem Đức Chúa Jê-sus,
lấy lòng bền-đỡ mà chiến-đấu**

12 ¹Thế thì, vì chúng ta được nhiều người chứng-kiến vậy lấy như đám mây rất lớn, chúng ta cũng nên quẳng hết gánh nặng và tội-lỗi để vãn-vương ta, lấy lòng nhịn-nhục theo-đòi cuộc chạy đua đã bày ra cho ta, ²nhìn xem Đức Chúa Jê-sus, là cội-rễ và cuối-cùng của đức-tin, tức là Đấng vì sự vui-mừng đã đặt trước mặt mình, chịu lấy thập-tự-giá, khinh điều sỉ-nhục, và hiện nay ngồi bên hữu ngai Đức Chúa Trời. ³Vậy, anh em hãy nghĩ đến Đấng đã chịu sự đối-ngịch của kẻ tội-lỗi đường ấy, hầu cho khỏi bị mỏi-mệt sờn lòng.

**Sự thử-thách là Chúa sửa-phạt
tín-đồ cho được nên thánh**

⁴Anh em chống-trả với tội-ác còn chưa đến nỗi đổ huyết; ⁵lại đã quên lời khuyên anh em như khuyên con, rằng:

Hỡi con, chớ để-người sửa-phạt của Chúa,

Và khi Chúa trách, chớ ngã lòng;

⁶Vì Chúa sửa-phạt kẻ Ngài yêu,

Hễ ai mà Ngài nhận làm con, thì cho roi cho vọt.

⁷Vì bằng anh em chịu sửa-phạt, ấy là Đức Chúa Trời đãi anh em như con, vì có người nào là con mà cha không sửa-phạt?

⁸Nhưng nếu anh em được khỏi sự sửa-phạt mà ai nấy cũng phải chịu, thì anh em là con ngoại-tình, chớ không phải con thật.

⁹Cha về phần xác sửa-phạt, mà chúng ta

còn kinh-sợ thay, huống chi Cha về phần hồn, chúng ta há chẳng càng nên vâng-phục lắm để được sự sống sao? ¹⁰Vả, cha về phần xác theo ý mình mà sửa-phạt chúng ta tạm-thời, nhưng Đức Chúa Trời vì ích cho chúng ta mà sửa-phạt, để khiến chúng ta được dự phần trong sự thánh-khiết Ngài. ¹¹Thật các sự sửa-phạt lúc đầu coi như một cố buồn-bã, chớ không phải sự vui-mừng; nhưng về sau sanh ra bông-trái công-bình và bình-an cho những kẻ đã chịu luyện-tập như vậy.

Khuyên phải thánh-khiết

¹²Vậy, hãy dờ bàn tay yếu-đuối của anh em lên, luôn cả đầu-gối lỏng-lẻo nữa. ¹³Khá làm đường thẳng cho chân anh em theo, hầu cho kẻ nào què khỏi lạc đường mà lại được chữa lành nữa.

¹⁴Hãy cầu sự bình-an với mọi người, cùng tìm theo sự nên thánh, vì nếu không nên thánh thì chẳng ai được thấy Đức Chúa Trời. ¹⁵Khá coi chừng kẻ có kẻ trật phần ân-diễn của Đức Chúa Trời, kéo rẽ đàng chằm ra, có thể ngăn-trở và làm ô- uế phần nhiều trong anh em chẳng. ¹⁶Hãy coi chừng, cho trong anh em chớ có ai gian-dâm, cũng đừng có ai khinh-lờn như Ê-sau, chỉ vì một món ăn mà bán quyền con trưởng. ¹⁷Thật vậy, anh em biết rằng đến sau, người muốn cha mình chúc phúc cho, thì lại bị bỏ; vì dầu người khóc-lóc cầu-xin, cũng chẳng đổi được ý cha mình đã định rồi.

**Ơn riêng và trách-nhiệm của
tín-đồ dưới giao-ước mới**

¹⁸Anh em chẳng tới gần một hòn núi mà người ta có thể rờ đến được, cũng chẳng đến gần lửa hừng, hoặc tối-tầm, hoặc âm-ế, hoặc gió dữ, ¹⁹hoặc tiếng loa thổi vang, hoặc tiếng nói kinh-khiếp đến nỗi ai nghe đều nài-xin đừng nói với mình nữa; ²⁰vì họ không chịu nổi lời phán này: Dầu loài thú-vật tới gần núi này cũng sẽ bị ném đá. ²¹Lại cảnh-trạng đó rất kinh-khiếp, đến nỗi Môi-se nói rằng: Ta thật sợ-sệt và run-rẩy cả người. ²²Nhưng anh em đã tới gần núi Si-ôn, gần thành của Đức Chúa Trời hằng sống, tức là Giê-ru-sa-lem

trên trời, gần muôn vàn thiên-sứ nhóm lại, ²³ gần Hội-thánh của những con trưởng được ghi tên trong các tầng trời, gần Đức Chúa Trời, là quan án của mọi người, gần các linh-hồn người nghĩa được ven-lành, ²⁴ gần Đức Chúa Jê-sus, là Đấng trung-bảo của giao-ước mới, và gần huyết rưới ra, huyết đó nói tốt hơn huyết của A-bên vậy.

²⁵ Anh em hãy giữ, chớ từ-chối Đấng phán cùng mình; vì nếu những kẻ kia cứ Đấng truyền lời báo-cáo ở dưới đất, còn không tránh khỏi thay, huống chi chúng ta, nếu cứ Đấng truyền lời báo-cáo từ trên trời, thì càng không tránh khỏi được. ²⁶ Tiếng Đấng ấy bây giờ rúng-động cả đất, hiện nay phán hứa rằng: Còn một lần nữa, ta sẽ chẳng những rúng-động đất mà thôi, nhưng cũng rúng-động trời nữa. ²⁷ Và, trong những chữ: Còn một lần nữa, tỏ ra rằng các vật hay bị rúng-động, vì là những vật đã chịu dựng nên, sẽ bị cất đi, hầu cho những vật không hề rúng-động được còn lại.

²⁸ Như vậy, vì chúng ta có phần trong một nước không hay rúng-động, nên hãy cảm ơn, hầu cho lấy lòng kính-sợ hầu việc Đức Chúa Trời một cách đẹp lòng Ngài; ²⁹ vì Đức Chúa Trời chúng ta là đấng lửa hay thiêu-đốt.

Các lời khuyên và chào-thăm

13 ¹ Hãy hằng có tình yêu-thương anh em. ² Chớ quên sự tiếp khách; có khi kẻ làm điều đó, đã tiếp-đãi thiên-sứ mà không biết. ³ Hãy nhớ những kẻ mắc vòng xiềng-xích, như mình cùng phải xiềng-xích với họ, lại cũng hãy nhớ những kẻ bị ngược-đãi, vì mình cũng có thân-thể giống như họ.

⁴ Mọi người phải kính-trọng sự hôn-nhân, chớ quên quê-phòng chớ có ô-ước, vì Đức Chúa Trời sẽ đoán-phạt kẻ dâm-dục cùng kẻ phạm tội ngoại-tình.

⁵ Chớ tham tiền; hãy lấy điều mình có làm đủ rồi, vì chính Đức Chúa Trời có phán rằng: Ta sẽ chẳng lìa người đâu, chẳng bỏ người đâu. ⁶ Như vậy, chúng ta được lấy lòng tin chắc mà nói rằng:

Chúa giúp-đỡ tôi, tôi không sợ chi hết.

Người đời làm chi tôi được?

⁷ Hãy nhớ những người dắt-dẫn mình, đã truyền đạo Đức Chúa Trời cho mình; hãy

nhớ xem sự cuối-cùng đời họ là thế nào, và học-đời đức-tin họ.

⁸ Đức Chúa Jê-sus-Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay-đổi.

⁹ Anh em chớ để cho mọi thứ đạo lạ đổ-dành mình; vì lòng nhờ ân-diễn được vững-bền, ấy là tốt, chớ không phải nhờ đồ-ăn, là sự chẳng ích chi cho kẻ làm như vậy. ¹⁰ Chúng ta có một cái bàn-thờ, phạm kẻ hầu việc trong đền-tạm không có phép lấy gì tại đó mà ăn. ¹¹ Và, huyết của con sinh bị thầy tế-lễ thượng-phẩm đem vào nơi thánh để làm lễ chuộc tội, còn thân-thể nó thì dốt đi bên ngoài trại-quân. ¹² Ấy vì đó mà chính mình Đức Chúa Jê-sus đã chịu khổ tại ngoài cửa thành để lấy huyết mình làm cho dân nên thánh. ¹³ Vậy nên chúng ta hãy ra ngoài trại-quân, đừng đi tới cùng Ngài, đồng chịu điều si-nhục. ¹⁴ Vì dưới đời này, chúng ta không có thành còn luôn mãi, nhưng chúng ta tìm thành hầu đến. ¹⁵ Vậy, hãy cậy Đức Chúa Jê-sus mà hằng dâng tế-lễ bằng lời ngợi-khen cho Đức Chúa Trời, nghĩa là bông-trái của môi-miêng xưng danh Ngài ra. ¹⁶ Chớ quên việc lành và lòng bố-thí, vì sự tế-lễ dường ấy đẹp lòng Đức Chúa Trời.

¹⁷ Hãy vâng lời kẻ dắt-dẫn anh em và chịu phục các người ấy, — bởi các người ấy tinh-thức về linh-hồn anh em, dường như phải khai-trình, — hầu cho các người ấy lấy lòng vui-mừng mà làm xong chức-vụ mình, không phàn-nàn chi, vì ấy chẳng ích-lợi gì cho anh em. ¹⁸ Hãy cầu-nguyện cho chúng tôi, vì chúng tôi biết mình chắc có lương-tâm tốt, muốn ăn-ở trọn-lành trong mọi sự. ¹⁹ Tôi lại nài-xin anh em cầu-nguyện đi, để tôi đến cùng anh em cho sớm hơn.

²⁰ Đức Chúa Trời bình-an, là Đấng bởi huyết giao-ước đời đời mà đem Đấng chân chiến lớn là Đức Chúa Jê-sus chúng ta ra khỏi tử trong kẻ chết, ²¹ nguyên xin Ngài bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ khiến anh em nên trọn- vẹn trong mọi sự lành, đừng làm thành ý-muốn Ngài, và làm ra sự đẹp ý Ngài trong chúng ta; sự vinh-hiến đáng về Ngài đời đời vô-cùng! A-men.

²² Hỡi anh em, xin hãy vui lòng nhận lấy những lời khuyên-bảo này; ấy tôi đã viết văn-tất cho anh em vậy. ²³ Hãy biết rằng

anh em chúng ta là Ti-mô-thê đã được thả ra; nếu người sớm đến, tôi sẽ cùng người đi thăm anh em.

²⁴ Hãy chào-thăm mọi người dắt-dẫn

anh em và hết thầy các thánh-đồ. Các thánh-đồ ở Y-ta-li gọi lời thăm anh em.

²⁵ Nguyên xin ân-điển ở với anh em hết thầy!

THƠ CỦA GIA-CÔ

Lời đặt và chào-thăm

1 ¹ Gia-cô, tôi-tớ Đức Chúa Trời và Đức Chúa Jê-sus-Christ, đặt cho mười hai chi-phái ở tan-lạc, ^(a) chúc bình-an!

Tin-đó chịu thử-thách phải thế nào

² Hỡi anh em, hãy coi sự thử-thách trăm bề thoát đến cho anh em như là điều vui-mừng trọn-ven, ³ vì biết rằng sự thử-thách đức-tin anh em sanh ra sự nhịn-nhục. ⁴ Nhưng sự nhịn-nhục phải làm trọn việc nó, hầu cho chính mình anh em cũng trọn-lành toàn-ven, không thiếu-thốn chút nào.

⁵ Ví bằng trong anh em có kẻ kém khôn-ngoan, hãy cầu-xin Đức Chúa Trời, là Đấng ban cho mọi người cách rộng-rãi, không trách-móc ai, thì kẻ ấy sẽ được ban cho. ⁶ Nhưng phải lấy đức-tin mà cầu-xin, chớ nghi-ngờ; vì kẻ hay nghi-ngờ giống như sóng biển, bị gió động và đưa đi đây đi đó. ⁷ Người như thế chớ nên tưởng mình lành được vật chi từ nơi Chúa: ⁸ ấy là một người phân-tâm, phạm làm việc gì đều không định.

⁹ Anh em nào ở địa-vị thấp-hèn hãy khoe mình về phần cao-trọng mình, ¹⁰ kẻ giàu cũng hãy khoe mình về phần dè-hèn, vì người sẽ qua đi như hoa cỏ. ¹¹ Mặt trời mọc lên, nắng xằng, cỏ khô, hoa rụng, sắc đẹp tối-tàn; kẻ giàu cũng sẽ khô-héo như vậy trong những việc mình làm.

Sự cám-đổ và ân-điển

¹² Phước cho người bị cám-đổ; ^(b) vì lúc đã chịu nổi sự thử-thách rồi, thì sẽ lãnh mào triều-thiên của sự sống mà Đức Chúa

Trời đã hứa cho kẻ kính-mến Ngài. ¹³ Chớ có ai đương bị cám-đổ mà nói rằng: Ấy là Đức Chúa Trời cám-đổ tôi; vì Đức Chúa Trời chẳng bị sự ác nào cám-đổ được, và chính Ngài cũng không cám-đổ ai. ¹⁴ Nhưng mỗi người bị cám-đổ khi mắc tư-dục xui-giục mình. ¹⁵ Đoạn, lòng tư-dục cứu-mang, sanh ra tội-ác; tội-ác đã trọn, sanh ra sự chết.

¹⁶ Hỡi anh em yêu-dấu, chớ tự dối mình: ¹⁷ mọi ân-điển tốt-lành cùng sự ban-cho trọn-ven đều đến từ nơi cao và bởi Cha sáng-láng mà xuống, trong Ngài chẳng có một sự thay-đổi, cũng chẳng có bóng của sự biến-cải nào. ¹⁸ Ấy chính Ngài theo ý-muốn mình, đã dùng lời chân-thật sanh chúng ta, hầu cho chúng ta được nên như trái đầu mùa của những vật Ngài dựng nên.

Làm theo lời Đức Chúa Trời

¹⁹ Hỡi anh em yêu-dấu, anh em biết điều đó: người nào cũng phải mau nghe mà chậm nói, chậm giận; ²⁰ vì cơn giận của người ta không làm nên sự công-bình của Đức Chúa Trời. ²¹ Vậy, hãy bỏ đi mọi điều ô-úế và mọi điều gian-ác còn lại, đem lòng nhu-mỉ nhận lấy lời đã trong trong anh em, là lời cứu được linh-hồn của anh em.

²² Hãy làm theo lời, chớ lấy nghe làm đủ mà lừa-dối mình. ²³ Vì, nếu có kẻ nghe lời mà không làm theo, thì khác nào người kia soi mặt mình trong gương, ²⁴ thấy rồi thì đi, liền quên mặt ra thế nào. ²⁵ Nhưng kẻ nào xét kĩ luật-pháp trọn-ven, là luật-pháp về sự tự-do, lại bền lòng suy-gẫm lấy, chẳng phải nghe rồi quên đi, nhưng

(a) Đây nói về các tín-đồ vốn người Giu-đa, vì có mười hai chi-phái Y-sơ-ra-ên bị tan-lạc, thì ở tản ra các nước ngoại-đạo trong thế-gian. (b) Theo nguyên-bản tiếng Gô-réc, trong câu này cũng nói "thử-thách" được như trong câu 2, vì chữ này trong tiếng Gô-réc có hai ý.

hết lòng giữ theo phép-tắc nó, thì kẻ đó sẽ tìm được phúc trong sự mình vâng lời.

²⁶Nhược bằng có ai tưởng mình là tin đạo mà không cầm-giữ luật mình, nhưng lại lừa-dối lòng mình, thì sự tin đạo của người hạng ấy là vô-ích. ²⁷Sự tin đạo thanh-sạch không vết, trước mặt Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, là: thăm-viếng kẻ mồ-côi, người góa-bụa trong cơn khốn-khó của họ, và giữ lấy mình cho khỏi sự ô-úế của thế-gian.

Đừng tây-vị ai

2 ¹Hỡi anh em, anh em đã tin đến Đức Chúa Jê-sus-Christ, là Chúa vinh-hiến chúng ta, thì chớ có tây-vị người nào. ²Giả sử có người đeo nhẫn vàng, mặc áo đẹp, vào nơi hội anh em, lại có người nghèo, quần-áo rách-rưới, cũng vào nữa; ³nếu anh em ngó kẻ mặc áo đẹp, mà nói rằng: Mời ngồi đây, là chỗ tử-tế; lại nói với người nghèo rằng: Hãy đứng đó, hoặc ngồi dưới bệ chân ta, ⁴thế có phải anh em tự mình phân-biệt ra và lấy ý xấu mà xét-đoán không?

⁵Hỡi anh em rất yêu-đấu, hãy nghe này: Đức Chúa Trời há chẳng lựa kẻ nghèo theo đời này dựng làm cho trở nên giàu trong đức-tin, và kẻ-tự nước Ngài đã hứa cho kẻ kính-mến Ngài hay sao? ⁶Mà anh em lại khinh-dể kẻ nghèo! Há chẳng phải kẻ giàu đã hà-hiếp anh em, kéo anh em đến trước tòa án sao? ⁷Há chẳng phải họ phàm thượng đến danh tốt đã lấy đặt cho anh em sao?

⁸Thật vậy, nếu anh em vâng-giữ cho trọn- vẹn luật-pháp tôn-trọng, theo như Kinh-thánh rằng: Hãy yêu người lân-cận như mình, thì anh em ăn-ở tốt lắm. ⁹Nhưng nếu anh em tây-vị người ta, thì phạm tội, luật-pháp bèn định tội anh em như kẻ phạm phép. ¹⁰Vì người nào giữ trọn luật-pháp, mà phạm một điều-răn, thì cũng đáng tội như đã phạm hết thấy. ¹¹Vả, Đấng đã phán rằng: Chớ phạm tội tà-dâm, cũng có phán rằng: Chớ giết người. Vậy, nếu người không phạm tội tà-dâm, nhưng phạm tội giết người, thì người là kẻ phạm luật-pháp. ¹²Hãy nói và làm dường như phải chịu luật-pháp tự-do đoán-xét mình. ¹³Sự đoán-xét không thương-

xót kẻ chẳng làm sự thương-xót; nhưng sự thương-xót thắng sự đoán-xét.

Đức-tin không có việc lành thì chết

¹⁴Hỡi anh em, nếu ai nói mình có đức-tin, song không có việc lành, thì ích chi chẳng? Đức-tin đó cứu người ấy được chẳng? ¹⁵Ví thử có anh em hoặc chị em nào không quần áo mặc, thiếu của ăn uống hằng ngày, ¹⁶mà một kẻ trong anh em nói với họ rằng: Hãy đi cho bình-an, hãy sưởi cho ấm và ăn cho no, nhưng không cho họ đỡ cần-dùng về phần xác, thì có ích gì chẳng? ¹⁷Về đức-tin, cũng một lẽ ấy; nếu đức-tin không sanh ra việc lành, thì tự mình nó chết.

¹⁸Hoặc có kẻ nói: Người có đức-tin, còn ta có việc lành. Hãy chỉ cho ta đức-tin của người không có việc lành, rồi ta sẽ chỉ cho người đức-tin bởi việc lành của ta. ¹⁹Người tin rằng chỉ có một Đức Chúa Trời mà thôi, người tin phải; ma-qui cũng tin như vậy và run-sợ. ²⁰Nhưng, hỡi người vô-tri kia, người muốn biết chắc rằng đức-tin không có việc lành là vô-ích chẳng? ²¹Áp-ra-ham, tổ-phụ chúng ta, khi dâng con mình là Y-sác trên bàn-thờ, há chẳng từng cậy việc lành được xưng công-bình hay sao? ²²Thế thì, người thấy đức-tin đồng công với việc lành, và nhờ việc lành mà đức-tin được trọn- vẹn. ²³Vậy được ứng-nghiệm lời Kinh-thánh rằng: Áp-ra-ham tin Đức Chúa Trời, và điều đó kể là công-bình cho người; và người được gọi là bạn Đức Chúa Trời.

²⁴Nhân đó anh em biết người ta cậy việc lành được xưng công-bình, chớ chẳng những là cậy đức-tin mà thôi. ²⁵Đồng một thể ấy, ky-nữ Ra-háp tiếp-rước các sứ-giả và khiến họ noi đường khác mà đi, người há chẳng phải cậy việc lành mà được xưng công-bình sao? ²⁶Vả, xác chẳng có hồn thì chết, đức-tin không có việc lành cũng chết như vậy.

Tội-lỗi của luật

3 ¹Hỡi anh em, trong vòng anh em chớ có nhiều người tự lập làm thầy, vì biết như vậy, mình sẽ phải chịu xét-đoán càng nghiêm hơn. ²Chúng ta thấy đều vấp-

phạm nhiều cách lắm. Nếu có ai không vấp-phạm trong lời nói mình, ấy là người trọn-ven, hay hãm-cầm cả mình. ³Chúng ta tra hàm-thiếc vào miệng ngựa, cho nó chịu phục mình, nên mới sai-khiến cả và mình nó được. ⁴Hãy xem những chiếc tàu: đầu cho lớn mấy mặc lòng, và bị gió mạnh đưa đi thây kệ, một bánh lái rất nhỏ cũng đủ cay-bắt nó, tùy theo ý người cầm lái. ⁵Cũng vậy, cái lưỡi là một quan-thể nhỏ, mà khoe được những việc lớn. Thử xem cái rừng lớn chừng nào mà một chút lửa có thể đốt cháy lên! ⁶Cái lưỡi cũng như lửa; ấy là nơi đô-hội của tội-ác ở giữa các quan-thể chúng ta, làm ô-uế cả mình, đốt cháy cả đời người, chính mình nó đã bị lửa địa-ngục đốt cháy. ⁷Hết thấy loài muông-thú, chim-chóc, sâu-bọ, loài dưới biển đều trị-phục được và đã bị loài người trị-phục rồi; ⁸nhưng cái lưỡi, không ai trị-phục được nó; ấy là một vật dữ người ta không thể hãm-dẹp được: đây-dấy những chất độc giết chết. ⁹Bởi cái lưỡi chúng ta khen-ngợi Chúa, Cha chúng ta, và cũng bởi nó chúng ta rủa-sả loài người, là loài tạo theo hình-ảnh Đức-Chúa Trời. ¹⁰Đồng một lỗ miệng mà ra cả sự khen-ngợi và rủa-sả! Hỡi anh em, không nên như vậy. ¹¹Có lẽ nào một cái lưỡi kia, đồng một mạch mà ra cả nước ngọt và nước đắng sao? ¹²Hỡi anh em, cây vả có ra trái ô-li-ve được, cây nho có ra trái vả được chăng? Mạch nước mặn cũng không có thể chảy ra nước ngọt được nữa.

Dấu chỉ sự khôn-ngoa từ trên ban cho

¹³Trong anh em có người nào khôn-ngoa thông-sáng chăng? Hãy lấy cách ăn-ở tốt của mình mà bày-tỏ việc mình làm bởi khôn-ngoa nhu-mì mà ra. ¹⁴Nhưng nếu anh em có sự ghen-tương cay-đắng và sự tranh-cạnh trong lòng mình, thì chớ khoe mình và nói dối nghịch cùng lẽ thật. ¹⁵Sự khôn-ngoa đó không phải từ trên mà xuống đâu; trái lại, nó thuộc về đất, về xác-thịt và về ma-quỉ. ¹⁶Vì ở đâu có những điều ghen-tương tranh-cạnh ấy, thì ở đó có sự lộn-lạc và đủ mọi thứ ác. ¹⁷Nhưng sự khôn-ngoa từ trên mà xuống thì trước hết là thanh-sạch, sau lại hòa-thuận, tiết-độ, nhu-

mì, đây-dấy lòng thương-xót và bông-trái lành, không có sự hai lòng và giả-hình. ¹⁸Vả, bông-trái của điều công-bình thì gieo trong sự hòa-bình, cho những kẻ nào làm sự hòa-bình vậy.

Phải chống-trả lòng tư-dục ở trung-tín với Chúa

4 ¹Những điều chiến-đấu tranh-cạnh trong anh em bởi đâu mà đến? Há chẳng phải từ tình-dục anh em vẫn hay tranh-chiến trong quan-thể mình sao? ²Anh em tham-muốn mà chẳng được chi; anh em giết người và ghen-ghét mà chẳng được việc gì hết; anh em có sự tranh-cạnh và chiến-đấu; anh em chẳng được chi, vì không cầu-xin. ³Anh em cầu-xin mà không nhận-lãnh được, vì cầu-xin trái lẽ, để dùng trong tư-dục mình.

⁴Hỡi bạn tà-dâm kia, anh em há chẳng biết làm bạn với thế-gian tức là thù-nghịch với Đức Chúa Trời sao? Cho nên, ai muốn làm bạn với thế-gian, thì người ấy trở nên kẻ nghịch-thù cùng Đức Chúa Trời vậy. ⁵Hay là anh em tưởng Kinh-thánh nói vô-ích sao? Đức Thánh-Linh mà Đức Chúa Trời khiến ở trong lòng chúng ta, ham-mến chúng ta đến nỗi ghen-tương, ⁶nhưng Ngài lại ban cho ta ơn lớn hơn nữa. Vì vậy, Kinh-thánh chép rằng: Đức Chúa Trời chống-cự kẻ kiêu-ngạo, nhưng ban ơn cho kẻ khiêm-nhường.

⁷Vậy hãy phục Đức Chúa Trời; hãy chống-trả ma-quỉ, thì nó sẽ lánh xa anh em. ⁸Hãy đến gần Đức Chúa Trời, thì Ngài sẽ đến gần anh em. Hỡi kẻ có tội, hãy lau tay mình, có ai hai lòng, hãy làm sạch lòng đi; ⁹hãy cảm-biết sự khôn-nan mình, hãy đau-thương khóc-lóc; hãy đổi cười ra khóc, đổi vui ra buồn. ¹⁰Hãy hạ mình xuống trước mặt Chúa, thì Ngài sẽ nhắc anh em lên.

Về sự nói hành và xét-đoán

¹¹Hỡi anh em, chớ nói hành nhau. Ai nói hành anh em mình hoặc xét-đoán anh em mình, tức là nói xấu luật-pháp, và xét-đoán luật-pháp. Vả, nếu người xét-đoán luật-pháp, thì người chẳng phải là kẻ vâng-giữ luật-pháp, bèn là người xét-đoán luật-pháp vậy. ¹²Chỉ có một Đấng lập ra

luật-pháp và một Đấng xét-đoán, tức là Đấng cứu được và diệt được. Nhưng người là ai, mà dám xét-đoán kẻ lân-cận mình?

Việc ngày mai không ai biết chắc

¹³Hỡi anh em, là kẻ nói rằng: Hôm nay hoặc ngày mai, ta sẽ đi đến thành kia, ở đó một năm, buôn-bán và phát-tài, ¹⁴song ngày mai sẽ ra thế nào, anh em chẳng biết! Vì, sự sống của anh em là chi? Chẳng qua như hơi nước, hiện ra một lát rồi lại tan ngay. ¹⁵Anh em phải nói trái lại: Vì bằng Chúa muốn, và ta còn sống, thì ta sẽ làm việc nọ việc kia. ¹⁶Kìa anh em lấy những lời-kiêu-ngạo mà khoe mình! Phàm khoe-khoang như vậy là xấu. ¹⁷Cho nên, kẻ biết làm điều lành mà chẳng làm, thì phạm tội.

Kẻ giàu mà ác

5 ¹Hỡi anh em là kẻ giàu-có! Hãy khóc-lóc, kêu-la, vì cơ hoạn-nạn sẽ đổ trên anh em. ²Cửa-cải anh em bị mục-nát, áo-xống bị mối-mọt ăn rồi. ³Vàng bạc anh em bị ten-rét, ten-rét đó sẽ làm chứng nghịch cùng anh em, nó cũng như lửa vậy, sẽ ăn thịt anh em. Anh em đã thâu-trữ tiền-của trong những ngày sau-rốt! ⁴Kìa, tiền công con gặt gặt ruộng anh em, mà anh em đã ăn gian, nó kêu oan và tiếng kêu của con gặt đã thấu đến tai Chúa các cơ binh. ⁵Anh em đã sống trên thế-gian ăn uống vui-sướng và xa-xỉ, anh em đã làm cho lòng mình no-nê trong ngày chém-giết; ⁶anh em đã luận tội và đã giết người công-bình, mà người chẳng cự lại.

Sự nhin-nhục trong cơn hoạn-nạn

⁷Hỡi anh em, vậy hãy nhin-nhục cho tới kỳ Chúa đến. Hãy xem kẻ làm ruộng: họ bèn lòng chờ-đợi sản-vật quý-báu dưới đất cho đến chừng nào đã được mưa đầu mùa và cuối mùa. ⁸Anh em cũng vậy hãy nhin-nhục và bèn lòng: vì kỳ Chúa đến gần rồi.

⁹Hỡi anh em, chớ oán-trách nhau, hầu cho khỏi bị xét-đoán; kìa, Đấng xét-đoán đứng trước cửa. ¹⁰Hỡi anh em, hãy lấy các đấng tiên-tri đã nhân danh Chúa mà nói, làm mẫu-mực về sự chịu khổ và nhin-nhục cho mình. ¹¹Anh em biết rằng những kẻ nhin-nhục chịu khổ thì chúng ta xứng là có phúc. Anh em đã nghe nói về sự nhin-nhục của Gióp, và thấy cái kết-cuộc mà Chúa ban cho người; vì Chúa đầy lòng thương-xót và nhân-tử.

Về sự thề

¹²Hỡi anh em, trước hết chớ có thề, chớ chỉ trời, chỉ đất, cũng chớ chỉ vật khác mà thề; nhưng phải thì nói phải, không thì nói không, hầu cho khỏi bị xét-đoán.

Sự cầu-nguyện, xưng tội và kẻ có tội trở lại đạo

¹³Trong anh em có ai chịu khổ chăng? Người ấy hãy cầu-nguyện. Có ai vui-mừng chăng? hãy hát ngợi-khen. ¹⁴Trong anh em có ai đau-ôm chăng? hãy mời các trưởng lão Hội-thánh đến, sau khi nhân danh Chúa xúc đầu cho người bình đoán, thì các trưởng-lão hãy cầu-nguyện cho người. ¹⁵Sự cầu-nguyện bởi đức-tin sẽ cứu kẻ bệnh, Chúa sẽ đỡ kẻ ấy dậy; nếu kẻ bệnh có phạm tội, cũng sẽ được tha.

¹⁶Vậy hãy xưng tội cùng nhau và cầu-nguyện cho nhau, hầu cho anh em được lành bệnh: người công-bình lấy lòng sốt-sắng cầu-nguyện, thật có linh-nghiệm nhiều. ¹⁷Ê-li vốn là người yếu-đuối như chúng ta. Người cầu-nguyện, cứ xin cho đừng mưa, thì không mưa xuống đất trong ba năm rưỡi. ¹⁸Đoạn người cầu-nguyện lại, trời bèn mưa, và đất sanh-sản hoa-màu.

¹⁹Hỡi anh em, trong vòng anh em nếu có ai lầm-lạc cách xa lẽ thật mà có người khác làm cho nó trở lại, ²⁰thì phải biết rằng kẻ làm cho người có tội trở lại, bỏ đường lầm-lạc, ấy là cứu linh-hồn người khỏi sự chết và che-đậy vô-số tội-lỗi.

THƠ THỨ NHỨT CỦA PHI-E-RƠ

Lời đặt và chào-thăm

1 Phi-c-rơ, sứ-đô của Đức Chúa Jê-sus-Christ, gửi cho những người kiều-ngụ rải-rác trong xứ Bông, Ga-la-ti, Cáp-ba-đốc, A-si và Bi-thi-ni, là những người được chọn, ² theo sự biết trước của Đức Chúa Trời, là Đức Chúa Cha, và được nên thánh bởi Đức Thánh-Linh,ặng vâng-phục Đức Chúa Jê-sus-Christ và có phần trong sự rỗi huyết Ngài: nguyện xin ân-điển và bình-an thêm lên cho anh em!

Sự trông-cậy của tín-đồ và sự thử-thách về đức-tin

³ Ngợi-khen Đức Chúa Trời, là Cha Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, Ngài lấy lòng thương-xót cả thể khiến chúng ta lại sanh, đặng chúng ta nhờ sự Đức Chúa Jê-sus-Christ sống lại từ trong kẻ chết mà có sự trông-cậy sống, ⁴ là cơ-nghiệp không hư đi, không ô-uế, không suy-tàn, để dành trong các tầng trời cho anh em, ⁵ là kẻ bởi đức-tin nhờ quyền-phép của Đức Chúa Trời giữ cho, để được sự cứu-rỗi gần hiện ra trong kỳ sau-rốt! ⁶ Anh em vui-mừng về điều đó, dấu hiện nay anh em vì sự thử-thách trăm bề buộc phải buồn-bã ít lâu, ⁷ hầu cho sự thử-thách đức-tin anh em quý hơn vàng hay hư-nát, dầu đã bị thử lửa, sanh ra ngợi-khen, tôn-trọng, vinh-hiến cho anh em khi Đức Chúa Jê-sus-Christ hiện ra. ⁸ Ngài là Đấng anh em không thấy, mà yêu-mến; dầu bây giờ anh em không thấy Ngài, nhưng tin Ngài, và vui-mừng lắm một cách không xiết kể và vinh-hiến: ⁹ nhận được phần thưởng về đức-tin anh em, là sự cứu-rỗi linh-hồn mình.

Sự cứu-rỗi trong Đấng Christ bởi các đấng tiên-tri rao ra

¹⁰ Về sự cứu-rỗi đó, các đấng tiên-tri đã tìm-tòi suy-xét, và đã nói tiên-tri về ân-điển định sẵn cho anh em: ¹¹ nghĩa là tìm cho biết thời-kỳ nào và thời-kỳ cách nào mà Thánh-Linh Đấng Christ ở trong lòng mình đã chỉ cho, là khi làm chứng trước về sự đau-đớn của Đấng Christ và về sự vinh-hiến sẽ theo sau. ¹² Các đấng ấy đã được tỏ cho rằng chẳng phải vì mình, bèn là vì anh em mà truyền ra những điều đó, là những điều hiện nay đã rao cho anh em, bởi những người nhờ Đức Thánh-Linh từ trên trời sai xuống, mà giảng Tin-lành cho anh em; các thiên-sứ cũng ước-ao xem thấu những sự đó.

Khuyến về sự thánh và tình yêu-thương

¹³ Vậy, anh em hãy bền chí như thể thất lừng, hãy tiết-độ, lấy sự trông-cậy trọn- vẹn đợi-chờ ơn sẽ ban cho mình trong khi Đức Chúa Jê-sus-Christ hiện ra. ¹⁴ Anh em đã nên như con-cái hay văng lời, thì chớ có làm theo sự dâm-dục, là sự cai-trị trong anh em ngày trước, về lúc anh em còn mê-muội. ¹⁵ Nhưng, như Đấng gọi anh em là thánh, thì anh em cũng phải thánh trong mọi cách ăn-ở mình, ¹⁶ bởi có chép rằng: Hãy nên thánh, vì ta là thánh. ¹⁷ Nếu anh em xưng Đấng không tây-vị ai, xét- đoán từng người theo việc họ làm, bằng Cha, thì hãy lấy lòng kính-sợ mà ăn-ở trong thời-kỳ ở trọ đời này, ¹⁸ vì biết rằng chẳng phải bởi vật hay hư-nát như bạc hoặc vàng mà anh em đã được chuộc khỏi sự ăn-ở

không ra chi của tổ-tiên truyền lại cho mình, ¹⁹bèn là bởi huyết báu Đấng Christ, dường như huyết của chiến con không lỗi không vít, ²⁰đã định sẵn trước buổi sáng-thế, và hiện ra trong cuối các thời-kỳ vì cơ anh em, ²¹là kẻ nhân Đức Chúa Jê-sus tin đến Đức Chúa Trời, tức là Đấng đã khiến Ngài từ kẻ chết sống lại, và ban sự vinh-hiến cho Ngài đến nỗi đức-tin và sự trông-cậy anh em được nương-nhờ Đức Chúa Trời.

²²Anh em đã vâng theo lẽ thật làm sạch lòng mình, đừng có lòng yêu-thương anh em cách thật-thà, nên hãy yêu nhau sốt-sắng hết lòng; ²³anh em đã được lại sanh, chẳng phải bởi giống hay hư-nát, nhưng bởi giống chẳng hư-nát, là bởi lời hằng sống và bền-vững của Đức Chúa Trời. ²⁴Vì,

Mọi xác-thịt ví như cỏ,

Mọi sự vinh-hiến của nó ví như hoa cỏ.

Cỏ khô, hoa rụng,

²⁵Nhưng lời Chúa còn lại đời đời. Và lời đó là đạo Tin-lành đã giảng ra cho anh em.

Phải tin Đức Chúa Jê-sus-Christ, là đá góc nhà

2 ¹Vậy anh em đã từ-bỏ mọi điều độc-ác, mọi điều gian-giảo, mọi thứ giả-trá, lòng ghen-ghét và sự nói hành, ²thì hãy ham-thích sửa thiêng-liêng của Đạo, như trẻ con mới đẻ vậy, hầu cho anh em nhờ đó lớn lên mà được rồi linh-hồn, ³nếu anh em đã ném biết Chúa là ngọt-ngào. ⁴Hãy đến gần Ngài, là hòn đá sống, bị người ta loại ra, song được chọn và quý trước mặt Đức Chúa Trời, ⁵và anh em cũng như đá sống, được xây nên nhà thiêng-liêng, làm chức tế-lễ thánh, đáng dâng của tế-lễ thiêng-liêng, nhờ Đức Chúa Jê-sus-Christ mà đẹp ý Đức Chúa Trời. ⁶Vì trong Kinh-thánh có chép rằng:

Này, ta đặt tại Si-ôn hòn đá góc nhà đã chọn-lựa và quý-báu;

Ai tin đến đá ấy sẽ không bị xấu-hổ.

⁷Vậy nên, cho anh em là kẻ đã tin, thì là đá quý; nhưng cho những kẻ không tin, thì Hòn đá mà bị thợ xây nhà loại ra,

Bèn trở nên đá góc nhà,

là

Đá gây cho vấp-vấp, là đá lớn làm cho sa-ngã;

⁸họ bị vấp đá đó, vì không vâng-phục Đạo, và điều ấy đã định sẵn cho họ rồi. ⁹Nhưng anh em là dòng-giống được lựa-chọn, là chức thầy tế-lễ nhà vua, là dân thánh, là dân thuộc về Đức Chúa Trời, hầu cho anh em rao-giảng nhân-đức của Đấng đã gọi anh em ra khỏi nơi tối-tăm, đến nơi sáng-láng lạ-lùng của Ngài; ¹⁰anh em ngày trước không phải là một dân, mà bây giờ là dân Đức Chúa Trời, trước không được thương-xót, mà bây giờ được thương-xót.

Giữ cho khỏi những sự ham-muốn xác-thịt

¹¹Hỡi kẻ rất yêu-dấu, anh em như người ở trọ, kẻ đi đường, tôi khuyên phải kiêng những điều xác-thịt ưa-thích, là điều chống-trả với linh-hồn. ¹²Phải ăn-ở ngay-lành giữa dân ngoại, hầu cho họ, là kẻ vẫn gièm-chê anh em như người gian-ác, đã thấy việc lành anh em, thì đến ngày Chúa thăm-viếng, họ ngợi-khen Đức Chúa Trời.

Bổn-phận đối với các bậc có quyền

¹³Vì cơ Chúa, hãy phục theo mọi phép-tắc loài người lập lên, hoặc vua, như đấng rất cao, ¹⁴hoặc các quan, như người vua sai ra để phạt kẻ làm dữ và khen người làm lành. ¹⁵Vì anh em làm điều lành để ngăn miệng những kẻ ngu-muội đại-dột, ấy là ý-muốn của Đức Chúa Trời. ¹⁶Hãy ăn-ở như người tự-do, nhưng chớ dùng tự-do làm cái màn che sự hung-ác, song phải coi mình là tôi-mọi Đức Chúa Trời. ¹⁷Hãy kính mọi người; yêu anh em; kính-sợ Đức Chúa Trời; tôn-trọng vua.

Bổn-phận kẻ tôi-tớ

¹⁸Hỡi kẻ làm tôi-tớ, hãy lấy lòng rất kính-sợ mà phục theo chủ mình, chẳng những phục người chủ hiền-lành mà thôi, lại phải phục người chủ khô-tánh nữa. ¹⁹Vì nhân cơ lương-tâm đối với Đức Chúa Trời, mà chịu khổ-nạn trong khi bị oan-ức, ấy là một ơn-phước. ²⁰Vả, mình làm điều ác, bị đánh mà hay nhịn-chịu, thì có đáng khoe gì? Nhưng nếu anh em làm

lành, mà nhin-chịu sự khốn-khó, ấy là một ơn phước trước mặt Đức Chúa Trời.

²¹ Anh em đã được kêu-gọi đến sự đó, vì Đấng Christ cũng đã chịu khổ cho anh em, để lại cho anh em một gương, hầu cho anh em noi dấu chân Ngài; ²² Ngài chưa hề phạm tội, trong miệng Ngài không thấy có chút chi dối-trá; ²³ Ngài bị rửa mà chẳng rửa lại, chịu nạn mà không hề ngăm-dọa, nhưng cứ phó mình cho Đấng xử-đoán công-bình; Ngài gánh tội-lỗi chúng ta trong thân-thể Ngài trên cây gỗ, hầu cho chúng ta là kẻ đã chết về tội-lỗi, được sống cho sự công-bình; lại nhân những lần đôn của Ngài mà anh em đã được lành bịnh.

²⁴ Vì anh em vốn giống như con chiến lạc, mà bây giờ đã trở về cùng Đấng chăn-chiên và Giám-mục của linh-hồn mình.

Bổn-phận vợ chồng

3 ¹ Hỡi người làm vợ, hãy phục chồng mình, hầu cho nếu có người chồng nào không vâng theo Đạo, dấu chẳng lấy lời khuyên-bảo, chỉ bởi cách ăn-ở của vợ, cũng đủ hóa theo, ² vì thấy cách ăn-ở của chị em là tinh-sạch và cung-kính. ³ Chớ tìm-kiếm sự trang-sức bề ngoài, như gióc tóc, đeo đồ vàng, mặc áo quần lờ-lợt; ⁴ nhưng hãy tìm-kiếm sự trang-sức bề trong giấu ở trong lòng, tức là sự tinh-sạch chẳng hư-nát của tâm-thần đượ-dàng im-lặng, ấy là giá quý trước mặt Đức Chúa Trời. ⁵ Vì các bà thánh xưa kia, trông-cậy Đức Chúa Trời, vâng-phục chồng mình, đều trau-giồi mình dưỡng ấy; ⁶ như Sa-ra vâng-phục Áp-ra-ham, gọi người là chúa mình; nếu các chị em làm điều lành, không sợ chi hết mà rối trí, thì trở nên con gái của Sa-ra vậy.

⁷ Hỡi người làm chồng, hãy tỏ điều khôn-ngoaan ra trong sự ăn-ở với vợ mình, như là với giống yếu-đuối hơn; vì họ sẽ cùng anh em hưởng phước sự sống, nên phải kính-nể họ, hầu cho không điều gì làm rối-loạn sự cầu-nguyện của anh em.

Khuyến phải yêu-thương, hòa-bình, nhin-nhục

⁸ Rút lại, hết thảy anh em phải đồng lòng đầy thương-xót và tình yêu anh em,

có lòng nhân-tử và đức khiêm-nhường. ⁹ Đừng lấy ác trả ác, cũng đừng lấy rửa-sả trả rửa-sả; trái lại, phải chúc phước, ấy vì điều đó mà anh em được gọi để hưởng phước lành. ¹⁰ Và,

Ai muốn yêu sự sống
Và thấy ngày tốt-lành,
Thì phải giữ-gìn miệng lưỡi,
Đừng nói điều ác và lời gian-giảo;
¹¹ Phải lánh điều dữ, làm điều lành,
Tìm sự hòa-bình mà đuổi theo,
¹² Vì mắt của Chúa đoái-trông người
công-bình,
Tai Ngài lắng nghe lời cầu-nguyện
người,
Nhưng mặt Chúa sắp lại nghịch với kẻ
làm ác.

¹³ Vì bằng anh em sốt-sắng làm lành, thì có ai làm dữ lại cho anh em? ¹⁴ Nếu anh em phải vì sự công-bình mà chịu khổ, ấy thật là có phước. Chớ sợ điều họ sợ và đừng rời trí; ¹⁵ nhưng hãy tôn Đấng Christ, là Chúa, làm thánh trong lòng mình. Hãy thường-thường sẵn-sàng để trả lời mọi kẻ hỏi lẽ về sự trông-cậy trong anh em, song phải hiền-hòa và kính-sợ, ¹⁶ phải có lương-tâm tốt, hầu cho những kẻ gièm-chê cách ăn-ở lành của anh em trong Đấng Christ biết mình xấu-hổ trong sự mà anh em đã bị nói hãnh; ¹⁷ vì nếu ý-muốn Đức Chúa Trời dưỡng ấy, thì thà làm điều thiện mà chịu khổ, còn hơn làm điều ác mà chịu khổ vậy.

¹⁸ Và, Đấng Christ cũng vì tội-lỗi chịu chết một lần, là Đấng công-bình thay cho kẻ không công-bình, để dẫn chúng ta đến cùng Đức Chúa Trời; về phần xác-thịt thì Ngài đã chịu chết, nhưng về phần linh-hồn thì được sống. ¹⁹ Ấy bởi công một linh-hồn đó, Ngài đi giảng cho các linh-hồn bị tù, ²⁰ tức là kẻ bội-nghịch thuở trước, về thời-kỳ Nô-ê, khi Đức Chúa Trời nhin-nhục chờ-đợi, chiếc tàu đóng nên, trong đó có ít người được cứu bởi nước, là chỉ có tám người. ²¹ Phép báp-têm bây giờ bèn là ảnh-tượng của sự ấy để cứu anh em, phép ấy chẳng phải sự làm sạch ô-ước của thân-thể, nhưng một sự liên-lạc lương-tâm tốt với Đức Chúa Trời, bởi sự sống lại của Đức Chúa Jê-sus-Christ, ²² là Đấng đã được lên trời, nay ngự bên hữu Đức Chúa Trời,

các thiên-sứ, các vương-hầu, các quyền-thế thấy đều phục Ngài.

Đừng ăn-ở theo tư-dục loài người nữa

4 ¹ Vây, vì Đấng Christ đã chịu khổ trong xác-thịt, thì anh em cũng phải lấy ý đó làm giáp-trụ, vì người nào đã chịu khổ trong xác-thịt, thì đã dứt khỏi tội-lỗi, ² hầu cho còn sống trong xác-thịt bao lâu thì chờ lại theo những sự người ta ưa-thích, một phải theo ý-muốn Đức Chúa Trời. ³ Ngày trước cũng đã đủ làm theo ý-muốn người ngoại-đạo rồi, mà ăn-ở theo tà-tịch, tư-dục, say rượu, ăn-uống quá-độ, chơi-bời, và thờ hình-tượng đáng gớm-ghiếc. ⁴ Họ thấy anh em chẳng cùng họ theo sự dâm-dật bậy-bạ ấy, thì họ lấy làm lạ và gièm-chê. ⁵ Nhưng họ sẽ khai-trình với Đấng đã sẵn-sàng xét-đoán kẻ sống và kẻ chết. ⁶ Vì ấy bởi điều đó mà Tin-lành cũng đã giảng ra cho kẻ chết, hầu cho sau khi chịu xét-đoán theo loài người về phần xác, thì họ được sống theo Đức Chúa Trời về phần hồn.

Về sự tinh-thức, yêu-thương, mau-lẹ của tín-đồ

⁷ Sự cuối-cùng của muôn vật đã gần; vậy hãy khôn-ngoaan tinh-thức mà cầu-nguyện. ⁸ Nhất là trong vòng anh em phải có lòng yêu-thương sốt-sắng; vì sự yêu-thương che-đậy vô-số tội-lỗi. ⁹ Người này người khác phải tiếp-đãi nhau, chớ có cản-rào. ¹⁰ Mỗi người trong anh em hãy lấy ơn mình đã được mà giúp lẫn nhau, khác nào người quân-lý trung-tín giữ các thứ ơn của Đức Chúa Trời. ¹¹ Vì bằng có người giảng-luận, thì hãy giảng như rao lời sấm-truyền của Đức Chúa Trời; nếu có kẻ làm chức gì, thì hãy làm như nhờ sức Đức Chúa Trời ban, hầu cho Đức Chúa Trời được sáng danh trong mọi sự bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ; là Đấng được sự vinh-hiến quyền-phép đời đời vô-cùng. A-men.

Lời khuyên những kẻ chịu khổ vì làm tín-đồ Đấng Christ

¹² Hỡi kẻ rất yêu-dấu, khi anh em bị trong lò lửa thử-thách, chớ lấy làm lạ như mình gặp một việc khác thường. ¹³ Nhưng anh em có phần trong sự thương-khó của Đấng Christ bao nhiêu, thì hãy vui-mừng

bấy nhiêu, hầu cho đến ngày vinh-hiến của Ngài hiện ra, thì anh em cũng được vui-mừng nhảy-nhót. ¹⁴ Vì bằng anh em vì cố danh Đấng Christ chịu si-nhục, thì anh em có phước; vì sự vinh-hiến và Thánh-Linh của Đức Chúa Trời đậu trên anh em. ¹⁵ Trong anh em chớ có ai chịu khổ như kẻ giết người, như kẻ trộm-cướp, như kẻ hung-ác, như kẻ thầy-lay việc người khác. ¹⁶ Nhưng nếu có ai vì làm tín-đồ Đấng Christ mà chịu khổ, thì đừng hổ-thẹn; thà hãy vì danh ấy ngợi-khen Đức Chúa Trời là hơn. ¹⁷ Vì thời-kỳ đã đến, là khi sự phán-xét sẽ khởi từ nhà Đức Chúa Trời; và, nếu khởi từ chúng ta, thì sự cuối-cùng của những kẻ chẳng vâng theo Tin-lành Đức Chúa Trời sẽ ra thế nào? ¹⁸ Lại nếu người công-bình còn khổ được rồi, thì những kẻ nghịch đạo và có tội sẽ trở nên thế nào? ¹⁹ Vây những kẻ chịu khổ theo ý-muốn Đức Chúa Trời, hãy cứ làm lành mà phó linh-hồn mình cho Đấng Tạo-hóa thành-tín.

Bổn-phận các trưởng-lão và người trẻ tuổi: sự khiêm-nhường, tinh-thức và bền-đỡ

5 ¹ Tôi gởi lời khuyên-nhủ này cho các bậc trưởng-lão trong anh em, tôi đây cũng là trưởng-lão như họ, là người chứng-kiến sự đau-đớn của Đấng Christ, và cũng có phần về sự vinh-hiến sẽ hiện ra: ² hãy chân bầy của Đức Chúa Trời đã giao-phó cho anh em; làm việc đó chẳng phải bởi ép tình, bền là vui lòng, chẳng phải vì lợi dơ-bẩn, bền là hết lòng mà làm. ³ Chẳng phải quản-trị phần trách-nhiệm chia cho anh em, song để làm gương tốt cho cả bầy. ⁴ Khi Đấng làm đầu các kẻ chân chân hiện ra, anh em sẽ được mãi triều-thiên vinh-hiến, chẳng hề tàn-héo.

⁵ Cũng khuyên bọn trẻ tuổi, hãy phục theo các trưởng-lão. Hết thấy đối-đãi với nhau phải trang-sức bằng khiêm-nhường; vì Đức Chúa Trời chống-cự kẻ kiêu-ngạo, mà ban ơn cho kẻ khiêm-nhường. ⁶ Vây, hãy hạ mình xuống dưới tay quyền-phép của Đức Chúa Trời, hầu cho đến kỳ thuận-hiệp-Ngài nhắc anh em lên; ⁷ lại hãy trao mọi điều lo-lắng mình cho Ngài, vì Ngài hay sẵn-sóc anh em.

⁸ Hãy tiết-độ và tinh-thức; kẻ thù-nghịch anh em là ma-quỉ, như sư-tử rống,

đi rình-mò chung-quanh anh em, tìm-kiếm người nào nó có thể nuốt được. ⁹Hãy đứng vững trong đức-tin mà chống-cự nó, vì biết rằng anh em mình ở rải khắp thế-gian, cũng đồng chịu hoạn-nạn như mình.

¹⁰Đức Chúa Trời ban mọi ơn đã gọi anh em đến sự vinh-hiến đời đời của Ngài trong Đấng Christ, thì sau khi anh em tạm chịu khổ, chính Ngài sẽ làm cho anh em trọn-ven, vững-vàng, và thêm sức cho.

¹¹Nguyên xin quyền-phép về nơi Ngài, đời đời vô-cùng! A-men.

¹²Tôi cậy Sin-vanh, là kẻ tôi coi như một người anh em trung-tin, viết mấy chữ này đặng khuyên anh em, và làm chứng với anh em rằng ấy là ơn thật của Đức Chúa Trời, anh em phải đứng vững trong đó.

¹³Hội-thánh của các người được chọn, tại thành Ba-by-lôn, chào anh em, con tôi là Mác cũng vậy. ¹⁴Anh em hãy lấy cái hôn yêu-thương mà chào nhau.

Nguyên xin sự bình-an ở cùng hết thấy anh em trong Đấng Christ!

THƠ THỨ HAI

CỦA

PHI-E-RƠ

Lời đặt và chào-thăm

1 Si-môn Phi-e-rơ, làm tôi-tớ và sứ-đồ của Đức Chúa Jê-sus-Christ, gọi cho những kẻ cậy sự công-bình của Đức Chúa Trời chúng ta và của Cứu-Chúa là Đức Chúa Jê-sus-Christ, đã lãnh phần đức-tin đồng quý-báu như của chúng tôi: **2** nguyên xin ân-diển và sự bình-an được gia-thêm cho anh em bởi sự nhận biết Đức Chúa Trời và Đức Chúa Jê-sus, là Chúa chúng ta!

Sự tấn-tối của tín-đồ Đấng Christ

3 Quyền-phép Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta mọi điều thuộc về sự sống và sự tin-kính, khiến chúng ta biết Đấng lấy vinh-hiến và nhân-đức mà gọi chúng ta, **4** và bởi vinh-hiến nhân-đức ấy, Ngài lại ban lời hứa rất quý rất lớn cho chúng ta, hầu cho nhờ đó anh em được lánh khỏi sự hư-nát của thế-gian bởi tư-dục đến, mà trở nên người dự phần bốn-tánh Đức Chúa Trời. **5** Vậy nên, về phần anh em, phải gắng hết sức thêm cho đức-tin mình sự nhân-đức, thêm cho nhân-đức sự học-thức, **6** thêm cho học-thức sự tiết-độ, thêm cho tiết-độ sự nhịn-nhục, thêm cho nhịn-nhục sự tin-kính, **7** thêm cho tin-kính tình yêu-thương anh em, thêm cho tình yêu-thương anh em lòng yêu-mến. **8** Vì nếu các điều đó có đủ trong anh em và đầy-dẫy nữa, thì ắt chẳng để cho anh em ở đứng hoặc không kết quả trong sự nhận biết Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta đâu. **9** Nhưng ai thiếu những điều đó, thì thành ra người cận-thị, người mù; quên hẳn sự làm sạch tội mình ngày trước. **10** Vậy, hồi anh em, hãy chú-ý cho chắc-chắn về sự Chúa kêu-gọi và chọn-lựa mình. Làm điều đó anh

em sẽ không hề vấp-ngã; **11** đường ấy, anh em sẽ được cho vào cách rộng-rãi trong nước đời đời của Đức Chúa Jê-sus-Christ là Chúa và Cứu-Chúa của chúng ta.

Quyền-phép của các sứ-đồ và các đấng tiên-tri

12 Bởi vậy cho nên, dầu anh em biết rõ-ràng và chắc-chắn trong lẽ thật hiện đây, tôi cũng sẽ nhắc lại những điều đó cho anh em chẳng thôi. **13** Nhưng tôi còn ở trong nhà-tạm này bao lâu, thì coi sự lấy lời răn-bảo mà tinh-thức anh em, là bổn-phận của tôi vậy; **14** vì tôi biết tôi phải vội lìa nhà-tạm này, như Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta đã bảo cho tôi. **15** Nhưng tôi ân-cần rằng sau khi tôi đi, anh em có thể hằng nhớ điều tôi đã nói.

16 Và, khi chúng tôi đã làm cho anh em biết quyền-phép và sự đến của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta, thì chẳng phải là theo những chuyện khéo đặt-để, bèn là chính mắt chúng tôi đã ngó thấy sự oai-nghiêm Ngài. **17** Vì Ngài đã nhận-lãnh sự tôn-trọng vinh-hiến từ nơi Đức Chúa Trời, Cha Ngài, khi Đấng tôn-nghiêm rất cao phán cùng Ngài rằng: "Này là Con yêu-dấu của ta, đẹp lòng ta mọi đường." **18** Chính chúng tôi cũng từng nghe tiếng ấy đến từ trời, lúc chúng tôi ở với Ngài trên hòn núi thánh. **19** Nhân đó, chúng tôi càng tin lời các đấng tiên-tri chắc-chắn hơn, anh em nên chú-ý lời đó, như cái đèn soi-sáng trong nơi tối-tăm, cho đến chừng nào ban ngày lộ ra, và sao mai mọc trong lòng anh em. **20** Trước hết, phải biết rõ rằng chẳng có lời tiên-tri nào trong Kinh-thánh lấy ý riêng giải nghĩa được. **21** Vì chẳng hề có lời tiên-tri nào là bởi ý một người nào mà

ra, nhưng ấy là bởi Đức Thánh-Linh cảm-động mà người ta đã nói bởi Đức Chúa Trời.

Các giáo-sư giả hầu đến

2 ¹Đầu vậy, trong dân-chúng cũng đã có tiên-tri giả, và cũng sẽ có giáo-sư giả trong anh em; họ sẽ truyền những đạo dối làm hại, chối Chúa đã chuộc mình, tự mình chuộc lấy sự hủy-phá thành-linh. ²Có nhiều kẻ sẽ theo họ trong những sự buông-tuồng, và đạo thật vì cố họ sẽ bị gièm-pha. ³Họ sẽ bởi lòng tham mình, lấy lời dối-trá khoét anh em; nhưng sự kêu án nghịch cùng họ đã nghị-định từ lâu nay, và sự hư-mất của họ chẳng ngu.

⁴Vả, nếu Đức Chúa Trời chẳng tiếc các thiên-sứ đã phạm tội, nhưng quăng vào trong vực sâu, tại đó họ bị trói-buộc bằng xiềng nơi tối-tăm để chờ sự phán-xét; ⁵nếu Ngài chẳng tiếc thế-gian xưa, trong khi sai nước lụt phạt đời gian-ác này, chỉ gìn-giữ Nô-ê là thầy giảng đạo công-bình, với bảy người khác mà thôi; ⁶nếu Ngài đã đoán-phạt thành Sô-dôm và Gô-mô-rơ, hủy-phá đi khiến hóa ra tro, để làm gương cho người gian-ác về sau; ⁷nếu Ngài đã giải-cứ người công-bình là Lót, tức là kẻ quá lo vì cách ăn-ở luông-tuồng của bọn gian-tà kia, ⁸(vì người công-bình này ở giữa họ, mỗi ngày nghe thấy việc trái phép của họ, bèn cảm-biết đau-xót trong lòng công-bình mình), ⁹thì Chúa biết cứu-chữa những người tin-kính khỏi cơn cám-dỗ, và hành-phạt kẻ không công-bình, cầm chúng nó lại để chờ ngày phán-xét, ¹⁰như là những kẻ theo lòng tư-dục ô-úế mình mà ham-mê sự sung-sướng xác-thịt, khinh-đế quyền-phép rất cao.

Bọn đó cả gan, tự-đắc, nói hỗn đến các bậc tôn-trọng mà không sợ, ¹¹dẫu các thiên-sứ, là đấng có sức-mạnh quyền-phép hơn chúng nó, còn không hề lấy lời nguyên-rủa mà xử-đoán các bậc đó trước mặt Chúa. ¹²Nhưng chúng nó cũng như con vật không biết chi, sanh ra chỉ làm thú-vật để bị bắt mà làm thịt, hay ché-bai điều mình không biết, rồi chết đi như con vật, dường ấy chúng nó lãnh lấy tiền công về tội-ác mình. ¹³Chúng nó lấy sự chơi-bời giữa ban ngày làm sung-sướng,

là người xấu-xa ô-úế, ưa-thích sự dối-trá mình đang khi ăn tiệc với anh em; ¹⁴cặp mắt chúng nó đầy sự gian-dâm, chúng nó phạm tội không bao giờ chán, đổ-dành những người không vững lòng, chúng nó có lòng quen thói tham-dục: ấy là những con-cái đáng rửa-sả. ¹⁵Chúng nó đã bỏ đường thẳng mà đi sai-lạc theo đường của Ba-la-am, con trai Bô-sô, là kẻ tham tiền công của tội-ác; nhưng người bị trách về sự phạm tội của mình, ¹⁶bởi có một con vật cảm nói tiếng người ta, mà ngăn-cấm sự điên-cuồng của người tiên-tri đó.

¹⁷Ấy là những suối không nước, những đám mây bị luồng gió mạnh đưa đi và sự tối-tăm mờ-mịt đã để dành cho chúng nó. ¹⁸Chúng nó dùng những lời văn-hoa hư-dẫn, đem những điều ham-muốn của xác-thịt và điều gian-dâm mà đổ-dành những kẻ mới vừa tránh khỏi các người theo đường lầm-lạc; ¹⁹chúng nó hứa sự tự-do cho người, mà chính mình thì làm tội-mọi sự hư-nát; vì có sự chi đã thắng hơn người, thì người là tội-mọi sự đó. ²⁰Vả, chúng nó bởi sự nhận biết Chúa và Cứu-Chúa chúng ta là Đức Chúa Jê-sus-Christ, mà đã thoát khỏi sự ô-úế của thế-gian, rồi lại mắc phải và suy-phục những sự đó, thì số-phận sau-cùng của chúng nó trở xấu hơn lúc đầu. ²¹Chúng nó đã biết đường công-bình, rồi lại lui đi về lời răn thánh đã truyền cho mình, thế thì thà rằng không biết là hơn. ²²Đã xảy đến cho chúng nó như lời tục-ngữ rằng: Chớ liếm lại đồ nó đã mửa, heo đã rửa sạch rồi, lại lăn-lóc trong vũng bùn.

Những ngày sau-rớt và sự Đức Chúa Jê-sus-Christ trở lại

3 ¹Hỡi kẻ rất yêu-dấu, này là thư thứ hai tôi viết cho anh em. Trong thư này và thư kia, tôi tìm cách làm cho nhớ lại để giục lòng lành trong anh em, ²hầu cho ghi lấy lời nói trước của các thánh tiên-tri, cùng mạng-lệnh của Chúa và Cứu-Chúa chúng ta, đã cậy các sử-đồ của anh em mà truyền lại.

³Trước hết phải biết rằng, trong những ngày sau-rớt, sẽ có mấy kẻ hay gièm-chê, dùng lời giễu-cợt, ở theo tình-dục riêng của mình, ⁴đến mà nói rằng: Chớ nào lời hứa về sự Chúa đến ở đâu? Vì từ khi

tổ-phụ chúng ta qua đời rồi, muôn vật vẫn còn nguyên như lúc bắt đầu sáng-thế. ⁵Chúng nó có ý quên lũng đi rằng buổi xưa bởi lời Đức Chúa Trời có các tầng trời và trái đất, đất ra từ nước và làm nên ở giữa nước, ⁶thế-gian bảy giờ cũng bị hủy-phá như vậy, là bị chìm-dắm bởi nước lụt. ⁷Nhưng trời đất thời bảy giờ cũng là bởi lời ấy mà còn lại, và để dành cho lửa; lửa sẽ đốt nó đi trong ngày phán-xét và hủy-phá kẻ ác. ⁸Hỡi kẻ rất yêu-dấu, chớ nên quên rằng ở trước mặt Chúa một ngày như ngàn năm, ngàn năm như một ngày. ⁹Chúa không chậm-trễ về lời hứa của Ngài như mấy người kia tưởng đâu, nhưng Ngài lấy lòng nhịn-nhục đối với anh em, không muốn cho một người nào chết mất, song muốn cho mọi người đều ăn-năn. ¹⁰Song le, ngày của Chúa sẽ đến như kẻ trộm. Bảy giờ các tầng trời sẽ có tiếng vang-rầm mà qua đi, các thể-chất bị đốt mà tiêu-tán, đất cùng mọi công-trình trên nó đều sẽ bị đốt cháy cả.

¹¹Vì mọi vật đó phải tiêu-tán thì anh em đáng nên thánh và tin-kính trong mọi sự ăn-ở của mình là dường nào, ¹²trong khi chờ-đợi trông-mong cho ngày Đức Chúa Trời mau đến, là ngày các tầng trời sẽ bị

đốt mà tiêu-tán, các thể-chất sẽ bị thiêu mà tan-chảy đi! ¹³Vả, theo lời hứa của Chúa, chúng ta chờ-đợi trời mới đất mới, là nơi sự công-bình ăn-ở. ¹⁴Vậy nên, hỡi kẻ rất yêu-dấu, vì anh em trông-đợi những sự đó, thì phải làm hết sức mình, hầu cho Chúa thấy anh em ở bình-an, không dấu-vít, chẳng chỗ trách được. ¹⁵Lại phải nhìn biết rằng sự nhịn-nhục lâu-dài của Chúa chúng ta cốt vì cứu-chuộc anh em, cũng như Phao-lô, anh rất yêu-dấu của chúng ta, đã đem sự khôn-ngoaan được ban cho mình mà viết thư cho anh em vậy. ¹⁶Ấy là điều người đã viết trong mọi bức thư, nói về những sự đó, ở trong có mấy khúc khó hiểu, mà những kẻ đốt-nát và tin không quyết đem giải sai ý-nghĩa, cũng như họ giải sai về các phần Kinh-thánh khác, chuốc lấy sự hư-mất riêng về mình.

¹⁷Hỡi kẻ rất yêu-dấu, vì anh em đã được biết trước, vậy hãy giữ cho cẩn-thận, e anh em cũng bị sự mê-hoặc của những người ác ấy dẫn-dụ, mất sự vững-vàng của mình chăng. ¹⁸Hãy tấn-lời trong ân-diễn và trong sự thông-biết Chúa và Cứu-Chúa chúng ta là Đức Chúa Jê-sus-Christ. Nguyên xin vinh-hiến về nơi Ngài, từ rày đến đời đời! A-men.

THƠ THỨ NHỨT

CỦA

GIẢNG

Lời chứng của Giảng

1 Điều có từ trước hết, là điều chúng tôi đã nghe, điều mắt chúng tôi đã thấy, điều chúng tôi đã ngấm và tay chúng tôi đã sờ, về Lời sự sống; — **2** vì sự sống đã bày-tỏ ra, chúng tôi có thấy, và đang làm chứng cho, chúng tôi rao-truyền cho anh em sự sống đời đời vốn ở cùng Đức Chúa Cha và đã bày-tỏ ra cho chúng tôi rồi; — **3** chúng tôi lấy điều đã thấy đã nghe mà truyền cho anh em, hầu cho anh em cũng được giao-thông với chúng tôi. Và, chúng tôi vẫn được giao-thông với Đức Chúa Cha, và với Con Ngài là Đức Chúa Jêsus-Christ. **4** Chúng tôi viết những điều đó cho anh em, hầu cho sự vui-mừng của chúng tôi được đầy-dẫy.

Sự giao-thông với Đức Chúa Trời và sự tha tội bởi Đấng Christ

5 Đây là lời truyền-giảng mà chúng tôi đã nghe nơi Ngài và truyền lại cho anh em rằng Đức Chúa Trời là sự sáng, trong Ngài chẳng có sự tối-tăm đâu. **6** Vì bằng chúng ta nói mình được giao-thông với Ngài, mà còn đi trong sự tối-tăm, ấy là chúng ta nói dối và không làm theo lẽ thật. **7** Nhưng, nếu chúng ta đi trong sự sáng cũng như chính mình Ngài ở trong sự sáng, thì chúng ta giao-thông cùng nhau; và huyết của Đức Chúa Jêsus, Con Ngài, làm sạch mọi tội chúng ta. **8** Vì bằng chúng ta nói mình không có tội chi hết, ấy là chính chúng ta lừa-dối mình, và lẽ thật không ở trong chúng ta. **9** Còn nếu chúng ta xưng tội mình, thì Ngài là thành-tín công-bình để tha tội cho chúng ta, và làm cho chúng ta sạch mọi điều gian-ác. **10** Nhược bằng

chúng ta nói mình chẳng từng phạm tội, ấy là chúng ta cho Ngài là kẻ nói dối, lời Ngài không ở trong chúng ta.

2 **1** Hỡi con-cái bé mọn ta, ta viết cho các con những điều này, hầu cho các con khỏi phạm tội. Nếu có ai phạm tội, thì chúng ta có Đấng cầu thay ở nơi Đức Chúa Cha, là Đức Chúa Jêsus-Christ, tức là Đấng công-bình. **2** Ấy chính Ngài làm của-lễ chuộc tội-lỗi chúng ta, không những vì tội-lỗi chúng ta thôi đâu, mà cũng vì tội-lỗi cả thế-gian nữa.

Ai nhận biết Đức Chúa Jêsus-Christ thì giữ các điều-răn Ngài

3 Nay tại sao chúng ta biết mình đã biết Ngài, ấy là tại chúng ta giữ các điều-răn của Ngài. **4** Kẻ nào nói: Ta biết Ngài, mà không giữ điều-răn Ngài, là người nói dối, lẽ thật quyết không ở trong người. **5** Nhưng ai giữ lời phán Ngài, thì lòng kính-mến Đức Chúa Trời thật là trọn- vẹn trong người ấy. Bởi đó, chúng ta biết mình ở trong Ngài. **6** Ai nói mình ở trong Ngài, thì cũng phải làm theo như chính Ngài đã làm.

Lòng yêu-thương đối với anh em

7 Hỡi kẻ rất yêu-dấu, ấy chẳng phải là điều-răn mới mà ta viết cho anh em, bèn là điều-răn cũ anh em đã nhận lấy từ lúc ban đầu; điều-răn cũ này tức là lời anh em đã nghe. **8** Song le, ta cũng viết cho anh em điều-răn mới, là điều chân-thật trong Chúa và trong anh em, vì sự tối-tăm đã tan ròi, và sự sáng thật đã soi-sáng. **9** Kẻ nào nói mình ở trong sự sáng, mà ghét anh em

minh, thì còn ở trong sự tối-tăm. ¹⁰ Ai yêu mến anh em mình, thì ở trong sự sáng, nơi người đó chẳng có điều chi gây cho vấp phạm. ¹¹ Nhưng ai ghét anh em mình, thì ở trong sự tối-tăm, làm những việc tối-tăm, và không biết mình đi đâu, vì bóng tối-tăm đã làm mù mắt người.

Ba hạng tuổi

¹² Hỡi các con-cái bé-mọn ta, ta viết cho các con, vì tội-lỗi các con đã nhờ danh Chúa được tha cho. ¹³ Hỡi các phụ-lão, tôi viết cho các ông, vì các ông đã biết Đấng có từ lúc ban đầu. Hỡi kẻ trẻ tuổi, ta viết cho các người, vì các người đã thắng được ma-quỉ. ¹⁴ Hỡi con trẻ, ta đã viết cho các con, vì các con đã biết Đức Chúa Cha. Hỡi ông đã biết Đấng có từ lúc ban đầu. Hỡi kẻ trẻ tuổi, ta đã viết cho các người, vì các người là mạnh-mẽ, lời Đức Chúa Trời ở trong các người, và các người đã thắng được ma-quỉ.

Lòng yêu thế-gian với lòng yêu Đức Chúa Trời

¹⁵ Chớ yêu thế-gian, cũng đừng yêu các vật ở thế-gian nữa; nếu ai yêu thế-gian, thì sự kính-mến Đức Chúa Cha chẳng ở trong người ấy. ¹⁶ Vì mọi sự trong thế-gian, như sự mê-tham của xác-thịt, mê-tham của mắt, và sự kiêu-ngạo của đời, đều chẳng từ Cha mà đến, nhưng từ thế-gian mà ra. ¹⁷ Và thế-gian với sự tham-dục nó đều qua đi, song ai làm theo ý-muốn của Đức Chúa Trời thì còn lại đời đời.

Những kẻ địch lại Đấng Christ

¹⁸ Hỡi các con-cái ta, giờ cuối-cùng là đây rồi, các con đã nghe nói rằng Kẻ địch lại Đấng Christ phải đến. Vừa lúc bây giờ, có nhiều kẻ địch lại Đấng Christ; bởi đó, chúng ta biết rằng ấy là giờ cuối-cùng. ¹⁹ Chúng nó đã từ giữa chúng ta mà ra, nhưng vốn chẳng phải thuộc về chúng ta; vì nếu chúng nó thuộc về chúng ta, thì đã ở cùng chúng ta; song điều đó đã xảy đến, hầu cho tỏ ra rằng mọi kẻ ấy chẳng thuộc về chúng ta vậy.

²⁰ Về phần các con, đã chịu xúc đau từ nơi Đấng thánh, thì đã biết mọi sự rồi.

²¹ Ta đã viết cho các con, chẳng phải vì

các con không biết lẽ thật, nhưng vì các con biết lẽ thật, và hiểu rằng chẳng có sự đối-trá nào bởi lẽ thật mà ra. ²² Ai là kẻ nói dối, há chẳng phải kẻ chối Đức Chúa Jê-sus là Đấng Christ sao? Ấy đó là Kẻ địch lại Đấng Christ, tức là kẻ chối Đức Chúa Cha và Đức Chúa Con! ²³ Ai chối Con, thì cũng không có Cha; ai xưng Con, thì cũng có Cha nữa. ²⁴ Còn như các con, điều mình đã nghe từ lúc ban đầu phải ở trong các con. Nếu điều các con đã nghe từ lúc ban đầu ở trong mình, thì các con cũng sẽ ở trong Con và trong Cha. ²⁵ Lời hứa mà chính Ngài đã hứa cùng chúng ta, ấy là sự sống đời đời.

²⁶ Ta đã viết cho các con những điều này, chỉ về những kẻ lừa-dối các con.

²⁷ Về phần các con, sự xúc đau đã chịu từ nơi Chúa vẫn còn trong mình, thì không cần ai dạy cho hết; song vì sự xúc đau của Ngài dạy các con đủ mọi việc, mà sự ấy là thật, không phải dối, thì hãy ở trong Ngài, theo như sự dạy-dỗ mà các con đã nhận.

²⁸ Vậy bây giờ, hỡi các con-cái bé-mọn ta, hãy ở trong Ngài, hầu cho, nếu Ngài hiện đến, chúng ta cũng đầy sự vững lòng, không bị hổ-thẹn và quãng xa khỏi Ngài trong kỳ Ngài ngự đến. ²⁹ Vì bằng các con biết Ngài là công-bình, thì hãy biết rằng người nào làm theo sự công-bình, ấy là kẻ bởi Ngài mà sanh ra.

Sự trông-cậy và sự thanh-sạch của con-cái Đức Chúa Trời

3 ¹ Hãy xem Đức Chúa Cha đã tỏ cho chúng ta sự yêu-thương dường nào, mà cho chúng ta được xưng là con-cái Đức Chúa Trời; và chúng ta thật là con-cái Ngài. Ấy là vì đó mà thế-gian chẳng biết chúng ta, vì họ chẳng từng biết Ngài.

² Hỡi kẻ rất yêu-dấu, chính lúc bây giờ chúng ta là con-cái Đức Chúa Trời, còn về sự chúng ta sẽ ra thế nào, thì điều đó chưa được bày-tỏ. Chúng ta biết rằng khi Ngài hiện đến, chúng ta sẽ giống như Ngài, vì sẽ thấy Ngài như vốn có thật vậy. ³ Ai có sự trông-cậy đó trong lòng, thì tự mình làm nên thanh-sạch, cũng như Ngài là thanh-sạch. ⁴ Còn ai phạm tội tức là trái luật-pháp; và sự tội-lỗi tức là sự trái luật-pháp. ⁵ Và, các con biết Đức Chúa Jê-sus Christ đã hiện ra để cất tội-lỗi đi, và biết trong Ngài không có tội-lỗi. ⁶ Ai ở trong Ngài thì

không phạm tội; còn ai phạm tội, thì chẳng từng thấy Ngài và chẳng từng biết Ngài.

⁷Hỡi các con-cái bé-mọn, chớ để cho ai lừa-dối mình: kẻ làm sự công-bình là người công-bình, như chính mình Chúa là công-bình. ⁸Kẻ nào phạm tội là thuộc về ma-quỉ; vì ma-quỉ phạm tội từ lúc ban đầu. Vả, Con Đức Chúa Trời đã hiện ra để hủy-phá công-việc của ma-quỉ. ⁹Ai sanh bởi Đức Chúa Trời, thì chẳng phạm tội, vì họt giống của Đức Chúa Trời ở trong người, và người không thể phạm tội được, vì đã sanh bởi Đức Chúa Trời. ¹⁰Bởi đó, người ta nhận biết con-cái Đức Chúa Trời và con-cái ma-quỉ: ai chẳng làm điều công-bình là không thuộc về Đức Chúa Trời, kẻ chẳng yêu anh em mình cũng vậy.

Tình yêu anh em của con-cái Đức Chúa Trời

¹¹Vả, lời rao-truyền mà các con đã nghe từ lúc ban đầu, ấy là chúng ta phải yêu-thương lẫn nhau. ¹²Chớ làm như Ca-in, là kẻ thuộc về ma-quỉ, đã giết em mình. Vì sao người giết đi? Bởi việc làm của người là dữ, còn việc làm của em người là công-bình. ¹³Hỡi anh em, nếu thế-gian ghen-ghét anh em, thì chớ lấy làm lạ. ¹⁴Chúng ta biết rằng mình đã vượt khỏi sự chết qua sự sống, vì chúng ta yêu anh em mình. Còn ai chẳng yêu thì ở trong sự chết. ¹⁵Ai ghét anh em mình, là kẻ giết người; anh em biết rằng chẳng một kẻ nào giết người có sự sống đời đời ở trong mình. ¹⁶Bởi đó chúng ta nhận biết lòng yêu-thương, ấy là Chúa đã vì chúng ta bỏ sự sống; chúng ta cũng nên bỏ sự sống vì anh em mình vậy. ¹⁷Nếu ai có của-cải đời này, thấy anh em mình đương cùng-túng mà chặt dạ, thì lòng yêu-mến Đức Chúa Trời thế nào ở trong người ấy được!

Sự tin chắc của con-cái Đức Chúa Trời

¹⁸Hỡi các con-cái bé-mọn, chớ yêu-mến bằng lời nói và lưỡi, nhưng bằng việc làm và lẽ thật. ¹⁹Bởi đó, chúng ta biết mình là thuộc về lẽ thật, và giục lòng vững-chắc ở trước mặt Ngài. ²⁰Vì nếu lòng mình cáo-trách mình, thì Đức Chúa Trời lại lớn hơn lòng mình nữa, và biết cả mọi sự. ²¹Hỡi kẻ rất yêu-dấu, vì bằng lòng mình không cáo-trách, thì chúng ta có lòng rất dạn-dĩ, đặt đến gần Đức Chúa

Trời: ²²và chúng ta xin điều gì mặc dầu, thì nhận được điều ấy, bởi chúng ta vâng-giữ các điều-răn của Ngài và làm những điều đẹp ý Ngài. ²³Vả, này là điều-răn của Ngài: là chúng ta phải tin đến danh Con Ngài, tức là Đức Chúa Jê-sus-Christ, và chúng ta phải yêu-mến lẫn nhau như Ngài đã truyền-dạy ta. ²⁴Ai vâng-giữ các điều-răn Ngài thì ở trong Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời ở trong người ấy; chúng ta biết Ngài ở trong lòng chúng ta, là nhờ Đức Thánh-Linh mà Ngài đã ban cho chúng ta.

Phải thử các thần

4 ¹Hỡi kẻ rất yêu-dấu, chớ tin-cậy mọi thần, nhưng hãy thử cho biết các thần có phải đến bởi Đức Chúa Trời chẳng; vì có nhiều tiên-tri giả đã hiện ra trong thiên-hạ. ²Bởi điều này, hãy nhận biết Thánh-Linh của Đức Chúa Trời: phạm thần nào xưng Đức Chúa Jê-sus-Christ lấy xác-thịt mà ra đời, thần đó là bởi Đức Chúa Trời; ³còn thần nào không xưng Đức Chúa Jê-sus, chẳng phải bởi Đức Chúa Trời. Đó là thần của Kẻ địch lại Đấng Christ, mà các con đã nghe rằng hầu đến, và hiện nay đã ở trong thế-gian rồi.

⁴Hỡi các con-cái bé-mọn, phần các con, là thuộc về Đức Chúa Trời, đã thắng được họ rồi, vì Đấng ở trong các con là lớn hơn kẻ ở trong thế-gian. ⁵Họ thuộc về thế-gian, cho nên nói theo như thế-gian, và người thế-gian nghe họ. ⁶Chúng ta thuộc về Đức Chúa Trời: ai nhìn biết Đức Chúa Trời thì nghe chúng ta; còn ai chẳng hề thuộc về Đức Chúa Trời, thì chẳng nghe chúng ta. Ấy bởi đó chúng ta nhìn biết thần chân-thật và thần sai-lầm.

Lòng Đức Chúa Trời yêu chúng ta là nguồn-cội lòng chúng ta yêu Chúa và anh em

⁷Hỡi kẻ rất yêu-dấu, chúng ta hãy yêu-mến lẫn nhau; vì sự yêu-thương đến từ Đức Chúa Trời, kẻ nào yêu, thì sanh từ Đức Chúa Trời và nhìn biết Đức Chúa Trời. ⁸Ai chẳng yêu, thì không biết Đức Chúa Trời; vì Đức Chúa Trời là sự yêu-thương. ⁹Lòng Đức Chúa Trời yêu chúng ta đã bày-tỏ ra trong điều này: Đức Chúa Trời đã sai Con một Ngài đến thế-gian,

đặng chúng ta nhờ Con được sống. ¹⁰Này, sự yêu-thương ở tại đây: ấy chẳng phải chúng ta đã yêu Đức Chúa Trời, nhưng Ngài đã yêu chúng ta, và sai Con Ngài làm của-lễ chuộc tội chúng ta.

¹¹Hỡi kẻ rất yêu-dấu, nếu Đức Chúa Trời đã yêu chúng ta và dưỡng ấy, thì chúng ta cũng phải yêu nhau. ¹²Chưa hề có ai thấy Đức Chúa Trời; nếu chúng ta yêu nhau, thì Đức Chúa Trời ở trong chúng ta, và sự yêu-mến Ngài được trọn- vẹn trong chúng ta. ¹³Bởi điều này chúng ta biết mình ở trong Ngài và Ngài ở trong chúng ta, là Ngài đã ban Thánh-Linh Ngài cho chúng ta. ¹⁴Chúng ta lại đã thấy và làm chứng rằng Đức Chúa Cha đã sai Đức Chúa Con đặng làm Cứu-Chúa thế-gian. ¹⁵Vì bằng có ai xưng Đức Chúa Jê-sus là Con Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời ở trong người, và người ở trong Đức Chúa Trời. ¹⁶Chúng ta đã biết và tin sự yêu-thương của Đức Chúa Trời đối với chúng ta. Đức Chúa Trời tức là sự yêu-thương, ai ở trong sự yêu-thương, là ở trong Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời ở trong người ấy.

¹⁷Này vì sao mà sự yêu-thương được nên trọn- vẹn trong chúng ta, hầu cho chúng ta được lòng mạnh-bạo trong ngày xét- đoán, ấy là Chúa thể nào thì chúng ta cũng thể ấy trong thế-gian này. ¹⁸Quyết chẳng có điều sợ-hãi trong sự yêu-thương, nhưng sự yêu-thương trọn- vẹn thì cất-bỏ sự sợ-hãi; vì sự sợ-hãi có hình-phạt, và kẻ đã sợ-hãi thì không được trọn- vẹn trong sự yêu-thương. ¹⁹Chúng ta yêu, vì Chúa đã yêu chúng ta trước. ²⁰Vì có ai nói rằng: Ta yêu Đức Chúa Trời, mà lại ghét anh em mình, thì là kẻ nói dối; vì kẻ nào chẳng yêu anh em mình thấy, thì không thể yêu Đức Chúa Trời mình chẳng thấy được. ²¹Chúng ta đã nhận nơi Ngài điều-răn này: Ai yêu Đức Chúa Trời, thì cũng phải yêu anh em mình.

Đức-tin trong Đấng Christ được lập lên trên lời chứng của Đức Chúa Trời

5 ¹Ai tin Đức Chúa Jê-sus là Đấng Christ, thì sanh bởi Đức Chúa Trời; và ai yêu Đức Chúa Trời là Đấng đã sanh ra, thì cũng yêu kẻ đã sanh ra bởi Ngài. ²Chúng ta biết mình yêu con-cái Đức

Chúa Trời, khi chúng ta yêu Đức Chúa Trời và giữ vẹn các điều-răn Ngài. ³Vì này là sự yêu-mến Đức Chúa Trời, tức là chúng ta vâng-giữ điều-răn Ngài. Điều-răn của Ngài chẳng phải là nặng-nề, ⁴vì hề sự gì sanh bởi Đức Chúa Trời, thì thắng hơn thế-gian; và sự thắng hơn thế-gian, ấy là đức-tin của chúng ta. ⁵Ai là người thắng hơn thế-gian, há chẳng phải kẻ tin Đức Chúa Jê-sus là Con Đức Chúa Trời hay sao?

⁶Ấy chính Đức Chúa Jê-sus-Christ đã lấy nước và huyết mà đến, chẳng những lấy nước mà thôi, bèn là lấy nước và huyết; ⁷ấy là Đức Thánh-Linh đã làm chứng, vì Đức Thánh-Linh tức là lẽ thật. ⁸Vì có ba làm chứng: Đức Thánh-Linh, nước và huyết; ba ấy hiệp một. ⁹Vì bằng chúng ta nhận chứng của loài người, thì chứng của Đức Chúa Trời trọng hơn; và, chứng của Đức Chúa Trời, ấy là chứng mà Ngài làm về Con Ngài. ¹⁰Ai tin đến Con Đức Chúa Trời, thì có chứng ấy trong mình; còn ai không tin Đức Chúa Trời, thì cho Ngài là nói dối, vì chẳng tin đến chứng Đức Chúa Trời đã làm về Con Ngài. ¹¹Chứng ấy tức là Đức Chúa Trời đã ban sự sống đời đời cho chúng ta, và sự sống ấy ở trong Con Ngài. ¹²Ai có Đức Chúa Con thì có sự sống; ai không có Con Đức Chúa Trời thì không có sự sống. ¹³Ta đã viết những điều này cho các con, hầu cho các con biết mình có sự sống đời đời, là kẻ nào tin đến danh Con Đức Chúa Trời.

**Lời cầu-xin được nhậm
Cầu thay cho kẻ có tội
Đức Chúa Trời chân-thật.**

¹⁴Này là điều chúng ta dặn-dì ở trước mặt Chúa, nếu chúng ta theo ý-muốn Ngài mà cầu-xin việc gì, thì Ngài nghe chúng ta. ¹⁵Nếu chúng ta biết không cứ mình xin điều gì, Ngài cũng nghe chúng ta, thì chúng ta biết mình đã nhận-lãnh điều mình xin Ngài.

¹⁶Vì có kẻ thấy anh em mình phạm tội, mà tội không đến nỗi chết, thì hãy cầu-xin, và Đức Chúa Trời sẽ ban sự sống cho, tức là ban cho những kẻ phạm tội mà chưa đến nỗi chết. Cũng có tội đến nỗi chết; ấy chẳng phải vì tội đó mà ta nói nên cầu-xin. ¹⁷Mọi sự không công-bình đều là tội; mà cũng có tội không đến nỗi chết.

18 Chúng ta biết rằng ai sanh bởi Đức Chúa Trời, thì hẳn chẳng phạm tội; nhưng ai sanh bởi Đức Chúa Trời, thì tự giữ lấy mình, ma-qui chẳng làm hại người được. 19 Chúng ta biết mình thuộc về Đức Chúa Trời, còn cả thế-gian đều phục dưới quyền ma-qui. 20 Nhưng chúng ta biết Con Đức Chúa Trời đã đến,

Ngài đã ban trí-khôn cho chúng ta đặng chúng ta biết Đấng chân-thật, và chúng ta ở trong Đấng chân-thật, là ở trong Đức Chúa Jêsus-Christ, Con của Ngài. Ấy chính Ngài là Đức Chúa Trời chân-thật và là sự sống đời đời. 21 Hỡi các con-cái bé-mọn, hãy giữ mình về hình-tượng!

THƠ THỨ HAI

CỦA

GIĂNG

Lời đặt và chào-thăm

¹Trưởng-lão đặt cho bà được chọn kia cùng con-cái bà mà tôi thật yêu-dấu, — nào những tôi yêu-dấu thôi đâu, nhưng hết thấy mọi người biết lẽ thật cũng yêu-dấu nữa; ²điều đó, vì cố chính lẽ thật ở trong chúng ta, lại sẽ ở với chúng ta đời đời: — ³nguyên xin ân-điển, sự thương-xót, sự bình-an, bởi Đức Chúa Trời là Cha, và bởi Đức Chúa Jêsus-Christ là Con của Cha, được ở cùng chúng ta, trong lẽ thật và sự yêu-thương!

Khuyến làm theo lẽ thật và sự yêu-thương

⁴Tôi có lòng vui-mừng lắm mà thấy trong con-cái bà có mấy kẻ làm theo lẽ thật, theo điều-răn chúng ta đã nhận-lãnh nơi Đức Chúa Cha. ⁵Hỡi bà được chọn, hiện nay tôi khuyến bà, không phải truyền một điều-răn mới, nhưng nhắc lại điều chúng ta đã nhận-lãnh từ ban đầu, ấy là chúng ta phải yêu-thương nhau. ⁶Vả, sự yêu-thương là tại làm theo các điều-răn của Đức Chúa Trời. Đó là điều-răn mà các người

đã nghe từ lúc ban đầu, dựng làm theo.

Phải tránh kẻ dỗ-dành, mà bền lòng theo đạo Đấng Christ

⁷Trong thế-gian đã rải nhiều kẻ dỗ-dành, là kẻ chẳng xưng Đức Chúa Jêsus-Christ lấy xác-thịt mà đến: ấy đó thật là kẻ dỗ-dành và kẻ địch lại Đấng Christ. ⁸Chính các người hãy giữ, hầu cho khỏi mất kết quả của công-việc mình, nhưng cho được phần thưởng đầy-đủ. ⁹Hễ ai đi đồng-dài, chẳng bền lòng theo đạo Đấng Christ, thì người ấy không có Đức Chúa Trời. Còn ai bền lòng trong đạo ấy, thì người đó có Đức Chúa Cha và Đức Chúa Con. ¹⁰Nếu ai đến cùng các người mà không đem đạo ấy theo, thì chớ rước họ vào nhà, và đừng chào-hỏi họ. ¹¹Vì người nào chào-hỏi họ, tức là dự vào công-việc ác của họ. ¹²Ta còn nhiều điều muốn viết cho các người; ta không muốn viết bằng giấy và mực, nhưng ta ước-ao đi thăm các người, và đối mặt nói chuyện cùng nhau, hầu cho sự vui-mừng của chúng ta được đầy-dẫy. ¹³Con-cái của chị em bà, là bà được chọn kia, chào-thăm bà.

THƠ THỨ BA CỦA GIĂNG

Lời đạt

¹ Trưởng-lão đạt cho Gai-út là người yêu-dấu, mà tôi thật thương-yêu.

Lòng tin-kính và nhân-tử của Gai-út

² Hỡi kẻ rất yêu-dấu, tôi cầu-nguyện cho anh được thanh-vượng trong mọi sự, và được khoẻ-mạnh phần xác anh cũng như đã được thanh-vượng về phần linh-hồn anh vậy. ³ Vì tôi rất lấy làm vui-vẻ mà thấy mấy anh em đến đây, làm chứng về anh yêu-mến lẽ thật, và về cách anh làm theo lẽ thật ấy là thế nào. ⁴ Tôi nghe con-cái tôi làm theo lẽ thật, thì không còn có sự gì vui-mừng hơn nữa.

⁵ Hỡi kẻ rất yêu-dấu, anh ăn-ở trung-tín trong mọi điều làm cho các anh em, và cũng cho các anh em ở trọ nữa. ⁶ Các anh em đã làm chứng về sự nhân-tử của anh ở trước mặt Hội-thánh. Anh sẽ giúp-đỡ sự đi đường cho các anh em một cách xứng-dáng với Đức Chúa Trời thì tốt lắm. ⁷ Ấy vì danh Đức Chúa Jê-sus-Christ mà các anh em ra đi, và không nhận-lãnh vật chi của người ngoại hết. ⁸ Chúng ta cũng nên tiếp-đãi những người thế ấy, hầu cho chúng ta với họ đồng làm việc cho lẽ thật.

Đi-ô-trép và Đê-mê-triu. Lời chào-thăm.

⁹ Tôi đã viết mấy chữ cho Hội-thánh rồi, nhưng Đi-ô-trép là kẻ ưng đứng đầu Hội-thánh không muốn tiếp-rước chúng ta. ¹⁰ Cho nên, nếu tôi đến, tôi sẽ bởi việc xấu người làm, là lấy lời luận độc-ác mà nghịch cùng chúng ta. Điều đó còn chưa đủ, người lại không tiếp-rước anh em nữa, mà ai muốn tiếp-rước, thì người ngăn-trở và đuổi ra khỏi Hội-thánh. ¹¹ Hỡi kẻ rất yêu-dấu, chớ bắt-chước điều dữ, nhưng bắt-chước điều lành. Ai làm điều lành là thuộc về Đức Chúa Trời; còn kẻ làm điều dữ, chẳng hề thấy Đức Chúa Trời.

¹² Mọi người đều làm chứng tốt cho Đê-mê-triu, và chính lẽ thật cũng chứng cho; chúng tôi cũng làm chứng riêng cho người, anh biết rằng lời chứng của chúng tôi là hiệp với lẽ thật.

¹³ Tôi còn nhiều điều muốn viết cho anh, nhưng không muốn viết bằng mực và bút; ¹⁴ tôi ước-ao tới thăm anh cho sớm và chúng ta sẽ đổi mặt nói chuyện với nhau. ¹⁵ Nguyên xin sự bình-an ở với anh! Các bạn-hữu chào-thăm anh. Hãy chào-thăm các bạn-hữu theo dích danh từng người.

THƠ CỦA GIU-ĐE

Lời đặt và chào-thăm

¹ Giu-đe, tôi-tớ của Đức Chúa Jêsus-Christ và em Gia-cô, đặt cho những kẻ đã được kêu-gọi, được Đức Chúa Trời, là Cha, yêu-thương, và được Đức Chúa Jêsus-Christ giữ-gìn: ² nguyên xin sự thương-xót, bình-an, yêu-mến thêm lên cho anh em!

Đạo giả và thầy dối

³ Hỡi kẻ rất yêu-dấu, vì tôi đã ân-cần viết cho anh em về sự cứu-rỗi chung của chúng ta, tôi tưởng phải làm điều đó, để khuyên anh em vì đạo mà tranh-chiến, là đạo đã truyền cho các thánh một lần đủ rồi. ⁴ Vì có mấy kẻ kia lên vào trong vòng chúng ta, là những kẻ bị định đoán-phạt từ lâu rồi, kẻ chẳng tin-kính đối ơn Đức Chúa Trời chúng ta ra việc tà-ác, chối Đấng Chủ-tể và Chúa có một của chúng ta, là Đức Chúa Jêsus-Christ.

⁵ Dầu anh em đã học những điều này rồi, tôi cũng muốn nhắc lại cho anh em rằng, xưa kia Chúa giải-cứ dân mình ra khỏi xứ Ê-díp-tô, sau lại tiêu-diệt những kẻ không tin; ⁶ còn các thiên-sứ không giữ thứ bậc và bỏ chỗ riêng mình, thì Ngài đã dùng dây xích họ trong nơi tối-tăm đời đời, cầm-giữ lại để chờ sự phán-xét ngày lớn. ⁷ Lại như thành Sô-đôm và Gô-mô-rơ cùng các thành lân-cận cũng buông theo sự dâm-dục và sắc lạ, thì đã chịu hình-phạt bằng lửa đời đời, làm gương để trước mặt chúng ta. ⁸ Nhưng mà chúng nó cũng như vậy, trong giấc mơ-màng làm ô-ước xác-thịt mình, khinh-để quyền-phép rất cao và nói hỗn các đấng tôn-trọng. ⁹ Và, khi chính mình thiên-sứ-trưởng Mi-chen chống với ma-quỉ giành xác Môi-se, còn

chẳng dám lấy lời nhiếc-móc mà đoán-phạt; người chỉ nói rằng: Cầu Chúa phạt người! ¹⁰ Song những kẻ này, hễ điều gì không biết thì khinh-để hết; và mọi điều chúng nó tự-nhiên mà biết cũng như con thú-vật vô-trí, thì dùng mà làm hư mình. ¹¹ Khốn-nạn thay cho chúng nó, vì đã theo đường của Ca-in, lấy lòng tham lợi mà gieo mình vào sự sai-lạc của Ba-la-am; và bị hư-mất về sự phản-nghịch của Cô-rê.

¹² Những kẻ đó là dấu-vết trong đám-tiệc anh em, như người chăn chiên chỉ tưởng nuôi mình cho no-nê, không lo-sợ gì; như đám mây không nước, theo gió đưa đi đây đi đó, như cây tàn mùa thu, không có trái, hai lần chết, tróc lên bụi rễ; ¹³ như sóng cuồng dưới biển, sôi bọt ô-ước của mình; như sao đi lạc, sự tối-tăm mù-mịt đã dành cho chúng nó đời đời! ¹⁴ Ấy cũng vì họ mà Hê-nóc, là tổ bầy đời kể từ A-đam, đã nói tiên-tri rằng: ¹⁵ Này, Chúa ngự đến với muôn-vàn thánh, đặng phán-xét mọi người, đặng trách hết thảy những người không tin-kính về mọi việc không tin-kính họ đã phạm, cùng mọi lời si-hổ mà những kẻ có tội không tin-kính đó đã nói nghịch cùng Ngài. ¹⁶ Ấy đều là những kẻ hay làm-bầm, hay phàn-nàn luôn về số-phận mình, làm theo sự ham-muốn mình, miệng đầy những lời kiêu-căng, và vì lợi mà nịnh-hót người ta.

¹⁷ Nhưng anh em, là kẻ rất yêu-dấu, hãy nhớ lấy những lời mà các sứ-đồ của Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta đã nói trước. ¹⁸ Các sứ-đồ đó nói với anh em rằng, trong các thời-kỳ sau-rốt, sẽ có mấy người hay nhạo-báng làm theo lòng ham-muốn không tin-kính của mình. ¹⁹ Ấy chính chúng nó là kẻ gây nên phe-đảng, thuộc về tánh xác-thịt, không có Đức Thánh-Linh.

Khuyên về sự bền-đổ

²⁰Hỡi kẻ rất yêu-dấu, về phần anh em, hãy tự-lập lấy trên nền đức-tin rất thánh của mình, và nhân Đức Thánh-Linh mà cầu-nguyện, ²¹hãy giữ mình trong sự yêu-mến Đức Chúa Trời, và trông-đợi sự thương-xót của Đức Chúa Jê-sus-Christ chúng ta cho được sự sống đời đời. ²²Hãy trách-phạt những kẻ này, là kẻ thù-trừ, ²³hãy cứu-vớt những kẻ kia, rút họ ra khỏi lửa; còn đối với kẻ khác, hãy có lòng

thương lẫn với sợ, ghét cả đến cái áo bị xác-thịt làm ô-uế.

²⁴Vả, nguyên Đấng có thể gìn-giữ anh em khỏi vấp-phạm và khiến anh em đứng trước mặt vinh-hiến mình cách rất vui-mừng, không chỗ trách được, ²⁵là Đức Chúa Trời có một, là Cứu-Chúa chúng ta, bởi Đức Chúa Jê-sus-Christ là Chúa chúng ta, được sự vinh-hiến, tôn-trọng, thế-lực, quyền-năng thuộc về Ngài từ trước vô-cùng và hiện nay cho đến đời đời! A-men.

SÁCH KHẢI-HUYỀN CỦA GIĂNG

Tự-ngôn
(1:1-20)

Nguyên-nhân sách này

1 Sự mặc-thị của Đức Chúa Jê-sus-Christ mà Đức Chúa Trời đã ban cho Ngài đang đem tỏ ra cùng tôi-tớ Ngài những điều kíp phải xảy đến, thì Ngài đã sai thiên-sứ đến tỏ những điều đó cho Giăng, tôi-tớ Ngài, ² là kẻ đã rao-truyền lời Đức Chúa Trời và chứng-cớ của Đức Chúa Jê-sus-Christ, về mọi điều mình đã thấy. ³ Phước cho kẻ đọc cùng những kẻ nghe lời tiên-tri này, và giữ theo điều đã viết ra đây. Vì thì-giờ đã gần rồi.

Lời đặt cho bảy Hội-thánh xứ A-si

⁴ Giăng gọi cho bảy Hội-thánh ở xứ A-si: Nguyên xin ân-điển và sự bình-an ban cho anh em từ nơi Đấng HIỆN CÓ, ĐÃ CÓ, VÀ CÒN ĐẾN, cùng từ nơi bảy vì thần ở trước ngai Ngài, ⁵ lại từ nơi Đức Chúa Jê-sus-Christ là Đấng làm chứng thành-tín, sinh đầu nhứt từ trong kẻ chết và làm Chúa của các vua trong thế-gian!

⁶ Đấng yêu-thương chúng ta, đã lấy huyết mình rửa sạch tội-lỗi chúng ta, và làm cho chúng ta nên nước Ngài, nên thầy tể-lễ của Đức Chúa Trời là Cha Ngài, đáng được sự vinh-hiến và quyền-năng đời đời vô-cùng! A-men.

⁷ Kìa, Ngài đến giữa những đám mây, mọi mắt sẽ trông thấy, cả đến những kẻ đã đắm Ngài cũng trông thấy; hết thấy các

chi họ trong thế-gian sẽ than-khóc vì có Ngài. Quả thật vậy. A-men!

⁸ Chúa là Đức Chúa Trời, Đấng HIỆN CÓ, ĐÃ CÓ, VÀ CÒN ĐẾN là Đấng Toàn-năng, phán rằng: Ta là An-pha và Ó-mê-ga.^(a)

Sự mặc-thị cho Giăng trong đảo Bát-mô

⁹ Tôi là Giăng, là anh em và bạn của các anh em về hoạn-nạn, về nước, về sự nhịn-nhục trong Đức Chúa Jê-sus, tôi đã ở trong đảo gọi là Bát-mô, vì có lời Đức Chúa Trời và chứng của Đức Chúa Jê-sus. ¹⁰ Nhằm ngày của Chúa, tôi được Đức Thánh-Linh cảm-hóa, nghe đấng sau có tiếng kêu vang, như tiếng loa, ¹¹ rằng: Điều người thấy, hãy chép vào một quyển sách mà gọi cho bảy Hội-Thánh tại Ê-phê-sô, Si-miéc-nơ, Bết-gam, Thi-a-ti-rơ, Sạt-đe, Phi-la-đen-phi và Lao-đi-xê.

¹² Bấy giờ tôi xây lại đặng xem tiếng nói với tôi đó là gì; ¹³ vừa xây lại, thấy bảy chân-đèn bằng vàng, và ở giữa những chân-đèn có ai giống như con người, mặc áo dài, thắt đai vàng ngang trên ngực. ¹⁴ Đầu và tóc người trắng như lông chiên, trắng như tuyết; mắt như ngọn lửa; ¹⁵ chân như đồng sáng đã luyện trong lò lửa, và tiếng như tiếng nước lớn. ¹⁶ Tay hữu người cầm bảy ngôi sao; miệng thò ra thanh gươm nhọn hai lưỡi, và mặt như mặt trời khi soi sáng hết sức.

¹⁷ Vừa thấy người, tôi ngã xuống chân người như chết; nhưng người đặt tay hữu lên trên tôi, mà rằng: Đừng sợ chi, ta là Đấng trước hết, và là Đấng sau cùng, ¹⁸ là

(a) An-pha và Ó-mê-ga là chữ đầu và chữ cuối trong những chữ cái của tiếng Gô-réc, là thứ tiếng đã dùng chép sách Tân-Uớc.

còn dung cho Giê-sa-bên, người nữ ấy xưng mình là tiên-tri, dạy-dỗ và phỉnh-phở tới-tở ta, đặng rủ chúng nó phạm tà-dâm, và ăn thịt cúng thần-tượng. ²¹ Ta đã cho nó thì-giờ để ăn-năn, mà nó chẳng muốn ăn-năn điều tà-dâm nó! ²² Nay, ta quảng nó trên giường đau đớn, và phàm kẻ nào phạm tội tà-dâm với nó, mà không ăn-năn việc làm của nó, thì ta cũng quảng vào tai-nạn lớn. ²³ Ta sẽ đánh chết con-cái nó; và mọi Hội-thánh sẽ rõ ta là Đấng dò biết lòng dạ loài người, và ta sẽ tùy công-việc của mỗi người trong các người mà báo lại. ²⁴ Nhưng, với các người là kẻ khác ở tại Thi-a-ti-rơ, chưa từng nhận lấy đạo đó và chưa biết điều sâu-hiểm của qui Sa-tan, như chúng vẫn nói, thì ta phán dặn rằng ta không gán cho các người gánh nặng khác. ²⁵ Duy các người khá bền giữ những điều mình đã có, cho tới chừng ta đến.

²⁶ Kẻ nào thắng, và giữ các việc của ta đến cuối cùng, ta sẽ ban cho quyền trị các nước: ²⁷ Kẻ đó sẽ cai-trị bằng một cây gậy sắt, và sẽ phá tan các nước như đồ gốm, khác nào chính ta đã nhận quyền cai-trị đó nơi Cha ta. ²⁸ Ta sẽ cho kẻ ấy ngồi sao mai. ²⁹ Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh-Linh phán cùng các Hội-thánh!

Thơ cho Hội-thánh Sạt-đe

3 ¹ Người cũng hãy viết cho thiên-sứ của Hội-thánh Sạt-đe rằng:

Này là lời phán của Đấng có bảy vị thần Đức Chúa Trời và bảy ngôi sao: Ta biết công-việc người; người có tiếng là sống, nhưng mà là chết. ² Hãy tỉnh-thức, và làm cho vững sự còn lại, là sự hầu chết; vì ta không thấy công-việc của người là trọn vẹn trước mặt Đức Chúa Trời ta. ³ Vậy hãy nhớ lại mình đã nhận và nghe đạo thế nào, thì giữ lấy, và ăn-năn đi. Nếu người chẳng tỉnh-thức, ta sẽ đến như kẻ trộm, và người không biết giờ nào ta đến bắt người thình-lình. ⁴ Nhưng, ở Sạt-đe, người còn có mấy người chưa làm ô-ước áo-trắng mình: Những kẻ đó sẽ mặc áo trắng mà đi cùng ta, vì họ xứng đáng như vậy.

⁵ Kẻ nào thắng, sẽ được mặc áo trắng như vậy. Ta sẽ không xóa tên người khỏi sách sự sống và sẽ nhận danh người trước mặt Cha ta, cùng trước mặt các thiên-sứ Ngài. ⁶ Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh-Linh phán cùng các Hội-thánh!

Thơ cho Hội-thánh Phi-la-đen-phi

⁷ Người cũng hãy viết cho thiên-sứ của Hội-thánh Phi-la-đen-phi rằng:

Này là lời phán của Đấng thánh, chân-thật, là Đấng có chìa-khóa của Đa-vít, mở thì không ai đóng được, đóng thì không ai mở được: ⁸ Ta biết công-việc người; này, ta đã mở trước mặt người một cái cửa không ai đóng được; vì người có ít năng-lực, mà đã giữ đạo ta, và chẳng chối danh ta. ⁹ Nay, ta ban cho người mấy kẻ trong những kẻ thuộc về hội qui Sa-tan, chúng nó xưng mình là người Giu-đa, mà kỳ thực không phải, nhưng chúng nó nói dối; này, ta sẽ khiến chúng nó đến sắp mình xuống dưới chân người, và sẽ cho chúng nó biết rằng ta đã yêu người. ¹⁰ Vì người đã giữ lời nhẹn-nhục ta, ta cũng sẽ giữ người khỏi giờ thử-thách, đặng thử những người ở trên đất. ¹¹ Ta đến mau-kíp; hãy giữ lấy điều người có, hầu cho không ai cất lấy mào triều-thiên của người.

¹² Kẻ nào thắng, ta sẽ cho làm trụ trong đền Đức Chúa Trời ta, và người sẽ không ra khỏi đó nữa; ta lại sẽ lấy danh Đức Chúa Trời ta, danh của thành Đức Chúa Trời ta, là Giê-ru-sa-lem mới từ trên trời, bởi Đức Chúa Trời ta mà xuống, cùng danh mới ta, mà viết lên trên người. ¹³ Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh-Linh phán cùng các Hội-thánh!

Thơ cho Hội-thánh Lao-đi-xê

¹⁴ Người cũng hãy viết cho thiên-sứ của Hội-thánh Lao-đi-xê rằng:

Này là lời phán của Đấng A-men, Đấng làm chứng thành-tín chân-thật, Đấng làm đầu cội-rễ cuộc sáng-thế của Đức Chúa Trời: ¹⁵ Ta biết công-việc của người; người không lạnh cũng không nóng. Ước gì người lạnh hoặc nóng thì hay! ¹⁶ Vậy, vì người hâm-hẩm, không nóng cũng không lạnh, nên ta sẽ nhả người ra khỏi miệng ta. ¹⁷ Và, người nói: Ta giàu, ta nên giàu-có rồi, không cần chi nữa; song người không biết rằng mình khổ-sở, khốn-khó, nghè-ngặt, dui-mù, và lòa-lở. ¹⁸ Ta khuyên người hãy mua vàng thử lửa của ta, hầu cho người trở nên giàu-có; mua những áo

trắng, hầu cho người được mặc vào và điều xấu-hổ về sự trần-trường người khỏi lộ ra; lại mua thuốc xúc mắt dâng thoa mắt người, hầu cho người thấy được. 19 Phàm những kẻ ta yêu thì ta quả-trách sửa-phạt; vậy hãy có lòng sốt-sắng, và ăn-năn đi. 20 Nay, ta đứng ngoài cửa mà gõ; nếu ai nghe tiếng ta mà mở cửa cho, thì ta sẽ vào cùng người ấy, ăn bữa tối với người, và người với ta.

21 Kẻ nào thẳng, ta sẽ cho ngồi với ta trên ngôi ta, như chính ta đã thẳng và ngồi với Cha ta trên ngôi Ngài. 22 Ai có tai, hãy nghe lời Đức Thánh-Linh phán cùng các Hội-thánh!

Những điều Chúa tỏ cho Giảng thầy

(Từ 4:1 đến 22:5)

Ngôi của Đức Chúa Trời, hai mươi bốn trưởng-lão và bốn con sinh-vật

4¹ Kế đó, tôi nhìn xem, này, một cái cửa mở ra trên trời; và tiếng thứ nhất mà tôi đã nghe nói với tôi, vang rầm như tiếng loa, phán cùng tôi rằng: Hãy lên đây, ta sẽ cho người thấy điều sau này phải xảy đến.

2 Tức thì tôi bị Thánh-Linh cảm-hóa; thấy một ngôi đặt tại trên trời, trên ngôi có một Đấng đương ngồi đó. 3 Đấng ngồi đó rực-rỡ như bích-ngọc và mã-nã; có cái móng đáng như lục-bửu-thạch bao chung quanh ngôi. 4 Chung quanh ngôi lại có hai mươi bốn ngôi; trên những ngôi ấy tôi thấy hai mươi bốn trưởng-lão ngồi, mặc áo trắng và đầu đội mão triều-thiên vàng.

5 Từ ngôi ra những chớp nhoáng, những tiếng cùng sấm; và bảy ngọn đèn sáng rực thấp trước ngôi: Đó là bảy vị thần của Đức Chúa Trời. 6 Trước ngôi có như biển trong ngần giống thủy-tinh, còn chính giữa và chung-quanh có bốn con sinh-vật, đứng trước đằng sau chỗ nào cũng có mắt. 7 Con sinh-vật thứ nhất giống như sư-tử, con thứ nhì như bò đực, con thứ ba mặt như mặt người, con thứ tư như chim phụng-hoàng đang bay. 8 Bốn con sinh-vật ấy mỗi con có sáu cánh, chung quanh mình và trong mình đều có mắt; ngày đêm lúc nào cũng nói luôn không dứt:

Thánh thay, thánh thay, thánh thay là Chúa, là Đức Chúa Trời, Đấng Toàn-

năng. TRƯỚC ĐÃ CÓ, NAY HIỆN CÓ, SAU CÒN ĐẾN!

9 Khi các sinh-vật lấy những sự vinh-hiến, tôn-quí, cảm-tạ mà dâng cho Đấng ngự trên ngôi là Đấng hằng sống đời đời, 10 thì hai mươi bốn trưởng-lão sắp mình xuống trước mặt Đấng ngự trên ngôi, và thờ-lạy Đấng hằng sống đời đời; rồi quăng mão triều-thiên mình trước ngôi mà rằng:

11 Lạy Đức Chúa Trời là Chúa chúng tôi, Chúa đáng được vinh-hiến, tôn-quí và quyền-lực; vì Chúa đã dựng nên muôn vật, và ấy là vì ý muốn Chúa mà muôn vật mới có và đã được dựng nên.

Quyển sách đóng bảy ấn. Chiên Con đáng mở sách ấy.

5¹ Rồi tôi thấy trong tay hữu Đấng ngồi trên ngôi một quyển sách viết cả trong lẫn ngoài, có đóng bảy cái ấn. 2 Tôi cũng thấy một vị thiên-sứ mạnh-mẽ cất tiếng lớn kêu rằng: Ai đáng mở quyển sách này và tháo những ấn này? 3 Dầu trên trời, dưới đất, bên dưới đất, không ai có thể mở quyển sách ấy hoặc nhìn xem nó nữa. 4 Vì không có ai đáng mở quyển sách ấy hoặc nhìn xem nó nữa, nên tôi khóc dầm dề. 5 Bấy giờ, một người trong các trưởng-lão nói với tôi rằng: Chớ khóc, kla, su-tử của chi-phái Giu-đa, tức là Chỗi của vua Đa-vít, đã thẳng, thì có thể mở quyển sách ấy và tháo bảy cái ấn ra.

6 Tôi lại thấy chính giữa ngôi và bốn con sinh-vật, cùng chính giữa các trưởng-lão, có một Chiên Con ở đó như đã bị giết; Chiên Con có bảy sừng và bảy mắt, là bảy vị thần của Đức Chúa Trời sai xuống khắp thế-gian. 7 Chiên Con bước tới, lấy sách ở tay hữu Đấng ngự trên ngôi. 8 Khi lấy sách, bốn con sinh-vật và hai mươi bốn trưởng-lão bèn sắp mình xuống trước mặt Chiên Con, mỗi kẻ cầm một cây đàn và những bình vàng đầy hương; đó là những lời cầu-nguyện của các thánh.

9 Chúng hát một bài ca mới rằng:

Ngài đáng lấy quyển sách mà mở những ấn ra; vì Ngài đã chịu giết, lấy huyết mình mà chuộc cho Đức Chúa Trời những người thuộc về mọi chi-phái, mọi tiếng, mọi dân-tộc, mọi nước, 10 và Ngài đã làm cho những người ấy nên nước, và thấy tế-lễ cho Đức Chúa Trời chúng ta; những người ấy sẽ trị-vì trên mặt đất.

11 Đoạn, tôi nhìn xem, nghe bốn bên ngói và các sinh-vật cùng các trưởng-lão, có tiếng của vô-số thiên-sứ; thiên-sứ hàng muôn hàng ngàn, 12 đồng nói lên một tiếng lớn rằng:

Chiên Con đã chịu giết đáng được quyền-phép, giàu-có, khôn-ngoan, năng-lực, tôn-qui, vinh-hiến và ngợi-khen!

13 Tôi lại nghe mọi vật dựng nên trên trời, dưới đất, bên dưới đất, trên biển, cùng mọi vật ở đó đều nói rằng:

Chúc cho Đấng ngồi trên ngói cùng Chiên Con được ngợi-khen, tôn-qui, vinh-hiến và quyền-phép cho đến đời đời!

14 Rồi bốn con sinh-vật đều nói: A-men. Và các trưởng-lão sấp mình xuống mà thờ-lạy.

Chiên Con tháo sáu cái ấn đầu nhất

6 1 Tôi nhìn xem, khi Chiên Con mở ấn thứ nhất trong bảy ấn, thì tôi thấy một con trong bốn con sinh-vật nói tiếng như sấm rằng: Hãy đến! 2 Tôi nhìn xem, thấy một con ngựa bạch. Người cỡi ngựa có một cái cung; có kẻ ban cho người một cái mũ triều-thiên, và người đi như kẻ đã thắng lại đến đầu cũng thắng.

3 Khi Chiên Con mở ấn thứ nhì, tôi nghe con sinh-vật thứ nhì nói: Hãy đến! 4 Liên có con ngựa khác sắc hồng hiện ra. Kẻ ngồi trên ngựa được quyền cất lấy cuộc hòa-bình khỏi thế-gian, hầu cho người ta giết lẫn nhau; và có kẻ ban cho người một thanh gươm lớn.

5 Khi Chiên Con mở ấn thứ ba, tôi nghe con sinh-vật thứ ba nói: Hãy đến! Tôi nhìn xem, thấy một con ngựa ô. Kẻ ngồi trên ngựa tay cầm cái cần. 6 Tôi lại nghe ở giữa bốn con sinh-vật như có tiếng nói rằng: Một đấu lúa mì bán một đơ-ni-ê, ba đấu mạch nha bán một đơ-ni-ê, còn dầu và rượu chớ động đến.

7 Khi Chiên Con mở ấn thứ tư, tôi nghe con sinh-vật thứ tư nói: Hãy đến! 8 Tôi nhìn xem, thấy một con ngựa vàng-vàng hiện ra. Người cưỡi ngựa ấy tên là Sự chết, và Âm-phủ theo sau người. Họ được quyền trên một góc tư thế-gian, đang sát-hại dân-sự bằng gươm-đao, bằng dùi-kém, bằng dịch-lệ và bằng các loài thú dữ trên đất.

9 Khi Chiên Con mở ấn thứ năm, tôi thấy dưới bàn-thờ có những linh-hồn của kẻ đã chịu giết vì đạo Đức Chúa Trời và vì lời chứng họ đã làm. 10 Chúng đều kêu lên lớn tiếng rằng: Lạy Chúa là Đấng thánh và chân-thật, Chúa tri-hoãn xét-đoạn và chẳng vì huyết chúng tôi báo thù những kẻ ở trên đất cho đến chừng nào? 11 Có kẻ bèn cho họ mỗi người một cái áo trắng dài; và có lời phán rằng phải ở yên ít lâu nữa, cho đến khi được đủ số người cùng làm việc và anh em mình phải bị giết như mình vậy.

12 Tôi nhìn xem, khi Chiên Con mở ấn thứ sáu, thì có một cơn động-đất lớn; mặt trời bèn trở nên tối-tăm như túi lông đen, cả mặt trăng trở nên như huyết. 13 Các vì sao trên trời sa xuống đất, như những trái xanh của một cây và bị cơn gió lớn lung-lay rụng xuống. 14 Trời bị đời đi như quyển sách cuốn tròn, và hết thấy các núi các đảo bị quăng ra khỏi chỗ mình; 15 các vua ở trên đất, các quan lớn, các tướng-quân, các kẻ giàu, các kẻ quyền-thế, các kẻ tội-mọi, các người tự-chủ đều ẩn mình trong hang hố cùng hòn đá lớn trên núi, 16 chúng nói với núi và đá lớn rằng: Hãy rơi xuống chận trên chúng ta, đừng tránh khỏi mặt của Đấng ngự trên ngói, và khỏi cơn giận của Chiên Con! 17 Vì ngày thanh-nộ lớn của Ngài đã đến, còn ai đứng nổi?

Các tội-tử của Đức Chúa Trời được đóng ấn

7 1 Sau việc ấy, tôi thấy bốn vị thiên-sứ đứng ở bốn góc đất, cầm bốn hướng gió lại, hầu cho không gió nào thổi trên đất, trên biển, hay là trên cây nào. 2 Tôi lại thấy một vị thiên-sứ khác, từ phía mặt trời mọc mà lên, cầm ấn của Đức Chúa Trời hằng sống. Người cả tiếng kêu bốn vị thiên-sứ đã được quyền làm hai đất cùng biển, 3 và bảo rằng: Chớ làm hại đất, biển và cây-cối, cho đến chừng nào chúng ta đã đóng ấn trên trán những tội-tử Đức Chúa Trời chúng ta. 4 Tôi lại nghe số người được đóng ấn là: Mười bốn vạn bốn ngàn người được đóng ấn từ trong các chi-phái dân Y-sơ-ra-ên;

5 Trong chi-phái Giu-đa, một vạn hai ngàn người được đóng ấn;
Trong chi-phái Ru-bên, một vạn hai ngàn;

- Trong chi-phái Gát, một vạn hai ngàn;
 6 Trong chi-phái A-se, một vạn hai ngàn;
 Trong chi-phái Nép-ta-li, một vạn hai ngàn;
 Trong chi-phái Ma-na-se, một vạn hai ngàn;
 7 Trong chi-phái Si-mê-ôn, một vạn hai ngàn;
 Trong chi-phái Lê-vi, một vạn hai ngàn;
 Trong chi-phái Y-sa-ca, một vạn hai ngàn;
 8 Trong chi-phái Sa-bu-lôn, một vạn hai ngàn;
 Trong chi-phái Giô-sép, một vạn hai ngàn;
 Trong chi-phái Bên-gia-min một vạn hai ngàn đều được đóng ấn.

**Phước thiên-đàng của
những kẻ được chọn**

9 Sự ấy đoạn, tôi nhìn xem, thấy vô-số người, không ai đếm được, bởi mọi nước, mọi chi-phái, mọi dân-tộc, mọi tiếng mà ra; chúng đứng trước ngời và trước Chiên Con, mặc áo dài trắng, tay cầm nhánh chà-là, 10 cất tiếng lớn kêu rằng:
 Sự cứu-rỗi thuộc về Đức Chúa Trời ta, là Đấng ngự trên ngời, và thuộc về Chiên Con.
 11 Vả, hết thầy thiên-sứ đứng vòng chung quanh ngời và chung quanh các trường-lão cùng bốn con sinh-vật, sắp mặt xuống trước ngời, và thờ-lạy Đức Chúa Trời, 12 mà rằng:
 A-men! Sự ngợi-khen, vinh-hiến, khôn-ngoan, chúc-tạ, tôn-quí, quyền-phép và sức-mạnh đều về Đức Chúa Trời chúng ta đời đời vô cùng! A-men.
 13 Bấy giờ một trường-lão cất tiếng nói với tôi rằng: Những kẻ mặc áo dài trắng đó là ai, và bởi đâu mà đến? 14 Tôi thưa rằng: Lạy chúa, chúa biết điều đó. Người lại phán cùng tôi rằng: Đó là những kẻ ra khỏi cơn đại-nạn, đã giặt và phiêu trắng áo mình trong huyết Chiên Con. 15 Ấy vì đó mà chúng được ở trước ngời Đức Chúa Trời, và ngày đêm hầu việc Ngài trong đền Ngài; còn Đấng ngồi trên ngời sẽ che chở chúng dưới trại Ngài. 16 Chúng sẽ không đói, không khát nữa; cũng không có mặt trời, hoặc cơn nắng gắt nào hại đến mình. 17 Vì Chiên Con ở giữa ngời

sẽ chân-giữ và đưa chúng đến những suối nước sống; Đức Chúa Trời sẽ lau hết nước mắt nơi mắt chúng.

**Ấn thứ bảy: Bảy ống
loa. Bốn vị thiên-sứ thổi loa.**

8 1 Khi Chiên Con mở ấn thứ bảy, trên trời yên lặng chừng nửa giờ. 2 Tôi thấy bảy vị thiên-sứ đứng trước mặt Đức Chúa Trời, và có người trao cho bảy ống loa. 3 Đoạn, một vị thiên-sứ khác đến, đứng bên bàn-thờ, người cầm lư-hương vàng, và được nhiều hương, để dâng hương ấy trên bàn-thờ bằng vàng ở trước ngời với các lời cầu-nguyện của mọi thánh-đô. 4 Khói hương từ tay thiên-sứ bay lên trước mặt Đức Chúa Trời, với những lời cầu-nguyện của các thánh-đô. 5 Thiên-sứ lấy lư-hương, dùng lửa nơi bàn-thờ bỏ đầy vào, rồi quăng xuống đất: Liền có sấm-sét, các tiếng, chớp nhoáng và đất động.

6 Bảy vị thiên-sứ cầm bảy ống loa bèn sửa-soạn thổi.

7 Vị thứ nhất thổi loa, thì có mưa đá và lửa pha với huyết bị quăng xuống đất. Một phần ba đất bị cháy, một phần ba loài cây bị cháy, và mọi giống cỏ xanh đều bị cháy.

8 Vị thiên-sứ thứ nhì thổi loa; bèn có một khối tựa như hòn núi lớn toàn bằng lửa bị ném xuống biển. Một phần ba biển biến ra huyết, 9 một phần ba sinh-vật trong biển chết hết, và một phần ba tàu-bè cũng bị hủy hết.

10 Vị thiên-sứ thứ ba thổi loa, thì một ngời sao lớn ở trên trời rơi xuống, cháy có ngọn như một bó đuốc; ngời sao ấy rơi vào một phần ba các sông lớn và các suối nước. 11 Tên ngời sao đó là Ngải-cửu, một phần ba nước biển ra như mùi ngải-cửu, và làm chết mất nhiều người ta, vì đã biến thành ra đắng.

12 Vị thiên-sứ thứ tư thổi loa, thì một phần ba mặt trời bị hại, một phần ba mặt trăng và một phần ba các ngời sao cũng vậy, hầu cho một phần ba các vì sáng ấy đều bị tối-tăm, và hầu cho ban ngày mất một phần ba sáng, và ban đêm cũng vậy.

13 Bấy giờ tôi nhìn xem, nghe chim phụng-hoàng bay giữa trời, kêu tiếng lớn rằng: Khốn thay! Khốn thay! Khốn thay cho những dân-sự trên đất, vì có tiếng loa mà ba vị thiên-sứ khác còn phải thổi nữa.

Thiên-sứ thứ năm thổi loa

9 ¹ Vì thiên-sứ thứ năm thổi loa, thì tôi thấy một ngôi sao từ trời rơi xuống đất, và được ban cho chìa-khóa của vực sâu không đáy; ² Ngôi sao ấy mở vực sâu không đáy ra, có một luồng khói dưới vực bay lên, như khói của lò lửa lớn; mặt trời và không-khí đều bị tối-tăm bởi luồng khói của vực. ³ Từ luồng khói ấy, có những châu-chấu bay ra rải trên mặt đất; và có kẻ ban cho chúng nó quyền giống như bọ-cạp ở đất vậy. ⁴ Có lời truyền cho chúng nó chớ làm hại loài cỏ ở đất, thứ xanh và cây-cối nào, nhưng chỉ làm hại những người không có ấn Đức Chúa Trời ở trên trán. ⁵ Lại cho chúng nó phép, không phải là giết, nhưng là làm khổ những người đó trong năm tháng, và sự làm khổ ấy giống như sự làm khổ khi bọ-cạp cắn người ta. ⁶ Trong những ngày đó, người ta sẽ tìm sự chết, mà không tìm được; họ sẽ ước-ao chết đi mà sự chết tránh xa.

⁷ Những châu-chấu đó giống như những ngựa sấm sấn để đem ra chiến-trận: Trên đầu nó có như mào triều-thiên tợ-hồ bằng vàng, và mặt nó như mặt người ta; ⁸ nó có tóc giống tóc đàn-bà, và răng nó như răng sư-tử. ⁹ Nó có giáp như giáp bằng sắt, và tiếng cánh nó như tiếng của nhiều xe có nhiều ngựa kéo chạy ra nơi chiến-trường. ¹⁰ Đuôi nó có nọc, như bọ-cạp, ấy bởi trong những đuôi đó mà chúng nó có quyền hại người ta trong năm tháng. ¹¹ Nó có vua đứng đầu, là sứ-giả của vực sâu, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là A-ba-đôn, tiếng Gê-réc là A-bô-ly-ôn.^(c)

¹² Nạn thứ nhứt đã qua; nay còn hai nạn nữa đến sau nó.

Thiên-sứ thứ sáu thổi loa

¹³ Vì thiên-sứ thứ sáu thổi loa, thì tôi nghe có tiếng ra từ bốn góc bàn-thờ bằng vàng đặt trước mặt Đức Chúa Trời. ¹⁴ Tiếng ấy nói cùng vị thiên-sứ thứ sáu đương cầm loa rằng: Hãy cởi cho bốn vị thiên-sứ bị trói trên bờ sông cái Ô-phơ-rát. ¹⁵ Bốn vị thiên-sứ bèn được cởi trói, đã chực sẵn đến giờ, ngày, tháng, và năm ấy, hầu cho tiêu-diệt một phần ba loài người.

¹⁶ Số binh kỵ-mã của đạo quân là hai trăm triệu; số đó tôi đã nghe. ¹⁷ Kia trong

sự hiện-thấy, tôi thấy những ngựa và kẻ cỡi ra làm sao: Những kẻ ấy đều mặc giáp màu lửa, màu tía, màu lưu-hoàng; đầu ngựa giống như đầu sư-tử, và miệng nó có phun lửa, khói, và diêm-sinh. ¹⁸ Một phần ba loài người bị giết vì ba tai-nạn đó, là lửa, khói, và diêm-sinh ra từ miệng ngựa. ¹⁹ Vì quyền-phép của những ngựa ấy ở nơi miệng và đuôi nó; những đuôi ấy giống như con rắn, và có đầu, nhờ đó nó làm hại người.

²⁰ Còn những người sót lại, chưa bị các tai-nạn đó giết đi, vẫn không ăn-năn những công-việc bởi tay chúng nó làm, cứ thờ-lạy ma-qui cùng thần-tượng bằng vàng, bạc, đồng, đá, và gỗ, là những tượng không thấy, không nghe, không đi được. ²¹ Chúng nó cũng không ăn-năn những tội giết người, tà-thuật, gian-dâm, trộm-cướp của mình nữa.

Giăng nuốt sách của thiên-sứ cho

10 ¹ Đoạn, tôi lại thấy một vị thiên-sứ khác sức mạnh lắm, ở từ trời xuống, có đám mây bao-bọc lấy. Trên đầu người có móng; mặt người giống như mặt trời và chân như trụ lửa. ² Người cầm nơi tay một quyển sách nhỏ mở ra: Người để chân hữu mình trên biển, chân tả mình trên đất, ³ và kêu lên một tiếng lớn, như tiếng sư-tử rống; khi kêu tiếng đó rồi thì bảy tiếng sấm rền lên. ⁴ Lại khi bảy tiếng sấm rền lên rồi, tôi có ý chép lấy, nhưng tôi nghe một tiếng ở từ trời phán rằng: Hãy đóng ấn những điều bảy tiếng sấm đã nói, và đừng chép làm chi.

⁵ Bảy giờ vị thiên-sứ mà tôi đã thấy đứng trên biển và trên đất, giơ tay hữu lên trời, ⁶ chỉ Đấng hằng sống đời đời, là Đấng đã dựng nên trời cùng muôn vật trên trời, dựng nên đất cùng muôn vật dưới đất, dựng nên biển cùng muôn vật trong biển, mà thề rằng không còn có thì-giờ nào nữa; ⁷ nhưng đến ngày mà vị thiên-sứ thứ bảy cho nghe tiếng mình và thổi loa, thì sự mầu-nhiệm Đức Chúa Trời sẽ nên trọn, như Ngài đã phán cùng các tôi-tớ Ngài, là các đấng tiên-tri.

⁸ Tiếng mà tôi đã nghe đến từ trời, lại nói cùng tôi và bảo rằng: Hãy đi, lấy quyển sách nhỏ mở ra trong tay vị thiên-sứ

(c) A-ba-dôn nghĩa là vực sâu, hay là sự hủy-diệt; A-bô-ly-ôn nghĩa là kẻ hủy-diệt.

đương đứng trên biển và đất. ⁹Vậy, tôi đi tới vị thiên-sứ và xin người cho tôi quyển sách nhỏ. Người phán: Người hãy lấy và nuốt đi; nó sẽ đắng trong bụng người, nhưng trong miệng người nó sẽ ngọt như mật. ¹⁰Tôi lấy quyển sách nhỏ khỏi tay vị thiên-sứ và nuốt đi; trong miệng tôi nó ngọt như mật, nhưng khi tôi nuốt rồi, thì đắng ở trong bụng. ¹¹Có lời phán cùng tôi rằng: Người cần phải nói tiên-tri về nhiều dân nhiều nước, nhiều tiếng và nhiều vua nữa.

Hai người làm chứng bị giết và được sống lại

11 ¹Bấy giờ có người ban cho tôi một cây lau giống như cây gậy, và biểu tôi rằng: Hãy đứng dậy, đo đền-thờ Đức Chúa Trời, bàn-thờ, và những kẻ thờ-lạy tại đó. ²Còn sân ngoài đền-thờ thì hãy để nó ra ngoài, đừng đo làm chi; vì chỗ đó đã phó cho dân ngoại, họ sẽ giày-đạp thành thánh đủ bốn mươi hai tháng. ³Ta sẽ cho hai người làm chứng ta mặc áo bao gai đi nói tiên-tri trong một ngàn hai trăm sáu mươi ngày.

⁴Hai người làm chứng ấy tức là hai cây ô-li-ve và hai chân-đèn đứng trước mặt Chúa của thế-gian. ⁵Nếu ai muốn làm hại hai người đó, thì có lửa ra từ miệng hai người thiêu-đuốt kẻ thù-nghịch mình: Kẻ nào muốn làm hại hai người thì phải bị giết như vậy. ⁶Hai người có quyền đóng trời lại, để cho trời không mưa trong những ngày mình nói tiên-tri; hai người lại có quyền biến nước thành huyết và khiến các thứ tai-nạn làm hại trên đất, lúc nào muốn làm cũng được cả.

⁷Khi hai người đã làm chứng xong rồi, có con thú dưới vực sâu lên, sẽ chiến-đấu cùng hai người; thú ấy sẽ thắng và giết đi. ⁸Thầy hai người sẽ còn lại trên đường cái của thành lớn, gọi bóng là Sô-đôm và Ê-díp-tô, tức là nơi mà Chúa hai người cũng đã bị đóng đinh trên thập-tự-giá. ⁹Người ta ở các dân-tộc, các chi-phái, các tiếng, các nước sẽ trông thấy thầy hai người trong ba ngày rưỡi, và chúng sẽ không cho chôn những thầy ấy trong mồ. ¹⁰Các dân-sự trên đất sẽ vui-mừng hớn-hở về hai người, và gởi lễ-vật cho nhau, bởi hai tiên-tri đó đã khuấy-hại dân-sự trên đất.

¹¹Nhưng, sau ba ngày rưỡi ấy, có sinh-khí từ Đức Chúa Trời đến nhập vào trong hai người: Hai người bèn đứng thẳng dậy, và những kẻ đứng xem đều kinh-hãi cả thể. ¹²Hai người nghe một tiếng lớn ở từ trên trời đến phán cùng mình rằng: Hãy lên đây! Hai người bèn lên trời trong đám mây và những kẻ thù-nghịch đều trông thấy. ¹³Đồng một giờ đó, có cơn động-đất lớn; một phần mười của thành đổ xuống, bảy ngàn người chết trong cơn động-đất ấy, còn những kẻ khác thất-kinh và ngợi-khen Đức Chúa Trời trên trời.

¹⁴"Nạn" thứ nhì qua rồi; nay "Nạn" thứ ba đến mau chóng.

Thiên-sứ thứ bảy thổi loa. Bài ca của hai mươi bốn trưởng-lão.

¹⁵Vị thiên-sứ thứ bảy thổi loa, có những tiếng lớn vang ra trên trời rằng:

Từ nay nước của thế-gian thuộc về Chúa chúng ta và Đấng Christ của Ngài, Ngài sẽ trị-vị đời đời.

¹⁶Hai mươi bốn trưởng-lão đương ngồi ở trước mặt Đức Chúa Trời, trên ngai mình, đều cúi mình sấp mặt xuống, thờ-lạy Đức Chúa Trời, ¹⁷mà rằng:

Hỡi Chúa là Đức Chúa Trời Toàn-năng, là ĐÁNG HIỆN CÓ, TRƯỚC ĐÃ CÓ, chúng tôi cảm-tạ Ngài, vì Ngài đã cầm quyền rất cao trong tay và đã trị-vị.

¹⁸Các dân-tộc vốn giận-dữ, nhưng cơn thanh-nộ của Ngài đã đến: Giờ đã tới, là giờ phán-xét kẻ chết, thưởng cho tội-tố Chúa là các đấng tiên-tri, thưởng cho các thánh và các người kính-sợ danh Chúa, thưởng cho kẻ nhỏ cùng kẻ lớn, và hủy-phá những kẻ đã hủy-phá thế-gian.

¹⁹Đền-thờ Đức Chúa Trời bèn mở ra ở trên trời, hòm giao-ước bày ra trong đền-thờ Ngài, rồi có chớp nhoáng, tiếng, sấm-sét, động-đất và mưa đá lớn.

Người đàn-bà có thai và con rồng

12 ¹Đoạn, trên trời hiện ra một dấu lớn: Một người đàn-bà có mặt trời bao bọc, dưới chân có mặt trăng, và trên đầu có mào triều-thiên bằng mười hai ngôi sao. ²Người có thai, và kêu-la vì nhọc-nhân và đau đẻ. ³Trên trời cũng hiện ra một dấu khác nữa: Là một con rồng lớn sắc đỏ, có bảy đầu, mười sừng, và trên đầu

có bảy mào triều-thiên. ⁴Đuôi kéo một phần ba các ngôi sao trên trời, đem quăng xuống đất; con rồng ấy chực trước người đàn-bà gần đó, hầu cho khi để ra thì nuốt con người đi.

⁵Người sanh một con trai, con trai ấy sẽ dùng gậy sắt mà cai-trị mọi dân-tộc; đứa trẻ ấy được tiếp lên tới Đức Chúa Trời, và nơi ngôi Ngài. ⁶Còn người đàn-bà, thì trốn vào đồng vắng, tại đó người đã có một nơi ở mà Đức Chúa Trời đã sửa-soạn cho, để nuôi mình trong một ngàn hai trăm sáu mươi ngày.

Rồng bị thua các thiên-sứ

⁷Bấy giờ có một cuộc chiến-đấu trên trời: Mi-chen và các sứ người tranh-chiến cùng con rồng, rồng cũng cùng các sứ mình tranh-chiến lại; ⁸song chúng nó không thắng, và chẳng còn thấy nơi chúng nó ở trên trời nữa. ⁹Con rồng lớn đó bị quăng xuống, tức là con rắn xưa, gọi là ma-qui và Sa-tan, dỗ-dành cả thiên-hạ; nó đã bị quăng xuống đất, các sứ nó cũng bị quăng xuống với nó.

¹⁰Tôi lại nghe trên trời có tiếng lớn rằng:

Bấy giờ sự cứu-rỗi, quyền-năng, và nước Đức Chúa Trời chúng ta đã đến cùng quyền-phép của Đấng Christ Ngài nữa; vì kẻ kiêu-cáo anh em chúng ta, kẻ ngày đêm kiêu-cáo chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời, nay đã bị quăng xuống rồi. ¹¹Chúng đã thắng nó bởi huyết Chiên Con và bởi lời làm chứng của mình; chúng chẳng tiếc sự sống mình cho đến chết. ¹²Bởi vậy, hỡi các tầng trời và các đấng ở đó, hãy vui-mừng đi! Khốn-nạn cho đất và biển! Vì ma-qui biết thì-giờ mình còn chẳng bao nhiêu, nên giận hoảng mà đến cùng các người.

Rồng bắt-bớ người đàn-bà và con-cái người

¹³Khi rồng thấy mình bị quăng xuống đất, bèn đuổi theo người đàn-bà đã sanh con trai. ¹⁴Nhưng người được ban cho một cặp cánh chim phụng-hoàng, đang bay về nơi đồng vắng là chỗ ẩn-náu của mình; ở đó được nuôi một thì, các thì, và nửa thì, lánh xa mặt con rắn. ¹⁵Bấy giờ con rắn phun nước ở miệng mình ra như sông

theo sau người đàn-bà, hầu cho kéo người xuống sông. ¹⁶Nhưng đất tiếp-cứu người đàn-bà; vì đất há miệng nuốt sông mà con rồng đã phun ra từ miệng nó. ¹⁷Con rồng giận người đàn-bà, bèn đi tranh-chiến cùng con-cái khác của người, là những kẻ vẫn giữ các điều-răn của Đức Chúa Trời và lời chứng của Đức Chúa Jesus. ¹⁸Con rồng đứng trên bãi cát của biển.

Con thú thứ nhất ở biển lên

13 ¹Đoạn, tôi thấy ở dưới biển lên một con thú có mười sừng bảy đầu, trên những sừng có mười cái mào triều-thiên, và trên những đầu có danh-hiệu sự phạm-thượng. ²Con thú tôi thấy đó giống như con beo; chân nó như chân gấu, miệng như miệng sư-tử, và con rồng đã lấy sức-mạnh, ngôi, và quyền-phép lớn mà cho nó. ³Một cái trong các cái đầu nó như bị thương đến chết; nhưng vết thương chết ấy được lành, và cả thế-gian đều lấy làm lạ mà theo con thú đó. ⁴Người ta khởi sự thờ-phượng con rồng, bởi nó đã lấy quyền-phép cho con thú; và họ cũng thờ-phượng chính con thú, mà rằng: Ai sánh được với con thú, ai giao-chiến cùng nó được? ⁵Nó được ban cho cái miệng nói những lời kiêu-ngạo phạm-thượng; và nó lại được quyền làm việc trong bốn mươi hai tháng. ⁶Vậy, nó mở miệng ra nói những lời phạm đến Đức Chúa Trời, phạm đến danh Ngài, đến-tạm Ngài cùng những kẻ ở trên trời. ⁷Nó lại được phép giao-chiến cùng các thánh-đồ và được thắng. Nó cũng được quyền trị mọi chi-phái, mọi dân-tộc, mọi tiếng và mọi nước. ⁸Hết thấy những dân-cư trên đất đều thờ-lạy nó, là những kẻ không có tên ghi trong sách sự sống của Chiên Con đã bị giết từ buổi sáng-thế.

⁹Ai có tai, hãy nghe! ¹⁰Nếu ai bắt người làm phu-tù, chính mình sẽ bị làm phu-tù; nếu ai giết người bằng gươm, mình phải bị giết bằng gươm. Đây là sự nhẹn-nhục và đức-tin của các thánh-đồ.

Con thú thứ nhì ở dưới đất lên

¹¹Tôi lại thấy từ dưới đất lên một con thú khác, có hai sừng như sừng chiên con, và nói như con rồng. ¹²Nó cũng dùng mọi quyền-phép của con thú trước tại trước mặt con thú ấy, và nó bắt thế-gian cùng dân-cư nó phải thờ-lạy con thú trước, là

con có vết thương đến chết đã được lành. ¹³Nó làm những phép lạ lớn, đến nỗi khiến lửa từ trên trời rơi xuống đất trước mặt người ta. ¹⁴Nó lửa-đốt dân-cư trên đất bằng những phép lạ nó đã được phép làm ra trước mặt con thú; và khuyên dân-cư trên đất tạc tượng cho con thú đã bị thương bằng gươm và đã sống lại. ¹⁵Nó cũng được quyền hà hơi sống vào tượng con thú, hầu cho tượng ấy nói được và khiến hết thầy những kẻ nào không thờ-lạy tượng con thú đó bị giết đi. ¹⁶Nó cũng khiến mọi người, nhỏ và-lớn, giàu và nghèo, tự-chủ và tôi-mọi, đều chịu ghi dấu hoặc trên tay hữu, hoặc trên trán, ¹⁷hầu cho người nào không có dấu ấy, nghĩa là không có danh con thú hay số của tên nó, ^(d) thì không thể mua cùng bán được.

¹⁸Đây tỏ ra sự khôn-ngoa: Kẻ nào thông-minh, hãy tính số con thú, vì đó là một số người; số nó là sáu trăm sáu mươi sáu.

Chiên Con và những kẻ được chuộc

14 ¹Tôi nhìn xem, thấy Chiên Con đứng trên núi Si-ôn, và với Ngài có mười bốn vạn bốn ngàn người đều có danh Chiên Con và danh Cha Chiên Con ghi trên trán mình. ²Tôi nghe một tiếng từ trên trời xuống, y như tiếng nhiều nước, và như tiếng sấm lớn; tiếng mà tôi nghe đó như tiếng đàn cầm mà người đánh đàn gảy vậy: ³Chúng hát một bài ca mới trước ngời, trước bốn con sinh-vật và các trưởng-lão. Không ai học được bài ca đó, hơu chẳng chỉ có mười bốn vạn bốn ngàn người đã được chuộc khỏi đất mà thôi. ⁴Những kẻ ấy chưa bị ô-ước với đàn-bà, vì còn trinh-khiết. Chiên Con đi đầu, những kẻ này theo đó. Những kẻ đó đã được chuộc từ trong loài người, để làm trái đầu mùa cho Đức Chúa Trời và Chiên Con; ⁵trong miệng chúng chẳng có lời nói dối nào hết, cũng không có dấu vết gì.

Ba thiên-sứ rao-truyền sự phán-xét của Đức Chúa Trời

⁶Điều ấy đoạn, tôi thấy một vị thiên-sứ khác bay giữa trời, có Tin-lành đời đời, đang rao-truyền cho dân-cư trên đất, cho

mọi nước, mọi chi-phái, mọi tiếng, và mọi dân-tộc. ⁷Người cất tiếng lớn nói rằng: Hãy kính-sợ Đức Chúa Trời, và tôn-vinh Ngài, vì giờ phán-xét của Ngài đã đến; hãy thờ-phượng Đấng dựng nên trời đất, biển và các suối nước.

⁸Một vị thiên-sứ khác, là vị thứ hai, theo sau mà rằng: Ba-by-lôn lớn kia, đã đổ rồi, đã đổ rồi, vì nó có cho các dân-tộc uống rượu tà-dâm thanh-nộ của nó.

⁹Lại một vị thiên-sứ khác, là vị thứ ba, theo sau, nói lớn tiếng mà rằng: Nếu ai thờ-phượng con thú cùng tượng nó, và chịu dấu nó ghi trên trán hay trên tay, ¹⁰thì người ấy cũng vậy, sẽ uống rượu thanh-nộ không pha của Đức Chúa Trời rót trong chén thanh-nộ Ngài; và sẽ chịu đau đớn trong lửa và diêm ở trước mặt các thiên-sứ thánh và trước mặt Chiên Con. ¹¹Khói của sự đau-đớn chúng nó bay lên đời đời. Những kẻ thờ-lạy con thú và tượng nó, cùng những kẻ chịu dấu của tên nó ghi, thì cả ngày lẫn đêm không lúc nào được yên-nghi. ¹²Đây tỏ ra sự nhẹn-nhục của các thánh-đồ: Chúng giữ điều-răn của Đức Chúa Trời và giữ lòng tin Đức Chúa Jesus.

¹³Tôi nghe có tiếng đến từ trên trời rằng: Hãy viết lấy: Từ rày phước thay cho những người chết là người chết trong Chúa! Đức Thánh-Linh phán: Phải, vì những người ấy nghi-ngoi khỏi sự khó-nhọc, và việc làm mình theo sau.

Mùa gặt và mùa hái nho

¹⁴Tôi nhìn xem, thấy một đám mây trắng; có kẻ giống như một con người ngồi trên mây, đầu đội mão triều-thiên vàng, tay cầm lưỡi liềm bén. ¹⁵Có một thiên-sứ khác ở đên-thờ đi ra, cất tiếng lớn kêu Đấng ngồi trên mây rằng: Hãy quăng lưỡi liềm xuống và gặt đi; vì giờ gặt-hái đã đến, mùa-màng dưới đất đã chín rồi. ¹⁶Đấng ngồi trên mây bèn quăng lưỡi liềm mình xuống đất, và dưới đất đều bị gặt.

¹⁷Một vị thiên-sứ khác ở đên-thờ trên trời đi ra, cũng cầm một cái lưỡi liềm bén. ¹⁸Rồi một vị thiên-sứ khác nữa có quyền cai-trị lửa, từ bàn-thờ đi ra, lấy tiếng lớn kêu vị thiên-cứ cầm lưỡi liềm bén mà

(d) Chữ Gò-réc cũng như chữ Hé-bơ-rơ, dùng chữ đầu làm số. Số của tên nghĩa là số gồm lại của các số bởi những chữ đầu hiệp lại mà chỉ ra. Số của tên con thú ấy theo như câu 18 là 666.

rằng: Hãy quăng lưới liềm bén của người xuống và hái những chùm nho ở dưới đất đi, vì nho đã chín rồi. ¹⁹ Thiên-sứ quăng lưới liềm xuống đất, cất vườn nho ở đất và ném nho vào thùng lớn thanh-nộ của Đức Chúa Trời. ²⁰ Thùng ấy phải giầy-đạp tại ngoài thành; rồi có huyết ở thùng chảy ra, huyết đó lên đến chỗ khớp ngựa, dài một quãng là một ngàn sáu trăm dặm.

Bài ca của những người thắng con thú

15 ¹ Tôi thấy một điếm khác ở trên trời, vừa lớn vừa lạ: Bảy thiên-sứ cầm bảy tai-nạn sau-cùng, vì bởi các tai-nạn này làm hết cơn thanh-nộ của Đức Chúa Trời.

² Tôi thấy như biển bằng pha-lê lộn với lửa, những kẻ đã thắng con thú và hình-tượng nó cùng số của tên nó, đứng bên biển pha-lê đó mà nâng đàn cầm của Đức Chúa Trời. ³ Chúng hát bài ca Môi-se, là tôi-tớ Đức Chúa Trời, và bài ca Chiên Con, mà rằng:

Hỡi Chúa là Đức Chúa Trời Toàn-năng, công-việc Chúa lớn-lao và lạ-lùng thay! Hỡi Vua của muôn đời, đường-lối Ngài là công-bình và chân-thật! ⁴ Lạy Chúa, ai là kẻ không kính-sợ và không ngợi-khen danh Ngài? Vì một mình Ngài là thánh, mọi dân-tộc sẽ đến thờ-lạy trước mặt Ngài, vì các sự đoán-xét Ngài đã được tỏ ra.

Bảy bát thanh-nộ của Đức Chúa Trời

⁵ Rồi đó, tôi nhìn xem, thấy trên trời có nơi thánh của đền-tạm chứng-cớ mở ra. ⁶ Bảy vị thiên-sứ cầm bảy tai-nạn từ đền-thờ đi ra, mặc áo gai trong sạch rực-rỡ, và ngang ngực thắt đai vàng. ⁷ Một con trong bốn con sinh-vật ban cho bảy vị thiên-sứ bảy cái bát bằng vàng đựng đầy sự thanh-nộ của Đức Chúa Trời, là Đấng hằng sống đời đời. ⁸ Đền-thờ bèn đầy những khói, vì có sự vinh-hiến và oai-quyền của Đức Chúa Trời; chẳng ai được vào đền-thờ cho đến chừng nào bảy tai-nạn của bảy thiên-sứ được làm trọn.

Bảy tai-nạn sau cùng trút xuống đất

16 ¹ Bảy giờ, tôi nghe một tiếng lớn từ trong đền-thờ ra, phán với bảy vị

thiên-sứ rằng: Hãy đi, trút bảy bát thanh-nộ của Đức Chúa Trời xuống đất.

² Vị thiên-sứ thứ nhất đi trút bát mình xuống đất, thì trở nên ghê-chốc dữ và đau trên những người có dấu con thú cùng thờ-lạy hình-tượng nó.

³ Vị thiên-sứ thứ hai, trút bát mình xuống biển, thì biển biến ra huyết, như huyết người chết; phàm sinh-vật ở trong biển đều chết hết.

⁴ Vị thiên-sứ thứ ba, trút bát mình xuống các sông cùng các suối nước, thì nước biến ra huyết. ⁵ Tôi nghe thiên-sứ của nước nói rằng: Hỡi Đấng Hiện Có, Đấng Có, tức là Đấng Thánh, Ngài là công-bình, vì Ngài đã phán-xét thế này; ⁶ bởi vì chúng nó đã làm đổ huyết của các thánh-đồ cùng của các đấng tiên-tri, và Ngài đã cho chúng nó uống huyết: Thật là đáng lắm. ⁷ Tôi lại nghe bàn-thờ nói rằng: Phải, lạy Chúa, là Đức Chúa Trời toàn-năng, những sự phán-xét của Ngài đều chân-thật và công-bình.

⁸ Vị thiên-sứ thứ tư trút bát mình trên mặt trời, thì mặt trời được quyền lấy lửa làm sém loài người. ⁹ Loài người bị lửa rất nóng làm sém, chúng nó nói phạm đến danh Đức Chúa Trời là Đấng có quyền trên các tai-nạn ấy, và chúng nó cũng không ăn-năn để dâng vinh-hiến cho Ngài.

¹⁰ Vị thiên-sứ thứ năm trút bát mình trên ngôi con thú, nước của nó bèn trở nên tối tăm, người ta đều cần lưới vì đau-đớn. ¹¹ Chúng nó nói phạm đến Đức Chúa Trời trên trời vì có đau-đớn và ghê-chốc mình, và cũng không ăn-năn công-việc mình.

¹² Vị thiên-sứ thứ sáu trút bát mình xuống sông cái Gi-ơ-pha-rát; sông liền cạn khô, đặng sửa-soạn cho các vua từ Đông-phương đến có lối đi được. ¹³ Tôi thấy từ miệng rồng, miệng thú, miệng tiên-tri giả có ba tà-thần ra, giống như ech-nhái. ¹⁴ Đó là những thần của ma-qui, làm phép lạ và đi đến các vua trên khắp-thế-gian, để nhóm-hiệp về sự chiến-tranh trong ngày lớn của Đức Chúa Trời toàn-năng.

— ¹⁵ Kia, ta đến như kẻ trộm. Phước cho kẻ tỉnh-thức và giữ-gìn áo-xống mình, đừng khỏi đi lỏa-lồ và người ta không thấy sự xấu-hổ mình! — ¹⁶ Chúng nhóm các vua lại một chỗ, theo tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Ha-ma-ghê-đôn.

¹⁷ Vị thiên-sứ thứ bảy trút bát mình trong không-khí, thì có tiếng lớn trong

đền-thờ vang ra, từ ngời đến mà phán rằng: Xong rồi! ¹⁸Liên có chớp-nhoáng, tiếng rầm, sấm vang và động-đất dữ-dội, động đất lớn lắm đến nỗi từ khi có loài người trên đất chưa hề có như vậy. ¹⁹Thành-phố lớn bị chia ra làm ba phần, còn các thành của các dân ngoại đều đổ xuống, và Đức Chúa Trời nhớ đến Ba-by-lôn lớn đặt cho nó uống chén rượu thịnh-nộ Ngài. ²⁰Mọi đảo đều ẩn-trốn, các núi chẳng còn thấy nữa. ²¹Những cục mưa đá lớn, nặng bằng một tạ-lạng, ở trên trời rớt xuống trên loài người; loài người bèn nói phạm đến Đức Chúa Trời bởi có tai-nạn mưa đá ấy, vì là một tai-nạn gớm-ghe.

Sự phán-xét Ba-by-lôn lớn

17 ¹Bảy giờ trong bảy vị thiên-sứ cầm bảy bát ấy, có một vị đến gần mà nói với tôi rằng: Lại đây, ta sẽ chỉ cho người sự phán-xét về con đại-dâm-phụ, nó ngồi trên các dòng nước lớn kia. ²Các vua trong thiên-hạ phạm tội tà-dâm với nó, và dân-sự trong thế-gian cũng say-sưa vì rượu tà-dâm của nó.

³Tôi được Thánh-Linh cảm-động, thiên-sứ đó đem tôi tới nơi đồng vắng; thấy một người đàn-bà ngồi trên lưng một con thú sắc đỏ sậm, mình mang đầy những tên sự phạm-thượng, có bảy đầu và mười sừng. ⁴Người đàn-bà ấy mặc màu tía màu điều, trang-sức những vàng, bửu-thạch và hột châu; tay cầm một cái chén vàng đầy những đồ gớm-ghiếc và dâm-ước. ⁵Trên trán nó có ghi một tên, là: SỰ MÀU-NHIỆM, BA-BY-LÔN LỚN, LÀ MẸ KÉ TÀ-DÂM VÀ SỰ ĐÁNG GỚM-GHỀ TRONG THẾ-GIAN. ⁶Tôi thấy người đàn-bà đó say huyết các thánh-đồ và huyết những kẻ chết vì Đức Chúa Jê-sus; tôi thấy mà lấy làm lạ lắm.

⁷Thiên-sứ bảo tôi rằng: Sao người lấy làm lạ? Ta sẽ cất-nghiã cho người sự mầu-nhiệm của người đàn-bà cùng của con thú chở nó, là con thú có bảy đầu và mười sừng. ⁸Con thú người đã thấy, trước có, mà bây giờ không còn nữa; nó sẽ từ dưới vực lên và đi đến chốn hư-mất; những dân-sự trên đất, là những kẻ không có tên ghi trong sách sự sống từ khi sáng-thế, thấy con thú thì đều lấy làm lạ, vì nó trước có, nay không có nữa, mà sau sẽ hiện đến. ⁹Đây là sự nghĩ-ngợi có khôn-ngoan. Bảy

cái đầu tức là bảy hòn núi mà người đàn-bà ngồi lên. ¹⁰Nó cũng là bảy vị vua nữa; năm vị trước đã đổ, một vị hiện có, còn một vị nữa chưa đến; khi vị ấy sẽ đến, cũng chẳng còn được bao lâu. ¹¹Chính con thú trước đã có nay không có nữa, là vị vua thứ tám; nó cũng ở trong số bảy, và nó sẽ đi đến chỗ hư-mất. ¹²Vả, mười cái sừng mà người đã thấy, là mười vị vua chưa nhận được nước mình; nhưng họ nhận quyền vua với con thú trong một giờ. ¹³Chúng cũng một lòng một ý trao thế-lực quyền-phép mình cho con thú. ¹⁴Chúng chiến-tranh cùng Chiên Con, Chiên Con sẽ được thắng, vì là Chúa của các chúa, Vua của các vua; và những kẻ được kêu gọi, những kẻ được chọn cùng những kẻ trung-tín đều ở với Chiên Con, cũng thắng được chúng nữa.

¹⁵Đoạn, thiên-sứ lại nói với tôi rằng: Những dòng nước người đã thấy, trên có dâm-phụ ngồi, tức là các dân-tộc, các chúng, các nước và các tiếng. ¹⁶Mười cái sừng người đã thấy, và chính mình con thú sẽ ghét dâm-phụ, sẽ bóc-lột cho nó lỏa-lõ, ăn thịt nó và thiêu nó bằng lửa. ¹⁷Bởi Đức Chúa Trời đã để cho chúng có lòng vâng làm theo ý muốn Ngài cùng khiến chúng có chung một ý, và ban nước mình cho con thú, đến khi những lời Đức Chúa Trời phán được ứng-nghiệm. ¹⁸Người đàn-bà người đã thấy, tức là cái thành lớn hành quyền trên các vua ở thế-gian.

Sự hủy-phá Ba-by-lôn lớn

18 ¹Sau điều đó, tôi thấy một vị thiên-sứ khác ở trên trời xuống, người có quyền lớn, và sự vinh-hiến người chiếu rực-rỡ trên đất. ²Người kêu lớn tiếng rằng: Ba-by-lôn lớn đã đổ rồi, đã đổ rồi! Thành ấy đã trở nên chỗ ở của các ma-quỉ, nơi hang-hổ của mọi tà-thần, hang-hổ của mọi giống chim do-dáy mà người ta gớm-ghiếc, ³vì mọi dân-tộc đều uống rượu dâm-loạn buông-tuồng của nó, vì các vua thế-gian đã cùng nó phạm tội tà-dâm, và vì các nhà buôn trên đất đã nên giàu-có bởi sự quá xa-hoa của nó.

⁴Tôi lại nghe một tiếng khác từ trên trời đến rằng: Hỡi dân ta, hãy ra khỏi Ba-by-lôn, kéo các người dự phạm tội-lỗi với nó, cũng chịu những tai-họa nó nữa chăng; ⁵vì tội-lỗi nó chất cao tày trời, và Đức Chúa

Trời đã nhớ đến các sự gian-ác nó. ⁶Các người hãy làm cho nó điều nó đã làm cho kẻ khác; hãy báo lại gấp hai công-việc nó, hãy pha cho nó gấp hai chén mà nó đã pha cho kẻ khác. ⁷Nó càng khoe mình và chìm-dắm trong sự xa-hoa bao nhiêu, thì hãy làm cho nó đau-đớn khốn-khó bấy nhiêu. Bởi trong lòng nó tự nghĩ rằng: Ta là một nữ-vương ngự trên ngôi mình, không phải là đàn-bà góa, và ta sẽ không thấy sự than-khóc bao giờ. ⁸Vậy cho nên đồng trong một ngày, những tai-nạn này sẽ giáng trên nó, nào sự chết, nào sự than-khóc, nào đói-kém, và nó sẽ bị lửa thiêu mình đi nữa; vì Đức Chúa Trời phán-xét nó là Chúa có quyền-lực.

⁹Các vua thế-gian đã phạm tội dâm-dục và say-dắm trong cuộc xa-xỉ với nó, thấy khói của sự cháy nó thì sẽ vì nó khóc-lóc thổ-than. ¹⁰Sợ phải cùng chịu hình-khổ với nó, nên chúng đứng xa mà rằng: Khốn thay! Khốn thay! Ba-by-lôn là thành lớn, là thành cường-thạnh kia! Trong một giờ mà sự phán-xét người đã đến rồi!

¹¹Các nhà buôn trên đất cũng vì nó khóc-lóc rầu-rĩ, vì không ai mua hàng hóa mình nữa: ¹²Hàng-hóa là vàng, bạc, ngọc, châu, vải gai mịn, màu tía, lụa, màu điều; các hạng gỗ thơm; các thức đồ bằng ngà voi, bằng gỗ quý, bằng đồng, bằng sắt, bằng đá hoa; ¹³nhục-quế, sa-nhân, hương, dầu thơm, nhũ-hương, rượu, dầu, bột mì mịn, lúa mì, bò, cừu, ngựa, xe, tôi mọi và linh-hồn người ta nữa. ¹⁴Các thứ trái mà lòng người mơ-uớc đó đã mất đi rồi, mọi sự rực-rỡ sang-trọng đó cũng đã hư-mất khỏi người; người ta sẽ không hề tìm thấy nữa. ¹⁵Các nhà buôn đó đã nhờ Ba-by-lôn làm nên giàu, sẽ đứng cách xa, vì e phải chia hết cùng nó; họ sẽ than-khóc và buồn rầu, mà rằng: ¹⁶Khốn thay! Khốn thay! Thành lớn kia, đã từng mặc vải gai mịn, màu tía và màu điều, rực-rỡ những vàng ngọc cùng hột châu! Trong một giờ, sự giàu-có sang-trọng dường bao đã biến mất hết!

¹⁷Phàm những lái tàu, những người đi biển, và thủy-thủ, những kẻ buôn-bán trên mặt biển, đều đứng cách xa; ¹⁸khi thấy khói của sự cháy thành thì cùng kêu lên rằng: Có thành nào đã được như thành lớn

này ư? ¹⁹Chúng lấy bụi rác lên đầu mình, than-khóc than-vãn, mà rằng: Khốn thay! Khốn thay! Thành lớn này đã lấy sự giàu-có mình làm giàu cho mọi kẻ có tàu trên biển, mà trong một giờ, đã hóa thành một chỗ hoang-vu!

²⁰Hỡi trời, hãy vui-mừng về việc nó đi, và các thánh, các sư-đồ, các tiên-tri, cũng hãy mừng-rỡ đi; vì Đức Chúa Trời đã xử công-bình cho các người trong khi Ngài xét-đoán nó.

²¹Bấy giờ một vị thiên-sứ rất mạnh lấy một hòn đá như cối xay lớn quăng xuống biển mà rằng: Ba-by-lôn là thành lớn cũng sẽ bị quăng mạnh xuống như vậy, và không ai tìm thấy nó nữa. ²²Không ai còn nghe thấy nơi người những tiếng kẻ gảy đàn cầm, kẻ đánh nhạc, kẻ thổi sáo và thổi kèn nữa. Ở đó cũng sẽ không thấy có thợ nào nữa, đầu nghề gì mặc lòng, và tiếng cối xay cũng không nghe nữa. ²³Ánh sáng đến sẽ không chiếu nơi đó nữa, và người ta cũng chẳng còn nghe tiếng vợ chồng mới cưới, bởi vì các nhà buôn của người đều là kẻ tôn-trọng trên đất, bởi vì mọi nước đều bị tà-thuật người lừa-dối. ²⁴Ấy chính trong thành này, mà đã tìm thấy huyết các đấng tiên-tri, các thánh-đồ, và hết thảy những kẻ đã bị giết trong thế-gian.

Bài ca khen-ngợi vì hủy-phá thành Ba-by-lôn

19 ¹Sự đó đoạn, tôi nghe ở trên trời như có tiếng lớn của lũ đồng lăm rằng:

A-lê-lu-gia!^(e) Sự cứu-chuộc, vinh-hiến, quyền-phép đều thuộc về Đức Chúa Trời chúng ta. ²Vì những sự phán-xét của Ngài đều chân-thật và công-bình: Ngài đã đoán-phạt đại dâm-phụ nó lấy điều dâm-loạn làm hư-hồng thế-gian, và Ngài đã báo thù huyết của các tội-tử Ngài đã bị tay con dâm-phụ đó làm đổ ra.

³Chúng lại nói một lần thứ hai rằng: A-lê-lu-gia! Luồng khói nó bay lên đời đời.

⁴Hai mươi bốn trưởng-lão cùng bốn con sinh-vật bèn mọp xuống thờ-lạy Đức Chúa Trời, là Đấng ngồi trên ngôi, mà rằng: A-men, A-lê-lu-gia! ⁵Lại có tiếng từ ngôi đến rằng:

(e) A-lê-lu-gia là tiếng Hê-bơ-rơ, nghĩa là ngợi-khen Đức Giê-hô-va.

Hết thấy các người là tôi-tớ Đức Chúa Trời chúng ta, vẫn kính-sợ Ngài, nhỏ hay lớn, đều hãy ngợi-khen Ngài!

Lễ cưới Chiên Con

6 Đoạn, tôi lại nghe có tiếng như một đám đông vô-số người, khác nào tiếng nước lớn hoặc như tiếng sấm dữ, mà rằng:

A-lê-lu-gia! Vì Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta, là Đấng Toàn-năng, đã cầm quyền cai-trị. 7 Chúng ta hãy hơn-hở vui-mừng, tôn-vinh Ngài; vì lễ cưới Chiên Con đã tới, và vợ Ngài đã sửa-soạn, 8 đã cho người được mặc áo sáng-láng tinh-sạch bằng vải gai mịn (vải gai mịn tức là công-việc công-bình của các thánh-đồ).

9 Thiên-sứ phán cùng tôi rằng: Hãy chép: Phước thay cho những kẻ được mời đến dự tiệc cưới Chiên Con! Người lại tiếp rằng: Đó là những lời chân-thật của Đức Chúa Trời. 10 Tôi bèn gieo mình xuống dưới chân người đang thờ-lạy; song người phán rằng: Hãy giữ lấy, đừng làm vậy; ta là bạn tôi-tớ với người và với anh em người là người cùng giữ lời chứng của Đức Chúa Jê-sus. Người hãy thờ-lạy Đức Chúa Trời. Vì sự làm chứng cho Đức Chúa Jê-sus là đại-ý của lời tiên-tri.

Đấng trung-tín và chân-thật

11 Bấy giờ tôi thấy trời mở ra, và có một con ngựa bạch hiện ra; Đấng cưới ngựa ấy gọi là Đấng TRUNG-TÍN VÀ CHÂN-THẬT; Ngài lấy lễ công-bình mà xét-đoán và chiến-đấu. 12 Mắt Ngài như ngọn lửa; trên đầu có nhiều mào triều-thiên, lại có đề một danh, ngoài Ngài ra không ai biết được. 13 Ngài mặc áo những trong huyết, danh Ngài xưng là LỜI ĐỨC CHÚA TRỜI. 14 Các đạo binh trên trời đều mặc vải gai mịn, trắng và sạch, cưới ngựa bạch theo Ngài. 15 Có một lưỡi gươm bén ở miệng Ngài ra, Ngài sẽ lấy nó mà đánh các dân, và cai-trị họ bằng một cây gậy sắt. Ngài giày-đạp thùng rượu con thanh-nộ của Đức Chúa Trời toàn-năng. 16 Trên áo tôi và trên đời Ngài, có đề một danh là: VUA CỦA CÁC VUA VÀ CHÚA CỦA CÁC CHÚA.

Sự thắng con thú và tiên-tri giả

17 Tôi thấy một vị thiên-sứ đứng trong mặt trời. Người cất tiếng lớn kêu các chim-chóc bay giữa khoảng không của trời, mà rằng: Hãy đến, hãy hãy nhóm-hiệp lại để dự tiệc lớn của Đức Chúa Trời, 18 hãy đến ăn thịt các vua, thịt các tướng, thịt các đồng-sĩ, thịt ngựa cùng kẻ cưới ngựa, và thịt của mọi người, tự-chủ và tôi-mọi, nhỏ và lớn.

19 Tôi lại thấy con thú và các vua thế-gian cùng những quân-đội mình nhóm lại đứng tranh-chiến với Đấng cưới ngựa, và với đạo binh của Ngài. 20 Nhưng con thú bị bắt và tiên-tri giả là kẻ đã làm phép lạ trước mặt con thú, nhờ đó lừa-dối những người đã nhận dấu-hiệu con thú cùng thờ-lạy hình-tượng nó, cũng bị bắt với nó nữa; cả hai đều đương sống bị quăng xuống hồ có lửa và diêm cháy bùng bùng. 21 Những kẻ khác đều bị giết bởi lưỡi gươm ra từ miệng Đấng cưới ngựa, và hết thấy chim-chóc đều được ăn thịt chúng nó no nê.

Sa-tan bị xiềng. Đức Chúa Jê-sus quản-trị một ngàn năm.

20 1 Đoạn, tôi thấy một vị thiên-sứ trên trời xuống, tay cầm chìa-khóa vực sâu và một cái xiềng lớn. 2 Người bắt con rồng, tức là con rắn đời xưa, là ma-qui, là Sa-tan, mà xiềng nó lại đến ngàn năm. 3 Người quăng nó xuống vực, đóng cửa vực và niêm-phong lại, hầu cho nó không đi lừa-dối các dân được nữa, cho đến chừng nào hạn một ngàn năm đã mãn. Sự đó đoạn, Sa-tan cũng phải được thả ra trong ít lâu.

4 Tôi lại thấy những ngai, và những người ngồi trên ngai được quyền xét-đoán. Kế đó, tôi thấy linh-hồn những kẻ đã phải chết chém vì sự làm chứng cho Đức Chúa Jê-sus và vì lời Đức Chúa Trời, linh-hồn những kẻ chẳng thờ-lạy con thú cùng hình-tượng nó, chẳng nhận dấu-hiệu nó, hoặc trên trán hoặc trên tay. Các người ấy được sống và trị-vi với Đấng Christ trong một ngàn năm. 5 Còn những kẻ chết khác chẳng được sống cho đến khi đủ một ngàn năm. Ấy là sự sống lại thứ nhất.

6 Phước thay và thánh thay những kẻ được phần về sự sống lại thứ nhất! Sự

chết thứ nhì không có quyền gì trên những người ấy; song những người ấy sẽ làm thầy tế-lễ của Đức Chúa Trời và của Đấng Christ, cùng sẽ trị-vì với Ngài trong một ngàn năm.

**Sa-tan được thả ra, rồi
phải bị thua đời đời**

⁷ Khi hạn ngàn năm mãn rồi, quí Sa-tan sẽ được thả, ⁸ và nó ra khỏi ngục mình đặng dõ-dành dân ở bốn phương trên đất, dân Gót và dân Ma-gót; nó nhóm chúng lại để chiến-tranh, đồng như cát bờ biển... ⁹ Chúng nó lên khắp các vùng rộng trên mặt đất, vây dinh thánh-đỗ và thành yêu-dấu. Nhưng có lửa từ trên trời rơi xuống thiêu-diệt chúng nó. ¹⁰ Còn ma-qui là đứa đã dõ-dành chúng, thì bị quăng xuống hồ lửa và diêm, trong đó đã có con thú và tiên-tri giả rồi. Chúng nó sẽ phải chịu khổ cả ngày lẫn đêm cho đến đời đời.

Sự phán-xét cuối-cùng

¹¹ Bấy giờ tôi thấy một tòa lớn và trắng cùng Đấng đương ngồi ở trên; trước mặt Ngài trời đất đều trốn hết, chẳng còn thấy chỗ nào cho nó nữa. ¹² Tôi thấy những kẻ chết, cả lớn và nhỏ, đứng trước tòa, và các sách thì mở ra. Cũng có mở một quyển sách khác nữa, là sách sự sống; những kẻ chết bị xử-đoán tùy công-việc mình làm, cứ như lời đã biên trong những sách ấy. ¹³ Biển đem trả những người chết mình chứa; Sự chết và Âm-phủ cũng đem trả những người chết mình có. Mỗi người trong bọn đó bị xử-đoán tùy công-việc mình làm. ¹⁴ Đoạn, Sự chết và Âm-phủ bị quăng xuống hồ lửa. Hồ lửa là sự chết thứ hai. ¹⁵ Kẻ nào không được biên vào sách sự sống đều bị ném xuống hồ lửa.

Trời mới đất mới. Giê-ru-sa-lem mới.

21 ¹ Đoạn, tôi thấy trời mới và đất mới; vì trời thứ nhất và đất thứ nhất đã biến đi mất, và biển cũng không còn nữa.

² Tôi cũng thấy thành thánh, là Giê-ru-sa-lem mới, từ trên trời, ở nơi Đức Chúa Trời mà xuống, sửa-soạn sẵn như một người vợ mới cưới trang-sức cho chồng mình. ³ Tôi nghe một tiếng lớn từ nơi Ngài mà đến, nói rằng: Này, đền-tạm của Đức Chúa Trời ở giữa loài người! Ngài sẽ ở với

chúng, và chúng sẽ làm dân Ngài; chính Đức Chúa Trời sẽ ở với chúng. ⁴ Ngài sẽ lau ráo hết nước mắt khỏi mắt chúng, sẽ không có sự chết, cũng không có than-khóc, kêu-ca, hay là đau-đớn nữa; vì những sự thử nhất đã qua rồi.

⁵ Đấng ngự trên ngôi phán rằng: Này, ta làm mới lại hết thấy muôn vật. Đoạn, lại rằng: Hãy chép; vì những lời này đều trung-tín và chân-thật. ⁶ Ngài lại phán cùng tôi rằng: Xong rồi! Ta là *An-pha* và *Ô-mê-ga*, nghĩa là đầu-tiên và cuối-cùng. Kẻ nào khát, ta sẽ lấy nước suối sự sống mà ban cho nhưng không. ⁷ Kẻ nào thắng sẽ được những sự ấy làm cơ-nghiệp, ta sẽ làm Đức Chúa Trời người và người sẽ làm con ta. ⁸ Còn những kẻ hèn-nhát, kẻ chẳng tin, kẻ đáng gớm-ghét, kẻ giết người, kẻ dâm-loạn, kẻ phù-phép, kẻ thờ thần-tượng, và phạm kẻ nào nói dối, phần của chúng nó ở trong hồ có lửa và diêm cháy bùng-bùng: Đó là sự chết thứ hai.

⁹ Một vị trong bảy thiên-sứ đã cầm bảy bát đựng đầy bảy tai-nạn cuối-cùng, đến gần tôi, bảo rằng: Hãy đến, ta sẽ chỉ cho người thấy người vợ mới cưới là vợ Chiên Con. ¹⁰ Rồi tôi được Thánh-Linh cảm-động, thiên-sứ đó đưa tôi đến trên một hòn núi lớn và cao, và chỉ cho tôi thấy thành thánh, là Giê-ru-sa-lem, từ trên trời, ở nơi Đức Chúa Trời mà xuống, ¹¹ rực-rỡ vinh-hiến của Đức Chúa Trời. Sự chói-sáng của thành ấy giống như của một viên bầu-thạch, như bích-ngọc sáng-suốt. ¹² Thành có một bức tường cao lớn, với mười hai cửa, trên những cửa có mười hai vị thiên-sứ, cùng những danh đề, là danh mười hai chi-phái của con cháu Y-sơ-ra-ên. ¹³ Phía đông có ba cửa; phía bắc có ba cửa; phía nam có ba cửa; phía tây có ba cửa. ¹⁴ Còn tường của thành có mười hai cái nền, tại trên có đề mười hai danh là danh mười hai sứ-đồ của Chiên Con.

¹⁵ Đấng nói cùng ta tay cầm một cái thước, tức là cây sậy bằng vàng để đo thành, các cửa và tường của thành.

¹⁶ Thành làm kiểu vuông và bề dài cũng bề ngang bằng nhau. Thiên-sứ đo thành bằng cây sậy: Thành được một vạn hai ngàn ech-ta-đơ; bề dài, bề ngang, và bề cao cũng bằng nhau. ¹⁷ Người lại đo tường thành: Được một trăm bốn mươi bốn cu-đê, là thước đo của loài người, và cũng

là thước đo của thiên-sứ. ¹⁸ Tường thì xây bằng bích-ngọc, thành thì xây bằng vàng ròng, tựa như thủy-tinh trong vắt. ¹⁹ Những nền tường thành thì trang-sức đủ thứ ngọc. Nền thứ nhất, bằng bích-ngọc; nền thứ nhì, bằng đá lam-bửu; nền thứ ba, bằng lục-mã-não; nền thứ tư, bằng đá lục-cẩm; ²⁰ nền thứ năm, bằng hồng-mã-não; nền thứ sáu, bằng đá hoàng-ngọc; nền thứ bảy, bằng ngọc hoàng-bích; nền thứ tám, bằng ngọc thủy-thương; nền thứ chín, bằng ngọc hồng-bích; nền thứ mười, bằng ngọc phi-túy; nền thứ mười một, bằng đá hồng-bửu; nền thứ mười hai, bằng đá tử-bửu. ²¹ Mười hai cửa thì làm bằng mười hai hột châu; mỗi cửa bằng một hột châu nguyên khối làm thành. Đường trong thành bằng vàng ròng, giống như thủy-tinh trong suốt.

²² Ở đó, tôi không thấy đèn-thờ nào; vì Chúa là Đức Chúa Trời toàn-năng và Chiên Con đều là đèn-thờ của thành. ²³ Thành cũng không cần mặt trời, mặt trăng để soi sáng; vì vinh-hiến của Đức Chúa Trời chói-lói cho, và Chiên Con là ngọn đèn của thành. ²⁴ Các dân sẽ đi giữa sự sáng thành đó và các vua trên đất sẽ đem vinh-hiến mình vào đó. ²⁵ Những cửa thành ban ngày không đóng vì ở đó không có ban đêm. ²⁶ Người ta sẽ đem vinh-hiến và phú-quí của các dân đến đó; ²⁷ kẻ ô-ước, người làm điều gớm-ghiếc và nói dối không hề được vào thành; nhưng chỉ có những kẻ đã biên tên trong sách sự sống của Chiên Con.

Phước của kẻ được chọn

22 ¹ Thiên-sứ chỉ cho tôi xem sông nước sự sống, trong như lưu-ly, từ ngôi Đức Chúa Trời và Chiên Con chảy ra. ² Ở giữa phố thành và trên hai bờ sông có cây sự sống trở mười hai mùa, mỗi tháng một lần ra trái; và những lá cây đó dùng để chữa lành cho các dân. ³ Chẳng còn có sự nguyên-rũa nữa; ngôi của Đức Chúa Trời và Chiên Con sẽ ở trong thành; các tôi-tớ Ngài sẽ hầu-hạ Ngài; ⁴ chúng sẽ được thấy mặt Chúa, và danh Chúa sẽ ở trên trán mình. Đêm không còn có nữa, ⁵ và chúng sẽ không cần đến ánh sáng đèn hay ánh sáng mặt trời, vì Chúa là Đức Chúa Trời sẽ soi sáng cho; và chúng sẽ tri-vì đời đời.

Kết luận

(22:6-21)

Những lời tiên-tri trong sách này là chắc chắn

⁶ Bấy giờ thiên-sứ nói với tôi rằng: Những lời này là trung-tín và chân-thật, Chúa là Đức Chúa Trời của thần các đấng tiên-tri, đã sai thiên-sứ mình dâng tỏ cùng các tôi-tớ Ngài những điều kíp phải xảy ra.

⁷ Kia, ta đến mau-chóng. Phước thay cho kẻ nào giữ những lời tiên-tri trong sách này!

⁸ Chính tôi là Giăng đã thấy và nghe những điều đó. Khi nghe và thấy đoạn, tôi sắp mình xuống dưới chân thiên-sứ đã tỏ những điều ấy cho tôi, để thờ-lạy. ⁹ Song người phán rằng: Chớ làm vậy! Ta là bạn tôi-tớ với người, với anh em người, là các đấng tiên-tri, và với những kẻ giữ các lời trong sách này. Hãy thờ-phượng Đức Chúa Trời! ¹⁰ Rồi người lại phán cùng tôi rằng: Chớ niêm-phong những lời tiên-tri trong sách này; vì thì-giờ đã gần đến. ¹¹ Kẻ nào không công-bình, cứ không công-bình nữa; kẻ nào ô-ước, cứ còn ô-ước nữa; kẻ nào công-bình, cứ làm điều công-bình nữa; kẻ nào là thánh, cứ làm nên thánh nữa!

¹² Nay, ta đến mau chóng, và đem phần thưởng theo với ta, để trả cho mỗi người tùy theo công-việc họ làm. ¹³ Ta là An-pha và Ô-mê-ga, là thứ nhất và là sau chót, là đầu và là rốt. ¹⁴ Phước thay cho những kẻ giặt áo mình dâng có phép đến nơi cây sự sống và bởi các cửa mà vào trong thành! ¹⁵ Những loài chó, những thuật-sĩ, những kẻ tà-dâm, những kẻ giết người, những kẻ thờ hình-tượng, và những kẻ ưa-thích cùng làm sự giả-dối đều ở ngoài hết thảy.

¹⁶ Ta là Jê-sus, đã sai thiên-sứ ta đến làm chứng về những sự đó cho các người trước mặt các Hội-thánh. Ta là chồi và hậu-tự của Đa-vít, là sao mai sáng chói.

¹⁷ Thánh-Linh và vợ moi cùng nói: Hãy đến! Kẻ nào nghe cũng hãy nói rằng: Hãy đến! Ai khát, khá đến. Kẻ nào muốn, khá nhận lấy nước sự sống cách nhưng không.

¹⁸ Tôi ngỏ cho kẻ nào nghe lời tiên-tri trong sách này: Nếu ai thêm vào sách tiên-tri này điều gì, thì Đức Chúa Trời sẽ

thêm cho người ấy tai-nạn đã ghi-chép trong sách này. 19 Và kẻ nào bớt điều gì trong những lời ở sách tiên-tri này, thì Đức Chúa Trời sẽ cắt lấy phần họ về cây sự sống và thành thánh, mà đã chép ra trong sách này.

20 Đấng làm chứng cho những điều ấy, phán rằng: Phải, ta đến mau chóng. — A-men, lạy Đức Chúa Jê-sus, xin hãy đến!

21 Nguyên xin ân-diễn của Đức Chúa Jê-sus ở với mọi người!

KINH THÁNH TÂN ƯỚC
NHÀ XUẤT BẢN THUẬN HÓA

In 30.000 cuốn, khổ 10,5 x 17 cm, tại Công ty In Trần Phú TP.
Hồ Chí Minh. Quyết định xuất bản số 1051 XB/TH, cấp ngày
6/5/1996. Số đăng ký KHXB: 18/132/XB. Cục xuất bản cấp
ngày: 26/3/1996. In xong và nộp lưu chiểu tháng 9/1996.